

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HERODOTI
HISTORIARUM LIBRI IX.
GRAECE ET LATINE.

TOMUS VI.
Adnotationes ad lib. V — IX.

ARGENTORATI
TYPIIS PHILIPPI IACOBI DANNBACH.

HERODOTI
MUSAE
SIVE
HISTORIARUM LIBRI IX.

AD VETERUM CODICUM FIDEM
DENUO RECENSUIT
LECTIONIS VARIETATE
CONTINUA INTERPRETATIONE LATINA
ADNOTATIONIBUS
WESSELINGII ET VALCKENARII
ALIORUMQUE ET SUIS
ILLUSTRAVIT

IOHANNES SCHWEIGHAEUSER

IN ACAD. ARGENT. ET SEM. PROT. LITERAR. GRAEC. PROF.
ACADEMIAE REG. INSCRIPT. ET HUM. LITERAR. ADSCR.

TOMUS SEXTUS.

ARGENTORATI ET PARISIIS
APUD TREUTTTEL ET WÜRTZ, BIBLIOPOLAS.
MDCCCXVI.

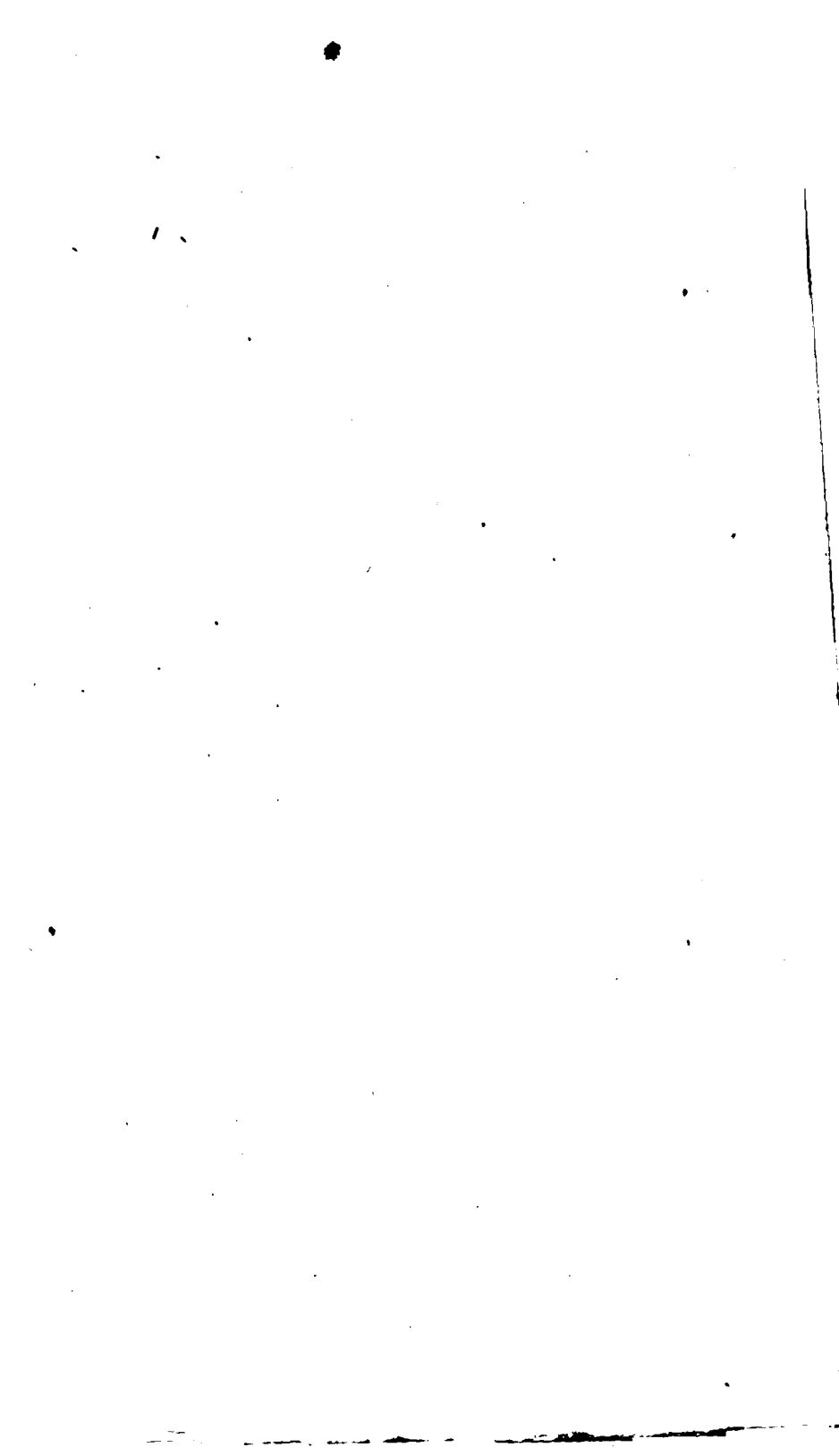

HERODŌTI HISTORIAR.

T. VI. P. I.

A D N O T A T I O N E S

AD LIB. V — VII. c. 171.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM QUINTUM.

CAP. I. 5. Οἱ γὰρ ὦν ἀπὸ Στρυμόνος) Mera haec nonnemi sribiligo: locum enim misere esse lacunosum, cui sarciendo nullum nunc remedium. Mihi alia mens. Quid illud tandem, unde lacunae suspicio? Uberior-ne de *Paeonibus* commemoratio? At illa commodiore loco et tempore cap. 12. sequetur; quam hic si deposuisset, longius ab instituto de *Perinthiis* sermone aberrasset. Verum abstineo me in re cuius aptissima. WESS.

17. νῦν ἡμῖν τὸ ἔργον) Docte *Valckenarius* hanc illustravit dictionem ad Tragici *Phoeniss.* vs. 447. *Eustathianum* παῖανίσας [lin. 18.] Codices aversantur, non malum alioqui, et cum vulgato, scribarum arbitrio, multifariam commutatum apud Cl. *Dukerum* ad *Thucyd.* lib. I. 50. et *Diodorum* XIII. 16. Forte tamen *Eustath.* παῖανίσας voluit, in quo et *Παιονες* liquidior *παρήχσεις*, ab eo notata, quam quidem altero. Statim πολλῶν τι *Arch.* non absurdum ob consequens ὀλίγους, nisi in *Musis* πολλὸν sedem creberrime occuparet. WESS.

18. παῖανίσας ἐπιχειροῦσι οἱ Παιονες) In his observata *παρήχσεις* *Eustathio* in *Iliad.* β'. pag. 272, 22. est illa certe fortuita, qualem alibi dixit οὐ σπουδασθῆσαν ἴσως, ἀλλ' εἰκῇ καὶ οὐκ ἐκ περιέργου παραπισθῆσαν, in *Od.* i. p. 366, 18. Studiose quaesitas recentioribus, commodum oblatas alliterationes non prorsus evitarunt veteres: praeter ceteros *Reiskius* apta quaedam eam in rem collegit in *Miscell.* Lips. Nov. VI. p. 113. Quod sequitur, πολλὰ ἐκράτησαν, *Herodoteum* est, ut πολλὰ ἰσώθησαν V. 102. Usitatius πολλὰ ἐκράτησαν est et apud *Herod.* V. 77. forsā et hic olim *Herod.* T. VI. P. I.

lectum: πολλῶν exhibet Cod. Arch. In talibus autem πολλῶν saepe male transiit in πολλῶν. Ingenio Marklandi digna venusta est correctio, [Ev. Matth. x, 31.] πολλῶν στρουθίων διαφέρει. VALCK.

CAP. III. 1 seqq. Θρηάκων δὲ ἔθνος μέγιστόν ἐστι etc.) Unius si Thraces imperio concordēs regerentur, Herodoto iudice, ἄμαχόν τ' ἂν εἴη καὶ πολλῶν κράτιστον πάντων ἐθνῶν. Huic sententiae suam, nisi fallor, opposuit Thucydides lib. II. cap. 97., dum ἡ βασιλεία (inquit, de Thracibus loquens:) μέγιστη ἐγένετο χρημάτων προσόδῳ καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονίᾳ· ἰσχυρὸν δὲ μάχης καὶ στρατοῦ πλεῖν πολὺ δευτέρα μετὰ τὴν Σκυθῶν: nullam addit gentem esse nec in Europa neque in Asia, quae posset Σκυθαῖς ὁμογνωμονοῦσι πᾶσιν ἀντιστῆναι. Sunt apud Thucydidem multa, quibus suum ab historiae patre dissensum aemulus non noluerit significatum: vere Aristides T. III. p. 650., ὅτι ὃ ἐνέστι φρόνημα τῷ Θουκυδίδῃ εὖρος ἂν καὶ διὰ πάσης τῆς συγγραφῆς: neque tantum φρόνημα, sed et Hellenici, Hecataei, similitumque, quin ipsius etiam Herodoti, καταφρόνημα. Nostri locus observabatur Pausaniae, lib. I. [cap. 9.] p. 22. scribenti: Θρακῶν τῶν πάντων οὐδένες πλείους εἰσι τῶν ἀνθρώπων, ὅτι μὴ Κελτοί; πρὸς ἄλλο ἔθνος ἐν ἀντιέτιάζοντι. Optime Gronov. in his [lin. 2.] φρονέοι pro φρονέοντο: sed quod in proximis posuit, [lin. 5.] ἐν γίνεσθαι, si Graecum esset in tali phrasi, hic certe sensum non admitteret tolerabilem. Redibit, opinor, scriptio vera: ἀλλὰ γὰρ τοῦτο ἄπορόν σφι καὶ ἀμήχανον μήποτε ἐγγίνεσθαι: nullo modo contingere poterit τοῦτο, τὸ ὑπ' ἐνὸς ἀρχίσθαι, ἢ φρονεῖν κατὰ τωυτό. VALCK.

2. εἰ δὲ ὑπ' ἐνὸς ἀρχοίτο) Allubescit Ionicum ἀρχοίτο ex Vind. et Arch.; ac paene, ut ἢ φρονέοιεν fuisse olim opiner, adigit. Praecedens ἔθνος non moratur, ut nec similia. Tale lib. III. 113. τὸ δὲ ἕτερον γένος τῶν ὁίων --- φρένους. Inmanem Thracum multitudinem Pausan. I. 9. silentio non pressit. Quam autem caussam, cur inexpugnabiles non sint, Noster in medium ponit, eadem in numerosissima Scytharum gente apud Thucydidem lib. II. 97., cui in Cod. Cassel. adscriptum, περὶ Σκυθῶν τοῦτο καὶ Ἡρόδοτος λέγει, vero conveniet, ubi περὶ Θρακῶν corrigetur. WESS.

9. Κρηστωναίων) Stephani Κρηστῶνῃ, Thracum urbs, ex Herodoto, nusquam in Musis. Κρηστωναίους, Κρηστωναίην ex

schedis Med., Κρηστωνικήν lib. VII. 124. 127. et VIII. 116. videbimus. Γρηστωνίαν καὶ Βισαλτίαν (eidem enim regi, uti posteriore loco innuitur, parebat) *Thucydides* lib. II. 99. iungit; ubi doctissimus *Wasse* multa, oblitus Attici scriptoris τὸ Βισαλτικὸν καὶ Κρηστωνικὸν lib. IV. 109., quo Γρηστωνία nonnihil debilitatur. *WESS.* — Conf. lib. I. cap. 57, 3. et ibi notata. Apud *Steph. Byz.* vero forsitan sic scriptum oportebat: Κρηστῶν, πόλις Θράκης. Ἰσται δὲ εἶναι ἢ Κρήστων παρ' Ἡροδότῃ: quod inde etiam fit probabile, quod pro altera forma Κρηστώνη testimonium invocatur *Lycophronis*. S.

CAP. IV. 4. κατὰ δὲ τὸν γινόμενόν σφι καὶ ἀπογοιν.) Istam consuetudinem, ut huius vitae malis congruam, laudaverat *Euripides* in *Cresphonte*: Nam nos decebat coetus celebrantes domum *Lugere*, ubi esset aliquis in lucem editus, *Humanae* vitae varia reputantes mala. At, qui labores morte finisset graves, Hunc omni amicos laude et laetitia exsequi. Haec ubi leguntur in *Ciceron. Tusc. I. c. 48.*, Graeca dedit accuratius scripta *Io. Davis.* quam fecerant *Grot.* in *Stob.* p. 495., aut *Gataker. Advers. Misc. cap. x.* Τὸν φόντα θρησκὺς τίς δὲ ἔρχεται κακὰ, non τὸν ζῶντα, praebent *Aeschin. Socr.* in *Axiocho* pag. 142. *Plut. T. II. p. 36. E. Dion. Chrys.* pag. 276. D. et *Aristid. T. III. pag. 326.* Lugebant infantem natum *Trausi*, secundum *Herodotum*, [lin. 7.] ἀνηγιόμενοι τὰ ἀνθρωπήια πάντα πάθει: istam scripturam satis adfirmavit *Diss. Herod. p. 84.*; alterà, ἀνογιόμενοι, non Græcè, sicut multis mendosis, abusus est *Wetsten.* in *Lucae Ev. xxiv, 45.* Qui *Herodotea* quoque transscripsit *Stobaeus*, haec e *Nicolao* dederat *Damasc. p. 603.* Καυσιανοὶ τοὺς μὲν γινόμενους θρησκῶσι, τοὺς δὲ τελευτήσαντας μακαρίζουσι. Huius populi nomen *Zenobio Cent. V. Prov. p. 123, 2.* restituendum putat *Davisius*; ex *Herodoto Trausorum* nomen *Ampl. Bouhier.* in *Ciceron. Tusc. p. 88.* *VALCK.*

7. ἀνηγιόμενοι) Expuli ineptum illud ἀνογιόμενοι, dignissimum obscurissimi inventoris tenebris. Credo operas vocabulo sordes adpersisse, minime a *Galeo* et aliis deteras. De *Trausis*, et, qui eorum morem illustrant, *Euripidis* cultissimis e *Cresphonte* versibus, praestat tacere. Uberrime *Bouhierius* et *Davisius* ad *Ciceronis Disput. Tuscul. lib. I. cap. 48.* et, eorum vestigia premeus, *Uptonus*

in *Arrian.* pag. 250. [ad *Epicteti Dissert.* lib. IV. cap. 5.] WESS.

8. γῆ κρύπτουσι) Obsequor schedis et scriptori, cui crebrum: mox cap. 8. ἢ ἄλλως γῆ κρύψαντες: et lib. I. 140. τὸν νέκυν Πέρσαι γῆ κρύπτουσι: tum IV. 103. Quae quidem abunde videntur. WESS.

CAP. V. 2. ἔχει γυναῖκας ἑκαστος πολλὰς) Eadem de *Paeonibus* c. 16. Vere itaque de *Thracia*, ἢ ἐν μέρει λίγος Δίδωσι πολλὰς εἰς ἀνὴρ κοινεύμενος *Euripides* *Androm.* vs. 215. Vere *Strabo*, ἐξ ἱστορίας in *Menandri* fabula *Getam* fari, Γαμῆ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἰς εἰ μὴ δὲκ', ἢ ἑνδεκα γυναῖκας, δαδὲκ' τε, πλείους τινές. Lib. VII. pag. 455. c. [p. 297. ed. Cas.] Quod polygamiae studium, Graecorum plerisque odiosum, in barbaris nunc et olim celebrabatur. WESS.

5. ἢ τις αὐτῶν ἐφίλειτο μάλαστα) *Dorum* *Aeolumve* ἐφίλειτο valeat, ubi poterit: quod reduxi, commatis *Ionic.* *Geta*rum legem, τὸ ἐπισφάζειν τὴν γυναῖκα τῷ ἀνδρὶ, *Stephan.* *Byz.* attigit in *Γετία*, de certamine silens, quale in *Indis* receptissimum nostra et superiore aetate in *Diodori* lib. XIX. 34., ubi vide, et quae nuperrime *Cl. P. Burmannus Secund.* ad *Antholog.* lib. I. p. 185. WESS.

Ibid. ἐφίλειτο) Hoc ex *Aldi* potuerat *Ed.* revocari: quod in alias irrepserat ἐφίλειτο, verbum nobis in *Porti* *Lexicon* introduxit velut *Ionicum* φίλημι, et φίλημαι. Auctor idoneus *Heraclides* docet *Dorica* fuisse φίλημι, Πόθημι: *Aeolica*, Φίλιμμι, Πόθεμμι. Hunc etiam tangens *Herodoti* locum, *Stobaeus*, pag. 614., ex *Nicolao Damasc.* *Indorum* uxores memorat, hoc certamine *Threissis* magis nobilitatas. *Cicero* *Tusc.* V. 27. Cum est cuius earum vir mortuus, in certamen iudiciumque veniunt, quam plurimum ille dilexerit: --- quae est victrix, ea laeta, prosequentibus suis, una cum viro in rogam imponitur; victae moestae discedunt. Ibi plura *Davis.* p. 402, et ad *Aeliani* *Var. Hist.* VII. 18. notant *Scheffer* et *Perizon.* Tale certamen inter duas *Indas* mulieres in *Eumenis* exercitu narrat *Diodorus Sic.* XIX. c. 33. et 34. Multo magis mirabile, quod de tribus eiusdem familiae Graecis mulieribus memoriae tradidit *Pausanias* lib. IV. [cap. 2.] p. 284., quae πᾶσαι τοῖς ἀνδράσιν ἑαυτὰς ἐπακρίσθησαν. VALCK.

CAP. VI. 7. καὶ τὸ μὲν ἐστίχθαι, εὐγενὲς) *Artemi-*

δὲ οὖν Onirocr. I. 9. στίβονται παρὰ Θραξίν οἱ εὐγενεῖς παῖδες, bene quidem, quamquam non soli. Thracum τὰς γυναῖκας τὰς ἱλαθῆρας στιγμαῖται μετὰς, καὶ τοσούτῃ πλείονα ἔχουσας στιγματα καὶ ποικιλώτερας, ὅσην ἂν βελτίους καὶ ἐκ βελτιόωνται δακτύλοι, ex visu Dio Chrysost. proponit Or. XIV. p. 235. v. Caussam vero et originem eorum stigmatum, sed fabulosam, Phanocles in Stob. Serm. LXII. p. 400. Verum de his locupletissime Io. Rhodius in Scribonii Largi Composit. Med. 231. p. 310. Quod his cohaeret, [lin. 8.] ἀργὸν εἶναι, κάλλιστον, in priscorum etiam Germanorum moribus apud Tacitum de Mor. Germ. c. 14. WESS.

8. ἀργὸν εἶναι, κάλλιστον) Quando γῆς ἰργάτην opponit, ipsisque τὸ ζῆν ἀπὸ πολέμου itidem κάλλιστον habitum scribit, primam Herodotus vocis respiciens significandi doctem, qua notat ἀργός ab opere rustico vacantem, honestius intelligit otium, quodque homines bellicosos non dedeceret. ἀργὸν εἶναι, et πολεμικόν, in talibus tantundem paene valent. Talem ἀργίαν ἀδελφὴν τῆς ἐλευθερίας dixerat Socrates, si dicti legitimum nobis patrem tradidit Aelian. Var. Hist. X. 14, Ostendere voluit Maximus Tyr. Diss. XXIX. ὅτι λυσιστρίστεροι τῇ πόλει οἱ προπολεμικοὶ ἢ οἱ γεωργοὶ. Ad perficiendum civitatis corpus optimi rectores utrumque genus aequae censuerunt necessarium. Hippodamus sive Thurius seu Milesius in libro de Rep. tres civitatis partes constituit ap. Stobaeum p. 248., τὸ βουλευτικόν, quod velut optimum deberet ἀρχῆναι: τὸ βάνκιστον, quod ut deterius deberet ἀρχίσθαι: τὸ ἐπικούριον, velut μέσον: hanc partem conficiunt bellatores; secundam, agricolae, artifices, et mercatores. Artibus abstinentes sellulariis agroque colendo, atque adeo ἀργοί, apud plerasque gentes amantiores libertatis habebantur honoratiores: vide Herod. II. cap. 167. Quod vero Socrati tribuit Aelianus, dixerit-ne suavissimus agriculturae laudator addubito: certe dixit in Xenoph. Oeconom. p. 482, 25., Regem Persarum, ἐν τοῖς καλλίστοις τε καὶ ἀναγκαιοτάτοις ἡγούμενον εἶναι ἐπιμελεῖσθαι γεωργίαν τε καὶ τὴν πολεμικὴν τέχνην, τούτων ἀμφοτέρων ἰσχυρῶς ἐπιμελεῖσθαι. De sellulariis opificiis minus ille iudicabat honorifice. VALCK.

CAP. VIII. 4. θάπτουσι κατακαύσαντες) Igne sepe-
liunt, θάπτουσι πυρί, ut in Aeliano de Nat. Anim. X. 22.

Diodoro Siculo, atque aliis. Humationem certe ab illa ignium sepultura nitide distinguit. WESS.

CAP. IX. 6. τοῖσι οὐνομα εἶναι Σιγύννας) Perperam sibilantem litteram nationis titulo *Med.* abstulit. *Σιγυνος* *Apollonio Rhod.* IV. 320. *Straboni* *Σιγυνος*, sed in Asia, qui ἰσπαριοῖς δὲ χρῶνται μικροῖς δαρίων -- τέρηπα δὲ ζυγνίου σι, prorsus ut hi *Europaei*, bene *Casaubono* adnotante, lib. XI. p. 790. B. [p. 520. B. ed. Cas.] Quod autem olim hariolabar, *Zosimum* hac narratione deceptum de Hunnis vulgasse, εἴτε οὗς *Ἡρόδοτός* *Φησι* παροικῶν τὸν Ἴστρον, σιμὸν δασυνίας ἀνθρώπων, lib. IV. c. 20. necdum abiicio. Audiit de *Sigunnis*, inque illis *Hunnos* latere censuit, his erronee tribuens, quod *Sigunnarum* equis conveniebat. Equidem in *Musis* nihil scrutando inveni, unde *Novae Historiae* scriptor dicta excusare queat. WESS.

15. γένοιτο δ' ἂν πᾶν ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ) *Sophocles* in *Aiac.* dixerat vs. 655. Ἀπᾶν' ὁ μακρὸς κἀναριθμητὸς χρόνος Φύει τ' ἀθλῆα, καὶ Φανέρτα κρύπτεται. Κούκ' ἔστ' αἰλπτον οὐδὲν. Proxima *Σιγύννας* δ' ἂν καλοῦνται --- τὰ δόματα, merito tanquam adulterina Criticis hinc furcillis deturbanda censuit vir summus in *Diss. Herod.* p. 55. Ponitur in his articulus usitato Grammaticis more; qui, iam traditus ab *Henr. Stephano* App. de *Dial. Att.* p. 221. ignoratus tamen homines saepe decepit rerum antiquarum peritissimos; hoc in loco turpissimum in errorem induxerat interpretes *Herodoti*, quod monuit *Erud. Auctor des Essais de Critique sur les Traductions d'Herodote* p. 157. VALCK.

15 seqq. *Σιγύννας* δ' ἂν --- τὰ δόματα) Non videntur *Herodotea*, sed iusto officiosioris *Scholiastae*. Turbant certe orationis seriem, indigna *Patre* historiarum. Qui quaeso illi οἱ ἄνω ὑπὲρ *Μακεδόνος* *Αἰγυες*, aut, ut *Laurentius* habuit, *Αἰβυες*, *Poeni*? Somnia grammatici. *Σιγύννας* δὲ καλοῦσιν οἱ *Κύπριοι* τὰ ἀκόρτια interpretes *Apollonii Rh.* II. 99. *Suidas*; *Σιγύννη* καὶ *Σιγύννας*, τὰ δόματα παρὰ *Μανυδάδων*. Sic hoc de genere solent, non *Herodotus*. WESS. — Vetus admodum fuerit oportet adsumendum, quod libri omnes, qui diversis ex familiis ad nos pervenerunt agnoscunt. Equidem, cur *Herodoto* indigna ista iudicarem, nullam vel vidi vel exputare caussam potui. S.

CAP. X. 3, καὶ ὑπὲρ τοῦτων οὐκ εἶναι etc.) Nihil ve-

rius. Fabulabantur apum examina trans Istrum agminatim volare, aditumque hominum impedire. Similis fabella in fuis pennis, visu transituque prohibentibus: οὐκ εἰά τι εἶναι ἔτι πρῶτον οὔτε ὄρεν, οὔτε διεξίναμι, ὅπερ περιῶν πεχυμένον lib. IV. 7. Quod adnectitur, apes esse ζῶα δύστροπα, a veritate quidem haud deflectit, non aptum tamen ad apes septemtrionis regionibus eiiciendas. Secus habet, nec reticuit *Aelianus* Hist. Anim. II. 53. Nostro ἀκονήν ᾗδον exprobens. WESS. — De *Aeliano*, ista respiciente, et contraria *Herodoteis* narrante monuit etiam *Valck. S.*

CAP. XI. 7. Μύρκινον τὴν Ἠδωνῶν) Dixit *Aeschylus* Ἠδωνίδα αἶαν in Pers. vs. 495. adprobens quodammodo τὴν Ἠδωνίδα Arch. et Vind. At receptum c. 124. redibit. Hoc *Tzetzae* vide Chil. III. vs. 508. Ἡ τις Μυρκίνος Ἠδωνός πρότερον ἐκαλεῖτο, ubi res Ἠδωνῶν requireret, nisi eodem modulo iteraretur versus Chil. IX. 221. Et talia tamen ex *Herodoto*. Ecce tibi aliud. Schol. in *Thucydid.* II. 99. Ἠδωνοὶ καὶ μεταπλάσμων Ἠδῶνις καὶ Ἠδῶναι· οὕτως Ἡροδότος. Atqui is Ἠδωνός semper. Scripserat Criticus Ἡραδιανός, quemadmodum et *Cassel.* in schedis, monente Cl. *Dukero*. WESS.

Ibid. Μύρκινον τὴν Ἠδωνῶν) *Myrcinum Edonidem, Valla*: concinit Arch.; τὴν Ἠδωνίδα recipiet, opinor, *Herod.* Hinc *Berkelii* firmatur coniectura in *Steph. Byz.* Ἠδωνίδ' αἶαν dixerat *Aeschylus* in Pers. vs. 495.; quaeque sacris operabantur *Bacchi*, sunt e Latinis etiam Poëtis *Edonides* notissimae. Μύρκινος, Ἠδωνικὴ πόλις audit *Thucydid.* IV. 107. Ἠδωνικὸν πολισμάτιον, *Diodoro* XII. 68. *Darius* apud Io. *Tzetzen* Chil. III. vs. 503. Τὸν Κών (non κόμην) μὲν τῆς συμβουλῆς ἔνκα τῆς πρότερας Ἐξ ἰδίου τύραννον ποιήσας Μετυλήνης Τῷ Ἰστιάφ δίδωσι πτίζην δι τὴν Μυρκίνον. VALCK.

CAP. XII. 4. Ἡν Πίργης καὶ Μαντύης ἄνδρες Παίονες) Si vel in optimis libris scriberetur ἦσαν - - - ἄνδρες Παίονες, ego tamen inusitatus ἦν a novatore [*Herodoto*] veterumque Poëtarum imitatore positum censem. Τοιοῦτον καὶ παρ' Ἡσιόδῳ τὸ, τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ, Ἡ δ' ἱερὰ διὰ μαυροκαμπυλαίνουσιν, (καὶ, Ἡ δὲ νάρκη, - - - ἦν δὲ ζῆγαναι) Τίτρωκός τε σπερματολόγοι, κἀγλακαὶ σικαλλίδες, *Eustath.* in *Iliad.* f. p. 1148, 41. Integros *Epicharmi* duo trochaicos *Athenaei* praeiuit Epitome: vide II. p. 65. E. Interiecta petita sunt ex alio eiusdem comoediae loco, quem

habet *Athen.* VII. p. 286. c. conf. p. 278. A. Lacon in *Aristoph.* *Lys.* vs. 1263. Ἦν γὰρ τῶνδ' οὐκ ἐλάσσωσι τὰς ψάμμους τοὺς Πέρσαι. In epigrammate apud *Aeschin.* contr. Ctes. vulgatur p. 80. Ἦν ἄρα καὶ κείνοι ταλακάρδοι: ubi scribi debuerat Ἦ ἄρα. Non reperietur illud Ἦν, pro ἦσαν, apud alios historicos veteres sic adhibitum: neque tamen ignoro Herodoteum usum ab *Epicharmeis* esse diversum; sed illinc multo magis distant, quae prima facie forsitan alicui videri possent simillima, qualia multa dedit in doctis suis ad *Charitonem* collectaneis *Clar. D'Orvillius.* VALCK.

11. ἄγχοι ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσιν) Ad ista tria vel de suo quantum adiecit *Aelianus*, aut, quod verius arbitror, alium in his sequutus est auctorem, de *Nat. An.* VII. 12. *Paconides* enim feminae secundum *Aelian.* τῇ μὲν κεφαλῇ φέρουσιν ὕδραν, - - - ἐκαρτήσασαι δὲ τοῦ κόλπου θηλάζουσι τὰ βρέφη, καὶ - - - ἴππον εἰς ἀρδίαν ἄγουσι, καὶ ταῖς χερσὶ νήθουσι λίην. Ubi *Herod.* dicit κλώθουσιν λίην, [lin. 12.] *Med. Cod.* habebat κλώσαν: nota sunt ἐρίου κλώσματα, quae levi pollice deducebant αἱ κατάκτριαι. De sorore *Pigretis* et *Mantysis* sic agit *Io. Tzetzes* *Chil.* X. 200. etc. ut solum sequi videatur *Herodotum*; atque eidem alter fratrum dicitur *Μαντύης*, ut in *Med.* *Herodoteae* vel eandem vel simillimam narrat historiam, sed quam evenisse scribit sub *Alyatte*, *Nicolaus Damasc.* *Valesii*, p. 497. VALCK.

12. κλώθουσιν λίην) *Euripidis* κλωστήρ λίην apud *Polluc.* VII. 51. et alia in re *Aeschyli* *Choëph.* vs. 595. congruunt. *Nic. Damascenus* simili in historia νήθουσιν ἐκ τῆς ἡλακίτης τὸν ἄτρακτον. In *Med.* et *Ask.* κλώσαν aut κλώσαντες [quae quo pertinerent ignorare se professus *Gron.* erat] nullum mysterium; prius ex κλώω, posterius ex κλώω formarunt, natalibus τοῦ κλώω et κλώωω indicatis. Quod deinceps [lin. 13.] *Suidas* ἐπιμίλειον τῷ *Δαρείῳ*, in menda cubat, hinc, quod *Portum* et *Kuster.* haud fugit, deterenda. WESS.

21. φέρουσα τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς) *Nic. Damascenus*, quod significavi, eandem de muliere *Mysa* ex *Thracia* narrationem in *Constantini* *Porphyrog.* proposuit lib. I. de *Themat.* c. 3. quae *Alyattis*, *Lydorum* regis, aetate contigerit. *Gronovii* vero ex *Marmorib.* *Oxonien.* p. 127. picturam et interpretationem multo risu *Lacrozius*, *Fabricius* et *Wolfius* explosērunt in *Thesouro* *Epistol.* *Lacroziano* T. II. p. 97. WESS.

Ibid. φέρουσα τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς κεφ.) Nicolao dicitur *Damasc.* ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βαστάζουσα στάμνον. Ubi paulo ante legebatur, ἤρσε τὸν ἵππον, [lin. 19.] invenisse videtur *Eustath.* ἤρδε, quod interpretatur ἐκίτριξε in *Iliad.* θ'. p. 591, 36. et in ista sede vulgato non est deterius. Ἄρδων, htc *Aeliano* ἡ ἀρδῖαν ἄγειν, potum agere, multo est usitatius quam ἄρσων. In historia *Herodotea* scribi debuit a *Io. Tzetze* *Chiliad.* X. vs. 207. Ἡ δὲ ποτεῦ κορίσασα τὸν ἵππον, ὄντιρ εἶπον: non, quod vulgatur, κορίσασα. VALCK.

CAP. XIII. 4. οὐκὶ πρόσω σκοπὴν etc.) Expressit, *Porto* monitore, *Homericum* Ἡλῖος γὰρ οἱ σκοπὴν ἔχεν, *Odys.* θ'. 302. Reduxi οὐκὶ, in οὐ κη olim etiam conversum lib. IV. 155. [At non solum percommodus hic locus alteri scripturae οὐ κη πρόσω, in vicinia alicubi: sed et per se parum commodus isti οὐκὶ, quae vocis forma negationi vim addit, ut sit nequaquam, neutiquam; quod est ab hoc loco alienum, ubi satis omnino erat, haud procul.] locus autem in *Galeum* *Celeb.* Editoris ob *Λυδικὰ* et πόταται abesse debuerat, aut certe civilior; siquidem in posteriore manifesta operarum aberratio, prius, nisi scribae *Λυδικὰ* voluerint, tueri, sicubi necessarium foret auxilium, *Λυδικὴ λῖδος* *Herzchii* possit. Verum ab his abstineo manum. WESS.

10 seq. ἡ Παιονία --- πεπολισμένη) Omnia ex vero si *Appianus* scripserit, οὐ πόλεις ἔχουν οἱ Παῖονες, ἀλλ' ἀγρούς ἢ κώμας κατὰ συνόρους, *Illyr.* p. 12. Ed. *Hoesch.* [cap. 22. nostrae edit. T. II. p. 859.] Sed illi *Panonii Dravum* inter *Savum*que et *Danubium*: his ad *Strymonem* *Paeonibus* suas fuisse urbes, deinceps clare adfirmatur. *Paeonia*, πεπολισμένη, urbibus instructa et distincta. *Strabonis* χώραν πόλιν huc pertinet, erudite a *Casaubono* explicitum, lib. VIII. p. 560. [p. 564. D. ed. *Cas.*] WESS.

CAP. XIV. 7. λαβὼν ἡγεμόνας ἐκ τῆς Θρᾷκης) ἡγεμόνα *Valla* legit vertitque, sumpto e *Thracia* duce. Duces isti *Gallos* interpretes deceperunt, ignorantes *Herodoto* quoque ducem itineris dictum ἡγεμόνα, VIII. 35. quales plene dixerat ἡγεμόνας τῆς ὁδοῦ, VIII. 31. et forsitan V. 100. ubi hoc praebent margo *Steph.* et *Valla*. Sic vulgo loquuntur recentiores: *Iuncus* apud *Stobaeum* p. 593, 43., ἐν ἡγεμόνος ὁδοῦ τυγχάνει, --- οὐ στίγης (male vulgatur ὥστε γῆς)

εὐπαρῶν, οὐ τροφῆς: est tamen et apud *Thucyd.* ἡγεμῶν τῶν ὁδῶν, III. 98. Alibi *Thucydidi* talis simpliciter dicitur ἡγεμῶν, sicut *Sophocli* Oed. in Col. vs. 1538. *Eurip.* Phoen. 1610. *Aristoph.* Πλουτ. 1162. sed nemini frequentius quam *Xenophonti*. *Zonaras* in Lex. et *Suidas*: ἡγεμῶν, ὁ τῆς ὁδοῦ ἡγούμενος. Ξενοφῶν (Κυρ. Ἀν. lib. IV. p. 189, 3.) καὶ τὸν ἡγεμόνα δῆσαντες παραδιδόασιν αὐτοῖς. VALCK.

CAP. XV. 13. Σιροπαῖονες) Sic utcunque bene; melius Σιροπαῖονες ex *Steph. Byz.* in Σίρις et *Holstenii* suspicione. Oppidum Σίρις ἢ Παιονίη lib. VIII. 115. consulto ita positum, sicuti et Σίρις ἢ ἐν Ἰταλίῃ eiusdem libri c. 62. WESS.

CAP. XVI. 1 seqq. Οἱ δὲ περὶ τὸ Πάγγαιον etc.) Fuit qui ad istum modum sequentia, εἰ δὲ περὶ - - καὶ Δόβηρες καὶ Ἀγριαῖνες καὶ Ὀδόμαντες, καὶ - - - Πρασιάδα ἔχοντες, οὐκ etc. corrigebat, omnes extra *Paeoniae* fines semovens; nimium, ut censeo, caute. *Paeones* enim olim cis et uls *Strymonem* latissime coluerunt, plures nationes complexi apud *Plinium* lib. IV. 10. Adhaerent arte illis *Doberes* et *Paeoplae* c. 113. *Polymniae*, haud aliter atque hic. Δόβηρος quoque Παιονική *Thucydidis* lib. II. 98. originem et situm testatur. WESS.

16. τὰ δὲ νῆπια παιδία δέουσι τοῦ ποδοῦ σπάστω) Convenit, non neglectum a *Berglero*, istud *Heliodori* Aeth. lib. I. p. 11. ἔρπειν δὲ ὀρεγόμενον (τὸ παιδίον) εἰ αἰσθοίτο, ἰμάντα τῶν σφυρῶν ἐξάψας, ὅσον ἐπ' ἄκρῳ τοῦ σκάφους ἢ τῆς κελυῆς ἐπιβαίνειν ἐπιτρέψα. Cetera non describo, haud dissimile praedonum in *Aegypti* *Bucoliis* vitae institutum, quale *Prasiadem* paludem habitantium, enarrantia. Ceterum insolens minime iumentis pabulum pisces. *Athenaeus* de *Thraciae* quadam parte lib. VIII. p. 345. E. εἶδα καὶ τοὺς περὶ Μόσυνον τῆς Θρακίης βούς, οἱ ἰχθῦς ἰσθίουσι, παραβαλλομένους αὐτοῖς εἰς τὰς Φάτνας: in quibus ego *Mosynum* *Thraciae* non novi, nisi si ligneas *Prasiadis* paludis domos scriptor indicarit. Μόσυνοι, μόσυνοι, μέσυνες, *Thracum* et vicinorum erant sermone ἔυλωνοί οἱ in *Schol. Apollon. Rh.* II. 379. Ut ut illud ceciderit, pisces iumentis saepe esui in frigidis et maritimis *Europae* tractibus esse, multi inque his *Thorm. Torffaeus* Hist. Norveg. Part. I. lib. II. 24. prodiderunt. *Aeliani* Παιονίδα λίμνην, eiusdemque pisces, victui bubus, de An. XVII. 30. recte cum *Prasiade* lacu contulit *A. Ortelius*. WESS.

Ibid. δίνει τοῦ ποδὸς σπάρτῳ) Horum, ut puto, meminerat Heliodorus, vitam enarrans in Aegypti paludibus degentium lib. I. p. 11. παιδίον ἔρπειν ὀρεγόμενον εἰ αἰσθοῦτο, ἰμάντα τῶν σφυῶν ἐξάψας ὅσον ἐπ' ἄκρον τοῦ σκάφους ἢ τῆς καλιᾶς προβαίνειν ἐπίτρεψε, καινόν τινα χειραγωγόν αὐτῷ τὸν δασμόν τοῦ ποδὸς ἐπιστήσας. In vicinia [lin. 15. et 20.] θύρης meminit Herodotus καταπακτῆς, διὰ τῶν ἱερῶν κάτω φερούσης ἐς τὴν λίμνην. Miror non intelligere, qui quidem legerit πυκινὰς θύρας, et πύλας εὖ ἀρκυίας. Invenerat ille θύραν ἐπιβάκτῃν in Plutarchi T. II. p. 781. d. sed nusquam θύραν καταβάκτῃν: tantum ὁ καταβάκτῃς fuisse videtur receptum, sed hic quem tandem usum habuisset cataracta? VALCK.

20. τὴν θύρην τὴν καταπακτὴν) Ex hariolatione Cl. Reiskii τὴν καταβάκτῃν, et supra θύρης καταβάκτῃς, ianuæ demissilis, sive, quæ attolli et demitti posset. Ansam καταπακτὴν dedit, nusquam obvia et in Thes. Stephani sine pari, quæ tamen eadem ac καταπακτὴ. Accessit fortasse θύρην ἀνακλίνῃ, in Vallæ Latinis ianuam resupinaverit, at pravis: siquidem ἀνακλίνειν ac ἀνακλίνεσθαι de foribus, cum aperiuntur, quod alias indicare ex Homero et Procopio memini, reversurum Vitæ Homeri c. 33. Habet præterea καταβάκτῃς semper sibi sociatam vim et inpetum, uti porta καταβάκταις ὄχυρά, quibus subito demissis ocludi poterat, apud Plutarch. T. II. p. 705. et pontes (καταβάκταις) superne in naves hostium deiecti Appiani Bell. Civil. V. p. 1141. [cap. 82.] Qua quidem violentia in ianuis patefaciendis uti vulgo non solent. Sane si schedæ veteres καταπακτὴν obtulissent, quæ tandem querelæ caussa? Pertinent ad sequentia δισσαὶ σχοινοτινὲς σπυρίδες inter piscatorum instrumenta Anthol. lib. VI. 3. p. 548. [Anal. Brunck. T. II. p. 218.] WESS.

CAP. XVII. 6. σύντομος κάρτα) Malunt σύντομον, ob σύντομωτάτον VII. 121. et σύντομα τῆς ὁδοῦ lib. I. 185. Sed consimiliter Aristoteles Gener. Anim. IV. 4. μὴ κίχλω περιεῖναι κατέντα τὴν σύντομον. Metalla, unde Alexandro, Amyntæ F., tam copiosa argenti vis, forte eadem quæ Philip-pus, Alexandri M. pater, ingenti deinceps lucro exercuit apud Appian. Civil. IV. p. 1040. [cap. 106.] quamquam et aliae isthic auri atque argenti fodinae in Nostri VI. 46. et VII. 112. Fuit sane prisco tempore, fortasse et nunc,

modo sollers cura accederet, illa Thracum regio utriusque metalli uberrime ferax. Multa Cl. Blas. Caryophilus, Opusc. de Auri, Argenti, etc. Metall. p. 76. Post nonnulla [lin. 10.] vir doctus οὐρές ἐστὶ ὑπερβαῖντα, ad structuram recte, repetendum tamen ex narrationis exordio, "Ἐστὶ δὲ ἐν τῇς Πρ. WESS.

CAP. XVIII. 4. ταῦτά τε ἰδίῳ) Explevi orationem, quae ἐν ἑστίᾳ si haberet, a Scriptoris consuetudine haud dissideret. Vide lib. II. 107. IV. 154. VI. 54. etc. WESS. — Quemadmodum IX. 109, 15. ἰδίῳ intelligitur *promisit, spopondit, daturum se ait*, sic et h. l. ταῦτα ἰδίῳ reddi poterat, haec se traditurum vel tradere dixit. Similiter apud Appianum, frequentem Herodotei styli aemulatorem, Hist. Syriac. cap. 29. δίδως et δοῦναι idem valent ac ὑποσχέσθαι, offerre, promittere, daturum se spondere. Quo de usu huius verbi etiam Reiskius in Indice Graecitatis Demosthenaeae monuit, et nos in *Lexico Polybiano* monuimus; ubi quidem quod ad *Indicem Graecitatis Appianeae* amandavi lectorem, in eo me memoria fefellerat: nempe in exsilio tunc, turbatis patriae rebus, vitam agebam, procul a meis laribus, libris omnibus destitutus, paucis exceptis qui ad coronidem Polybio meo imponendam necessarij visi erant; quumque recordatus essem, in Appiano passim mihi occurrisset eundem verbi huius usum, putabam in Indice Appiano me illum adnotasse, quod quidem secus esse nunc demum animadverti. S.

7. Illud ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἐγένετο διαπίνοντες, et lib. IX. 16. ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἔσαν, διαπίνοντων etc. illustravit P. Leopard. Emend. VII. 1. Tullii vero invitatio ut more Graeco biberetur, tum, poscunt maioribus poculis, ad διαπίνειν egregia; nec minus, impudens Rubrii flagitatio, Quaesio cur ad nos filiam tuam non intro vocari iubes? Cui Philodamus, homo summa gravitate, negavit moris esse Graecorum, ut in convivio virorum accumberent mulieres, lib. I. Verr. c. 26. ubi plura Herodoteis non absimilia. WESS.

Ibid. ὡς δὲ ἀπὸ δείπ. ἐγέν. διαπίνοντες) De Persis iterum lib. IX. 16. ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἔσαν διαπίνοντες. Quando compositores dicuntur διαπίνειν, significatur, poculis sese plusculum invitantes bibendo certasse; quod Persas praesertim fecisse vel ex iis constat, quae prorsus egregia nobis e

Dinone forsan solus tradidit *Aelianus Var. Hist.* XII. c. 1. ubi vid. p. 712. Οἷον χρωμένους ἱππῶν καὶ διαπίνοντας dixit *Plutarch.* in *Sympos.* p. 715. cuius eruditus interpres ista T. II. p. 58. ε. διαβίων πρὸς Ἀλέξανδρον, recte reddiderat, *cursu cum Alexandro certans.* Praeter illa quae dederunt *Kuster.* in *Aristoph. Eq.* vs. 1400. T. *Hamsterh. Miscell.* Obs. V. 3. p. 53. et *Abresch.* Dil. Thuc. p. 457. inveniuntur huius generis verba, διαπαλαίειν διαπνικτῦσαι διαπληκτίζεσθαι διαξυφίσσασθαι διακρίβεσθαι διαφιλοτιμείσθαι. In *Isocrat.* Panathen. p. 266. D. οὐδὲ νῦν αἱ μέγισται τῶν Ἑλληνίδων πόλεων αἰσχύνονται διακολακευόμεναι πρὸς τὸν ἐκείνου πλοῦτον, adulando certantes. διαλοδορίεσθαι habet *Herod.* II. 121. et *διανωμαχίαν*, VIII. 63. VALCK.

19. ἀντίαι ἴζοντο) Satis ἀντία protectum, modo per codices licuisset. Admissum redibit, non sine controversia, statim, et ἴζοντο ἀντίαι lib. VI. 77. ἴζομεθα ἀντίαι lib. IX. 26. ἀντίαι σταθάντες *Eurip.* *Orest.* vs. 1479. et passim. Dubites vero, ῥιπικὺλον-νε κελεύμεναι *Arch.* et *Vallae* sit: vocatae venerunt, sed iussae, ad rem moribus gentis turpem et insuetam. WESS.

23. ἀντίαι ἴζεσθαι) *Herodoteum* praebet *Arch.* ἀντία ἴζεσθαι. Quae spectantium ex adverso cruciarent oculos, mulieres Macedonicas frigide vocari [*lin.* 24.] ἀλγυηδόνας ὀφθαλμῶν, *Herodoti* iudicat admirator *Longinus* π. Τψ. IV. 12. {sect. 4 extr. ubi tamen adiicit excusationem, quod barbaros sic loquentes inducit Scriptor.} Quid potissimum culpandum censuerit, docet *Za. Pearce.* Comparavit illud *Ios. Scaliger* ad *Propertii* II. El. XIX, 76. Quantum sic cruciat lumina vestra dolor? VALCK.

24. ἀλγυηδόνας σφι ὀφθαλμῶν) Fluxit hoc fonte istud *Alexandri* ὡς εἶναι ἀλγυηδόνες ὁμμάτων αἱ Περσίδες, in *Regis Vita* apud *Plutarch.* p. 676 f. *Longini* taxantem horum censuram, explosam a *Pet. Victorio*, *Fabro*, *Tollio*, *Gronovio*, non moror. *Herodoti* dictionem attigit *Olearius*, collato *Isaei Rhetoris* verbo, quo rogitanti *Ardui*, εἰ ἡ δὲ αὐτῇ καλὴ φαίνεται, modestissime (μάλα σεφερόνως) respondit, πέπαιμαι ὀφθαλμῶν: h. e., docto viro interprete, oculorum se morbo laborare desiisse. Verum simili in negotio ὀφθαλμῶν et ἰποφθαλμῶν vehemens desiderium explicant, sive ἐπιθυμίαν τῶν ὀφθαλμῶν ex *S. Ioannis* *Epistola* primori. Sic

Polybius lib. I. 7. πάλοι - - - τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πόλεως ὀφθαλμοῖσι, felicitati oppidi oculos cupiditatis adiecerant, bene Casaub. nec discordat in Exc. Legat. p. 1319. [Polyb. XXXII. 2.] nedum Aelian. de Anim. I. 12. etc. WESS.

CAP. XIX. 6. πρὸς Ἀμύντεα) Etsi Ἀμύντην saepe dederint scribae, optima haec productio et Ionici saporis, uti Ἀρισταγόρεια, Κανδαύλεια, Μιλτιάδεια, conpluresque apud Portum. Quod deinceps prudens, sed meticulosus, pater filio, [lin. 12.] σχιδὸν γὰρ σευ ἀνακασιόμενου, Valla, uti in Arch. ἀναγομένου, hinc me summoventis, etiam postrema in Edit., per sane inconmode. Latina nunc Graecis respondent. WESS.

15. ἵνα μὴ ἐξεργάσῃ ἡμίας) Talia Euripidis Hippol. vs. 607. Ὡς πρὸς σε γυνάτων, μηδαμῶς μ' ἐξεργάσῃ, ne me perdas quae-so. Helen. vs. 1104. Κούρη Διώνης Κύπρι, μὴ μ' ἐξεργάσῃ. WESS.

Ibid. ἀνέχου ὀρίων τὰ ποιούμενα) Hic recte cepit Valla; ista lib. I. c. 206. ἡμίας ἀνέχου ὀρίων ἄρχοντας τῶν περ ἄρχονων, perperam interpretatus, nos sine finium quorum sumus principes esse: οὐρων, finium, esse credidit participium ion. ὀρίων. Istā solet, ut aliis, (vid. ad Eurip. Phoen. vs. 550.) Herodoto quoque verbum adhiberi structurā: lib. I. c. 80, οὐκ ἀνέχεται οὔτε τὴν ἰδίην αὐτῆς ὀρίων, οὔτε τὴν ὁδὸν ὁσφραίνόμενος. II. 37. κυάμους οἱ ἴσθες οὐδὲ ὀρίοντες ἀνέχονται: sic et V. 48. VIII. 26. VALCK.

CAP. XX. 12. ἐσθῆτι σκευάσας) Non indigemus composito διασκευάσας, quantumvis in Plut. Anton. p. 926. Α. γυναῖκες εἰς Βαίχμας, ἄνδρες καὶ παῖδες εἰς Σατύρους καὶ Πᾶνας διασκευασμένοι. Nostri prius est: Ταύτην τὴν γυναῖκα σκευάσαντες πανοπλίῃ lib. I. 60. et cap. 12. huius Musae. Statim [lin. 13.] παρεῖγε reduxi, non oblitus τὸν δὲ Κύρον ἦγον ἔσω lib. I. 116. namque repetitione eiusdem verbi Scriptor delectatur saepenumero. WESS.

19. ἐπιδεικνύμεθα) Nollem Medic. scripturae primas datas: disconveniunt enim ποιούμενα, ποιῦνται, similiaque. De verbo post accuratissimam Hemsterhusii nostri operam ad Luciani Dial. Mort. XXX. p. 452. adiungo nihil: praecleara isthic omnia. Qui in vulgatis deinceps [lin. 22.] ἀντὶ Ἑλλαν Μακεδῶν ὑπαρχος, verius Μακεδόνων, sicuti Αἰγυπτίων et τῆς Αἰγύπτου ὑπαρχος lib. IV. 166. et Σαρδίων ὑπαρχος

χος infra c. 25. Αἰμυλίων ὑπαρχος c. 27. Diversa sunt Ἀμύντης ὁ Μακεδών et Ἀλεξανδρὸς ὁ Μακεδών, et bene habent. WESS.

19. ἐπιδοκιμαζόμεθα ὑμῖν) Verbi vim hoc etiam in loco more suo Vir summus explicuit ad *Lucian.* p. 452. Absurdissimum illud quod sequitur, [lin. 22.] ἀνὴρ Ἕλληνα Μακεδὼν ὑπαρχος mirum videri posset in *Herodoto* tamdiu ab illis etiam relictum, qui Μακεδόνων genuitum in codicibus invenerant flexum; nisi constaret, quantum superstitionis esset imperium in hoc quoque liberrimo literarum genere. VALCK.

24. ὡς γυναῖκα τῷ λόγῳ) Quos feminas esse aiebat; *Val-la*. Nemo tam parum Graece doctus est, qui non illud sentiat indignum *Herodoto*. Alexander imberbes iuvenes Macedonas adsidere iussit singulis Persis singulos, *tanquam mulieres videlicet*. Saepius adhibitum *Herodoto* τῷ λόγῳ significat id, quod primo videatur adpectu. Ὡς γυναῖκα δὲ poni potuerat et hic in eundem sensum: ut apud *Plutarch.* T. II. p. 247. c. muliebrem in modum vestitos viros οἱ φύλακες παῖσαν ὡς δὲ γυναῖκας. Narrant *Herodoteae* simillimas historias antiquiores, *Pausan.* in *Messen.* p. 288., *Polyaen.* I. xx, 2.; recentiorem, quae *Thebis* evenit, *Xenophon.* Ἑλλ. V. p. 331, 28. ubi, qui temulentos amatores contrucidarent, viros *Phyllidas* ὡς γυναῖκας ἐστρασεμένους cum introduceret in conclave, ἐσθῆται, inquit *Xenoph.* τὰς ἐτραίδας δὲ, καὶ ἐκείνη παρ' ἐκείνῳ. *H. Steph.* corrigens ἐτραίδια, quem enim, ait, locum particula δὲ habere hic potest? Suum habet in ironia aptissimum locum: τὰς ἐτραίδας δὲ, meretriculas scilicet! Apud eundem pro ᾧδὴ scribendum p. 359, 42. ἢ δὲ γὰρ ἠγάσθη κατὰ θάλασσαν; vos, scilicet! mari duces eritis? *Thucyd.* p. 173, 77. ἡμῖς δὲ αὐτόνομοι δὲ ὄντις, καὶ ἐλευθεροὶ τῷ ὀνόματι. *Demosth.* p. 52, 37. ἵνα δὲ αὐτόνομοι ᾖεν. Ut in re minuta, saepissime fuit in hac vocula peccatum, velut apud *Euseb.* c. *Hierocl.* p. 445. f. qui se Deum dixerat, strenue dicitur *Iarchas* bibisse, οἷα δὲ θεός, *tanquam Deus videlicet*! *Olearius* ista contextu censebat eiicienda. Ceterum ad *Herodotea* *Brissonius* de R. Pers. II. p. 275., comparavit egregium locum eadem narrantis *Iustini* lib. VII. c. 3. Laudatur ob illud facinus *Alexander* in *Epist. Socrat.* 28. p. 28. sed *Xerxi* tribuitur, quod fecerat *Darius*. VALCK.

Herodot. T. VI. P. I.

B

CAP. XXI. 5. ἄμα παρ' αὐτοῖς) Rediit, quod expulsum citra gravem causam fuit. Putares Libanium T. II. p. 490. c. Megabazum ipsum fuisse peremptum opinari; sic enim, οὐδὲ γὰρ οἱ τοὺς περὶ Μεγαβάζον ἀποκτείνοντας ἐν Μακεδονίᾳ, μετὰ τὸ διαπνεῖν ἐκφερομένους εἰς Ἀφροδίτην ἀδικον ὑπὸ τῆς μέτης: h. e., Morello vertente, neque enim qui Megabazum interfecerant in Macedonia etc. Recte, ita si scripserit. Liber ab errore Rhetor erit, modo τοὺς παρὰ Μεγαβάζον pingatur, intelliganturque, missi eius legati. Περὶ et παρὰ ab amanuensibus misceri, norunt omnes. ὁ παρὰ τῆς Ἀμφιτρίωνος γυναικὸς, Alamenes nuncius, in Luciani Dial. Deor. X. 1. WESS.

9. δὲ καὶ ταῦτα κατέλαβεν) A Suidae interpretatione, ἐπέλαβεν, ἐπέλαβεν τῆς ἐρμῆς, non abhorreo, uti neque Abreschius Dil. Thucyd. p. 509. Ordo autem horum Herodoteo more confusior. Potuisset, ἀνδρὶ Πέρσῃ τῷ διζυμένῳ τοὺς etc. ex Raiskii divinatione; cui equidem praepono, in mssorum hoc silentio, Valckenarii elegantem sententiam. Gygaean, Alexandri sororem, lib. VIII. 136. praeteriit minime. WESS.

10. τῶν διζυμένων τοὺς ἀπολαμένους τῶν στρατηγῶν) Ut suum Noster recuperet, spero equidem in Codicibus inventum iri τῷ στρατηγῷ. Bubares, cui dedit et pecuniam et sororem suam Gygaean Alexander in matrimonium, dux fuit eorum, qui missi fuerant ad inquirendos Persas interfectos, a patre Megabazo illuc missus, lib. VII. cap. 22. Historiae tamen obscurata veritate Iustinus VII. 5., Interfectis omnibus, ignarus rei Megabazus, cum legati non redirent, mittit eo cum exercitus parte Bubarem, ut in bellum facile et medioere. - - Sed Bubares, amore filiae Amyntae captus, omisso bello nuptias facit, depositisque hostilibus animis in adfinitatis iura succedit. Aut vocem non legit, aut lectam Valla non immerito censuit interpretatu difficilem: quod posuit vir clar. uni ex inquisitoribus interfectorum ducum, tolerari non potest: nam primum nusquam in tota narratione missi septem a Megabazo legati duces dicuntur, aut etiam dici poterant; qui suo singuli duntaxat venerant servitio comitati: deinde non nobiles isti tantum Persae perierant, verum διεφθάρησαν αὐτοὶ καὶ ἡ θερπηκὴ αὐτῶν. Ceterum suo iterum more turbavit ordinem vocabulorum Herodotus,

qui fuisset naturalis, si sic legerentur collocata: κατέλαβι δι (repressit eorum impetum: vid. Cl. Abresch Diluc. Thuc. pag. 509.) Ἀλέξανδρος, δούς ταῦτα (pecuniam et sororem) ἡ Βουβαρῆ ἀνδρὶ Πέρσῃ, τῷ στρατηγῷ τῶν διζυμίων τοὺς ἀπολαμί-
νους. VALCK.

CAP. XXII. 4. καὶ οἱ τὸν ἐν Ὀλυμπίῃ) Omitti negligique subinde ante urbium ac regionum nomina praepositionem, dictum aliàs ad lib. II. 53. Herodotus ἐν Ὀλυμπίῃ solet lib. II. 160. VIII. 134. Hellenodicas et eorum collegium Scaliger, P. Faber, Valesius, Perizonius ad Aeliani Var. tali in luce collocarunt, ut tenebricosi nihil daret. Hic eorum tamen nomen ex scholio venisse codices testantur. WESS.

4. et seqq. οἱ τὸν Ὀλυμπίῃ διέποντες ἀγῶνα etc.) Τὸν Ὀλυμπίῃ ἀγῶνα Pindarum decet: nec Poëtarum quidem imitator Herod. voculam ἐν omittere poterat, a Florentini Codicis scriptore praetermissam. Aliunde recipitur, opinor, οἱ τὸν ἐν Ὀλυμπίῃ διέποντες ἀγῶνα Ἑλλήνων, reiecta voce Ἑλληνόδικαι, interpretamenti loco positā. Alexandrum [lin. 7 seq.] οἱ ἀντιτιθεσόμενοι ἐξεῖργον, φάμενοι οὐ βαρβάρων ἀγωνιστίων εἶναι τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ Ἑλλήνων: sic scribendum arbitror e marg. Steph. pro ἀγωνιστίων. Macedoniae Principem antagonistae ἐξεῖργον. Hieronem Themistocles ἥκοντα εἰς Ὀλύμπια quamobrem εἰξέι τῆς ἀγωνίας, tradit Aelianus Var. Hist. IX. 5. sed tanta Themistoclis fuit auctoritas, ut venienti totius Graeciae coetus in Olympicis ludis adsurrexerit, teste Pausania VIII. pag. 701. In Herodoto non significat ἐξεῖργον arcebant, sed arcere nitebantur; irritum enim fuisse conatum sequentia manifestant, ἐκρίθη τι εἶναι Ἑλλήν, καὶ ἀγωνιστόμενος στάδιον συνεξίπτεται τῷ πρώτῳ. In his addubito num forte scribi praestet, καὶ, ἀγωνιστόμενος στάδιον, συνεξ. et stadio decertaturi nomen una cum primo nomine sorte excidebat: hoc mihi significare videtur verbum, alia in re magis usitatum: primum sorte nomen excidit, legitur apud Livium XXIII. cap. 3. ut primam ipsius et antagonistae sortem exiisse optimus auctor significet; quae verba sunt haec Herodotea tractantis P. Fabri Agonist. III. cap. 12. extr. qui tamen aliam etiam ponit interpretandi rationem. Ab Hellanodicis Alexander ἐκρίθη εἶναι Ἑλλήν, atque adeo, qui ante Ὀλυμπιάσιν ἐκινδύνυσεν ἱκρυθῆναι, cete-

ris etiam ornatus candidatorum dotibus, *ἐνέπλεον τὸ σπᾶδιον*: quae duo hac in re propria habent in eadem narratione *Xenoph.* Έλλ. IV. p. 300, 15. et *Plutarch.* T. I. p. 603. a. vid. *Philo Iud.* de Nom. Mutat. pag. 1061. c. *Is. Casaub.* in *Athen.* VI. c. 12. [Animadv. in *Athen.* T. III. nostrae edit. p. 453.] et *Io. Kühnius* in *Diog. Laërt.* VIII. 47. *Habitus* autem est *Alexander* a severissimis iudicibus *Graecus*, non *Macedo*, *ἐπιπλεῖ ἀπείδει ὡς εἴη Ἀργεῖος*, [lin. 9.] postquam *Perdiccam*, a quo genus ducebat, originis esse demonstrasset *Argivae* et *Heraclidem*: vid. *Herod.* VIII. 137. *Demosthenes* quidem *Graecam* *Macedoniae* Regibus denegat originem, *Philippum* ut barbarum *Macedonem* traducens, cuius mentionem facit in *Philipp.* III. p. 69, 36. [p. 119. ed. Reisk.] tanquam οὐ μόνον οὐχ Ἕλληνας ὄντας, οὐδὲ προήκοοντες οὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' - - - ὀλίγου Μακεδόνας. Sed concionatoris ista sunt *Attici* atque osoris *Philippi*; modestius orator umbraticus *Isocrates* barbaros quidem *Macedonas* esse fatetur, *Macedoniae* vero Reges agnoscit origine *Graecos*, et reges legitimos, quippe qui non in *Graecos* at barbaros exercerent imperium, in *Suasoria* ad *Philippum*, laudis artificiose dispensatae plena, pag. 103. et 104. *Sibyllae* dicuntur *Ἀρχοῦντες βασιλεῖς Μακεδόνας Ἀργεῖαδην*, apud *Pausan.* VII. p. 543. *Thucydidi* Regum maiores *Τημενίδαι*, τὸ ἀρχαῖον ὄντες ἐξ Ἀργεὺς, lib. II. c. 99. et V. 80. vid. *Isocrat.* p. 88. d. *Epist. Socrat.* xxviii. et *Maxim. Tyr.* XX. 8. Apud *Livium* XXVII. 30. *Argos* venit (*Philippus*, *Persei* pater:) et curatio *Heraeorum* *Nemeorumque* suffragiis populi dicitur ad eum delata, quia se *Macedonum* Reges ex ea civitate oriundos referunt: ipsos etiam istius aetatis *Argivos* ab se oriundos credidisse, docet aliunde ad istum locum *Dukerus.* VALCK.

8. οὐ βαρβάρων ἀγωνιστῶν εἶναι) Detersi sordes, orationem turpantes. Nunc ea *Graeca* est, non prius. *Graecis* autem solis, non utique peregrinis, hoc est, aliunde quam e *Graecia* mera et antiqua oriundis, aditum ad *Olympicum* agonem patuisse, optime hinc colligit eruditissimus *P. Faber Agonist.* lib. III. c. 12., illud etiam συνειξίπτει τῷ πρώτῳ ad commissionem, sortito fieri solitam, recte adplicans, ut prima *Alexandri* et antagonistae sors exiisse significetur. De *Argiva* ex *Heraclidis Alexandri* origine accurate *Noster* lib. VIII. c. 137. WESS.

CAP. XXIII. 4. ἔτυχε μισθὸν δωρεὴν φυλακῆς) Infelix c. 124. Μύρκινον τὴν Ἡδωνῶν - - παρὰ Δαρτίου δωρεὴν λαβὼν Histiaeus; quod et hic abunde fuisset. Nunc vocum sede mutata, ἔτυχε δωρεὴν, μισθὸν φυλακῆς, viri docti Pavius ac Reiskius praecoptant. [At traiectio verborum est usitata Nostro.] Convenit nonnihil hoc Metrodori ex Epigram., Diophanti Arithmetic. lib. V. pag. 269. addito, Πιστοτάτοις δμῶσιν ἰλευθερίην καὶ ἄποινα, Μισθὸν ὑπηρεσίης. Plenius, sed copulā interpositā, Antigoni dictum, Ἄλλ' ἔγω, ὃ μεράκιον, ἀνδραγαθίας οὐ πατραγαθίας μισθὸν καὶ δωρεὰς δίδωμι, in Stob. Serm. LXXXV. p. 497. WESS.

10. ἐγκτίσασθαι πόλιν) Memini, ἔγκτησιν, sive ius possessionum acquirendarum, saepe in foederum tabulis obviam: in Thes. Muratorii p. MXLIX, 1. ΤΗΡΑΧΕΙΝ ΔΕ ΑΥΤΟΙΣ ΤΑΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΓΚΤΗΞΙΝ, sic oportuit: eadem formula in Demosthen. Or. de Coron. p. 151. [p. 265, 7. ed. Reisk.] neque multum diversa apud Xenophont. Rer. Graec. lib. V. pag. 555. n. Vulgatum-ne vero, an ἐγκτήσασθαι scribarum peccatum sit, manet in dubio. Receptum simile habet in ἱστρητοπιδεύεσθαι, ἰμμάχισσασθαι, ἰμβόσκεισθαι, aliisque pluribus. Elegans et hoc Taciti Ann. XI. 19. ac ne iussa exuerent, praesidium immunivit. WESS.

Ibid. δοὺς ἐγκτίσασθαι πόλιν ἐν Θρηάκῃ) Neque κτίσασθαι alibi memini me legere, neque ἐγκτίσασθαι, hinc in Porti Lex. receptum. Variant in talibus scripti Codices, et hic forte dabunt ἐγκτήσασθαι, veram, ut autumo, lectionem. Quam a Dario petierat Mileti tyrannus Histiaeus in Edonide regionem, Μύρκινον dictam, impetravit, V. 11., βουλόμενος ἐν αὐτῇ πόλιν κτίσαι: in urbe condenda deprehendit occupatum Megabazus, et, simulatque Sardes venisset, docet ille Regem minus fecisse prudenter, qui permiserit hominem Graecum in Thracia ἐγκτήσασθαι πόλιν, urbem sibi possidendam acquisivisse. Frequenter occurrit in monumentis etiam lapideis ἔγκτησις: quo sensu docebit ὁ πόλιν Τί. Hemsterh. ad Hesych. in voc. Ἐμπάμμη, occasione vocis Ἐμπάσις, ad quam vid. Clar. Alberti. Quidquid agrorum seu aedium quis in terra sibi patria comparatum possidebat, voce κτήματων significabatur; ἔγκτημα possessio dicebatur in regione peregrina; ἔγκτησις, ius istiusmodi sibi possessionis acquirendae. Κτήματα sic et Ἐγκτήματα distinguit Demosth. p. 53. §. 49.

[Or. de Halonn. p. 87. ed. Reisk.] et Ulpian. Hinc *Ammonium*, ut in Addendis notatum, emendavit H. Vales. Emend. IV. c. 9. Ἐγκτήματα talia memorantur Numeror. xxxi, 9. vocum collectoribus praetermissa. Scripsisse videtur *Andocides* de Pace p. 25, 20. Χιθρόνησον καὶ τὰς ἀποικίας καὶ τὰ ἐγκτήματα (vulg. ἐγκλημ.) ἵνα ἀπολάβωμεν. [ἐγκτήματα recepit Reisk. p. 96.] Talia sunt quae *Xenophon* vocat Ἀπομν. II. [cap. 8, 1.] p. 441, 19., τὰ ἐν τῇ ὑπερορίᾳ κτήματα, opposita τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ, sive τοῖς ἐγγαίαις. Verbum legitur *Genes*. xxxiv, 10., ubi Emmor ad filios Iacobi, ἡ γῆ, inquit, πλατεῖα, ἐγκαῖσθε ἐν αὐτῇ. *Demosth.* c. Polyclem p. 667, 13. [pag. 1208. ed. Reisk.] meminit τῶν τι δημοτῶν καὶ τῶν ἐγκεκμημένων: hi sunt qui in demis non suis praedia vel agros possidebant. VALCK.

12. πολλοὶ κωπίες) *Remiges* audiunt *Vallae*, *Porto*, aliis: error est, tolerabilis ille quidem, non tamen propagandus: cur enim, obsecro, *multi remiges* in *Edonide Myrcino* fuissent, et quamobrem hic illi commemorarentur? Imo multum illic fuit ligni ad remos faciendos apti: abietes ad naves fabricandas, ἴδη dicuntur ναυπηγήσιμος: succedunt κωπίες, ligna in remos. In *Aristidis Themistocle* T. III. pag. 336. τὰ νῆα, σχοινία *Scholiastes* mstus [editus etiam in *Photii Biblioth.* p. 698. ed. Hoesch.] interpretatur, κωπίας δὲ, τὰ ξύλα τὰ πρὸς τὰς κώπας ἐπιτηδύα: remos male *Canterus*. *Hesychius*: Κώπις, [Κωπίς oportebat,] τὰ εἰς κώπας εὐθετα ξύλα. *Andocides* Or. II. p. 21, 11. [p. 80. ed. Reisk.] εὐθιγαγον εἰς στρατιὰν ἐμῶν οὖσαν ἐν Σάμῳ κωπίας. *Aristoph.* *Acharn.* vs. 551., Τὸ νῶμεν δ' αὖ κωπίων πλατυμένων: πλατυμένων forte scripserat: [vulgatum *Brunckius* tuetur:] non erat navale plenum remigibus, quod absurdum cogitatu, sed lignis ad remos fabricandos aptis; ut bene *Bergleri* sequutus *Scholiasten*. Frequentius in his quoque fuit erratum. VALCK. — Et mihi quoque, iam tunc licet meliora in commentariolos meos relata habenti, tamen quum in hoc convertendo loco versarer dormitanti, accidit, ut remiges hic ponerem, pro quibus ligna conficiendis remis idonea reponet prudentior Lector. S.

CAP. XXIV. 3. μετὰ δὲ ἄγγελον (πίμψας) Corrigitur *Lipsiae* μετὰ δὲ ἀγγέλων vel ἀγγίλου: cohaerere enim cum ἔλγει: nuntiavit ipsi per nuntios. Atqui μετὰ δὲ loco

μὲν δὲ ταῦτα, post, deinde, Ἰανὸν est, sicuti μετὰ sine additamento, teste Galeno in Hippocr. de Rat. Vict. pag. 84., et sexcenties in Musis. Crebra quoque de nunciis et literis, πίμπας Δαρίῳς ἰππία - - ἔλεγε ταῦτα, lib. IV. 126., et Tomyris πίμπασα κήρυκα ἔλεγε ταῦτα, I. 206. WESS.

16. καὶ ἐς λόγους μοι ἀπικίσθαι) Bonum foret, modo schedae faverent, ἐς λόγους σοι ἀπικ. At reluctantur cunctae, regiae auctoritatis et eminentiae specimen ostentantes. Quod de possessione veri amici rex, si fraus et simulatio afuisset, praeclarum, et de Cyri sententia apud Xenophont. Κυρ. Παιδ. lib. VIII. p. 235. E. WESS.

CAP. XXV. 2. Ἀρταφέρνης) Masti Ἀρταφέρνης, eiusdemque filium Ἀρταφέρνης τὸν Ἀρταφέρνηος παῖδα nuncupant lib. VI. 94. et VII. 74. Eadem nominis scriptura in Aeschyli Pers. vs. 21. et, ceu Graeca esset origine, vs. 769. Φέρνης γὰρ αὐτοῦ θυμὸν οἰακαστρέφουν. Clarius ibidem Critici, Ἀρταφέρνης ἐξ ἱτυμολογίας λέγεται ὁ τὰς φέρνας ἔχων ἀρτίας καὶ ἀκραιάς. Male, ut opinor, in Persico hominis titulo; cui similis Ἰρταφέρνης in schedis lib. III. 70. At Μεγαφέρνης, Τισσαφέρνης, et Persica plura, eorum scriptionem sollicitandam negant. Placuit καταστήσας, sicuti lib. VII. 105. καὶ ὑπαρχον ἐν τῷ Δορίσκῳ τοῦτον καταστήσας, et huius Musae cap. 94. Nam καταστησάμενοι τύραννον c. 92, 1. usu discrepat. WESS. — Forsan utroque fere modo Persicum nomen pronuntiare indigenae adsueverant, Artaphernes et Artaphrenes. Sed credibilius est, Graecos, graecas quodammodo formas externis nominibus induere solitos, idem in hoc nomine fecisse, adeoque Artaphernen suo arbitrio in Artaphrenen mutasse. Similiter Artaxerxis nomen, cui cum vocabulo ἄρτος cognationem quamdam intercedere putarunt, in Artaxerzem frequentes mutarunt. S.

5. τῶν παραθαλασσίῳ ἀνδρῶν) Absentia ἀνδρῶν ex manu exaratis ingrata non foret, nisi iterum στρατηγὸς δὲ τῶν παραθαλασσίῳ ἀνδρῶν lib. VII. 135. Illud [lin. 7.] ἐπὶ χρήμασι ἄδικον δίκην ἰδίῳσι, in iudice Sandoce, pecunia corrupto, redibit VII. 194.; nec longe abit ἐπὶ κέρει χρήματι lib. III. 38. Belle quoque Eustathius ἀνθρωπίνην [lin. 8.] exemplis ταπεινῆς, λανθάνουσας, αἰγίλης, videlicet δορᾶς, contra insultus munivit. WESS.

8. ἀπιδίμει πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην) Talia Herodoto pe-

culiaria non debuerant a *Porto* praetermitti. Multa colligens, in quibus δορά supprimitur, *Eustathius* in *Iliad.* γ' p. 283, 36., παρ' Ἡροδότῳ, ait, κείραι καὶ Ἀνθρωπείῃ, ἡ τοῦ ἀνθρώπου δορά ἐν τῷ, σφαίρας etc. Attigit et in *Od.* κ'. p. 379, 40. Latet illud apud *Athenaeum* alicubi. [Fieri potest: sed nec nunc memini equidem, nec adnotavi.] Crudele supplicium, quo vivis hominibus cutis detrahebatur, Persis in usu fuisse *Brissonius* docet de *Regn. Pers.* II. p. 330. conf. clar. *Wesseling.* in *Diodori* XV. 10. Ex *Herodoto* *Valerius* Max. VI. c. 3. ext. 3., *Cambyzes*, inquit, mali cuiusdam iudicis ex corpore pellem detractam sellae intendi, in eaque filium eius iudicaturum considerare iussit. Quod sequitur [lin. 9.] σπαδίξας, probae notae est, et in *Glossar.* redditum ἐκδίσρας: quid sit σπαδίξ, ibidem traditur atque alibi. VALCK.

9. σπαδίξας δὲ) Rarissimum vocabulum explanat *Scholias*tes, Σπαδίξας, ἐκδίσρας. Σπαδίξ γὰρ Φλοιὸς βίχης πρίντης· οἱ δὲ, Φολύκος ἰσίδον. Male fortasse ἐκδίσρας, pellem detrahens: cetera ad verbi originem proba. Σπαδίξ, avulsus e palma termes cum fructu, apud *Gellium* Noct. Attic. II. 26., ἑντὺς σπαδίξ, diffractus eius ramus, πηγάνου κλάδος, in *Nicandri* Alexiph. vs. 528., neque a vero alienum, quod *Glossator* de cortice radicis ilignae discripto. Ea omnia σπαδίξιν, ex σπῶν progenitum, scindendi potestate instruunt, lancinatamque et dissectam *Sisamnis* proponunt cutem. Non nescio eruditos aliorum conatus, neque tango; *Stephanum*, *Portum*, *Salmasium*que ad *Solin.* p. 291. secutus. Addo obiter *Agathiam* Schol. lib. IV. p. 93. huiusmodi supplicii auctorem haud consulto Saporem regem perhibuisse, ac male de eodem addubitasse *Ammianum* lib. XXIII. 6. Melius *Diodorus* lib. XV. 10., cuius rationem non neglexit *Valesius*, uti nec *Nostri*. WESS.

CAP. XXVII. 6 et seqq. Αἰρὶν δὲ τοῦτον ᾗδε etc.) *Lycaretum* haec si tangunt, quae plerorumque opinio, sequentia violentae eius mortis causam explicabunt: tum αἰνῶς κακῶν ἦν [CAP. XXVIII. 1.] necessario mutationem subihit, daturam aut αἰνῶς κακῶν, dira perpressus est, ex *Pavii* hariolatione, aut ἀνάπλευς κακῶν ἦν, malis cooperatus est, ex mea olim, aut αἰνῶ κακῶν, ut *Portus*, aut aliud quidpiam consimile: neque enim id, quod legitur, ad necem ducit truculentam. At de *Lycareto* mollissime *Scri-*

ptor τιλευτᾷ, nulla flagitii adpersa macula, neque, ut alioqui solet, κακῶς τὸν βίον τιλευτᾷ. Lemno praeterea is praeerat, orae maritimae nequaquam, sed *Otanes*, [cap. 26, 1 seq.] τότε διάδοχος γενόμενος τῆς στρατηγίας Megabazi; qui quidem Persa origine, et memor paterni supplicii, alios neglectae in *Seythas militiae*, nonnullos ob diveratos post infaustam expeditionem Persas arcessere potuit, ad opprimendos certe hoc colore uti. Bene de illo τοσαῦτα ἐξηγάσατο στρατηγίας, haec in praefectura designavit. Ex his consequens est, ut ἄνεως κακῶν ἦν de *Otane* dicatur. *Hesychius* Ἄνω, ἄφωναί, ἰνναί, ex Poëta *Iliad.* γ'. 84. ubi Schol. ἦσυχαι, ἄνω ἰαῆς, τοῦτ' ἐστὶ, φωνῆς καὶ θορύβου. Addit Cl. *Alberti*, dictum Nostri elegans esse, atque ab aliis non intellectum. Mihi de prima voce dubitatio nulla: qui utramque coniunxerit, nullum novi. Id constat, multa *Herodotum* sibi priva habere, et florentē Ionismo vigere potuisse quae ob desuetudinem nobis molestiam creant. Ut-cunque fuerit, in constantissimo Codicum consensu acquiescam, donec melior et hilarior adfulserit lux. *Clar. Reiskii* suspicio ἄνεσις κακῶν ἦν laude non caret. *WESS.*

Ibid. Αἰτὶν δὲ τοῦτον ᾗδε etc.) Cum vicinis ista, me iudice, non satis apte cohaerent. Quae sequuntur, πάντας ἡνδραποδίζετο usque ad στρατηγίας, illa non Lycaretum, sed spectant *Otanen*, τὸν τῶν παραθαλασσίων στρατηγόν, qui *Megabazo* successerat: forte versus aliquot hic interciderunt. [CAP. XXVIII. 1.] Ἄνεως κακῶν non videtur *Eustathio* lectum, Homeream vocem ἄνω saepe tractanti, quam poëticam censet λῆξιν, καὶ ἀσύμβολον εἰς λόγον πιζόν. *Reiskio* quod venit in mentem, ἄνεσις κακῶν mihi quidem non displicet. *VALCK.* — Mihi vero, unice hoc verum esse, persuasum erat, etiamque nunc est. *Hesychius*: Ἄνεσις, ἀνάπανσις. Fuit igitur Ionibus, maritimam oram incolentibus, (cap. 25, 5.) brevis quaedam malorum intermissio. Caeterum vide *Var. Lect.* in Cap. xxvii, 6. et xxviii, 1. S.

CAP. XXVIII. 6. καὶ τῆς Ἰωνίης ἦν πρόσχημα) Ornamentum, sive, uti *Thomas M.* et *Triclin.* ad *Soph. Elect.* vs. 683., καλλώπισμα. Tale *Strabonis* lib. X. p. 691. v. [p. 450. c. ed. Cas.] τὸ δὲ παλαιὸν πρόσχημα τῆς Ἑλλάδος ἦν ταῦτα τὰ πολιόμενα: et lib. XI. pag. 786. [pag. 516. d. ed. Cas.] ex *Apollodoro Adramytteno*, τῆς συμπίσεως Ἀριαῆς πρό-

σχῆμα εἶναι τὴν Βακτριανήν. Talia Plutarchi, Aristidis, Ap-
piani, atque aliorum, quae exscribere non vacat. WESS.
— Quod in nostro exemplo καὶ Ἰωνίης legitur absque arti-
culo, id typothetae lapsu factum, voculam τῆς temere
praetermittentis; qui error diligentiam Correctoris effu-
git. S.

8. Πάρῳι κατήρτισαν) Hoc malui ex scriptis, quem-
admodum cap. 29. οὕτω Μιλησίους κατήρτισαν, et Musonius in
Stob. Serm. I. pag. 20. φίλους διαφορομένους καταρτίζοιμι.
WESS.

Ibid. κατήρτισαντο) Syllabam delerem male gemina-
tam, ut legatur κατήρτισαν, quod praebet margo Steph.
quodque paulo post recurrit, οὕτω Μιλησίους κατήρτισαν Pa-
rii; quos sibi dissidentes Milesii pacis sumserant reconci-
liatores, καταρτιστήρας, qualis Cyrenaeis fuerat Demonax
Mantinensis, IV. 161. φίλους διαφορομένους καταρτίζω legitur
apud Stobaeum pag. 20, 46. et alibi. Propriam verbi vim
in scisis resarciendis sitam propius respicit Herod. V. 106.
ἵνα τοι κίῃνα πάντα καταρτίσω ἐς τωυτό, prouti legitur in msto,
et recte scribit Wetsten. in Matth. IV, 21. VALCK.

CAP. XXIX. 6. ὅπως τινὰ ἰδοὺν ἀνίστηκυσίνη etc.)
Adstipulor Reiskio et Abreschio, ἐν ἀνίστηκυσίνη primitus fuisse
arbitratis, praepositionemque a praeunte verbo absor-
ptam: neque inprobo ἀνίστηκυσίνη χώρην de neglecta et deso-
lata regione, etsi apud Themistium, quem Abreschius sub-
ministravit, Or. XXII. p. 280. τόπος ὑψηλός τε καὶ ἀνίστη-
κός. Clarum est, χώρην ἀνάστατον hic indicari. Acclivis re-
gio debetur Gronovio, neglexerat Valla. WESS. — Mihi
hoc innuere visus erat Scriptor, in planitie, in vicinia
urbis, agrorum culturam fuisse neglectam, in superiore
vero regione diligentes nonnullos prudentesque cultores
fuisse repertos. ἀνάστηματα γῆς sunt edita loca. Βουνοῖδ᾽
ἀνάστηματα τόπων γεωργήσιμα, de alia quidem regione
agens, memorat Diodorus Sic. V. 40. E superiore dein re-
gione in urbem rursus κατίβησαν (descenderunt) arbitri. S.

12. καὶ τῶν δημοσίων οὕτω etc.) Probabilis ratio, qua et
Aeschines in Timarch. p. 22. pr. conficit, ὃν τινὰ τρέπεν (ὁ
κρινόμενος) δικάει τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν, ὡς παραπλησίως αὐτὸν καὶ
τὰ τῆς πόλεως ἀδικήματα: et Icti Romani, tutorem suspectum
ex eo, quod in alia male versatus sit, lib. III. 8. Digest. de

Susp. Tutor. Non addo in re, usu saepe cognita, *Luciani* Epigr. apud *Stob.* Serm. XV. p. 152. WESS.

CAP. XXX. 2. ἀνδρες τῶν παχίων) Saepe παχίς in Musis ditiores, quorum ὄλβος ἄγαν παχυθείς, opulentia valde crassescens, uti graviter *Aeschylus* VII. contr. Theb. vs. 777. Contra aliorum usu οἱ παχίς, quorum mens (sive, ex *Sacris Litteris*, καρδία) ἱπαχυέθη, stolidi crassoque sub aëre nati. Culte de his omnibus *Cl. Schultensius* in *Salomon.* Prov. c. XIV, 24. WESS.

11. δύναντινα) Aliquantum copiarum; *Valla.* Fac tantillum petiisse copiarum, qui noverant, ὀπτακισχίλῳ ἀσπίδων Ναξίωσι εἶναι, unde tandem pendebunt sequentia καὶ κατέλθωσι εἰς τὴν ἰωῦτῶν? an ab ἰδόντο? Non opinor: vocolam τινα mutemus in ἴνα: ut exules *Naxii* rogarint *Aristagoram*, εἰ πως αὐτοῖσι παράσχοι δύναντιν, ἵνα κατέλθωσι εἰς τὴν ἰωῦτῶν, vellet-ne sibi copias dare, ut in patriam possent restitui: voce depravata, καὶ necessario debebat interseri. Saepissime, quando praecelut ei, subiectum ἴνα iungitur optativo: necesse non arbitror ut in eam rem exempla congeram. Ut hoc tempore plebis iniuriā *Naxiorum* optimates per seditionem e patria fuere fugati, similis seditio quinquaginta circiter annis ante *Naxum* agitaverat, quam ex *Aristotelis* Rep. *Naxiorum* narrat *Athen.* VIII. p. 348. a. VALCK. — Speciosa utique viri doctissimi coniectura; quae tamen, quum nullum in libris patrociniū inveniat, quumque locum tueri vulgata scriptura possit, in contextum ab Editore recipi non debuit. S.

22. τῶν ὁπθαλασσίων τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ) Ultima prudenter et circumspecte addita. Dederat orae maritimae praefectum *Otanem* cap. 25., eius praefectura eopse tempore fungentem: verum in *Thracia* illa, atque ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Hic *Artaphernes* *Asiam*, in *Aegaeum* porrectam mare, procuravit. Duo, florentibus *Persarum* rebus, orae maritimae videntur praepositi fuisse, *Europaeae* et *Asiaticae*: hanc *Hydarnes*, regnante *Xerxe*, sibi iniunctam habuit, lib. VII. 135. *Thucydidi* στρατηγὸς τῶν κατὰ ἀνὰ ἄνδρα audire solet, qualis *Tissaphernes* in eius lib. VIII. 5. WESS.

CAP. XXXI. 2. ὡς Ναξος εἴη νῆσος) Laudare non debeo codices e quibus νῆσος exulat. *Persae* cum *Cycladum* insularum nullam tenerent ditio, qui potuit *Ari-*

stagoras, nisi imprudenter, *Nazum*, tacita illius positura et indole, Persae occupandam propinare? De *Cycladibus Eustath.* in *Perieg.* vs. 525. et eo prior *Strabo* lib. X. pag. 743. v. [p. 485. ed. Cas.] WESS.

4. χρήματα δ' ἐνὶ πολλὰ) Quandoquidem *Eustath.* et tot membranae, χρήματα δὲ ἐχει dilucide ostendunt, eo in dissensu electionis arbitrium est. Accedo *Gronovio*, editumque amplector. Sic lib. I. 181. ἀγαλμα δ' οὐκ ἐνὶ οὐδὲν αὐτοῖσι ἐνιδρύμενον: et cap. 183. ἔνθα ἀγαλμα μέγα τοῦ Διὸς ἐνὶ κατήμινον χρύσειον. Plura se ultro offerent, collecta a *Raphelio* in *S. Paulli* *Epist.* ad *Galat.* III, 28. WESS.

9. ταῦτα μὲν γὰρ δίκαιον) Nolo, rixosus ne videar, hoc proscribere, probe gnarus, ab *Aldo* si δίκαιον venisset, et *Florentiae* δίκαια maluissent, primas fuisse ablatum. Olim certe ita loquebantur. Noster lib. VIII. 111. οὕτω γὰρ σφί κάρτα δοτῖα εἶναι τὰ χρήματα: et IX. 22. οὐ ποιεῖτε δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατευόμενοι. *Thucydides* VIII. 106. καὶ ἐνόμισαν σφίτιν ἔτι δυνατόν εἶναι τὰ πράγματα --- περιγινέσθαι, ubi doctissime *Dukerus*. Alia consulto negligo. Post nonnulla [lin. 15.] αἰρεθῆναι *Arch.* glossam olet. Conf. cap. 97. WESS.

17. Σὺ ἐς οἶκον τὸν βασιλῆος) Fluxit ex *Orientis* more, quo οἶκον βασιλῆος regnum regiamque familiam describebant. Tale *Hebraeorum* בית חמלך, οἶκος βασιλέως, et saepissime iteratum בית יהודה, tum בית ישראל. Sic lib. VI. 9. νῦν τις ὑμῶν ἐν ποιήσας φανήτω τὸν βασιλῆος οἶκον: et lib. IX. 106. Rex quoque *Artaxerxes* in litteris, modo genuinae fuerint, ad *Hippocratem*, φίλον οἶκῳ βασιλείῳς τίθετο, μὴ Φειδόμενος ὄλβον. Quo super titulo nonnulla *Casaubonus* *Exercit.* ad *Baron.* XIII. p. 214. WESS.

CAP. XXXII. 10. εἰ δὲ ἀληθὴς γέ ἐστι λόγος) Non reluctabor, ubi ex scriptis γέ ἐστι accesserit. Hinc autem dilucide patet, *Herodoto*, haec cum commentaretur, cognitam non fuisse *Pausaniae*, qua *Xerxis* filiam sibi procatur, epistolam apud *Thucydidem* lib. I. 128. quem *Diodorus* et *Cornelius Nepos* auctorem habent. Liqueat insuper, ἡμῶσδε non ultra desiderium porrigi oportere. WESS. — Similiter cap. 47, 2-4. *Philippus* quidam memoratur ἀρμυσσάμενος quidem *Τήλως θυγατέρα*, ψευθεὶς δὲ τοῦ γάμου. S.

CAP. XXXIII. 4. ἐς Καύκασα) Si *Casus* *Chio* fo-

ret vicinior, ex ea Καύκασον formatum putares, uti in his Aristidis T. I. p. 546. ed. Iebb: καὶ τὴν Κάρκαθον μὲν καὶ Καύκασον, καὶ ἄλλας νήσους, οἰκουμένης ἐστὶν ἰδίῃν. Rhetor enim καὶ Κάσον dederat. Verum situs et ventus Boreas Casum excludunt. Caucasus, an Caucasa, portus is, seu navium statio, vero nomine fuerit, non finio. Tacent veteres, Delphinium, Phanias, et Γερόντων λιμένα insulae tribuentes: posterior est in Hist. An. Aeliani lib. XII. 30. WESS.

12. διελώντας) Nonne ad sententiam διελώντας accommodatius? Διελώντας - - κατὰ τοῦτο, ad hunc modum per navis foramen traicientes, ut caput etc. Simili confusione ἐξελόντα Πισιστρατίδας et ἐξελώντα membranae lib. V. 63. Vulgatum, ex Hecychio διαμερίζοντας, διακίμνοντας, indicabit. WESS. — Et recte quidem διελόντας habere videtur; nam, quum caput foras spectaret, corpus vero introrsum, erat adeo homo ille quasi divisus, et per foramen illud medius interceptus; qua notione simile huic verbum διαλαμβάνω, quum alibi, tum lib. IV. 68, 9. positum vidimus. Iam vero κατὰ τοῦτο non significabit hoc modo, sed eam ob causam, ut frequenter alias, V. 3, 6. 37, 2. VI. 1, 5. 44, 19. etc. Itaque delendum comma fuerit, quod post διῆσαι parum commode a nobis interpositum est: connexa enim sunt διῆσαι κατὰ τοῦτο. S.

16. παραιτέτο τὸν Πέρσῃ) Persam exorare nitebatur poenam deprecando. Huc spectans Schol. in Aristoph. Vesp. vs. 1249. Παρητέτο, ἀντὶ τοῦ ἱλιπάρει, παρεκάλει, παρ' Ἡροδότῃ: verba tum excitat quae hic leguntur; eademque dedit Suidas. Plene Xenophon, Ἀπομν. II. [c. 2, 14.] p. 433, 10. τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμῳός σοι εἶναι, εἴ τι παρημίληκας τῆς μητρὸς. Zonaras in Lex. insto: Παραιτούμαι σε, καὶ παρητήσατο τὸ πρᾶγμα, καὶ παρητήσατο αὐτὸν, οὐ δεῖ λῆγιν' ἀλλ' εἶδον, ὅτι παραιτούμαι σε συγγνώμην ἔχιν, καὶ παραιτούμαι σε μὴ χαλεπαίνειν. Ξενοφῶν, τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμῳός σοι εἶναι. Ista non dedit Suidas, qui multa descripsit ex Zonarae Lexico, quod ex Io. Sambuci Bibliotheca Fr. Sylburgius habuit utendum: ad Xenophontem spectantia Io. Leunclavius illinc excerpserat: haec excerpta ad H. Stephanum missa non recepisse se queritur Leunclav. in Append. Xenoph. p. 1142. Pervererunt ad Is. Vossium, hinc in Bibliothecam Leidensem. VALCK.

18. ἐπερχέτω) Succensuit Aristagorae; nam lene nimis, vituperavit. In Apollonio Rh. III. 516. Τελχμῶνι δὲ θυμὸς ὀλέθρ' ἐπερχόμενος δ' ἀνέρουσι θεῶς. Pindarus Nem. Od. I. 59. Ἀλλὰ θεῶν βασιλεὺς ἐπερχέσθαι θυμῷ, ubi praeter alia Critici, ὑπερχέσθαι τῷ θυμῷ. Quod post pauca [lin. 20.] ἐμὸ κίβηται, tanquam singulare et rarum lib. I. 126. examinavimus. Utrumque suctoritatem codicibus, qui superius c. 29. τοῦτον ἵταξαν κίβηται, addit; atque, in talibus caute procedendum, neque salcem criticam temere sumendam, commonefacit. WESS.

19. Σοὶ δὲ καὶ τοῦτοις τοῖσι πρῆγμασι τί ἐστι;) Valla: quid tibi, inquit, est cum istis negotiis? Noverat vir Doctissimus, non sic loqui solere Romanos; sed, quid isthic tibi negotii est; et, quid tibi cum istis est negotii. Non aliter Graeci solent. Videor mihi suum Herodoto restituisse corrigendo: Σοὶ δὲ καὶ τοῦτοις πρῆγμα τί ἐστι; οὐ σὲ ἀπέρημι etc. Quid vero tibi cum his est negotii? an non te misit etc. Iam primum vide mihi quaeso quantilla sit mutatio; ex τοῦτοις male repetitum, ut millicies evenit, τοῖσι delevi: deinde πρῆγμα in talibus est ex more recepto; saepius tamen omitti solet ut apud Latinos. Quod apud Terentium, Quid tibi rei mecum est? apud Plautum dicitur, Quid mecum est tibi? Stichi II. 2, 9. Eadem ellipsi Livius VIII. 25. Lucanē atque Apuli, quibus gentibus nihil ad eam diem cum Romano populo fuerat, in fidem venerunt. Bene loquitur Herodot. V. 84. οἱ δὲ Ἀθηναῖται ἴφασαν, σφίσι τι καὶ Ἀθηναίοις ἔδει πρῆγμα: qui locus vel solus, ut puto, correctionem satia adfirmaret. Demosthenes, qui c. Aphob. p. 517, 48. scripserat, τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασιλῆϊ; plene dixit pro Cor. p. 186. διοτιμωτοσ μὲντιν εἶναι σοὶ καὶ Φιλίππῳ πρῶγμα. Comicus Nicomachus apud Athen. VII. p. 291. B.

Ἔγωγε γεωμετρικῇ δὲ καὶ σοὶ πρῶγμα τί;

Varia structura Plutarch. T. II. p. 52. c. In eundem sensum Comicus apud Stobaeum p. 501, 4. Τίς γὰρ κατόπτρῳ καὶ τεφλῷ κοινώνῃ; Philostr. p. 662. Σοὶ δὲ τί καὶ Πρωτεσίλεω κοινόν; hoc in talibus multo frequentius tandundem valet ac in Herod. πρῆγμα. VALCK. — Velles in uno saltem vetere libro vel levissimum vestigium emendationis Viri doctissimi exstaret. Potuit atque adsuevit Scriptor noster variare formas orationis. Sed, verum si quaeris, nihil omnino

habet vulgata scriptura, cur mutatam malles. *τί ἐστι* utique idem valet ac *τί πρῆγμα ἐστὶ*; At quidni, ut sexcenties alias, utque in illo *Demosthenis* *τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασιλείῃ*; et in notissimo illo *τί μοι καὶ σοί*; sic et h. l. omitti vocab. *πρῆγμα* potuerit, cuius ingrata futura fuisset repetitio. Denique planissima verbis sententia inest: *Hae res quid ad te pertinent?* S.

CAP. XXXIV. 5. καὶ τεῖχος ἐσάξαντο) Duo verba καὶ τεῖχος, ex anterioribus, ut hariolor, huc migrantia, si deorent, neutiquam reducerem. Turbant orationis habitum ac iuncturam, sive ἐσάξαντο cum *Valla et Porto* ex ἐσάσθαι, *farcire*, seu ab ἐσάσθαι derivaveris. Prius insolitum mihi quid praefert, respuitque οἷα καὶ ποτά, non profecto ita farcienda sarciendaque, ac τὸ τεῖχος fortasse; posterius, ista si exulent, aut ἐς τεῖχος, quae Cl. Reiskii auspicio, scribatur, vero non disconveniet. Ipsemet scriptor viam emunit lib. I. 190. ubi Babylonii προσάξαντο εἰς τὰ ἰσθίον κάρτα πολλῶν, ante plurium annorum conneatum importarunt: et VIII. 20. οὐτ' ἐξικομίσαντο οὐδὲν, οὔτε προσάξαντο Eubocenses. WESS.

Ibid. καὶ τεῖχος ἐσάξαντο) Non miror in forma verbi, Grammaticis haud animadversa, *Vallam, Portum* similesque haesisse literatores; ille murorum resectionem, quam *ἰπισκυνήν* vocant, significari credidit: *Portus* reddidit *muros* muniverant, retulitque ad Σάτυν. Verum vidissent, si similia comparassent *Herodoti* I. 190. Babylonii κατελήθησαν ἐς τὸ ἄστυ, in urbem autem, obsidione praevisa, προσάξαντο εἰς τὰ ἰσθίον κάρτα πολλῶν, iam ante comportaverant permultorum annorum commeatus: id ipsum *Portus* etiam adnotavit, intellexitque VIII. 20. οὐτε ἐξικομίσαντο οὐδὲν οὔτε προσάξαντο. Non facile reperietur, qui praeter *Herodotum* adhibuerit ἄσθαι, ἐσάσθαι, προσάσθαι. Quae habet ἡκται et ἰσῆκται, illa reperiuntur et apud alios istius etiam aetatis. Iam vero καὶ τεῖχος ab imperito positum suspicor, et ab *Herodoto* scriptum, ad oppugnationem autem tolerandam sese paraverant, καὶ εἰς τὰ καὶ ποτά τὸ τεῖχος ἐσάξαντο, id est ἐς τὸ τεῖχος ἤξαντο, et esculenta potulentaque curaverant intra urbem importari. Primum ἐσινέικαντο τὰ ἐν τῶν ἀγρῶν ἐς τὸ τεῖχος: ex agris omnia comportaverant in urbem, quae quidem essent mobilia; pro more degentium in istiusmodi regio-

nibus, in quibus una praesertim urbs tantum esset munita. De Naxiis locupletibus scribit *Aristot.* in *Rep. Naxiorum* apud *Athen.* VIII. p. 348. A. τῶν παρὰ Νάξιοις εὐπόρων οἱ μὲν πολλοὶ τὸ ἄστυ ὥκουσιν, οἱ δὲ ἄλλοι διεσπαρμένοι κατὰ πῶμας. Eadem ratio fuit in Attica; saepius itaque leguntur, in historia quoque recentiori, tempore Philippi et Alexandri, (*Demosth.* p. 140, 68. *Diodor. Sic.* T. II. p. 162.) omnia mobilia e pagis in Athenas Attici comportasse; in primis bello Peloponnesiaco: praeter *Thucyd.* testis est *Aristoph.* Ἰκ. vs. 789. et 802. Ἀχ. vs. 72. *Eip.* 631. ubi *Schol.* διὰ τὰς συνεχτεῖς τῶν πολιμίων ἐισβολὰς ἐκτεναγωγήσαντο εἰς τὴν πόλιν οἱ ἀπὸ τῶν ἀγρῶν. VALCK.

13. ἀπαλλάσσαντο) Male *Mediceo* eveniat, cuius imperio Graecis inauditum ἀπαλλάσσαντο sermonis ornatum foedavit. Sexcenties illibatam sedem, quod restituimus, tuetur, et inconsulto unius iussu novam induere speciem debuit? WESS.

CAP. XXXV. 2. ἐκπληρῶσαι) ἐκτελέγει *Arch.* acceptum glossae fero. WESS.

5. ἀπαιρήσεσθαι) ἀπαιρῆσθαι instaurationem a Gronlaudibus fert *D'Orvillius* ad *Chariton.* lib. I. 12. p. 127. Ego ἀπαιρῆσθαι non adspernor: tritum enim olim, cui passium recentiorum acumen substituit crebro. Dederat *Aldus* πολλὸν ἱλαστώσθαι: maluerunt ἱλαστωθήσθαι lib. VI. 11. Talium copiam post *Küsterum* et *Dukerum* conduxit *Hemsterhusius* ad *Thomae* Τιμήσιται et *Pierzonius* in *Moerid.* p. 367. WESS. — Sic c. 34, 4. πολιορκησόμενοι, ubi πολιορκησόμενοι expectasses. S.

7. τὸν ἱστιγμένον τὴν κεφαλὴν) „*Aeneas* in *Poliorectico* et *Polyaenus* l. 1. idem tradunt.“ *GALEUS*. Quae *Gellio* vocatur *Noct. Att.* XVII. c. 9. inopinabilis latebra barbarico astu excogitata, sic ipsi denarratur, ut alium sequutus videatur auctorem, qui fraudem magis fecerit verisimilem. Ex *Herod.* rem enarrat *Tzetzes* *Chil.* III. vs. 512. et IX. vs. 228. etc. Sic autem *Aeneas* in *Poliorect.* c. 31. ut ipsa retinuerit pleraque omnia *Herodoti* verba: Ἰστιαῖος βουλευόμενος τῷ Ἀρισταγόρᾳ σημῆναι (excidit ἀποστῆναι) ἄλλως μὲν οὐδαμῶς εἶχεν ἀσφαλῶς δηλῶσαι, ὅτι φυλασσομένων τῶν ὁδῶν, καὶ οὐκ εὐπορον (ὃν addendum:) γράμματα λαθεῖν φέροντα — tandem τὰ δὲ στίγματα, inquit, ἐσήμανεν ἃ δὲ ποιεῖν: secundum *He-*

rod. ἀπίσταται. Auctore Polyaeo I. 24. capiti hae literarum inerant notae: Ἰστιαῖος Ἀρισταγόρου. Ἰωνίαν ἀπόστησεν. VALCK.

CAP. XXXVI. 7. ὁ λογοποιός) Idem Hecataeo titulus lib. II. 143. V. 125.; etiam Aesopo lib. II. 134. sed diversa ratione; hic fabulator, ille historicus, ex iusta Vossii de Histor. Gr. lib. IV. 3. opinione. Bene Harpocratio, Λογοποιός, ὁ ὑφ' ἡμῶν ἱστορικὸς λεγόμενος, ex Isocrate et Nostro, ubi docte Maussacus et Valesius. Ἠκταῖος ὁ λογοποιός; Arriano Ἀναβ. II. 16. Λογοποιοὶ, historiae scriptores, Xenophonti Κυρ. παιδ. VIII. p. 229. D. aliisque. WESS. — Pari ratione ipse etiam Herodotus noster, quum aliis, tum Arriano Ἀναβ. III. 30. λογοποιός nominatur. S.

11. ναυκράταις τῆς θαλάσσης) Una voce θαλασσοκράτορες Thucydidi lib. VIII. c. 83. dicuntur Chii Milesiique; qua forma Herodoto VI. 9. sunt ναυκράτορες: hanc ego vocem Thucydidi libenter restituerem p. 391, 98. [lib. VI. c. 18.] ubi vulgatur in Alcibiadis oratione: καὶ ἀπειθεῖν αἱ νῆες παρέξουσιν αὐτοκράτορες γὰρ ἐσόμεθα καὶ συμπάντων Σικελιωτῶν. Athenarum quidem civitas ratum erat habitura quidquid egissent Alcibiades et collegae, imperatores αὐτοκράτορες constituti: sed hic vocem non convenire sensit et Schol. Corrigo primum παρέξουσιν ναυτοκράτορες γὰρ, navium enim eopia praestabimus omnibus Siciliensibus: sed scripsisse puto Thucydidem ναυκράτορες: ubi vulgatur alterum, ναυκρατόρων praebent optimi Codd. p. 370, 84. p. 373, 91. In Herod. si vel codex daret ναυκράτορες, alterum satis adfirmaret nomen usitatissimum Ναυκράτης. VALCK.

20. ἐν τῷ πρώτῳ τῶν λόγων) Non dissentio a mssis. Alibi ἐν τοῖς πρώτοις τῶν λόγων; lib. VII. 93. uti et Strabo lib. XV. p. 1011. B. [p. 690. A. ed. Cas.] Τὰ vero ἐν Βεργχίδῃ Croesi donaria lib. I. 92. annumeravit; quae ex Hecataei saniore suasu Aristagoras in usum si vertisset, multo fuisset contra Persas instructor, ac Xerxi ea intervertendi atque auferendi praecidisset occasionem. Geographum vide lib. XIV. p. 941. B. [p. 634. C.] WESS.

CAP. XXXVII. 4. Τέρμερις) Auspiciis utor Scedarum, quibuscum Steph. Byz. Τέρμερα, πέλις Λυκίας, ἀπὸ Τερμέρου. ὁ πολῖτης Τερμερεύς. Fuit in Cariae Lyciaeque finibus. Cariae Τερμέριον et χωρίον Τέρμερον agnoscit Strabo Herodot. T. VI. P. I.

lib. XIV. p. 971. A. [p. 657. B. ed. Cas.] cui Cariae in situ Herodotus lib. VII. 98. congruit. WESS.

9. ἰσονομίην ἐποίησε τῇ Μιλήτῳ) Laurentius *statum rei-publicae Mileti constituit*, haud plene. Ἴσονομίην et Τυραννίς contra se ponuntur; estque illa *iuris quaedam inter cives aequabilitas*, qualis populari in statu. Macandrius post Polycratis, tyranni Samii, fata dilucide, ἐγὼ δὲ ἐς μέσον τὴν ἀρχὴν τιθείς, ἰσονομίην ὑμῶν προσκαγορεύω, lib. III. 142. Viso ibid. c. 80. WESS.

CAP. XXXVIII. 4. οἱ πλεῖνις ἀπίσαν) Expunxi [αὐτῶν] pronomen, ex praegressis inculcatum temere. Tyranni abierunt quidem, sed civium voluntate dimissi; Histiaeus, Tymnae filius, in castris deinceps Xerxis fuit lib. VII. 98. Atque ea expedita satis: molestissima, quae consequuntur, [lin. 9.] ἴδεις γὰρ δὴ συμμαχίης -- ἐξυρεθῆναι: ultimum si nusquam foret, leni fluere oratio tractu: cum mordicus tamen scripti retineant libri, Pavii molimen ἴδεις -- συμμαχίη τινός οἱ μεγάλη ἐξυρεθῆναι reformat; Reiskii, συμμαχίην τινὰ οἱ μεγάλην ἐξυρεθῆναι. Utri adplaudam, haesito, ob Herodoteae abundantiae morem. WESS. — Structura orationis in hunc modum fuerit concipienda: ἴδεις γὰρ δὴ συμμαχίης τινός μεγάλης (ὅστι) ἐξυρεθῆναι οἱ: opus enim fuit magna quapiam armorum societate, quae illi erat exquirenda, invenienda. Similem structuram habes in Euripidis Med. vs. 1396. ubi vide quae Porsonus adnotavit. S.

4. οἱ πλεῖνις αὐτῶν ἀπίσαν) Ionice Herodoto ἀπίσαν significat *dimittebant*: hic itaque scribendum ἀπήσαν, id est ἀπηλλάσσοντο, quod huius etiam vice reponendum est ex Codd. p. 425, 18. [VII. 142, 2. Immo vero ἀπίσαν (*dimittebant, dimiserunt*) recte h. l. tenent libri omnes.] In istis, [lin. 9.] ἴδεις γὰρ δὴ συμμαχίης τινός οἱ μεγάλης ἐξυρεθῆναι, postremum non sane delendum, ut ille putabat; superfluum adiicitur more Herodoteo: sic ἀνιῶσι τὰς τρίχας αὐξίσθαι, p. 102, 7. [II. 36, 5.] atque alibi similia reperiuntur. VALCK. — At longe diversa utriusque loci ratio. In illa ῥῆσι, II. 36, 5. Αἰγύπτῳ -- ἀνιῶσι τὰς τρίχας αὐξίσθαι, legitime omnia procedunt, nec poterat verbum αὐξίσθαι abesse: hic contra, si abesset verbum ἐξυρεθῆναι, reliquo sermoni per se sententiaeque ratio constaret; ipsumque verbum adiectum videri poterat structuram orationis turbare. S.

CAP. XXXIX. 4. Ἀναξανδρίδης γὰρ ἔχοντι γυναῖκα etc.)

De Anaxandride eiusque duabus uxoribus narrata contraxit in pauciora verba *Pausan.* in Lacon. p. 211. [lib. III. c. 3.] Apud hunc Anaxandrides Lacedaemoniorum μόνος γυναῖκας τε δύο ἅμα ἔσχεν, καὶ οἰκίας δύο ἅμα ὥκησε. *Herodotus* [c. 40, 10.] γυναῖκας, αἱτ, ἔχων δύο, διξᾶς ἰστίαις οἶκει, ποίων οὐδαμῶς Σπαρτιατικά: quinimo nec in universum Ἑλληνικά. Nam, quidquid nonnulli nobis narrent, nusquam in Graecia florente licuit duas simul uxores habere, nisi certas interdum ob rationes, permissu magistratuum vel populi; praesertim διὰ σπάνιν ἀνθρώπων, quod semel Athenis accidisse legitur. Est in his, cap. 40. [lin. 7.] rara vox ἐξίσιος de repudio posita, quam enotatam *Eustathio* supra iam fuit observatum ad lib. III. c. 148. VALCK.

8. Εἴ τοι σύ γε πτωῦταῦ) Placuit scriptura, priore commodior. Per autem egregie *Med.* pluresque alii, γένος τὸ Εὐρυπύθιτος γένεσθαι ἐξίτηλον. Vulgatum enim antea, optimo *Cronov.* iudice, absurdissimum. *Procopius*, sollers priscorum aemulus, *Bell. Pers.* lib. I. 5. ὅτι μὴ ἐξίτηλου παντάπασι γένους τοῦ βασιλείου (Persarum) ὄντος: et lib. II. 22. WESS.

12. ἐπεὶ τι τοι οὐ τίττει ἐκ σίο, ἄλλην δὲ γῆμον) In ambiguo animus fuit, retinendum-ne *Aldi* ἀπες, an furcillis eiiciendum: tot tandem conspirans *Codicum* imperium hanc in partem inpulit. Videntur (quae *Celeb.* etiam *Cronovii* sententia) consulto infaustum vocabulum silentio *Ephori* pressisse, etque solum subiecisse, quae divortium innuebant clarissime. *Pausanias*, eodem in negotio occupatus, τὴν γὰρ οἱ (Anaxandridae) πρότερον συνοικοῦσαν, ἀρίστην τὰ ἄλλα οὔσαν, συνίθαι οὐ τίττειν, ubi ἀρίστην vere *Steph. Berglerus*, quo καταδυμῖν doctissimus scriptor et *Notri* sectator industrius explicuit, *Laconic.* c. 3. p. 211. WESS. — Ut supra scriptum, οὐ τίττει ἐκ σίο, ἄλλην δὲ γῆμον, sic edidit *Wess.* et sic in mssis, qui ad nos venerunt, legitur cunctis. Qua in scriptura primum illud observandum, post ἐπεὶ τι τοι οὐ τίττει, (quoniam tibi non parit) non modo supervacaneum esse quod adiicitur ἐκ σίο, sed prorsus etiam incongruum. Tum vero, ante ἄλλην δὲ γῆμον desiderari aliud verbum in imperativo positum, cum *Valla* (qui, ea repudiata aliam ducito, in latinis posuit) pulcre vir doctus viderat qui *Aldinam* curavit editionem;

ideoque ex coniectura verbum ἀπεις adiecit, quod alii omnes tenuerunt editores, donec a *Wesselingio* eiectum est, qui luxatam claudicantemque repraesentare orationem maluit, quam verbum admittere contra consentientium librorum auctoritatem insertum. Quod nemo viderat, id *Schaeferi* non effugit perspicaciam: nempe in importuno illo ἐκ σέο latebat, immo tantum non planissime inerat, illud ipsum quod desiderabatur verbum ἔξιο, dimitte, imperativus mediae formae verbi ἔξιμι: unde nomen ἔξιος, (*dimissio, divortium*) derivatur, quo idem Scriptor noster paullo post (cap. 40, 7.) eadem in narratione utitur. Literam Ε antiquitus duabus literis ΚΞ exprimi solitam fuisse, e vestustis inscriptionibus docuit *Montfaucon* *Palaeogr.* p. 131. et 139 seq. Facile credas, multos etiam scribas ΚΞ pro Ε posuisse; quod vulgo Aeolibus in usu fuisse veteres Grammatici adnotarunt. Vide *Gregor. Corinth.* de Dial. Aeol. §. 39. et Grammaticum *Meermannianum* in *Bastii* editione *Gregorii* p. 661. §. 14. S.

CAP. XL. 7. τῆς ἔξιος) *Eustath.* ἀπόπειμην γυναικός ἦτοι διαζύγιον verissime exponit, Homericum ξύσις τε δὴ ποταμῶν illuminans. Quo de genere in *Aristotelis Eth. Nicom.* II. 7. ὁ μὲν γὰρ ἄσωτος ἐν μὲν προίσεις, abiiciendis opibus, ἐπιβάλλει: et apud *Clement. Alex. Paedag.* II. 10. p. 223. εἰς δὲ τὴν πρόσιν αὐτοῦ (σπίματος) ἀνδρωσύγη. Meram itaque interpretamentum, quod *Ask.* offert, ἔξιος. Sequens ποίησιν αὐδαμῶς Σπαρτητικὰ [lin. 11.] perite *N. Cragius* lib. III. Rep. Lacedaemon. p. 234. *Clementi* obiecit *Alex.*, Spartaie ἐπιτίμιον μονογαμίου, monogamiae poenam, sancitam olim proendenti, *Stromat.* II. p. 505. Καυογαμίου poenam isthic *Lycurgi* statuerant leges, fortasse (quae doctissimi viri elegans divinatio) *Clementi* restituendam. *WESS.*

CAP. XLI. 3. Ἰφιδρον βασιδα) *Camerarii* ac *Porti* haud repudio successorem. Putes *Clearchi* illud apud *Xenophonem* Ἄναβ. II. p. 159. ed. *Hutch.* πρὸς βασιδα τὸν μεγιστον Ἰφιδρον ἀγωνισμῶτα esse geminum, sed discrepat: vindex est, quod *Budaeum* non latuit. Alias vocabuli notiones, ab ill. *Spanhemio* ad *Callimachum* atque *Aristophanem* explanatas cum maxime haud moror, nedum [lin. 5.] ἔχουσαν δὲ αὐτὴν ἀλλοθὶ λόγῳ, sive communiore dictione σχεῦσαν ἐν γαστρὶ *Pausaniae*: quod iterum iterumque succedit [lin. 11.] ἰθὺς ἴσχει, lucem praecedenti adspergit. *WESS.*

[5. συντοχὴ τανύτη χρησαμένη] Idem hoc valet ac κατὰ δαίμονα, qua de formula et similibus disseruit *Valek.* ad III. 153, 6. ubi p. 154, 10. nostrae huius editionis, pro Herod. I. 3. oportebat Herod. I. 111, 4. S.]

CAP. XLII. [2. ἀκρομανής τε] Admodum furens reddidit Gronov. idque tenuit *Wess.* Similiter *Portus:* „ἀκρομανής, summe insanus, supra modum insanus,“ suffragante *Schneidero* in *Lexico crit.* At profecto in colloquio cum *Aristagora* (cap. 49-51.) non admodum insanum aut furiosum se praestitit hic *Cleomenes*. Et progressu quidem temporis incidisse eum in furorem (ἐπίλαβι αὐτὸν μανίη καὶ οὐκ) ipse *Herodotus* VI. 75. tradit; antea vero nonnisi ὑπομαργέτιον fuisse, id est, hebetiore ingenio, haud satis compoitem mentis, ibidem ait. Itaque commodius mihi visum est id quod *Valla* hic posuerat, mentis inops; et fere furiosus in *Latinis* nostris posui: poteram semifuriosus, aut subinsanus. Nempe, quod praeunte doctissimo Viro *Corayo* ad *Athen.* III. 119. a. (*Animadv.* T. II. p. 331.) et ad *Athen.* IX. 385. b. (*Animadv.* T. V. p. 116.) monui; vocab. ἀκροφᾶ aliis nominibus adiectivis praepositum minuit nonnihil et temperat vocabuli significationem, fere ut in latino sermone particulae sub aut semi nominibus praepositae. Caeterum vile et triviale (ὕπερμεττον) vocabulum ἀκρομανής iudicavit *Pollux* VI. 125. S.]

8 et 9. αἰρήσας λαδόν) Tralaticium est ac leve, nec tacendum: novum enim specimen audaciae amanuensium. Equis in animum inducet, modo λαδόν, modo λαδ II. 129. hic λαδόν, nulla praesertim variandi necessitudine, scribere decrevisse? Ἄγον (posthabito, qui Ionum mos, augmento) et ἄγι *Aldus* et *Codices* nonnulli dederunt I. 70. 166. 170. II. 125. etc. Mutatur ἄγον et ἄγι ex reliquorum consuetudine Graecorum. Mihi institutum non placet, *WESS.* — Teneri utique ionicum ἄγι debuit. Sed, ad λαδόν quod spectat, unde, quaeso, hanc vocabuli formam, qua quidem et alios nonnullos auctores, sed eos paucos admodum, usos esse constat, (vide mox *Adnotat. Valek.*) arripuisse putabimus librariorum, nisi vetustis in libris eam reperissent? Varietatem non in rebus modo exponendis, sed in ipsis etiam vocabulorum formis amare *Nostrum*, iam saepenumero observavimus. Et quidni hanc veniam

concedemus luculentissimo Scriptori, qui natione quidem Doriensis, ionico tamen maxime idiomate *Musas* conscripsit suas, caeterum in Attica colonia maiorem fere vitae partem transegit, ac diversissimis et temporibus et locis *Historias* hasce, quibus nobis licitum est frui, composuit? *S.*

Ibid. αἰτήσας ληδὸν Σπαρτιήτας ἤγει εἰς ἀποικίην) *Pausan.* III. [cap. 3 extr.] p. 211. Δωριεὺς (οὐ γὰρ ἠνείχετο ὑπακούειν Κλειομένηι μένων ἐν Λακεδαιμόνι) εἰς ἀποικίαν στίλλεται. Vulgabatur in *Herod.* αἰτήσας ληδὸν Σπαρτιήτας, ἄγει. ληδὸν Σπ. ἤγει dedit *Vir Cl. ex Med.* et utramque mutationem vocat *perellegantem*. Velle[m] parcius ista talia viris egregiis exciderent: cur ἤγε censeretur elegantius Homericō et Herodoteo ἄγει? Ληδὸν nusquam alibi praebet *Herod.* neque etiam *Portus* aut *Maittairius* invenerunt: hoc tamen facile commendant νηός, *Hesychius*, et *Heraclidis* auctoritas. *Eustath.* in *Od.* β'. p. 93, 32. [p. 1443. ed. Rom.] Ληός, ὁ λαός, οὗ μνησθῆναι Ἡρακλεΐδης, καθ' ὁμοιότητα τοῦ Νηός, ναός, καὶ πηός, πηός, ὁ ἐξ ἀγγλιστείας προσγενής (lege πρὸς γίνους) οὕτω δὲ ἢ ἐπὶ Ὀμήρου ἐν χεῖρτι τὸ Ληός. Apud *Hom.* πηός frequentatur. Ubi παῶν habet *Nicand. Ther.* vs. 3. ibi *Schol.* ἐν ἑνίοις, αἰτ, δωριζῶν. VALCK.

13. ἄνδρες Θηραῖοι) Iure ita *Med. Valla* et alii. *Eustathii* ἀποικία δὲ ἴσθιν ἡ Κυρήνη νησιωτῶν Θηβαίων, ad *Perieg.* vs. 213. simillima in macula erat, bene a *T. Fabro* lib. I. Ep. 9. erasa. Κάλλιστον *Libyae tractum*, χῶρον, quem colonis *Doricus* occupavit, ad amnem *Cinypem*, lib. IV. 175. et 198. offert. Haud vero scio, praestet-ne ex schedis οἴκισι. Favet opinanti γῆν κτίσων, superius [lin. 10.] positum, quo colonia designatur manifesto. Haec autem continuo nexa et sequentia, [lin. 15.] *expulsum Doricum esse ὑπὸ Μακίων τε καὶ Λιβύων*, procederent inducta copula melius. Omnes *Afri*, *Λίβυες*: eorum natio, cuius advenae in agris consederant, *Macaе*. Carthaginienses optime disiunguntur, quippe originis altus, nec veri *Λίβυες*. Quas etiam in partes *Cl. Pauw* discessit. WESS.

15. ὑπὸ Μακίων τε καὶ Λιβύων) Distinguuntur quidem interdum *Φείνικες* sive *Καρρχηδόνιοι*, et *Λίβυες*, sive veteres indigenae: sed *Μάκαι* et *Libyas* quis alius ista ratione distinguit? *Μάκαι*, *Λιβυκὸν ἔθνος*, memorantur *Herodoto* IV. 175.

et aliis. Ex *Scylacis* p. 112. licet aestimare, cur hi potissimum illinc expulerint Spartiatis. Secundum *Herod.* *Maccarum* *Gindanes* fuere vicini, horum *Lotophagi*: *Λωτοφάγων δὲ* (IV. 178.) τὸ παρὰ θάλασσαν ἔχονται Μάχλις. Fortasse *Μαχλίων*, aut alterius *Africani* populi nomen, non *Λιβύων* scripserat *Herodotus*. VALCK. — Possis καὶ *Λιβύων* intelligere tamquam esset καὶ ἄλλων *Λιβύων*. Sed ne opus quidem est ut eo confugiamus. Ad *Herodoti* morem loquendi attentus lector iam frequenter observaverit, ita solere illum subinde τε καὶ inter duo nomina interserere, ut non distinguatur alterum ab altero, sed ut (quemadmodum fere in *adpositione* quam vocant *Grammatici*) alterum altero declaretur. Sic iam haud procul a principio operis, lib. I. c. 2, 9. ἰς Αἰάν τε τὴν Κολχίδα, αἶτ, καὶ ἐπὶ Φᾶσιν ποταμόν. I. 16, 4. Κυαξάρη τε — ἐπολέμησε καὶ Μήδοισι. I. 27, 9. ἰς Σάρδεις τε καὶ ἐπὶ σί: et similia alia multa. Pro ἰξελασθίς, quod *lin.* 14. cum aliis editoribus tenuimus, potuerat perinde asperior forma ἰξελασθεις probatis e codicibus recipi. S.

CAP. XLIII. 2. ἀντὶ Ἑλιώνιος) Eiusdem *Cl. Pavii* Ἑλικώνιος coniectura est, quandoquidem nulla in *Peloponneso* urbs *Eleon*, notissima *Helice*, cuius gentile Ἑλικώνιος lib. I. 148. Esto: unde *Anticharem* domo *Peloponnesium* fuisse discimus? an, quod eam in regionem reduci *Dorico* consilii rationem proposuerit? Non opinor. Ἑλιῶνα *Poëta* memorat *Iliad.* β. 500. et *Strabo* prope *Tanagram* [in *Boeotia*] lib. IX. p. 622. [p. 405. ed. Cas.] Hinc Ἑλιώνιος apud *Ethnographicum* in *Νεών*. *Erycem* quod attinet et *Herculem*, sibi posterisque certa lege *Erycinam* regionem adquirentem, ad *Diodori* lib. IV. 23. expositum satis puto. WESS.

3. ἐκ τῶν Αἰαίου χρησμῶν) Quibus veteres innotuerant fatidici, his equidem crediderim hoc in loco *Laium* saepe fuisse suspectum; quo nomine vatem oracula edidisse non alibi, credo, legerant. In *Luciani* T. III. p. 241, 23. *Solanus*: Quis, αἶτ: unquam fando audivit *Telephum* inter vates habitum? Sed cui non innotuit Τάλεμος Εὐρυμίδης, δὲ μαρτυροῦν ἐκίνασσε? huius nomen illic non dubitanter ponendum pro Τάλεφ. Hic vellem aeque commode τῷ Αἰαίου verum nomen a me posset substitui: longum *Graec-*

corum χρησμολόγων catalogum erudite contexuit *Clemens Alex. Strom. I. p. 398 seq.* Nullus inter istos Λαῖος: literas proximum accedit Ἰάμου nomen. *Iamus* notissimus, a quo genus ducebat πολύνκλειτον καὶ Ἑλλαντας γένος Ἰαμιδῶν, *Pindaro* celebratum *Ol. VI. 120.* sed neque *Iami* memorantur oracula. Forsan usitatius hic latet nomen Βακίδος, ex eodem agri *Tanagraei* pago nati, unde fuit hic *Herodoteus Antichares*, ἀνὴρ Ἐλεωνίος dictus, ut certe fuit unus *Bacidum* ἐξ Ἐλεωνος τῆς Βοιωτίας, *Schol. in Aristoph. Eup. vs. 1071.* vid. *Scheffer. et Jac. Perizon. in Aeliani Var. Hist. XII. c. 35.* Hoc *Spartiatæ* consilium dedit *Eleonius Antichares*, *Heraclæam* conderet in *Sicilia*, ἐκ τῶν Λαῖου (vel cuiuscunque tandem) χρησμῶν Φαίς, Ἐρυκος χάριν πείσαν εἶναι Ἡρακλιδέων. *Doriae* ceterosque in *Siciliam* colonos profectos scribit *Pausan. III. p. 247.* τὴν Ἐρυκινὴν χώραν νομίζοντας τῶν ἀπογόνων τῶν Ἡρακλέους εἶναι, καὶ οὐ βαρβάρων τῶν ἔχόντων. Quem sequenti *CAP. XLIV. [lin. 3.]* memorat *Sybaritarum Regem Τῆλυν*, is primum fuisse videtur δημαγωγός, ut dicitur *Diodoro XII. c. 9.* ubi notat *Wess. VALCK.* — Quidni vero τοὺς Λαῖου χρησμούς intelligeremus oracula *Laio data*? Sic quidem percommode *Larcher* accepit, ut sit Λαῖου genitivus obiecti quem *Grammatici* vocant, quemadmodum in illo *Sophoclis Oed. Tyr. vs. 907.* Λαῖου παλαιὰ θεσφάτα: et *Electr. 543.* ubi τὰ μὲν νεωτετεύματα, non sunt consilia a me data, sed mihi data. Plura eiusdem generis exempla *Aug. Matthiæ* collegit in uberiore *Grammat. Graec. §. 313.* quibus, si quis id agat, alia ex *Herodoto* adici potuerunt. S.

CAP. XLIV. 3. καὶ Τῆλυν) *Tyrannidem* occupaverat, eadem prius deiectus quam *Sybaritas* inter et *Crotoniatas* bellum exardesceret, ni *Heraclides Ponticus*, quod arbitror, fallat in *Athenaci XII. 4. p. 521.* [cap. 21. nuperae edit.] Potior *Herodoti*, illi propioris temporis, auctoritas, cui *Diodorus lib. XII. 9.* paria facit, δημαγωγὸν adpellans, quippe blanda vulgus oratione ad ditiores exilio multandos, unde belli, *Pythagoræ* aetate gesti, origo, concitantem. Consimili δημαγωγῷ titulo *Cypselum*, *Corinthiorum tyrannum*, *Aristoteles* ornat *Polit. lib. V. cap. ult.* *WESS.*

11. τῶν Ἰαμιδῶν μόντιν) *Laurentii Amadeorum* vel *Iamideorum vaticinum* castigavit *Faber lib. I. Ep. 19.* qui de

Iamo et Iamidis plura, et Pet. Victorius lib. XIII. Var. c. 15. Adsolebat τὸ πολὺ κλειστον καὶ Ἑλλανας (verba sunt Pindari) γίνος Ἰαμιδῶν inter vaticinandum, Criticis testibus ad Olymp. Od. VI., τῇ διὰ τῶν ἱμπτέρων μαντιᾷ uti, quorum observationi Pausanias adstipulatur lib. VI. 2. Atque illa sunt Nostri ἰρὰ [lin. 13.] τὰ οὐ προσχωρεῖ χρηστὰ θνομένη Calliae: neque enim in dubitationem venit, quin Cl. Gronov. praeclure ex schedis instauraverit. Peperit, quod ante legebatur, crebra in προσχωρεῖν et προσχωρεῖν confusio lib. VIII. cap. 108. Thucyd. II. 5. atque apud alios. Mox [lin. 14.] ταῦτα δὲ οὐκ οὗτοι λέγουσι integrae sanitatis forent, modo infitians vocula, a Valla non versa, exularet. Vulgato succurritur, ταῦτα δὲ ὡς οὗτοι λέγουσι a Pavio, ταῦτα δὲ καὶ οὗτοι a Reiskio. Mihi ineptissimum οὐκ exilio in tenebras damnandum censetur. WESS. — Vide Var. Lect. S.

CAP. XLV. 3. παρὰ τὸν ξηρὸν Κράστιν) Laurentianum prope Crastin, lapidum maceriam, unde processerit, non exputo. Ortelius, Pinedo, et Galeus ob Κράστον Arch. comparant Stephani Κράστον, πόλιν Σικελίας τῶν Σικανῶν, longe aberrantes. Haec Siciliae urbs; Κράστις amnis Italiae. De Sicula Crasto bene Ph. Cluverius Sicil. Antiq. II. p. 391. Crastin (tametsi de Sybari et eius positura diligenter) ne verbulo tangens, Ital. Antiq. III. p. 1265. Equidem, quod olim [in Diss. Herod. p. 184.] professus sum, Κράθιν et Ἀθναίην ἐκαστὴν Κράθιν scripsisse Herodotum, non muto. Sybaris sita erat ἀπὸ μίσην δυὸν ποταμῶν, τοῦ τε Συβάρμιος καὶ Κράτιος in Diodori XI. 90. et XII. 9. De Crasti silentium. Porro ubi de Aegis Achaiae Noster I. 145. ἐν τῇ Κράθιν ποταμὸς αἰνναὸς ἴσθι, ἀπὸ τοῦ ὁ ἐν Ἰταλίᾳ ποταμὸς τὸ οὐνομα ἴσθι, alludente et eadem imitante Pausania VII. 25. Cur illum quaeso Achaiae perennem amnem, αἰνναον ποταμόν, vocat, si idem Italico conveniret? Παρὰ τὸν ξηρὸν Κράθιν ubi hic valuerit, discriminis in aperto caussa. Torrens hieme Crastis fluebat, aestatis tempore saepe ξηρὸς, siccus: par indolles sicco Tanagro in Virgilii Georg. III. 151. ubi Servii ex vero adnotatio, Sicci ad tempus aestatis relatum est: est enim hieme torrens. Bene in Glossis: Ξηρόταμος, torrens. WESS. — Quantumvis probabilem emendationem nihilo magis tamen, quam ipse Vir praestantissimus, in contextum recipere ausus sum. Fieri potest, ut idem

rivus, ille praesertim Italicus, promiscue utrolibet nomine, *Crastis* et *Crathis*, fuerit adpellatus. S.

14. *πολλαπλήσια*) lustum hoc. Sic VII. 48. τὸ Ἑλληνικὸν στρατιῦμα φαίνεται πολλαπλήσιον εἶσθαι τοῦ ἡμιτέρου: tum VIII. 140, 1. ἄλλη παρίσται πολλαπλήτη: et c. 143. WESS.

CAP. XLVI. 1. Συνίπλεον δὲ Δωριῶν etc.) Praeter populares Spartiatis nullos e veteri saltem Graecia habuit Dorieus *συγκρίστας*: non certe *Atheniensem*, qualem nobis interpres praebet *Pausaniae* p. 247. ubi Ἀθήναιος, *Athenaeus*, proprium fuit Spartiatae nomen, uni τῶν ὁμοῦ Δωριῶν - σταλάντων ἐς Σικελίαν: quale nomen hic apud *Herod.* inter *συγκρίστας* est Θίσσαλος. Memorantur in historia Graeca Atheniensis Λακεδαιμόνιος, Lacon autem cui nomen fuerit Ἀθήναιος: hoc vero nomine insignes fuerunt plurimi. Talia frequenter sunt ab interpretibus obscurata. De Dorico, qui perierit in Sicilia ab Egestaeis interfectus, iterum *Herod.* VII. 158. et 205. Una cum illo hic *CAP. XLVII.* periisse traditur *Philippus Crotoniata*, cuius Olympionicae, ob formae praestantiam ut herois ab Egestaeis culti, meminit ex *Herod. Eustath.* in *Iliad.* γ'. p. 290, 35. [p. 385. ed. Rom.] VALCK.

5. Ἐγεσταιῶν) Variare in urbis *Egestae* scriptura Codicum exaratores locuples testis Cl. *Wasse* ad *Thucyd.* VI. 6. est. ΕΓΕΣΤΑΙΩΝ numi apud *Parutam* id postulant, quod exstat. Idem in *Thucydide*, *Diodoro*, (non tamen sine discordia lib. IV. 23.) *Pausania*, *Stephano*; etiam infra VII. 158. in *Arch.* aliisque. [ubi vide *Var. Lect.*] Legendus est doctissimus *Sylburgius* ad *Dionys. Halicarn.* lib. I. Ant. Rom. p. 42. WESS.

[6. περιμέντω τοῦτο τοῦ πάθους) Requirebam ex τούτου: sed praepositionem ignorant libri omnes, quae adeo subintelligenda fuerit. S.]

10. Πειθαγόμεω) Numero mssorum Πειθαγόμεω nomen vincit. Dubia tamen in re pati possum, suum cuique ut sit arbitrium. [Nec vero mirum est, nomini minus noto vicinum omnibus notissimum praetulisse librarios.] Oppressos Dorici ab Egestanis comites non praeteriit *Pausan.* lib. III. 16. De Carthaginensibus et belli in hos colonos ambitioso colore *Diodor.* IV. 23. Vide Musam VII. 205. Iam τυραννίδα ἐπεχίρησεν *Arch.* [lin. 11.] non sine exemplo:

quale τοὺς ἐπὶ τῷ αὐτῷ huius libri princ. et πάντα ἐπὶ τῷ
Clem. Alex. III. Paedag. p. 264. Plura *Perizonius* ad *Aeliani*
 Var. VII. 13. et *Reiskius* Animadv. in *Dion. Chrysostom.*
 p. 14. WESS. — Hisce praeuentibus auctoribus *Schaeferus*
 structuram verbi paullo rariorem, quam cod. *Arch.*
 offerebat, vulgatae praetulit scripturae. Quod uti non im-
 probo factum, sic de exemplo ex Musis petito, ad quod
Wesselingius provocavit, monere debeo, admodum illud
 quidem dubium esse: nam quod V. 1, 8. legitur, τοὺς δὲ
 ἐπὶ τῷ αὐτῷ, aut valde equidem fallor, aut τοὺς non ad *Perin-*
thios refertur, sed ad *Pacones*, qui iubentur illos adgredi,
 subintelligitur autem dativus αὐτοῖς, nempe *Περσίοις*. S.
 [13. ἐπὶ Διὶ ἀγορεύει βαμὸν] De *Iove ἀγορεύει* vide *Taylor*
 ad *Lys.* p. 191. pag. 70 seq. ed. *Reisk.* S.]

CAP. XLVII. 4. οἷχίτο πλάνον) Mendam agnove-
 runt docti homines. *Pavius*, *D'Orvillius*, *Reiskius*, *Abreschius*,
 a *Stephani* operarum peccato ortam et propagatam. Pru-
 dentior *Aldus*, quem insuper habitum miror. Mox τὸ ἰω-
 νὸς καὶ ἄλλος [lin. 8.] non oportere in πλάνος abire, *Eustathii*
 indicio constat; qui etiam rectissime αὐτὸν ἰλῶσκοιτο, ut
Arch. et *Vind.*, postulante sermonis serie omni. Designatur,
 quid fieri solebat *Egestae*. WESS. — At, cur potissimum
 ἰλῶσκοιτο praeferendum praesenti ἰλῶσκοιται iudicare-
 mus, non magis equidem, quam *Schaeferus*, exputare potui.
Eustathii quidem testimonium pro scriptura ista invocari
 non debuit: rem ille ex *Herodoto* refert, non ipsa Scri-
 ptoris verba repraesentat. S.

CAP. XLIX. 4. χαλκὸν πίνακα) *Aeneam lami-*
nam, tabulam vocat *Geographicam*, in qua γῆς ἀπάσης περί-
 οδος ἐντέτυκτο. Ad opulenti iuvenis superbiam deprimen-
 dam ubi dicitur *Alcibiadi* monstrasse *Socrates*, quantil-
 lum in orbis tabula spatium occuparet *Attica*, πίνακον vo-
 cat *Aelianus* ἔχον γῆς περίετον, Var. III. 28. Notant ibi *Kühn.*
 et *Perizon.* Pleraque huc spectantia iam dederat *Marsil.*
Cagnatus Var. Obs. IV. c. 5. Omiserunt ex *Theophrasti* te-
 stamento locum, quo iubet ἀναβιβῆναι τοὺς πίνακας, ἐν οἷς αἱ
 γῆς γῆς περίοδοι εἰσιν, εἰς τὴν κάτω σελάν, apud *Diog. Laërt.*
 V. 51. VALCK.

8. τὰ κατήκοντα) *Laurentii* ex *Stoae* forulis, officia enim
 sunt talia, merito recusavit *Reiskius*. Τὰ κατήκοντα, et τὰ

κατήκοντα πρήγματα, res sunt urgentes et praesentes. περί τῶν κατήκοντων λέγοντες, de praesenti rerum statu colloquentes, lib. I. 97. et ἐπὶ δὲ τοῖσι κατήκουσι πρήγμασι τὰδε ποιητὰ εἶπαι, lib. VIII. 19. Portus eadem animadvertit. Stoicorum τὸ κατήκον ex Cicerone Offic. I. 3. et Diogene VII. 108. atque aliis cognitissimum. WESS.

17. τόξα καὶ αἰχμὴ βραχία) Gronovius ad haec bene. Valla, Brissonius, Stanleyus, breves hinc arcus et breve spiculum sumentes, βραχία numero multitudinis videntur intellexisse, eaque structura, qua II. 152. τὸν αὐχένα δὲ καὶ τὴν κεφαλὴν φαίνει κεχυρωμένα. Hic βραχία, loco βραχίη. Tetigit hanc quoque rem Hutchinson ad Xenoph. Κυρ. Αναβ. III. p. 239. Gronovii, eadem docentis, oblitus. WESS.

23. τὰ θυμῷ βουλόμενοι) Non illaudabili opera θυμῷ. Βαλόμενοι vir eruditus [Reisk.], modo animi deliberationem exprimat. Sic lib. I. 84. ἰφράσθη καὶ ἐς θυμὸν ἐβάλετο. Sic Menander Eclog. Leg. p. 95. ἐν νῷ βαλέσθαι τὸν πόλεμον, οὕτως αἰῶλον πρᾶγμα, bellum, rem adeo ancipitem, animo agitare: etiam Iosephus Belli Iud. VII. 8. p. 430. ταῦτα τίς ἐν νῷ βαλόμενος, ἡμῶν κατεγέρθη τὸν ἥλιον ὄρεν; Poëtarum, Apollonii Rh., Aeschyli, Sophoclis ἐν θυμῷ βαλέσθαι et θυμῷ βέλλειν congruunt Latino in pectus demittere, alienaque sunt. Quid multis? In vulgato, cui omnes assurgunt Codices, licet acquiescere: θυμῷ βουλόμενοι, ubi animo volente fueritis, ἢ θυμὸς ὑμῶν ἐστὶ, ut Noster aliàs. His autem quae artissime adhaerescunt, incundissimam Scriptoris γλυκύτητα manifestant. WESS. — Post τὰ leviter incisam volebam orationem: τὰ, θυμῷ βουλόμενοι, αὐτοὶ αὖν ἐχ. S.

Ibid. τὰ θυμῷ βουλόμ. etc.) Quibus vos, si potiri libuerit, potiemini, recte vertit Valla. Quod viro Doctiss. venit in mentem, θυμῷ βουλόμενοι significaret animo volentes. Hic narratis congruit θυμῷ βουλόμενοι, cupide volentes, vel animose desiderantes, ἐπιθυμητικῶς πρὸς ταῦτα διακείμενοι. Idem fuisset: τὰ, εἰ τῶνδε ὑμῶν αὖν ἢ θυμὸς, αὐτοὶ αὖν ἔχουσι. VALCK.

36. Κιλίκων δὲ τῶνδε ἔχοντ' Ἀρμένιοι) Evitat scilicet! vocalium concursum Herod. atque idcirco diphthongos etiam elidit. Per omnes Edd. illud ἔχοντ' Ἀρμ. propagari non debuerat, et absque Codicibus scribi ἔχονταῖ Ἀρμένιοι εἶδε. Critico facile patet erroris origo. Dum scribit Eustath. in

Dionys. vs. 694., 'Ἡρόδοτος τοὺς Ἀρμενίους Φρυγῶν ἀποίκους φησὶ, λέγων καὶ ὅτι πολυπρόβατοί εἰσι, duo respicit Herodoti loca; hic enim tantum pecoris divites; Φρυγῶν ἀποικοί, quod nihil huc faciebat, suo loco dicuntur infra VII. 73. Secundum Eudoxum, Armenii τῇ φωνῇ πολλὰ Φρυγίζουσι, apud Steph. Byz. voc. Ἀρμενία. VALCK.

39. τὸνδε Χοάσπην) Patrius casus Χοάσπιν I. 188. tueretur τοῖν Χοάσπια, si ex membranis fluxisset. At illae restitutum probant, quod et in cap. 52. De ingentibus Persarum divitiis, et thesauris, Susis adservatis, Strabo XV. p. 1059. A. [p. 728. ed. Cas.] et nuper praeclare H. Vennema ad Danielis Vatic. pag. 214. WESS. — In Χοάσπην h. l. cum aliis omnibus codicibus haud dubie etiam consentit Med. sed scripturam hanc ex illo enotare neglexerat Gronovius: itaque mendosum Χοάσπια, quod erat in superioribus editis, tacite ita correxit, ut Χοάσπια ederet. S.

42. τῷ Διὶ πλούτου πέρι ἱριζέτε) Cum Iove divitiis certare poteritis. Attigit illud Eustathius in Dionys. vs. 1073. De incredibili pecuniae summa huc in thesauros regios congestae Brisson. egit de Regn. Pers. I. pag. 158. qui p. 60. iam dederat Herodotea. In talibus facile concessa fingendi licentia regalem etiam Iovis in coelo domum humanae cupiditatis opplevit irritamentis: hinc venusta Herodoti loquendi forma, Poëtis usitata, qua certandi verbum ponitur in comparatione de similitudine. Lib. IV. cap. 152. divitiis cum Aegineta Sostrato οὐκ οἶδ' τί ἐστὶ ἱρίσασθαι ἄλλον: postea temporis cum illo populares certare potuissent Lampis et Charops. Theocritus Eid. IV. vs. ult. τὸ τοι γένος ἢ σκαυρίσκοις Ἑγγύθεν ἢ Πάνοσι κακοκνήμεισιν ἱρίσθαι. Apud Athen. III. p. 75. E. Lynceus Samius: τὰ ἱριμά τοῖς Λακωνικοῖς ὥστε συνάμυνα σύκοις δοκεῖν ἱρίζειν: id est nullo posse modo inter se comparari. Eleganter Callistratus p. 894., Ἰνδιχαίτην dixit ἐκ τῶν ἄκρων πρὸς κόχλου Τυρίας ἄνθος ἱρίζουσαν. Nativa venustate Horatius Epoda II. 20. ut gaudet insitiva deoerpens pyra, Certantem et uvam purpurae! Plura collegit Lambin. ad II. Carm. vi, 15., ubi viridi - - cerat Bacca Venafro. VALCK.

[45. μάχης ἀναβάλλεσθαι) De hac dictione vide quae in Var. Lect. ad hunc locum disseruimus. S.]

49. παρέχον δὲ -- ἄρχειν) Persimile vulgato est παρέδον δὲ εἰ ὑποχείρια πάντα ποιήσασθαι VI. 72., saepiusque alibi. Hic vero vehementer παρέχον δὲ blanditur ob codicum copiam, et verbi frequentem in licentia usum: παρέχει ἂν σφι, ipsis licuisset, lib. IV. 14., ἀλλ' οὐ γὰρ εἰ παρέσχε, non illi licuit, VIII. 8. Alia se sponte offerent, collecta a Porto. WESS.

Ibid. παρέδον δὲ τῆς Ἀσίης πάσης ἄρχειν) Παρέχον nisi Codex scriptus praeberet, nemini suspectum foret παρὲν. Euripidis est in Phoen. vs. 523., Ἄρχειν παρὲν μοι, τῷδε δουλεύσαι ποτὶ; Ipse Herod. I. 129, παρὲν αὐτῷ βασιλεία γενέσθαι. Sed multo rarius παρέχον a librariis expectari non poterat. παρέχει apud alios interdum, inprimis tamen apud Herodotum, notat ἔξεστι, πάρεστι. Legitur in eadem phrasi, III. 142., ἱμοὶ παρέχει νῦν ὑμῶν ἄρχειν, ut hoc loco. IV. 140. παρέχει ἂν σφι -- εὐπειτίως ἐξευρίην τοὺς Πέρσας. In oratione Candaulis, παρέξει, per παρίσται interpretatur Dionys. Halicarn. qui nec ipse participium παρσσχὲν in eundem adhibere sensum dubitavit: vid. G. Canteri Nov. Lect. lib. III. c. 27. Frequentatur Thucydidi praesertim εὐ παρσσχόν, et παρσσχόν καλῶς, occasione commodum oblata: p. 76, 22. 326, 29. 355, 30. VALCK.

CAP. L. [2. ἦλθεν ἰς τὸ συγκείμενον) Vide quae mox ad lin. 12. notamus. S.]

5. καὶ διαβάλλων ἐκείνους εὖ) Longe eos, qui de eccellente sapientia διαβάλλειν capiunt, falli, vera est Eustach. Swartii animadversio Analect. I. 14. et Lamb. Bos Obs. Critic. c. 7. Unum hoc vide: Ἰστιαῖος μὲν λέγων ταῦτα, διέβαλλε, Valla interprete, haec Histiaeus fallendi gratia dicebat, cap. 107. huius Musae. Erravit praeterea Aristagoras in corporis cultu et Ionico luxu, a severis Spartanorum moribus inmaniter discrepante, ἰσθῆτα ἔχων πολυτελῆ καὶ τὴν ἄλ- λην τρυφὴν τὴν Ἰωνικὴν, uti de eo Zenobius Cent. V. 57. et Suidas in Οἶκοι τὰ Μιλήσια. WESS.

12. οὐδένα γὰρ λόγον εὐπειτία λέγεις Λακκιδαιμονίοισι) Advertit animum ex Arch. exscriptum λόγον εὐπειτία sive εὐπειτία, cui, plures si suffragarentur, patrociniū haud abnue- rem; suppedicaret enim Philosophus Eusebius εὐπειθῆν εὐπει- τία in Stob. Serm. XLIII. p. 308., et Noster, vocabuli usu delectatus, alia. Gaudeo consensu Valckenarii. WESS. —

Quomocunque capias, nulli minus λόγον desiderabant εὐπρία, quam Lacedaemonii, qui neque speciosa solebant anteponeere salutaribus. ὑπερία enotatum ex Arch. Rem facilem, λόγον (ut puto) dixerat εὐπρία. VALCK.

[Pro eo quod Gronovius in versione posuerat, nec enim sermonem auditu gratum dicis Lacedaemoniis, in Graecis εὐπρία recipiens Wesselingius, in latinis, fere ut Valckenar. voluerat, nec enim rem factu facilem dicis Lacedaemoniis, scripsit. Potuerant doctissimi duumviri Vallae etiam invocare testimonium, qui et ipse sua in versione vocabulum ὑπερία expressit. Sed, ut dicam quod sentio, mihi ista sententia minus huic loco opportuna videtur. Qui ante solis occasum urbe excedere hunc hominem iubet, is haud dubie gravius quidpiam ei voluit exprobare, quam proponi ab illo rem factu difficilem Lacedaemoniis. Nempe ex his, quae apud Zenobium et Suidam locis paulo ante citatis leguntur, intelligitur, alterum hunc Aristagorae cum Cleomene congressum in publica Lacedaemoniorum concione aut certe in Ephorum consensu locum habuisse, ibique insigni cum fastu et ambizioso adparatu verba fecisse Milesium. Is igitur egregie et perquam probabiliter verba fecisse (εὐεπῆ λόγον εἰπεῖν) sibi videbatur: cui ille respondet, talem sermonem minime esse εὐεπῆ Λακεδαιμονίοις, aliis fortasse posse probari, Lacedaemoniis neutiquam placere, sed odiosum esse et procul amandandum. Eadem occasione unus ex Ephoris dixisse homini fertur, Οἶκος τὰ Μελίσια! Denique vero ex ipsa codicis Arch. scriptura (ὑπερία) intelligi par est, hunc etiam scribam ὑπερία debuisse, et inter scribendum demum ad vocabulum sibi magis notum aberrasse, aut duas lectiones, alteram genuinam, alteram ex coniectura priori adiectam, imprudenter in unam confudisse. S.]

CAP. LI. 3. et 4. ἱπακοῦσαι, et προσετήναι) Placet et marginis lectio, ab Arch. firmata, ἀπὸ ἱερτύων ἱπακοῦσαι, et H. Stephani παρετήναι. VALCK.

Ibid. ἱπακοῦσαι ἰδέσθαι etc.) Pristinam, schedis auspiciis, faciem sermo induit. H. Stephanus aptabat ἱερτύων ἱπακοῦσαι, ut aurem sibi daret suppliciter petens, nec vere, neque commode. Aristagoras, uti supplicum mos (quo de lib. I. 35.) ferebat, in intima domus penetralia ipsam

que adeo ad focum se contulit; id ἰσχυρῶς ἔγω ἄντι ἱερνῶν : tum Cleomenem, semotis arbitris ablegataque filia, ut auscultet rogat. Quae sanequam planissima. Stephani praeterea παραστήκει, assistebat, loco προϊστήκει, non equidem, si praesidium haberet, repudiarem. WESS. — Nobis commodiorem scripturam libri nostri dederunt. Vide Var. Lect. S.

13. διαφθερίει σε) Cleomenis Gorgo apud Plut. in dictis Laconic. p. 240. D. καταφθαρεῖ σε, ὦ πάτερ, τὸ ξινύλλιον, ἰὰν μὴ τάχιον αὐτὸν τῆς οἰκίας ἱκθάλῃς, eleganter, nec sine convicio in Aristagorae staturam, sed alio ex fonte. Διαφθερίει Codicis Passion. Ionismum sapit, legiturque lib. IX. c. 41. WESS.

Ibid. Πάτερ, διαφθερίει σε ὁ ξένος) Ut Attice plerosque Xenophon, Ionice Laconas Herodotus semper facit loquentes: multa Plutarchus Laconum dicta Dorice effert; hoc etiam suavissimum Gorgus, partim saltem, T. II. p. 240. D. καταφθαρεῖ σε, ὦ πάτερ, τὸ ξινύλλιον, ἰὰν μὴ τάχιον αὐτὸν τῆς οἰκίας ἱκθάλῃς; Legit-ne apud Herod. ἀποστήσει; sed scripserat noster, prout vulgatur, ἢν μὴ ἀποσταίς ἦς. Apud Hesych. vulgatissima vox Ἀποστάς auctoritate legitur Aeschyli munita, quae pertinet ad glossam praecedentem. Dixisse videtur Gorgo καταφθαρεῖ, et ξινύλλιον. Dorice φθαίρει dicebatur, ut πταίνει: Etymol. p. 269, 50. et Eustath. in Od. x. p. 382, 29. [p. 1649. ed. Rom.] Non patrio sibi more vestitum Milesium Spartiatæ filiola ξινύλλιον vocabat, more Graecis usitato, hac forma suum illa contemptum indicans: ἐνύλλιον et κρετύλλιον similiter adhibentur; et ob eandem rationem ἀνδρίον, ἀνδράριον, et ἀνθρώπιον. Theocrit. Eid. V. vs. 40. φθονεῖν τὸ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον. Aristoph. Ἀχαρν. vs. 516. ἀνδράρια μοχθηρὰ, παραπικρομένηα. Φύσει νινάδος ἀνθρώπιον, Demostheni dicitur Aeschines pag. 180. Venuste Μνιδων, ἀνθρώπιον λῶστον dicebat Silenus in Eurip. Cycl. vs. 184. Ionium Aristagoram luxuriose vestitum Spartam venisse monstrat proverbium, Οἶκος τὰ Μιλήσια: prout eius originem explicant Zenobius Cent. V. Prov. 57., quique dicitur Plutarchus, c. 55. p. 306. et Suidas. VALCK.

CAP. LII. 1. Σταθμοὶ τι παντοαχῇ σις) Haec, si numeris ratio constaret, forent egregia, docerentque modulum et proportionem inter σταθμὸν et παρασάγγην. In Xe-

nophontis Ἀναβ. IV. pag. 297. ἐντιῦθεν δ' ἐπορεύθησαν σταθμούς τρεῖς, παρασάγγας πεντηκαίδεκα: iterum p. 299. ἐπορεύθησαν σταθμούς τρεῖς, διὰ πιδίου, παρασάγγας πεντηκαίδεκα. His gemina ferme Nostri τρεῖς εἰσι σταθμοὶ, παρασάγγας δὲ πεντηκαίδεκα καὶ ἡμῖν. Qui tamen modulus haud perpetuus. Herodoti enim σταθμοὶ plerumque quaternos parasangas aut paullo amplius aequiparant: nec in Xenophonte eadem ubique proportio. Nam p. 240. τρεῖς σταθμούς παρασάγγας δέκα, et lib. I. p. 17. σταθμούς τρεῖς παρασάγγας εἰκοσι comparat, ubi doctissimus Hutchinson nonnulla super ista re; quae, nisi plurima Attici scriptoris loca dixeris mendosa, non procedent. Posset et auxilio esse haec Procopii, si quidem eundem viae modum explicarent, Hist. Arc. c. 30. Ἐς ἡμέρας ὁδὸν ἐν ὁμίᾳ αὐτῶν σταθμούς καταστήσαντο, πῇ μὲν ὁκτώ, πῇ δὲ τούτων ἑκατόν, οὐ μὲν τοι ἦσαν ἐκ τοῦ ἐπὶ πλείστον ἢ κατὰ πέντε. In via, quam expeditus viator diurno itinere conficit, octonas ferme mutationes, alibi pauciores, infra quinque tamen nusquam Persae posuerunt. Sed ea discrepant. Procopii cursus est vehicularis: hinc plures mansiones et ad iumenta mutanda mutationes illa in via: Herodoti pedestre iter, ubi singulos in dies tot mansionibus non opus, WESS. — De Itinerario, quod hoc capite continetur, praeter Geographos, consulendus est Parisiensis Academicus *De la Barre*, cuius est commentatio huc spectans, Tomo VIII. Actorum Acad. Inscript. inserta; et *Heeren* in *Ideen über die Politik etc.* T. I. p. 829. et seqq. S.

6 seq. Ἄλως ποταμός ἐκ' ὧν πύλαι τι ἔπαισι) *Portas, πύλας*, fossis aquae coërcendae, et, si usus requirebat, emittendae causa adpositas, habemus lib. III. 117. Quo e genere πύλαι ποταμῶν, תַּיְיִתְּ הַיְיִשׁ, quibus laxatis urbi Nino ex Tigride inundatio in Prophetæ Nahumi cap. 2, 6. Hæc in ponte fluvii Halyos fuerunt, nec Bocharlum fugerunt Phal. IV. 19. Μέγα, quod sequitur, Φυλακτήριον, munimentum ad regionis tutelam, omnes ex *Aeschine*, *Aristotele*, *Iosepho* norunt, *Morello* excepto, in *Libanii* T. II. p. 133. c. enormiter lapsq. WESS. — Popularis sui *De la Barre* lapsus, qui πύλας h. l. angustias inter montium præcipitia intelligit, notavit *Larcher*. Illa notione paullo post idem vocab. ponitur; quamvis et ibi fortasse veris portis vel claustris præcludi transitus potuerit. S.

Herodot. T. VI. P. I.

D

[10. μέχρι οὐρανῶν τῶν Κιλικίων) *Usque ad Ciliciae fines. Montes Ciliciae* intelligit Heeren p. 831. quos si designare Herodotus voluisset, οὐρανῶν erat scripturus. S.]

22. Τίγρης) Quum in Aldi Camerariiue exemplis et msstis duobus Πύργης scribatur, debuerat pars ista Salmasianae disputationis ad Solin. p. 489. sine culpa relinqui. Mihi Πύργης non placet, dubio Τίγρης an Τίγρις potior sit. Τίγρις, uti hic scripti quidam et Eustathius, sic lib. I. c. 189. et 193. II. 150.; Τίγρης VI. 20. [Equidem cum Schaefero priorem tenens scripturam, non idcirco alteram improbo.] Hunc autem perhibet ex Armeniis fluere, nec discordant scriptorum alii. Secundi fontes et scaturigo in Matienis: ὁ δὲ ὕδατον [lin. 25.] alter vertitur a Valla. Unde igitur tertium labitur flumen? Hoc praeter expectationem taceatur. Pinge itaque cum Cl. Pauw, οἱ δὲ ὕδατον ἐκ Μαρτινῶν, et secundi ac tertii patescet origo. Certe in Matienis scaturiebat Gyndes, de quo lib. I. 189. WESS. — Ille, ὁ μὲν πρότερος, Viro docto Tigris est; unde in sequentibus turbae existunt, quae nullae sunt, si cum Larchero et aliis priorem illum et alterum intelligamus duos illos cognomines, quorum nomina minus nota silentio praeterit Scriptor. Esse autem illos maiorem minoremque Zabatum vel Zabatem, cum Larchero probabiliter statuit Heeren. S.

28. ἰσβάλλοντες) *Arch. ἰσβάλλονται*, ob consequens μεταβαίνοντι, ego primas darem. In Pausania nihil hac frequentius structura. Sed usus editum, monente Galeo, cum non spernat, servatum illud est: nam ἰσβάλλοντι quo tibicine fulciatur, Gronovius docere noluit, nedum quo nectantur modo σταθμοὶ αἰεὶ τίστερες, quae alium utique participii casum sibi desiderant. Hic vero manifesta se prodit lacuna; desunt parasangarum notae et numeri, difficulter ex dubia inter mansiones et pārasangas proportionem restituendi. WESS. — Tum in *Addendis* IDEM Vir doctus haec adiecit: „Si defectus expleretur, quae Kluitii „coniectura, σταθμοὶ αἰεὶ τίστερες καὶ τριήκοντα, παρα- „σάγγαι δὲ ἑπτὰ καὶ τριήκοντα καὶ ἑκατὸν, stathmorum et parasangarum numerus rotundaretur. Aliquid „hic deesse certum arbitror.“ — Eodem modo eisdemque verbis, diu ante Kluitium, explendam videri lacunam docuerat De la Barre, T. VIII. Actor. Acad. Inscr. p. 343. At

ea ratione ultra modum promoveri *Matienae* fines, et absque meliorum codicum praesidio nihil hic definiri passe censuit *Larcher*, Adnot. 108. ad hunc Herodoti librum, p. 230. cui hactenus adsentiuntur *Heeren* (pag. 988.) et *Mannert* Geogr. Graec. et Rom. T. V. P. II. p. 206. ut nullam ne coniecturam quidem conati sint proponere. S.

53. οἱ πάντες σταθμοὶ εἰσι ἑνδεκα καὶ ἑκατὸν) Ratio non constat. *Mansiones* sive σταθμοὶ in praecedentibus duntaxat LXXXI. Neque convenit parasangarum summa: numerantur tantum CCCXIII. Quia tamen parasangis quadringentis et quinquaginta, quot se posuisse significat, accurate stadiorum collectio congruit, bene illi habent. Vitia in mansionum et parasangarum numeris, suis olim locis iuste signatis, inflicta haerent, aliorum fortasse mssorum auxilia eluenda; nostri enim in eodem sunt luto. WESS. — Nec nostri meliora dedere. S.

CAP. LIII. [5. τὰ βασιλῆα τὰ Μενώνια καλεόμενα) Conf. c. 54. & Adde *Strab.* lib. XV. p. 728. et *Steph. Byz.* voc. Σούσα, eiusque Interpretes. S.]

9. ἡμέραι ἀπαρτὶ ἰννὴκοντα) Critici ad Comici *Plut.* vs. 388. Κίχρηται αὐτῷ (ἀπαρτὶ) Ἡρόδοτος λίγων, ἀπὸ τοῦτου πρὸς σταδία δύο ἀπαρτὶ: quod scholion *Suidas* in Ἀπαρτὶ describens, pro σταδία δύο praebet σταδίοι οἱ sive ἑβδομήκοντα. Unde *Aristophanis* interpres ea acceperit, an memoriae vitio haec spectarit, quis certo decreverit? In *Herodoto* hactenus invenit nemo, et sunt profecto nusquam. Vide *Hemsterhusium* ad *Plutam* et *Alberti* in *Hesychii* Ἀπαρτὶ. WESS. — Vide II. 158, 20 seq. ibique Var. Lect. et Adnot. S.

CAP. LV. 7. τυραννίδοντο --- οὐδὲν ἦσαν) Neque enim *Harmodius* et *Aristogiton*, sed, *Herodoto* iudice, verius *Alcmaeonidae* Athenas ἐλευθέρωσαν, lib. VI. c. 123.; et fuit *Hippias*, exacerbatus fraterna caede, [V. 62, 5.] patre fratreque longe ταραννιώτερος. *Aristogiton* et sodalis non habebantur tantum, ut erant, tyrannicideae; sed vulgo laudabantur Athenis, tanquam qui sublata tyrannide suam patriae reddidissent libertatem. In hanc etiam Atticae plebis opinionem inveteratam dici poterat *Dioni Chrys.* pag. 190. Ε. τὸ πιστεῦσθαι πολὺν χρόνον ὑπὸ ἀνθρώπων ἡλιθίων οὐδὲν ἰστίη ἰσχυρόν. Sed sapientiores etiam nonnunquam minus loquuntur considerate: praeter ceteros *Io. Meursio* ci-

tatos in Pisistrato, et ad *Aeliani* Var. Hist. XI. 8., nobilissimos istos iuvenes primum *Hieronymus* [*Rhodius*] statuit exemplum, alia quoque commemorans, quibus demonstrat, ὅτι τὸ τῶν νόων πρὸς ἀλλήλους ἱταρκεῖν συμφρονῆσαν πολλὰς τυραννίδας καθίδε, apud *Athen.* XIII. p. 602. A.; sequitur Peripateticus *Aristotelis*, quin et *Platonis* iudicium in Symposio. Culpat *Platonem* *Iac. Perizon.* ad *Aelian.* pag. 692., velut hac in re dissentientem a se ipso in Hipparcho: sed si suspicionem, quam solus forte movit *Aelianus* Var. VIII. 2., ad examen vir Eruditissimus revocasset, illam forsan agnovisset legitimam, atque in Hipparcho multa reperiri, quae faciem praebeant ab illa *Platonis* diversissimam. Neque magni mihi videtur momenti criminationis *Dionis Chrys. Perizonio* memorata, culpantis Athenienses, quod Harmodium et Aristogitonem πάντων μάλιστα τιμῶσιν ὡς ἐλευθερώσαντας τὴν πόλιν, καὶ ἀνελόντας τὸν τύραννον, Or. XI. p. 191. Hipparchum certe sustulerunt; quodque recuperandae libertatis gratia facere sibi proposuerant, imperfecto licet opere, fecisse tamen ab acerrimis tyrannorum moribus censebantur, ob incoeptum illud opus digni habiti qui cumularentur omni honorum genere. Solum etiam occidendi tyranni conatum Athenienses factum existimabant pulcherrimum; quod luculento demonstrari potest documento. Post eiectos xxx. tyrannos psephisma condiderunt, ab auctore sententiae *Demophanti* dictum, servatum nobis ab *Andocide* de *Myst.* pag. 13. secundum quod iurare cogebantur Athenienses: tyrannidis auctorem vel fauctorem ἴδν τις κτείνων ἀποδάνῃ, ἢ ἱππιχειρῶν, si quis aut occidens moriatur, aut immoriatur incoepo (sive tantum opus adgressus; id enim est ἱππιχειρῶν, nempe κτείνειν) εὖ ποιήσω αὐτόν τε καὶ τοὺς παῖδας τοὺς ἐκείνου, καθάπερ Ἀρμόδιόν τε καὶ Ἀριστογίτονα, καὶ τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν. Hoc respicit decretum *Demosth.* contr. *Leptin.* pag. 312., dum meminit τῆς Δημοφάντου στήλης, cui insculptum iusiurandum: ἂν τις αἰμύνων τι πᾶσι τῇ δημοκρατίᾳ, τὰς αὐτὰς δώσειν δωρεάς, ὥσπερ Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογίτονι: vulgato nomini Δημοφάντου alterum ex Codd. debuerat substitui: vid. *Lycurgus* pag. 165, 43. Longe recentius et diversissimi generis Δημοφάντου fuit ψήφισμα. Oratio c. *Leptineu*, docte nuper atque eleganter Gallice conversa a *Ged. le Coïnte*, eadem opera potuerat

aliquoties expoliri, ut Graeca quoque legerentur emendatius. VALCK.

7. ἐπ' ἑττα τέσσαρα) *Thucydides* VI. 59. Hippiæ post fratris necem tyrannidem tribus annis terminat, totidem *Plato* in *Hipparcho* p. 229. B., nihil admodum *Herodoti* quatuor annis officientes, modo cum *H. Dodwello* *Annal. Thucyd.* p. 42. tres integri et quartus inchoatus Hippiæ tyranno post Hipparchi violentam mortem relinquuntur. Quod Criticus autem ad *Aristophan.* *Lysistr.* vs. 619. κατίσχι δὲ ἡ τυραννὶς ἐπὶ ἑττα γ'. οἱ δὲ, δ', Ἡρόδοτος δὲ στ'. errore non vacat, et mutata verborum sede tolli potest. Nam *sex* eum annos hic reperisse, non credo. WESS.

CAP. LVI. 5. Τλήθι λείων etc.) In versibus, *Hipparcho* fatalem exitum praesagientibus, nihil innovo. Vir doctus [Reisk.] Τλήθι δ' ἔων, i ergo, tolera, et οὐδὲς ἀνθρώπων ἀδικῶν fingebat, longe a *Brodae* ad *Anthol.* iudicio recedens. WESS.

7. ὑπερβίβμενος ὀνειροπόλοις) Eadem τοῦ διωδαίμονος religio eleganter in *Theophrasti* *Char.* c. 16. expicta: ad quam ἀπυκάμενος τὴν ὄψιν etiam [lin. 8.] pertinere opinor, neque adeo spretam visionem, sed eius expiationem et ἀποτροπιασμόν innui. Vide *Casaubonum* ad *Theophrast.* et *Spanhemium* in *Comici* *Ran.* vs. 1379. WESS.

CAP. LVII. 1. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι etc.) *Gephyraeos*, necis Hipparchi auctores, *Bochartus* *Canan.* lib. I. 21. et *Meursius* *Att. Lect.* V. 31. tali diligentia et eruditione illustrarunt, ut aliis otium fecerint. *Plutarchum* neglexerunt, malignitatis crimine, cuius *Herodotum* postulat T. II. p. 860. E., haud immunem. Ea-ne malignitas, gentis veram et peregrinam originem vestigare et declarare? Sed doctus scriptor dum rodit, sui obliviscitur. WESS.

Ibid. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι etc.) Ubi in *Aristidis* *Panathen.* T. I. p. 190., velut ab Atheniensibus recepti praeter ceteros dicuntur Ταναγραίων οἱ μεταστάντες, Δωριῶν Πελοποννήσου κρατιστάων, ὑπὸ τῶν ἐξάντων ἀναστάντες: *Scholiasta*ustus hic *Herodoto* narrata respicit: τούτους, αἶτ, τοὺς Ταναγραίους, καὶ βουλομένους αὐτῶν ὑπανοῦσαι, οἱ Θηβαῖοι ἐξέβαλον' οἱ δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλθόντες ᾤκησαν' μέμνηται δὲ τῆς ἱστορίας Ἡρόδοτος, Γεφυραίους τοὺς Ταναγραίους καλῶν. [Attigit etiam *Suidas*, et

Zonaras in Lexic. voc. Γεφυραίς.] De his egerunt Gephyraei Io. Meurs. Att. Lect. V. 31., et Sa. Bochart. Geogr. Sacr. II. 1. cap. 21. Gephyraeos istos non Eretrienses origine, sed Phoenices videri Herodoto, atque illinc ortum Aristogitonem dici, id vero permolestè tulit Plutarch. de Herod. Mal. pag. 830. E. Ἀριστογείτονα --- ἀντικρυς διὰ πυλῶν εἰς Φοινίκην ἐξελαύνει, Γεφυραῖον γενοῖναι λέγων ἀνέκασθ' αὐτὸν τοὺς δὲ Γεφυραίους --- Φοίνικας εἶναι φησὶν, αὐτὸς οὕτω πεπιτυμένους. VALCK.

CAP. LVIII. 3. ἐπηγγέχον διδασκάλους) Iob. Ludolfum, Virum Clar. διδασκαλίας emendantem Comment. Hist. Aeth. p. 208. non sequor. Suidas: Διδασκάλιον, αὐτὸ τὸ μάθημα. Sic Basilus M. Homil. III. in Hexaëm. p. 28. c. κατέδειξεν μὲν ἡμῶν τὸ διδασκάλιον: et Homil. V. pag. 43. E. ἵνα πρῶτον ἐκείνο πρόσταγμα διδασκάλιον τῇ φύσει γίνηται, subministrante Cl. Abreschio. Iam ὡς ἐμοὶ δοκεῖν [lin. 5.] relinquo, Herodoti de litterarum prima inter Graecos origine professionem continens. Non defuisse, qui Pelasgis litterarum primordia ante Cadmi in Graeciam transitum vindicarent, ad Diodori III. 66. disputatum fuit. WESS.

5. πρῶτα μὲν, τοῖσι καὶ ἅπαντες etc.) Obscuriorem orationis seriem explanant ista Arch., πρῶτα μὲν τοῦτοις ἔχρηντο, κατὰπερ καὶ ἅπαντες χρέωνται Φοίνικας: et primo quidem iisdem utebantur, sicuti omnes utuntur Phoenices. Gephyraei nempe primis temporibus non alias usurpabant litteras, quam quarum apud Phoenices usus erat. Merae itaque Phoeniciae fuerunt, sicuti et sermo; quo deinceps paulatim inmutato, μετέβαλον καὶ τὸν ῥυθμὸν τῶν γραμμάτων, [lin. 7 seq.] itidem litterarum modum, figuram et scriptio- nis seriem novarunt. Quam in rem praeclara Cl. Salmasii ad Inscript. Herod. p. 34. opera exstat. Esse memini, qui τὸν ῥυθμὸν τῶν γραμμάτων hic praeferunt, prorsus obli- tos Aristotelis Θαυμασ. p. 578. Ed. Erasm., ubi in Apollinis Ismenii apud Thebanos templo ἀναθήματά τινα ὁμοίους ἔχοντα τοὺς ῥυθμοὺς τῶν γραμμάτων ἀρχαῖα, seu ἀρχαίων potius. Quae philosophi, sive cuiusvis alius, ad hanc rem accommodatissima, etiam propter Ismenium, quod statim [cap. 59, 3.] consequetur. Pertinet huc docta disputatio Benedictinae familiae eruditorum in T. I. Hist. Nov. Diplom. p. 587. WESS.

14. καὶ τὰς βίβλους διφθίρας καλίουσι) Bene Vallae

Latina ex P. Leopardi praescripto Em. VII. 19. correcta sunt, quibus male in postrema editione *penuria biblorum Aegypti et Syriae* accessit: nihil enim utraque de regione Scriptor. Certissimus autem *pellium rasarum*, sive *διφθέρων*, variis olim in nationibus ad rerum memoriam prodendam usus. Persarum *διφθέρας βασιλικάς* habet Diodorus II. 33. et *Agathias Schol.* II. pag. 66. A., aliorum alii. Contra ea ab errore immunis haud est *Varronis* de papyro, Alexandri demum Magni aetate reperta, opinio apud *Plinium Hist. Nat.* lib. XIII. xi.; melior *Nostri* et *Cassii Heminae* cap. XIII. eiusdem *Pliniani* libri. Βύβλους porro et βύβλων, ex prisco more, *Passion.*; namque ita potius, quam *βιβλους* scriptitasse, ad *Hom. Eustathius* p. 1913, 30. [ad *Od.* pag. 765, 38. ed. Bas.] auctor est. Hinc *βυβλίωνων* *ἱππων* mentio et scriptura lib. VII. 36. WESS.

Ibid. τὰς βίβλους διφθέρας καλέουσι) *Vallam* fefellit articulus; errorem iam correxit *P. Leopard.* Em. VII. c. 19: eundem tamen errarunt et alii; quod monitum ab *Auctore des Essais de Crit.* pag. 161. Adpellationis suo quoque tempore, quin et recentiori, satis usitatae rationem repetit ab antiquissimo more *Herodotus*, barbaris etiam isthac aetate noto. Vellus aureum fuisse *βιβλίον ἐν δέμασι γεγραμμένον* videbatur incerto scriptori *περί Ἀπίστων*, c. 3. conf. ad *Palaeph.* cap. 31. *Galeus*. Persica sua se *Ctesias* hausisse scribebat in τῶν βασιλικῶν διφθερῶν, teste *Diodoro Sic.* II. cap. 32. ubi vid. *Clar. Wess.* et *Ti. Hemsterh.* ad *Poll.* X. 57. cuius libro VII. 211. haec prostant *Herodoti*, loco quem *Leopard.* excitavit. Τρομνήματα βασιλικά vocat et *Diodor.* III. 38.; *commentarios regios*, *Livius* XXXIII. 11. *Philippi* *Macedonis* Μακεδονικά τῆς βασιλικῆς οἰκίας ὑπομνήματα, *Lucian.* *Demosth.* *Encom.* §. 26. *Arcturus* qui *Prologum* agit in *Plauti Rud.* vs. 15., (*Malorum*) referimus nomina exscripta ad *Iovem*: vs. 21., *Bonos* in aliis tabulis exscriptos habet. Istas *Iovis* tabulas *διφθέρας* dicebant: *Diogenian.* III. *Prov.* 2., ἡ διφθέρα, ait, ἐν ᾗ δοκίμῳ ὁ Ζεὺς ἀπογράφεται τὰ γινόμενα, *παραλάμει*. Quae praeter *Diogenian.* IV. 95., *Zenobius* habet *Cent.* IV. *Prov.* 11., *senarium* efficiunt, e veteri quodam *dramate* propter elegantiam custoditum: Ὁ Ζεὺς κατὰ χρόνιον εἰς τὰς διφθέρας. Vanissimus *Auctor* *Philopatr.* inter *Lucianea* T. III. pag. 603., πολλοὺς γὰρ γραφίας φῆς ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς ἅπαντα ἀπογράφεσθαι. VALCK.

CAP. LIX. [2 seq. ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπολλ. τοῦ Ἰσμενίου) Conf. Wesselingio ad cap. 58, 5. notata. S.]

5. ὁ μὲν δὲ εἰς τῶν τριπόδων) Sollemne fuit in Iamenii Apollinis fano tripodas dedicare; quorum ἐπιφανὴς μάλιστα ἐπὶ τε ἀρχαιοτάτῃ καὶ τοῦ ἀναθίντος τῇ δόξῃ τρίπους, ἐστὶν Ἀμφιτρύωνος ἀνάθημα, in Pausaniae Boeot. cap. 10. p. 730., non alius fortasse atque hic descriptus: congruunt certe ambo, tum antiquitate, tum Amphitryonis illustri titulo. De inscriptis litteris in Pausania silentium, quas Herodotus magnam partem Ionicis similes, Cadmeas tamen fuisse commemorat. Hinc consequens videtur, ut ἐπὶ τὰ λαυὰ, uti alibi Passanias, ἐκ δεξιῶν, a dextera in sinistram processerint, quemadmodum Phoeniciae: et ut quinque caruerint litteris, quarum posterius inventum, Γ. Φ. Χ. Ψ. Ω. Non sum nescius, incomparabiles viros, Scaligerum ad Euseb. et Salmasium in Inscript. Herod. p. 54. in diversiora tendere; sed Herodotea sententiae ab Ampl. Bouherio (Ep. ad ill. Maffieum Antiq. Gall. pag. 168.) adprobatae, favent. Eiusdem, credo, moduli ac figurae characteres tabellae erant, repertae apud Haliartios in Alcmenes tumulo: γράμματα θανύματα, αἷε παμπάλαια Plutarcho de Socrat. Gen. pag. 577. E.; namque additum ibidem, ἰδιὸς τις τύπος καὶ βαρβαρικός τῶν χειρωτήρων, ἐμφερέστατος Αἰγυπτίσις, ex docti scriptoris suspitione fluxit, parum utique, ubi Alcmenae et Amphitryonis aevum, scribendique tum temporis mos, in consilium venerint, probabili. WESS.

7. Ἀμφιτρύων μ' ἀνέθηκεν, ἰὼν ἀπὸ Τηλεβοίων) Correxeram olim, Ἀμφιτρύων μ' ἀνέθηκε, ἀνιὼν ἀπὸ Τηλεβοίων: cum huc redisset a Telebois victis: simplex ἰὼν forte praeferetur, e Bergleri coniectura indicata in Diss. Herod. pag. 167. Quidquid a Scaligero super literis his Cadmeis dissidet Salmas. ad Inscript. Herodis Att. pag. 32. et seqq., consentiunt, opinor, in Graeciam illatas primum duntaxat XVI.; atque illud egregie docuit Salmasius, sedecim istas postea, reliquis iam inter Ionas in usum introductis, dictas Ἀρτιὰ γράμματα. De literis Cadmeis Plutarchus T. II. p. 738. E. illas, αἰτ, τετράκις ἢ τετράς γενομένη παρίσχει: eidem p. 1009. E. οἱ παλαιοὶ dicuntur διὰ τῶν ἱκαναῖσιν ἐπὶ τοῖς φράζοντις ἀποχρώντας καὶ γράφοντις. Mirifice scribuntur haec epigrammata viro summo ad Euseb. p. 121. In primo versu

legi debuit ad mentem Salmasii MANETHEKEN EON. Unica litera adiecta sensum daret diversum, neque absurdum: $\iota\omicron\omicron\tau\tau'$ ἀπὸ Τηλ. ut se tripus diceret *dedicatum de victis Telebois*. In istiusmodi rebus dedicatis ἀπὸ hoc sensu frequenter legitur apud Pausaniam; qui nonnunquam prisca quoque commemorat epigrammata, literis antiquis Atticis scripta, veluti VI. [c. 19.] p. 498. ult. ἐπιγράμματα ἀρχαίως Ἀττικῶς γραμμάσιν: IV. [c. 17.] p. 420. 3., γραμμασι τοῖς ἀρχαίοις γυγραμμένα: V. [c. 22.] pag. 435., ἱλαρίων γραμμάτων ἴστιν ἀρχαῖον (lege ἀρχαίως) ὑπὸ Διὸς τοῖς ποσὶ: et VIII. [c. 25.] p. 648. VALCK.

Ibid. $\iota\omega\iota$ ἀπὸ Τηλ.β.) Nisi $\iota\omega\iota$ ex prisco $\iota\omega$ eundi notione, quae Reiskii opinio, censeatur, mallet $\iota\omega\iota$ cum Slado et Berglero. *Amphitryon*, parta de Telebois victoria, qua de Apollodorus lib. II. 4. et Plautus *Amphitr.* I. 1. 51., Thebas redux, tripodem consecravit. Vidimus $\iota\omega\iota$ et $\iota\omega\iota$ commutari lib. I. 157., nec monere Eustathius neglexit ad *Iliad.* γ. vs. 277. [Mireris vero, simplicissimam restituendae verae scripturae rationem (μ' ἀνέθηκεν $\iota\omega\iota$ in Τηλ.) doctissimorum virorum acumen praeteriisse.] Illa vero [lin. 8.] ἡλικίην δὲ εἶη κατὰ Λαῖον sincera sunt. *Amphitryonem* Laio, *Herculem* Oedipodi aetatem egisse aequalem, generationum in Apollodori Bibliotheca series dilucide patefacit. WESS.

CAP. LX. 6. τῷτὸ εὐναιμα ἔχον τοῦ Ἰππ.) Vel ex margine Steph. recipi debuerat τῷ Ἰπποκλέωντος: in Latinis autem a correctoribus poni, idem Hippocoontis filio nomen habens: non, Hippocoontis filii: isthoc modo Graecismum saepius expresserunt usitatissimum Romani. Non requiritur in his articulus, neque adeo τῷ τοῦ, quod Reiskio placebat: filius Hippocoontis paulo dicitur ante ὁ Ἰπποκλέωντος: et Λαῖος ὁ Λαβδάκου, τοῦ Πολυδάρου, τοῦ Κάδμου. VALCK. — Bene τῷ Ἰπποκλέωντος dedere codd. mssti. Animadvertajo Herodoti iusta est. Scaeus, Hippocoontis si fuerit filius, vixit Oedipodis tempore, quippe una cum patre ab Hercule peremptus. Est autem Scaeus iste in Apollodoro lib. II. 10. p. 200. WESS. — Conf. Heyne ad Apollod. II. 7, 3. S.

CAP. LXI. 7. ἰς τοὺς Ἑγχέλας) Quos vocat Ἑγχέλας, eosdem memorat IX. 42. oraculum, quo Persas designari putabat Mardonius, scribens ἰς Ἰδλυοῦς τε καὶ τὸν

Ἑγχέλιον στρατὸν πεποιμένον. VALCK. — Pausanias lib. IX. 5. *Laodamantem*. ab Argivis victum, ἐς Ἴλλυριούς abiisse scribit; de *Cadmo* antea, ἐς Ἴλλυριούς καὶ Ἴλλυριῶν τοὺς καλουμένους Ἑγχέλιας: vere, sicuti ex Apollonio Rh. IV. 519. constat. Sequentia [lin. 7.] οἱ δὲ Γεφυραῖοι ὑπολειφθέντες, *Gephyraei autem cum in suspicionem venissent*, verterat *Valla*: hinc quid ille legerit, quaestio. H. Stephano placuit ὑποπιθόντες, L. Bos ὑποληφθέντες, quae melior opinatio, cum ὑπολειφθέντες et ὑποληφθέντες toties convertantur. At in errore Laurentius fuit ex schedarum consensione; loci sententiam Cl. Gronovius optime perspexit. WESS — ὑπολειφθέντες tenens Gronovius, ἦσιν istam latine sic convertit: *Gephyraei autem derelicti postea ab Boeotis recedunt Athenas*. In *Notis* autem idem Gronov. monuit, non post ὑπὸ Βοιωτῶν, ut in ipsius contextu et in superioribus editionibus factum, sed post ὑπολειφθέντες comma debuisse intersevi. Wesselingius, in Graecis neutro loco incidens orationem, versionem Gronovii ita tenuit, ut comma post *derelicti* poneret. Atqui ab *Boeotis recedunt* graece non sonat ὑπὸ Βοιωτῶν, sed ἀπὸ vel ἐκ Βοιωτῶν. Praepositio ὑπὸ, quam tenent h. l. libri omnes, genitivo iuncta *causam* significat; ut in frequenti formula ὑπὸ θεοῦ, et similibus: conf. V. 10, 3. IV. 7, 16. Intelligendum igitur, prae Boeotis, propter Boeotos cecessisse illos, id est, metu Boeotorum, sive a Boeotis coactos; quam in sententiam commode Larcher, *les Boeotiens les obligèrent par la suite à se retirer à Athènes*. Sic φεύγειν ὑπὸ τινος, in exsilium mitti ab aliquo, ad fugiendum cogi. Si quid obscuri verbis inesset, sententiam suam ipse Scriptor cap. 57, 8. perspicue declaraverat, ὑπὸ Βοιωτῶν ἀναστάντες. Verbum ὑπολειφθέντες vero, nec derelicti verti debuit a Gronovio, nec a Larchero his gallicis verbis reddi, *on les laissa alors tranquilles*. Ὑπολειφθέντες simpliciter sunt relictī, qui in sedibus suis manserant, nec ab Argivis erant eiectiones. S.

11. Ἀχαιῖνς Δῆμπτρς etc.) Cereris Ἀχαιῖνς, quae et *Gephyraea*, templum et sacra praetereo. Cupidis abunde labor Io. Meursii Lect. Att. V. 31. et S. Bocharti lib. I. Canaan. c. 21. erit. WESS.

CAP. LXII. [11. Λεψυδρίον. Sic scribitur apud Hesych. hac voce et alibi, et apud Suid. in Ἐπὶ Λεψυδρίῳ: item in Scolio apud Athen. XV. 695. E. et apud Etymolo-

gum p. 361, 31. et 34. et p. 563, 8. denique apud *Eustathium* loco mox citando: quibuscum quum nostrae membr. F. consentiant, non negligere debui hanc scripturam, caeterum ne alteram quidem (*Αρψύδριον*) utique damnans. S.]

12. τὸ ὑπὲρ Παίωνης) Menda his se turpis insinuavit: quid enim cum Atticae locis commune Paconiae, longissime in Macedoniam remotae? *Eustath.* ad Hom. p. 461, 20. [p. 351, 13. ed. Bas.] ὑπὲρ τῆς Σπάρτης Lipsydrium locans, eadem inquinatus est macula, vero tamen propiore. *Heyschius* et *Suidas* ὑπὲρ Πάρνηθος, supra Parnethem, idque certissimum. Πάρνης Atticae mons erat, supra quem *Lipsydrium* Alcmaeonidae exsules munierunt. Proinde τὸ ὑπὲρ Πάρνηθος iure hoc refinxit loco *L. Küsterus*, ad *Suidae* Ἐπὶ Αἰρψύδριον. Ipsum autem illud Grammatici testimonio est, Alcmaeonidis ad Lipsydrium rem pessime cecisse, adfirmatque elegans cantilena in *Athenaei* lib. XV. p. 695. F.; *Io. Meursius* in *Pisist.* c. 16. plura. *WESS.*

Ibid. Αρψύδριον τὸ ὑπὲρ Παίωνης) Πάρνηθος, si mei res esset arbitrii, recuperaret *Herodotus*; et vera *L. Küsteri*, Cl. *Wesselingio* probata, coniectura *Diss. Herod.* p. 110., omnibus hic anteponeretur Codicibus. Cui eadem erant ad manum, quae *Küstero*, *Io. Meursius* in *Pisistr.* c. 16., *Eustathio* legitimum quidem restituit Attici montis nomen; in *Herodoto* aut veram non vidit lectionem, aut illum a veteris librarii per omnes deinceps Codices propagato errore corrigendo deterruit quae multos insidet religio, non illa minus fortasse damnanda quam aliorum est inconsiderata temeritas. Locum *Etymologi* prout recte corrigit *Clar. D. Ruhnken.* in *Tim. Lex.* p. 150. [pag. 208. ed. sec.] codex exhibet mstus. Nihil impedit quo minus hic suum Iovi restituatur cognomen, cui in Parnethe monte sacratum altare, Βωμός Σημαλείου Διός dicitur apud *Pausan.* p. 78. f. [lib. I. c. 32.] Hinc *Semaleus* Iupiter *Gyraldo*, *Meursio*, aliisque innotuit: auferatur primum litera male repetita: ἡμαλείου facile dabit genuinum, ut arbitror, Ἰσημαλείου pluvii Iovis nomen, in Attica saepe siticulosa solemnium precum formula evocati, quam *M. Antoninus* nobis servavit V. 7. Idem paene nomen turpius deformatum latet apud *Clement. Alex. Strom.* VI. p. 753, 27.

ubi sacra fecisse legitur in insula Ceo Aristaeus Ἰσθμίου Διὸς: sed nullus fuit Iupiter Isthmius: hic sine ulla controversia emendandum Ἰκαμίου Διὸς. *Probus in Virgil. Georg. I. vs. 14. Aristaeus, ait, aram Iovi Iemaeo (Icmæo) constituit, etc.* -- Traditur haec historia de Aristaeo in Corpore (an opere?) Argonauticorum a Varrone Atacino: nobis superest, quem Varro interpretabatur, Apollonius Rhod. cuius Aristaeus II. 524. βωμόν ποίησε μέγαν Διὸς Ἰκαμίοιο. VALCK. — Virorum doctorum emendationem ὑπὲρ Πάργηθος, a Schaefero in contextum receptam, tenuit etiam Iacobs, hanc Historiarum Herodoti partem Atticis suis inserens, p. 333. ed. sec. At constantem librorum omnium Herodoteorum scripturam, ὑπὲρ Παιονίης, defendens *Larcherus*, ex *Harpocrati* voc. Παιωνίης καὶ Παιονίδας coll. cum *Pausan.* II. 18. p. 151 seq. eodemque *Pausan.* I. 2. p. 7. et cap. 34. pag. 83. et 84. et *Plutarch.* (sive quisquis fuerit auctor Vitae X. Oratorum) pag. 842. E. opportune docuit, fuisse Atticae pagum, cui Παιονία sive Παιωνία fuerit nomen. Situs fortasse hic pagus erat in radice *Parnethis* montis, eamque ob causam auctor ille, e quo Grammatici a Viris doctis citati sua hauserunt, *Lipsydrium* ὑπὲρ τῆς Πάργηθος situm dixit; nisi is fortasse scripserat ὑπὲρ Παιονίας ἐπὶ τῆς Πάργηθος. S.

14. τὸν πρῶτον -- τὸν νῦν ἰόντα) Eadem lib. II. 180., unde et, prius templum fortuito casu in cineres abiisse, discimus: culpa incendii tamen in Pisistratidas fuit, testibus Criticis ad *Pindari* Pyth. Od. VII., collata: qui quidem cum *Olymp. LXIII. 2.* patri successerint, illo ipso anno templum Delphicum deslagrasse, *Dodwellus Annal. Thucyd. pag. 41.* constituit. At officit vehementer illi temporum finitioni mors Amasidis, isti anno coniuncta; quippe dona, dum superesset, Delphis ad aedis instaurationem, uti lib. II. 180. proditur, liberaliter conferentis; validissime vero *Pausaniae* doctrina de templo Delphico *Olymp. LVIII. 1.* exusto, in *Phocic. cap. 5.* Quae de *Pisistratidis* autem *Pindari* Scholiastae, modo tamen veritati concinant, familiam indicabunt atque ipsum complectentur Pisistratum, quo modo *Pisistratidae* deponuntur saepius. Vide ad *Comici Vesp. vs. 500.* WESS.

18. πωρίνου λίθου) In *Lungermanni* exemplo Παρίνου οπε-

rarum est peccatum, cui ipse medelam adhibitam in *Poltuc.* VII. 123. voluit. Isto de lapide docti Onomastici interpretes, et Cl. Taylor Lect. Lysiac. p. 619. [pag. 254. ed. Reisk.] WESS. — Vide *Tayloro* laudatum *Plinium*, Hist. Nat. lib. XXXVI. cap. xvii. sect. 28. et, quem ibi *Harduinus* citavit, *Theophrastum* περί Λίδων pag. 392. ed. Dan. Heinsii. S.]

CAP. LXIII. [1. 'Ὡς ὃν δὴ οἱ Ἀθηναῖοι λέγουσι) Λακεδαιμόνιοι requirebam, ubi nunc in Ἀθηναίοι consentiunt libri. Sane non *Athenienses*, sed *Lacedaemonii* videri debent id crimen *Alcmaeonidis* impigisse. conf. cap. 90. huius libri. Mox lin. 4. pro χρησόμενοι, praeter necessitatem, χρησάμενοι invitis libris omnibus edidit *Iacobs* l. e. p. 334. S.]

2. et seq. ἀντίπιδον τὴν Πυθίην χρήμασι etc.) *Herodotum* sequutus *Schol.* mstus in *Aristid.* Panathen. Ἰππίας, ait, ὡμῶς βυράτι τῶν Ἀθηναίων μὴ φέροντες τούτου τὴν βίαν οἱ Ἀλκμαειῶνται ἐξέλθον ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ὧν εἰς ἣν καὶ ὁ Κλεισθένης, ὃς τὴν Πυθίαν, τρυτίστην ἀδελφοῖς (in margine Codicis *Burm.* corrigitur ἐν Δελφοῖς: recte; modo scribatur τρυτίστη τὴν ἐν Δελφοῖς) ἱέριαν παμφάλοι ἐπὶ τὸ χρῆσαι τοῖς Λακεδαιμονίοις βοηθῆσαι ταῖς Ἀθήναις. Accepto oraculo, misisse dicuntur *Lacedaemonii* [lin. 6.] κατὰ τῶν Πεισιστρατιδῶν Ἀγχιμόλιον μετὰ στρατιᾶς, ὃς ἐπελεύτησεν ἐν τῷ πολέμῳ. Non unam ob rationem *Herodotea* criminatur *Plutarchus*, (T. II. p. 860. d.) oraculorum patriaeque superstitionis defensor ingeniosissimus; sed idcirco praesertim, quod ille *Pythiam* vatem pecunia corruptam non dubitavit ut ψευδόμαντιν traducere. Noster fraudem etiam a *Lacedaemoniis* agnitam fatetur atque adeo publicatam c. 90. Libro VI. c. 66. *Cleomeni* conciliatus *Delphus* Cobon Περίαλλεν τὴν πρόμαντιν ἀναπείθει τὰ Κλειμένης ἰβούλετο λέγισθαι λέγειν: fraude patefacta Cobon *Delphis* aufugit mulierque satidica ἐπαύσθη τῆς τιμῆς. Secundum *Pausan.* etiam III. [cap. 4.] p. 212. *Cleomenes* τὴν ἐν Δελφοῖς πρόμαντιν ὤνῃσας. Quin iam olim a *Lycurgo* legislatore pecunia commota *Pythia* semper eius leges ut utiles civitati commendabat: ἡ προφῆτις χρήμασι πιπιισμένη αἰὲν συμφέρειν (τὸν νόμον) ἔχρα, *Polyaen.* lib. I. c. 16, 1. *Donis* corruptae, nec mirum in hac fraudum opificina, recentior historia Graeca plura praebet documenta: vid. *Anton. van*

Dale de Orac. Orig. c. 16. Paulo post [lin. 9.] apud *Herod.* iussui divino, ut quidem putabant, postponentes Lacedaemonii humanae hospitalitatis iura, τὰ τοῦ θεοῦ προσβύττωμα ἰποιῦντο ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν. Ad iudices suos Socrates *Platonis* in *Apolog.* p. 29. c. ἐγὼ ὑμᾶς, αἰτ, ὃ ἄνδρες Ἀθ. ἀσπάζομαι μὲν καὶ Φιλῶ, πείτομαι δὲ θεῷ μᾶλλον ἢ ὑμῖν: quae cominodum admota sunt *Lucae Act. Ap.* v, 29. In hoc cardine *Sophoclis* versatur *Antigones* cum *Creonte* certamen vs. 460. et seqq. VALCK.

4. προφίρειν σφι) Sugillantur a *Plut.* de Malig. p. 860. v., ac si καλλίστῳ καὶ δικαιοτάτῳ liberandarum Athenarum ἔργῳ sceleris atque impietatis calumniam Noster affricuerit; ultro oblitus, Themistoclem (quem propterea laudibus in *Vit.* magni viri fert p. 116. f.) consimiliter Pythiam, ut ad animi sui sententiam et circumscribendos Athenienses vaticinaretur, perpulisse, usosque tali fraude, quā quidem *pīam* vocant, Graecorum plures. Qui mox [lin. 8.] ξείνιοι τὰ μάλιστα, eisdem *Pisistratidas* vulgatiore dictione ξείνους τὰ μάλιστα c. 90. et 91. nuncupat. WESS.

[11. προσχῶν) Vide *Var. Lect.* I. 2, 5. S.]

17. ἄνδρα Κονιαῖον) Nullam in Thessalia eiusque vicina urbem recorder tali nomine. Cogitaveram de *Gono* sive *Gonno* in *Perraeibis*, atque adeo Thessaliac. Sed discrepat scriptura, et gentile urbis vocabulum. Eruant itaque, qui poterunt. WESS. — Nec vero necessitas ulla urget, ut patriam huius regis Thessalorum in Thessalia quaeramus: quin potius ipsa formula qua utitur Scriptor, ἄνδρα Κονιαῖον dicens, indicare videtur extra Thessaliam fuisse natum. Itaque nihil impedire videtur quo minus cum *Larchero* Κονιαῖον ἄνδρα intelligamus *Conio* oriundum *Phrygiae* oppido, *Plinio* lib. XXXVI. c. xxxii. sect. 40. (ubi conf. *Harduini* Emend. num. xcv.) et *Hierocli* in *Synecd.* p. 666. memorato; neque enim incredibile esse, cognationem quandam Thessalis intercessisse cum *Phrygibus*, idem doctissimus *Herodoti* interpres ostendit. S.

23. εἰς τὰς νῆας κατέβη) *Laurentii* ad naves repulit, desiderat κατήραξαν, quod forte olim hic fuit. *Dio Cass.* lib. XLVII. pag. 396. καὶ ἐκείνους εἰς τὸ πῆχος κατήραξαν: et lib. XLVIII. p. 416. καὶ τοὺς πεζοὺς εἰς τὸ πῆχος κατήραξαν τοις. Noster V. 106. καὶ ἱσαμέξαντις σφας εἰς τὰς νῆας.

Equidem relinquo, quod schedae magno consensu volunt, etsi pro praelii ratione et devictorum lenius. *Pausanias* de apibus lib. I. c. 32. οὐδὲ σφᾶς ἰς σίμβλους καττίξαντες ἔχουσιν, nullis eas alvearibus coercentes. *WESS.* — Conf. *Nostrum* VI. 102, 2. ἀπεργμῖνους ἐν τῷ Πελ. τίχῃ habes cap. 64, 12. S.

24 seq. Ἀγχιμολίου εἰς τὰ Φαί) *Unius Anchimolii εἰς τὰ Φαί* numero plurali? Non opinor; sed illud potius suspicor, Lacedaemoniorum qui ceciderant hic olim etiam factam fuisse mentionem. Fac scribi potuisse: (τῶν δὲ Λακεδαιμονίων, vel τῶν δὲ ἄλλων) καὶ Ἀγχιμολίου εἰς τὰ Φαί τῆς Ἀττικῆς Ἀλωπεκῆσι, ἀρχοῦ τοῦ Ἡρακλίου τοῦ ἐν Κυνισάργει. De isto Herculis fano *Meursius* egit in *Athen. Att. lib. II. c. 2.* Ex hoc *Herodoti* loco situs Attici pagi poterit constitui, si conferantur initium *Axiochi Aeschinis Socrat.* et orator *Aeschines* contr. *Timocr.* p. 14, 11. *VALCK.* — *Sepulcrum* graece proprie τάφος est; ταφῆ, sepultura, ut apud *Nostrum* I. 24, 12. 112, 16. Videndum igitur, ne eidem *Nostro* αἱ τὰ Φαί (plur. num.) idem valeant ac ὁ τάφος in singulari. Id si minus placet, nullo certe incommodo αἱ Ἀγχιμολίου ταφαί, nullo etiam alio verbo adiecto, intelligi posse videntur *Anchimolii et eorum qui cum illo ceciderunt sepulcra.* S.

CAP. LXIV. 6. ἡ τῶν Θεσσαλίων ἵππος etc.) Huc pertinere puto quod, *Polyaeno* praetermissum, *Frontinus* narrat *Stratag. II. cap. 2, 9.*; nam per equitatum, quo praevalerat *Hippias*, *Thessali* videntur equites intelligendi. *VALCK.*

9. ἰθὺς ἐπὶ Θεσσαλίας) Praeferrem ἰθὺ ἐπὶ Θεσσαλίας, sicuti ἰθὺ ἐπὶ Λιβύης *Plutarchum* apud *Nostrum* lib. II. 119. invenisse, *Cl. Valckenarius* docuit. Ἰθὺς tamen τῆς ἀρχῆς τῆς Τομύριος ἐλᾶς lib. I. 207. et *Poëta* *Iliad.* v. 601. ἰθὺς Μενελάου χυδαλμῶο Ἡῆ, tum *Callinus*, ἀλλὰ τις ἰθὺς ἴτω apud *Stob. Sermon. XLIX. pag. 356.* Stragem equitatus Tessalici sociorumque *Hippias* explicat in *Lysistr. vs. 1154.* *Comicus.* *WESS.*

CAP. LXV. 1. Καὶ οὐδὲν τι πάντως) Haud opinor οὐδὲν τι μᾶλλον πάντως fuisse olim, in eo mastorum silentio: superius cap. 34. οὐδὲν πάντως προσιδέοντο ἐπὶ σφίας τὸν στόλον τοῦτον ἐρηπίσθαι: et clarissime lib. VI. 3. Nihil quoque in brevi secuturis, [lin. 7.] ἡ αὐτὴ αὕτη σύμμαχος, quid-

quam novo: ad loci sententiam aliena non sunt ex lib. IV. 129. τὸ δὲ τοῖσι Πέρσῃσι τε ἢν σύμμαχον, καὶ τοῖσι Σκύθῃσι ἀντίστον. Verum eo in genere, ubi multa saepe coniectantibus blandiuntur, integrum suum cuique iudicium. Ceterum τῆχος Πειλαργικόν, quo conclusi tenebantur Pisistratidae, [CAP. LXIV. 12.] malo ipsis omini fuit, quippe iam olim diris devotum apud Thucyd. lib. II. 17., situm eius prope arcem urbis designantem, Nostro lib. VI. 137. nihil dissentiente. WESS.

7. ὑπεκτιθέμενοι --- ἔλωσαν) Non illi capti sunt ὑπεκτιθέντες, quem sensum hic quaerebat Vir doctus; sed, dum furtim ex Attica emitterentur alicubi occultandi. More tamen minus usitato tum ponitur τὸ ὑπεκτιθέμενοι: nam qui liberos vel uxores, obsidionem toleraturi, alio transferunt, veteribus dicuntur παῖδας ὑπεκτιθεσθαι, Thucyd. I. 89. Lycurg. contr. Leocr. p. 154, 32. τοὺς υἱοὺς καὶ τὴν γυναῖκα ὑπεκτιθεσθαι. Demosth. de Falsa Legat. pag. 242., οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ ὑπεκτίθεντο τὰς θυγατέρας παῖδια εὖσας εἰς Ὀλυνθον. Ubi iubet Aeneas Poliorcet. c. 9. ζῆν γῆν ἢ ἀνδράποδα ὑπεκτιθεσθαι εἰς τοὺς προσοίκους, morem antiquum et verbum illud declaravit Casaubonus. Quae de Pisistratidis paulo post dicuntur, [ἀρξάντες μὲν Ἀθηναίων ἐκ Ἱτίας etc. lin. 13 seq.] de patre filiisque intelligenda docuerunt Periz. ad Aeliani Var. Hist. III. 21. et Bouhier Diss. sur l'Hist. d'Herod. cap. 14. VALCK.

12 seqq. εἰς Σίγαν etc.) Vide Terpsichores c. 94. et Thucyd. VI. 59. Annos Pisistratarum tyrannidis Aristoteles Polit. V. 12. xxxv. numerat, Noster xxxvi., levi discrepantia, fortasse ex annis inchoatis aut diversa Pisistrati computatione exiliorum nata. Io. autem Meursii, annos istos Hipparcho et Hippiae, patris ratione non ducta, tribuentis in Pisistr. cap. 5. manifesta aberratio est, reprehensa a Bouherio Diss. Herod. c. 14. et Ed. Corsino Fast. Attic. T. III. p. 96., oblitis tamen calcare se viam, dudum sollertissima H. Valesii cura ad Diodori Excerpta T. II. pag. 557. emunitam. WESS.

CAP. LXVI. 4. ὅσπερ δὴ λόγον ἔχου) Potuisset ὅσπερ δὴ λόγος ἔχου, quomodo lib. VII. 5. ἵνα λόγος σε ἔχη. Euripid. Med. vs. 419. οὐκίτι δυσκίλαδος Φάσμα γυναῖκας ἔχει. Verum elegans ea linguae copia et varietas, ἔχου δὲ τινος

Φάτιν καὶ Διονυσιοφάνης posuit IX. 83., at τούτους μὲν τοιαύτη φάτις ἔχει VII. 3. Plura Cl. Abreschius Dilucid. Thucyd. p. 247. WESS. — De corrupta Pythia vide paulo ante, cap. 63. S.

5 seq. ἀπὲρ τὰ ἀνέκαθιν etc.) Hic paulo forsitan acerbior est iocus, quam decebat historicum; neque iniuria hinc saltem κακοηθείας exemplum petens Plutarch. II. p. 860. c. 'Ὡς εἰώθει, ait, παρχμυγνύς πίστειως ἔνεκα τοῖς ψόγοις ἐπαίνους τιναίς· Ἰσαγόρας δὲ, φησὶν, ὁ Τισ. οἰκίης μὲν ἦν δοκίμου, θύουσι δὲ οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ Διὶ Καρίῳ. εὐνυθμός τε καὶ πολιτικός ὁ μικτὴρ τοῦ συγγαφείως, εἰς Κᾶρας, ὥσπερ εἰς κόρακας, ἀποδιοπομπουμένου τὸν Ἰσχυδραν. Cives Attici veluti Deos habebant Penates Apollinem παρῶν, et Iovem ἱκεῖον: Herodotei Isagorae συγγενεῖς, ut originis vilissimae homines, atque e comoedia Cariones, ἔθνον Διὶ Καρίῳ. Praeter cetera memorat Strabo XIV. p. 974. A. [p. 659. B. ed. Cas.] ἱερὸν τοῦ Καρίου Διὸς, κοινὸν πάντων Καρίων, οὗ μίτιστι καὶ Λυδοῖς καὶ Μυσοῖς, ὡς ἀδελφοῖς. Ex his gentibus servi veniebant in Graeciam. Vim dicti intelligunt, quibus notum proverbium, ἐν Καρὸς αἴσῃ. Non cepit Flor. Christian. illud in Eurip. Cyclope vs. 650. ἐν τῷ Καρὶ κινδυνεύομεν. Aristides T. III. pag. 256., οὐδ' ἐν Καρίῳ σχήματι καὶ μοίρᾳ θρήψασθαι. Cicero pro Flacco, c. 27. Si quid cum periculo experiri velis, in Care id potissimum esse faciendum. Eximia dedit Clar. Ti. Hemsterh. ad argum. Pluti Aristoph. VALCK. — Iovem Carium, cuius in familia Isagorae mentionem et cultum malignitati Scriptoris tanto posterior, saepissimeque iratorum quam oportebat, Plutarchus contribuit, vidimus lib. I. c. 171. WESS.

9. τετραφύλους εἶοντας Ἀθηναίους δεκαφύλους ἐποίησι.) Huc respicit Herodotum citans Pausan. I. [c. 5.] p. 12. Secundum Aristotelem, Politic. III. p. 62, 25. Clisthenes eiectis tyrannis πολλοὺς ἐφυλέτευσε ξένους καὶ δούλους μετοίκους: scripsisse potius videtur δούλους, καὶ ξένους μετοίκους. Aristoph. Eq. vs. 346. εἴ που δικίδιον εἴπας εὐ κατὰ ξένου μετοίκου. Cur tribus quatuor in decem distraxerit, veram rationem pandit idem Aristot. Politic. VI. c. 4. conf. Casaubon. in Aeneae Poliorcēt. p. 1734. In Aristid. Panathen. T. I. p. 336. Schol. ineditus: Τεσσάρων οὐτῶν φυλῶν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις Καλλισθένης ἢ Ἀλκμαιωνίδης (Κλεισθένης ὁ Ἀλκμ.) διδίων μὴ ἔν τινι καιρῷ μία τῶν Δ'. φυλῶν βουλευθεῖσα τυραννῆσαι προσποίησεν αὐτῇ τὴν ἄλλην Herodot. T. VI. P. I.

(τῶν ἄλλων) μίαν, καὶ ἐκ τούτου κρατήσῃ τῶν ἄλλων δύο φυλῶν, λαβὼν Ρ'. ἡρώων ὀνόματα ἦλθεν εἰς Πυθίαν, μαθεῖν βουλόμενος ἐκ ποίων ὀνομάτων καλέσει τὰς φυλάς αἷς μέλλει κτεῖναι. λαβὼν τὸν χρησμόν, καὶ ἰδὼν Ἀθήνησι ἱποίησι δίκαια φυλάς, ἵνα καὶ, εἰὰν βούληται μία τῶν δίκαια τυρανῆσαι, μὴ δύνηται πείσαι τὰς λοιπὰς. In his heroum numerus centenarius, Ρ' in Ι'. mutato, facile posset in denarium converti; sed secundum Schol. Clisthenes Pythiae facit eligendi de multis potestatem. In proximis [lin. 10.] Γελόντες nomen adfirmavit *Wess.* in Diss. Herod. p. 164., ut ea lis decisa videatur. VALCK.

10. Γελόντες) Hoc in editis ante Gronov. omnibus, plerisque etiam schedis. *Valla* in prima versionis editione *Ionis filiorum Leontis*, unde eum legisse suspicio est, παιδων γι Λόντες. De *Medic.* silentium, in tituli mutata scriptura utique mirabile. Puto tamen Τελόντες ex *Ask.* et *Pass.* consensu habuisse. [Vide *Var. Lect.*] Apud alios par discordia. *Stephani Byz.* vetera exempla et scripta Γελόντες in Αγκιόριως. [vide ibi *Holsten.*] In *Plutarchi Solon.* p. 91. olim Τελόντες, quod ob vicinam Α. et Δ. idem. *Euripidis* in extrema Ione verba, et *Pollucis* VIII. 109., in controversiam venerunt. *Guil. Canterus* utraque ad *Nostri* praescriptum conformat, Nov. Lect. V. 19., contra venit prohibetque *Is. Casaubonus* ad *Strab.* VIII. p. 588. [ad pag. 383. suae editionis,] Τελόντας defendens, qua quoque sunt opinione docti *Pollucis* interpretes; neque plausibili instituti ratione deficiuntur illi. Quod si enim quatuor hae populi Attici partes, non ab Ionis filiis, ut *Euripides* et *Herodotus* censuerunt, sed a vitae genere, quod uni cuique parti fuit assignatum, cognomina inpetrarunt ex *Strabonis* et *Plutarchi* doctrina, commodissime Τελόντες explicabuntur γιωγγοί, rustici, ab opere et collationibus in rem publicam. Verum omnes has opinioniones *Marmor* dissipat *Cyzicenum*, luci ab ill. comite *Caylus* expositum in *Recueil d'Antiquit.* T. II. pag. 207., ubi clarissime iisdem titulis et serie fere eadem ΓΕΛΕΟΝΤΕΣ, ΑΡΓΑΔΕΙΣ, ΑΙΓΙΚΟΡΕΙΣ, ΟΠΗΗΤΕΣ, tribus *Cyzicenae* quatuor; haud dubie ex metropoli Mileto derivatae, atque ad hanc ab Atheniensibus, Milesiae coloniae auctoribus, sicuti praeclare generosus *Comes* commonstravit. Est quidem Τελών virile inter Atticos nomen apud *Apollon. Rhod.* I. 96., quod, ut hic valeat,

necease non est. Αἰγίβορις et Ἀργαῶδης in marium propriis nominibus, quantum recorder, non sunt, neque Γελίων. Aptissime, sicuti Ὀπλῆτις, milites, vitae studia in capris alendis et agris colendis illustrant; unde Γελίοντις, principe loco Athenis et Cyzici habiti, haud alii ac εὐπατρίδαι sive λαμπροί, illustres, splendidique. Γελῖν, teste Hesychio, idem ac λάμπειν, ἀνθῆν, aut αἰθεῖν. Γελᾶν, cuius in risu sedes, olim in splendendo ac renidendo, uti Eustath. ad Hom. pag. 159, 26. [Iliad. p. 120, 31.] significat, terebatur usu. Hinc Γέλων, Syracusanus rex, hinc Γελίοντις Attici non absurde propagantur: cuius ego originationis auctorem et suasorem laetus Tí. Hemsterhusium produco. [Conf. Lennepii. ex Hemsterhusii schola progressi, Etymolog. Ling. Graec. P. I. p. 210.] De decem φυλαῖς, earumque titulis et iusto ordine docte post Meursium nuper Ed. Corsin. Fast. Attic. T. I. p. 119. WESS.

[14. καὶ σύμμικχον ξῖνον ἰόντα) Post σύμμικχον leviter incidi debuerat oratio; et latinam versionem in eam sententiam, quam Valla iam expresserat, reformatam velim: hunc vero, etsi peregrinum, tamen ut vicinum et socium, adiecit. S.]

CAP. LXVII. 3. Κλισθένεια τὸν Σικυῶνες τύραννον) Aequalem hic habuit Solonem, eius belli dux, quo Amphictyones ultí Cirrhaeos sunt, in Apollinem Pythium ingratos et contumeliosos apud Pausan. lib. X. 57. et II. 8., ubi pater illius Aristonymus, avus Pyrrho, cuncti fortasse ex Orthagorae familia, quae centum annis Sicyonem tyrannide pressit, Aristotele Polit. lib. V. 12. teste WESS.

5. τῶν Ὀμηρίων ἐπέων εἷνεκα) Significatum voluit, quod scribit Chamaeleon apud Athen. XIV. p. 620., μελωδῆσθαι οὐ μόνον τὰ Ὀμήρου, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἡσιόδου, καὶ Ἀρχιλόχου, aliorumque poemata. Rhapsodos autem Homeristas primus Athenis Demetrius Phalereus ibidem dicitur εἰς τὰ θιάτρου παραγαγεῖν: ex Athenaeo sua hausit Eustath. in Iliad. Ω'. pag. 1497. Sed dudum tamen ante Rhapsodos istos, odiosum hominum genus, etiam Athenis doctis fuisse molestos aestimari potest ex lone praesertim Platonis I. p. 530-542. et Socraticis Xenophontis p. 462. et 513. [Vide Memorab. IV. 2, 10. ibique Ernest. et Zeun.] De Homero, Hesiodo, ceterisque poëtis, in Lyceo verba facientes Sophistae

dicuntur *Isocrati* Panathen. pag. 256., οὐδὲν μὲν παρ' αὐτῶν λέγοντες, τὰ δ' ἐκείνων ψαλῶδοντες: idem in antiquitatis studiosos iactant οἱ σύγγραφοί. VALCK. — Etiam hunc Scriptoris nostri locum minus recte a me administratum esse intelligo. Primum in Graecis post ἀγωνίζεσθαι debebat comma interseri: quod quum vulgo abesset, imprudens ego verba τῶν Ὀμηρίων ἐπὶ τῶν εἰνικῶν, quae ad ἔπαισι ψαλῶδους pertinent, ad ἀγωνίζεσθαι retuli. Nunc latina sic rescripta velim: *Rhapsodos Sicyone vetuit carminibus decertare, (sive carmina publice canere,) propter Homericos versus, etc. S.*

6. τὰ πολλὰ πάντων ὑμνιάται) Ex *Herodoto* vicina enarrans *Eustathius*, habet διότι Ἀργεῖοι καὶ Ἄργος τὰ πολλὰ ἐν αὐτοῖς ὑμνοῦνται, ad *Iliad.* β. pag. 218, 35. Posuit ἐν αὐτοῖς, quod sensum commodum dabat; sed lectum πάντων forte minus intellexit. Voculam in talibus *Herodoto* paene peculiarem, quam ellipsium venatores omitti non potuisse fatebuntur, restituendam hic censeo, ut legatur τὰ πολλὰ διὰ πάντων ὑμνιάται, prae omnibus. Lib. VI. c. 63. ἀνδρὶ εὐδοκίμοντι διὰ πάντων δὴ τῶν βασιλέων. VII. 83. κέσμων πλείστον παρελχοντο διὰ πάντων Πέρσαι. VIII. 69. *Artemisiae* τιτιμημένη διὰ πάντων τῶν συμμάχων: conf. lib. I. c. 25. et VIII. 142. Talia praetermitti non debuerant *Porto*. Recte tuetur illud *Reisk.* in *Dionis Chrys.* Corinth. p. 458. ult. VALCK. — Immo unice verum erat τὰ πολλὰ πάντα; quod praecedentibus probatis codicibus, quibus et noster *F.* accedit, merito *Schaeferus* recepit. Vide ad lib. I. 203, 7. notata. Ob eandem, quae hic significatur, causam divinis honoribus *Homerum* prosecuti sunt *Argivi*; quia universam quidem carminibus suis illustravit Graeciam, ἔξοχα δ' Ἀργεῖους, ut est in *Epigr.* cdxvii. T. III. *Analect.* Brunck. p. 256. S.

12. ἐκείνους δὲ λευστήρα) *Dio Chrys.* Pythiae istud responsum alludens *Or.* III. de Regn. p. 43. β. πολὺ δὲ μᾶλλον τύραννον καὶ ληστήρα, ὃ ποτε προσεῖπεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Σικυωνίον τύραννον: unde *Casaubon.* ληστήρα praedonem hoc reponit loco; quem quidem sequi, etsi cupidus adest, haud possum. *Λευστήρ* *Suidae* in voce, ὁ καταλευσθῆναι ἄξιος, dignus qui lapidibus obruatur; qualis profecto *Sicyonius* iste *Clisthenes*: paullo diversior, neque alienus tamen, *Aeschyli* λευτήρ μόρος, [*lapidationis supplicium,*] vii. c. *Theb.* vs. 205. At quidni λευστήρ, tyrannus, φονεύς, cives lapidibus quasi cooperiens,

uti in *Hezychio*? [ubi videndus *Alberti*.] Tale certe *Aeliani* apud *Suid.* ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ λυστῆρα ἀφανίσωσι. Alibi crudelissimum *Apollodorum*, τὸν *Κασσανδρείων* λυστῆρα dabit idem *Aelian.* Hist. An. V. 15. *WESS.* — Et ipsa nominis forma activum postulare significatum videtur. *S.*

Ibid. ἐκείνον δὲ λυστῆρα) Primum ponam quae huc pertinent, notata *Casaubono*, *Diatribae* in *Dionis. Chrys.* p. 43. „Cum ita scribit, οὐκ ἂν εἴποιμι τὸν τοιοῦτον ἄρχοντα ἢ αὐτοκράτορα ἢ βασιλῖα· πολὺ δὲ μᾶλλον τύραννον καὶ ληστῆρα, ἢ ὅποτε προτίπεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Σικυώνιον τύραννον: respicit oraculum a *Pythia* olim *Clistheni* redditum, *Sicyoniorum tyranno*. *Herodotus* *Terpsichore*: — — — ἐκείνον δὲ ληστῆρα. Editiones *Herodoti* praeferunt λυστῆρα, mendose.“ Sicut *Reiskio*, mihi quoque *Casauboni* placuit olim coniectura: apta Regem inter et Latronem videbatur oppositio: de se et *An nibale Alexander* apud *Lucian.* [Dial. Mort. XII. 5.] T. I. p. 386. οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ οὗτος ληστὴς ἔγινετο: ubi τοῦ — — ληστοῦ τῶν Ἑλλήνων e *Demosth.* (p. m. 81, 50.) mentionem fecit ὁ πᾶν. Nunc in *Herodoto* ληιστῆρα quidem legisse videtur *Dion*; sed alterum invenisse suspicor in suo Codice *Aelianum*, qui de Nat. An. V. 15. crudelissimum *Cassandrensi*um tyrannum *Apollodorum* vocat τὸν *Κασσανδρείων* λυστῆρα: et, ne hic quoque de vocis dubitemus sinceritate, faciunt ista *Suidae*: λυστήρ, ὁ καταλευσθῆναι ἄξιος, τρυτίστι λυθοβοληθῆναι. καὶ Αἰλιανός, ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ λυστῆρα ἀφανίσωσι. Digni qui in *barathrum* conicerentur, βράθροι dicti sunt *Atticis*, vocem inprimis ὀλεθρος frequentibus in istius modi sensum, aliasque nonnullas. Rarissima sunt πιδῶν, pro πιδῶν ἄξιος, et Τύμβε, pro ταφῆναι ἄξι, quorum hoc in *Aristoph.* est *Lys.* vs. 372., illud habet *Eustath.* in *Iliad.* Θ'. p. 616, 43. [p. 725. ed. Rom.] qui in *Od.* K'. p. 391, 33. [p. 1654. ed. Rom.] *Dorienses* scribit τοὺς ἐποιδίστους vocasse Φόνους, quasi dicerent ἄξια Φόνου δεδρακότας. Tandem λυστήρ proprie idem est ac λυθοβόλος: atqui hoc ipsum, sive λυβόλος, in eundem alicubi sensum fuit a *Grammaticis* inventum; nam ista prostant apud *Hezych.* Ληβόλε, λυθοβόλε, ἄξι λυθασθῆναι. Haec, ni fallor, etiam adversus *Casaubonum* tueri poterunt vulgatam in *Herodoto* lectionem; quam solus forsitan interpretum *Anglus*, plerumque tamen *Latina Vallae* sequutus, optime hic

expressit, minus recte notatus Auctori *des Essais de Critique* p. 165. VALCK.

16. Μελανίππον τὸν Ἀστακοῦ) Quid moverit amanuenses ad τὸν Ὀστακοῦ pingendum, non reminiscor, neque exputo: aliis omnibus Melanippi pater *Astacus*. *Astacides Melanippus*, sive, ex legitima Barthii coniectura, *Melanippus*, apud Statium Theb. VIII. 718. et Ovid. in Ibi vs. 517., ubi *Salvagn.* et *Burmamnus*; adde *Valckenar.* ad Tragici Phoeniss. p. 784 seq. WESS. — In adpellativo nomine, pro ἄστακος, quod *cancer* quoddam genus est, vulgo Atticos vocali α cum ο permutatὰ ἔστακος dixisse docet *Athenaeus* III. 105. b. Idem in proprio nomine fecit is qui primus Ὀστᾶκοῦ h. l. pro Ἀστᾶκοῦ scripsit. S.

22 seq. Μνηστρία - - - Τυδία) *Herodotum* more suo sequitur *Pausan.* IX. p. 745. *Mecistem* qui scripserunt, nihil erat adeo cur viro docto notarentur; non certe reprehenderet Ἀχιλλία, Ὀδυσσία, Περσία, latine scribentes *Achillem*, *Ulysssem*, *Persen*. Forma nominum fuit Aeolica, Πήρης, Ὀδύττης, Ἀχιλλης: observante *Ios. Scaligero* ad *Propert.* p. 289. Duplici forma dicebatur Μενέσθης et Μενεσθύς; Ἀντιφάτης et Ἀντιφατίς. VALCK.

30. τραγικοῖσι χοροῖσι) Vero bene si concinat, Sicyonios *tragoediam* invenisse primos, Athenienses consummasse: (*Themistius* Or. XXVII. p. 337. v. Τραγωδοῖς εὐφραταὶ μὲν Σικυωνῖαι, τρισυεργοὶ δὲ Ἀττικοὶ ποινταί:) certa, inquam, ea si sint, *choris tragicis* ante Thespim *Adrastus* Sicyone honorari potuit. Ceteroqui Thespis, *tragoediam* Athenis docens *Olymp.* LXI. una generatione *Clisthene* tyranno iunior est. Dici posset, ante eam *Olympiadem*, qua *Alcestin* fabulam produxit, alias recitasse, ex *Plutarcho* et *Diogene Laërtio*: difficile tamen ad credendum, *tragicos choros*, quorum in *Adrasti* cultu vetus ante tyrannum usus, ex iuvenis poëtae rudi invento Sicyonem migrasse tam cito. Immo vero, si fallit *Themistii* fides, citra prolepsin quandam salvi non manebunt hi *chori*; quorsum inclinat *R. Bentley* in *Dissert. Phalar.* Ep. p. 293. erudita explicatio. WESS.

CAP. LXVIII. 5. αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἐπὶ θνή) Quod αὐτὰ τὰ τελευταῖα intelligere se negat *Reisk.* atque idcirco miris modis sollicitat, retractatum intellexisset, ipsam nominum *terminationem* significari in -άται: ex vocibus enim

ἴδες τι καὶ ἔνου (καὶ χοίρου) prodierunt Ῥάται, Ὀναῖται et Χοιρίξται. VALCK. — Nimia docti viri hariolatio, μετατίθεις αὐτοῖς ἐνέματα τὰ γελοιότατα ἐπίθησι. Sincera est et durabit oratio, modo αὐτὰ, i. e. μόνα, τὰ τελευταῖα ἐπίθησι, solas et non nisi terminationes addidit, explanetur, ut fine vocabulorum, ne audirent ὄεις, ὄνοι, χοῖροι, differrent. Sic mecum sentiens Abreschius. WESS. — Potuerat lin. 4. καὶ χοίρου adiacere Scriptor, si libuisset; nec vero adiecto hoc vocabulo utique erat opus: quare quum ignorent illud libri omnes, non obtrudi debuit Scriptori ab Editore. S.

11 seqq. μετίπυτα μίντοι etc.) Quae de mutatis post Clisthenis excessum contumeliosis titulis, et revocatis Doriensium tribuum nominibus, lucem ex Steph. Byz. in Δυμῶν et notatis Hemsterhusii ad Comici Plut. vs. 385. mutuuntur. WESS.

12 seqq. ἐς τοὺς Ῥαλίας καὶ Παμφ. etc.) Nomina Sicyonii, quibus innotuerant ante Clisthenem, vetera revocarunt, Doriensium tribubus imposita. Apud Steph. Byz. voc. Δυμῶν memorantur Ῥαλίας καὶ Πάμφυλοι καὶ Δυμῶντες: de quibus egerunt Ti. Hemsterh. ad Schol. in Arist. Plut. p. 114. et Henr. Vales. Emend. l. c. 32. Ad ista tria quartum nomen adiecerunt, secundum Herodotum, ab Adrasti filio ductum, Αἰγιαλίας. Sed, ipsam Sicyona dictam olim Αἰγιαλὸν vel Αἰγιαλὸν, testis est Strabo VIII. p. 587. A. [p. 582. D. ed. Cas.] et Pausanias II. [c. 6.] p. 125. Ἀπὸ τούτου --- ἡ γῆ Σικυνία, καὶ Σικυνὴ ἀντὶ Αἰγιαλῆς ἡ πόλις ὠνομάσθη. Altera pars Peloponnesi maritima, ἕσα πρὸς θαλάσση τῆς Ἀργείας, Pausan. II. p. 145., Ἀκτὴ dicebatur: vid. Wess. ad Diodori T. I. p. 507. T. II. p. 226.; incolae, οἱ τὴν Ἀργολίδα ἀκτὴν οἰκοῦντες. In parte septemtrionali ad maris litus (αἰγιαλὸν) habitantes Achaei praesertim, ut erant, dicebantur Αἰγιαλῆς, sive Αἰγιαλῆες. Nonnulla dedit ill. Ez. Spanh. ad Callim. hymn. in Del. vs. 73. Accommodum heroico versui nomen apud Poëtas latius patuit: Theocrit. Eid. XXV. vs. 174. Ἐλπιμαὶ οὐχ ἴσθην τοῦδε τλημῆναι Αἰγιαλῶν. Ista prostant in Etymolog. M. p. 189, 5. Βασιλεύτης --- Ἀντιμαχῆς ἐν πρώτῳ Θηβαίων --- οἱ οἱ ἔσαν βασιλεύοντες αἰγιαλῶν: ubi postremum nomen, omisum in Cod. Leid. msto, frustra tentabat Sylburg. Corrigi debet Αἰγιαλῶν. VALCK.

CAP. LXIX. 6 seq. πρότερον ἀπωσμένοι, τότε πάντα

etc.) Varie haec sollicitantur: mihi iuncturam sententiamque absolvunt schedae. Alioqui ordine vocum innuato ἀπασμένων πάντων, τότε etc. arripi potuerat; ut omnibus liberae civitatis iuribus depulsus innueretur populus. [Probabilem hanc emendationem in contextum recepisse Schaeferum in Var. Lect. monui.] Maior difficultas in δέκα δὲ καὶ τοὺς δῆμους κατένιμε ἰς τὰς φυλάς: [lin. 10 seq.], atque etiam decem demos distribuit in tribus, ut Valla. Ergone decem duntaxat Athenis δῆμοι? et, si plures, quid factum illis? Longe autem eos denarium excessisse numerum, indices τῶν δῆμων a Meursio collecti, et Sponii Corsinique diligentia egregie aucti, manifestant. Proinde δέκα decem non sibi τοὺς δῆμους populos, sed φυλάς nectit. Clisthenes Athenienses δεκαφύλους fecit, et in decem has tribus omnes Atticos populos divisit. Vidit loci hanc sententiam Ed. Corsinus, Fastor. Att. T. III. p. 128. WESS. — Nempe naturalis verborum ordo talis concipiendus: καὶ κατένιμε τοὺς δῆμους ἰς τὰς δέκα φυλάς. Studiosum Herodoti lectorem talia non admodum debent morari: quo magis miratus sum, etiam doctissimum Valckenarium in his haesisse; cuius vide Adnotationem proxime sequentem. S.

11. ἢν τι, τὸν δῆμον προστίμενος) Quae Galeo sincera videbatur, non absurda certe lectio codicis Arch. ἢν τι, εἴ δὴ μὴ προστίμενος, πολλῷ κατένιψε τῶν ἀντιστασιωτῶν, converti poterat: eratque, cum populi se partibus adiunxisset, multo superior contrariae factionis fautoribus. Hoc sensu frequentatur προστίσθαι τινί: ego tamen et hic vulgatam praefero. Dum savebat optimatibus inprimis Isagoras, adversarius in administranda republica Clisthenes restituit plebis auctoritatem; quam, in imperio populari constitutam a Solone, Pisistratus filiique labefactaverant. Supra c. 66. Clisthenes τὸν δῆμον προσταιρίζεται: in eandem sententiam scribi potuit τὸν δῆμον προστίθεται, vel προσάγειται, vel προσποιεῖται: atque adeo hoc loco dici, τὸν δῆμον προστίμενος, cum plebem suam fecisset, adversariis multo fuisse superior. Hoc idcirco genuinum iudico quia Herodoteum est; προστίσθαι autem τινί apud Nostrum tantum dicuntur, qui alterius adstipulantur sententiae. Amicos sibi conciliare vel adiungere φίλους προστίσθαι dicitur I. 53. idem est cap. 56. προσμιθεῖσθαι φίλους: ista duo permutantur etiam lib. III. c. 74.

In *Thucyd.* VI. 18. προσθέμεθα αὐτοῖς recte Schol. explicat: In iis, quae proxima praecedunt, insunt non sane pervulgata, quale hoc videtur: [lin. 10.] δέκα δὲ καὶ τοὺς δῆμους κατέτιναι ἐς τὰς Φυλάς: an in singulas tribus decem demos contribuit? sed, qui ex decem huius temporis tribubus esse censerentur, demi nostris in libris memorantur circiter cxx. Conferenda certe sunt quae ex *Aristotelis* *Repub. Athen.* de *Clisthene* tradit Schol. in *Aristoph. Nub.* vs. 37. VALCK. — Vide proxime praecedentem Adnot. S.

CAP. LXX. 2. ἐπικαλίστα Κλειμένης) *Pausaniae* III. [c. 4.] p. 212. *Cleomenes* στρατεύσας ἐπ' Ἀθήνας primā quidem expeditione, *Herodoto* supra narratā, laudem sibi dicitur civibusque suis peperisse; ὕστερον δὲ Ἀθηναίων χάριτι αἰδρὸς Ἰσαγόρου, στυρανίδα οἱ συγκατεργασάμενος Ἀθηνῶν: ubi praestiterit συγκατεργασάμενος. Haec vero *tertia*, secundum *Herodotum*, *Cleomenis* fuit *expeditio*. [conf. ad c. 74, 6. et 76, 1. not.] Quod vero mox ait, τὸν δὲ Κλειμένηα εἶχε αἰρὴν φοιτῆν παρὰ τοῦ Ἰσαγόρου τὴν γυναῖκα: hoc *Plutarchus* intactum non dimisit T. II. p. 860. D. Quod primum fecisse dicitur misso nuncio *Cleomenes*, ἐξίβαλε Κλειμένηα, καὶ μετ' αὐτοῦ ἄλλους πολλοὺς Ἀθηναίων, id respicit *Thucyd.* [I. 126.] p. 82, 96. hinc explicandus. VALCK. — Quam *tertiam* *Cleomenis* expeditionem adversus Athenas susceptam *Valckenarius* dicit, eam *Herodotus* cap. 74. et seq. exponit: sed, ut *tertia* illa, sic iam et *secunda*, de qua c. 72. agitur, in *Aristagorae* gratiam suscepta est. S.

7. ἐξίβαλε) *Expellendi conatum* et voluntatem indicat, ut saepe numero. Vide I. 68. III. 53. [Praecone misso *Clisthenes* multosque cum eo alios urbe excedere iussit: sed tunc quidem unus *Clisthenes* paruit mandato, reliqui in urbe manserunt. cf. c. 72, 1-5.] Τοὺς ἰναγίτας [lin. 8.] et *Κυλόνιον ἄγος*, cuius *Alcmaeonidae* accusabantur, post *Herodotum* explicuit *Thucydides* lib. I. 126. accuratissime, ibique *Cl. Dukerus*. WESS.

CAP. LXXI. 2. ἢ Κύλων etc.) Quae huc spectant aliunde pleraque sunt notissima. Perpaucis *Herodoto* narrata *Thucydides* explicatius exsequitur, eleganter etiam et perspicue; sic ut hac in parte historici Principes a suo quisque more recessisse videantur: est enim passim noster ille dulcis et fusus, densus et brevis *Thucydides*; illius εὐκρί-

σις ἡδὲ καὶ καλὴ, huius αὐστηρά. *Thucydides*, iudice *Hermogene* p. 511. εἶπεν καὶ γλυκύτητα ἔχει, μάλιστα μὲν ὥσπερ ἀλλότριόν τι τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐκφαίνεται τὸ μέρος ἐκείνο. *Sophista Theon* in *Progymn.* p. 22. τὸ Κυλώνειον, inquit, ἄγος μᾶλλον τοῦ Ἡρόδοτου (καὶ Εὐφρονος) ἐξείργασται *Θουκυδίδη*. Si vulgaretur κατ' Εὐφρόνιον, ignotus nos non cruciaret historicus, cuius nomini substituendum adverbium suspicor, quod sensui conveniat. Sed hoc certe non dubitanter statuo, errasse Virum egregium, [*Dukerum* in *Annot. ad Schol. Thucyd.*] dum ipsi *Leo* in *Scholiis ad Thucyd.* esse videbatur *Leo Alabandensis vel alius*. Ad *Thucydeam* nempe de *Cylone* narrationem lib. I. c. 126. tres diversorum adnotatiunculas *Scholia* praebent in vs. 56. quarum postrema nugatoris est *Graeculi*, minime digna quae viros excerneret eruditissimos; secunda, ut est captus *Grammaticorum*, ista non inelegans: Ὅτι τοῦ διηγήματος τοῦ κατὰ τὸν Κύλωνα τὴν σαφήνιαν τινὲς θαυμάσαντες εἶπον, ὅτι Λίων ἐγέλασιν ἰθαῦτα, λέγοντες περὶ *Θουκυδίδου*. Postrema virum clar. in his minus attentum revocasse debuerant ab errore: horridus *Thucydides* ob formam veluti structurae faciem magistris istis *Leo* dicebatur, qui, dum in his facilis videretur et iucundus ὁ Λίων, aiebant, ἐγέλασιν ἰθαῦτα. Iudex idoneus *Dionysius Halic.* in *Epist. ad Pomp.* p. 210, 3. Καλαὶ μὲν αἱ ποιήσεις ἀμφοτέραι - - διαφέρουσι δὲ κατὰ τοῦτο μάλιστα ἀλλήλων, ὅτι τὸ μὲν Ἡροδοτοῦ κάλλος ἱλαρόν ἐστι, φοβερόν δὲ τὸ *Θουκυδίδου*. VALCK.

7. τῶν Ναυκράρων) *Laurentii Naucratorum* mendosum et forte operarum peccatum est: sunt enim hoc de genere quam plurima in versionis editione princeps. Nobiliss. *Palmerii Ναυκραίων* spernunt *Aristoteles*, *Harpocrat.*, et *Suidas*. Quinam Athenis olim *Ναυκραοὶ* fuerint, praeclare *P. Leopardus* *Emend.* lib. VII. c. 19. et post deinde *Maussacus* in *Harpocrat.* *Ναυκραμικά* commonstrarunt. Cur autem *ἐνιμον* placuerit, adscripta lib. I. 59. docebunt. WESS.

Ibid. οἱ πρυτάνεις τῶν Ναυκράρων) Ut *Magistratus* antiquitus *Ναυκράροι* dictos doceat, citat hunc locum *Harpocrat.* Apud *Thucyd.* [I. 126.] p. 81, 88. dicuntur *Cylonem* et sodales ἀναστήσαι οἱ τῶν Ἀθηναίων ἐπιτετραμμένοι τὴν Φυλακὴν: custodiendos autem commiserant τοῖς ἐννέα Ἀρχουσι: τότε δὲ, addit, τὰ πολλὰ τῶν πολιτικῶν οἱ ἐννέα Ἀρχοντες ἐπράσσαν. Haec

non satis perspicio quo modo cum Grammaticorum possint observatis conciliari *περὶ Ναυκράρων*, quae prae ceteris diligenter collegit Leopard. Em. VII. 19. nisi statuatur, in his etiam ab Herodoto diversum auctorem sequutum *Thucydidem*. Pausaniae VII. [c. 25.] p. 588. οἱ ἔχοντες τὰς ἀρχὰς διέφθιραν τῆς Ἀθηνᾶς ἰκίτας τῶν Κύλωνι ὁμοῦ τὴν αἰκρόπολιν κατελλοφώτων. VALCK.

7 seq. ὁ περιγυῖους πλὴν θανάτου) Non male *Valla*; quem *Portus* haud circumspecte deseruit, vertendo, qui *Athenas*, suae potestati subiectas, incolebant, excepta capitis poena. Namque *ὑπεργυῖους* non ad Ἀθήνας referendum, sed τούτους ἀνιστάσει, pingendaque ὑποστιγμὴ post Ἀθήνας. Cylonei dira fame pressi ex arce accepta fide incolumitatis descenderunt, ita tamen ut iudicio se sisterent, sive ἐπὶ δίκῃ, quemadmodum *Plutarchus* in Solone. Pactum illud de incolumitate, πιστὴν τῆς σωτηρίας ἐχέγγυον alia in re *Dio Cassius*, memorat clarissime *Thucydides* lib. I. 126. ἀναστήσαντες δὲ αὐτοὺς - ἵφ' ᾧ μὲν κακὸν ποιήσουσι: quum indurissent eos, ut descenderent, hac conditione, nullo se eos malo adfecturos: atque haec supplicium privilegia olim. Ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβεν τὸν ἰκίτην ἐχέγγυον Ἦνουν μὴ κακὸν φάσκει, propterea *Oedipus Colon*. in *Sophoclis* fabula vs. 275. Verum haec uberius, *Herodoti* mentem optime assecutus, Cl. *Dukerus* ad *Thucyd.* dictum lolum. WESS.

CAP. LXXII. 17. πρὶν ἢ τὰς θύρας αὐτὸν ἀμείψαι) Priusquam intraret. [potius, priusquam intrasset.] *Aeschylus* Choëph. vs. 569. Εἰ δ' οὖν ἀμείψω βηλὸν ἐρεῖου [ἐρεῖον] πυλῶν: Si limen transiero. Cultum et *Theophylacti* Epist. VII. τὸν ἀδελφιδῶν ὑπερεῖς θύραν ἐκ θύρας ἀμείβοντα. Haec tamen convertentur, uhi in aedibus agens facessere et exire iubetur. *Sophocles* Philoct. 1256. Ἐξελθ' ἀμείψας τάσδε πετρήεις στήρας. *Euripides* Elect. 750. ἀμειψὼν δώματα, exi. Ceterum quae superius φήμη, ea mox κληδῶν, [lin. 21.] sive, ut lib. IX. 9. κληδῶν: differunt enim nihil, itaque de admonitu non bene *Valla*. Vid. *Odyss.* T'. 100. WESS.

22. ἐξίπικτι μετὰ τῶν Λακιδ.) Huc spectat *Aristophan.* Lysistr. vs. 273. εὐδὲ Κλειμένης, δὲ αὐτὴν (τὴν αἰκρόπολιν) κατέσχι πρώτος, Ἀπῆλθεν ἀψάλλαντες· ἀλλ', ὅμως Λακωνικὸν πνίον, Ὡχρεῖ ὅπλα παρὰ τοῦ ἱμοῖ. VALCK. — Ἐξίπικτι *Valla*, a proposito decidit: excidit, Gronov. Possis, pulsus, eiectus est;

certe, *excedere coactus est.* (conf. supra lin. 12.) Sic VIII. 141, 4. ἐκπίπτειν ἐκ Πελοποννήσου ὑπὸ Μήδων. Μοχ κατίδῃσαν τὴν ἐπὶ Θανάτῳ, scil. δέσιν: conf. ad I. 109, 2. notata. S.

24. Τιμησίθεον τὸν ἀδελφεόν) Ne quis in posterum *Isagorae*, vel alterius, in *Timesitheo fratrem*, quaerat, spero equidem Τιμησίθεον τὸν Δελφὸν *Herodoto* restitutum iri ex veraci *Palmerii* coniectura, a *Clar. Wess.* firmata in *Diss. Herod.* p. 165. Δελφοὶ et ἀδελφοὶ alibi quoque male inter se permutantur. *VALCK.* — *Fratrem eius Laurentius* ex coniectura; nam αὐτοῦ, quod nullis in codicibus, legisse, non opinor. Macula τὸν ἀδελφεὸν foedavit turpis, vixque mihi tempero, quin ea detrita τὸν Δελφὸν ex *Nob. Palmerii* admonitu, siquidem nihil certius, refingam. Rem constituet *Pausanias*, Τιμασίθεον τὸν Δελφὸν, *Isagorae* amicum, in occupanda arce Attica adiutorem, et capite propterea poenas dantem, clarissime describens lib. VI. 8. Vitii origo in scribarum socordia, ἀδελφὸν et Δελφὸν confundentium, veluti in *Plutarchi* T. II. p. 825. v. et *Photii* Bibl. p. 481, 30. Veritatem utrobique *Xylander* et *H. Steph.* perspexerunt, quos simili in re duces habeo. *WESS.*

25. καὶ λήματος) Semper ita veteres de *fiducia animique praesentia.* Λήμμα, *captura* illis, et *lucrum*; quod scriptionis affinitate saepe prius incrustavit. Testantur editi et scripti libri passim. *Herodotei* mssti omnibus locis perbene. *Gronovius* tamen, quoniam *Florentiae* auspiciū negabatur, novare ausus non fuit lib. VII. 99. errorem agnoscens, quae et *Porti* doctrina. Confer ad *Diodor.* II. 58. et in primis *Graevium* in *Luciani* *Soloecist.* c. 5. *Valckenar.* ad *Ammon.* lib. II. c. 15. et *Pierson.* in *Moerid.* p. 246. *WESS.*

CAP. LXXIII. [5. γὰρ σφὶ Λακεδαιμονίους --- ἐκπεπολιμῶσθαι) De praepositione πρὸς, ante Λακεδ. perperam vulgo inserta, a nobisque abiecta, vide quae in *Var. Lect.* monuimus. Quisquis et *Herodoti* et aliorum *Scriptorum* loca consideraverit, quae vel ibi a nobis, vel a *Wesselingio* ad III. 66, 11. vel a *Valck.* ad *Ammon.* lib. I. c. 18. vel ab aliis viris doctis ad *Moeridem* p. 305. et ad *Thomam Mag.* p. 703. citata sunt, non dubitaverit, puto, temere vulgo invec̄tam illam vocolam fuisse. S.]

10. ἀπεκορύφου) *Suidas* προφανῶς ἔλγειν explicat *Hesychius* εἰς κορυφὴν (τὸ τέλος) ἦγειν: ubi Cl. viri *Küsterus* et *Al-*

berti. Verius erit, *summatim dixit*. Κορυφούμενος εἰς ἓν ἀριθμὸς, unam qui in summam cogitur, in Epigr. *Alcaei*, Anthol. lib. III. p. 331. [Analect. Brunck. T. I. p. 492. num. xxi.] συγκορυφῶται τὴν διήγησιν, *summatim absolvere*, *Dionys. Halicarn.* T. II. p. 140. At in *Polybio* notione diversa de Arare et Rhodano, insulam suo concursu fastigantibus, ἀποκορυφθεῖσι αὐτῆς τὸ σχῆμα κατὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους σύμπτωσιν, lib. III. 49. Habet nonnulla ad *Theophrasti Charact.* c. 2. *Duportus*, non mala, sed ex *Aem. Porti Lexico*. WESS.

CAP. LXXIV. 6. εἰσβαλεῖς εἰς τὴν Ἐλευσίνα) Hoc fecisse secundum alios credebatur Cleomenes, dum ex Athenarum arce, quam ceperat, eiectus, et dimissus ὑπόσπονδος, in Peloponnesum rediret: vid. *Pausan.* III. p. 212. In *Scholio veteri* in *Aristoph. Lys.* vs. 273. qui τὴν ἀκρόπολιν κατέχευε, Cleomenes, πολιορκηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἀφ' οὗτος ἐκέρχεται, ἀπὸ τῶν οἰκῶν πάλιν Ἐλευσίνα κατέσχευε: tum facinoris istius cum Cleomene socii cives Attici dicuntur a libertatis statutoribus poenis subiecti, quibus patriae solebant affici proditores; aeneam columnam cui illorum inessent nomina, ἵστησαν ἐν πόλει παρὰ τὸν ἀρχαῖον νῆον: ubi per πόλιν arz est intelligenda: sic *Thucydidi* lib. VI. p. 412, 33. memoratur ἡ στήλη περὶ τῆς τῶν τυράννων ἀδικίας ἡ ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀκρόπολει σταθίσσα: alibi apud eundem legitur στήλας στήλαι - - ἐν πόλει παρ' Ἀθηνᾶν. vid. *Celeb. Hemsterh.* in *Aristoph.* *Plut.* p. 261. VALCK. — Nullam equidem alios inter auctores et *Herodotum* ea in re, de qua hic agitur, video dissensionem. Superiorem Cleomenis adversus Athenas expeditionem, qua mox arce occupata eiectus domum rediit, l. c. prorsus silentio praeteriit *Pausanias*. (conf. ad c. 70, 2. et ad 76, 1. notata:) *Scholiastes* vero *Thucydidis*, non (ut *Valck.* ait) dum - - in Peloponnesum rediret; sed, postquam in Peloponnesum rediisset Cleomenes, denuo Atticam invasisse eum tradit, cum *Herodoto* planissime consentiens. S.

8. Ῥοσῖαι) *Harpocratiōni*, *Steph. Byz.*, *Suidae* Ῥοσῖαι πόλις Βοιωτίας: [apud *Steph.* quidem etiam Ῥοσία, sing. numero:] a quibus non abit *Pausanias*, Ῥοσίων καὶ Ἐλευθερῶν, urbium olim *Bocotorum*, ἱππῖπια ad Cithaeronem describens IX. 2. Qui quidem quin has *Hysias* in animo habuerit, dubium nullum: nam *Herodoti* *Hysiae* non longe ab Eleutheris

iuxta Cithaeronem lib. VI. 108. et IX. 15. et 25. etiam in *Plutarchi* Aristide, ut alias ostendetur. An *Hysiae*, Boeotorum finibus proximae, conditionem mutarunt, et lapsu temporis Atticae esse desierunt? Ita videtur: *Herodoti* aetate in Atticis populis censebantur. Vide quoque *Wasseum* ad *Thucyd.* lib. III. c. 24. WESS.

Ibid. Οἰόνων αἰελοῦσι καὶ Ῥοιάς) Ῥοιάς qui demum dixerit Attices, neminem habuit *Meursius*, praeter *Herodotum*: ego ne *Herodotum* quidem dixisse suspicor. *Oenoë* pagus Attices, qui hic venit in censum, Eleutheris erat, adeoque Boeotiae, conterminus, δῆμος ἑσχατος τῆς Ἀττικῆς. *Huius* pagi situm definiverunt viri summi *T. Hemst.* ad *Lucian.* p. 438. et *P. Wess.* ad *Diodor.* I. p. 305. Inter *Oenoën* et *Hysias*, praeter *Eleutheras*, mons *Cithaeron* interiacebat. *Plataeis* *Thebas* abeuntibus ad dextram erant *Hysiae* et *Erythrae*, quas omnes Boeotiae contribuunt, etiam aetate *Herodoto* proximi: ipse quin etiam *Herod.* VI. 108. et IX. 15., ubi *Mardonius* παρῆκε τὸ στρατόπεδον, ἀρξάμενον ἀπὸ Ἐρυθρίων, (non Ἐρυθραίων, *Erythraeis*; sed *Erythris*;) κατέβαινε δὲ ἐς τὴν Πλαταιίδα γῆν: et cap. 25. ἦσαν διὰ τῆς ὑπωρινῆς τοῦ Κισθαιρῶνος περὶ Ῥοιάς ἐς τὴν Πλαταιίδα γῆν. Apud *Thucyd.* III. 24. *Plataeenses* primum viam ingressi, quae recta *Thebas* ducebat, illinc deinde, divertentes ad dextram, iter *Cithaeronem* versus flectebant ἐς Ἐρυθράς καὶ Ῥοιάς, tandem monte superato venerunt in Atticam. Ferri nequit quod legitur in eadem historia apud *Polyaen.* VI. c. 19, 3. οἱ Πλαταιεῖς, ἐκ τῆς Θηβαϊκῆς ἐκκλίνοντες, ἐπανῆλθον ἐς τὰς Θήβας καὶ αἰὲν Ἀθήναζε διασώθησαν: corrigendum puto ἐπανῆλθον ἐς Ῥοιάς. Ad *Thucyd.* plura dedit de *Hysiis* *Wasseus*, alterum etiam *Herodoti* locum; omisit quem minus forsan emendate scriptum legerat, *Eurip.* in *Bacch.* vs. 750. ad *Asopum* collocantis Ῥοιάς τ' Ἐρυθράς θ', αἱ Κισθαιρῶνος λίπας Νίρβην κατωκῆκατιν. Ex *Harpocr.* constat Boeotiae Ῥοιῶν *Euripidem* etiam mentionem fecisse in *Antiope*, quae geminos, ut notum, in monte *Cithaerone* pepererat. Haec si benigno vultu fuerit ab hominibus eruditis excepta dubitatio, coniecturam periclitabor super Attices pago, qui hic commemorari potuerit. VALCK. — Suam super eo pago coniecturam, quam hic silentio pressit Vir doctus, an alibi aperuerit, compertum non habeo. *Larcnerus* in *Adnot.* ad h. l. Φωλῶν

se pro *Τεταρτῆς* maluisse professus est: at ea quidem nimis violenta novatio foret. S.

CAP. LXXV. 2 seqq. Κορίνθιοι μὲν πρῶτοι --- μεταβάλλοντο) Ob unius ego Codicis dissensum non sollicitassem olim vulgatum μεταβάλλον τι καὶ ἀπαλλάσσοντο: id est μεταβαλόντες (vel μεταβουλευσάμενοι) ἀπαλλάσσοντο: praesertim cum veteribus et Herodoto μεταβάλλειν, ut Latinis *mutare*, pro *mutari* et μεταβάλλεσθαι, frequenter adhibeatur: vid. Gataker. in M. Antonini V. 13. Hic Herodoto tradita multis enarrans Schol. mstus in Aristid. οἱ Κορίνθιοι, *ἰνκνίτ*, ὅτι δὴ εὐτελεῖς ἤσαντο ἀναβαλίσθαι τὴν συμμαχίαν, Θάσποντες μηδὲν ἀδικῆσαι ὑπ' Ἀθηναίων. Lector Herodoti diligens de Corinthiis scribit Dio Chrys. in Corinthiaca p. 459. A. quod Casaub. veretur ne sit ἀνιστόρητον, et e librarii menda, non auctoris mente: mihi facili nominis Isagorae transpositione cum historia Dion in concordiam videtur posse redigi, si dicantur Corinthii, τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τῶν τυράννων ἐλευθερώσαντες, πρότερον μὲν ἀπὸ Ἰππίου, ὕστερον δὲ ἀπὸ Κλειομένης καὶ Ἰσαγόρου καὶ μετὰ ταῦτα, ὡς αὐτοὶ πρῶτα πρὸς Ἰππίου (Δακτυλομένης) hic nomen Ἰππίου idem valet ac τυράννου) καὶ τυραννίδα τῆς Ἑλλάδος καθίστασθαι, πρῶτοι μὲν αἰσθόμενοι, μάλιστα δὲ ἀλγύσαντες, ἡγούμενοι τοῖς ἄλλοις τῆς ἐλευθερίας καταστάντες. Ex his tribus postremum spectat non sane tempora recentiora, quibus a Lysandro captas Athenas cum Thebanis Corinthii delendas esse censebant; sed Herodoto narrata c. 91. et 93. Secundum ad hanc pertinet expeditionem. Primum non commemorat Herod. c. 64. in Corinthios interdum anagis, quam decebat historicum, iniurius: Clomenis tamen in exigendo Hippia Corinthios etiam adiutores fuisse verisimillimum faciunt ipse sequentibus narrata. VALCK.

11. παραλυσμένου δὲ τρυτίων τοῦ ἱέρου) Manifesta haec altero de rege, soluto lege et necessitate expeditionis. Alia omnia Cl. Gronovius, cui equidem calculum non addo. In altero Tyndaridarum, domi relicto, magna obscuritas. Nob. Palmerius Exercit. p. 26. Tyndareos vel Tyndaridas hic [lin. 12.] dici suspicatur, non quod de stirpe Tyndarei nati forent, sed quod Castoris et Pollucis Tyndaridarum, in numerum divorum relatorum, erant sacerdotes et ὑποφῆται; dubitans tamen, neque inmerito: nullus enim hariolationi auctor, color nullus. Haec vide: Tyndaridae semper Casto-

res sunt, lib. IX. 72. quos Spartani auxilium flagitantibus non nunquam, ut suppetias ferrent, dederunt. Locri certe Epizephyrii, cum bellum Crotoniatarum horrerent, ἔπιμψαν, verba sunt Zenobii Cent. II. 17. εἰς Λακιδαιμόνα συμμαχίας δίδμενοι. Responsum legatis fuit, non se copias duros, τοὺς δὲ Διοσκούρους sive *Castores* missuros: quibus consona Eustath. in Hom. p. 268, 6. Spartaē itaque *Castor et Pollux* rei militari auspicia dabant. Iam duo cum essent, sicuti totidem reges civitatis, aequum videbatur, ut regum altero domi manente, alter dumtaxat Tyndaridarum in expeditionem assumeretur: accedebat fortasse forma et habitus signi, quo indigebantur apud Plutarch. περὶ Φιλαδέλ. p. 1. Τὰ παλαιὰ τῶν Διοσκούρων ἀσθεύματα οἱ Σπαρτιάται ΔΟΚΑΝΑ καλοῦσι: additur, fuisse δύο ξύλα παράλληλα ἀντὶ πλαγίως ἐπιζυγμένα, duo ligna aequaliter distantia, duobusque transversius iuncta. Quae quidem in castra si fuerint portata, uno Tyndaridarum cum rege in bellum pergente, disiungi necesse fuit. Atque haec, ubi probabuntur, obscura dispellent. WESS.

12. τῶν Τυνδαριδῶν τὸν ἑτερον) Palmerium miror, ignorare se prorsus, latentem, qui fuerint isti Tyndarei; Castores enim Palmerius, sive Therapnaeos Tyndaridas, si quis alius, habebat certe notissimos. Fratres isti, eximia Spartaē religione culti, in sermone quoque quotidiano dicti τῷ Σιῶ, quia concordēs regnaverant, a Regibus ad bellum simul exeuntibus, ut arbitror, boni ominis gratia, et velut auxiliatores solenniter evocati, binos Imperatores comitari credebantur: Σωτῆρες (ὄντες,) καὶ γὰρ παρὰστάται, a nescio quo Tragico dicti apud Aelian. Var. Hist. I. 30. Προτοῦ γὰρ δὴ, inquit Herodotus, καὶ οὗτοι ἀμφοτέρω ἐπικλητοὶ σφί ἐόντες εἶποντο. Regum imperatorum concordia Demarati secessione violata, hanc tulerunt legem Spartiatæ, ut in posterum alter tantum Regum educeret exercitum; alteri autem Regi, qui domi maneret, Tyndaridarum etiam alter veluti custos relinqueretur et tutelar. Alteram legis partem Cragius hinc attigit de Rep. Lac. lib. IV. c. 4. Tyndaridas Cragius et Meursius suo loco reliquerunt. Ut alibi, sic Spartanis etiam Castores dimicantibus adfuisse credebantur salutare: adfuturos procliantibus persuasit Archidamus, Frontin. I. c. XI, 9. Polyæn. I. c. 41, 1. ὥς οἱ Διοσκούροι συμμαχῆσόντες

ἦκου. Apud eundem II. c. 31, 4. Lacedaemonii sibi persuadent, Διοσκουρίων ἐπιφάνειαν γεγονέναι: vicina corrigit Hemsterh. in illa luculenta de Castoribus adnotatione ad Lucian. [Deor. Dial. XXVI. 1.] p. 284. Apud Herod. V. 80. auxiliares potentibus Thebanis suos heroes Aeginetae ἰπποκρίν τοὺς Αἰακίδας συμπέμπειν ἔφασαν, quorum auxilium imbecillum experti Thebani τοῖς μὲν Αἰακίδας σφί ἀπέδιδσαν, τῶν δὲ ἀνδρῶν ἰδίῳ τῷ ad istum locum, Iustini quaedam excitat Clar. Gronov. ex lib. XXII. c. 2. quae huc vel in primis pertinent. VALCK.

CAP. LXXVI. [1. seqq. Τίταρτον δὴ τοῦτο etc.) Poterat πρῶτον dici: nam, singula si reputes, quinta haec fuit expeditio. De prima, quae Codro regnante accidit, quam uno solum verbo tangit Scriptor noster, videndus praeter alios Pausanias lib. I. c. 39. p. 95. Secundam, duce Anchimolio parum felici successu susceptam, exposuit Noster cap. 65. Tertiam, quae prima fuit Cleomenis in Atticam expeditio, qua ex Attica profugere coacti sunt Pisistratidae, exposuit idem cap. 64. et seq. Iam quarta numerari expeditio poterat ea, quae secunda Cleomenis fuit; qua arcem Athenarum Cleomenes occupavit: (cap. 72.) sed quoniam exiguum admodum manum (c. 72, 3.) tunc secum Cleomenes habuit, et paucos post dies excedere Atticā coactus est; illius nunc expeditionis Herodotus (quem admodum etiam Pausanias, loco in Adnot. ad c. 70, 2. citato) rationem non habet: et quartam Doriensium expeditionem in Atticam susceptam, illam numerat quae c. 74. et 75. exposita est. S.]

CAP. LXXVII. 4. τοὺς Βοιωτοὺς) τοὺς Βοηθούς parum abest quin probem. Vitabitur ita toties iterata Βοιωτῶν mentio, auribus minime iucunda. Atticas autem has contra Boeotos et Chalcidenses expeditiones ad Herodoti exemplum floride ornavit Himerius Eclog. p. 44. ed. Steph. Rhetoris locum adscripserat St. Berglerus. WESS.

11 seq. ἐπὶ τῶν ἰπποβοτείων τῇ χώρῃ) Optime Plutarch. in Camillo p. 164. v. Χαλκιδίων δὲ τοὺς ἰπποβότας λεγόμενους, πλοῦτος καὶ οὐκ ἐξ διαφύγοντας, ἐξέβαλεν Pericles; cui cum congruat Strabo X. p. 685. c. [p. 447. v. ed. Cas.] et Aelian. Var. VI. 1. laudo instauratum eorum ex mastis titulum. Fuerunt iidem haud dubie et ἰπποβάται, sed plus priore Herodot. T. VI. P. I.

indicatur. Scholiast. ad Eurip. Orest. 1001. Ἀτρίως ἵπποβόται, ἵππους τρέφοντες, καὶ ἵππους ἐπιβαίνοντες: qui mihi tali glossa significat, in aliis Tragici exemplis Ἀτρίως ἵπποβάται fuisse, sicuti Sophocl. Aiac. vs. 620. οἰοβέτας, et Philoct. 217. ἀγροβέτας variabatur olim. Dices, disputatis haud parum nocere ἵπποβητίων Chalcidensium commemorationem lib. VI. 100. sed aliter habet res, ex Codicibus promulganda: neque ergo male Cl. Abr. Gronov. ad Aelianum. Restat τῶν κληρούχων numerus, longe in Aeliano minor. Δισχιλίους ex scriptis viri celeb. Perizonius et Iac. Gronovius Praef. ad T. IV. Thes. Ant. Graec. expulso vetere τισσαράκοντα, probant et urgent, opinati insuper satis eum amplum videri, Herodotique τετρακισχιλίους (sic Gronovius) partim in Hippobotarum agros, partim aliorum commigrasse: quam recte; non indico. Aeliani, sedulo ut dicam, τισσαράκοντα, ubi nota numerali pingantur, ex quatuor Nostri millibus progigni facili potuerunt partu. WESS.

12. οἱ δ' ἵπποβόται ἱκαλιόντο οἱ παχέες) Equidem non opinor sic ab Herodoto potuisse scribi; sed, articulo omisso, ἵπποβόται δὲ ἱκαλιόντο οἱ παχέες τῶν Χαλκιδέων: quod supra iam indicavi in lib. I. c. 180. Forma nominis ista, ἵπποβόται hic erat in Flor. Cod. [quam recepit quidem, sed] cuius tamen bonitatem vir clar. non [diserte in Notis] commendavit; memor, ut puto, alterius loci VI. 100. ubi ad vulgatum, τῶν ἵπποβητίων Χαλκιδέων, nihil ex Med. reperiēbat enotatum. Ad Aelian. Var. Hist. VI. 1. incerti fluctuant, utrum opulentiores inter Chalcidenses ἵπποβόται dicti sint, an ἵπποβάται. Sequor iudicium utriusque Gronovii, suffragantium Casaubono; pauca quidem attulit is ad Strabon. sed quibus mea saltem opinione planissime demonstravit dictos ἵπποβότας. Ne equites quidem commodē dici potuisse putem ἵπποβάτας: sed, ut οἰοβέτης, αἰγιβέτης, sic qui equos aleret, erat ἵπποβέτης. Quorum autem census equis alendis sufficeret, atque adeo opulenti, vocabantur apud Chalcidenses ἵπποβόται. Comparari quodammodo possunt οἰκταὶ τεθριπποτρόφοι: [Herod. VI. 35, 3. et 125, 26.] Rarius illud Antigoni Carystii de patre Polemonis apud Diogen. Laert. IV. 17. illum τῶν πρώτων τε εἶναι πολιτῶν καὶ ἀεματετρόφῃται: nam sic ista scribenda sunt. Qui Athenis olim opibus eminebant γιωμόροι, qui Syracusis et alibi, γαμόροι di-

cebantur: non sane rusticos ista vox notat aut aratores, sed agrorum possessores; quales hodie in Frisia nostra rempublicam gerunt. In Thessalia T. Quintius Flamininus potentior eam partem civitatum fecit, cui salva tranquillaque omnia magis esse expediebat: haec ubi scribit non protrita Livius XXXIV. 51. tacent commentatores. VALCK.

15. ἐς πίδαας δῆταντες) Herodoteum ἐμπιδήσαντες monstrat non esse deterius ἐν πίδααις δῆταντες, quod hic habet Arch. Istas πίδαας in arce dedicatas memorat hinc Schol. mstus in Aristid. Panathen.; historiam ex Herod. lib. 5., quem citat, enarrans. Athenienses ibi Boeotos vicisse dicuntur καὶ Χαλκιδίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀνέθσαν τε τοῖς παῖδας (τὰς πίδαας leg.) ἐν ἀκροπόλει, αἷς τοῖς αἰχμαλώτους ἔδσαν, καὶ χαλκίῃς τεθρίππου (leg. χαλκοῦν τεθρίππον) ἀπότισιν τῶν λύτρων. Istae πίδααι ἔτι καὶ ἐς ἡμᾶς, inquit Herod. [lin. 18.] ἔσαν περιεοῦσαι, κρεμάμεναι ἐκ τειχίων περιπεφλευσμένων. Multa notat ad postremum illud Portus: sincera scriptio videtur περιπεφλοισμένων πυρὶ, a περιφλοῖζειν: περιπεφλογισμένων forte legit Valla. In ista forma loquendi alibi habet σῶον: ἔτι καὶ ἐς ἡμᾶς ἦν σῶον, II. 181. IV. 124. VIII. 39. Ut htc, [sic fess.] lib. I. c. 66. αἱ πίδααι, ἐν τῇσιν ἐδιδέκτο, ἔτι καὶ ἐς ἡμᾶς ἔσαν σῶσαι ἐν Τεγῇ, περὶ τὸν θνὸν τῆς Ἀλῆς Ἀθηναῖς κρεμάμεναι. VALCK.

15. χρόνῳ δὲ ἔλυσαν) Eliminaui ὕστερον, obsecutus codicibus; neque sane necessaria eius hic praesentia. WESS.

16. διμνέως ἀπετιμπαμέναι) Pollux διμνως legit, sicuti εἰκοσίμνως de viginti minis apud Lysiam. Vide Kühnium et Iungermann. [Conf. Var. Lect. h. 1.] Erant autem binae minae sollemne in singulos captivos redemptionis pretium apud Graecorum multos. vide lib. VI. c. 79. Porro [lin. 19.] τειχίων περιπεφλευσμένων malebat Cor. de Pauw, ob Comici, suspicor; τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει, Nub. vs. 395. Rectius Portus: φλέω, φλύω, φλεύω, quo fonte alia manarunt plura, auxilio advocavit. WESS.

27. δεσμῷ ἐν ἀχλυσίντι) Docta Gronovii cura lucem et auctoritatem Medic. ἀχλυνθίντι quaesivit, nato fortasse errantis calami ductu ex vulgato, ut Hesychii ἀχλωδίσσης ex ἀχλωδίσσης. Sequentia [ibid.] dicto Heracliti, ὅτι βριν χεῖρ σβεννύειν μᾶλλον ἢ πυρκαϊήν, apud Diogen. IX. 2. firmantur; et cutius acutus ex decimis Chalcidensium et Boeotorum Pausan. I. 28. WESS.

CAP. LXXIX. 3. ἐς πολύφημον) *Concionem sive coetum, recte Pauw et Reiskius. Poëta Odyss. B'. 150. 'Ἄλλ' ὅτε δὴ μίσσην ἀγορὴν πολύφημον ἰκίσθην:* ad quae *Hesychius, πολυφημον, πολύφωνον, ἰπιθιτικῶς ἢ ἐκκλησία, [fors. ἦγον ἐκκλησίαν,] ἐν ᾗ πολλοὶ φῆμαι καὶ κληδόνες εἰσίν.* Pythia more suo ambigue respondet. WESS. — *Homereum illud consultoribus non fuit obscurum, oraculum usitato more referentibus ad populum: oraculum οἱ διοτρόποι ἀπήγγελλον ἐς τὸν δῆμον, Herod. VII. 142. Hoc alibi Nostro dicitur ἐξενέικαι ἐς τὸν δῆμον: Thucydidi, ἀνεπαγγεῖν ἐς τὸν δῆμον. VALCK.*

CAP. LXXX. 3. τὸ μαντήϊον) Sic praestat; idem lib. II. 152. *Opportune Critici in Pindari Nem. Od. IV. 30. Θήβη γὰρ καὶ Αἰγίνα, 'Ἀσωπίδες καὶ Φασὶ Θηβαίους πολεμεῦσιν 'Αθηναίους ἐκπεσεῖν λόγιον, τοὺς συγγενεῖς ἐλίσθαι συμμαχοῦς δι' αὐτοὺς Αἰγινήτας ἐλίσθαι, hac forte ex narratione. WESS.*

10. τοὺς Αἰακίδας συμπίμπειν ἴφασαν) *Etsi haec praeae superstitionis pars in densa sit caligine, συμπίμπειν Med. et Ask., docte a celeb. Viro expositum, recepto non antepono. Spartanorum Locrensibus responsum apud Zenobium, de quo superius, [Adn. ad c. 75, 12.] τοὺς δὲ Διοσκουροὺς αὐτοῖς ἐπιπίμπουσιν, stat contra istos Codices: tum, quod continuo subsequitur, τοὺς μὲν Αἰακίδας σφί ἀπεδίδουσαν, eosdem, quo tandem cunque modo, accepisse innuit Thebanos. Accedat Philostrati illud, Heroic. lib. XIX. p. 743. ἐπιπιδὴ ναὺς ἐς Σαλαμῖνα ἐξ Αἰγίνης ἔπλευσεν, ἄγουσα ἐπὶ συμμαχίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ τὸν τῶν Αἰακιδῶν οἶκον. Advexit itaque ea navis suppetias Graecis *Aeacidas*. Atque hoc est, quod lib. VIII. 64. perscribitur, missam tum fuisse navem ἐπὶ Αἰακὸν καὶ τοὺς ἄλλους Αἰακίδας in Aeginam, quam reducem dabit c. 84. Hoc amplius; Locri Italiotae Aiace, Oilei F., inpetraverunt ab Opuntiis apud *Pausaniam* lib. III. 19. simili consilio; cui quidem cum in instructa acie χώρην κενήν, vacuum locum, Locri reliquerint, teste *Conone* Narrat. XVIII. utique probabile accidit, arcessitos hos supplicationibus Heroas fuisse et in speciem abductos, ut omen praelio et spem praesidii praeberent. *Plutarchus* certe pugna Salaminia *Aeacidas* παρακεκλημένους εὐχαῖς πρὸ τῆς μάχης ἐπὶ τὴν βοήθειαν in *Themist.* p. 119. E. perhibet, propositis auctoritatem concilians. Hinc ἐπικαλέοντο Αἰάντα τὸν Τηλαμῶνος lib. VIII. 64. et ἐπὶ κλητοὶ *Tyndaridae* supra c. 75. h. e. σύμμαχοι, *Hesychio* interprete. WESS.*

CAP. LXXXI. 6. *ἰχούσης ἐς Ἀθηναίους*) Hoc fastidire non debui. Talia lib. VI. 2. *ταῦτα ἐς τὴν ἀπίσταν* ἔχοντα: et cap. 19. *τὸ μὲν νυν ἐς αὐτοὺς Ἀργεῖους ἔχον oraculum*: denique VIII. 144. *τὴν προνοίην, τὴν ἐς ἡμῶς ἔχουσαν*. Sic schedae: prius erat, hoc ut loco, *τὴν πρὸς ἡμῶς ἰούσαν*. WESS.

Ibid. *ἰούσης πρὸς Ἀθηναίους*) Ex duobus minimum Codicibus enotata lectio, *ἔχθρης* - *ἰχούσης ἐς Ἀθηναίους* Herodotea videtur, ἔχειν ἐς saepius in aliis locutionibus frequentantis. Hic illa *ἔχθρη* c. 82. dicitur *προφειλουμένη ἐς Ἀθηναίους*: infra VI. 65. *ἔχθρη* memoratur Leotyichidae ἢ ἐς τὸν Δημάρετον. τὴν *ἔχθρην* ἐς τοὺς Ἀργεῖους dixit Thucyd. p. 142, 9. quem scripsisse suspicor p. 103, 94. οὕτως ὅργῃς ἔχον οἱ πλείους ἐς τοὺς Ἀθηναίους: ὅργῃς ibi Reiskio venit etiam in mentem: Sophocleum est, ὡς ὅργῃς ἔχω: dicitur quidem ὅργῃ λέγειν, κελεύειν, κολάζειν: sed vereor ut dicatur ὅργῃ ἔχειν Ἀθηναίους. Quod hic vulgatur, absque codicibus certe nemini suspectum esset. VALCK.

11. *Ἀθηναίους ἰσινύοντο*) Mutationi Florentinae recte diffidit Gronovius; unde *ἰσινύοντο* fingere si velis, verbi in Musis usus refragabitur. Forma est insolentior, qualis ferme in *ἀσινύοντες* Eusebii apud Stob. S. XLIV. p. 310. sed obvia in mssis: οἱ δὲ εἶχον οὐδὲν σινύσθαι lib. IV. 123. Arch., et *ἰσινύοντο* πᾶσαν τὴν στρατιὴν IX. 48., *σινύομενος* c. 85. eiusdem libri. Quae libuit coacervare. WESS.

Ibid. *ἰσινύοντο*) Neque Ionice dicitur *σινύσθαι*. Nisi forte quis Codex daret *ἰδηλότο*, scriberem *ἰσινάτο*: hoc Ionicum pro *ἰσινύτο*: ex utraque forma conflatum *ἰσινύτο*. Deterior lectio Cod. Med. *ἰσινύοντο*: quodque paulo post legebatur, *οὐδένα καρπὸν ἀπειδίδου*, vel *ἀνεδίδου*, praestat eiusdem libri scripturae. VALCK. — In *ἰσινύτο* consentiunt h. l. libri omnes: nam, et codicem Med. hoc debuisse, ipsa eius aberratio in *ἰσινύοντο* demonstrat: quo minus aspernanda Editori illa verbi forma fuit. Observavimus autem passim alia verba in *τω* a Scriptore nostro formata, quae vulgo in nudum *ω* exeunt: in his *συμβαλλόμενος*, I. 68, 16. VI. 63, 8. alibique. Et fuisse olim plura talia, ostendunt futura in *πω* exeuntia (veluti *μελλήσω*, *βουλήσεμιν*) in verbis quorum tempus praesens, quale vulgo in usu est, vocalem *ε* ante terminationem non agnoscit. S.

CAP. LXXXII. 1. ἔχθη ἡ προοφειλομένη) Pristina inimicitia, quae Aeginetas et Athenienses collidebat, consideratur ut vetus debitum: προοφειλόμενος φόρος, lib. VI. 60. Quae tamen cum increverit isto tempore, orsiue Aeginetae sint πόλεμον ἀκήρυκτον, haud scio, praestet-ne προοφειλομένη, adaucta? Iuvat non nihil *Vindobon.* scriptura. Certum mihi est, τοῦτοδε sollicitari non oportuisse. Vide c. 88. WESS.

5. Δαμίας τε καὶ Αὐξήσις) Utriusque apud *Pausan.* memoria; et *Auxesia*, Αὐξήσις, in *Themistii* Or. IV. p. 54. c. ubi *Petavius* Romanorum *Damiam*, sive bonam *Deam*, ex *Festo* optime contendit, et eiusdem sacra, opertanea cum ταῖς ἀρήταις ἱερουργίας apud *Epidaurios* c. 83. *Paria* *Reiskius* in *Miscell.* *Lipsiensibus*. WESS.

Ibid. Δαμίας τε καὶ Αὐξ.) Mihi quidem sincerum videtur Δαμίας nomen: facile tamen alicui in mentem veniat Ὁαλλίης, cui notae fuerint Ὁαλλῶ et Αὐξῶ: de quibus agens ad *Poll. Kühnius* VIII. 106. τὴν Αὐξῶ apud *Herod.* dictam scribit Αὐξήσιον. Binis in locis *Deas* ex *Herod.* commemoravit *Pausanias*, cuius editum exemplar utrobique Δαμίαν nobis offert et Αὐξήσιαν, lib. II. [c. 30. et 32.] p. 186. f. et 181. m. Cur alteram scriptionem praefendam censeat, tacet ibi *Kühnius*. Ταμίαν bis nuncupat, sive Ταμίην, *Scholias.* *Aristid.* ined. in codice *Clar. Burm.* primum in *Panathen.* T. I. pag. 268. ad Αἰγινήτων. Τὴν μάχην, inquit, αἰνίσσεται τὴν περὶ τῶν ἀγαλμάτων. Ἐπιδαυρίους γὰρ λιμῆντονσιν ἔχρησεν ὁ θεὸς ἀγάλματα ποιήσασθαι Ταμίας καὶ Αὐξήσις, δαιμόνων τινῶν ἀπὸ ξύλου ἑλαίας ἱερᾶς τῶν ἐν ἀκροπόλει. In eodem *Cod.* scholion est hanc in rem memorabile in *Aristid.* *Themist.* T. III. p. 309. (ad verba τὸν πρὸς Αἰγινήτας) Ἐπιδαυρίοι λιμῶν διεφθίροντο· ἔχρησεν αὐτοῖς ἡ Πυθία, ἐκ τῶν ἑλαιῶν τῆς Ἀθηνᾶς τῶν ἱερῶν ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως ἀγάλματα ἱδρύσασθαι Δάμητρος καὶ Κόρης, Ταμίας καὶ Αὐξήσιας. Hinc discimus, sub istis fuisse nominibus *Cererem* et *Proserpinam* cultus, sive *Matrem* et *Liberam*: τῇ Μητρὶ καὶ τῇ Κόρῃ, est ap. *Herod.* VIII. 65, cuius haec ipsa narratio idem facile persuasisset attendenti; nam quum terra fruges non daret *Epidauriis*, iussi sunt divinitus istarum signa *Dearum* dedicare, veluti θιῶν καρποφόρων, qua adpellatione *Tegeatae* *Cererem* colebant et *Proserpinam*, teste *Pausan.* VIII. p. 707. f. Sed rem

plane adfirmat Pausan. II. p. 181., τὰ ἐς Αὐξησίαν καὶ Λαμίαν -- ἐπὶόντες Ἡρόδοτον -- οὐ μοι γράφειν κατὰ γνώμην ἢ εὖ προσήμιστα πλὴν τοσούτο γε, ὅτι εἶδόν τι τὰ ἀγάλματα, καὶ ἴδυσά σφισι κατὰ (κατὰ τὰ) αὐτὰ, καθὰ ἦδη καὶ Ἐλευσίνοι θύειν νομίζουσιν. Eodem ritu Deabus istis, veluti θιαῖς μεγάλαις, variis in locis sacra fiebant. [Caeterum] Cereri non disconvenit nomen Δαμῖνης: quae Epidauriorum populo, τῷ δάμῳ, sive δήμῳ, fruges daret, et Αὐξησίῃ, alimentaque mitia terris. Festi verba e voc. Damium valde adposita huc commodum attulit Reiskius. Bona Dea Damia dicebatur: apud Macrobi. Saturn. I. c. 12. p. 245. Auctor est Cornelius Labeo, eandem esse bonam Deam et terram; --- bonam, quod omnium nobis ad victum bonorum causa est. VALCK.

7. πότιρα χαλκοῦ ποιεῖνται;) Scriberem ποίεωνται, quia αὐτὰ τὰ ἀπορίαν ἰμφοῖντα ὑποτακτικοῖς συντάσσονται, ut monuit Schol. in Eurip. Hec. vs. 85. In Thucyd. p. 426, 55. pro ἡ μίνωμεν, poni quoque malim, ἡ μίνωμεν, ἵως ἂν ἕκαστοι κατὰ πόλεις ληφθῶμεν; Xenoph. Ἀπομν. I. pag. 418, 29., πότιρον βίαν φῶμεν ἢ μὴ φῶμεν εἶναι; Ubi mox Atheniensium oleae habitae dicuntur sacratissimae, quae praeterea leguntur: [lin. 11 seqq.] Λίγεται δὲ καὶ ὡς ἐλαίαι ἔσαν (ἦσαν) ἄλλοθι γῆς οὐδαμῶ κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ἢ Ἀθήνῃσι, vel ἐν Ἀθήναις: illa, si abessent, a nemine certe requirerentur. De his etiam cognoscere desidero quid sentiat ὁ πᾶν, qui alia hominum ineptorum emblemata, Herodoteis inculcata, proscribere non dubitavit. VALCK. — Vide mox quae ad lin. 11. a Wess. notantur, ubi nullam νοθείας suspicionem vir praestantissimus significat. S.

9. ξύλου ἡμέρης ἐλαίης) Kluitii coniectura, ξύλου ἰρήνης ἐλαίης, ob proxime sequentia et Scholiastae Aristidis verba, ἀπὸ ξύλου ἐλαίας ἱερᾶς, ingeniosa est; dubito an necessaria. WESSELING. in Addendis.

11. λίγεται δὲ καὶ ὡς ἐλαίαι etc.) Falsa res est, nec fugere potuit Scriptorem. Iactantiam Atheniensium et saepe inculcatam sibi gloriationem tangit. Ecce ex Sophoclis Oed. Col. vs. 691. Ἔστιν δ' αἶον ἐγὼ γὰρ Ἀσίας οὐκ ἐπακούω, οὐδ' ἐν τῇ μεγάλῃ Δαρίδι νᾶσθ -- φύτευμα --- Ὁ τᾷδε θάλλει μεγίστη χώρα Γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλαίας. Hoc sufficit. Statim Ἀθήνῃσι, pro quo saepe ἐν Ἀθήνῃσι lib. VI. 85. VIII. 79., facile se tuebitur. WESS.

14. Ἀθηναίη τε τῇ Πολιάδι) Non urbicam, neque urbanam, sed interpretari debuerant praesidem arcis: sic Livio τὴν Πολιεύχον vocari (XLV. 28.) monuerunt Vales. ad Harpocr. p. 153. et Hemsterh. in Arist. Plut. vs. 772. Praeter ceteros, Gyraldo memoratos, Ἀθηναῖν Πολιάδα coluerunt Megalopolitani, Erythraei Iones; quin et Gortynii Cretenses, qui iurare tenebantur et Ἀθηναίαν Πολιάδα, secundum foederis formulam, quam ex marmore Cretensi Gruterus exhibet Thes. Inscr. p. 505.; emendatius scriptam Edm. Chishull in Antiq. Asiat. p. 133. Hoc istius est formulae initium: Ὁμνῶ τὰν Ἑστίαν καὶ τὸν Αἰοπατριον καὶ Ζῆνα Δικταῖον. Auctor Indicis in Gruteri Thes. vir illustr. [Jos. Scaliger] Aoratrium in Deos retulit; me iudice, cum Dea Epagesima, coelo deturbandum: in vacua serie Cretensem poterimus Iovem collocare. Suspicio in lapide sculptum fuisse, non Πάτριον, sed Πάτριον: atque adeo, Ὁμνῶ τὰν Ἑστίαν καὶ τὸν Πάτριον Ζῆνα Δικταῖον. En aliud e Creta iusiurandum Reinesio vulgatum Inscr. Class. vii, n. 26. et in Antiq. Asiat. pag. 136. Ὁμνῶ τὰν Ἑστίαν, καὶ τὸν Ζῆνα τὸν Κρητογενία. Doctis si coniectura probari poterit, ne hic quidem alieno censebitur loco proposita. VALCK.

CAP. LXXXIII. 3 seq. καὶ δίκας --- ἰδίδοναι τε καὶ ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων) Primum duas voculas restituendas censeo, ut legatur: Αἰγινῆται Ἐπιδαυρίων ἤκουον τὰ τε ἄλλα, καὶ δὴ καὶ δίκας etc. Sic scribere solet Herod. saepenumero: καὶ vulgatur alicubi, ubi καὶ δὴ καὶ praebent Codices. Velut in subditos Aeginetas Epidaurii iuris etiam illis Epidauri dicendi potestatem exercebant: καὶ δίκας διαβαίνοντες εἰς Ἐπιδαυρον ἰδίδοναι τε καὶ ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων Αἰγινῆται. Athenienses opibus et maritima praesertim potentia superbi, quos socios adpellantes miseros vexabant insulanos, cogebant πλεῖν ἐπὶ δίκας Ἀθήναζε; Xenoph. p. 404, 20. Aristoph. Avib. vs. 1422, 1455. Orationem Antiphontis XIV. dixit Athenis Mitylenaeus caedis accusatus. In talibus δίκαις δοῦναι καὶ λαβεῖν solemniter erat loquendi formula. Demosth. contr. Aristocr. p. 413, 102. de Halon. p. 59, 16., ἐκ Μακεδονίας πλεῖν Ἀθήναζε δίκας ληψόμενους. Attigit H. Vales. in not. Mauss. p. 333. Xenophon p. 404, 31., τὸν δῆμον κολακεῖν τῶν Ἀθηναίων εἰς ἕκαστος τῶν συμμαχῶν, γινώσκων ὅτι δεῖ μὲν ἀφαιρέμενοι Ἀθήναζε δίκην δοῦναι καὶ λαβεῖν. Harpocrat. in

voc. Σύμβολα habet δίδοναι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια : et Aristid. T. II. p. 129., δοῦναι καὶ λαβεῖν τὰ δίκαια περὶ τῶν διαφορῶν. Hinc multum distabat, quod foederum formulis nitebatur, *commerceium iuris praebendi repetendique*. VALCK.

7. ἄτι δὴ ἰόντες διαφοροί) Reiskii ἄτι δὲ stabilitur suffragio Arch.; estque in particula mutiplex variatio. Διαφοροί in Latinis potentiores; cur non inimici discordesque? Sic οὐκ ἰὼν διάφορος cap. 75. et lib. VI. 23. ἰὼν διάφορος τοῖσι Ζηγυκλαίοισι. Vide Abreschium Diluc. Thucyd. p. 567. Statim [lin. 10.] ἐκόμεισάν τε καὶ, quod Codd. offerunt, non prorsus abiicio. Ἀσβίοι δὲ ἐς Δερύκον ἐκόμεσαν c. 98. et ἐκόμεσαν ἐς Ἀμαθούνα cap. 114. etc. WESS. — Pro eo, quod cum Schaeff. recepi, ἐκόμεισάν τε καὶ, rescriptum ἐκομίσαντο καὶ aut ἐκομίσαντό τε καὶ malim: quoniam suam in terram transportarunt. Sic quidem ἀνωκομίσωνται cap. 85, 6. mediā verbi formā. S.

[18. ἄρρητοι ἱερογίαι) Conf. Wess. ad c. 82, 5. S.]

CAP. LXXXIV. 2. τὰ συνίθεντο) Talem in huiusmodi compositis scriptionem, non ξὺν, Atticis frequens, amplectitur: itaque Ask. pro Ionum more. Eiusdem quoque ἰμνήιον et aliorum toti negotio concinit. Missis enim legatis indignationem testati Epidauriis sunt. Ita μπίσαι μεγάλας Ἀριστοδήμῳ lib. VII. 229. et IX. 7. Vitii fons in affinitate scripturae, qualis lib. VII. 169. in ms. Arch. Proinde vera Cl. Reiskii emendatio. WESS. — Ne a Ionum quidem usu alienum fuisse, ξὺν pro συν dicere scribereque, monuit Fischerus ad Weller. Specim. I. pag. 199. laudatus Schaeffero ad Gregor. p. 5. Apud Hippocratem quidem (ut hoc utar) in libello de Aqua etc. vel una eademque pagina 40. editionis adcuratissimi Coray offert ξυνήκται, ξυμμίμικται, ξυστήκη, ξυστραφῆ, et ξυστραδίν. Apud Herodotum quidem in primoribus libris constanter codices tantum non omnes (cf. Var. Lect. I. 32, 22.) in συν consentiunt: sed inde a sexta et septima Musa membranae nostrae F. cum aliis nonnullis codicibus frequentius scripturam ξὺν usurpant. S.

CAP. LXXXV. 3. τῶν ἀστῶν τοῦτους etc.) Reiskii ταστῶς; firmo caret tibicine; τούτους tamen urget morbus, nisi eos putes, qui publice missi prius fuerant in Aegina simulacra repetitum: sic τούτων ex Codicibus non

futile; Ionicum enim idemque docens: sic ἐπειρῶντο, mea quidem opinione extra novationis periculum. Confer Gronovium, cuius observatio vereor, ut sententiae tenebras dissipet. WESS. — Vide Adnot. proxime sequentem. S.

5. ἐπειρῶντο) Gronovio iure merito placuit πειρᾶν ex Med. codice. Hoc Vallam legisse monstrat ipsius versio, qualis exstat nondum interpolata, qui --- conatos esse. Neque tamen illud mote suo vir clar. in contextum intulit, sentiens, ut opinor, fulcrum requiri, quo illud inniteretur: hoc commodum mihi reperisse videbar, hanc e duabus efformando lectionem, ἐπεὶ πειρᾶν, quum tentarent. Illud Herodoteum esse, Porti docebit Diction. in voce Ἀπαρέμματα ἀντὶ τῶν παρατακῶν. Sed, quae praecedunt, neque illa sic videntur ab auctoris manu profecta: cur enim dixisset missos τῶν ἀστῶν τούτους, οἱ ἀποπεμφθέντες. Parum prodest [τούτων, quae est] lectio Arch. Valla dedit triremem --- cum civibus quibusdam: postremum ille forsán subaudiendum credidit. Optime, ni fallor, omnia cohaerent, si sic scripta legerentur in veteri codice: ἀποσταλῆναι τριῆμι μὴ τῶν ἀστῶν, (nempe τινάς) τούτους, ἐπεὶ πεμφθέντες ἀπὸ τοῦ κοινοῦ καὶ ἀπικόμενοι εἰς Αἴγιναν, τὰ ἀγάλματα ταῦτα --- πειρᾶν ἐν τῶν βάθρων ἑξαναπᾶν. Ut hic ἀποσταλῆναι τῶν ἀστῶν nempe τινάς, sic alibi saepius, et apud Thucyd. IV. c. 80., τῶν Εἰλωτῶν --- ἐκπέμψαι. VALCK. — Istam Viri docti coniecturam praepropere in contextum recepit Borh. At post τούτους, ἐπεὶ --- πειρᾶν, requirebatur aliud verbum ad τούτους relatum, quod nullibi comparet; nam ἀποσπᾶν quidem, quod sequitur, a πειρᾶν pendet. Quod τούτων praeferunt codices nonnulli, id incogitantia librarium accidit, casum huius pronominis casui praecedentis nominis τῶν ἀστῶν aptantium. Ad hoc τῶν ἀστῶν, si opus esset, intelligi τινάς posset: atque ita intellexerunt hi, qui (ut noster cod. F.) post τῶν ἀστῶν comma posuerunt; quasi τούτους ad sequentia pertineret. Et haec ipsa quidem ratio percommoda foret, si sic legeretur, τούτους ἀποπεμφθέντας --- καὶ ἀπικόμενους --- πειρᾶσθαι etc. Περᾶσθαι dico: nam πειρᾶν, activā formā, non memini ea notione, quae huius loci est, apud Nostrum aut apud alium probatum legere auctorem. At tenent omnes libri nominativos casus ἀποπεμφθέντες et ἀπικόμενοι: omnes

que item (uno Pb. excepto) οἱ ἀποκριμῆς. tenent. Quibus rebus omnibus perpensis, videtur mihi περιῖν h. l. ex παρὰ διορθώσῃ natum, et ab homine invectum, qui, quum pronomen τούτους ad sequentia, non ad antecedentia, referret, nec vero infinitivum ad hoc τούτους relatum reperisset, temere atque imperite verbum finitum περιῖν in περιῖν mutaverit. S.

10. ὑπὸ τούτων ἀλλοφρονῆσαι) ὑπὸ an ἀπὸ τούτων scripserit, vix discerni poterit. Mihi posterius placeret, significans propterea. ἀπὸ τούτου et ἀπὸ τούτων habet et Herod. II. 175. IX. 72. sic et ἀπὸ τούτων Artemisiam μάλιστα εὐδοκίμῃσαι, VIII. 88. Illinc enim diversum μέμνην ὑπὸ σοῦ, opera tua furit; quaeque dantur similia. VALCK. — At ὑπὸ τούτων pariter, et quidem proprie, causam significat. conf. ad c. 61, 7. notata. S. — Ἀλλοφρονῆσαι Eustathius [loco in Var. Lect. citato] μανῆναι ἀλλοιωθέντας τὴν φρόνησιν recte explanat. In Homeri Iliad. ψ'. 698. καὶ δὲ ἀλλοφρόνεοντα, Scholiastes οὐκ ἐν αὐτῷ ὄντα. Infra lib. VII. 205. et Theocriti Idyll. XXII. 129. diversior illi notio. WESS.

CAP. LXXXVI. 6. καὶ οὐ ναυμαχῆσαι) Laudare διὰ ναυμαχῆσαι debeo, cuius clara etiam in Passion. vestigia: opportunum enim. Sic lib. VIII. 65. ταύτην δὲ αἰρέται τὴν γνώμην, αὐτοῦ μένοντας διὰ ναυμαχεῖν. Diodorus XX. 61. καὶ καταστάντες εἰς ἱμβολὴν διεναυμάχουν τοῖς βαρβάρους. Restituere nolui, ne nimium novator haberer. WESS.

16. ἐς γούνατα) Ex dialecto, uti lib. II. 81. IV. 152. De fabella cautissime Scriptor, neque graviter minus Strabo in conniventibus Palladis simulacris lib. VI. pag. 405. Quid illis facies, qui, sacra professi meliora, Neapoli, Bononiae, multisque aliis locis consimilia Christi matrisque virginis et sanctorum signis usu venisse, confidenter asseverant? Tantum religio potuit suadere etc. WESS. — At haud aegre equidem credam, fractis dum trahebantur cruribus ligneas statuas visas esse in genua procumbere. S.

21. ἐς τὴν Αἰγίνα(ην) Videlicet νῆστον. Alibi ἐπ' Αἰγίνα, ἐς Αἰγίνα III. 131. Venit inde Αἰγινᾶϊς, Αἰγινάη, cui iustum formae habitum Gronovius saepe reddidit, VII. 179. VIII. 90. Eadem laus Sylburgio debetur ad Pausaniam lib.

III. 14. Παρῖνοι, quod expulsus est, [et cum ἦεν permutatus,] ferri utique potuerat. WESS.

CAP. LXXXVII. 6. τοῦ δαιμονίου) Adsciscendum ex praegressis διαφθεύραντος τὸ Ἀττικὸν στρατόπιδον: quo haud observato, semet in errorem Valla et Galeus induerunt. Suspectum autem in πυθομένηας δι τὰς γυναῖκας [lin. 8.] participium, a bonae fidei Codicibus aut neglectum aut obelo notatum. Tollatur, pingaturque τὰς δι γυναῖκας, et cursus sermonis procedet sine impedimento. Facinus Atticarum mulierum memoravit Duris Samius, εἰς δὲ, scribens apud Scholiast. Eurip. Hecub. vs. 933. ὑπὸ τρεῖς ἄγγελος, ὃν περιστάσαι τῶν τιθνώτων αἱ γυναῖκες καὶ τὰς περόνας τῶν ὧμων ἀφελόμεναι, ἐξετύφλωσαν, εἴτα ἀπέκτειναν· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, δεινὸν ἠγασάμενοι τὸ πρᾶχθῆν, περιῖλον τῶν γυναικῶν τὰς περόνας. Quae hinc derivata, ni de Spartanis accessissent quaedam, diceres cuncta. WESS.

12. κεντύσας τῇσι περόνῃσι) Hanc Historiam aliter narraverat Duris in opere de Finibus Samiorum: [immo, in Annalibus Samiorum: conf. Animadverss. nostras ad Athen. T. II. pag. 645 - 648.] illinc certe tradit Scholiast. in Eurip. Hecub. vs. 933., Athenienses, ὑπὸ Αἰγινῶν περικτυσμένους, στρατιᾶν adversus Aeginetas misisse; hos ἅμους Σπαρτιάταις (Argivos habet Herod.) uno excepto omnes occidisse; quem unum in Atticam redeuntem περιστάσαι τῶν τιθνώτων αἱ γυναῖκες, καὶ τὰς περόνας τῶν ὧμων ἀφελόμεναι ἐξετύφλωσαν, εἴτα ἀπέκτειναν. Hoc irritatos facinore fibulas, quibus abusae fuerant, abstulisse mulieribus Athenienses. Postrema concinunt Herodoteis: τὴν ἰσθῆτα, inquit, μετέβαλον αὐτίων εἰς τὴν Ἰάδα: et ἰσθῆτα Δωρῖδα mutatam valuerunt εἰς τὸν λίνον κιθῶνα, ut ne fibulis uti necesse haberent. Quid diceretur Δωριάξιν, praeter alios ibidem tradit Schol. Eurip. Et Aelius Dionys. apud Eustath. in Iliad. ξ. p. 963, 17., αἱ κατὰ Πελοπόννησον, Φησί, κόραι διημέρουν ἄζωστος καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θάτερα ἐκτετακταινόμεναι. Pythae-netus apud Athen. XIII. p. 589. f. Periantrum scribit, cum videret Melissam Epidauriam Πελοποννησιακῶς ἡσθημένην, (ἀναμπτέχονος γὰρ καὶ μονοχίτων ἦν, καὶ φνεχέει τοῖς ἐργασμένοις) ἐρασθέντα γῆμαι. Doricum tale fibulis adstrictum muliebri vestimentum περικατὰς et καταπτυχὴς ἐμπιρόναμα dicitur Theocrito Eid. XV. vs. 21. et 34. vid. Aeliani Var.

Hist. I. 18. et Spanhem. in Callim. hymn. in Apoll. vs. 32. Mulieres apud Theocritum loquuntur Syracusanae, Dorica superbientes origine vs. 91. Κορίθιαί εἰμὶς ἄνωθεν -- Πελοποννησιοὶ καλλιῦμις. De civibus suis Hermocrates Thucydidis pag. 426, 51. [lib. VI. c. 77.] οὐκ Ἴωνες ταῦτα εἰσὶν, --- ἀλλὰ Δωριεῖς ἐλεύθεροι, ἀπ' αὐτονόμου τῆς Πελοποννήσου τὴν Σικελίαν οἰκοῦντες. VALCK. — Conf. mox Wess. ad. l. 19. notata. S.

16. ἄλλω μὲν δὴ etc.) Scribi potuerat ἄλλο μὲν δὴ, et fuit, cui arridebat, me non adstipulante. Congruit seriei ζημιώσων, nec non ἰσθῆτα μεταβαλύν, ex Pavii et Reiskii iudicio. Sunt tamen, quod neutrum fugiebat, hoc in auctore variantes structurae consimiles. WESS. — Inter ζημιώσων et ζημιώσουσι, in codicum dissensu, libera cuique optio. Non item inter ἄλλω et ἄλλο. Percommode ἄλλω tenent veteres libri omnes; idque in nostro exemplo repositum velim. Praeter necessitatem ἄλλο correxerat Schaeff. eumque secutus Borheck; quorum editiones ob oculos habens, in Var. Lect. adnotavi, ἄλλω scribi in membr. F. neque animadverteram eodem modo scribi in ed. Wess. et superioribus, consentientibus mssis cunctis. S.

19. τῇ Κορινθίῃ) Quod hic, idem in Αἰγυπτίῃ, Βαβυλωνίῃ, Λακεδαιμονίῃ, aliisque designarunt librarii. Machon in Athen. lib. XIII. p. 582. D. de scortillo Glycerio, Κορινθίον παράπγχυ καινὸν λήδιον ἔδωκεν εἰς γναφεῖον. Athenienses, sublato in muliebri mundo fibularum usu, reliquerunt sexui λίνον κῶῶνα, tunicam lineam, sed χειριδωτόν, manicis instructam, defectamque propterea fibulis. Doricae matronae olim erant ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες. Vestem amictui supra humerum fibulā, ne plane nudas se darent, nectebant, teste Aeliano Var. I. 18. Hoc Δωριεῖς in Schol. Eurip., seu Δωριζίν. Contra ea, Ionicae et Atticae tunica manica amiciebantur, quod tali in negotio Ἴωνίζιν. Ista discimus e scholio, quod Clementi Alex. Paedag. II. 10. p. 238. adpositum a Sylburgio, per hic erit accommodatum: Ἐλέγγοτο αἱ ταύτῃ χρώμεναι τῇ στολῇ ἀχειριδῶτω, Δωριεῖς ἐπὶ καὶ Δωριεῖς οἱ Λάκωνες ὥσπερ ἀπ' ἐναντίου αἱ χειριδωτοῖς χρώμεναι, Ἴωνί ζεῖν ἦσαν δὲ αὐταί, αἱ Ἀθηναῖαι διότι Ἴωνες οἱ Ἀθηναῖοι πρὸ τοῦ Ἴωνίαν ἀποικίσαι, ἐκαλοῦντο. Adsunt ibidem conplura, aeque proficua, quae relinquo. WESS,

CAP. LXXXVIII. 6. Ἀττικὸν δὲ μήτε τι ἄλλο etc.)

Ubi recensentur apud *Athen.* pocula, legebantur olim in sua serie *Χυτρίδες*, lib. XI. pag. 502., quod ex Epitome docuit *Casaub.* Anim. XI. c. 14. Illuc praeter *Alexidis* locum haec etiam *Athenaeus* retulit *Herodoti*: Ἡρόδοτος, αἶτ, ἐν τῇ 6. τῶν ἱστοριῶν νόμον Φοῖβι δίδουσι Ἀργείους καὶ Αἰγινήτας, Ἀττικὸν μὲν πρὸς Φέρειν πρὸς τὰς θυσίας, μὲν δὲ κέραμον, ἀλλ' ἐκ χυτρίδων ἐπιχωρίων etc. Sequentia hinc supplevit *P. Leopard.* Em. VI. c. 20., emendato quoque *Polluce* VI. 100. [Ut nos cum *Casaubono* verba ab *Athenaeo* lib. XI. p. 502. c. relata *T. IV.* nostrae ed. pag. 367. edidimus, sic eadem in vetustissimis membranis, quarum ad exemplum omnes alii qui supersunt *Athenaei* codices descripti sunt, leguntur, neque supplemento ullo fuit opus.] *Quintiliano* quae dicitur *Inst. Or. II. c. 17. E luto vasa ducendi ars*, Atticum illa quoque censebatur inventum. *Critias* apud *Athen.* I. pag. 28. c. Τὸν δὲ τροχῶ, γαίης τι, καμίνου τ' ἔκγονον εἶνε, Κλεινότετον κέραμον. Laudat Ἀττικὸν κέραμον *Mulro* parodus apud eundem IV. pag. 156. f. Et XI. p. 480. c. fuisse dicuntur ἐπίσημοι Κύλικες (κεράμια ποτήρια) αἵτε Ἀργαῖαι καὶ αἱ Ἀττικαί. Vel ex hoc quoque liquet *Herodoti* loco, Diis veteres pro simplicitate prisca vasis libasse fictilibus. *Macrobius* *Saturnal. V. 21.*, *Eratosthenes*, ait, in *Epistola ad Hagetorem* *Lacedaemonium*, Κρατῆρα γὰρ ἔστησαν τοῖς θεοῖς, οὐκ ἀργύρεον, οὐδὲ λιθοκάλαντον, ἀλλὰ τῆς Κωλιάδος. Apud *Athenaeum*, unde ista de poculis omnia desumsisse videtur *Macrobius*, quod vulgatur XI. p. 482. b. τῆς Κωλιάδος γῆς est ex interpretamento: promontorium Atticum, ob templum Veneris terramque figulinam nobilitatum, simpliciter dicebatur Κωλιάς: vide *Harpocr.* in voc. et *Demosth.* contr. *Neaer.* pag. 751. adde *Meurs.* de *Pop. Att.* in Ἀνάφλυστος. *VALCK.* — At crater, quem apud *Athenaeum* *Eratosthenes* dicit, non ex *Coliade* promontorio, sed ex *Coliade* terra, ex *Coliade* argilla, τῆς (i. e. ἐκ τῆς) Κωλιάδος γῆς, erat confectus. De materia enim ibi agitur, e qua confectus crater; eaque Κωλιάς γῆ dicitur, quemadmodum alia γῆ κεραμική vel κεραμίτις, alia γῆ σμικτήρις, alia σιδηρίτις, σμικαντήρις, etc. Similiter a regionibus apud *Medicos* nominantur terra *Eretria*, terra *Samia*, etc. Itaque tantum abest ut vocab. γῆς apud *Athen.* ex interpretamento adiectum putari debeat, ut e contrario aut

addiciendum sit apud *Macrobius*, aut ibi ἀλλὰ γῆς Κωλιάδες legendum. S.

CAP. LXXXIX. 1. πρὸς Αἰγινήτας Ἀθηναίοισι) Olim ita, et vere. Ubi vero ἔξ Ἀθηναίων iussu *Med.* ac scriptorum aliorum codicum valuerit, inimicitiae auctores erunt Athenienses, contra ac liquido perscriptum c. 82. fuit. **WESS.**

5. ἰδῆεν τῆς Ἀττικῆς etc.) Cum in Musis ἰδικαίεν, διακαπῶν, et huius moduli plura, sese offerant, placuit msstorum praeiudicio ἰδῆεν. Egregium porro [lin. 8.] ἀπὸ τοῦ Αἰγινήτων ἀδικίῃ *Cel. Gronovius* iure revocavit optimo. Est autem iniuria ac noxa, quam Aeginetae fecerant Atheniensibus. Quare oraculi haec est sententia: ab eo tempore, quo Aeginetae iniusta arma in Atticum agrum inferre coeperant, totis xxx. annis a vindicta abstinendum esse. Non hoc *Cl. Reiskium* latuit. **WESS.**

15. τέμνος ἀπὸ ἰδέξαν) Praecedens τέμνος ἀποδέξαντας [lin. 9.] instauratum constabit, et c. 67. τέμνος εἰ ἀπιδέξῃ ἐν αὐτῷ τῷ πρυτανίῳ. Simile commissum lib. VII. 1; 8. Statim πρὸς Αἰγινήτων [lin. 17.] scriptor amat, quippe lib. III. 74. ὅτι τι ἐπιπρόβῃ πρὸς Καμβύσῳ ἀνδρῶσι. Portus plura. **WESS.**

CAP. XC. 14. τοὺς ἔκτηντο) Mutari non fuerat necesse. Χρησμοὶ in Atticae arcis sacrario recte componuntur cum fatalibus Romanorum libris in cella Capitolii; gemella arte excogitatis. Neque dubito, quin inter ea oracula versus fuerint *Musaei*, ab *Onomacrito* *Hipparchi* *Pisistratidae* tempore manifesta fraude aucti, mutilati, corruptique, lib. VII. 6. **WESS.**

CAP. XCI. 3. νόψ λαβόντες, ὡς ἐλευθερον μὲν ἰὸν etc.) Veram hic pandit Historicus causam, quae Lacedaemonios moveret: praecedenti capite narrata nihil erant aliud nisi species, quam suae praetexebant dominandi libidini velut causam honestiorem; hanc itaque solam in sociorum conventu commemorant. Non debuerat itaque *Plutarchus* T. II. p. 860. f. hinc etiam occasionem captasse *Herodotum* criminandi; qui scilicet dicentes fecisset, [lin. 13. seqq.] ὅτι κινδύλοισι μαντηλοῖσιν ἱπαρβόντες ἀνδρας ξίνους ὄντας αὐτοῖσι, καὶ ὑποσχεμένους ὑποχειρίας παρέξιν τὰς Ἀθήνας, ἐξήλασαν, (τοὺς τυράννους has voces e scholio natas atque eiiciendas arbitror:) καὶ δῆμῳ ἀχαρίστῳ παρίδωκαν τὴν πόλιν. In

his Codices forte dabunt Herod. δῆμῳ ἀχαρίτω: ut habent ἀχαριώτατον VII. c. 156. Quales autem hic nobis expingit Herodotus *Lacedaemonios*, tales certe fuerunt rebus Graecorum florentibus. Graeciae principes, quam oderant domi tyrannidem, in liberis civitatibus ubique conabantur adfirmare; subditis erant superbi domini; vicinis, quos vexabant, ab antiquissimis temporibus graves, Messeniis, Arcasin, Argivis, ceterisque; in bellis et societatibus in eundis utile plerumque honestis anteponebant. Thebanis auxilium ferebant, ut scribit Diodor. Sic. XI. 81., νομίζοντες τὰς Θήβας, ἵαν αὐξήσωσιν, ἵσται τῇ τῶν Ἀθηναίων ὥστε ἀντίπολιν εἶναι. Secundum Herod. cogitabant, [lin. 4 seqq.] *populum Atheniensem*, quem sibi certe nolebant ἀντίρροπον, *oppressum a tyranno*, futurum ἀσθενὲς καὶ πενταρχεῖσθαι ἑτοίμον, *imbecillum, ac talem quem sibi facile dicto haberent audientem*. VALCK.

5. κατεχόμενον δι' ὑπὸ τυραννίδος) Tum illi ἰθιλοκάμιον, εἰς διασπέρην ἐργαζόμενοι, uti cultissime in c. 78. Hic Arch. ὑπὸ τοῦ τυραννίδι pergenti manum iniicit. Non sunt ignota ὑπὸ τοῦ δαιμόνων βεβλασθῆαι Appiani Bel. Civil. IV. p. 1022., νῦν δ' ἐκ θιῶν τοῦ Sophoclis Oed. Colon. vs. 384., compluraque firmandae lectioni, cui tamen non fido. Mox πενταρχεῖσθαι ex frequentato usu [voluit Reiskius] vir doctus. Portus mediae verborum formae haud male acceptum tulit, *Abreschio* consentiente. At illa vide, [lin. 8.] εἰς δ' ἀποφυγῶσι οἱ Πισιστρατίδαι, quorsum confugiunt Pisistratidae. Atqui ad Sigeum dudum illi se contulerant exules. Voluit-ne, solitos eo fuga se recipere? Sic utcunque placebunt; quamquam, ut suspicionem ne premam, grammatici commento ex cap. 65. et c. 94. assuto congruunt perfecte. WESS. — Vide Var. Lect. Adsuevit autem ipse Herodotus talia in mentem revocare Lectoribus. S.

19. δόξαν δι' φύσας αὐξάνεται) Varie exponunt Laurentius, *inflatusque superbe, famam auget*. Stephanus, *atque adeo superbe inflatus, suam potentiam auget*. Post eos Portus, *superbiam spirans, crescit*, non inconcinne. Quibus omnibus φύσας per syncopen vice φυσήσας. Quid si pictum olim φυσᾶς fuerit, deletaque superne ducta linea, vulgatum manserit? Μεγάλα φυσῶντες, maiores spiritus sumentes in Io. Chrysostomo T. V. p. 344. A., πολιτικὸν φύσασμα

Φυσῶντες Plato Alcib. II. pag. 145. E., Φυσῶν ἑαυτὸν Alciph. lib. I. Ep. 37., ubi Berglerus plura. Et illa quidem suam sibi elegantiam praeferunt, neque Scriptori tamen, poetas saepe aemulanti, quidquam praescribunt. Considera Sophocleum ex Electra vs. 1490. [1463. ed. Brunck.] μηδὲ πρὸς βίαν Ἐμοῦ καλαστοῦ προστυχῶν, Φύσῃ Φρίνας, neque violentum me vindicem nactus, spiritus augeat: et Oed. Colon. vs. 838. [804. Br.] Ὡ δύσμορ', οὐδὲ τῷ χρόνῳ Φύσας Φανῇ Φρίνας ποτὶ. Utrumque appositum et Herodoteo simile. Iunge D'Orvillium, cui Sophoclea ista usui esse potuerant, ad Chariton. lib. VIII. p. 761. WESS.

Ibid. δόξαν δὲ Φύσας) Hanc nobis dum aliunde syn-
copen adfirmant, qua Φύσας pro Φυσήσας poneretur. secundum Porcum in Δόξαν, suspicabor scriptum olim, δόξαν δὲ Φυσῶν (vel Φυσίων) αὐξάνεται, crescit (Virtutis expers) verbis iactans gloriam: ut hic δόξα vana dicatur gloria, opposita τῇ ἐγκλείᾳ et ἀρετῇ, in opinione tantum superborum sita, et nihil minus quam vera. Ut opponuntur δοκεῖν, videri, et εἶναι, esse; τὸ δοκεῖν et τὸ εἶναι: sic et apud Philosophos δόξα et ἀλήθεια. Unum ponam Euripidis ex Androm. vs. 319. locum, paulo quam vulgatur emendatius scriptum: Ὡ δόξα, δόξα, μυθεῖσσι δὲ βροτῶν Οὐδὲν γεγῶσι βίον ὀγκώσας μέγα. Εὐκλεία δ' εἰς μὲν ἔστ' ἀληθείας ἄπο, Εὐδαιμονίῳ. Inanem gloriam spirare, vel iactare, atque adeo inflatum vana opinione superbire, hic diceretur δόξαν Φυσῶν. Ἀνδρῶν πολιτικὸν Φύσημα Φυσῶντων meminit Plato II. Alcib. p. 145. E. Antiphanes apud Athen. XV. p. 681. c. Οὐκ ἰφύσων οἱ Λάκωνες ὥς ἀπόρρητοι ποτὶ; Dictum, quo Demadem repressit inflatum Hyperides, Leopardus explicuit IX. Emend. pag. 148. VALCK.

[Nec Φύσας per syncopen ex Φυσήσας formatum statuere opus est, nec in Φυσῶν mutare. Recte vero cum hoc Herodoti loco conferuntur duo illi Sophoclei a Wesselingio citati; quamquam in his Φρίνας Φύειν non, ut idem Vir doctissimus reddidit, spiritus augere aut spiritus sibi sumere significat. Sed, ut apud Sophoclem Φρίνας Φύειν est mentem (i. e. prudentiam) nancisci, sapere; sic apud Nostrum δόξαν Φύσας αὐξάνεται est factum nactus augeat. Sive δόξαν hic malueris cum plerisque Interpretibus inanem gloriam, gloriationem, superbiam intelligere, prodibit eadem fere di-
Herod. T. VI. P. I.

ctionis δόξαν φύειν sententia, quam illi voluere, scil. *vanam iactans gloriam, magnos sibi spiritus sumens*. Tum, quod adicitur verbum αὐξάνεται, id aut in eam poterit sententiam accipi, quam nos in Latinis nostris expressimus, *maiores quotidie sibi spiritus sumit*; aut (id si minus placet) cum aliis, quibus lubens accedo, intelligitur, *magnos sibi spiritus sumens augescit, incrementum capit, potentiam suam auget*. S.]

23. ἄμα ὑμῖν ἀκρίμενοι) Cultius hoc pro captu scribarum, quibus suum ἀπικόμενοι, alioqui tolerabile, redonavi. *Homerus Iliad. v. 115. Ἄλλ' ἀκίωμαθα θᾶσσον, sed medeamur ocyus huic malo*. Ipse lib. III. 40. τρώπῃ τῷ ἐξ ἐμεῦ ὑποκείμενῳ ἀκτό: et plenius lib. I. 167. βουλόμενοι ἀκίεσθαι τὴν ἁμαρτάν. [Similiter h. l. intelligitur ἀκρίμενοι τὰ ἡμάρτομεν.] *Hemsterhusio idem in opinionem venerat, eleganter in Aeschinis Dial. III. 15. μόνους δὲ ἀκρίται τοῖς δυναμένοις corrigenti, loco inepti ἀρκεῖται*. Revertit insuper [lin. 28.] ἀπικόμεθα, quod auctius ex *Med.* accesserat. Vide tamen lib. VIII. 3. WESS.

CAP. XCII. 3. Κορίνθιος δὲ Σωσικλῆς) Σωκλῆς in Codd. scribitur, et in edito *Plutarcho* II. p. 860. F. Σωκλῆους διελθόντος. [Nunc quidem et apud *Plutarch.* Σωσικλῆους editur, et mendose Σοσικλῆους olim in ed. *Francf.* 1620. Vide ed. *Hutten.* T. XII. p. 304.] Talia solebant etiam a librariis contrahi. Veluti diversa nomina usu distinguebantur *Socrates* et *Sosicrates*; *Sophanes* et *Sosiphanes*; neque contrahantur a Graecis nomina Σωσίθεος, Σωσίβιος, Σωσιγένης, et similia. Σωσίπατρος vocatur in *Ep. ad Rom.* xvi, 21., qui *Act. Ap.* xx, 4. est Σώπατρος, ubi quidem in aliquot Codd. legitur Σωσίπατρος: in uno vellem alterove sic ibidem sequentia scriberentur: Θεσσ. δὲ Ἀρίσταρχος καὶ Σικυώνδος καὶ Γάϊος, Δερβαῖος δὲ Τιμόθεος: ut corrigendum viderunt *H. V.* et *Adr. Heringa.* VALCK.

Ibid. Ἡ δὲ ὁ, τὴ οὐρανός) Auscultavi *Eustathio*, *H. Stephano*, *Porto*. Quid enim turbatissima perseverarent, praesertim cum subsequens ὅτι ferre alterum nequeat? Recte *H. Steph.* adscripsit *Ovidianum*, *Omnia naturae praepostera legibus ibunt, Parsque suum mundi nulla tenebit iter. Omnia iam fient* etc. WESS. — Vide nostram *Var. Lect.* S.

3. et seqq. *Prima Corinthii Sosisiclis oratio*: Ἡ δὲ ὁ, τὴ οὐ-

φανός ἔσται ἔνθε τῆς γῆς, καὶ ἡ γῆ μετῴρος ὑπὲρ τοῦ οὐρκνοῦ, etc. locutionibus illa constat proverbialibus apud utriusque linguae Scriptores frequentatis. Non Euripidea tantum e Med. vs. 410., sed Ovidius simul respexit eiusdem e Syleo Herculis dictum: πρόσθε γὰρ κάτω γῆς εἰσιν ἄστρα, γῆ τ' ἄνω εἰς αἰθέρα: servatum a Philone Iud. cum vicinis pag. 537. 869. 880. Theseus in Eurip. Suppl. vs. 520. ἄνω γὰρ ἂν ἴμοι Τὰ πράγματα, οὕτως εἰ πιταξόμεθα δῆ. Mox Herodoti Sosicles [lin. 7.] unius vel paucorum imperio opponit imperium populare, designatum ἰσοκρατίας rariori voce. Τῇ ἀνίστῃ πολιτεία Atticam opponit τὴν ἴσην καὶ ἴνομον, Aeschines contr. Tim. p. 1, 25. Demosth. contr. Mid. p. 336, 121. τῶν ἴσων καὶ τῶν δικαίων ἕκαστος ἡγίται ἑαυτῷ μετεῖναι ἐν δημοκρατία. Laudat Isocrates in Areopag. p. 152. Α. τὰς ἰσότητας, καὶ τὰς δημοκρατίας, οὐ πάσας, ἀλλὰ τὰς καλῶς καθιστηκυίας. Saepius ἰσονομίας *specioso* nomine viri Principes sunt abusi. VALCK.

19. καὶ οὗτοι Βακχιάδαι καλεόμενοι) Adi Diodorum T. II. p. 635. et quae adnotata isti sunt. Quotannis ex Bacchiadis legebatur *πρυτανίς*, δὲ βασιλείως εἶχε τάξιν. Quare mox in Apollinis responso ἄνδρες illi μούνερχοι, quippe civitatem stato tempore soli administrantes. WESS. — Articulo potius inserto legendum, οὗτοι οἱ Βακχιάδαι καλεόμενοι ἔνεμον τὴν πόλιν: post τοὺς Ἀθηναίους, primum Regum titulo: postea, velut annui magistratus, *πρυτάνων* nomine, Pausan. II. p. 120. conf. Diodor. T. II. p. 635. VALCK. — Bene habet οὗτοι Βακχιάδαι non inserto articulo, quem inserturus fortasse Herodotus erat, si Bacchiadarum iam ante facta esset mentio. Nunc verba Βακχιάδαι καλεόμενοι velut in parenthesi posita intelligi debent; et commode sic incidi poterat oratio: καὶ οὗτοι, Βακχιάδαι καλεόμενοι, ἔνεμον τὴν πόλιν: οὗτοι vero, ex praecedentibus verbis ἦν ὀλιγαρχία, intelliguntur οἱ ὀλιγαρχοί. S.

20. εἰδίδοσαν δὲ καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων) In formula con nubii tritius est ἐκδιδόναι. Sic II. 47. οὐδὲ σφι ἐκδίδοσθαι θυγατέρας οὐδεὶς ἐθέλει, οὐδ' ἄγισθαι ἐξ αὐτῶν. Ita Thucydides, Plato, Aristides, quos antestatus est Abreschius Dilucid. Thucyd. p. 314. Noster tamen lib. IX. 111. ἀλλὰ τοι --- δίδωμι θυγατέρα τὴν ἐμὴν: itemque οὔτε γὰρ ἂν τοι δῶναι θυγατέρα. WESS. — In istis εἰδίδοσαν δὲ καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων, quae duplex obtinet ellipsis, non est illa pervulgata.

De plebe in Samo rerum domina *Thucydides* eleganter, suo tamen more, VIII. c. 21. τοῖς γεωμέτροις μετεδίδουσαν οὔτε ἄλλου οὐδενός, οὔτε ἐκδοῦναι οὔτε ἀγαγίσθαι παρ' ἐκείνων, οὐδ' ἐς ἐκείνους οὐδενὶ ἴτι τοῦ δήμου ἐξῆν. *Plato* de Legib. VI. p. 771. E. ignorare non oportet, παρ' ὧν τί τις ἄγεται, καὶ ἃ καὶ οἷς ἐκδίδωσι. Dicebatur plena locutione, δίδοναι τε τέκνα καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων: ut et ἐκδιδόναι καὶ λαμβάνειν γυναῖκας παρ' ἀλλήλων: quarum haec est *Xenophontis* p. 3, 2. illa *Dionis Chrys.* p. 163. D. VALCK. — Conf. Nostrum I. 107, 9. et 10. S.

22. γίνεται θυγάτηρ χωλή) Ex *Helladio Photius* Biblioth. p. 1583. τοῦ βασιλέως Κορινθίου ἡ μήτηρ, γυνὴ δὲ Ἀμφίλοχος, --- Λάβδα ἐκαλεῖτο: ubi, nisi θυγάτηρ fuerit, error certissimus, a *St. Berglero* notatus. *Ptolemaeus* vero *Hephaest.* in catalogo propriorum nominum ex literarum elementis, *Cypseli*, inquit, mater, χωλή οὔσα, Λάμβδα ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Πυθίου: oraculum, quod sequetur, spectans, eiusdem Biblioth. p. 487., sed temere titulum augens. Λάβδα idem olim ac Λάμβδα ex dicterio *Aristophanis*, quo uti recuso. WESS.

24. Ἡρίων ὁ Ἐχικράτης) Codicis Ask. Ἐχικράτης *Doribus* debetur. *Eetion* inter maiores numeravit *Antasi* filium *Melanem*, qui una cum *Alete* Corinthum occupavit apud *Pausan.* II. 4. *Lapithes* et *Caenides*, ut hic adfirmatur, si fuerit, consequens est, ut *Antasus* patrem aut avum agnoverit *Caeneum*, *Perithoi* in praelio adversus *Centauros* adiutorem, in *Pausan.* lib. V. 10. Aetas et tempus non obstant. WESS.

[26. ἐκ δὲ οἱ ταύτης τῆς γυναικός, οὐδ' ἐξ ἄλλης, παῖδες ἐγίνοντο) *Commodius* delebuntur commata post γυναικός et post ἄλλης inserta; ne contrarium eius, quod voluit *Scriptor*, dixisse videatur. Nam quod aliàs usu receptum in graeco sermone est, ut frequenter cumulentur negativae particulae ubi nil opus esse videri poterat, eius hic contrarium obtinet: pro eo quod apertius dici poterat, ἐκ δὲ οἱ οὐδ' ἐξ ταύτης τῆς γυναικός, οὐδ' ἐξ ἄλλης, παῖδες ἐγίνοντο, omisa est priori loco negans particula. Sic in *Euripid.* *Troad.* vs. 481. (quod exemplum in *Matthiae* *Gramm. Graec.* pag. 888. adfertur) habes οὐς Τρῳάς, οὐδ' Ἑλληνίς etc. pro οὐς οὐδὲ Τρῳάς, οὐδ' Ἑλληνίς. Similiter in *Aristoph.* *Avib.* 695.

γῆ δ', οὐδ' αἴθρ, οὐδ' οὐρανὸς ἦν: pro οὐδὲ γῆ, οὐδ' αἴθρ etc. S.]

31. τέξει δὲ ὀλοίτροχον) Oenomai τέξει δ' ὀλοοίτροχον [conf. Var. Lect.] non absurdum. Infra, lib. VIII. 52. ὀλοοίτροχους plerique Codd. et Suidas; quas quidem vocabuli discrepans originatione apud *Etymologum* in Voc. turbelas peperit. WESS. — Litera scribendum transposita, [immo adiecta,] Λάβδα κύει, τέξει δ' ὀλοοίτροχον: sic vulgatur in excerptis Eusebii ex Oenomao, Praepar. Ev. lib. V. pag. 224. vel ὀλοοίτροχον. Utro modo pronunciandum esset non convenit inter Grammaticos: qui nonnullos memorat, etiam minus notos, Auctor Scholii nondum editi in *Hom. Iliad.* v. vs. 137. [deinde vero a Villosino in Scholiis *Venetis* publici iuris facti] totum illud hic forte legisse non poenitebit: Ὀλοοίτροχος, ὁ ἐν τῷ τρέχειν ὀλοός, ἵππῃ καταφερόμενος πᾶν τὸ ἐμπίπτον βλάπτει. Δημήτριος γοῦν ὁ Γονυτεύς [ὁ Γονύπιος ed. Vill.] δασύνει, ἵν' ἡ ὀλοοίτροχοιδὴς καὶ κατὰ πᾶν μέρος ἀσθήριος οὕτω δὲ καὶ Ἑρμασίας, [Ἑρμαπίας Vill.] καὶ Νικίας, καὶ Ἀριστίας, καὶ Ἀριστόνικος. Κομανὸς δὲ καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης ψιλοῦσι καὶ παροξύνοντες, τὸ ἐπὶ τὸ (ἐν τῷ) τρέχειν [τὸν ἐπὶ τὸ τρέχειν Vill.] ὀλοὸν καὶ δεινόν. ἐπινθετικὸν δὲ τὸ ἐπιπτόν καὶ γὰρ χωρὶς αὐτοῦ σάζεται τὸ μέτρον καὶ δι' αὐτοὺς ἀναλογίσαι τὸ (ἀναλογίσασθαι τὸ, Od. A' 52.) [καὶ ἔδει αὐτὸ ἀναλογῆσαι τῷ,] Ἀτλαντος θυγάτηρ Ὀλοοίφρωνος. Δημοκριτος δὲ τὸ κυλινδρικὸν σχῆμα ὀλοοίτροχον καλεῖ. Est illud scholion ex msto Cod. Basil., quem a Clar. I. I. Wetstenio habui utendum, Scholia complectente in Iliada, atque Iliadis Homereae Paraphrasin utilissimam. Pauca quaedam ex isto Scholio dederunt *Etymologus* et *Eustath.* in *Iliad.* N'. p. 893., excitans et Herodotea ex lib. VIII. c. 52., ὀλοοίτροχους ἀπίσαι, minus illic emendate scripta, quam vulgantur apud *Suidam*; ubi quae sequuntur velut *Herodoti* in *Herodoteis* non puto reperiri; quam exhibet in *Xenophonteis* (Κυβ. Ἀναβ. IV. p. 189, 11.) lectionem confirmat Cod. Ms. Paris. VALCK.

32. δικαιώσι;) Oraculi ultima, δικαιώσι δὲ Κόρινθον, in *Vallae* Latinis [emendabitque *Corinthum*] iusto leniora sunt. *Poenae*, quibus Corinthus a Cypselidis mulctanda, praesagiuntur, seu, quod sequens complectitur responsum, [lin. 38.] πολλῶν δ' ὑπὸ γούνατα λύσι. Vidimus lib. I. 100. κατ' ἀξίην ἑκάστου ἀδικήματος ἰδικαίει: et geminum III. 29. Plurima ex aliis P. *Leopardus* Emend. V. 9. WESS.

40. ὁ Φρυόεντα) Egregia ad hanc vocem porrigitur Fr. Nansii industria in Nonni Paraphr. Ioannis cap. xxi, 59. *Acerocorinthus*, ubi fons *Pirene*, signatur. *Strabo* tamen ad asperum clivosumque urbis situm refert, αὐτὸν οὐ πάντες ὁ Φρυόεντα Κόρινθον εἰρήκασιν, lib. VIII. p. 586. [p. 382. v. ed. Cas.] WESS.

42. τότε δὲ τῷ Ἡερίωνι γινόμενον) Ut paulo post legitur, ἐν συναδὸν τῷ Ἡερίωνος, nempe χρηστηρίῳ: ad eandem normam hic scribendum puto, τότε δὲ, τὸ Ἡερίωνι γινόμενον ὡς ἐπύθοντο, αὐτίκα καὶ τὸ πρότερον συνῆκαν. VALCK.

54 seq. τὸ παιδίον προσουδίσαι) Immane consilium; crudelius facinus. quod Clytemnestra Agamemnoni exprobrat in Tragici Iphig. Aulid. vs. 1151. Βρίθας τε τοῦ μὲν σῶ προσουδίσας πάλας. Sic eleganter, loco προσουρίσαι, ill. Scaliger. Tale apud Suid. ὁ δὲ ἄρας μετίωρον, προσουδίζει τε καὶ ἀποκτείνει. Qua in crudelitate Hebraei וַיִּשְׁחָטוּ a. Reg. VIII, 12. et וַיִּשְׁחָטוּ הָיָה וַיִּשְׁחָטוּ Psalm. cxxxvii, 9. frequentare consueverunt. WESS. — Quod dicitur, τὸ παιδίον προσουδίσαι, dixerat et Eurip., si vera est Scaligeri coniectura, in Iphig. Aul. 1151. ζῶα προσουδίζεται Porphyg. apud Euseb. Praep. Ev. lib. IV. p. 174. c. Doricum ἱποουδίζειν Hesychius interpretatur κατεβαλεῖν ἐπὶ γῆν. VALCK.

56. τὸν λαβόντα --- προσεγείλασε τὸ παιδίον) Respicit haec *Plutarchus* in *Conviv. vii. Sapient.* p. 163. f. Κύψελον οἱ πεμφθέντες ἀνελεῖν νεογνὸν ὄντα, προσομιλήσαντα αὐτοῖς, ἀπετρέποντο: ubi forte scripserat προσμειδῆσαντα vel προσμειδιάσαντα, quae viri docti est suspicio. VALCK. — *Eustathius*, τῷ λαβόντι, sententia pari. *Dulce rideat ad patrem*, in carmine *Catulli* ad *Manlium*; ubi *Scaliger*, *Virgilianum* *Eclog. IV.*, *Lacerda* probante, *Incipe parve puer, qui non risere parentes*, idem ait ac ad parentes, οὐ προσεγείλασαντες τοὺς τοκίας. At propius huc facit *Plutarchi* in *Sap. Sympos.* p. 163. f. ὃν οἱ πεμφθέντες ἀνελεῖν νεογνὸν ὄντα, *Cypselum*, προσομιλήσαντα αὐτοῖς ἀπετρέποντο: quod nuper vir doctus ad *Nostri* narrationem dextre προσεγείλασαντα aut προσμειδιάσαντα reformavit. Ego vero haud scio, an προσμειλεῖν blanditias tenelli infantis et semihiantis labello arridentis excludat. Vide *Plutarchi* *Consol.* p. 117. WESS.

70. Θέροντα κατακρύπτει) Expuli insolentissimum κατακρύβει. Talia veterum scriptis sine fulcro, sine auctori-

tate inculcare, equidem inprobo. Idem evenit [lin. 72.] *Med.* ἀπικνίσαντο: namque addita stabiliendo caussa, sufficiens non est, et aequè in vulgatum quadrat. Verius mox [lin. 73.] ex parte *Aldi* et *Mestorum* τὰ δὴ καὶ ἐγένετο. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

70 seq. κατακρύβει --- ἐς κυψέλην) Verbi formam nobis ex *Med.* reduxit vir *Clar.*, illam olim quidem usitam; sed hic vitiosam, quia monumentis est literarum antiquior: κατακρύπτει procul dubio revocabitur. *Cista* Corinthiis dicta κυψέλη, in qua mater infantem occultaverat, postea fuisse traditur in Iunonis templo Olympiae dedicata: sed potius crediderim, ut rei memoriam custodirent, Cypselidas, non ad exemplar veteris istius factam, arcam artificiosissimam illam dedicasse, in cuius quinque lateribus enarrandis accurata *Pausaniae* versatur eruditio lib. V. [cap. 17-19.] a p. 420. ad p. 427. Τῆς μὲν δὲ σωτηρίας εἴματα τοῦ Κυψέλου τὸ ἀπ' αὐτοῦ γένος οἱ ὀνομαζόμενοι Κυψελίδαι τὴν Λάρνακα ἐς Ὀλυμπίαν ἀνέβισαν, ut scribit *Pausan.* p. 419. VALCK.

79. ἀπὸ τῆς κυψέλης) *Pausanias* τὰς δὲ λάρνακας οἱ τότε ἐκδελον Κορίνθιοι κυψέλας, tum consona prorsus de *Cypseli* cognomine, et multa de arca ista, in Olympia dedicata a *Cypselidis*, lib. V. c. 17. cuius insculptas figuras *Dio Chrysost.* Or. XI. p. 163. v. eleganter expingit. Iam κρυπτομένη [pro μαρτυρομένη, lin. 80.] latitanti seu semet occultanti, quomodo tres *Codices*, adsentire possum. *Cypselo*, cui a teneris *Bacchiadae* insidias struxerant, prudentia, ut latebras sectaretur, auctor erat. Habet praeterea vocabulum, quod ex glossa difficulter derivabitur: nulli tamen obtrudo. Quaeramus de oraculo, quod hic [lin. 81.] ἀμφιδέξιον χρηστήριον, et in *Vallae* Latinis anceps, invito *Cl. de Pauw*; cui ἀμφιδέξιον, *auspicatum*, quoniam *Cypselus*, τῷ πύθιος, eo fretus tyrannidem invasit, liquidumque videtur. Sequor *Laurentium*, tum quod responsum omni ambiguitate liberum non sit, tum *Luciani* consensu, oraculum *Croeso* datum lib. I. 53. ἀμφιδέξιον ἔπος adpellantis *Iov. Tragoed.* c. 43. p. 692. WESS. — Istud κρυπτομένη, quod pro μαρτυρομένη veteres nonnulli *codices* praeferunt, haud dubie glossae marginali, quae κύψελον interpretabatur κρυπτέμενον, imperite in contextum invectae, originem debet. S.

84. "Ολβιος οὗτος ἀνὴρ) Principio oraculi, "Ολβιος οὗτος ἀνὴρ. Pythia advenientem Hesiodum salutavit, si non fallit auctor *Certaminis Hesiodi et Homeri*; etiam Theseum, in responso, a Gronovio ex schedis Mediceis publicato ad lib. I. c. 65. WESS. — Oraculi illud responsum, quod in ima ora codicis Medicei ad Herod. I. 65. adscriptum Gronovius reperit, huiusmodi est: Χρησμός ἐν τοῖς Θησείας βίαις ἀναφερόμενος

"Ολβιος οὗτος ἀνὴρ, ὃς νῦν κατὰ λαῖνον οὐδὸν
Φεῖβου Ἀπόλλωνος χρηστήριον εἰσυναβαίνει.
"Ἠλυθὲν εὐνομένην διζήμενος" αὐτὰρ ἐγὼ σοὶ
δώσω, ἣν οὐκ ἄλλη ἐπιχθονίων πόλις ἔξει.

In libello qui inscribitur Ἀγὼν Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου, his verbis Hesiodus a Pythia salutatus perhibetur:

"Ολβιος οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἐμὸν δόμον ἀμφιπολεύει
Ἡσιόδου, Μοῦσῃσι τιτίμενος ἀθανάτησι" etc.

Vide Barnesianam *Homeri* editionem T. I. p. xxvi. S.

84. ὃς ἐμὸν δόμον ἐσκαταβαίνει) Non spernerem si co-dices agnoscerent Dionis lectionem, "Ολβιος οὗτος ἀνὴρ ὃς ἐμὸν δόμον εἰσαφικάνει: quod Delphico templo longe mihi videtur convenientius, quam, quod *Herodoti* nobis praebeant exemplaria, ἐσκαταβαίνει. Trophonius, rarius ille tamen in antro loquutus, dixisse potuit, ὃς ἐμὸν μυχὸν (vel σπῆος) ἐσκαταβαίνει: erat enim in templo Iovis Trophonii os specus, per quod oraculo utentes sciscitatum Deos descendunt, ut scribit *Livius* XLV. 27. et usitata dicebatur loquendi forma ἐς Τροφονίου καταβῆναι. Deus vero Delphicus dicere debuisse videtur, ὃς ἐμὸν δόμον εἰσκαταβαίνει, [ut est in responso, paulo ante adposito, quod Theseus accepit.] vel εἰσαφικάνει: nisi tanquam adyti forte loquatur incola Pythius; (sic in *Horatio* legebat noster ille *Tib. Hemst.*) et Cypselus in intimum Pythiae descenderit penetrabile, (εἰς) πολυστεφῆ μυχόν, *Aeschylus* dictum Eumen. vs. 39. VALCK.

85. Κῦψελος Ἡσιόδου) Oenomai Αἰακίδης vitium olet. *Cypseli* pater Ection; cuius patronymicum Ἡσιόδου, uti Deucalionis Δευκαλίδης, egregie ad Plutum *Aristoph.* p. 206. *Hemsterhusio* ostendente. WESS. — Κῦψελος Αἰακίδης, quod praebet Oenomaus *Euseb.* p. 233. vitiosum illud, tenue tamen, exhibet antiquae lectionis vestigium: parum enim dubito, quin fuerit sincera scriptio Κῦψελος Αἰστῖ-

δης, *Aetides*. Patri nomen fuit ab αἰτός dictum Ἡρίων: sicut ab ἄμαθος fluxerunt Ἡμαθία et Ἡμαθίων, *Emathion*; ab ἄνεμος, ἡνεμόεις: etc. Nusquam invenientur ἡνεμος, ἡμαθος, ἡτός. Ionice quoque, et passim poëtis, *aquila* dicitur Αἰτός. Non itaque patronymicum Ἡσιδης, sed ab Αἰτός formari debuit Αἰσιδης. Accedit ad haec, in oraculo primum edito [supra, l. 37.] legi, Αἰτός ἐν πέτρῃσι κύει, τέξει δὲ λίοντα: edito secundo oraculo, non difficulter intellexerunt *Bacchiadae*, Αἰτὸν esse τὸν Ἡρίωνα. Ab Αἰτός autem Αἰσιδης ortum patronymicum, ut ab altera forma nominis Ἡρίων nasci potuit Ἡσιωνίδης. Docte *Eustath.* atque ad *Alexandrini* fortasse *Heraclidae* ductum, in *Iliad.* β'. p. 218, 13. [p. 288. ed. Rom.] "Εοικε, inquit, δῖονυμος εἶναι ὁ Ταλαός: --- Ταλαός, ἐξ οὗ Ταλαΐδης καὶ Ταλαίων, ὅθεν Ταλαϊωνίδης. Vidit et *Etymologus* p. 109, 8. acque ab Ἀνέμος formatum Ἀνέμιδης, atque ab Ἀνέμιων Ἀνέμιωνίδης. In talibus absurdas plerumque συγκατάς Grammatici comminiscuntur, quas egregia iam satis refutabant observata τοῦ πάνυ ad *Schol.* in *Aristoph.* *Plut.* p. 207. VALCK.

Ibid. βασιλεὺς κλεινοῦ Κορίνθου) Ex *Wesselingii* Diss. Herod. [p. 110.] discimus, κλειτοῦ, quod altero multo minus tritum est, adfirmari codicis auctoritate. VALCK. — Minimi referet, eligatur-ne κλεινοῦ Κορίνθου, an κλειτοῦ, in quibus scribendis variarunt librarii itidem VII. 228. WESS. — Posteriori loco κλειτοῦ offerunt codd. *Arch.* et *Vind.* Hoc loco ex eisdem nullus a vulgata scriptura adnotatus dissensus, sed κλειτοῦ adfertur ex ora *Steph. Pass. Ask.* et *Dione*; quibuscum non modo noster *Pb.* facit, quem in *Var. Lect.* nominavi, sed et membr. *F.* in quibus nunc demum eandem animadverti scripturam. S.

86. παίδων γε μὴν οὐκ ἔτι παῖδες) Oraculi verba haec postrema, omissa *Dioni*, tentata *Bouhierio*, enodavit *Wesseling.* in Diss. Herod. p. 111 et seq. VALCK. — *Cypselidarum* tyrannis μέχρι τριγονίας, sive in tertium successorem, continuatur a *Strabone* VIII. p. 580. [p. 378. c. ed. Cas.] ea in re *Aristotelem*, quod *Casaubonum* non fugit, secuto *Politi.* lib. V. c. 12. *Cypselum* excepit *Periander*; hunc *Psammetichus*, *Gordii* seu *Gorgiae* filius, *Cypseli* nepos. Quae si ex vero tradidit *Philosophus*, uti verissima videntur, labat fides *Apollinis*. Ne tamen mendax haberetur,

machinam versui admovit Ampl. *Bouherius* Diss. Herodot. p. 169. fingendo παιδων γὰρ μὴ εἰσὶν παῖδες. Quae mihi quidem violenta videtur: εἰσὶν certe ex praesente tempore trahit aliquid, oraculi haud respondens indoli. Apollinis veracitas stet cadat-ve, nihil ad rem. Quod cecinit, ἀμφιδίχων est, et pro more ambiguum; huc, ut opinor, tendens: „Cypselum regnaturum, filios quoque Periandrum „et Gorgiam:“ (namque hunc in partem dominationis fraternae venisse, ex *Plut. Sap. Conviv.* p. 160. recte colligitur. Bene ergo verbis, καὶ παῖδες *Dio Chrysost.* explicandi caussa, ὡς εἰς οὗτος ὁ Περιανδρος, adposuit:) „tum Cypselum „et Lycophronem, Periandri filios, quippe morte ante „patrem obita in tyrannidis successione haud futuros: „unum tantum modo Psammetichum, Gorgiae fil. Cypseli „I. Nep. nec ullos praeterea, regno sive tyrannide in Corinthiorum civitate usurum.“ Atque hoc erit παιδων γὰρ μὴ οὐκ εἰσὶν παῖδες. Quae callide si conieci, manet versui sua scriptura; sin, fallax Apollo est, nec mea refert. WESS.

91. διαπλῖξαντος τὸν βίον) Ionum sermo pro vetere διαπλύναντος postulabat διαπλῶσαντος, quod utrum hic scriptum primitus fuerit, prorsus in ambiguo fluctuat. *Platonis* in *Phaedro* p. 85. v. ἐπὶ σχεδίας κινδυνεύοντα διαπλεῦσαι τὸν βίον iucundum quidem est et poetis rhetoribusque probatum. Πλῶν vitae cursum dixit *Pindarus* *Olymp. Od. VI.* extr. ubi Graecus enarrator διανήξασθαι τὸν βίον alià figurà. At, quod in tot schedis διαπλῖξαντος τὸν βίον, haud minus venustum. Citavit *Stobaeus* ex *Musa VII.* 46. ὁ θεὸς, γλυκύν πλῖξας τὸν αἰῶνα: quod quoniam in verbis istis varius est *Ioannes*, nunc non premo. lambum ex *Athenaeo* lib. XI. p. 458. v. hunc habet: Ἐπὶ τοῖς παροῦσι τὸν βίον διάπλεξε: et de *Pheretima*, οὐδὲ εὖ τὴν ζοὴν κατέπλεξε, in fine *Melpomenes*; aliaque, a *Cl. Abreschio* indicata ad *Ph. Cattieri* *Method.* p. 71. Etsi autem utrumque sua non deficiatur venere, alterutrum haud dubie ex interpretamento, emerit. *H. Stephanus* [in *Prolegom.*] de *Herodoti* Vocib. διαπλῖξαντος audaci criticae mutationi acceptum fert, *Valckenaerius* ad *Euripid.* *Phoeniss.* p. 448. διαπλύναντος, cuius sententiae calculum cupide adpono. WESS.

Ibid. διαπλῖξαντος τὸν βίον εὖ) Impius in Deos atque in homines iniurius *Dionysius* in suo lectulo mortuus - eam pote-

statem, quam ipse per scelus erat nactus, quasi iustam et legitimam haereditatis loco filio tradidit, ut auctor est Cicero de N. D. III. c. 35. Istiusmodi dictis sapienter respondet *Athenagoras* in libello *περὶ Ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν*. Quae de *Cypselo* tradit Noster, partim firmanantur illa narratis *Polyaeno* V. 51. et *Suidae* in *Κυκλιδῶν ἀνάθημα*: ubi ad *Theophrasti* verba praeceptor illius comparari poterit *Aristoteles* Polit. V. p. 159, 21. et *Oeconom.* II. p. 246, 3. Fraudum ille suarum fructu facile potitus, per annos imperium exercuit triginta, tandemque ἐν τυραννίδι τὸν βίον ἐτελεύτησε, placide vitam exspiravit: hoc *Herodotus* dicitur phrasi, διέπλεξε τὸν βίον εὖ: neque enim mea sententia dubitari potest, quin genuinum sit atque ex Msstis *Herodoto* restituendum διαπλέξαντος. Non hic quaeritur, recte-ne quis dicatur διαπλεῦσαι τὸν βίον, quod cadere nequit in dubitationem; sed quid scripserit *Herodotus*. Scripsisse διαπλέξαντος demonstrant quatuor minimum scripti Codices: quis enim illud imputaret librariis? firmat usus *Herodoti*, cuius crudelis *Pheretima* verbibus erosa lib. IV. cap. ult. οὐκ εὖ τὴν ζῆν κατέπλεξε, male vitam finivit: eodem hic sensu capiendum διαπλέκειν: apud alios διαπλέκειν τὸν βίον significat vitam agere. VALCK. — Διαπλέκειν τὸν βίον *Herodotus* dixit, ut latine dicimus pertexere vitam, quasi vitae telam. S.

98. καταστησάμενος τῶν πραγμάτων) Inpeditior structura *Pavio* et *Reiskio* extorsit τὰ πρήγματα, uti sermonis genius efflagitabat. Prior tamen animadvertit, necti iungique posse ὃν τινα ἀν τρέπον τῶν πραγμάτων ἀσφαλίστηρον καταστησάμενος: neque adeo ὃν τινα τρέπον collocatum quo modo plerumque, vice κατ' ὃν τινα τρέπον. Idem in *Abreschii* coniecturam venit. WESS. — At res ipsa loquebatur; neque adeo sagace opus fuerat coniectore. S.

102. ἀναποδίξων τὸν κήρυκα) Persimile *Aeschinis* in *Ctesiph.* p. 81. καὶ πολλάκις ἀναποδίξον τὸν γραμματέα, optimeque cum hoc compositum a *G. Budaeo* Comment. p. 418. belle vertente, percunctans identidem et revocans caduceatorum. Illud autem [lin. 103.] ἐκέλευε - - τινα - τῶν ἀσταχύν ὑπερίχοντα imitatur *Philostratus* Vit. Apoll. lib. V. 56. μὴ τίμνη τῶν ἀσταχύν τοὺς ὑψηλοὺς τε καὶ ὑπεραίροντας, magis tamen ex *Aristotele* Polit. V. 10. aliam in his narrandis viam ingresso, sicuti *Aldrobandin.* et *Casaubon.* ad *Diogen.* I. 100.

docuerunt. Non adstruo facti Thrasybuli expressam imaginem in *Eurip. Suppl. vs. 448. WESS.*

104. τῶν ἀτταχύνων ὑπερέχοντα· κολούων) Ad Epistolam velut a Thrasybulo scriptam ad Periandrum, quam vel ex hac liquet historia ab otioso fuisse confictam, apud *Diogen. Laërt. I. 100.* multa notarunt viri docti; *Menagius* etiam attigit *Philostrati* locum de Vit. Apoll. lib. V. c. 36. ubi Romano dat Imperatori libenter audienti multo prudentius utiliusque consilium impostor Apollonius, quam Regibus veteres isti dederant sophi. Recte Theseus *Euripidis, Suppl. vs. 448. Quomodò tandem, γένοιτ' ἂν ἰσχυρὰ πόλις, ὅταν τις, ὡς λειμῶνος ἥρην ὑπὸν στάχυν, Τόλμας ἀφαιρῇ, καὶ πολωτί-ζη νέος;* Prava poëtae displicebat philosopho suorum civium, Atticae certe multitudinis, consuetudo, qua virtutis eminentis aestimatores invidi viros Principes ad certum tempus expellebant civitate. In re nota verbum adhibet *Aristoteles Herodoti, Politic III. c. 9. Ὁ γὰρ ὁστρακισμός,* inquit, *τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν τρόπον τινα τῷ κολούειν τοὺς ὑπερέχοντας:* quod [ibi] sequitur καὶ Φυγαδιύν, ab *Aristotele* non videtur adiectum: conf. *Polit. V. 10. Aristides T. III. p. 398. ἦν οὗτος ὁ νόμος ἐκόλουον τοὺς ὑπερέχοντας, μετισταίντες ἔτη δέκα.* In lege quidem de Ostracismo, cuius ignoramus verba, decennium fuit definitum; sed quam illinc nobis efformavit legem *Sam. Pelitus p. 456. Ἐξοστρακίζεσθαι τοὺς ὑπερέχοντας τὰ δέκα ἔτη:* istis si fuisset verbis concepta, lex meo quidem iudicio foret absurdissima; digneque Legis fuissent conditores poenà, qua suos cives mulctandos censuit *Heraclitus*, cum amicum *Hermodorum* expellentes civitate dixisse viderentur, *ἡμῶν μηδὲ εἰς ἐνῆστος ἴστω, [Laërt. IX. 2.] de nobis nemo unus excellat.* Athenis etiam *Homeri* cum illud pueris occentabant, *Ἄλλ' ἀριστεύειν.* Non itaque talem legem promulgassent Athenienses, qualem ne tyranni quidem; apud quos nobilitas pro crimine, et ob virtutes certissimum exitium; quique, ut scribit *Isocrat. in Epist. VI. p. 422. A. nihil aliud σκοποῦσι, πλὴν ὅπως - - τῶν πολιτῶν τοὺς βελτίστους καὶ Φρονιμωτάτους λυμανοῦνται καὶ δασμολογῆσουσι:* verbo, quod vulgatur, ἀμυνοῦνται, substitui λυμανοῦνται, veram, ut arbitror, lectionem: in eam sententiam plura dederunt *Ez. Spanhem. ad Julian. p. 285, 286. et J. Wasse ad Sall. Bell. Cat. c. 7. VALCK.*

120. ἰς Θισπρωτοὺς --- ἐπὶ τὸ νεκυμαντήριον) Secundum nonnullos Orpheus, Eurydice mortua, ἐπὶ τὸ Ἄερον δὲ αὐτὴν τὸ ἐν τῇ Θισπρωτίδι ἀφίκεται· εἶναι γὰρ πάλαι νεκυμαντήριον αὐτόθι, Pausan. IX. p. 769. Hic animas eliciebant sua sede, rite facto Diis inferis sacrificio, quos Comicus propterea quis Deos dixit Μολοττικούς. Hesychius: Θισὶ Μολοττικοί· --- ὅτι ψυχοπομπεῖόν ἐστιν ἐν Μολοττοῖς. VALCK.

121. ἐπὶ τὸ νεκυμαντήριον) Ex prisca superstitione, ab Aegypto ad Hebraeos, etsi severissima sanctione Deuteron. c. xviii, 11. prohibita, cum multis aliis propagata, I. Samuel. xxviii. Eadem, quid enim prava religione fertilius? eadem variis utriusque Graeciae regionibus cupide recepta, et crebro usitata. Eustathium inspicere, his usum ad Homer. p. 1667, 61. [Od. p. 410, 37. ed. Bas.] et Plutarch. T. II. p. 1104. n. ubi querelae rigentis Melissae. WESS.

130. ὃς νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ ἐμίχθη) Nefarium et foedum Periandri facinus ex Nic. Damasceno excerpit Suid. in Περιανδρος. Neque neglexit, ut opinor, Seneca II. de Ira c. 36. Omnes denique, inquiens, alios affectus ira sibi subiicit: amorem ardentissimum vincit. Transfoderunt itaque amata corpora, et in eorum, quos occiderant, iacuerunt complexibus: quibus in verbis si et in earum quas occiderant fingatur, nihil apertius. Periander certe Melissam suam, inmani abreptus ira, occiderat, in Thaliae cap. 50. WESS.

Ibid. νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ) Ut sensus nasceretur, quem lectioni Med. tribuit vir clar. [Gronov.] scribi debuerat νεκρῷ Μελίσσης ἐμίχθη: qua ratione scripsit II. 89. λαμβάνει τινά (ταριχευτήν) Φασὶ μισγόμενον νεκρῷ προσφάτω γυναικός: deprehensum qui rem haberet cum recente mulieris cadavere. Fidem non inveniet quod legitur apud Hermogenem p. 95. ἐμίχθη τις τεταριχευμένῳ σώματι: apud Herod. ἐμίχθη τις νεκρῷ ταριχευθῆσμένῳ. Hunc in locum prior erit lectio revocanda νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ ἐμίχθη: quibus Periandro non obscurum explicat Herodotus imaginis Melissae dictum: ἐπὶ ψυχρὸν τὸν ἱππὸν Περ. τοὺς ἄρτους ἐπίβαλε. Mirifica narrat Athen. XIII. p. 605. F. et 606. A. Quae his proxima traduntur, Is. Casaub. ad Epistolam contulit Periandri apud Diog. Laërt. I. 100. qua dicitur in honorem Melissae Periander κατακαύσας καὶ τὰ πασῶν Κορινθίων εἴματα. Paulo ante se dixerat mortua Melissa μισγούν τε καὶ εἶναι γυνή: tractavit

ista Des. Heraldus ad Martial. X. Epigr. 50. VALICK: — Gronovius, loco olim vulgati $\nu\epsilon\mu\tilde{\alpha}$ suo e cod. Med. $\nu\epsilon\mu\tilde{\omega}$ adsciens, hancque vocem pro substantivo nomine accipiens, $\pi\eta\epsilon\tilde{\nu}$ istam sic convertit, cum Melissa iam cadavere coierat. Multo commodius Valla: cum Melissa quamvis defuncta coierat. Quam interpretationem merito probans Valckenarius, revocandam priorem lectionem $\nu\epsilon\mu\tilde{\alpha}$ censuit. Non compertum erat Viro doctissimo, istud $\nu\epsilon\mu\tilde{\omega}$ non uni codici Med. deberi, sed esse constantem veterum codicum omnium scripturam, $\nu\epsilon\mu\tilde{\alpha}$ vero aut operarum errore in Aldinam editionem irrepsisse aut temere ab editore obtrusum Herodoto esse. Ad haec vocab. $\nu\epsilon\mu\tilde{\rho}\varsigma$, adiective sumtum, eadem terminatione perinde et de muliere et de viro dici posse videtur. Foemininam certe formationem $\nu\epsilon\mu\tilde{\alpha}$ neque umquam legere me memini, nec ab ullo vetere Grammatico adnotatam equidem reperi: nam quod in recentioribus nonnullis Lexicis legitur, $\nu\epsilon\mu\tilde{\rho}\varsigma$, α , $\delta\tilde{\nu}$, mortuus; foeminina illa terminatio aut gratuito ficta est, aut unius huius loci, qualis olim temere editus erat, nititur auctoritate. S.

159 seq. $\tau\omicron\iota\sigma\tilde{\upsilon}\tau\omicron$ $\mu\acute{\epsilon}\nu$ $\acute{\epsilon}\sigma\tau\iota$ $\upsilon\mu\acute{\iota}\nu$ η $\tau\upsilon\rho\alpha\nu\tilde{\iota}\varsigma$ etc.) Quod additur, $\kappa\alpha\iota$ $\tau\omicron\iota\sigma\tilde{\upsilon}\tau\omicron\omega\tilde{\nu}$ $\acute{\epsilon}\rho\gamma\omega\tilde{\nu}$, hic tamdiu haerere non debuerat intactum. Vallae lectio Codicisque Arch. $\kappa\alpha\iota$ $\tau\omicron\iota\sigma\tilde{\upsilon}\tau\omicron\omega\tilde{\nu}$ $\acute{\epsilon}\rho\gamma\omega\tilde{\nu}$, neque illa valde placet. Forsan ad $\tau\omicron\iota\sigma\tilde{\upsilon}\tau\omicron$ $\mu\acute{\epsilon}\nu$ $\acute{\epsilon}\sigma\tau\iota$ $\upsilon\mu\acute{\iota}\nu$ η $\tau\upsilon\rho\alpha\nu\tilde{\iota}\varsigma$ diversam quis adscripserat Codicis lectionem ($\kappa\alpha\iota$ $\tau\omicron\iota\sigma\tilde{\upsilon}\tau\omicron\omega\tilde{\nu}$) $\acute{\epsilon}\rho\gamma\omega\tilde{\nu}$. Aliis sic ista exprimeretur sententia: $\tau\omicron\iota\sigma\tilde{\upsilon}\tau\omicron$ $\mu\acute{\epsilon}\nu$ $\acute{\epsilon}\sigma\tau\iota\tilde{\nu}$ $\upsilon\mu\acute{\iota}\nu$ $\tau\alpha$ $\tau\eta\varsigma$ $\tau\upsilon\rho\alpha\nu\tilde{\iota}\delta\omicron\varsigma$, δ $\Lambda\alpha\kappa\epsilon\delta\alpha\iota\mu\omicron\nu\tilde{\iota}\omega\iota$. In proximis Herodoti dixisse videtur Sosicles: $\eta\mu\acute{\iota}\varsigma$ $\delta\tilde{\epsilon}$ $\alpha\tilde{\upsilon}\tau\omicron\upsilon\varsigma$ $\tau\omicron\tau\epsilon$ $\alpha\tilde{\upsilon}\tau\iota\kappa\alpha$ $\theta\omega\tilde{\nu}\mu\alpha$ $\mu\acute{\iota}\gamma\chi$ $\epsilon\tilde{\iota}\chi\alpha$: atque aliquis adscripsisse ad $\eta\mu\acute{\iota}\varsigma$ $\alpha\tilde{\upsilon}\tau\omicron\upsilon\varsigma$) $\tau\omicron\upsilon\varsigma$ Κερνίδιους . Istiusmodi primum in margine Codicum posita interpretamenta nonnunquam perperam in Thucydidis suspicor irrepsisse contextum, atque illius dixisse Periclem p. 96. 97. [lib. I. c. 144.] non $\mu\eta$ $\sigma\phi\acute{\iota}\varsigma$ $\tau\omicron\iota\varsigma$ $\Lambda\alpha\kappa\epsilon\delta\alpha\iota\mu\omicron\nu\tilde{\iota}\omega\iota\varsigma$, verum $\mu\eta$ $\sigma\phi\acute{\iota}\varsigma\tilde{\nu}$ $\iota\pi\sigma\tau\eta\delta\epsilon\iota\omega\varsigma$ $\alpha\tilde{\upsilon}\tau\omicron\nu\omicron\mu\epsilon\tilde{\iota}\theta\alpha\iota$: mecum sentit scriptor Scholii in Cod. Basil. p. 52. $\alpha\tilde{\iota}\mu\alpha\iota$ $\tau\omicron$, $\tau\omicron\iota\varsigma$ $\Lambda\alpha\kappa\epsilon\delta\alpha\iota\mu\omicron\nu\tilde{\iota}\omega\iota\varsigma$, $\alpha\mu\acute{\alpha}\rho\tau\eta\mu\alpha$ $\tau\omicron\upsilon$ $\gamma\eta\kappa\acute{\epsilon}\iota\omega\varsigma$, $\epsilon\tilde{\nu}\theta\acute{\iota}\nu\tau\omicron\varsigma$ $\tau\omega$ $\kappa\alpha\iota\mu\acute{\epsilon}\nu\omega$ $\acute{\epsilon}\pi\epsilon\rho$ $\eta\tilde{\nu}$ $\epsilon\mu\acute{\eta}\nu\eta\alpha$ $\tau\omicron\upsilon$ $\Sigma\phi\acute{\iota}\varsigma$. Et huius ipsius vocis tales saepe praebent interpretationes Thucydidi subiecta Scholia p. 355, 29. $\Sigma\phi\acute{\iota}\varsigma$) $\tau\omicron\iota\varsigma$ $\Lambda\alpha\kappa\epsilon\delta\alpha\iota\mu\omicron\nu\tilde{\iota}\omega\iota\varsigma$: similiter p. 344, 63. p. 236, 86. Ponam locum ex p. 532, 25. [lib. VIII. c. 46.] uncis includens quae suspicor adiecta: $\sigma\tilde{\upsilon}\kappa$ $\epsilon\iota\kappa\acute{o}\varsigma$ $\epsilon\tilde{\iota}\nu\alpha\iota$ $\Lambda\alpha\kappa\epsilon\delta\alpha\iota\mu\omicron\nu\tilde{\iota}\omega\iota\varsigma$ $\alpha\pi\omicron$

μὲν σφῶν (τῶν Ἑλλήνων) ἐλευθεροῦν νῦν τοὺς Ἕλληνας, ἀπὸ δὲ ἐκείνων (τῶν βαρβάρων) --- μὴ ἐλευθερώσαι. VALCK.

140. καὶ ταούτων ἔργων) Ita ni dederit, δις ταυτόν. Sosis-
cles, quid negotii tyrannis, et quae ex ea, tanquam fonte,
facinora scaturlant, supra recensuit. Hic iusta sermonis
clausula. Malui praeterea [lin. 142.] ὅτι, quippe ad nar-
rationem multo quam ὅτι utilius. WESS.

CAP. XCIII. 9. εἰπαντος ἐλευθερώσαι, πᾶς τις)
Nolo huic molestiam creare: verum tamen si amamus,
ἐλευθέρως ἅπας τις αὐτίαν, potuerat relinqui. Sosiclem
ubi graviter orantem audierant, libere sociorum quivis
elocutus est. Sic lib. VII. 46. ὃς τοις αὐτοῖς γνώμην ἀπιδίξατο
ἐλευθέρως, qui primo libere sententiam protulerat. Ceterum
pro ἐπιμαρτυρόντο [l. 11.] ex superioribus ἐπιμαρτύροντο mavult
Reiskius. Ἑλλάδα vero πέλιν [lin. 12.] Gronovius exemplis ad-
firmavit, [ex VII. 22, 15. et VII. 115, 3 et 6.] quibus Ἑλλὰς
στολὴ ex Sophoclis Philoct. vs. 223. pluraque accedere pos-
sunt. WESS. — Vide Var. Lect. ad lin. 9. Istud εἰπαν-
τος ἐλευθερώσαι Gron. interpretatus est, dicentis (statuentis,
iubentis) liberare: ubi liberare intelligi debet pati ut libe-
rae maneant Athenae. Nisi planissime alii codices ἐλευθέρως,
et πᾶς τις dedissent, suspicari poterat loco ἐλευθερώσαι πᾶς τις
oportuisse ἐλευθέρως, καὶ πᾶς τις etc. S.

CAP. XCIV. 8. δὲ οὐκ ἀμαχητὶ εἶχε) Hic etiam vir
doctus [nescio quis] hallucinabatur, dum Hippium a pa-
tre Sigeum accepisse putabat: illuc se quidem Athenis
eiectus cum suis Hippias receperat c. 65.; illinc evocatus
a Lacedaemoniis c. 91. ἀνιχνεύει ἐπὶ τῷ εἰς Σίγειον, c. 94. Sed
Sigeum, vi atque armis a se captum, velut peculium, Pisi-
stratus filio notho dederat Hegesistrato. Sigeum a patre tra-
ditum tenuit Hegesistratus οὐκ ἀμαχητὶ, quippe quod, ut
suum, armis saepe repeterent Mitylenaei. VALCK. —
Nempe, quae de contentione Atheniensium et Mityle-
naeorum subiiciuntur, ea ante hoc tempus, de quo nunc
agitur, gesta erant. S.

Ibid. τὰ περὶ Ἑλλάδας) Auctoritatem Arch. amplector.
Achilleum non longe Sigeo aberat. Stephanus Byz. Ἔστι πέλις
ἐν τῷ Σιγείῳ Ἀχίλλειον: quod Berkellio displicere non debuerat.
Oppidi situm et nominis causam, fuisseque olim in
Mitylenaeorum ditone, Strabo XIII. p. 896. r. [p. 660. ed.

Cas.] indicavit. WESS. — Quod doctissimo Viro placuit, τὰ περ ἴλαβε, id minime equidem sperno; et non nisi in uno licet cod. Arch. repertum, in locum alterius scripturae, τὰ περίλαβε; quam ex reliquis codicibus revocavi, repositum malim: nec enim composito verbo περίλαβε opportunus admodum hic locus esse videtur S.

9 et seqq. ἐπολέμουν γὰρ, ἢν τε Ἀχιλλεῖου etc.) Quae deinceps narrat, non evenerunt illa, dum imperaret Hegesistratus Sigeo. More suo, facta Sigei mentione, bellum Herodotus in transcurso commemorat de Sigeo inter Athenienses olim et Mitylenaeos gestum; forsitan ut occasionem sibi pararet Alcaei carminibus decantatum facinus narrandi. [Simillimo certe consilio multa passim episodica suis illum Historiis inseruisse novimus.] Duces ille non nominat, neque fraudem, qua Phrynonem circumvenit Atheniensem Pittacus: hanc aliunde notissimam fraudem Mitylenaei ducis, μέγιστον τῶν πεπραγμένων τῷ ἀνδρὶ, καὶ κάλλιστον ἐν ταῖς πράξεσι γινόμενον scribens, dum maligne praetermissam Herodoto calumniatur, magis Pittaci memoriam dehonestare videtur Plutarchus T. II. p. 858. A. Post illud bellum lectus arbiter Periander Cypselides Atheniensibus Sigeum adiudicavit. Mortuo Periandro Sigeum recuperasse videntur Mitylenaei; quibus illud armis abstulit deditque regendum Hegesistrato Pisistratus. Haec ista si ratione digerantur, evanescunt pleraeque difficultates, quae viros eruditos exercuerunt et Ampl. Bouhierium Diss. sur Herod. p. 165. Herodoto tribuentem et Straboni, quae mihi neuter dixisse videtur: nihil de Hegesistrato Strabo; nec sane bellum, quo Hegesistratum agitarunt Mitylenaei, a Periandro compositum scribit Herodotus. Prius illud bellum, ducibus Pittaco et Phrynone gestum, fuisse dicitur plerisque περὶ Σιγείου, etiam Schol. in Aesch. Eumen. vs. 401. περὶ τῆς Ἀχιλλεΐδος χώρας Diogeni Laërt. I. 74. In isto loco vicino castellum extruxerant Mitylenaei, Ἀχιλλεῖον dictum, Sigeum tenentibus Atheniensibus oppositum. Demetrius Scepſius τὸ Ἀχιλλεῖον scribit ἐπιτευχσθῆναι ὑπὸ τῶν Μιτυληναίων τῷ Σιγείῳ, apud Strabon. XIII. p. 896. A. [p. 600. B. ed. Cas.] hoc illis erat ὀρμητήριον: vid. Casaub. in Polyb. p. 168. [conf. Lexicon nostrum Polybianum, voce ὀρμητήριον.] Hinc Herodotus nostro capite 94. ἐπολέμουν,

inquît, ἔκ τε Ἀχιλλεῖου πόλιος ὀρμεῖσθαι καὶ Σιγείου, χρόνον ἐπὶ συχρὸν, Μιτυληναίων τε καὶ Ἀθηναίων. Hi Sigeum, Achilleum Mitylenaei, belli sedem habebant et receptaculum. Quae huc spectant veterum loca dederant *Casaub.* ad Strabonem, ad *Aesch. Stanley, Menagius* ad *Diogen. Laërt.* et *Simson* in *Chron.* ad A. M. 3398. VALCK. — In Latinis nostris p. 502. lin. 7. pro decertarunt, commodius decertaverant scribetur. S.

15. συνεπρήξαντο) Nemo hoc recusabit. In Musae VII. 169. οἱ μὲν οὖν συνεπρήξαντο αὐτῶν τὸν ἐν Καμίκῳ θάνατον γινόμενον, ὑμεῖς δὲ κείνοισι τὴν ἐκ Σπάρτης ἀρπαχθεῖσαν - - - γυναῖκα: quibus neglecta ultio necis Minois et sumta ob abductam Helenam vindicta tangitur. Apertum inde, συνεπρήξαντο nihil esse aliud atque *ulti una cum Menelao raptum Helenae fuerunt.* Latina Vallae ambiguitate laborant. WESS. — Cum codice Pass. συνεπρήξαντο dare nostrum F. monui in *Var. Lect.* De codd. Paris. vero tacere ibi debueram: quum enim illi cum ed. Wess. fuerint collati, hoc ipso, quod nihil ex eis h. l. notatum est, intelligitur tenere illos scripturam olim vulgatam. S.

CAP. XCV. 2. παντοῖα καὶ ἄλλα) πολλὰ codicum imperio, et quoniam ordo erat in editis turbatior, eliminaui. WESS.

6 et seqq. πρὸς τὸ Ἀθηναίων etc.) Psephisma Sigeorum Antiq. Asiat. Ed. Chishull p. 50. EN ΤΩΙ ΙΕΡΩΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ EN ΤΗΙ ΣΙΓΕΙΩΝ ΠΟΛΕΙ. *Alcaeus* apud *Strabonem* XIII. p. 895. c. [p. 600. A. ed. Cas.] ἐς Γλαυκαπὸν seu Γλαυκαπὸν ἱερόν. En ipsa poëtae mendosissima verba: Ἀλκαῖος σῶος ἄρ' ἔνθα δ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἀλκιοτῆρα ἐς Γλαυκαπὸν ἱερόν ἐκρέμασαν Ἀττικαί. In quis ἀλκιοτῆρα, *galeam* intelligens, Vir magnus reponit, cetera vix tangens. Equidem illa ipsa puto, quae *Herodotus* innuebat, fortasse olim posita: Ἀλκαῖος σῶος, ἄρ' οἱ ἔντα δ' οὐχ. (*Salvus est Alcaeus, non item arma eius*: haec enim abiecerat fugiens.) αὐτὸν τὸν ἀλκιοτῆρα ἐς Γλαυκαπὸν ἱερόν ἐκρέμασαν Ἀττικαί. Clypeum ipsum in *Caesiae Minervae templo Athenienses suspenderunt*: sive, quae Nostri verba, [lin. 5.] τὰ δὲ εἰ ὅπλα ἰσχυροὶ Ἀθηναῖοι καὶ σφεῖς ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθηναίων. In *Alcaei dicto ἀλκιοτῆρα* ex *Pindarico* usu, alia quidem ibi notione; quae ad *clypeum*, *periculi propulsorem*, transire potuit. Si qui ἀλκιοτῆρα *Casauboni* *Herodot. T. VI. P. I.* H

praetulerint, fruantur arbitrio. Suspensa ego manu et haesitans in lacero sum fragmento. Certius est, *ἐπιθῆναι* ἰς Μιτυλήνην, in *Mitylenen reposuit*, perperam a Laurentio verti. *Strabo* melius, *κειλεύσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ*. *Misit Alcaeus carmen Mitylenen amico Melanippo*. *Damascius* apud *Suid.* καὶ δὴ γραψάμενος ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς ἐν Κάρῳ δύο φιλοσόφους ἐπιτίθῃσιν. Redi ad lib. III. c. 43. et *Cl. Reiskium Misc. Lips. T. VIII. p. 307.* cuius indicio addi *Athen. XI. p. 465. v.* et *Anna Comnena Alex. p. 39. n.* poterunt. WESS.

Ibid. ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μίσει ποιήσας etc.) *Ista lamentatus ad Iyram Alcaeus, carmen Mitylenen mittit* (*ἐπιθῆναι* ἰς Μιτυλήνην, dicta in lib. III. c. 43.) *ad sodalem Melanippum, quo suum ille fugam evulgabat.* Sic interpretor Herodotea. Quo respicit Noster, ex *Alcaei* carmine verba quaedam depravata prostant apud *Strabon. XIII. p. 895. c.* cui dicitur *κειλεύσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ*, Ἀλκαῖος σῶος ἄρ' ἔθα δ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἀληκτορὶν ἰς Γλαυκωπὸν ἱερὸν etc. Sensus his inesset commodus, si sic scripta legerentur: Ἀλκαῖς σῶος ἄρ' εἴη ἡσθαδ' οὐκ αὐτὸν, τὸ δ' ἀλῆκτῆριον (*corporis munimentum, τὴν ἀσπίδα*;) ἰς Γλαυκωπὸν ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. Atque ad haec accurate respondent Herodotea de *Alcaeo*: αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφεύγει, τὰ δὲ οἱ ὅπλα ἰσχύουσι Ἀθηναῖοι, καὶ σφί ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθηναίων τὸ ἐν Σιγίῳ. Quod cuivis accidat, sibi *clypeum* reliquisse dedecori non futurum credidit Poëta, vir alias strenuus et bellicosus, μᾶλλον τοῦ δόντος πολυμικρὸς γινόμενος, teste *Athen. XIV. p. 627. λ.* Idem bellicae laudis eupidissimo evenit *Archilochō*: οὐ δὲ ᾔδοιμεν ἂν εἰ μὴ παρ' αὐτοῦ μαθόντες, --- ὅτι τὴν ἀσπίδα ἀπίβαδεν, *Aelian. Var. Hist. X. 13.* *Archilochi tetrastichon* concinnavit *G. Olear. in Philostr. Vit. Apoll. II. 7.* VALCK.

9. κατήλλαξε *Περικλῆς*) Neque hoc *Strabo* silentio pressit. Mirum autem maxime accidit, nullam hic pugnae retiarum, qua *Pittacus Phrynonem*, *Atheniensium* eo bello ducem, irretivit et vicit, mentionem fieri, cum optima adesset narrandi caussa. Taciturnitatis rationem non exputo. *Plutarchus* ex malignitate arcessit, *Malign. p. 858.* ut *Scriptorem* macula adaspergeret. WESS.

CAP. XCVI. 7. οὐκ ἰδὼντας) Frequentissimum de legatis. Nec aspernabilis propterea οὐκ ἰδὼντες *Codicum lectio*. Respice ex hoc libro c. 108. κήρυκας διέμπει ἰς τὴν

Ἰωνίαν, ἱππικαλύμενός σφίτας: et Cel. Gronovium lib. IV. 145. WESS. — Ad IV. 145, 9. similia exempla Gronovius congescit ex III. 13. V. 92. et VI. 97. S.

9. σῶσι εἶναι) Cur σῶσι, quam σῶσι, maluerim, dictum ad lib. II. 181. WESS.

CAP. XCVII. 15. διαβαλλεῖν) Aristagorae fallendi studium non aliud [nisi hoc, aut certe διαβάλλειν, non μεταβάλλειν,] desiderabat: praecedentia ostendunt, et supra c. 50. WESS.

16. τρεῖς δι μυριάδας Ἀθηναίων) Civium Atticorum numerus, qui hic ad XXX. millia, magnā ab aliis concordia aut circiter XX. millium aut paullo amplior proditur. Saepe a Grammaticis ex Demosthenis Or. I. in Aristogit. advocatur, εἰν ὁμοῦ δις μύριοι πάντες Ἀθηναῖοι: ad quae Oratoris testimonia Aristophanis, Platonis et aliorum adscripsit Cl. Taylor p. 520., non neglectā differentiae illius causā, quae mihi quidem praecipua in flore civitatis ante Persicum et Peloponnesiacum bellum statu videtur. WESS.

Ibid. τρεῖς δι μυριάδας Ἀθ.) In historicis antiquis saepe numerum vellemus imminutum, in quo augendo modum nobis, humane loquentibus, videntur excedere: sed, librorum si tantum errores corrigendi sunt, non scriptorum velanda peccata, in talibus ego quidem scalpellum criticum non adhibuerim; in nullius scriptis segnius quam Herodoti, in numeris saepius immoderati. In historia Romana peccantem hac parte Valerium Antiatem frequenter corrigit hominisque refutat intemperantiam Livius. Hic Herod. ad viginti millia decem forte millia supra adiecit; nam solos cives Atticos sibi persuadendos habebat Aristagoras quibus ius esset ἑκκλησιάζειν. Cives Attici diversis temporum articulis, aetate Cecropis, Platonis, Demosthenis, Phalerei Demetrii, semper fuisse traduntur circiter XX. millia hominum, ὁμοῦ (id est ἑγγύς, prope, circiter). δις μύριοι. Eam in rem quae dici possent protulerunt I. Meurs. Att. Lect. I. c. 1. et de Fort. Att. c. 4. S. Petit. in Legg. Att. p. 188. et P. Wesseling. in Diodori T. II. p. 271. Qui Meursio dicitur incertus auctor apud Hesychium, est Demosthenes; cuius adhibent locum Grammatici ad istam vim vocis ὁμοῦ firmandam. De numero civium Atticorum agentes haec Herodoti suo loco reliquerunt intacta, quibus

ancilla forsan e comoedia advocabitur patrona: in *Aristoph.* Ἐκκλ. vs. 1124. ista leguntur: Τίς γάρ γίνοιτ' ἂν μᾶλλον ὀλβιώτερος, ὅστις, πολιτῶν πλείον ἢ τρισμυρίων ὄντων τὸ πλῆθος, οὐ δειδίπνηκας μένος. VALCK.

19. Μελάνθιον) Optime ita *Vindobonae*. [conf. *Var. Lect.*] Non obliviscor *μηλάνθης*, at virile *Μηλάνθιον* nomen quaero. Codri pater Μέλανθος, Bacchus Μελανθίδης in celebritate versantur, neque ignotus Μελάνθιος est, quem Eurypylus obtruncat *Iliad.* Ζ'. 63. WESS.

20. ἀρχὴ κακῶν) Robur numero isti singulari ex *Eustathio* accedit et acuto *Isocratis* verbo, τὴν ἀρχὴν τῇ πόλει ἀρχὴν εἶναι τῶν κακῶν in *Aristotel. Rhetor.* III. p. 137. Si qui tamen liber ἀρχικάκοι ἐγένοντο praeferret, quod *Plutarchus* *Malign.* p. 861. A. invenit, praecipuum profecto in census veniret ob *Homeri*, Ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας ἰσάας Ἀρχικάκους, *Iliad.* Ε'. 63. Luculenta profecto est imitatio. WESS. — Singularis numerus ἀρχὴ quo pacto suspectus cuiuspiam h. l. esse potuerit, non video. Nec ex eo quod in hac re Homericō vocabulo ἀρχικάκοι usus est *Plutarchus*, continuo consequitur reperisse illum h. l. id vocab. apud *Herodotum*, cuius ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο minime quidem cum ἀρχικάκοι permutatum vellem. S.

Ibid. Αὐταὶ οἱ νῆες ἀρχὴ κακῶν etc.) Ut *Med.* sic et legerunt h. l. *Eustath.* et *Valla.* *Eustathius* in Ἰλ. ε. p. 395, 19. Φσὴν Ἡρόδοτος Ἀττικὰς τινὰς νῆας, αἱ, τοῖς Ἰωσι πιμφθεῖσθαι εἰς βοήθειαν, ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο Ἕλλησι τε καὶ βαρβάροισι. Nemo facile malevolentiam in his deprehendisset praeter *Plutarchum*, quem hic etiam coecavit obtrectandi cupiditas: malevolus audit *Plutarcho* Noster p. 861. A. αἱ Ἀθηναῖοι ναῦς ἐξέπιμψαν Ἰωσι τιμωροὺς ἀποστᾶσι βασιλέως ἀρχικάκους τολμήσας προσιπεῖν, ὅτι τσαυτάς πόλεις καὶ τηλικαύτας Ἑλληνίδας ἐλευθεροῦν ἐπεχείρησαν ἀπὸ τῶν βαρβάρων. Est ista prorsus indigna philosopho criminatio: non dixit simpliciter ἀρχικάκους, sed ἀρχικάκοις (vel ἀρχὴ κακῶν) Ἕλλησι τε καὶ βαρβάροισι: id est, Graecis Persisque ἀρχὴν τῶν πολέμων παρασχούσας. *Alexandri* quidem naves dixit *Homerus* Ἀρχικάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γίνοντο: sed et illae ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο Ἕλλησι τε καὶ Τρώεσσι, his πᾶσι, illorum πολλοῖς. Dies, quo primum alicui obveniunt commoda, dicitur illi ἀρχὴ πολλῶν καυχῶν: sic qui primus malorum caussa fuit, ἀρχὴ κακῶν. *Thucydidea* ex

lib. II. c. 12. adhibet *Aristid.* T. II. p. 322. Hae naves viginti, nam Athenienses ἑκοσι τριήρεσιν ἔπλευσαν ἐπικουρήσασαι τοῖς Ἴωνιν, ut scribit et *Charon Lampsacenus* apud *Plut.*, hae naves Ionibus auxilio missae Darium exacerbarunt, et speciosum inferendo Graecis bello praebuerunt praetextum causamque proximam: veram tradit *Aristides* T. I. p. 209. Velut remotae caussae considerari quoque possunt superbum Atossae desiderium et medicus Democedes. Quod uxori Darii etiam *Herod.* III. c. 134. id ipsum *Xerxis* coniugi tribuit *Maxim.* Tyr. XXIX. c. 6. ἐπιθυμεί ἡ Ἐλέρξου γυνὴ θираπαυίδων Λακωνίδων καὶ Ἀτθίδων καὶ Ἀργεϊάδων καὶ δι' ἐπιθυμίαν γυναικὸς - - ἡ Ἀσία ἐξοικίζεται: mihi scripsisse videtur Λακωνικῶν et Ἀργολίδων. Ἀργολίδας rectius dixisset *Aelianus*, quam Ἰάδας, de Nat. An. XI. c. 27. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. ὠφελείῃ) Certa haec scriptura, aut, uti ego malui, ὠφελίῃ ex nationis consuetudine ad lib. II. 18. WEISS.

23. τοῖσι Παίοσι) Ultimum *Laurentii* et *Arch.* schedae neglexerunt, crebra vocabuli repetitione fortasse offensae: per me licebit, ut eius consilii laudatores inpetrent. [Nisi vero αὐτοῖσι pro τοῖσι legatur, non video quo pacto abesse vocab. Παίοσι possit.] Ferre tamen non possum toties ἀπικίατο a librariis ad communio rem sermonis morem formari. Ipse *Med.* ab hac se temeritate [*lin.* 19.] non continuit. Tu *Portum*, talium exemplorum promum condum, consule. WEISS.

CAP. XCIX. 2. Ἐρετριῶν πέντε τριήρας) Hoc etiam indignatur *Plutarchus* T. II. p. 861. v. *Herodotum* in transcursu tantum Eretriensium fecisse mentionem, illorum παραιοπήσαντα μέγα κατόρθωμα καὶ αἰδοῖμεν. His proxima *Plutarchi* hunc in modum partim ex Codd. sananda sunt, ut legatur: ἤδη γὰρ, ὥσπερ τῆς Ἰωνίας συγκεχυμένης, καὶ στόλου βασιλικῷ προσπλέοντος, ἀπαντήσαντες ἔξω Κυπρίους ἐν τῷ Παμφυλίῳ πελάγει κατεναυμάχησαν. Hinc illi dicuntur, Sardium acropoli incluso *Artapherne*, τὴν Μιλήτου λύσαι πολιορκίαν: atque ista praeter ceteros narrasse traditur *Lysanias Mallotes*. Miletum hoc articulo temporis a Persis obsidione cinctam, ab Eretriensibus liberatam quod scribit, fides sit penes auctorem. Secundum *Herodotum* etiam Eretrienes in Asiam militatum veniebant in gratiam Milesiorum,

qui opem ipsis tulerant in bello contra Chalcidenses: hoc Eretrienses inter et Chalcidenses bellum intelligit *Thucyd.* I. 15. quæ, quod ante vix evenerat, καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ἐς ξυμμαχίαν ἱκατέρων διέστη: horum sensum Latinus interpres perspexit, non Græcus. Super *Lelanto*, fertilissimo campo, aquis etiam saluberrimis nobili, sæpius illi bella gesserant atque ab antiquissimis temporibus: vid. ill. *Ex. Spanheim. ad Callim. Hymn. in Del. vs. 289.* Chalcidensis *Amphidamas*, teste *Plut. in Conviv. vii. Sap. p. 153. ε. πολλά πράγματα παρὰσχὼν Ἐρετριῦσιν ἐν ταῖς περὶ Ἀηλάντου μάχαις ἵκισιν*: errat interpres: πιδίον Ἀηλάντιον dicebatur, et ὁ Ἀηλάντης. Nobilior forsitan illud bellum respicit *Theognis vs. 888. Οἷμοι ἀναλκίης ἀπὸ μὲν Κήρινθος ὄλωλε, Ἀηλάντου δ' ἀγαθὸν κίριται οἰνόπιδον*: minus ista vulgantur emendate. **VALCK.** — *Theognidis versiculos emendatos edidit Brunck. num. 871 seq. S.*

6. πόλεμον συνδιήνικαν) Nulli rei hoc quidem loco est συνδιήνικαν. *Herodotus I. 18. Χίοισι τὸν πρὸς Ἑρυθραίους πόλεμον συνδιήνικαν*, addita αὐξήτει, qua et hic vocabulum *Vindob.* instruxit. Dabit *Iosephus Bell. Iud. I. xiv. 4. στρατίας, --- αἱ κατ' Αἰγυπτὸν αὐτοῦ τῷ πατρὶ συνδιήνικαι.* *Philo Iud. de Agricult. p. 209. c. συνδιαφίρεσθαι τὰ τοῦ πολέμου.* Adde supra c. 79. et *Procopium Bell. Goth. I. 5. et Suidam in Συνδιαφίρειν.* **WESS.**

CAP. C. 2. ἐν Κορήσσῳ) Mons Κόρησος aut Κορησσός (variatur enim in tono) altissime erigebatur stadiis ab urbe Epheso xl. Illi oppidum naviumque statio accubabat eiusdem nominis, cuius in scriptura, uti ante hic, etiam alibi erratur. Verior ex mssis revertit. Dixi ad *Diodorum lib. XIV. 99.* **WESS.**

[5 seq. ἐπὶ τι --- ἀπίκοντο, αἰρέουσι Σάρδεις) Idem est ac si dixisset ἐπὶ τι --- Σάρδεις ἀπίκοντο, αἰρέουσι αὐτάς vel τὴν πόλιν. **S.]**

6 seq. αἰρέουσι δὲ χωρὶς τῆς ἀκροπόλεως) Hoc solis tribuit Atheniensibus *Charon Lampsacenus apud Plutarch. T. II. p. 861. v. Ἀθηναῖοι --- εἶλον τὰ περὶ Σάρδεις ἅπαντα, χωρὶς τοῦ τείχους τοῦ βασιλείου*: sic arcem vocasse monuit *Ti. Hemsterh. in luculenta de Sardinum acropoli nota ad Luciani Contempl. p. 502. Tzetzes Chil. I. vs. 855. Ὁ δὲ Ἡρόδοτος φησιν, ὡς ὕπ' Ἀρισταγόρου τὰς Σάρδεις ἐξεπύρηνσαν πιστόντες Ἀθηναῖοι.* **ERC-**

triensibus urbis captae honorem contribuisse videtur Lysanias. Ad mentem ferme Herodoti Aristides de Atheniensibus T. I. p. 209. ἀναβάντες, αἰτ, τίς Σάρδεις στρατιᾷ κοινῇ (una cum Ionibus atque Eretriensibus:) πορθήσαντες ᾤχοντο: verius tamen ἰδόντες scripsisset quam πορθήσαντες. VALCK.

8. ἰβύετο αὐτὸς Ἀρταφέρνης) Tot codicum ἰβύετο progressum moratur. Productio verbi Ionica est in multitudinis numero, qualem ἰδύετο habet lib. II. 182. At hic de uno Artapherne. Mox quidem se dabit παρηγορίετο Onesilus c. 104. contra tabulas, in quis παρηγορίετο. Gronovius expressit ex Med. VIII. 113. Themistocles ἐκρύετο, ubi ἐκρύετο aut ἡρίετο alii libri. In eiusdem Uraniae c. 35. Arch. et Vind. πάντα δ' ἐπιστάετο Xerxes, reluctantibus pluribus atque ἐπιστάετο offerentibus. Sunt cuncta proinde illa fidei fallacis et auctoritatis. Tamen ὠρμάετο singularem numerum adsereret VI. 215. nisi nexa isthic omnia ad hunc forent modum: ἔπιμπε Ἰδάρνια καὶ τῶν ἰστρατήγει Ἰδάρνης ὠρμάετο δὲ etc. Hydarnes nempe et illi quibus praeerat, profecti sunt. Et haec propter ἰβύετο, quod Ionica magis specie, quam veritate, splendet. WESS.

CAP. CI. 1 seq. Τὸ δὲ μὴ ληλατῆσαι ἰδόντάς σφίαις τὴν πόλιν ἔσχε τόδε) In his probarem si qui Codices darent, τοῦ δὲ μὴ ληλατῆσαι ἐλ. σφίαις τ. π. ἔσχε τόδε: qua structura utitur Aristoph. Avs. vs. 380. Sic apud Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 315, 40. Dercyllidas τοῦτους, τοιαῦτα λέγων, ἔσχε τοῦ μὴ ἐκπεπλῆσθαι. Scribi tamen etiam potuit: τόδε δὲ μὴ ληλατῆσαι ἰδόντάς σφίαις τὴν πόλιν ἔσχε τότε ἔσαν ἐν τῇσι Σαρδ. Sic loquitur in re simillima Thucyd. I. c. 73. ὅτι ἔσχε μὴ κατὰ πόλεις αὐτὸν ἐπιπλέοντα τὴν Πελοπόννησον πορθεῖν: quin ipse Herod. I. c. 158. Aristodicus, inquit, ἔσχε μὴ ποιῆσαι ταῦτα Κυμαίους. Dissimilia, ni fallor, erunt, quae multa poterunt obmoveri: nam non nescio Sophocleum Philoct. vs. 1235. ἔστιν ὃς σε κωλύσει τὸ δρᾶν: quaeque huius sunt classis plura. VALCK. — In vulgatam huius loci scripturam consentiunt libri, quam nec opus erat sollicitare. S.

9. τὰ περίεσχατα νεμομένου τοῦ πυρός) Scriptura τὰ ἔσχατα περινεμομένου habet quo commendatur. Sed περιέσχατα lib. I. 87. sicuti τὰ περὶ τὰ ἔσχατα eiusdem Musae c. 191. Quod subsequitur autem, οὐκ ἔχοντες ἐξήλυσιν, Laurentius accepit, ac si παρίχοντες esset; neque inprovidē, si quidem ἔχον

ea apud *Thucydidem* potestate veteres Enarratores semel iterumque explicarunt. Si tamen ex codicibus ἔχοντες erueretur, spernendum cum *Pavio* et aliis haud cense-rem. *WESS.*

12. διὰ μέσης τῆς ἀγορῆς) *Pactolum* διὰ μέσων ἀφικνούμενον Σάρδεων ἱεῖα χρημάτων νομίζειν hinc *Dio Chrysost.* Orat. LXXXIII. p. 659. A. et scriptorum complures. De amne *Hermo* [lin. 13.] iuxta *Phocaeam* in mare se mergente lib. I. 80. *WESS.*

CAP. CII. 2. Κυβήβης) Favet *Galeo*, Κυβέλης emendenti, verum iniuriā, *Valla*. Vulgato patroni veniunt *Hesychius*, *Eustathius*, *Suidas*, et quos plures advocavit doctissimus *Gudius* ad *Phaedri* lib. III. Fab. 20. Haec est inclamantis Chori, Ὅριστ' ἄρα παμβῶτι γὰ, Μᾶτις αὐτοῦ. Διὸς, Ἄ τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὐχρυσον νίμεις, *Sophoclis Philoct.* vs. 390. Eadem in *Maecenatis* Epigr. *Ades* huc, ἀδὲς *Cybebe*, fera montium dea, h. e. ὁριστ' ἄρα *Sophoclis*; cuius ego suffragio eam Latini versus apud *Diomedem* et *Fortunatianum* scriptionem praeoptarem. Multa nuper et docta de *Cybebe* et *Maecenatis* Epigr. Cl. *Pet. Burmannus* Secund. Anthol. Latin. lib. I. p. 30. Porro incendii templorum in Graecia obtentus, quem [lin. 3.] Persis scriptor tribuit, arcessitus erat: verior caussa, quod deos parietibus includi negarent, templa improbantes. Conf. *Brisson.* Reg. Pers. II. 31. etc. *WESS.* — Pro eo quod in *Vallae* Latinis erat, templum *Cybeles*, graecam nominis deae formam *Cybebes* cum Gron- tenuit *Wess. S.*

3. ἀντινέπιμψαν τὰ ἐν Ἑλλήσι ἱερά.) Hic insano tantum furori fuit praetextus: neque Persarum res sacras, nedum Asiatica templa violaverant Aegyptii, quum teste *Diodoro* I. 46. Cambyses ἐνέπρησε τὰ κατ' Αἴγυπτον ἱερά. De Graeciae templis a Persis vel incensis vel violatis veterum loca collegerat *B. Brisson.* de R. Pers. II. pag. 218. et seqq. Haud protrita dedit vir Magnus ad *Diodori* Sic. XI. 29. ubi in eam propendere videtur suspicionem, quam *Theopompus* certe verisimillimam movit, formulam illam iuris iurandi, quam Graecos ad Plataeas iurasse perhibent, ab Atheniensibus esse confictam. *Theopompi* praeceptori *Isocrati* pag. 73. A. soli dicuntur Iones illis diras imprecari, qui templa Deorum instaurarent igne Persarum violata, tanquam mo-

numenta posteris relinquenda barbarorum impietatis: τῶν ἐμπρησθέντων ἱερῶν ἐπηρεάσαντο εἴ τινας (legerim, εἴ τι τινές) οἰκοδομήσαιν. Qui Persis apud Plataeas se obiecerunt Graeciae populi, plerique fuerunt Peloponnesii, in universum secundum Herod. ferme viginti: praeter Atheniensium, ceterorum utique templa non incenderant Persae, neque videri poterant facturi. Phocensium si qui forte transfugae pugnae interfuerunt nobilissimae, in Phocide unum memorat Herod. VIII. 38. Abis Apollini sacratum templum quod συλῆσαντες ἐνέπρησαν. Huc adde templa quaedam Attica et τοὺς ἐν τῇ Ἀλικαργῖα ναοὺς ex Pausan. Phocicis pag. 887., praeterea nullum equidem commemoratum legere me memini templum, quod in veteri Graecia Persae incenderint. Sed Ionum templa recensens Pausanias, ad quae cetera Graecorum magnificentia non poterant aequiparari, duo scribit de nobilissimis ὑπὸ Περσῶν κατακαυθῆναι: τὸν τε ἐν Σάμῳ τῆς Ἠρέας (ναὸν,) καὶ ἐν Φωκαίᾳ τῆς Ἀθηνᾶς. Θαῦμα δὲ ὅμως ἦσαν καὶ ὑπὸ τοῦ πυρὸς λελυμασμένοι, VII. p. 533. Pro ingenio suo Persarum hanc etiam impietatem amplificaverunt Athenienses. VALCK.

11. Εὐαλκίδις) Quidquid in hominis nomine Codices variant, de recepto nihil demuto. Εὐαλκίς, quo titulo victorem Olympiae Pausanias lib. VI. 16. memorat, Εὐαλκίδην et Εὐαλκίδα recte format. WESS.

CAP. CIII. 2. ἐπικαλεομένου σφίς πολλά δι' ἀγγέλων Ἀρισταγόρῳ) Sic recte Passion. et Ask. sicuti cap. 108. Onesilus κήρυκας διέπεμπε - - ἐπικαλεύμενός σφίς, activa verbi notione; quam recte etiam Gronov. h. l. in latinis expressit, in graecis quidem scripturam tenens olim vulgatam ἐπικαλεομένους. WESS.

6 seq. πολέμων ἰσχυράζοντο) Prudenter Reiskius priorem abdicavit coniecturam. Simplex verbum compositi vicem obit, ut VI. 100. προδοσίην ἰσχυράζοντο. Mox [lin. 9.] ἐκπλώσαντίς τε ἔξω τὸν Ἑλλησπόντον in structura geminum habebit c. 104. φυλάξας ἐξελθόντα τὸ ἄστυ. Alii maluissent, ἐκπλώσαντες ἔξω τοῦ Ἑλλ. aut ἐκπλώσαντες τοῦ Ἑλλησπόντου, qualia in Demosthene, Philostrato, atque aliis obvia. Hoc amplius, καὶ γὰρ τὴν Καύκον etc. expeditum dedimus ad lib. II. 106. WESS. — Vide ad II. 106, 1. notata, et quem ibi citavi locum I. 86, 38 seq. S.

CAP. CIV. 5. Εὐέλκωντος) Notissimus ex Pheretimaie historia lib. IV. 162., et, temporis ratio si subducatur, competet aetas. Cur autem [lin. 6.] παρηγορέτο ex scriptis Codd. praetulerim, non repeto dicta. [Vide Adn. ad c. 100, 8.] Portus, vulgato praesidium paraturus, novum exorsus est commentum. WESS.

11. στασιώτραι) Erunt fortasse, qui de militibus (στρατιώτραι) cogitabunt; quibus, tametsi prospiciam quid pro illis dici queat, non accedo. Notissima utriusque vocabuli in Codd. conmutatio diversitati occasionem, (uti lib. I. 13. III. 144. IX. 2.) dedit, in Strabone etiam lib. XIV. p. 992. B. [p. 674. D. ed. Cas.] ubi Athenodorus ἐπιχείρει λόγῳ μετέγειν κακείνων; Boëthum, καὶ τοὺς συστρατιώτας: atqui illi poëtae nulli milites, nulli commilitones veri, sed συστασιῶται, [quod ibi etiam codd. nonnulli nupero Editori Strabonis offerebant; quos ille laudavit quidem, nec tamen secutus est.] unde mox τῆς στάσεως ibidem mentio. Συστασιῶται non ignoti Herodoto. WESS. — Pro scriptura στρατ. in Wesselingii Var. Lect. testis advocatus est cod. Ask. errore operarum, qui Arch. debuerant. S.

15. ἐπολιόρκει προσκατήμενος) Assidebat oppugnabatque oppidum, Gellius Noct. Att. VII. c. 1. De obsidione, ut adsidere Livio, Graecis adhibetur πόλει vel πόλιν προσκαθῆσθαι. Attigit clar. Wess. ad Diod. I. p. 502. Herodoteum illud bis terve dedit Pausan. I. pag. 30. Συρακούσαις πολιορκούντες προσεκάθηντο: scribi debet libro VII. p. 558. Ἡρακλείαν δὲ προσεκάθηντο πολιορκούντες: et VIII. p. 681, 2. ἐπολιόρκουν προσκαθίζοντο, ubi vulgatur προκαθίζοντο. πολιορκία προσκαθίζοντο Thucydidis est, lib. I. c. 11. VALCK.

CAP. CV. 7. ὡς οὗτοι γὰρ οὐ καταπροιζονται) In Vallae Latinis erat, non fuisse illos prae contemptu sui rebellaturos, non bene. Rex non inpune rebellionem ablaturus innuebat, quam eius mentem H. Steph. et Portus non praeterviderunt. Glossator instus adscripsit ea, quae Aristophanis offerunt enarratores ad Equit. vs. 433., reddenda loco commodiore. Redi ad Cl. Valcken. observationem lib. III. 37. [Adnot. ad III. 36, 33.] WESS. — Non teneri hic a Gronovio debuissē Vallae interpretationem, Valckenarius etiam h. l. monuit. S.

9. ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν) Cur improbatum hoc fuerit, nul-

lam, nisi in Mediceo, caussam animadverti. [Accedunt illi tamen et alii codices, πρὸς pro ἐς scribentes.] In Eustathio εὐξάτο ἀνθρώπῳ ἐς οὐρανὸν ἀφίς τὸν οἰστὸν, ridicule: ἄνω si suprapositam habeat lineam, imo etiam ubi absit, in scriptis Codd. saepe loco ἀνθρώπῳ ponitur: id exscriptorem fefellit, H. Stephanum minime, Dialect. pag. 49. de formula Ὁ Ζεῦ γινέσθαι, quomodo Eustath., disputantem. Dubium autem quo doctissimi viri animus distrahebatur, nunc cessat: testes infinitae formae masti conplures; tantum in verbi indole, simplici an composita, discordes. Mihi nulla hic novandi libido. Adī ad Gronovium. WESS. — Ad ἐγγινέσθαι lin. 11. monuerat Gronov. verbum εὐχομαι intelligi. S.

11. Ὁ Ζεῦ, ἐγγινέσθαι μοι) Digna lectio Codicis erat Med. ἐγγινέσθαι, pro ἐγγινέσθω iure recepta, quam uno alterove exemplo communiret Gronovius, ut alibi fecerat vir clar. in alterius usus infinitivo commendando. Legitur incerti Tragici senarius apud Etymol. pag. 346, 43. Ὁ Ζεῦ, γινέσθαι τῆς δὲ μ' ἐξάντην νόσου: quem alibi lectum non recorder. Aeschyl. Sept. contr. Theb. vs. 259. Θεοὶ πολῖται, μή με δουλείας τυχεῖν. Adde Eurip. Suppl. 3. Aristoph. Ran. 914. Quid in istiusmodi sit votis subaudiendum, docere poterit Xenophontis Abradates Κυρ. Παιδ. VI. p. 100, 42, qui ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπεύξατο, ἀλλ' ὦ Ζεῦ μέγιστε, δός μοι Φανῆναι ἀξίῳ μὲν Πανθείας ἀνδρὶ: vel eiusdem Cyrus p. 97, 42. Ἄλλ', ὦ Ζεῦ μέγιστε, λαβεῖν μοι αὐτὸν γένοιτο ὡς βούλομαι. Horum prius probavit H. Steph. in App. de Dial. Att. pag. 49., sequutus Eustathium. Hic nostra quoque proferens Herodotea, Florentinam adfirmat lectionem in Iliad. β'. p. 188., 29., ἔστι καὶ παρὰ Ἡροδότῳ σχῆμά τι ὁμοιον εὐχῆς, καὶ ἱστορία τοιαύτη Δακρύος εὐξάτο, ἄνω εἰς οὐρανὸν ἀφίς οἰστὸν, καὶ τὸν αἶρα βαλὼν, Ὁ Ζεῦ γινέσθαι μοι Ἀθηναίους τίσασθαι. Ut apud Herod. IV. 18., si me non fallit suspicio, ἄνω mutatum erat in ἄνοι, vel αἰθρωποι: sic in his, pro ἄνω εἰς οὐρανὸν, ed. Rom. dabat ἀθρώπῳ εἰς οὐρανὸν. Absurdam lectionem correxerat et H. Steph. l. c. quam ex ἄνω πρὸς ortam perperam putat Al. Politus, in cuius Ed. p. 474. vulgari non debuerat: ἄνω πρὸς εἰς οὐρανὸν ἀφίς οἰστὸν. Scripsisse mihi videtur Herod. οἰστὸν ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν ἀπείναι, In his ἥλιον legisse videri possent de quibus Diogen. Laërt. in Prooem.

§. 9., καταγινώσκουσιν Ἡροδότου οἱ τὰ περὶ Μάγων γράψαντες· μὴ γὰρ ἂν (ἀνν perperam Ed. Meibom.) εἰς τὸν Ἥλιον βίβη· ξείρην ἀκοντίσαι, μηδ' εἰς τὴν θάλασσαν πίδαας καθίηται, θιούς ὑπὸ τῶν Μάγων παραδιδόμενους: aut certe Solem intellexerunt. Philo Bybl. apud Euseb. Praep. Ev. p. 34. c. τὰς χεῖρας ὀρέγειν εἰς τοὺς οὐρανοὺς πρὸς τὸν ἥλιον. Non ignem tantum et aquam, Solem et Mare colebant Persae; sed et coelum adorabant, ut Graeci Iovem. Persae Herodoto dicuntur lib. I. c. 131. τὸν κύκλον πάντα τοῦ οὐρανοῦ Δία καλέοντες: hoc sublime candens, quem vocant omnes Iovem. VALCK.

CAP. CVI. 11. τοιοῦτόν τι ἐπρήχθη) Quorum quidnam, olim a Valla positum, eandem monstrat lectionem, quam a Steph. repertam ex duobus Codd. Angl. enotavit Galeus, quamque restituendam censerem: κῶς δ' ἄνν τῶν σὼν βουλευμάτων τούτων τί ἂν ἐπρήχθη: horum quidnam tandem esset sine tuis consiliis factum? Histiaei responso, [lin. 15 seq.] τί δ' ἂν ἐπιδηζήμενος ποιῶμι ταῦτα; τεῦ δὲ ἰνδῆς ἰών; τῷ παῖρα μὲν πάντα ὅσαπερ σοί: congruit Magorum ad Astypagen Herodot. I. 120., sed Creontis inprimis ad Oedipum oratio in Soph. Oed. Tyr. vs. 600 et seqq. Νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄννν φόβου φέρω. Πῶς δῆτ' ἰμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν Ἀρχῆς ἀλύπου; Πῶς δῆτ' ἐγὼ κτεῖν' ἂν λάβοιμ', ἀφείς ταῦτα; et ad iratum Thesca Hippolyti Eurip. vs. 1012. Μάταιος ἄρ' ἦν κόυδαμοῦ μὲν οὖν φρενῶν. Ἀλλ', ὡς τυραννεῖν ἡδύ; τοῖσι σώφροσιν Ἡμιστά γ'. ut locum eleganter emaculavit nuper Ier. Marklandus. VALCK.

16. πάντα ὅσαπερ σοί) Multo hoc amplius, quam ὅσα Πέρσῃσι ex Arch. Repetit et gratus agnoscit regis promissa, ἔχει τὰ περ ἂν ἐγὼ ἔχω, ἐμός τε σύσσιτος; ἐὼν καὶ σύμβουλος, supra c. 24. WESS.

29. πάντα κατακρίσω ἐς τῷτό) Vulgatum κατακρήσω Por-tus ex καταγράφω deducit, unde χρῆμα κατακρημένον lib. III. 80. de apta re. Mihi dux et auctor est Arch., atque usus verbi in sarciendo instaurandoque frequentissimus, etiam in N. Test. tabulis. Redi ad c. 28. Sophoclis Oed. Col. vs. 71. κατακρύπτων, h. e. εὐτρεπίσων, eodem vergit. WESS.

34. Σαρδὼ νήσον τὴν μεγίστην) Malunt νήσων τὴν μεγ., non absurde, modo schedae iuberent. Noster principio lib. VI. ὅς Σαρδὼ νήσον τὴν μεγίστην ὑποδείξάμενος καταργήσασθαι, de eodem Histiaeo. Plures olim Sardiniam inter insulas

maris mediterranei maximam perhibebant. Scylax Peripli fine, *μεγίστη Σαρδῶ, δεύτερα Σικελία, τρίτη Κρήτη*, errans profecto. Sed vide Ph. Cluverium Sardiniae c. 1. pag. 479. WESS.

Ibid. Σαρδῶ νῆσον etc.) Similiter scripsit VI. 2. Hic Dario nonnihil aptius fuisset movendo, si Sardiniam *insularum maximam* vocasset Histiaeus, νῆσῳ τὴν μεγίστην: ut supra lib. I. c. 170. Ionibus auctor fuisse dicitur Bias πλείν ἐς Σαρδῶ, νῆσῳ ἀπατίων μεγίστην: quod utilissimum suum consilium, ut ab omnibus intelligeretur, carmine Philosophus explicuisse videtur: vid. Diog. Laërt. I. 85. Ante Biantis aetatem idem illud consilium suis Messeniis, tyrannide Lacedaemoniorum oppressis, dederat Mantichus: Pausan. IV. [cap. 23.] p. 336., Μάντικλος ἐκέλευε - - - πλεύσαντας ἐς Σαρδῶ κτήσασθαι μεγίστην τε νῆσον καὶ εὐδαιμονίαν πρώτην. Idem X. p. 836., ἡ Σαρδῶ, inquit, μέγιστος καὶ εὐδαιμονίαν ἔστιν ἔμοια (sic T. Hemsterh.) ταῖς μάλιστα ἐπαινουμέναις: conf. Diodor. Sic. I. p. 341. et 343. Wess. et Cluver. Sard. Ant. p. 479. VALCK.

CAP. CVIII. 6. στρατιὴν πολλὴν ἄγοντα Περσικὴν) Talis confusio sive σύγχυσις nec inconcinna neque insolens. Exemplorum affatim D'Orvillius conduxit ad Chariton. lib. III. 7. pag. 320. Mox ἀνδρᾶ Πέρσων δόκιμοι [pro προσδόκιμοι] scribes et necentes Arch. et Valla aberrant, turbantque orationis seriem. Satis ad redarguendos ex lib. VI. 6. ἐπὶ δὲ Μίλητον - - ἦν στρατὸς προσδόκιμος. WESS.

11. ἐς τὴν Κύπρον) Ista verba, more historicorum in medio posita, aequè pertinent ad sequentia, καὶ οἱ Πέρσαι, atque ad ea quae praecedunt. Tantilla res non animadversa deceperat interpretes. Cum e Cilicia Persae navibus in oram Cypri Ciliciae traiecissent oppositam, ἦσαν ἐπὶ τὴν Σαλαμίνα· πρὶν, illinc, relictis navibus, itinere terrestri ibant versus Salamina, in altera insulae parte sitam, Syriae obiectam. Seleucià nave profecti Paulus et Barnabas in Cyprum primum venerè Salamina, Act. Ap. XIII, 5. mox dicuntur διελθόντες τὴν νῆσον ἄχρι Πάφου. Quando Paphus in ipso fuit Orientali latere Cypri, atque hinc in Pamphyliam traiecerunt Apostoli, quod spectatissimi Codices offerunt, διελθόντες δὲ ὅλην τὴν νῆσον, causae nihil est cur spernereamus. VALCK.

14. αἱ καλεῖνται Κληίδες) Bene Msti; in Κληίδες tamen Atticorum recentiorum, de quibus Cl. *Valckenarius* ad *Phoeniss. Euripid.* vs. 268., morem temere sectati. Isto de promontorio et insulis adjacentibus, Κληίδες πόρτον καὶ ἰσχυρίαι Σαλαμίνας in vetere *Epigr. Anthol. lib. III. pag. 366.*, ubi *Brodæus* docte, et *Io. Meursius* *Cypri lib. I. 27. WESS.*

CAP. CIX. 8. ἀνταγωνισμένους) *Sermonis* genius restituto favet: ἀποσιεύμεναι, ἐπιτιτιεύμεναι, pluraque hoc de genere in *Musis. Conf. lib. IV. c. 154. et 203.* Parvi autem referet, ἑμβαλῖν an ἰσβαλῖν eligatur: manet eadem sententia, et verborum frequens conmutatio est, sicuti *lib. VII. 128. etc. WESS.*

11. τὸ κατ' ἑμέας) *Ordo* rei hoc praefendum suadet. *Eligite*, inquit *Cyprii* *Ionibus*, ut, quantum in vobis est, *Ioniam et Cyprum liberae perseverent*: quam quidem optionem τὸ κατ' ἑμέας infringit et iugulat manifesto. Τὰ κοινὰ, [*lin. 13.*] a *Galeo* probata, flocci ego facio. Οἱ ἀποκιμωθέντες ἀπὸ τοῦ κοινού, a *communi Atticae civitatis legati* c. 85. τὸ κοινὸν τῶν Σαμίων *lib. VI. 14., KOINON IONΩΝ, κοινὴ ἀσίου* in numis, et alia, obvia passim, vulgatum constabiliunt. Φυλάξαντας qui volent, utantur arbitrio. *WESS.*

CAP. CX. 5. καὶ Σολίων ἀπολέξαντες τὸ ἄριστον) Nulla hic *Arch.* neque aliorum *Codd.* haberi ratio debuit. Σόλαιοι in *Cypro*, Σολαῖς *Ciliciae*. Auctor *Vitae Arati*, a *Petasio* publicatus: εἰσι δὲ καὶ ἑτεροὶ Σόλοι τῆς Κύπρου· ἀλλ' οἱ μὲν Κύπριοι Σόλαιοι καλοῦνται· οἱ δὲ Κιλίκιοι, Σολαῖς. Quibus concinit *Diogenis Laërt. lib. I. 32. observatio*. Pravum etiam ἀποδέξαντες, hoc certe loco, ex levi scriptionis vitio ortum. Dedit *lib. III. 14. καὶ ἄλλας παρθένους ἀπολέξας, aliasque virgines seligens*: et τριήκοντα μυριάδας ἀπολέξάμενος στρατοῦ *Mardonius*, sibi xxx. illa millia secernens, *lib. VIII. 101. Talia in Thucydide, Xenophonte, et Procopio in primis, conplura. WESS.*

CAP. CXI. 4. ὑπαρπιστὴς γένος μὲν Κάρ) Una litera perperam posita (Κάρ in καὶ transierat) latens his vulnus inflixerat: ex nullius forsitan exspectandam ingenio *Gronovius* opem attulit, a *Med. Cod.* subministratam. Confusae librariis literae P. et I. centena Graecis scriptoribus inflixerunt vitia: ex *Hesychio* nonnulla tollere coepit,

quem nobis ademptum lugemus, claro iuvenis ingenio, Io. Pierson. in Praef. ad Moer. p. 21. Fuit armiger Onesili τὸ μὲν γένος Κάρι, τὰ δὲ πολέμια κάρτα δόκιμος, καὶ ἄλλως λήματος πλῆτος. Ubique vocem λήματος apud Herod. onerat male duplicatum; tollendum iam monuerat Graevius. Aptē quadrant Herodotea in famulum e Caria; in cap. seq. [c. 112, 11.] forsā et in aliis Codd. pro Κάρι, vera lectione, reperietur ὀπάων, ut legit Valla et Arch. et erat ille Car Onesili pedissequus; ὀπάων vel ὀπίων, id est ὀπηδός et ὀπίμων: hoc ipso cap. mox legitur, εἰσι πρὸς ταῦτα ὁ ὀπάων αὐτοῦ. Cures, mercede conducti, militantes καθ' ὅλην ἱπλανήσαναι τὴν Ἑλλάδα, teste Strabone XIV. p. 978. A. [pag. 662. D. ed. Cas.] Singuli quoque passim apud Graecos servitutem serviebant; illinc vulgo Cariones dicti. Aristoph. Av. vs. 765., Εἰ δὲ δούλός ἐστι καὶ Κάρι, ὥσπερ Ἐξηκιστίδης. VALCK.

Ibid. γένος μὲν Κάρι, τὰ δὲ πολέμια etc.) Egrege ex Mediceo Cl. Gronovius. Πολέμια, sive πολεμῆια ἔργα, quomodo Arch. et Vind. lib. VII. 9. iterum, Homericum redolent οἷς οὗτοι μέλει πολεμῆια ἔργα Iliad. B'. 338. et N'. 727. Iam λήματος πλῆτος cur integraverim, non iterum monita ad cap. 72. WESS.

17. μέγα τοι γίνεσθαι) Malebat D'Orvillius, si codices addicerent, μέγα τι, ad Chariton. lib. VII. 2. p. 595. At illi reluctantur; sententia Caris bona est, qui quidem cum mox ait ἡμίσητα συμφορῇ, priscorum opinionem probat, vinci et sterni a viro egregio et forti laudantem. Nobile Virgilianum, Aeneae magni dextra cadis, Aen. X. 830. Adi ad Ciofanium in Ovidii Metamorph. V. 191. WESS

CAP. CXII. [2. ἄκροι γινόμενοι ταύτην τὴν ἡμέραν) Benedictus in Notis criticis ad Herodoti Historias, vulgatam olim lib. I. c. 73, 18. scripturam defendens, et ὀργὴν οὐκ ἄκρος haud dubie irae non temperans significare contendens, hac nititur ratione: „quia ἄκρος saepe, ut Herod. V. 112. „indicat superior, victor.“ Non viderat vir doctus, verbis supra scriptis nullam aliam nisi eam subiectam esse sententiam, quam his Latinis commodissime Valla reddiderat, eo die strenue (potuerat perinde acriter dicere) pugnant. S.]

CAP. CXIII. 6. πολεμιστήρια ἄεματα) Explicant

Critici ad *Aristoph. Nub.* vs. 28. Πολεμιστήρια καλοῦνται καὶ τὰ πολεμικὰ ἄρματα, ἐφ' ὧν ὁπλίτης ἐπιβέβηκεν ἅμα τῷ παραβάτῃ. Melius et aptiore nomine ἡνίοχος καὶ παραβάτης sive παραβάτης alii. Mansit itaque Salaminiiis priscus ex curribus pugnandi mos, sicuti diutissime Thebanis in Bœotia, de quibus, et gemina sectatis, ad *Diodori XII.* 70. pag. 527. WESS.

11 seqq. Φιλοκύπρου δὲ τούτου etc.) *Plutarchus* consentit in *Solon.* pag. 93. A., hoc amplius, *Solonem* tradens regi auctorem fuisse, ut novam urbem, ob asperum et inconmodum prioris *Aepeae* situm, conderet, quae a *Solone* deinceps Σόλοι. Non illis dissimilia *Auctor Vit. Arati*, nisi quod regem Κυπράνορα adpellet. *Io. Meursium* haec non fugerunt, *Cypri* lib. I. 7. WESS.

12. ἀπικόμινος ἐς Κύπρον) Et aliunde noveramus in *Cypro* saepius et satis diu *Solonem* fuisse commoratum: primo tamen adspectu nihil admodum ista hic ad rem facere videntur; et facile quis in eam veniret suspicionem, post ista voces aliquot intercidisce. Sed tradere voluit, ut opinor, *Herodotus*, dum moraretur apud *Philocyprum*, *Solonem* in ipsa insula *Cypro* carmina condidisse, quibus amicum istum suum collaudarit: atque id manifestum est ex parte *Elegiae*, qua Regem istum alloquebatur *Solon*, *Plutarcho* conservata in *Solone* p. 95., Νῦν δὲ σὺ μὲν Σολῶνι πελὺν χρέονεν ἐνθάδ' ἀνάσσαν Τήν τε πόλιν ναίοις καὶ γένος ὑμέτερον. Αὐτὰρ ἐμὶ ἐν νηὶ θεῇ κλεινῆς ἀπὸ νήσου Ἀσκηθῆ (*Hesych. ἀβλαβῆ*) πέμποι Κύπρῳ ἱερότατος: detque illa mihi νόστον πατρίδ' ἐς ἡμετέραν. In *Solone* suo, nec mirum, solito negligentior *Io. Meursius* carminum *Solonis* omisit reliquias; senarios etiam, quibus suam ipse πολιτείαν, quam constituit *Athenis*, descripserat elegantissimos, ex *Aristide*, *Plutarcho*, aliisque inter se collatis partim certe concinnandos. VALCK. — *Solonis* quotquot *Fragmenta* supersunt, diligenter collecta, *Brunkius* edidit in *Gnomicis Poëtis Graecis* p. 73-84. ubi versus isti in *Philocyprum*, pag. 81 seq. S.

CAP. CXIV. 7. ἱμαντεύθῃ σφι) Ad eum modum superius cap. 45. τὰ μεμαντευμένα, et *Heliodori* τὰ ἐκ νεκυίας μεμαντευμένα *Aethiop.* VII. princ., quibus nunc non adiungo λουτρά τοῖς τετρωμένοις μαντευτά, et *Philocteten* μαντευ-

τὸν τοῖς Ἀχαιοῖς ex Philostrati Heroic. II. 18. et V. 1.; hoc tamen, S. Bochartum mellificantes in Onesili calva apes recte admovisse ad Iudic. c. XIV, 9. illuminandum Hieroz. P. II. lib. IV. 10. p. 505. WESS.

CAP. CXVI. 3. Τμήνης) Dedi hanc scripturam Codicum consensui, redituram c. 122. Τμῆνης si cui placebit, caussa ex prisco Persarum sermone, quem ignoro, pendebit. Τοὺς ἐν Σάρδεσι στρατευσαμένους [lin. 5.] nec hic, neque c. 122. ob Arch. et Vindob. repudiavi. Bene Gronovius. WESS. — Veterem scripturam ἱς Σάρδεις in contextu tenuit Gronov., in Notis alteram praeferendam censuit. S.

CAP. CXVII. 3. Περκώτην) Puro fonte si manerunt in Ethnographo Περκώτη, πάλαι Περκώπη, haud spreverim ex schedis Περκώπην. In Strabone [lib. XIII. pag. 590. v. ed. Cas.] nunc quidem, καὶ ὅτι πάλαι Περκώτη μετωνομάσθη ὁ τόπος: unde si Stephanus sua depromserit, uti credibile, Περκώπη ibidem modo fuit. Poëtae modo Περκώτη, alibi Περκώπη Iliad. A'. 229., ubi Eustath., ἡ δὲ Περκώπη αὐτή, ἑτέρα ἰσὶ παρὰ τὴν διὰ τοῦ τ, nescio quo iure. Eadem enim urbs ad Hellespontum, cuius in nomine Homeri Codices olim aequae variarunt ac Herodotei. WESS. — Apud Strab. l. c. Tzschuckius T. V. pag. 293. praeceuntibus Mastis una voce ἡ Περκώπη edens, Politum laudavit ad Eustath. in Homer. T. II. pag. 771. De eadem urbe conferri possunt quae a Casaub. et a nobis ad Athenaeum notata sunt, Animadvers. T. I. p. 223. et praesertim p. 499. S.

CAP. CXVIII. 5. ἐκ τῆς Ἰδριάδος) Regionis nomen instauravi, expugnatus Stephani verbis, Ἰδριάς πόλις τῆς Καρίας: quae quidem antea Chrysaoris et Hecatesia cum diceretur, ab ipso, ubi posita erat, tractu cognomen duxit. In Πυξόδωρον titulo [lin. 7.] nihil novatur, numis et Diodoro XVI. 74. ΠΙΞΩΔΑΡΟΣ: nihil quoque in Κινδυῖες, [lin. 8.] cui suo periculo Κινδύος: a Cnido Cariae, Nob. Palmerius substituit, oblitus Cnidum gentile Κνιδίων formare: Berglerus malebat Ἀλινδῖες, ex Alindis Cariae ap. Arrianum Αναβ. I. 24. Equidem nihil demuto, siquidem Κινδύς, Κινδύη, et Diana Κινδυῖς in Cariae finibus apud Polybium [XVI. 12, 3.] et Strabonem lib. XIV. p. 972. [pag. 658. v. ed. Cas.] cum Casauboni observatione. Caricum autem hoc bellum Herodot. T. VI. P. I.

Demon in Schol. ad *Plut. Aristoph.* vs. 1003., egregia *Hemsterhusii* opera adiutus, indicaverat. WESS.

[8. τοῦ Κιλίκων βασιλῆος Σιγνένσιος) Conf. VII. 98, 4. et *Wesseling.* ad I. 74, 16. S.]

CAP. CXIX. 7. ἐς Λάβρανδα) Superstitiosa membranae *Medic.* veneratio (vere *Hemsterhusius*) Λάβρανδα *Herodoto* inculcavit. Urbis nomen amanuensium alii Λάβρανδα, nonnulli pingebant Λάβρανδα, quam utramque scriptiōnem Florentiae atque alibi conbinarunt. Λάβρην olim *Lydi* et *Cares* securim adpellabant, teste *Plut.* Quaeest. Gr. p. 302. A., hinc Λάβρανδα. *Straboni* et numis Λάβρανδα, *Iupiterque* Λάβρανδηνός, qui frequentius Λάβρανδινός, lib. XIV. pag. 973. Quid de *Aeliano* dicam, cui ex λάβρω καὶ πολλῶν ὕσαι *Iupiter* iste? Errat insuper, Κάριον et Στράτιον confundens *Iovem* lib. XII. de *Anim.* c. 30. Cautior *Strabo*, de quo antea ad *Herod.* I. 171. WESS.

Ibid. κατελήθησαν ἐς Λάβρανδα) Enarrat *Herodotea*, et cum *Demonis* fragmento comparat *Ti. Hemsterh.* ad Schol. in *Aristoph.* *Plut.* pag. 355. ex cuius eruditissima coniectura scripserit *Demon*: τῶν Καρῶν περὶ τοῦ πολέμου πρὸς τῷ τοῦ Λάβρανδίνος ἄλσει βουλευσαμένων. *Herodotus* ἱερὸν μέγα τι fuisse scribit καὶ ἄγιον ἄλσος πλατανίστων: cui et alibi permutantur voces ἱερὸν et ἄλσος, ut VI. c. 78. et 79. τὸ ἄλσος τοῦ Ἄργου: τὸ ἱερὸν, et τὸ τίμιος: ubi mox ἄτε γὰρ πυκνοῦ ἰόντος τοῦ ἄλσος. In hoc *Labrandensis Iovis* luco sacellum probabiliter fuit, in quo staret *Iupiter* Στράτιος manu gestans securim. Exquirat in Quaeest. Gr. *Plutarch.* p. 301. v. cur manu teneret τοῦ Λάβρανδίνος Διὸς ἐν Καρίᾳ τὸ ἄγαλμα πέλεκυν ἡρμένον? *Iupiter* Στράτιος aevo recentiori colebatur et alibi terrarum, *Herodoti* forsā aetate nusquam nisi in *Caria*, vel saltem a *Caribus* solis. Istis interiectis de *Iove* *Stratio*, vocula sibi usitata redorditur orationem *Herodotus*: [lin. 10.] Κατελήθητες ὧν οὗτοι ἐθαῦτα ἐβουλευόντο περὶ σωτηρίας: his ex libro *Med.* voculam δὲ inseruit *Gronov.* quam omissam mallem in eumdem sensum scribi quoque potuerat, κατελήθητες δὲ οὗτοι, hi, inquam, huc in unum coacti de rei summa deliberabant: ut aliis δὲ, sic etiam *Nostro* frequentatur: vid. *Ti. Hemsterh.* ad *Lucian.* pag. 322. et in *Obs. Miscell.* III. p. 419. VALCK.

CAP. CXX. 7. πισόντων δὲ πολλῶν) Si confirmare-

tur aliunde, non esset absurda lectio, quam margo prae-
bet Ed. Steph. πεσόντων δὲ τῶν πάντων πολλῶν, Μιλήσιοι
μάλιστα ἐπλήγησαν: quum in universum multi cecidissent in
praelio, Milesii tamen maximam prae ceteris cladem accepe-
runt. Demon in Schol. ad Arist. Plut. p. 357., οἱ Μιλήσιοι -
πανδημὶ τοῖς Καροὶ βοηθήσαντες, καὶ τοῖς Πέρσαις μετ' ἐκείνων συμ-
βαλόντες, σχεδὸν πάντες ἀπέθανον. Quod in Herodoteis est πλη-
γῆναι, ubi eodem modo ponitur a Thucydide III. 18., recte
explicatur a Schol. μεγάλως νικηθέντες. Πληγὴ γάρ, inquit,
κατὰ πόλιν, καὶ τραῦμα, ἢ ἰσχυρὰ ἥττα. Herodotus aori-
stos primos pass. adhibet prae secundis; non hic tamen
scripsisset πληχθέντες, [aut ἐπλήγησαν,] quod et inusita-
tum recentioribus: in Schol. ad Aristoph. Av. vs. 1402.,
πληχθεὶς mutandum videtur in παταχθεὶς: ne hoc quidem
apud veteres Atticos invenietur, neque etiam παταγῆς,
quod viri docti putabant restituendum Lysiae p. 15., ubi
pro ποδότης legendum sine controversia πληγῆς. Actor at-
tice dicitur πατάξαι: qui patitur, πληγῆναι. Ad minuta ta-
lia homines eruditi saepe non satis attenderunt. VALCK.

CAP. CXXI. 1. Μετὰ δὲ, τοῦτο τὸ τραῦμα etc.) Ve-
rior talis distinctio. [Vide Var. Lect.] Debent, quae se-
quuntur verba, [ἀνέλαβόν τε καὶ ἀναμαχίσαντο,] suum sibi
ex more habere. [Scilicet pro ἀνιμάχ. male ἱμαχίσαντο est
in Arch. et Vind. quod in Var. Lect. adnotare neglexi.]
Praeit scriptor lib. VII. 231. ὁ μὲν (Aristides) ἀνέλαβε πᾶ-
σαν ἐπινοχθεῖσαν οἱ αἰτίν: tum VIII. 109. νενικημένους ἀναμά-
χισθαι τε καὶ ἀναλαβεῖν τὴν προτέρην κακότητα. Neque Diodorus
aliter XVI. 19. ἀναμαχίσασθαι καὶ ἀναλαβεῖν βουλόμενος τὴν
ἥτταν, saepeque alias ἀναμάχισθαι τὸ γεγονός ἐλάττωμα. Nam
τραῦμα Herodoteo sermone tantumdem ac ἥτταν sive ἐλάττω-
μα valere, in dubio non est. WESS.

4. ἐλόχῃσαν) Debetur scriptis libris. Ἐλόχῃσαν - -
τὰς τῶν Ἀθηναίων γυναῖκας lib. VI. 158. et saepiuscule. Foe-
dior in connexis macula atque ad tollendum difficilis.
Aldinum ἐπὶ Δάσφ nullo commendatur merito: si ΕΠΙ-
ΔΑΣΜΙ scribatur, una aberit littera ab ἐν Πιδάσφ, cui
Gronovius primas dedit. At ea Cariae urbs Πήδασα Polybio,
Straboni, Stephano, et Eustathio, Homericam Pedasum du-
dum eviluisse docenti ad Poëtam p. 623, 23. [ad Iliad. Z'.
p. 476, 21. ed. Bas.] Ubi vero ἐπὶ Πηδάσσι pingetur,

res procedet, sed Codicum patrocinio defecta. *Vallae* Latina, in via quae in *Mylassa* fert, ex Graecis τὴν ἐπὶ Μυλάσσει ὁδόν, magis sunt, sive *Mylassorum* in Caria situs consideretur, seu insidiarum architectus *Heraclides*, domo *Mylassensis*, accommodata. Accedit ἐπὶ Λατοῖσι, mutilatè scriptum in *Arch.* et *Vind.*, neque sibilans neglecta obest, qualis in multis ΜΤΑΑΣΕΩΝ numis. Equidem *Vallae* praepudicio pene abripior, et vix mihi tempero. Maneat tamen ἐν Πηδάσῳ, donec aliunde *Mylassis* tutela; succurratque Πηδάσος [sive Πηδάσων] in Caricae *Stratoniciae* vicinia apud *Strabon.* lib. XII. p. 909. D. [p. 611. C. ed. Cas.] WESS.

Ibid. τὴν ἐν Πηδάσῳ ὁδόν) ἐν Πηδάσῳ posuit in marg. *Stephanus*: illinc fluxit quod ante *Gronov.* vulgabatur ἐπὶ Δάσῳ. Eodem errore vulgatur in *Allegor. Homer. Heracliti* p. 420., ἡ ἐπὶ δυνάδι μάχῃ: ubi corrigi debet ἡ ἐν πεδιάδι μάχῃ, aut, si quis illud malit ut usitatius, ἡ ἐπὶ πεδιάδι μάχῃ. Pro diversis lectionibus, ἐπὶ Δάσῳ, ἐν Πηδάσῳ, ἐν Πηδάσῳ, duo Codices offerunt in *Diss. Herod.* τὴν ἐπὶ Λατοῖσι ὁδόν. Suspicio ad vocem Πηδάσῳ olim correctionem adscriptam δασυῖσι, quae facile degenerarit in Λάσσοισι. Quid *Valla* legerit incertum est; nam *Mylassensis* *Heraclides* in vicinis memoratus menti scribentis offerre potuit Cariae *Mylassa*: Mihi maxime fit verisimile scriptum ab *Herod.* τὴν ἐν Πηδάσῳ ὁδόν. Urbem ille Πηδάσα, quantum recorder, non nominat; sed incolae istius tractus ipsi dicuntur aliquoties Πηδάσις, I. 175. VIII. 104. et 105. VI. 20., τὰ ὑπερῷα ἰδοσαν Καρὶ Πηδάσῳ ἐκτῆσθαι. Diceretur autem ἡ ἐν Πηδάσῳ ὁδός, ut via dicebatur in *Phocide* ἡ ἐν Φωκίῳ ὁδός. Saepè memorant τὰς ἐν Φωκίῳ πόλεις: τῶν πόλεων τῶν ἐν Φωκίῳ, *Demosth.* p. 210. *Philostratus* p. 842. dixit τὴν εὐθὺς Φωκίων τε καὶ Διελφῶν ὁδόν. *Xenoph.* Ἑλλ. VII. 362, 17. ἐν ταῖς συμβολαῖς τῆς τε ἐπ' Εὐτρησίῳ καὶ τῆς ἐπὶ Μιδίᾳ ὁδοῦ: ad hoc exemplum hic quoque scribi potuit τὴν ἐπὶ Πηδάσῳ ὁδόν. Πηδάσειων ὁδόν, viam quae duceret in regionem *Pedasensium*; vel *Pedasa*. VALCK.

CAP. CXXXII. 7. Αἰολίας πάντας ὅτοι τὴν Ἰλιάδα νεμονται) *Galei* miror iudicium, veram lectionem esse scribentis Αἰολῖδα. Virum doctissimum deceperat, ut puto, locus lib. VI. c. 8. ubi mentio fit Αἰολίων ὅτοι τὴν Αἰολῖδα.

γῆν νύμονται: ista hinc illuc male translata suspicor, ubi *Λεβον* exhibent Codices et *Valla*. Hic autem scripserat, opinor, *Herodotus Aiolias π. ὅτοι γῆν Ἰλιάδα*, vel τῇν Ἰλιάδα γῆν νύμονται: quam hic lectionem vicina satis adfirmant et dux Persarum mortuus in τῇ Τρωάδι. Supra c. 94. cum ab Atheniensibus occupatam ut suam urbem, Mitylenaei Sigeum repeterent, contendebant Athenienses, οὐδὲν μᾶλλον Αἰολεῦσι μετὶ τῆς Ἰλιάδος χώρας, καὶ τοῖσι ἄλλοις. Oram maritimam ab Abydo Cumam usque quia tenebant olim omnem propemodum *Aeoles*, totum istum tractum Αἰολίδᾳ dixerat *Ephorus*, teste *Strabone* XIII. p. 896. v. [p. 600. c. ed. Cas.] Quos cepit *Gergithios* sive *Γέργιδας*, [lin. 8.] *Teuerorum veterum reliquias*, quo Troadis loco sitam urbem incoluerint discere licet ex *Herod.* VII. c. 43. VALCK.

7. τῇν Ἰλιάδα) Ἐλιάδα *Arch.* pravum est, neque cum *Galeo Αἰολίδα* scribendum. Persarum in *Aeolidem* post pauca sequetur expeditio, ante quam *Aeolenses*, Iliadem oram incolentes, eorumdem vincentium iugum subierunt. Dabit tales *Aeolenses* cap. 94. huius Musae, et lib. I. 151. Vidit et *Cl. Pavius*. WESS.

CAP. CXXIV. 2. ψυχὴν οὐκ ἄκρος) *Laurentius* mentis non compos, male de *Aristagora*; quippe, quod rerum aeries declarat, mentis nequaquam alienatae. Animi constantiam metus illi excusserat. Ἄκροι τὰ πολέμια, acres in bello VII. 111., νησὶ ἄκροι γινόμενοι *Iones* in praelio navali strenui cap. 112. superius; [Nollem ibi νησὶ cum ἄκροι a viro doctissimo iunctum: νησὶ ibi ad ὑπερβαίνοντο refertur, classe superarunt.] alibi ἄκρη ἀμνην, et ἄκρος ὄργην, de quo lib. I. 73. *Pindari ἀκρόσιφος* Od. Olymp. XI. extrema et ψυχὴν ἄκρος non longe distant, etsi animi audacem constantiam posterius magis exprimat. Consequens δὲ [ead. lin.] *Reiskius* inductum, *Pavius* οἱ ταράξας, sibi et in rem suam turbans, mutatum mavult: ego eius possessionem non turbo. WESS.

9. ἄγχι ἐς ἀποκίην) Hoc praetuli. Verba sunt consulentis et interrogantis *Aristagorae*. Qui vero ἄγχι ex pristino ἄγχι finxerunt docti homines, illud insuper habuerunt. ἐνίσχυσι [lin. 10.] ex iisdem schedis non laudo. Conatus *Histiacei* significatur, ut c. 23. WESS.

CAP. CXXVI. 8. πόλιν περιματήμενος) Ἐντὶ ἐδούς,

Novem vias, in quarum vicinia deinde *Amphipolis* ab Atheniensibus condita, et xxxii. quidem annis post Aristagorae cladem, egregio auctore *Thucydide* lib. IV. 102. Atticae coloniae tempus in Olymp. lxxvii. aut sequentis initium incurrit, hinc Aristagorae et comitum strages in Olymp. lxx. Confer *Diodor.* XII. 68. et *Ed. Corsinum Fast.* pag. 184. Tomi III. Quod accedet, *Laurentii Vallae* meritis locabitur. Accusatur [*Valla* ab *H. Stephano*] ob *Miletum* in virile nomen conversam: mihi criminatio anceps. Ecce tibi eius Latina ex principe editione: cuius sententia praecipue erat abeundi in *Myrcinum*, demandata *Mileto Pythagorae* viro inter populares probato procuratore *Mileti*. Aufer inde duo postrema, quae *Vallae* non videntur, quis color accusationi? Immo vero ut isthic leguntur, liquidone declarant insimulantium actionem? WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEXTUM.

CAP. I. 2. μεμετιμένος ὑπὸ Δαρείου) Nihil haberet, cur in contemptum μετιμένος veniret ex *Fragm. Regio*, Ionum consuetudine idem ac vulgare μετιμένος: immo vero lites prae-cideret, quibus receptum μεμετιμένος vexatur. Obstat posterioris in his libris iteratio V. 108. VII. 229., mirae quidem αὐξήσεως, sed Herodoteae apud *Portum*. WESS. — Nempe quasi simplex verbum esset μετώ, idem valens ac μεθήμι, dimitto. S.

10. τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔββαψας μὲν σὺ) Dictum proverbiale, quo scitissime usus *Gregorius* est *Naz.*, ut culpam tot regionum, in Mesopotamia Persis cessarum, a *Ioviano Imp.* in *Iulianum* verteret, *Stelit.* II. p. 118. c. καὶ τὸ τοῦ Ἡρόδοτου περὶ τῆς Σαμίων τυραννίδος καιρὸς εἰπὴν, ὅτι τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔββαψε μὲν Ἰστιαῖος, ὑπιδύσατο (ὑπιδήσατο) δὲ Ἀρισταγόρας. Hinc hausit *Nicephorus*, [*Hist. Eccl. lib. X. c. 38.*] quem antestatus *Gronovius* est. Quod autem haec proxime antevertit εὐτὼ τοι Ἰστιαῖε, mutari οὐ καὶ τοι Ἰστιαῖε [quod *Reiskio* visum erat,] non debuerat. *Artaphernes* voluit, Ita, *Histiaeae*, quod ad haec negotia attinet, sese habet. WESS.

Ibid. τοῦτο τὸ ὑπόδημα etc.) Explicat *Tzetzes* *Chil.* III. vs. 324. et IX. vs. 240. τὴν ὑπόθεσιν δίδωκεν Ἰστιαῖος, Ἐς τίλος δ' ἐξεπείραυν αὐτὴν Ἀρισταγόρας: sed ipsi fraudis architecto *Histiaceo* dixit ista satrapa, non *Dario*. Proverbii vim obtinuisse Herodotea liquet ex *Diogeniani* *Cent. VIII. Prov. 49.* *Cleonem* τὸν βυροδέψην, decebant ista in *Aristoph.* *Eq.* vs. 314., Οἷδ' ἔγωγ' ἐπὶ τὸ πρῶμα τοῦθ' ὅταν πάλοι καττύνεται. VALCK.

CAP. II. [6. ὑπιδυει τῶν Ἰώνων τὴν ἡγεμονίην τοῦ πρὸς Δαρεῖον πολέμου) *Herodotea* verborum traiectio, quorum na-

turalis series haec erat: ὑπὸντι τὴν ἡγεμονίαν τοῦ πολέμου τῶν Ἰωνῶν πρὸς Δαρειόν. S.]

CAP. III. 4. τὴν μὲν γινομένην etc.) Videri potest ab absurditate longe abesse priscorum Codicum τὴν μὲν νυν ἐν αὐτοῖσι etc. veram apud ipsos causam non aperuit. Vicinum admodum lib. III. 65. τοῦτο ἐς ὑμᾶς ἐκφῆναι. Nec recipio tamen. Ordo, ut saepiuscule, turbatior consulto; iuncta valuit οὐ μάλα ἐξίφαινε αὐτοῖσι. Histiaei autem de Ionum μετακινήσῃ commentum, ad perterrefaciendos satis erat adpositum, siquidem et Assyriorum et Persarum institutis respondens. Quid enim illi Hierosolymitanis testati fuerint olim, tanquam re minime dubia, docemur II. Regum c. XVIII, 32. Persarum mos superiore tangitur libro c. 146 et post pauca cap. 9. De Philippo Macedone Iustinus culte, VIII. 5. Reversus in regnum, ut pecora pastores nunc in hibernos, nunc in aestivos saltus traiciunt, sic ille populos et urbes, ut illi vel replenda vel derelinquenda quaedam loca videbantur; ad libidinem suam transfert. Mitto Romanos. WESS.

8. οὐδὲν τι πάντως) In coniecturam Abreschii, longe certissimam, hoc inciderat. Redi modo ad lib. V. 65. WESS.

CAP. IV. 1. δι' ἀγγέλου ποιεύμενος Ἐρμῆππου) Docto viro [Reiskio] placere δι' ἀγγέλου ποιούμενος non potuit, proptereaque διαγγελοῦ ποιούμενος, nexis vocibus, instauranti. Erant utique priscorum in castris διαγγελοι ad mandata ultro citroque transferenda; quales optiones et tesserarii Latinorum, διαγγελοι καὶ διοπτῆρες, ex Plutarchi versione in Galb. p. 1063. F., qui Sympos. p. 678. n. quoque, δι' ὧν οὐχ, ὥσπερ ἐν στρατοπέδῳ, διαγγέλοις -- χρῆσθαι. Noster autem, quantum recorder, vocabulo usus nunquam fuit: immo vero sicubi usurpasset, non obtruderem huic loco. Satis videbitur ex lib. VIII. 134. ὁ Ἀμφιδριος διὰ χρηστηρίων ποιεύμενος, quippe dictionem dubitatione et correctione liberans. Gentile Ἀταρνίτης Cl. Valckenarius lib. I. 160. illustravit. WESS.

CAP. V. 8. ἀπασι τῆς ἰωνοῦ γίνεσθαι) Acquiesco in Gronovii iudicio: certe necessaria non est praepositio. Sophocles Aiac. 1044. Τίλος δ' ἀπασι τῶν γῆς ἀποβιβάζεσθαι: et Oedip. Tyr. vs. 649. ἢ γῆς ἀπασι πατρίδος ἢ κτινῶν λαβών. Pluribus nihil opus erit. WESS.

CAP. VII. 3. ἔπιμπον πρόβουλοις) Docuit ex Philosopho (Polit. IV. 14.) *Budaeus*. προβούλους in Graeciae civitatibus fuisse, qui ante sedulo consultarent, quam ad populum deliberanda referrentur; atque inde Athenis προβουλεύειν, προβουλεύματα, apud Oratores, *Demosthenem*, *Aeschinem*, *Lysiam*, quibus atque *Harpocrati* molestus non sum. Πρόβουλοι hic sunt legati, ad commune Ionum de gentis salute consultum missi, uti lib. I. 170. Tales πρόβουλοι τῆς Ἑλλάδος, simili caussa ad Isthmum missi lib. VII. 172. indice Porto. WESS.

Ibid. ἔπιμπον προβούλους -- ἰς Πανιώνιον) De XII. Ioniae civitatibus foederatis octo tantum ad illud commune gentis concilium suos hoc tempore misisse videntur legatos, de re summa consultaturos; totidem enim tantum memorantur cap. seq. quae pro suis quaeque viribus adversus Persas instruxerint. Praeter istas in Πανιώνιον convenire suaverant Ephesii, Colophonii, Lebedii, et Clazomenii. Recenset istas duodecim civitates *Herod.* lib. I. cap. 142., quae de gentis nomine templum Πανιώνιον dictum condiderint, cuius sui generis alios nullos voluerint esse participes: vide *Clar. Wesseling.* ad *Diodori* lib. XV. cap. 49. Praeter ceteros τοῦ Πανωνίου meminerunt *Diogen. Laërt.* I. 40. *Pausan.* VII. [cap. 3. et 4.] p. 529. 532. *Max. Tyr.* XXVII. 2. vid. *Append. Vatie.* Prov. II. 43. et IV. 11. VALCK.

9. ἰς Λάδην) Insulam *Ladam*, e regione Miletii iacentem, *Gronov.* ad *Arrian.* Ἀναβ. lib. I. 19. docte declaravit. WESS.

CAP. VIII. 3. Αἰολίων αἱ Λέσβον νύμονται) Possessionem tandem recipiavit, quod vi delectum fuerat. Ferri non possunt Αἰολεῖς, ὅσοι τὴν Αἰολίδα γῆν νύμονται. Cui enim bono talis Aeolensium designatio? et cur nulli nominatim Aeolenses in sociorum catalogo? Contra ea Φωκαίων δὲ εἶχοντο Λέσβιοι καὶ ἰβδομήκοντα: quibus inconmoda utique statio, ni reductum valeat. *Aeolicae civitates* aliae in continente, insulares aliae, et inter has *Lesbus*, lib. I. 151. *Steph. Byz.* in Αἰολία verissime, λέγονται καὶ αἱ τὴν Λέσβον οἰκούντες Αἰολεῖς. *Cl. de Pauw*, cuius par opinio, fuisse olim quibusdam in schedis, ὅσοι vel αἱ τὴν Αἰολίδα γῆν νύμονται, atque inde corruptae scripturae natales arbitrat. WESS.

6. καὶ Μουσίοι) Etsi ex Arch. lectione numerus pavium rotundetur, prava est; peior Vallae. Recurritur ad διττογραφίαν, quam admittentes vulgatae merito primas tribuunt. Facinus ego librarii censeo, corruptis Μουσίων vocabulis offensi. WESS.

CAP. IX. 8. ἐπιλεγόμενοι συλλέξαντες) Lene hoc; asperitum atque aures stridule radens ἐπιλεγόμενοι ἔλεξαν συλλέξαντες. Cur retinebimus illud insititium, quod suam in secuturis [lin. 13.] sedem occupat? Exterminetur proinde Codicum imperio, qui continuo [lin. 10.] ad doctorum suspicionem iustissime ἀρχίων. Simile mendum in Aldo lib. I. 192. Rem supra exposuit lib. V. 37. WESS.

10. καταλύοντες τῶν ἀρχαίων) Τῶν ἀρχίων vel absque Codicibus, sed certe recipi debuisset ab Arch. oblatum et a Valla. Infra c. 13. Aeaces ab Aristagora ἀπειτήρητο τὴν ἀρχήν, κατὰπερ οἱ ἄλλοι τῆς Ἰωνίης τυράννοι: frequenter τυραννίδος et ἀρχῆς κατάλυσις memorantur. Perperam posita distinctio locum obscuravit Xenophontis Ἑλλ. V. p. 331, 7. sic ista vulgari debuerant: τοὺς -- βουλευθέντας Λακεδαιμονίοις τὴν πόλιν δουλεῖν, ὥστε αὐτοὶ τυραννῖν, τὴν τούτων ἀρχὴν ἐπὶ τὰ μόνον τῶν Φυγόντων ἤρκεσαν καταλύσαι. Similis accusativus non intellectus lib. VI. pag. 347, 17., peperit nobis additamentum, ni fallor, Xenophonteis intericctum ibid. vs. 26-29. quo sine iactura careremus. VALCK.

14. τοὺς γὰρ ἰωῦ τοῦ ἱκαστος) Pulcre ita pro scriptoria consuetudine: iterum cap. 10. ἕκαστος ἐς τοὺς ἰωῦ τοῦ ἐξαγγελόμενος, saepeque alias. [Vide vero Var. Lect.] Quamquam autem ἐμπρήσεται, quod deinceps, [lin. 18.] de minantium sententia nihil deminuit; moveor praestantium Mstorum praeiudicio, ut ἐμπιπρήσεται contemptui ne sit: sive enim secuturam brevi templorum conflagrationem velis, seu ea Atticorum sumas forma, qua πεπράσεται, monitoribus Grammaticis, Thoma M., Moeride, aliisque, vicem παραστήσεται obit, minis accommodatum manebit. Vide lib. V. 105. WESS.

18. οὔτε τὰ ἱερὰ οὔτε τὰ ἴδια ἐμπρήσεται) Hoc an ἐμπιπρήσεται ex Med. praeferendum sit, vix poterit constitui, quum utrumque sit ad normam veterum; quos imitatus Pausan. IV. p. 297., scripsit συλλήσασθαι δὲ σφισι καὶ τὰ ἱερὰ καὶ τὰς πατριδὰς ἐμπιπρήσασθαι. Alterius generis apud Ari-

stophanem inveniuntur πεπράξεται, ἀποκεκόφονται, κεκλαύσεται, πεπληξεται, ἐγγεγράφεται, κεκλήσεται, λελήφεται: postremum restituendum est in Nubib. vs. 1310. et forsitan in Eurip. Herc. Fur. vs. 729. pro γνήσεται, nisi praeferendum sit διδῆσεται. Hoc ubi Moeris adnotavit, plura dedit Cl. Pier-son. p. 125 seq. Herodotus τὰ ἱερά et τὰ ἴδια similiter opponit c. 13. et lib. VIII. 109. ait, Persa τὰ ἱερά καὶ τὰ ἴδια ἐν ὁμίῳ ἐποίητο, ἐμπιπράς etc. Decorum templa designans per τὰ ἱερά, per τὰ ἴδια non privatorum tantum aedes, sed quaevis; templis aliisque locis sacris exceptis, aedificia civitatum praesertim publica, qualia veteribus τοῖς ἱεροῖς opposita ὄσια dicuntur. Plerumque quidem per ἱερά et ὄσια, sacra et profana, intelliguntur apud veteres χρήματα: nonnunquam vero designantur et οἰκοδομήματα. Haeret in Isocratis Areopag. turpis menda p. 153. v. τὴν δημοκρατίαν οὕτω κατεμήσαν τὴν πόλιν καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ ταῖς θυσίαις: urbem vertit Wolf. exornatam templis et sacrificiis: emendandum esse καὶ τοῖς ὄσιαις, demonstrant haec Harpocratonis in Ὅσιον: Ἰσοκράτης Ἀριστοκρατικῶ, καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὄσιαις: istum locum H. Steph. ceterique dimiserant intactum. Eosdem quos Isocrates, saepe laudat Demosthenes, qui Athenarum urbem templis exornaverant aliisque publicis aedificiis, velut in Olynth. III. p. 15., δημόσια μὲν τοῖνυν οἰκοδομήματα καὶ ἄλλα τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα κατεσκεύαζαν ἡμῖν ἱερῶν et pag. 101, 46. contr. Androthion. p. 386, 24. quae loca Ciceroni observabantur I. in Verr. c. 21. et Sallustio Bel. Cat. c. XII. ubi notat Ios. Wasse. VALCK.

21. λήγει ἐκρηγάζοντες) Laurentii, haec eis damna dicite eventura, iure Pavius explodit. Persae, minis uti defungerentur, volebant. Idem Raphelius ad Matth. c. v, 44. perspexit, scholiaste Thucydidis advocato, ad quem lib. I. 27. praecelara Cl. Wasse, tum quoque Des. Heraldus crudita disputatione contra Salmasium, Animadvers. ad Ius Attic. et Rom. lib. II. 15. WESS.

CAP. XI. 4. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς) Ad Homeri exemplum, quod Stephanus ostendit, Iliad. K'. 173. πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς: pro quo Synes. de Regn. p. 21. v. νῦν γὰρ πάντες ἐπὶ ξυροῦ ἴστανται ἀκμῆς. Itaque τῆς articulum, Poëtae, Longino, codicibusque invisum, delevi. Iunge P. Burmann. in Phaedri lib. V. 8, 1. WESS.

Ibid. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ τῆς ἀκμῆς) Phocaeensis ista Dionysii Longinus in exemplum advocat hyperbati, sect. xxii, 4. monetque, ὡς μὴ δοκεῖν ἰσχυμμένα λέγειν, ἀλλ' ἠπαρχασμένα, Herodotum invertisse dicendorum ordinem, quae naturali suo situ sic secundum Longinum fuissent collocanda: Ὁ ἄνδρες Ἴωνες, νῦν καιρὸς ἐστὶν ἡμῖν πόνοῦ ἐπιδίδχισθαι ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχειται ὑμῖν τὰ πρῶτα, μετὰ. Homericum illud expresserunt Theognis vs. 557. κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς et auctor Epigramm. Ἀκμᾶς ἴστακυσίαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα παῖσαν, apud Plutarch. et Aristid. T. III. p. 648. [Vide Analect. Brunkii T. I. p. 133.] Sed haec Herodoti, quaeque sequuntur. ἢ εἶναι ἐλευθέροισι ἢ δούλοισι, Aristides imitatur in Themistocle T. III. p. 303. ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ξυροῦ τῆς ἀκμῆς ἱστῆκός, (ἢ) εἶναι τὴν Ἑλλάδα ἢ μὴ: id est σωθῆναι ἢ ἀπολέσθαι, ut recte Schol. explauat. Herodotei quoque Dionysii forte meminerat Livius dum ista Locrensem legatum Romae dicentem faciebat, lib. XXIX. 17. In discrimine est nunc humanum genus, utrum vos, an Carthaginenses, principes orbis terrarum videat. Frequentatur in talibus ἀκμή. Demosth. p. 37, 56. ταῦτα - - - πρότερον μὲν ἐνῆν ποιεῖν, νῦν δ' ἐπ' αὐτὴν ἦκει τὴν ἀκμὴν. Eurip. Phoen. vs. 1088. Ἀκμὴν γ' ἐπ' αὐτὴν (ἤλθοι.) Ionas suos docere voluit Dionysius, in novacula stantem occasionem esseprehendendam, cuius opportunitatem frustra quaererent amissam; atque adeo, ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν, Ἄλλ' ἔσ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, Aristoph. Plut. vs. 255. VALCK.

7. τάλαιπωρίας ἐνδύεσθαι) Amplius hoc, quam receptum ex Medic. τάλαιπωρίην δύνεσθαι. Post pauca τετρυμένοι τάλαιπωρήσι, explicatque Longinus πόνοῦ ἐπιδίδχισθαι, nullo propterea merito vapulans. Quod eius autem in schedis τάλαιπωρίαις ἐνδύεσθαι, id leviter aberrat, nec mutari in prima editione τάλαιπωρίαις ἐνίχισθαι debuerat, super quo Zach. Pearce ad elegantissimum scriptorem. WESS.

Ibid. ἢ μὲν βούλησθαι τάλαιπωρίην δύνεσθαι) Mediceae vulgatae olim lectionem praesferrem, τάλαιπωρίαις ἐνδύεσθαι: hoc Herodoteum est: paulo post Iones τετρυμένοι dicuntur τάλαιπωρήσι. ἐνδύεσθαι Codices etiam adfirmant Longini, cuius quod prima praefert Ed. τάλαιπωρίαις ἐνίχισθαι, probari non debebat ut genuinum Za. Pearcio. Sententia dicti satis est perspicua: molestias si velitis subire, labore vobis libertatem

parabitis; ut optima quaevis et iucundissima non nisi primum impensa opera comparari solent: labor enim voluptasque, dissimilissima naturâ, societate quadam inter se naturali sunt iuncta, ut vere scribit Livius V. 2. Cyrus Xenoph. Κυρ. Παιδ. I. p. 15. πόνον τοῦ ζῆν ἥδως ἡγούμενα νομίζετι: sic ista legit Longin. xxviii, 4. Dionys. Halic. T. II. p. 317, 23. οὐδὲν τῶν μεγάλων μακρῶν ἐστὶ πόνων ὄνιον. Forte non alibi lectum Masonii dictum nobis egregium servavit Gellius Noct. Att. XVI. 1. Ἄν τι πράξης καλὸν μετὰ πόνου, ὃ μὲν πόνοσ οἴχεται, τὸ δὲ καλὸν μένει: apte quadrant ista Herodoteia. VALCK.

13. θῶν τὰ ἴσα νημόντων) Recurret simili in negotio c. 109. Diversius abit de officiorum iustis vicibus hoc Alcibiadis τὰ ἴσα νέμων, τὰ ὅμοια ἀνταξιούτω, Thucyd. VI. 16. Porro πᾶλλον ἱλασσώσεσθαι [lin. 15.] nihil pravi habere, indicatum ad lib. V. 35. WESS.

15. ἱλασσώσεσθαι) Nisi Codices etiam alii concinerent Med. revocarem ἱλασσώσεσθαι. Mos veterum, quibus praeivit Herodotus, pro passivis interdum adhibentium futura media, et ab aliis fuit adfirmatus, et luculentis exemplis a Io. Piersono ad Moer. [p. 13. et 367.] VALCK.

CAP. XII. 3. Quod hic legitur, ἀνάγων ἑκάστοτε ἐπὶ κίρας (ut et cap. 14.) τὰς νῆας, id est, ἀλλήλαις ἀκολουθούσας; id Thucydidi semper, ut puto, dicitur et Xenophonti ἐπὶ κίρωσ. Apud illum πλεῖσαι naves dicuntur ἐπὶ κίρωσ, lib. VI. c. 32. et 50. VIII. 104. Ἀναχθίντας ἐπὶ κίρωσ habet Xenoph. Ἑλλ. I. p. 264, 44. et huius Herodoti simillimo loco VI. p. 343, 34. ubi Dionysii providentiam aemulatus Iphicrates exercendi gratia ἐπὶ κίρωσ ἦγε. [et opponuntur ibi ἐπὶ κίρωσ ἄγειν (τὰς νῆας,) et ἐπὶ φάλαγγας ἄγειν.] Vid. Grammius ad Schol. in Thucyd. p. 653. et Davis. ad Mar. Tyr. [Dissert. XII. sect. 3.] p. 540. VALCK. — De formulâ ἐπὶ κίρωσ, quae Herodoto ἐπὶ κίρας est, conferri possunt quae ad Athen. XIII. 568. e. notavimus. Quae autem continua longa serie, alia post aliam, incedunt naves; caedem levī facta conversione eodem longo ordine stant alia iuxta aliam; ut apud Thucyd. VIII. 104. Atque ita apud Athen., XIII. 568. e. et f. et p. 569. b. puellae ἰφίξῃς ἐπὶ κίρωσ τεταγμέναι sunt longa serie alia iuxta aliam stantes. Qui apud nostrum (mox c. 14, 2.) ἀντανῆγον τὰς νῆας ἐπὶ κίρας, con-

mox navibus leviter conversis ex adverso navium hostilium stetisse intelligitur. Hoc loco, in quo versamur, Dionysius, ἀνάγων ἐπὶ κέρως τὰς νέας, binis longis ordinibus eduxisse naves videtur; quae, postquam in altum sunt evectae, levi facta utrimque conversione frontem fronti oppositam habebant: quo facto remiges in illo decursionis nauticae genere, qui διέκπλους vocatur, exercebantur; de quo consuli possunt Schol. ad *Thucyd.* I. 49. et quae ex *Ernesti* Indice graecitatis Polybianae in nostrum *Lexicon Polyb.* p. 158. transtulimus. Apud *Xenophontem* Ἑλλαν. I. 6, 22. Athenienses ad Arginusas aciem ita instruxerunt ut plures navium ordines alius post alium starent, (nempe non ἐπὶ κέρως, sed quod idem *Xenoph.* lib. VI. c. 2, 18. ἐπὶ φάλαγγος dicit,) ne τῷ διέκπλῳ hostium daretur locus. S.

7. δι' ἡμέρας) Reddi hoc non debebat quotidie; sed per totum diem, pro δι' ἡμέρας ὅλην. *Herodoto* quoque scribitur δι' ἡμέρας, I. 97. II. 173. et VII. 210. Semel tantum recte cepit *Valla*. Apud *Athen.* IV. p. 168. c. ait *Amphis*, Πένοντο ἑκάστης ἡμέρας δι' ἡμέρας. Apud eundem lib. X. p. 417. c. *Eubulus*, ἀνδρῶν ἀρίστων ἐσθίειν δι' ἡμέρας; et lib. XI. p. 463. n. *Ion Chius*, ἴτω διὰ νυκτὸς αἰδιῶ. Similiter adhibentur διὰ βίου, δι' ἡμετέρας, δι' ἔτους. *Hesych.* Δι' ἔτους, δι' ὅλου τοῦ ἔτους. Attigit hunc usum *Casaubon.* in *Athen.* VII. c. 1. [Animadvers. T. IV. nuperae edit. p. 12.] *VALCK.* — Quod [lin. 5.] ait καὶ τοὺς ἐπιβάτας ὀπλίταις, commodè *Schneiderus* in *Lexic. crit.* ὀπλίταις h. l. intelligit exercere in armis. S.

9. τετρυμένοι) Multum ab huius efficacia τετρυμένοι *Arch.* abest. Vide I. 22. II. 129. *Appianus* Bell. Civ. II. [c. 30.] p. 735. καὶ ἰσχυρίζοντο — τὴν στρατιάν τοῦ Καίσαρος τετρυμένην τε πόνῳ καὶ χρόνῳ: in quo tamen et *Polybio* saepiuscule τετρυμένος et τετρυμένος, ubi non oportuerat. [Loca vide in *Lexico* nostro *Polybiano* et in *Indice Graecitatis Appianeae* indicata.] Iam *Tiva* δαιμόνων παραβάντες [lin. 11.] ex poeta, Quo numine laeso, recte *Portus*; convenitque *Heliodori* extr. lib. VII. Aeth. ἐμοὶ μελλοῦσι ταῦτα καὶ ὄρκοις καὶ θεοῖς, τοῖς παραβαθεῖσι. *WESS.*

11. τὰδε ἀνυπίμπλαμεν) Imitatus *Pausan.* ἐν ᾄδῳ, inquit, κακὰ ἀνυπίμπλασιν, lib. X. [c. 28.] p. 867. Mox, ἐκπλάσαντες ἐκ τοῦ νόου, [lin. 12.] supra fuit illustratum ad

III. c. 155. In seqq. ἐπιτρέψαντες ἡμᾶς τούτους ἔχουμεν, [lin. 14.] *Vallae* non intellectum, ponitur pro ἐπιτρέψαμεν ἡμᾶς: ut I. 28. τοὺς σὺ δουλώσας ἔχεις: I. 37. ἀποκλησίαις ἔχεις: et aliquoties alibi. Similem usum attigi ad III. 87. VALCK.

CAP. XIII. 2 seqq. παρ' Αἰάκης τοῦ Συλοσῶντος etc.)

Nullum hic desideramus supplementum, ubi aptissime singula ad se invicem respondent: παρ' Αἰάκης -- κείνους --- ἰδόντες τοὺς λόγους: his ad evitandam obscuritatem more suo quaedam interiecit. [Ante κείνους l. 3. rectius delebitur comma, quod e superioribus editt. adhaesit.] Quod sequitur κατεφαίντο, [lin. 7.] alibi neminem offenderet; sed, si variant Codices, scribi commode poterit: ἀμὰ δὲ καὶ φαίνετό (vel καὶ κατεφαίνετό) σφί εἶναι ἀδύνατα, τὰ βασιλῆος πρᾶγματα ὑπερβαλίσθαι: sicuti scripsit de Aristagora V. 124. πρὸς δὲ οἱ καὶ ἀδύνατα ἱφαίντο βασιλῆα Δαρτεῖον ὑπερβαλίσθαι. Pro ἀδύνατον, ἀδύνατα ponere solent *Herod.* et *Thucyd.* atque hoc nostro quoque cap. praebet margo *Steph.* [et codd. nonnulli.] Tum Samii praeterea dicuntur [lin. 9 seq.] εὖ ἐπιστάμενοι, ὥς εἰ καὶ τὸ παρὸν ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τὸν Δαρτεῖον, ἀλλ' οὐ σφί παρίσταται πνταπλήσιον: in his leniter corrigendum censeo τοῦ Δαρτείου: opponuntur τὸ παρὸν τοῦ Δαρτείου ναυτικόν, et τὸ παρυσόμενον: infelix prostat viri docti tentamen. Intelligebant facile perspicaciores, si forte nunc de Persis victoriam reportarent, illam non finem, sed causam maioris bellifore, quod suos postea docuit Themistocles apud *Iustin.* II. 12. [τοῦ Δαρτείου tenui, a *Schaefero* et *Borh.* ex *Reiskii* et *Valck.* coniect. adscitum. Poterat et τὸ Δαρτείου scribi. In *Var. Lect.* monere debueram, τὸν Δαρτεῖον legi in superioribus edd. omnibus et msstis, quoad quidem novimus. *Vallae* tamen latina praesentem *Darii classem* habent.] Samii tandem, videntes *Ionas* [lin. 12 seq.] ἀρνευμένους εἶναι χρηστοὺς, ἐν κέρδι ἔποιεοντο περιποιῆσαι τὰ τε ἱρὰ τὰ σφέτερα καὶ τὰ ἴδια. Miror cur τὰ ἱρὰ τὰ σφέτερα potius scripserit, quam τὰ σφέτερα ἴδια: his alibi dixit τὰ ἱρὰ καὶ τὰ ἴδια. [At percommode τὰ σφτ. tam ad τὰ ἱρὰ quam ad τὰ ἴδια refertur.] Ex codd. restituetur ἀρνευμένους: vid. *Wess. Diss. Herod.* p. 187. Ne illud quidem spreverim, quod, *Vallae* lectum, margo praebet *Steph.* ὁ δὲ Αἰάκης, παρ' οὐ τοὺς λόγους ἰδόντες [lin. 15.] οἱ Σάμιοι, παῖς μὲν ἦν Συλοσῶν-

τοῦ τοῦ Αἰάντος. De illo vid. ad lib. III. c. 139. VALCK.

5. οἱ Σάμιοι) Haec duo si nusquam essent, uti post pauca [lin. 15.] in quibusdam Codicibus nimia liberalitate [immo vero satis opportune] sunt addita, scribereturque ὅριοντις ὧν ἅμα μὲν etc. tum ἰδόντο, ἅμα δὲ κατεφ., scabrum omne orationi deficeret. Ego tamen contra tabulas nihil innovo: inserta οἱ Σάμιοι ὧν cursum sermonis turbarunt nonnihil, desideraruntque deinceps τοὺς λόγους. Hinc ἀνακέλουσιν quoddam. [ab Herodoti quidem stylo non abhorrens.] Mox quoque [lin. 7. et 9.] κατεφαίνετό σφι, et εὖ τι πιστάμενοι, structuram dant haud omnibus communem, Nostro non insolitam. Vide supra, I. 19. WESS.

9 seq. εἰ καὶ τὸ παρὸν ναυτικὸν ὑπερβαλοῖτο τὸν Δαρεῖον) Arbitror τὸν Δαρῖον hinc amoliendum, adscitum fortasse ex lib. V. 124. ἀδύνατα ἰφαίνετο βασιλεῖα Δαρῖον ὑπερβαλέσθαι: alioisum certe si ierit, nihil amplius inpediti: idem ut Pavius consequeretur, ὑπερβάλοιτο τὸν Δαρῖον scripsit, praesentem Graecorum classem, Darium superaturam, intelligens: at πενταπλάσιον, continuo succedens, Persicam sibi classem postulat, quintuplo maiorem, si qua Graeci victores abiissent, adfuturam. Lenior Reiskii ναυτικὸν ὑπερβαλοῖτο τοῦ Δαρεῖου medicina. WESS. — Confer superiorem Valckenarii adnotationem. S.

12. ἀρνευμένους εἶναι χριστοὺς) Frequens οὐ βουλομένους vim legitimo fecit, cui vindicias non negavi. Ἀρνεῖσθαι et οὐ βούλεσθαι saepe tantundem valere, nemo ignorat: inde glossae origo. Ἀπαρνεύμενοι ποιεῖν offerent schedae lib. VI. 69. Euripidesque, καὶ νῦν γε φημί, ποῦν ἀπαρνεύμαι τέκνον Electr. vs. 1057. Alia, olim producta, nunc non moror, consensione Cl. Wassei Indic. Thucyd. voce Κέρδης contentus. De Aeace et Sylosonte [lin. 15.] vide lib. III. 139. WESS.

CAP. XIV. [2. ἀνῆγον -- τὰς νῆας ἐπὶ κέρας) Vide ad cap. 12, 5. notata. S.]

9. πλὴν ἰνδίκᾳ νῶν) Fallunt libri δέκα exhibentes, arguunturque Pausaniae verbis lib. VII. 10. ἐπὶ μὲν γε Δαρῖον -- Σαμίον, πλὴν ἰνός τε καὶ δέκα ἀνδρῶν, τῶν ἄλλων τριηράρχων τὸ ναυτικὸν τῶν Ἰώνων προδόντων. Undecim enim viri, [quos dicit Pausan.] totidem sunt navium praefecti. Quod deinceps in codicibus ἰδόντες, [pro ἰδόντες, lin. 11.] si καὶ σφίσι

τῇ κοινῇ τῶν Σαμ. ἰδοὺς legeretur et alia novam induerent formam, arripi posset: quam equidem novandi audaciam aversor. WESS.

CAP. XV. 8. μετ' ὀλίγων συμμαχῶν μεμυνωμένοις) Tale Thucydidis μετὰ μετ' ὀλίγων τῶν ξυνδιαβάλλοντων lib. VI. 101. nec Iosephi diversum in Histor. Vitae c. 18., nequaquam ab Abreschio neglectum, quem ad Aeschyli Pers. vs. 736. inspicie. WESS.

CAP. XVI. 7. ἰόντων τῇσι γυναῖξι αὐτ. Θεσμοφορίων) Varias ennumerans gentes Io. Meursius, quibus hoc festum fuerit muliebre, Ephesios omisit et Agrigentinus. Vide Polyæn. V. 1, 1. In proximis, [lin. 9.] quam elisit vicina, vox οὐδὲν ex Arch. et Valla potuerat revocari: οὔτε προακηκοότες ὅπως εἶχε παρὶ τῶν Χίων οὐδὲν, ἰδόντες τι etc. VALCK. — Qui ex Arch. παρὶ τῶν Χίων οὐδὲν malunt, fidem Th. Galei sequuntur, sed fallacem: nam οὐδὲν schedae istae ignorant. Bene vero [lin. 8a.] ὡς εἶχε Cl. Gronov. ad Arriani Exp. Alex. lib. I. 14. dudum tuitus est. WESS.

CAP. XVII. 5. γαύλους δὲ ἐνθαῦτα καταδύσας) Non displiceret καταλύσας, si naves exsolutas et dimissas indicare posset: comoda tum acceptae pecuniae mentio. Verum καταλύσας scribarum lapsui debetur, qualis illis in verbis saepe obviis, atque ad Diodorum XIV. 49. notatus. Dionysius Phocacensis sive navigia illa merse, seu fregit et exarmavit, (utrumque enim καταδύναι ambitu suo complectitur, indice Suida ex Scholiis ad Thucydid. I. 54.) neutrum absolvisse videtur, nisi egesta prius pecunia et interversa. Aliud qui hic venantur, nimium suspicaces sunt. WESS. — Nempe καταρτίσας corrigendum Reiskius censuerat. S.

Ibid. γαύλους -- καταδύσας) Vitiosa codicis est Arch. lectio καταλύσας: qualis obtinet et apud Diodor. Sic. T. I. p. 426, 53. emendata a Clar. Wesseling. Recte apud eundem legitur p. 480, 80. πολλὰς μὲν τῶν νῶν κατίδυσιν: conf. p. 511, 30. 549, 60. et 550, 80. ubi distinguuntur ista duo, τριηρεῖς κατίδυσαν, et ἀχρήστους ἐποίησαν: prius eidem dicitur καταβυθίσαι T. II. p. 29, 50. Καταδύσαι νῆας praeter ceteros frequentat Herodotus, γαύλους Φοινικίους; etiam alibi commemorans; vid. Clar. Alberti ad Hesych. in voc. Γαῦλοι. VALCK.

Herodot. T. VI. P. I.

K

CAP. XVIII [4. κατ' ἀκρῆς) Nota formula, Homero etiā et Thucydidi frequentata. Proprie, inde a summo vertice, a capite, ab arce; de urbe penitus omni ex parte capta et expugnata: „cum enim caput et summitas „oppidi occupata est, (sic perspecte Sylburg. ad Etymolog. p. 494, 36.) de ceteris parum laboratur.“ Ista formulae origo manifeste respicitur apud Nostrum VI. 82, 14. Imperitorum Grammaticorum inventum est, κατ' ἀκρῆς vel κατ' ἀκρας idem ac κατὰ κράτος sonare. Conf. Heynii Observ. ad Iliad. N. 772. Mox lin. 6. ὥστε συμπεπίπην τὸ πάθος etc. proprie, ut, quod accidit urbi, coinciderit, congruerit cum oraculi responso, in illam edito. S.]

CAP. XIX. 4. τὴν δὲ παρενθήκην) Male in Arch. divellitur. Phrynichus, Ἐνθήκη τὸ μὲν παρενθήκη, ὅπως ὕπὸ Ἡρόδοτου εἴρηται, ὕστερον ὀλέμεθα: cuius promissi in Eclogis nulla nunc, nisi aberravi, vestigia. Est in Musa I. 186. VII. 5. et 171. et Plutarcho ex imitatione, ὃ δὲ παρενθήκη λόγου τὸ βλασφημεῖν --- ποιούμενος. Prave παρενθήκη editur Malign. p. 855. d. Rectius Aristides T. II. p. 124. eiusque Scholiastes Oraculum Argivis editum infra refertur c. 77. WESS.

11. τοῦ δ' ἡμετέρου Διδύμοις) Pinxi Διδύμοις, [maiusculā literā initio vocis] uti par erat: nomen enim proprium, et loco in Διδύμοις, sicuti brevi post. Sophocles τὸν Ἀβαισι ναόν, Oed. Tyr. vs. 919. ad eundem posuit modum. Interpretis, erit aliis delubri cura gemellis, mutata sunt. De Persis crinitis [καμήταις, lin. 10. et 14.] post Brisson. docte Sam. Bochartus, Hieroz. Part. I. lib. III. 9. p. 816. WESS.

15. ἱερὸν δὲ τὸ ἐν Διδύμοις ὃ νηὸς τε) Sic aliquoties apud Herod., ἱερὸν et νηὸς distinguuntur. Thucyd. V. c. 18. τὸ δ' ἱερὸν καὶ τὸν ναὸν τὸν ἐν Δελφοῖς. In talibus veluti pars totius templi, τοῦ ἱεροῦ, consideratur ὁ ναὸς, et cella sive Dei sedes per τὸν ναόν est intelligenda, atque id ipsum, quod vocant σηκόν. Huc pertinet minus intellecta, quam tradit Ammonius, [p. 96.] vocum ναὸς et σηκός differentia, Pollis certe non observata. Pollux excitat e tragoedia deperdita, ἀγνόν εἰς σηκὸν θεοῦ: ubi locus ἐνθα καθιδρύομεν (τοὺς θεοὺς) Σηκός dicitur: Eurip. Rhes. vs. 501. εἰς Ἀθάνας σηκὸν ἐννευχας μολῶν Κλέφας ἄγαλμα. Lucian. in Amor. T. II. p. 412. Δόξαν οὖν ὅλην τὴν θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ κατέπειν τοῦ σηκοῦ περιήλθομεν: ante

dixerat, εἶναι τοῦ ναοῦ παρήμενον. In Excerptis ex Diodoro T. II. p. 568. τὸ περὶ Δωδώνην μαντεῖον συλῆσας, ἐνέπρησε τὸ ἱερὸν πλὴν τοῦ σπηοῦ: dici quoque potuisset πλὴν τοῦ ναοῦ. Idem dixit T. I. p. 18. ἰδρύσασθαι ἱερὸν -- καὶ ναοὺς χρυσοῦς δύο: aureas istas aediculas templum, ni fallor, complectebatur. *Lesbonax* in *Protrept.* p. 170, 37. ἱερὰ -- κοσμήσαντες ναοὺς καὶ βωμοὺς καὶ ἀγάλμασι. Similiter apud *Herod.* IV. c. 108. ἱερὰ memorantur κατισκευασμένα ἀγάλμασι τε καὶ βωμοῖσι καὶ νηοῖσι: et legitur lib. II. c. 170. ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηναίης, ὅπισθε τοῦ νηοῦ. Nonnulla dedit *Clar. Duker.* ad *Thucyd.* p. 291; *Miror* adeo quod legitur apud *Philostr.* Vit. *Apoll.* II. 20. νῶν περὶ τοῦ τείχους ἰδεῖν φασιν, --- καὶ κατισκευάσθαι τι ἱερὸν ἐν αὐτῷ. *VALCK.* — Ἱερὸν, latiore sensu, (sicut *τέμενος*) tota intelligitur area deo consecrata simul cum aedibus sacris in illa exstructis. Ναὸς est aedes deo sacrata: a qua quum h. l. distinguatur *oraculum*, (exserte enim dicit ὁ νῆος τε καὶ τὸ χρηστήριον,) intelligendum *χρηστήριον* fuerit interior aedis pars, cella et dei sedes, ubi responsa deus dabat. S.

16. συλῆντα ἐνέπρησε) Variis locis *Strabo* a *Xerxe* incensum spoliatumque, *Branchidis* adiutoribus, *oraculum* perhibet; *Callisthenem*, opinor, in *Gestis Alexandri* rebus secutus, *Geogr.* lib. XVII. p. 1168. et XIV. p. 941. [p. 814. et 634. ed. *Cas.*] *Curtii* eodem tendit narratio lib. VII. 5. et *Adiani* apud *Suid.* in *Βεργιδαι*. Quid illis fiet, verax si auctor *Herodotus*? *WESS.*

17. πολλάκις μνήμην --- ἐποίησάμην) Lib. I. c. 92. II. 159. Ceterum causam excidii *Milesiorum* *Histiae* soli *Pausanias* imputat lib. X. p. 882. ἐς τίλειαν ἀπώλειαν ὤλισθεν --- *Μιλήσιοι*, διὰ τὸ ἐς τὰς ἐπιθυμίας Ἑστιάου πρόχειρον, καὶ ἔγωγε ἄλλοτε μὲν τῆς ἐν Ἠδωνοῖς πόλεως, τότε δὲ εἶναι *Δαρείου* σύμβουλον, ἄλλοτε δὲ ἐπαυλῆσαι ἐς Ἰωνίαν: quae, sic distinguenda, non bene cepit interpret. Rectius dixisset *Pausanias* διὰ τὴν Ἑστιάου ἀπόστασιν, sive, ut *Tzetzes* *Chil.* VII. vs. 992. Δι' Ἑστιάου Μίλητον ἐπύρεθται οἱ Πέρσαι. *VALCK.*

CAP. XX. 4. ἐν Ἀμπερ πόλει) De urbe Ἀμπερ, quam ad sinum Persicum sitam *Milesiis* *Darius* dedit incolendam, ait-ne eadem quae dicitur Ὠπρις lib. I. c. 189. nec-ne, docebit ὁ πᾶν. *VALCK.* — Conspirant prorsus egregie *Codd.* in urbis nomine: *Apostolius* tamen *Cent.* XV. 59. περὶ τὴν πόλιν Ἀμπερ. Quam autem comparandam *Gronovius* ex

lib. I. 189. monet Ὠπιν, ea in maculae suspitione nulla: sedem illa habuit ad Tigrim, in Persicum sinum semet mersurum, apud Strabon. XVI. p. 1074. [p. 739. ed. Cas.] Arrian. Exp. Alex. VII. 8. Audiatur Noster, ὃ δὲ Tigris παρὰ Ὠπιν πόλιν μίαν εἰς τὴν Ἐρυθρὴν θάλασσαν ἐκκίδοι: quibus eadem ferme, quae hic de Ampe, nec omnino tamen. Ampe locatur ad sinum eiusque primordia, Opis nusquam. Tigris, si haec in dextra eius ripa, illa in sinistra fuerit, aut contra, potuit utramque praeterlabi atque ita in mare se Rubrum infundere. Ampen memini ab aliis silentio premi, quod tantae Mastorum consensionis non officit. Bertelio vero lapsum ad Stephani Ἀμπη condono. WESS.

[Ibid. Τίγρης. Alibi Τίγρις scripsi cum Schaefer: vide Adnot. ad V. 52, 22. Hic ex eiusdem Schaeferi ed. 1. et 2. altera adhaesit scriptura, quam et alii omnes et editi et scripti (quod quidem sciam) libri h. l. tenent. S.]

7. τὰ δὲ Ὑπεράκρια Attigit Eustath. in Od. l. p. 365, 50. Ἡρόδοτος τὰς ἀκρίας Ἀκρια οὐδετέρως φησὶν ἐν τῷ, οἱ μὲν εἶχον τὰ περὶ τὴν πόλιν καὶ τὸ πιδίον, τὰ δ' ὑπεράκρια ἔδσαν Καφί. Attici Herodoto quoque Ὑπεράκρισι lib. I. c. 59. qui plerisque dicuntur Διάκρισι, oppositi τοῖς Πεδιαίοις et τοῖς Παράκλοις. Errorem Diog. Laërt. I. 58. (ubi scribi quoque debebat Πεδιαίων) Marhamus iam correxit. Vid. Meursii Pisistr. c. 3. VALCK.

CAP. XXI. 2. οἱ Ἀάον τε καὶ Σιδρόν οἰκον) Laum Lucaniae, Sybaritarum coloniam, signavit Strabo lib. VI. p. 388.; cui Scidrus vicina fortasse fuit, Stephano Byz. nota, ignota aliis: utramque Alex. Symm. Mazochius Collectaneo I. ad Tab. Heracleenses p. 503. examinavit. Ἀπιστερμημένοι Sybaritas, urbis possessione privatos, spectat, ut quisque animadvertit: ἀπιστερμημένοι non indigemus. Ἡβρόν quod deinceps, optime Tan. Faber, Hemsterhusius, Lamb. Bos, Viri praeclari, declaraverunt ad Luciani Timon. c. 37. WESS.

7. ἀλλήλοις ἐξινώθηναι) Amicitiae et mutui hospitii originem Athenaeus lib. XII. p. 519. c. hanc ex Timaeo descripsit: Ἐφόρου δ' οἱ Συβαρίται καὶ ἰμάτια Μιλησίων ἐρίων πιποτημένα· ὥς ὃν δὴ καὶ Φιλίαι ταῖς πόλεσι ἐγένοντο, ὡς ὁ Τιμαίος ἱστορεῖ. Ex lanae itaque Milesiae usu et eius commercio illa hospitalis familiaritas Sybaritis Milesisque; quae quidem Timaei significatio memoriam refricat legis Zaleuci, ἰματίων ἱσομύθησιν maribus honestis prohibentis, et

animadversionis Bentleianae, vocabulum istud proscribentis, inque sophistas fraudatores ablegantis, Diss. de Epist. Phalar. p. 350., me paene in partes abducto ad Diodori lib. XII. 21. ubi ea lex. Verum Herodoto et Timaeo si sua fides, pars eius observationis corrueat. Potuit profecto Zaleucus, sive aetate Pythagoram brevi anteverterit, quo superstite Sybaris a Crotoniatis pessum data fuit, luxu dudum perdita, seu eius fuerit discipulus, potuit, inquam, de Sybaritarum mollitie vestibusque ex lana Milesia inaudire, et Locrensisibus, non longe remotis, ἱμάτια ἱεμαλίσια, quippe hominum effeminatorum, prohibere. Alia in Bentleium nuper W. Warburton Legat. Mosaicae lib. II. sect. 3. WESS.

11. ἐς δὲ ἀνὰ τὴν ἰκτὶ τὸ δῆτρον) Gloria instauratae lectionis debetur Gronovio ex schedis Medic., quibus plures adstipulantur. Eadem olim in Longino sect. 24., nec latuit Tollium, quamquam menda in eo pertinax, monente Zach. Pearce. Multam Phrynicho Athenis irrogatam, eiusdemque Μιλῆτον ἄλυσεν viri doctissimi ad Aelian. Var. XIII. 17. illustrarunt, praeterque ceteros R. Bentleius de Epist. Phalar. p. 256. etc. WESS. — Longini codices tametia diversissimam hinc lectionem exhibeant, mihi quoque Herodotea scripsisse videtur Longinus prout vulgavit ex Med. Gronovius. Satis istam adfirmat lectionem exemplum vicinum ex Demosthene (p. 136, 29.) petittum, ἡ Πελοπόννησος ἔπασσε διανοήσαι. Quid Athenis evenerit Phrynicho, qui praeter Herod. tradiderint, advocantur ad Aeliani Var. XIII. 17. VALCK.

CAP. XXII. 1. Σαμίων δὲ τοῖσι τοῖς ἔχουσιν) Hoc saltem opinor liquere, quales plebi passim opponuntur, Samiorum ditiores designari. Divites saepe quidem, Tragicis praesertim dicuntur ἔχοντες: alii plene τὰ χρήματα, vel τὰς οὐσίας ἔχοντες, vel τὰ πρῆματα. Diodorus Synop. apud Athen. VI. p. 239. ε. τοὺς ἐκ δυναστῶν γεγονότας ἔχοντας οὐσίας: quibus mendose [olim] scriptis abusi sunt S. Petit. et ill. Ez. Spanhem. Mantinensium οἱ ἔχοντες τὰς οὐσίας memorantur Xenophonti Έλλ. V. p. 323, 27. Apud Pausan. III. p. 223. Xenias Eleus ἐπαινεῖται τῷ δῆμῳ ἐν τοῖς τὰ χρήματα ἔχουσι. Tales ἐχονταὶ sunt Rhiano Stobaei p. 54, 11. πτηματα Polybio, Diodoro, aliisque. Sed hoc sensu nusquam

alibi legere me memini τὶ ἔχοντας: nusquam etiam, quantum recordeo, *Herodoto divites vocantur ἔχοντες*. Suspicio itaque vocem hic latere *Herodoteam*, et, pro τοῖσι τὶ ἔχουσι, scribendum τοῖσι παχίοις. Samiorum adeoque dicerentur οἱ παχίς, ut lib. V. c. 30. ἐξ Νάξου Ἰφύγον ἄνδρες τῶν παχίων ὑπὸ τοῦ δήμου: V. 77. οἱ παχίς τῶν Χαλκιδίων: VI. 91. Αἰγινετῶν οἱ παχίς: et VII. 56. Attigerunt usum *Herodoti Pollux* III. 109. *Portus, Des. Herald.* ad *Martial.* IX. ep. 33. *Külster.* ad *Aristoph.* Eq. 1136. et *G. Raphael.* in *Psalm.* xxii, 30. Per *Atticos* si plebem Atticam significari voluit *Suidas* [voc. Παχίς], hos equidem crediderim τοὺς πλουσίους dixisse παχίς, non elegantiores Atticos; nam praeterquam in comoedia vix invenietur apud Atticos hoc sensu παχίς. *Aristoph.* et alibi et in *Pace* vs. 658. τῶν δὲ συμμαχῶν ἴσθιον τοὺς παχίς καὶ πλουσίους. Samiorum autem οἱ παχίς propria velut adpellatione dicebantur Γαμόροι, sive Γιωμόροι, divites et agrorum possessores. *Plutarch.* in *Quaest. Gr.* p. 303. e. de Samiis agens, τῶν γιωμόρων, inquit, ἔχόντων τὴν πολιτείαν: ap. *Thucyd.* VIII. c. 21. Samiorum ὁ δῆμος remp. gerebat, καὶ τοῖς γιωμόροις μετεδίδωσαν --- οὐδένος. conf. c. 73, et *Xenoph.* Ἑλλ. II. p. 269, 10. Notiores Syracusanorum sunt Γαμόροι ex ipso quoque *Herod.* VII. 155. *Hesychio* interprete, οἱ ἀπὸ τῶν ἑγγυίων τιμημάτων τὰ κοινὰ διέποντες, ab agrorum censu rempublicam administrantes. De his Syracusanorum optimatibus erudite notavit *H. Vales.* in *Excerpta ex Diod. Sic.* p. 549. VALCK. — Quod si τοῖσι τὶ ἔχουσι minus placebat, coniectare licuerat nude τοῖσι ἔχουσι scripsisse auctorem, (collatis quae ad *Matth.* XIII. 12. quum ab aliis, tum a *Wetstenio* congesta sunt;) voculam τὶ autem e scholio accessisse. S.

11. πρὸς δὲ Τυρρηνίαν τετραμμένη τῆς Σικελίας) *Cl. de Pauw* τῆς Ἰταλίας, in qua utique Tyrrhenia. Ut nunc *Latina* habent, considerata verba, τῆς δὲ Σικελίας πρὸς Τυρρηνίαν. *Calactam* Siciliae *Diodorus* XII. 8. descripsit. *WESS.* — τετραμμένης corrigebat *Reiskius*. Nam „e vulgata, inquit, exiret, Tyrrheniam esse partem Siciliae.“ Ambigua quodammodo videri utique poterat vulgata scriptura: verumtamen Tyrrheniam nemo in Sicilia erat quaesiturus. Quod paulo ante dixerat, ἔστι μὲν Σικελῶν, id ambiguum erat: potuit enim *Siculorum* esse ea ora,

nec tamen in ipsa Sicilia esse: itaque, postquam dixit, πρὸς δὲ Τυρσηίνην τετραμμένην (ἀκτὴ), adiecit τῆς Σικελίης, quo declararetur esse ipsius Siciliae oram. S.

CAP. XXIII. 2. ἐγίνωτο ἐν Δακρυῖσι) Non erat, cur a Codd. dissentirem. [vide Var. Lect.] Scythae, Zancleorum monarchi, [lin. 4.] memorabile nomen in Aeliano Var. VIII. 17. ubi cel. Perizonius non alium arbitratur ac Scythen, Coorum tyrannum; cuius filius Cadmus, posita hereditaria tyrannide, socium se Samiis addidit, Zanclam occupantibus; quae mihi quidem observatio videtur speciosior, quam verior. Obstat enim rei et temporis ordo. Conf. lib. VII. 163. etc. WESS.

6. τότε ἰὼν διαφορῆς) Pristinum ὅτε clar. Reiskius ἄτε esse voluit; bene, ni Msstorum potior esset scriptura. Iram Anaxilai in Zancleos etiam Pausanias memoravit lib. IV. 23. in tyranni Regini aetate insignite aberrans, sicuti post Ph. Cluverium Sicil. Ant. lib. I. p. 85. copiosius Ez. Spanhemius Diss. VIII. de Num. Praest. p. 554. demonstravit. WESS.

CAP. XXIV. 2. ἐκ τῆς Ἰνυκος) Omissae sunt in Med. Cod. voces ἐκ τῆς. Aut in suo codice mendose legit Aelianus Ἰνυκίος, aut erravit, quod suspicatur Perizonius, praecedentium immemor, Var. Hist. VIII. cap. 17. quo de Scythae huc tradita denarravit verbis etiam Herodoti plerisque servatis. In Herod. legisse videtur Steph. Byz. [c. 23, 18.] ἐς Ἰνυκα πάλιν et [h. l.] ἐκ τῆς Ἰνυκος: ἀπὸ τοῦ Ἰνυξ. Ἰνυκον dixerunt alii: Cluverio Sic. Antiq. I. p. 230. ommissa miror Platonis ex Hippiā Mai. loca: p. 282. E. gloriatur Hippias, quantum brevi tempore consecrerit pecuniae ἐξ ἐνός γε χρηματίου πάνν σμακοῦ Ἰνυκοῦ. ἐν Ἰνυκῷ legitur ibid. p. 284. B. Ridens Sophistae stultitiam Socrates p. 283. c. τοὺς μὲν Ἰνυκινῶν, inquit; οἷός τις ἦσθα ἀμείνους ποιῆσαι. Philostrat. in Hippiā p. 495. παρῆλθε καὶ εἰς τὴν Ἰνυκον ὑπὲρ χρημάτων, τὸ δὲ πολλήναι τοῦτο Σικελικόν: proxime ibi sequentibus vitium inest, quod ex Hippiā forte tolli poterit Platonis. VALCK. — In Var. Lect. monere oblitus sum, in ed. Wess. quidem et superioribus, ut et plerisque in mssis, Ἰνυκος huc legi; codicem Arch. vero et Vallam Ἰνύκον praeferre, quos nos cum Schaeff. et Borh. sumus secuti S.

Ibid. ἐκ τῆς Ἰνυκος) Mihi certum videtur codicis Arch.

et *Valloe* ἐν τῇς Ἰνύκου: ita supra: [c. 23, 18. ubi in ἱς Ἰνυκον consentiunt omnes:] ita *Plato* Hipp. Maior. p. 282. et *Philostratus* Vit. Sophist. I. p. 495. in quo, τὸ δὲ πολίχ-
νιον τοῦτο Σικελὸς εἰσι, οὗς ὁ Πλάτων etc. scripserim: quem-
admodum *Epist.* 33. p. 627. ἡ δὲ Ῥάβωνα Ἰταλὸς. Neque hic
obliviscor *Steph. Byz.*, Ἡρόδοτος δὲ, scribentis in Ἰνυκτον,
Ἰνυκος αὐτὴν φησι, ἀπὸ τοῦ Ἰνυξ. Voluit Ἰνυκος, quod addi-
tum Ἰνυξ postulat. Iungitur porro, ἵνα δὲ ἐσφαλῇ, error
autem videtur, scripturae videlicet in Codice, quo uteba-
tur, *Herodoti*. Trahuntur aliorum ea, nullā (quae et
Cl. de Pauw opinio) necessitate. Bonum proin ἀπὸ τῆς Ἰνύ-
κου, si τῆς Ἰνυκος erroneum. Illud autem *Arch.* ἐν ταύτης πρ
ἦν, etsi illaudabile, silentio non est praetermittendum,
siquidem suo id in libro *Aelianus* invenisse videtur: ne-
que enim aliunde, cum reliqua hinc sumpserit, Σαύτης
eius ὁ Ἰνυκῖνος venit *Var.* VIII. 17. Alia cel. *Iac. Perizonius*.
WESS.

10. ἀπνητὶ --- περιεβλήατο) Servo hoc, non spretu-
rus περιβιβλήατο, modo sic schedae scriptitassent. [Vide *Var.*
Lect.] Atque ita quidem *Samii Zanclam* Siciliae, sive *Me-
senen*, sine gravi labore sibi occuparunt, in breve tamen
tempus. *Anaxilaus* enim eisdem οὐ πολλῶ ὕστερον urbis
possessione evertit, *Thucydide* lib. VI. 5. teste. WESS.

CAP. XXV. [6. τῶν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ. Nil mutant li-
bri: malim vero cum *Reiskio* τὴν ἐν τῇ ναυμ. sc. ἔκλειπιν. S.]

8. τὰς μὲν ἰθιλοντὴν) Requiritur vocula videtur, quae con-
nectat ista cum praecedentibus, a syllaba forte praecedenti
absorpta: καὶ τὰς μὲν ἰθιλοντὴν τῶν πολλῶν ὑπεκλήσας, τὰς
δὲ ἀνάγκη προσηγάγοντο. In his optime vir *Clar.* vocem resti-
tuit *Herodotica* ἰθιλοντὴν, quam, si per librarios licuisset,
saepius forsitan legeremus, et V. 104. ubi variant *Codd.*
Errat Galeus ad lib. I. c. 3. neque enim Graecis ἠελοντός
magis fuit in usu quam ἀκοντός. Apud *Suidam* in Ἐθιλον-
τὴν, tertio *Polybii* loco, ἐπέλεξε τοῦ στρατεύματος ἰθιλοντὴν τοὺς
ἀρίστους, accuratissimo *Thucydidis* more scribi quoque po-
tuisset ἰθιλοντῶν. VALCK.

CAP. XXVI. 10. ἐκ πολίχνης τῆς Χίων) Arbitror
Πολίχνης oppidi proprium esse titulum in *Chiorum* in-
sula. Tales *Πολίχνης* Troadis et *Cretae* apud *Ethnicogra-
phum*, et *Πολίχνα* Siciliae in *Diodori* XIII. 7. WESS.

CAP. XXVII. [1. Φίλει δὲ προσήμεινεν) Potest impersonaliter positum intelligi verbum προσήμεινεν: possis vero etiam ὁ θεὸς coll. l. 9. subintelligere. In bello σημάειν, scil. ἡ σάλπιγξ, signum datur tubā. S.]

2. ἡ πόλις ἡ ἑθνῶν multorum praesidio protegitur, iniuriā eiecta prior particula. Mox ὑπολαβὼν [lin. 6.] belle Gronov. non dissentiente D'Orvillio ad Charit. lib. III. 3. p. 269. [cf. Nostrum, mox l. 11. tum IV. 179, 6. VII. 170, 10. VIII. 118, 7.] Infra tamen lib. VIII. c. 115. ἐπιλαβὼν δὲ λοιμὸς τε τὸν στρατὸν --- ἔφθειρε, modo bene illud habeat. WESS. — Sic vero etiam frequenter sedulus Herodotei styli aemulator Appianus, cuius loca huc spectantia in Indice Gracitatis Appianeae olim indicavimus. S.

12. ἐς γόνυ τὴν πόλιν ἔβαλε) Non discrepat Appiani de Masinissa, τὴν Καρχηδονίαν δύναμιν ἐς γόνυ βαλὼν, Punic. p. 94. [c. 94. T. I. p. 434. nostrae ed.] deque Caesare ἀγρία ἔθνη -- ἐς γόνυ βαλὼν, Bell. Civ. II. p. 846. [c. 146. T. II. p. 378.] pro quo ἐς γόνυ ἔβρισε III. p. 876. [c. 20 extr.] et κλέσας ἐς γόνυ p. 885. [c. 30. p. 435, 2.] Neque sine cultu Basilus Seleuc. Miracul. S. Theclae lib. II. 12. p. 168. καὶ ἐς γόνυ πεκλίσασιν μὲν αἱ ἐκκλησίαι, πεκλίσασιν δὲ πόλεις καὶ ἄγροί καὶ κῶμαι καὶ οἰκοί. Possem adstruere Basilium M. Epist. 301. p. 437. c. et praeter ceteros Aeschylum Pers. vs. 933. sed exitus non foret. Praestat verbo monere, ἐποιήσατο in secuturis [lin. 14.] unius Med. ductu imprudenter mutari. WESS.

12. ἐς γόνυ etc.) Auctor Etymol. M. in voc. Περνής p. 687, 30. Ἡρόδοτος, αἶτ, μεταφορικῶς χρησάμενος, εἶπε τὴν πόλιν ἐς γόνυ πσιῖν, τοῦτο δηλῶν, ὡς ἐς δούλειαν αὐτὴν ἐπήγαγεν. Monstrat interpretatio, hic quoque primum scriptum ἔβαλε: alterum πσιῖν fluxit ex vicinis; in eundem enim sensum urbs dicitur ἐς γόνυ πσιῖν. Nihil erat cur a Grammatico reprehenderetur Euphorion, qui de Baccho dixerit, ἐπρηνέζε τὴν Εὐρυμέδοντος πόλιν: id est κατέβαλε, vel ἐπὶ στόμα ἔβαλε. Utrumque fuit in usu, et ἐπὶ στόμα πσιῖν, et ἐς γόνυ. Venuste Aelian. Var. III. 17. Aristoteles, inquit, urbem patriam, οὐ, τὸ λεγόμενον δὲ τοῦτο, ἐς γόνυ πσιῖν, ἀλλ' ἐπὶ στόμα, ἀνίστασθαι αὐτῆς: ubi notat Kühnius, memor etiam loci Herodoti. S. Iohann. Chrys. in Epist. ad Innocentium T. III. p. 522. A. ὁ παρὼν ὕμιν ἀγαθὸν πρόκειται ὑπὲρ ἐκκλησιῶν ἐς γόνυ κατεπχθισῶν. VALCK.

CAP. XXVIII. 7. λιμαινούσης οἱ τῆς στρατιῆς) Licet conspirant in vitiosa lectione Codices, pro δειμαινούσης restituerem λιμαινούσης, feliciter detectum a Reiskio et Heringa: hoc vicina postulant, alterum ferri nequit. VALCK. — Novandi de coniectura Herodoti orationem metus saepe in superioribus conantem conpescuit, iusto fortasse gravior: at eo sum ingenio. Hic confidentior contra omnes libros verissimam doctissimorum virorum, Reiskii et Heringae, correctionem recepi. In Lesbo nulla sane formido copias percellebat Histiaei: fames urgebat, quam pulsuri milites in continentem transeunt, messuri frumentum. Pariliter lib. VII. 25. ἵνα μὴ λιμῇνεῖ ἡ στρατιή. Confer *Adr. Heringae* *Observ. Critic.* c. 31. p. 277. WESS. — Simillimam mendam in *Appiani* *Bell. Civil.* lib. II. c. 61. olim correximus. S.

CAP. XXIX. 2. ἐν τῇ Μαλλίνῃ) Sit-ne Μαλλίνη, an Μιγαλήνη vero congruentius, an in vulgata acquiescendum, neutiquam perspicio. Malo doctiorum hoc curis integrum relinquere; a Ματινῇ tamen, uti repositum memini, alienior: ea Mediae regio lib. V. 52. Propius, situm si spectes, abest Καρίη, [VII. 42.] sive, ut apud *Plinium* [V. xxx. 32.] et *Stephan. Byz.*, Καρίην. WESS. — Mox, pro Ἀταρνείτιδος, rectius Ἀταρνείτιδος diducta diphthongo scribetur, ut *Borh.* edidit. Sic sane gentile Ἀταρνείτης c. 4, 2. huius libri. S.

CAP. XXX. 2. ἀχθῇ ἀγόμενος) Melotus, Vir Cl. coniecerat in marginem sui libri ἀπίχθῃ ἀγόμενος, credo ob sequentia ἀπίκετο ἀγόμενος: quae boni quidem commatos, sed edito et constanter probato non praeiudicant. Nostri sunt ἰόντες ἦσαν c. 34. Φεύγων ἐκφεύγει lib. V. 95. ἀχθεσθαι αἰχόμενος VII. 220. etc. WESS.

3. οὐτ' ἂν ἔπαθε κακὸν οὐδὲν) Ista nititur Historici suspicio ingenio clementi Darii Regis, beneficiorum semper memoris, et lege Persarum humanissima, cuius ille fuisse videtur observantissimus. Grave censori poterat Histiaei delictum, sed hoc facile redemisset ingenti benefacto, quo Regem olim et Persas e Scythia profugos inactaverat: more suo gratus Darius lib. V. c. 11. beneficii meminerat in se collati: tandemque mortui honorificam quoque fecit mentionem, ὡς ἀνδρᾶς μεγάλως ἰωυτῶ τε καὶ Πέρσῃσι εὐεργέτω. Egre-

giam Persarum legem merito collaudat Herod. I. 137. τὸ μὴ μῆς αἰτίας ἔνεκα μὴτε αὐτὸν τὸν βασιλέα μηδὲνα φρονεῖν etc. sed *etiam deum*, λογισάμενος ἢ εὐρίσκει πλείω τι καὶ μῆζω τὰ ἀδικήματα ἰόντα τῶν ὑπουργημάτων. Secundum hanc, ut puto, legem Teribazum absolverunt Persae iudices apud Diod. Sic. XV. 11. atque ob eandem rationem, eiusdem Diodori, sive Ctesiae potius, Arbaces τῶν κινδύνων ἀπέλυσε τὸν Βίλεσιν, --- Φήσας μίζοντας εἶναι τὰς ἐξ αὐτοῦ προγεννημένας εὐεργεσίας τῶν ὑστερον ἀδικημάτων, lib. II. c. 28. Patriae plus malorum attulisse, quam commodi, Lysandrum statuit Pausanias IX. p. 776. Πέρσαι τε ἐπόμενος, καὶ δικάζων νόμῳ γὰρ τῷ ἐκείνων: id est, utrorumque instituta iusta comparatione. Copiosae Persicam legem explanat Aristides in Apolog. pro iv. viris, T. III. p. 419. Solitum autem Darium animo grato Graecorum etiam in se collata beneficia recordari documento sunt Democedes, Syloson, Coës, Histiaeus, alique. In Asiam traductos, quibus valde fuerat iratus, Eretrienes clementissime tractavit et Milesios: Herod. VI. 119. et 20. Sed magni animi documentum praebet egregium, undecunque tandem petium, Aelianus Var. Hist. VI. 14. VALCK.

13. λούσαντάς τι καὶ περιστέλλαντάς εὔ) Hoc si plures exhibebunt Codices, mihi quoque placeret prae altero, forsan interpretamento: neque εὔ nec εὐπρεπῶς legisse videtur Valla: εὐ περιστέλλαι et καλῶς in talibus adhibentur. Hippias iudicabat Platonis, T. III. pag. 291. D. κάλλιστον εἶναι ἀνδρὶ πλουτοῦντι, parentes suos vita functos καλῶς περιστέλλαντι, ἐπὶ τῶν αὐτοῦ ἐγγόνων καλῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς ταφῆναι. Erit forsan qui hic utrumque putet Herodoteum, περιστέλλαντάς εὔ, εὐπρεπῶς ἐπιτίλατο θάψαι, atque a Io. Tzetze hoc quoque lectum; qui hic narrata sequutus, ad illa sua quaedam adiecit additamenta, Chil. III. vs. 535-545. Τέλος, δακρύτας περιστὰ τὴν κεφαλὴν ἐκείνην, τοῖς Πέρσαις λίγει λούσαντας ἐντίμως καταθάψαι, Ὡς εὐεργέτου τῶν Περσῶν μεγαλῶς ὑπηρετήσαντος. Ὁ Εὐύλου παῖς Ἡρόδοτος γράφει τὴν ἱστορίαν. Male interpres ibi dedit Oxyli: Ὁ Εὐύλου scribendum, vel [potius] Ὁ Δούλου. VALCK.

CAP. XXXI. 6. σαγηνεύουσι) Vide Cl. Valckenarium ad lib. III. 149. Nostri et Platonis studio frequens verbi eius apud oratores Libanium, Polemonem, Himerium, atque

alios est usus: amavit et *Philo Iud. III. Vit. Mos. p. 690.*; et in re Christiana, captisque Evangelii doctrina gentibus, *Gregorius Naz., Io. Chrysost., Proclus*, ad cuius *Orat. xx. pag. 550. pauca Vincent. Riccardus*. Ego vero ἐπὶ τὴν νοτὴν διήκουσι, [lin. 8.] schedis et sententia iubentibus, reduxi: aliena enim viri *Cel.* monita. Persae ab insulae litto-
re, quod maris Aegaei partem septemtrionalem spectabat, iunctis consertisque manibus progressi fuerunt ad australe, cuncta incingentes, tum deinde omnia venantes et capientes, velut in sagena pisces. WESS.

CAP. XXXII. 2. τὰς ἐπηπιλήσαντο) Postremam syllabam ex sequenti τοῖσι natam arbitror, et restituendum ante vulgatum ἐπηπίλησαν: alteram formam ut legitimam crederemus, exempla debuerant simillima proferri. In istis contra, [lin. 5.] vulgatis ex *Med. ἰποῖεν ἀντὶ εἶναι ἐν ὀρχίᾳς εὐνούχους*, vocula debebat interponi, quam constans requirit Graecorum usus, ut legatur ἰποῖεν ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐν ὀρχίᾳς εὐνούχους: hoc vel unicus docere poterat *Herodoti* locus VII. 170., ἀντὶ τοῦ εἶναι νησιώτας, ἡπειρώτας (γενέσθαι.) [At vide et ad h. l. et ad VII. 170, 15. *Var. Lect.*] Ut nostro loco vulgabatur ἀντὶ ἐν ὀρχίᾳς, illic scribi quoque potuerat ἀντὶ νησιωτῶν: qua forma loquendi *Euripides* usus est, *Androm. vs. 457.*, σὲ --- Ναύτην ἔθνην ἀντὶ χειραίου: et *Theocrit. V. 150. γυνόμαν --- Μελάμβιος ἀντὶ Κομάτα*. Verum alterum illud rarius requirit articulum, ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐν ὀρχίᾳς, εὐνούχους. Sic *Thucyd. VII. 28.*, τῶν τε πάντων ὁμοίως ἱππακτῶν ἰδεῖτο ἡ πόλις, καὶ ἀντὶ τοῦ πόλις εἶναι φρουρίον κατίστην. Supra dederat eodem sensu *Herod. c. 9. τοὺς παῖδας ἐκτομίχας ποιήσομεν*: haeret et illic articulus in sua sede. *Aeschyl. Suppl. vs. 305.*, Βοῦν τὴν γυναῖκα ἔθνην Ἀργεία θεός. *Aristoph. Θεσμ. 740.*, Ἀσκάς ἐγένεθ' ἡ κόρη. *Herod. I. c. 103.*, νῦξ ἡ ἡμέρη ἐγένετο. Ab *Herodoto* scribi non potuit, quod legit in suo *Cod. Theon. Soph. vid. pag. 49. Progymn. VALCK.*

5. ἀντὶ εἶναι ἐν ὀρχίᾳς) Accedo *Gronovio*, haesitans non nihil ob ἐν ὀρχίᾳς *Arch.*, non utique malos. Redibit similis discordia lib. VIII. 105., ubi tamen τῶν ἱπποχρίων *Pass. et Ask.* [vide ibi *Var. Lect.*] Statim καλλίστους in *Ask.* ex scholio. [ni potius ex scribae socordia.] Vide lib. IV. 180. WESS.

9. ὑπὸ Αὐδῶν, δις δι' ἐπεξῆς) Posterius, redditum lib.

IV. 196., vim pati non debuerat: priora optime habent; namque error Arch. et Vallae ex lib. I. 169. manifestissimus. WESS.

CAP. XXXIII. 2. ἐπ' ἀριστιερά) Male schedae Arch. ἱπαιστιερά iunctim, sicuti ἐπιδίξια pleraeque. Non nescio in talibus variari, monueruntque praeclari viri Duker. ad Thucyd. I. 24. et Hemsterh. in Epistola Dukeri Praefationi inserta. Noster (Homericō Iliad. M'. 229. et N'. 675. more) lib. I. 51. ὁ μὲν -- ἐκείνῳ ἐπὶ διξιά ἐσιόντι, ὁ δὲ -- ἐπ' ἀριστιερά: et III. 90. ἀπὸ δὲ Ἑλλησποντίων τῶν ἐπὶ διξιά ἐσπλόνοντι: tum lib. VII. 39. Ἀπτε ἔργο Ἀσκ., modo tonus vertatur; nam quae ad lib. II. 39., alius sunt formae. WESS. — Conf. quae ad Appiani Praefat. cap. 2. lin. 37. olim notavimus. S.

6. πόλεις συχναί) Nolui tot Codicibus refragari; quamquam πολίεις [quod pro συχναί habent alii,] ex prisco usu, in Musis citra ius demutato lib. II. 107. Cessaret, si quid in vocum adfini sono ingrati, ubi πόλεις πολίεις Ionum scriberetur more. Mox [lin. 7.] Σηλυβρίη originī apud Strabon. lib. VII. p. 491. c. [p. 319. b. ed. Cas.] propior et antiquior est. Lege Diodorq adposita lib. XIII. 65. et Leonclavium Hutchinsonumque ad Κυρ. Ἀναβ. Xenophontis lib. VII. p. 538. WESS.

10. οἷοντο ἀπολιπόντες) Optime Gronov.; mox τὴν σφίγγην Eustathius itidem vidit. Statim Μισαμβρίην οἷκισαν dat ed. Genev. 1618. de coniectura, neque ea absurda. Vid. lib. II. 154.; Eustathius vulgati patronus est. WESS.

12. τὰς καταλιχθείσας) Delectatur isto scriptor. Δυσχείμιρος δὲ αὕτη ἡ καταλιχθείσα πᾶσα χώρα, lib. IV. 28. In Porti penu plura. Itaque iure pristinam sedem recuperavit. Scripsi praeterea [lin. 13.] Προκόννησον, originatione vocis apud Criticos ad Apollon. Rh. lib. II. 279. motus et Nostri consuetudine lib. IV. 14.; quae deinceps [lin. 20.] Δασκυλίῳ desiderabat, quomodo III. 120. et 126. WESS.

CAP. XXXIV. 4. τὴν Χερσόνησον ταύτην) Quod olim legebatur τὴν ἀρχὴν τῆς Χερσόνησου ταύτην, non pulcra specie est, formatum serme ex praecedentibus: ταύτης certe, uti cap. 40., oportuerat, voluitque Reiskius. Rectius mssti, quos duces optavi. Miltiaden Cypseli fil., Chersonesi con-

ditorem, erudita disputatione *Ian. Rutgersius* illuminavit Var. Lect. I. 9. *Marcellinus* vero in *Thucydidis* vita, Θράκες καὶ Δόλοπες ἐπολέμουν πρὸς Ἀψινθίους, hac eadem in re, errans aut corruptus. *Dolopes* Thessalis fuere adfines; *Dolonci* Thracæ, ut vere viri docti. WESS.

Ibid. ἔχον Δόλογοι Θρ. τὴν ἀρχὴν τῆς Χερσονήσου ταύτης) Prouti legit *Valla*, ἔχον Δόλ. Θρ. τὴν Χερσονήσον ταύτην, sic scripsisse videtur *Herod.* Quæ de *Doloncis* sequuntur, *Apsinthiis* tribuit *Scholiastes* in *Aristidis* *Miliadæ* T. III. pag. 278. Historiam veterem qui tradiderit, quando præter *Herod.* et *Marcellinum* in vita *Thucyd.* forte neminem habemus, ineditum Scholion ex Cod. Msto clar. *Petri Barmanni* Sec. non pigebit descripsisse: Δόλογοι καὶ Ἀψινθίοι ἔθνη ἑμμερα περὶ τὸν Ἑλλάσποντον· οἱ δὲ Δόλογοι κατεπολέμουν τοὺς Ἀψινθίους. ἱρωτῶσιν οὖν Ἀψινθίους τὸν Θιόν, πῶς ἂν ἀπαλλαγῶσι τῶν κακῶν, ἔχρησεν αὐτοῖς, ὅτι τὸν πρῶτον ὑποδεχόμενον ὑμᾶς Ἀθήνησιν αὐτὸν ἐκείνον στήσατε τύραννον. ἀκούσαντες τοῦτο οἱ Ἀψινθίοι ἤρξαντο περισσεῖν τὰς πέλεις, καὶ τίλος ἐλθόντας αὐτοὺς εἰς Ἀθήνας ὑπεδίξατο ὁ Μιλτιάδης· ἐκ τούτου οὖν ἔγνωσαν ὅτι ὁ χρησμός τοῦτον ἀληθεύει· εἰς αὐτὸν διελύχθησαν αὐτῶν περὶ τούτου ὁ δ' οὐκ ἐβουλήθη, ἀλλὰ λέγει Ἀψινθίοις, ὅτι (ἔτι) πέμψαντες εἰς Πυθίαν μάθετε ἀκριβεστέρην, εἰ περὶ ἐμοῦ λέγει ὁ χρησμός. πέμψαντων οὖν αὐτῶν λέγει, ὅτι καὶ περὶ αὐτοῦ λέγει. ἀκούσας τοῦ χρησμοῦ πάλιν Ἀψινθίοις λέγει ὁ Μιλτιάδης, ὅτι ἰὰν κλειύσῃ ἡ πόλις γίνεσθαι κλειυσάσης οὖν τῆς πόλεως, γίνετο τύραννος. VALCK.

10. τὴν ἱερὴν ὁδὸν) Celeberrima sacra via, quæ Athenis Eleusinem ducebat, in *Pausan.* I. 36. et *Athen.* XIII. pag. 594. F. Haec ea fortasse, qua Athenienses sacra et Pythicam pompam Delphos mittebant, memorata a *Strabone* IX. p. 646. c. [p. 422. c. ed. Cas.] WESS.

CAP. XXXV. 5. Φίλαίου τοῦ Αἴαντος) *Marcellino* *Φιλαίας* ὁ Αἴαντος præve. Sine mendo in *Plutarchi* *Solon.* pag. 83. D. *Φίλαις* καὶ *Εὐρυσάκης*, *Aiantis* filii, *Attica* civitate donati. Non equidem nescio, *Φίλαιον* τὸν *Εὐρυσάκους* atque adeo *Aiantis* nepotem perhiberi a *Pausania* I. 35., et *Kühnium* *Φύλαιοι* malle: at illi obviam eunt, quos appellavi omnes; huic ΦΙΑΙΔΑΙ ex marmoribus, *Plutarcho*, *Stephano*que inter *Atticæ* demos. WESS.

7. κατήμειος ἐν τοῖσι προθύροις) Apud *Marcellinum* in vita *Thucyd.* pag. 2, 18. *Dolonci* Delphis ἱκανόντις περιέτυχον τῷ

Μιλτιάδην πρὸ τῶν ὄρων καθεζομένην τῆς Ἀττικῆς: ex Herod. corrigendum censuit I. Rutgers. Var. Lect. I. c. 9. p. 32. πρὸ τῶν ὄρων καθεζομένην τῆς αὐτοῦ οἰκίας. Sed ab Herodoto diversum Marcellinus iste sequutus est in his narrandis auctorem; neque adeo videtur absurda lectio vulgata; quum a finibus Attices non longe Miltiadis absuerit villa, in Ἀκκιδάκῃ sita. VALCK.

CAP. XXXVI. 4. πάντα τὸν βουλούμενον μετέχιν) Non defuit Pisistrati consensus, cupide potentem et gratiosum virum amolientis, praetereaque copias et necessaria supeditantis; quod narrantibus apud Marcellinum accredo. Absurde mox [lin. 5.] καὶ ἔσκει τὴν χώραν. Ionibus ἔσκει non aliud atque erat, lib. VI. 133. VII. 119. Rediit ἔσκει, et redibit c. 47., ubi eadem macula. WESS.

7. ἀποτείχισαι τὸν ἰσθμὸν) Nonnunquam ἐπιτείχισιν eadem est potestate ac τεύχισιν, saepe diversiore; quam admirabiliter luci Hemsterhusius exposuit ad Luciani Nigrin. c. 23. Hic inculcatum ferri nequit. Miltiades, ducto a Cardia ad Pactyam muro, Apsinthios Chersonesi introitu prohibuit. Id ἀποτεύχισιν, sive ut Diodorus διατεύχισιν, h. e. οἰκοδομεῖν διὰ τοῦ ἰσθμοῦ τεύχος, Nostri dictione lib. VIII. 71. Opportune Xenophon ex ore Chersonitarum, εἰ δ' ἀποτείχισθαι ἐκ θαλάττης ἐς θάλατταν, de hoc isthmi iugo, Hist. Gr. lib. III. p. 487. D. ed. Steph. Addit elegantissimus scriptor, ἀποτεύχισμὸν sive murum a Dercyllida Spartano fuisse absolutum et Thraces aditu ad Chersonesum exclusos, sequente Diodoro XIV. 38. Consimiliter ἀποτεύχισιν in isthmo Pallenes muro intersepto Thucydides lib. I. 64., ab Harpocrasione advocatus. WESS. — Denique apud Nostrum mox c. 37, 1. in ἀποτεύχισας consentiunt libri omnes. S.

Ibid. ἐπετείχισαι τὸν ἰσθμὸν) Paulo ante positae haec proxima subdit Scholiastes Aristid. mstus: καὶ ποταμοῦ ὄντος; τοῦ διορίζοντος τοὺς Δολόγκους καὶ τοὺς Ἀψινθίους ἐτείχισεν αὐτὸν, ἕπως ἐν μὴ βλάπτοντο οἱ Ἀψινθίοι παρὰ τῶν Δολόγκων: imo contra, secundum Herod. ἵνα μὴ ἔχουεν σφίας (Doloncos) οἱ Ἀψινθίοι δολιεύσαι ἰσβάλλοντες ἐς τὴν χώραν. VALCK.

10. στάδιαι ἕξ τε καὶ τρεῖς κόντια) Iugi eius latitudo in Xenophonte stadiorum xxxvii., in Scylace et Strabone Epit. lib. VII. fin. stadiorum xi. Longitudo vero a Cardia in Elaeunte, ubi longissima, stadiorum cxx Scylaci: quae in mensuris differentia utique non ampla. WESS.

CAP. XXXVII. 5. Quid sibi velit, ἢν δὲ ὁ Μολτ. Κροίσω τῷ Λυδῷ ἐν γνώμῃ γεγονώς, mihi minus liquet. VALCK. — Quidni vero ἐν γνώμῃ γεγονώς idem fuerit ac γνώριμος, notus et familiaris? S.

8. πίτυες τρέπον) Diogenianus, Suidas, atque alii, πύκης τρέπον, purili sententia. Docte disputatur, eadem-ne πίτυς et πύκη? hanc pinum, illam piceam Latinorum esse, Bod. a Stapel ad Theophrastum lib. III. 10. vehementer urget. Verior Cl. Salmasii sententia, πῖτον et pinum non discrepare: nonnunquam quoque arborum eas voces, sicuti in Homeri Vita, quae Herodoto tribuitur, c. 20. clarissime, et in dicto, quod prae manibus est, conmutari, Homonym. Hyl. latr. c. 65. Quaestio alia, an sola arborum pinus, sicubi excisa fuerit, non regerminet? A. Gellius et Eustath. eam negari, viderunt aegrius. Theophrastus de sua pinu, πύκη, adustis eam radicibus οὐκ ἀναβλαστάνειν, τὴν πῖτον δὲ φασὶ τινες ἀναβλαστάνειν. Quomodocunque hoc Croesi verbum et Herodoti professio accipiantur, de intentata minis occidique constat. Videndi viri doctissimi Kühnius et Perizonius ad Aelian. Var. VI. 13. Porro τὸ θάλλει [lin. 10.] si cui adblandiatur, similia succurrent lib. I. 78. II. 13. IV. 131. WESS.

13. ὅτι πίτυς μόνη δειδρίων) Unam solamque pinum arborum omnium caesam nunquam denuo ex iisdem radicibus pullulare, parum vere dictum Herodoto Gellius docuerat Noct. Att. VIII. 4. Cum Herodoteis ista iam comparavit Io. Kühn ad Aeliani Var. VI. 13. Hinc verba quaedam excitat miraturque Eustath. in Iliad. A'. p. 32, 16. VALCK.

14. πανώλεθρος) Elegantius hoc et tritius, consensio neque Eustathii munitum. Sophocl. Elect. vs. 1012. πρὶν πανωλίεθρους τὸ πᾶν Ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι. Aeschyl. VII. contr. Theb. vs. 71. μή μοι πόλιν γε πρυμνόθεν πανώλεθρον Ἐθαμνίσῃσι. Talium apud Tragicos uberrima messis. WESS.

CAP. XXXVIII. 5. ὡς ὁ νόμος, οἰκιστῇ) Ista non debuerant ad mentem Vallae a se invicem divelli, sic, ut puto, coniungenda: καὶ οἱ τελευτήσαντι - θύουσι, ὡς νόμος οἰκιστῇ, nempe θύειν. Idem esset, ὡς νόμος ἦρωι θύειν: vita functo sacra faciebant, ut mos est facere heroī. Scribi quoque potuit unico verbo, in talibus proprio: καὶ οἱ τελευτήσαντες ἐπυρρίζουσι, vel ἐπύρριμνυσι. Eodem Brasidam honore dignati

Amphipolitani apud Thucyd. V. cap. xi. ὡς ἤρωι τε ἰντίνουσι, καὶ τιμὰς διδάσκουσιν ἀγῶνας καὶ ἱππικούς θυσίας. Conf. ibi citatus ill. Ez. Spanhem. et Celcherr. Wesseling. ad Diodori T. I. p. 148. Pausanias II. p. 137. τῷ μὲν ὡς ἤρωι μετὰ ἡλὸν δύσαντα ἡγαίζουσιν, Εὐαμερίῳ δὲ ὡς θιῶ θύουσιν. VALCK.

10. ὑποβιμοτέρου) θειμυργεῦ, vocabulo Aeschyli Eum. vs. 563., quo de critici ad VII. contr. Theb. vs. 609. Alibi in Musis ὑπομαργότερος, III. 29. 145. Propius adpropinquat Prisci, Excerpt. Legat. Hoeschelii p. 36., de Hunnis in iram accensis, καὶ κατὰ μικρὸν ὑποβερμαίνόμενοι ἰχθαλίπαινον. WESS.

CAP. XXXIX. 7. ἐν ἄλλῳ λόγῳ) Hoc ipso libro c. 103. Firmantur ergo disputata de λόγοσι Λιβυκοῖσι lib. II. 161. Nefariam autem Cimonis caedem non multum ab obitu patris architectati fuerunt Pisistratidae: unde minime mirum, Athenienses, multimodis tyrannos gravantes ac exosos, Miltiadae abituro favisse. WESS.

8. εἶχε κατ' οἴκου) Revocarem ante Gronovium vulgata lectionem, Vallae quoque repertam, εἶχε κατ' οἴκου, domi sese continebat. Proxima [lin. 9.], τὸν ἀδελφεὸν Στῆσαγόρῃα δηλαδὴ ἐπιτιμίων, interpretatur Vallā, in honorem videlicet Stesagorae, fratris. Sententia satis esset commoda, si verbo constaret ista significandi dos: mihi non violenta fore videretur correctio, si pro ἐπιτιμίων scriberetur εἰς πενήτων: domi se continebat velut adhuc lugens fratrem Stesagoram; more scilicet antiquitus etiam recepto, quo in luctu recenti publico abstinebant. Ἐχειν, interdum idem ac μένιν, saepius adhibetur pro εἶναι. Κατὰ πόλιν notat in urbe: κατ' οἶκον, domi, apud Sophoclem Ai. vs. 1040. Trach. 540. Philoct. 470. In eiusdem dramatis vs. 22. σημαίν', εἴτ' ἔχει Χῆρον πρὸς αὐτὸν τάνδε γ', εἴτ' ἄλλη κυρεῖ. Plene Herod. III. 79. κατ' οἴκους ἑαυτοῦς οἱ μάγοι ἔχουσι τὴν ἡμέραν ταύτην. VALCK.

9. δηλαδὴ ἐπιτιμίων) In Vallae olim Latinis in honorem videlicet fratris, sive ἐπὶ τιμίῳ disiunctum legentis, sive ἐπιτιμίων, ex communi ἐπιτιμῶν. Ionum more: illi sane vocabulo amplioris honoris potestas adest apud Demosthen. in Leptin. p. 292., certe in msstis et Scholiis. Sophoclis ἐπιτιμία Elect. vs. 917. Suidas τὰ ἐπὶ τιμῇ τιος γινόμενα explicavit. Paria etiam Reiskius. Quae quidem si probamus, concinna reliqua. Miltiades mortuum fratrem honoris,

Herodot. T. VI. P. I.

L

sed simulati, caussa servabat domi; quo audito Chersonesitae frequentes convolant in consortione luctus novo principi gratificaturi. Placere tamen talia *H. Stephano* haud potuerunt, opinato, si ἐπιτιμῶν extra labis culpam maneat, tantundem valere atque uloiscens, sive ultionem moliena. A Gronovio venit puniens. Neutrum admittit ὡς συλλυπηθῆσόμενοι, [lin. 12.] manifesto quidpiam honori aut luctui conveniens in praegressis desiderans. Memini δηλαδή ἐπιτιμβιον, videlicet iam iam contumulandum reponere, cui ὡς συλλυπηθῆσόμενοι recte aptatur. At sit in coniecturâ. WESS. — Tum IDEM, in *Addendis*: „Elegans *Gisb. Koenii* coniecta-
„tio sic verba ordinat et refingit, εἶχε κατ' οἴκους, τὸν ἀδελ-
„φὸν Στεσαγόρῃα δηλαδή ἔτι τιμῶν: domi se continuit,
„quasi fratrem *Stesagoram* adhuc honorans. Iungit ex lib.
„IX. 24. οἱ μὲν νῦν βάρβαροι -- ἀποθανόντα ἐτίμων Μασιστίων:
„quod tamen geminum planeque adsimile non est.“

12. ἀπικόμενοι ὡς συλλυπηθῆσόμενοι) Nempe πειθόντι, lugenti, luctum certe simulanti, suum quoque verbis moerorem testificaturi, sive πειθόντα παραμυθησόμενοι. Olim etiam ad Reges, viros principes, vel civitates, eum in finem publicitus legati mittebantur. *Aeschines* contr. Ctes. p. 88, 22. ὑπόμενας πρεσβυτῆς ὡς Κλεοπάτραν τὴν Φιλίππου θυγατέρα χριστονοῦσθαι, συναχθῆσόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ Μολοττῶν βασιλείᾳ Ἀλεξάνδρου τιλευτῇ. *Funebri* conf. *Alexandri* laudatio in *Aristid.* T. I. p. 142. *Dion Chrys.* Or. XII. pag. 198. v. οὐδὲ πρεσβείαν ἐπρέβειον συμμαχικὴν, ἥτινα εὐφημον (εὐσχημον legimus:) τῶν ἀπὸ γλώττης μόνον συναχθούμενων, speciosam legationem aegritudinem non veram verbis saltem significantium: non cepit ista *Morellus*. Vid. *Livius* XXIII. 5. Idem in talibus significabant verba συνάχθῃαι, συναλγεῖν, συμπινῆσθαι, συμπασχειν, et συλλυπηθῆσθαι. Contra, vel ob victoriam reportatam, vel in alia re laeta, legationes mittebantur quae civitatum gaudium, sive verum seu fictum, nunciarent, συνηθῆσόμενοι vel συγχαρῆσόμενοι τῇ νίκῃ, apud *Diodor.* Sic. XVII. c. 48. et 113. aliosque. VALCK.

CAP. XL. 3. ἄλλα τῶν κατεχόντων πρηγμάτων χαλεπώτερα) *H. Stephani* καταλαβόντων nusquam reperi, neque vulgato praestat. Τὰ κατέχοντα πρήγματα, quae instant et praesentia urgent: qualia in *Miltiadeae* tyrannidis principio rerum ordinatio, captura *Chersonesitarum*, auxiliatorum

dilectus, tum expeditio una cum Dario contra Scythas. Additum τρίτῳ μὲν γὰρ ἔτι τούτων protectum verbis erit c. 46. δευτέρῳ δὲ ἔτι τούτων, modo cetera, quod valde dubito, defendi queant. Calculis hic et consideratione nexus rerum utendum est. Miltiades, interfecto a Pisistrati filiis patre Cimone, in Chersonesum Athenis demigravit, c. 103. Itaque sub annum Per. Iul. 4196., aut paullo citius, siquidem Hipparchus Olymp. LXVI., Per. Iul. 4198. interemptus occubuit. Hippias tyrannidem reliquit invitus Olymp. LXVII., Per. Iul. 4202., Dario Babylonem eopse tempore obsidente; qua post xx. menses expugnata rex sequente Olympiade in Scythas movet comite Miltiade, reversusque Sardibus agit Per. Iul. anno 4206., in lib. V. 24. Scythae Nomades post illam Darii expeditionem irritati in Chersonesum excurrunt, coguntque Miltiaden aliorum fugere. Haec si vero non dissident, quid illia fiet νεώτῳ μὲν ἐκλήθει, cum ante hos decem annos in Chersoneso tyrannum Miltiades egerit? quid τρίτῳ μὲν γὰρ ἔτι τούτων? Vide quae consequuntur statim, ταῦτα μὲν δὲ τρίτῳ ἔτι πρότερον. Ea si signant tres notatos annos, exitum non habent: si Miltiadae reditum Doloncorum auxilio, exilium tyranni produciunt longissime, neque congruunt bene cum praefectura maritima Otanis lib. V. 25. Quomodo demum cunque intelligantur τὰ τότε μὲν κατέχοντα, alia esse nequeunt, quam quae continuo succedunt. At hoc tum vide: Miletus a Persis funditus pessumdata est Olymp. LXXI., Per. Iul. 4218.; altero post urbis eam calamitatem anno Persica classis insulas Chium, Lesbum et Tenedum occupavit, c. 30. huius Musae: apud Tenedum Phoenices (horum autem classis Persica) agere ut accepit Miltiades, convasatis quae in promptu erant, et in naves inpositis, aufugit. Haecine τρίτῳ ἔτι πρότερον τῶν τότε μὲν κατέχοντων dici recte possunt evenisse? Animadverto in omni illa temporum notatione maculas, quas equidem detergere sine membranarum adiumento neque audeo, neque volo.

WESS.
[Fortasse vero haud ita magno molimine tolli huius loci difficultates, omniaque ad liquidum poterunt deduci. Nempe τὰ κατέχοντα πρήγματα, ἃ τότε μὲν καταλαμβάνει, (lin. 2 seq. et lin. 11.) res praesentes quae tunc eum occupabant,

(aut ei acciderunt) haud dubie eae res intelliguntur, de quibus Scriptor noster cap. 33., priusquam hanc digressionem de superiore Miltiade, primo Chersonesi tyranno, instituit, loqui coeperat, quas mox deinde cap. 41. exponere pergit. Quod *lin. 4.* ait, *τρίτῳ ἔτι τούτων*, id quidem, per se positum, poterat *tertio post anno* significare, sicut *δευτέρῳ ἔτι τούτων* cap. 46, 1. sed ex adiunctis h. l. facile adparet, *tertio ante anno* intelligi: quod ipsum quoque mox in fine huius cap. diserte declaratur, *τρίτῳ ἔτι πρότερον τῶν τότε μιν κατιχόντων*. Quae ei tertio ante anno acciderunt, ea *χαλεπώτερα* fuerant, *graviora, duriora*, quam quae nunc. Nunc enim (ut cap. seq. narratur) Athenas cum omnibus suis opibus, per otium quinque triremibus impositis, ultro Athenas repetens, unam quidem navem amisit a Phoenicibus cum filio suo captam; sed nihil mali accidit filio, quem admodum etiam liberaliter rex Persarum excepit: tertio vero ante anno, Scythis Chersonesum invadentibus, fuga se proripere coactus erat, et in exsilio vitam agere. *Σκύθας ἐκφεύγει* vulgo editur; quae si vera scriptura, verbum *ἐκφεύγειν* non consuetà alioqui notione, ut cap. 38, 1. accipi debet; (nec enim hoc *admodum grave* erat, quod *Scythas effugit*;) sed *ἐκφεύγει* h. l. idem atque simplex *φεύγει* sonabit, ad Scytharum *adventum e Chersoneso profugit, fuga salutem petere coactus est*. Sed hac notione rectius, ut mihi videtur, *ἔφευγε* scribunt codd. *Arch. et Vind.* quod etiam *Vallà* suo in cod. reperisse videtur: atque eodem modo mox libri omnes, *Herodoteo* more, id verbum (*lin. 8.*) repetunt, *τούτους ἐπιόντας --- ἔφευγε*. Supersunt primora huius cap. verba considerata, *Οὗτος δὲ ὁ Κίμωνες Μιλτ. νεωστὶ μὲν ἐληλύθει εἰς τὴν Χερσ.* quae partim ad proxime praecedentem referuntur narrationem, partim ad sequentia transitum parant. Ibi δὲ particula, ut saepe apud Nostrum, idem fere ac *δὲ* aut *ὅν* valet, et hoc dicit Scriptor: *Hic igitur Miltiades, Cimonis filius, novissimus vel postremus (ex Miltiadis τοῦ Κτιστοῦ familia) in Chersonesum venerat; estque adeo hic illo posterior, nec cum superiore confundendus. S.*

6. *συνεστράφησαν καὶ ἤλασαν*) Quum se in unum conglobassent Scythae Nomades, ad hanc usque Chersonesum proeesserunt. Pro *κατιστράφησαν* lib. I. c. 130. ex Codd. merito

receptum καταστράφθηναι: hic forte solemnem sibi posuerat formam συνιστράφθηναι, et lib. II. c. 121. ἐπιτραφέντων: quod placuit Clar. Abresch. Dil. Thuc. p. 209. Ubi vulgatur τραφέντες, huius Ed. p. 286, 6. [IV. 12, 13. ubi vide Var. Lect. et Adnot.] huius generis prostant nonnulla; qualia habet et Thucyd. semper tamen scribens ξυστραφῆναι et καταστραφῆναι. VALCK. — Utralibet verbi forma uti licuerat Herodoto, et in vulgatam h. l. consentiunt libri; quorum spreto praescripto, συνιστράφθηναι ex Valck. coniect. edidit Borh. S.

CAP. XLI. 8. τὴν δὲ οἱ πέμπτην τῶν νῶν κατεῖλον) Si genuinum est κατεῖλον, pro simplici novator illud posuerit εἶλον, ceperunt. Fortasse tamen scripserat τὴν δὲ οἱ πέμπτην τῶν νῶν κατεῖχον διώκοντες οἱ Φοίνικες: sive potius κατῆγον: eo nempe sensu, quem tradit Harpocrat. in Κατάγων τὰ πλοῖα, quemque H. Vales. explicuit p. 104. et 105. Sic Miltiadis istam navem insequiuti Phoenices, non quidem mercibus sed onustam pecunia, in suum quendam portum averterint; quacum captum Miltiadis filium Metiochum ἀνήγαγον παρὲς Βασιλέα, δοῦντες χάριτα μεγάλην καταδύσασθαι: postremum hoc, exemplis undique conductis, tractavit I. I. Wetsten. in Lucae Act. Apost. xxiv, 27. conf. D'Orvill. in Charit. p. 409. VALCK. — Iterum refragantibus libris omnibus unam ex Valck. coniecturis arripuit Borh. Verbum καταρῖν capiendi, corripiendi notione supra positum vidimus c. 29, 9. Possis etiam auferendi, et abstrahendi notione accipere, ut V. 36, 14. S.

19. ἐποίησε κακὸν μὲν οὐδὲν Μητίοχον) De uno Metiocho Herodotus. At Marcellinus in Vit. Thucydidis liberos Miltiadæ eadem navi intercepta in hostium venisse potestatem adfirmat; imprudenter subiungens, ἀφίενται δ' ὑπὸ βασιλέως, εἰ γὰρ μὴ ψεύδεται Ἡρόδοτος. Quae, malum, haec suspicio, cui nullus in scriptore fundus? WESS. — Ea tribuit Herodoto Marcellinus in vita Thucyd. quae nusquam ille tradidit; nam primum navem captam scribit, in qua liberi fuerint Miltiadis; deinde, ἀφίενται δὲ, inquit, ὑπὸ βασιλέως, εἰ γὰρ μὴ Ἡρόδοτος ψεύδεται. De uno tantum loquitur Herod. liberorum Miltiadis natu maximo Metiocho; hunc tradit variis commodis ornatum in Perside remansisse, atque ibi, uxore ducta, liberos procreasse: τέκνα,

inquit, τὰ ἐς Πέρσας κεκοσμέαται: [lin. 22.] *liberos, Val-
la, qui inter Persas censentur*: scribi quoque potuisset, τὰ
ἐς Πέρσας τετάχαται. Κοσμεῖν apud veteres significabat etiam
τάσσειν, et ἡ τάξις Κόσμος dicebatur: quibus curae iuven-
tutis erat εὐταξία, non Σωφρονιστὰι tantum, sed et Κοσμητὰι
vocabantur. *Ioh. Meursium* in Att. Lect. II. c. 5. sequitur, ut
saepe, non nominatum *S. Petitus* in Leg. Att. p. 385. Eā-
dem qua hic structurā *Herod.* III. c. 91. ἐς τὸν Αἰγύπτιον νο-
μὸν αὐτὰς (Cyrene et Barce) ἐκεκοσμέατο: id est τεταγμέναι
ἦσαν. VALCK.

CAP. XLII. 1. οὐδὲν ἔτι πλέον) Non obliviscor for-
mulae ἐπὶ πλέον et ἐπὶ πλεον in N. Test. tabulis atque alibi
saepe obviae, et curam *Perizonii* ad *Aeliani* Var. I. 30. me-
ritae: hic ex *Med.* inculcatur nullā causā. *Noster* lib. IX.
106. οὐδὲν ἔτι πλέον ἐγίνετο ταυτίων: et cap. 120. WESS. —
Duo loca, quae respexit *Vir* doctissimus, sunt IX. 107,
20. et cap. 121, 5. ubi in ἔτι πλέον conspirant quidem,
quod sciam, hodie libri omnes, ac ferri id ipsum quoque
poterat: sed, ut de formula ἐπὶ πλέον aliorum taceam usum
auctorum, (quos *Werferus* testatus est, in Var. Lect. a no-
bis laudatus,) collatis *Nostri* locis II. 171, 3. V. 51, 16.
120, 6. et IX. 41, 1. intelligitur sperni non debuisse scri-
pturam a probatis codicibus h. l. oblatam: sitque verissi-
mile, in reliquis etiam duobus locis IX. 107. et 121. ἐπὶ
πλέον debuisse librarios. S.

2. ἐς νεῖκος Θέρον) ἐς νίκος Θέρον *Sladus*, διαφθοράν ex *Hes-
ychio* interpretatus, maluit: frustra. *Homerus* saepe: etiam
de bello infra, lib. VII. 158. WESS. — ἐς νεῖκος Θέρον, ad
inimicitias pertinens, ad bellum spectans. Opponuntur τὰ
εἰρηναῖα, in fine cap. S.

5. ἐκ τῶν πολέων) Egregie sic *Palmerius Gronoviusque*.
Haud praeter librariorum indolem confusio πολίων et πολε-
μίων. Dedi exempla ad *Diodori* lib. XIV. 50., quibus ac-
cedat ex *Polyaeno* lib. V. c. 44, 1. *Memnon* βουλόμενος κατα-
μαθεῖν τὰ μεγέθη τῶν πολέμων καὶ τὰ πλήθη τῶν ἰνοικούντων:
nam, τῶν πολέων fuisse primitus, vacat dubio. Scripsi
[lin. 6.] ἵνα δῶσι δικαίειν, flagitante usu et probante *H.*
Steph. Thes. T. I. p. 987. Habet *Polybius* lib. IV. 4. vocem
et *Suidas* ex eo. WESS. — Vide *Var. Lect.* et quae ad *Po-
lyb.* IV. 4, 3. olim notavimus. Ut δόσις per o breve, quid-
ni itidem δοσιδικος recte scribatur? S.

CAP. XLIII. 5. πολλὸν δὲ ναυτικόν) Vir summus Is. Casaubonus στρατὸν hunc ναυτικὸν recte interpretatur aptum ad conscendendas naves, ad Strabon. lib. I. p. 82. [pag. 47. ed. Cas.] sequente Stanleio in Aeschylī Pers. vs. 54. Neque enim naves una cum nautis Mardonius ex Perside in Ciliciam ducere valuit. Refer huc cap. 95. prodita. Genus Mardonii ac inter Persas auctoritatem non praeteriit Diodorus lib. XI. 1. WESS.

11. παραπλίων τὴν Ἀσίην) Fuit, cui hoc valde ineptum: esse enim Ioniam Asiae partem, nec posse illum, qui ad Ioniam adpellit, dici παραπεπλυνῖναι τὴν Ἀσίην, uti scriptum hic: praestare propterea τὴν Καρίην, quippe Ioniae vicinam et ex Cilicia naviganti obeundam. At hoc nimis est sapere. Ex Cilicia in Ioniam tramittenti praeternavigatur Pamphylia Lyciaque, quae utraque cur coniectanti negligitur. Verbo, Herodotus τὰ κάτω τῆς Ἀσίας, in quibus Cares et Lycii lib. I. 177., spectavit. WESS.

15. τοὺς γὰρ τυράννους τῶν Ἰωνῶν καταπαύσας) τῆς τυραννίδος nempe, vel τῆς ἀρχῆς. Sed, si forte variant Codices, illud, an καταλύσας, posuerit, vix constitui poterit: prius plerumque plene dicitur Herodoto, καταπαύσαι τῆς ἀρχῆς Μήδους καταπαύσαι Δημάρχον τῆς βασιλείης ἀρχῆς Κύρον καταπαύειν. Dum Persa Mardonius in Ionia δημοκρατίας κατίστα εἰς τὰς πόλεις, videri debuit Graecis ea res secundum Herodotum vix credibilis; quia Reges atque imperio regali adsueti popularem regiminis formam in civitatibus libertate usis sic plerumque voluerunt mutatam, ut saltem penes paucos esset imperium, quos dicto facilius haberent obedientes. Paulo post [lin. 18.] restituetur ἐνεδίχθη μὴ χρῆμα πολλὸν πῶν. VALCK. — Vide Var. Leat. S.

CAP. LXIV. 7. τὰ γὰρ ἐν τῷ Μακεδόνων) Littera mutata τὰ γὰρ ἐκ τῶς Μακ. vir eruditus; namque progredienti e Graecia intra Macedoniam (ἐν τῷ Μακεδ.) Thessalos esse, extra vero Thraces et Getas: vere quidem: sed, quid si Bosporum Thracium aut Hellespontum transfretaveris, erunt-ne ἐκ τῶς Μακεδόνων Thraces plerique omnes? Id nemo affirmaverit. Oram autem Propontidis Europaeam ipsamque Thraciam Dario paruisse, ex superioris libri c. 25. et lib. VII. 106. conpertum. WESS.

13. πρὸς τὸν Ἀθῶν) Iterum πρὸς τὸν Ἀθῶν VII. 21. quam-

quam τὸν Ἄθω quidam ibi Codd. ut paullo superius *Vindobonae*. Non profecto nescio, *Diodorum* aliosque sic maluisse, quibus suum non invideo. Τὸν Ἄθω *Servius* Atticis tribuens, ad Aen. XII. 701. Quod autem *Herodotus*, scribit, hunc *Athōn*, hunc *Apollon* dicit, *Atticae* declinationis est. De monte recte; τὸν Ἀπόλλων non novi. Statim κατὰ τριηκοσίας *Valla* expressit; et recipi, ut numerus quodammodo indefinitus maneat, poterit. Ita c. 117. κατὰ ἑξακισχιλίους καὶ τετρακοσίους, et crebro. Ceterum *Boreas* μέγας τε καὶ ἄπορος, [lin. 11 seq.] idem qui *Strymonias* μέγας τε καὶ κυματίνης lib. VIII. 118. Hic ἄπορος, arcens transitu, de Gronovii sententia; forte verius, πρὸς δὲ οὐδένα πόρον εὐρεῖν ἔστι, sicuti Ἀπορώτατον *Isaei* explicuit *Harpocration*. Immo vero haud scio, respexerit-ne Grammaticus et Nostri ἄπορον. Nam, quae sequenti Ἀποσάξαντα subiiciuntur, Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἔκτῃ, optime accedent prioribus, loco suo mota; siquidem ἀποσάξαντα in hac Musa nusquam, et *Suidas*, exscribens *Harpocrationis* ἀποσάξαντα, *Dinarcho* vindicat, *Herodoti* mentione neglecta. Atque haec nunc blandiuntur. Vide tamen c. 125. [ubi πρίταξε.] WESS.

[18 seq. οἱ δὲ αὐτίκω - - οἱ δὲ, μέγιστοι] *Commode* REISKIUS: „οἱ cum gravi: qui natate nesciebant, illi propter hoc ipsum „(vel solum) - - fluctibus hauriebantur: οἱ δὲ, scil. ἡπίστραντο, qui autem nare sciebant, illi tamen frigore exstinguebantur.“ S.]

CAP. XLV. 3. Βρύγαι Θρήναις) Quando lib. VII. c. 73. Φρύγες secundum *Macedonas* olim dicti traduntur Βρύγες vel Βρίγες, (vid. *Holsten.* ad *Steph.* in Βρίγες) pendet ista scribendi diversitas a dialecto. *Macedones* οὐδέποτε κατ' ἀρχαίαν λέξιν τῷ Φ χεῖται, ἀλλὰ τῷ Β, teste *Heraclide* ap. *Eust.* Od. x'. p. 391, 16. Habet *Etymolog.* p. 179, 17. ut *Macedonica*, Βρίππων, Βρύγας, et Βαλακρόν. Βάλακρον τὸν Νικάτορος, (*Vales.* in *Excerpta* pag. 76.) *Diodor.* T. II. p. 275, 93. qui Κιβηλίων forte dederat p. 351, 16. sicut p. 221, 26. Βαλλήνην et Βαλληνικὸν *Eustath.* in *Od.* l. p. 340, 21. In vicinis [lin. 5.] more suo scripserat forsitan *Herod.* οὐ μέντοι οὐδέ αὐτοὶ γε δουλοσύνην διέφυγον πρὸς Περσίων: qua forma loquendi lib. III. c. 19. Καρχηδόνιοι, inquit, οὕτω δουλοσύνην διέφυγον πρὸς Περσίων: VII. 154. nulla istarum civitatum πέφυγε δουλοσύνην πρὸς Ἰπποκράτους: I. 159. Φιύγων θάνατον βίαιον πρὸς

Περσίων. Passivorum loco saepe verba neutra, nonnunquam etiam nomina adhibita, sequuntur illorum structuram; in istis, violenta morte affici, atque in servitatem abduci, vocibus θανάτου βιάλου et δουλοσύνης significantur. Huc pertinent *Thucydidea*, ὧν ἡ ἀξιωματιὶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, et ὑπὸ τῶν Ἀστών, p. 84, 75. p. 387, 66. [I. 130. VI. 15.] *Euripid. Phoen.* vs. 365. μή τις δόλος με πρὸς κασιγνήτου πάτη, ne a fratre dolose occidar; quaeque pauca dantur similia. VALCK.

CAP. XLVI. 1. Δευτέρῳ δὲ ἔτι τοιούτων) Rerum earum, quas descripsit. Est autem annus Olymp. LXXII. secundus, quo et Thasii in ordinem coacti et legati aquam et terram petittum missi abierunt: namque μετὰ δὲ τοῦτο c. 48. huc referendum. Interquens annus pugna celeberrimus est Marathonia, decimus ante Salaminiam victoriam apud *Thucyd.* I. 18. WESS.

9. ἔκ τε τῆς ἡπείρου καὶ ἀπὸ τῶν μεταλλῶν) Vallae Latina, ex continenti et metallis, neque hic, nec deinceps Cl. de Pauw se probare valuerunt: ex terra et metallis illi praestabilius; ἡπείρου voce, ut in *Etymol. Suida* et aliis, pro terra posita. Quam ego quidem notionem illi non detraho; de *Herodoto*, cuius in Musis frequentissimum vocabulum, addubitans. Certum est, Thasios in Thraciae adversa ora metalli fodinas exercuisse, agrosque arasse, ex *Thucyd.* I. 100. Liqueat insuper, insulam fuisse εὐκαρπον, *Dionysii* vs. 523. indicio. [ubi Θάσος, Δημήτερος ἀκτὴ.] Mox [lin. 10.] ἡ Σκαπτὴν ὤλην Arch. accuratissime observationi *Steph. Byz.* congruit, et *Lambino* opitulatur, *Scaptensulam* restituenti *Lucretio*, reiecta *Scaptensula*, cuius post Festum vindex *Gifanij*. At Σκαπτὴν ὤλην priscorum plerique disiunctim maluerunt, quorum exempla ad *Stephan.* stipavit *Holstenius*, inmemor occupata fuisse a Paul. Leopardo, Emend. lib. VIII. 20. Vallam in his explicandis lapsus leniter (uti in more habet) corrigente. WESS.

13. ἰούσι καρπῶν ἀτελείσι) Si forent tributorum immunes olim *Laurentius*, ac si Φέρων ἀτελείσι ob oculos habuisset; sicuti *Appianus* Λυκίους Φέρων ἀτελείς *Bell. Civil.* lib. V. [c. 7.] p. 1077. Ego vero nusquam in schedis animadverti, haud recusaturus, si vel in unis reperiretur. Laudato de Pauw ἀτελής imperfectus, et καρπῶν ἀτελείς fructuum defecti copia intelliguntur. In *Hesychio* Ἀτελής, ἰλλυπὶς, cuiusmo-

di spadones aut alia parte manci: καρπῶν ἀτελῆς eodem posse modo dici, nondum, ut credam, adducor. In lib. I. 192. τῶν ἄλλων ἰούσαι ἀτελῆς, de vicis, a tributorum pensione, nisi quod canibus cibum praeberent, liberis. An ergo καρπῶν ἀτελῆς, quod ad fructuum proventus attinet, a tributo immunitibus? Quod et Abreschio placuisse, animadverto. WESS.

Ibid. ἰούσαι καρπῶν ἀτελῆς) Valla: si Thasii forent immunes tributorum: in tributi vicem terrae proventum, fruges, sed vinum in primis generosissimum Persae videntur a Thasiis accepisse; qui propterea, ut ἀτελῆς φόρων alii, sic dici potuerunt καρπῶν ἀτελῆς. Thasiorum aurifodinas ex Herod. memorat Eustath. ad Dionys. vs. 517. Meminerunt earundem Thucyd. I. 100. Marcellin. in vita Thuc. p. 3. et Zenob. Cent. IV. Prov. 54. Neque agrorum fertilitate motus, neque insulae divitiis, Archilochus Thasum in suis saepe carminibus habuit despiciatui, quod e diversis liquet illorum fragmentis apud Athen. XII. p. 523. D. Eustath. in Iliad. θ'. p. 616, 46. Plutarch. de Exil. p. 604. B. qui, Ἀρχίλοχος, inquit, τῆς Θάσου τὰ καρποφώρα καὶ οἰνόπιδά παρορῶν, διὰ τὸ τραχὺ καὶ ἀνώμαλον δῖβαλε τὴν νῆσον. VALCK. — Et frumenti copiā abundabat Thasus, et vinum quoque in primis celebre Thasium erat. Sed videntur et fertiles Thasiorum agri et vineta in opposita continente (ἐν ἡπείρῳ) maxime fuisse; nempe in Thraciae ora, quae Thasiorum fuit: qui quum fructuum nomine ex ea regione perceptorum nec Thracum regibus nec Persis vectigal ullum aut tributum penderent, ἰούσαι καρπῶν ἀτελῆς, ad redditus, quos ex metallis percipiebant, insignis quotannis cumulus ex agrorum istorum vinetorumque proventu illis accedebat. S.

CAP. XLVII. 4. ἐπὶ τοῦ Θάσου τούτου) Ex more scriptoris, stabilito diligentia Cel. Gronovii ad lib. IV. 45. [ubi frequens obtinet ille usus praepositionis ἐπὶ, praeterea ad IV. 107, 2. 184, 17. VII. 58, 15. 61, 17. et 74, 2. provocavit Gronov.] De Phoenicibus et Thaso nonnulla lib. II. 44. Poterunt autem τὰ μέταλλα φοινικὰ, [lin. 5. ubi cf. Var. Lect.] si quae necessitas, et φοινικικά pingi, uti saepe in Strabone πόλεις φοινικικαί, apud Athen. γαῦλος φοινικικός, qui tamen XII. p. 538. D. πορφύρεα καὶ φοινικὰ χρυ-

σευφίει iunxit. [Sed ibi Φοινικὰ de colore, non de populo.] ἐν πελίκῃ Φοινικῷ Polemo Or. II. p. 16. ed. H. Steph. παιδείη Φοινικῇ Dio Cass. Ecl. XLVI. Accedat Συρία Φοινίκη Diodori lib. XIX. 93. et Punicum bellum. WESS.

CAP. XLVIII. 8. νᾶες τε μακρὰς, καὶ ἵππαγωγὰς πλοῖα) Hic quidem ad Ammonii mentem distinguit νᾶες, longas naves, et τὰ στρωγγύλα πλοῖα. Sunt enim hic νᾶες sive νῆες, στρατιώτιδες et ἑπιπαραγωγὶ: πλοῖα vero, quae equos veherent. Libi VII. c. 1. iussi sunt parare νᾶες τε, καὶ ἵππους, καὶ σῖτον, καὶ πλοῖα: haec scilicet εἰς ἵππους καὶ σῖτον: atque adeo νᾶες τε, καὶ πλοῖα ἵππαγωγὰ καὶ σιτηγὰ. Neque sane bellicas et longas naves πλοῖα dixit; sed hippagogas, etiam ἵππαγωγούς νᾶες, (vid. Gronov. ad init. libri VII.) et onerarias cum commeatu εἰς σῖτα νᾶες, VII. c. 21. [In eandem sententiam disputaverat Gronov. l. c.] Haec firmant Dukeri sententiam ad Thucyd. VI. 45. Apud Ammon. in Aristotelis loco Alexander Molossus (accitus ab Tarentinis in Italiam, Livio VIII. 24.) ἐξέπλευσε ναυτὶ μὲν πεντακίδεκα, πλείους δὲ συχνοῖς ἵππαργοῖς καὶ στρατηγικοῖς: postremum, procul dubio mendosum, tentavit Clar. D'Orvill. in Charit. p. 674. sed a vulgata nimium abit vox σιταγωγῶς: mihi restituendum videtur, ἵππαργοῖς καὶ φορτηγικοῖς: naves onerarias, φορτηγικὰ πλοῖα dixerunt Thucyd. p. 454, 60. [VI. 88.] Xenoph. V. Ἑλλ. p. 520, 57. aliique. VALCK.

CAP. XLIX. 7. ἐπὶ σφίσιν ἐπέχοντες) Confer dicta lib. I. 80. [At ibi diversior verbi ἐπέχειν usus.] Aeginetae maris hoc tempore erant domini, ἑκατοσχεράτων, Eusebio et Syncello testibus. Id praeter alia ussit Athenienses, ansamque dedit augendae, quae toti deinceps praesidio fuit Graeciae, classi, consentientibus Herodoto VII. 144. et Thucydide I. 14. WESS.

Ibid. ἐπὶ σφίσιν ἐπέχοντες) Quod olim vulgabatur, id dedisse videtur Herodotus, ἐπὶ σφίσιν ἔχοντας, lectum Eustathio in Od. τ'. p. 683, 21. ubi Homericum Τί μοι ἐπέχεις; interpretatus, τί κατ' ἐμοῦ ἔχεις, Ἡρόδοτος δὲ, inquit, διαλελυμένος φησὶν, ἐπὶ σφίσιν ἔχοντας τοὺς Αἰγινήτας: alia dedit in Iliad. χ'. p. 1355, 46. Eustathium sequitur H. Steph. in Prolegom. p. 736. [de Herod. voc. et loq. form.] Sunt et Herodoteae tineses, μετὰ δὲ βουλύνει, p. 587, 5. [VII. 12, 7.] ἀπὸ πάντων τὰ χεῖρματα ἄγων, p. 454, 41. [VII. 164, 16.] etc.

VALCK. — Equidem, *ἐπὶ χοντας* ex scholio irrepsisse suspicatus, adeoque *ἔχοντας* revocans, nullam hic *imesin* vidi, sed simplex verbum suo nomine legitime positum iudicavi ea notione, ut, quemadmodum *ἔχειν ἐς τὴν* vel *ἐς τινὰ* ad aliquid vel ad aliquem spectare, pertinere, tendere, frequenter apud Nostrum significat, sic *ἔχειν ἐπὶ τινί*, *adversus aliquem tendere* intelligatur. S.

CAP. I. 2 seqq. Κλειούτης etc.) Quae de Spartanorum rege, Aeginetas adgresso, eadem Pausanias lib. III. c. 4. WESS. — In insulam Aeginam venisse quidem dicitur Cleomenes: sed a Grio aliisque impeditus facere [quod voluerat] non potuit; quod iam nunc, Demarato nondum eiecto, fecisse dicitur Pausaniae lib. III. p. 212. VALCK.

11. *ἐξ ἐπιστολῆς τῆς Δημοκρήτου*) Erat in Latinis ex epistola. Maluerunt de mandato alii, *Portus* et ante eum *Stephanus*; qui quidem dissensus in re longe hinc remota momenti non magni: his tamen calculum adposui lib. IV. 10. WESS.

12. *εἶπετο τὸν Κριὸν, ὃ τι οἱ εἴη τὸ οὖνομα*) Suspicor Aeginetam istum *Crium* luctatorem fuisse, quem Simonides carmine memoraverit. Ad Aristoph. Nub. vs. 1359. *ἄσαι Σιμωνίδου μέλος, τὸν κριὸν ὡς ἐπέχθη*, ista leguntur in Schol. τοῦτο τὸ μέλος Σιμωνίδου καὶ Ἐπινίκου, Ἐπέχθ' ὁ κριὸς -- ἦν δὲ παλαιστῆς Αἰγινήτης: forte scribendum, Σιμωνίδου ἐξ ἐπινικίου: ut verba, Ἐπέχθ' ὁ Κριὸς οὐκ αἰκίως, ἰδὼν εἰς δένδρον ἀγλαὸν (f. εἰς ἀγλαοδένδρον) Διὸς τίμενος, ut ista verba fuerint in *Crium* Aeginetam Simonidis, alludentis ad arietem πεπτούμενον. Acerbo ioco Herodoti Cleomenes, cum Aegineta sibi nomen esse dixisset Κριῦ, ἦδη νῦν, αἰεbat, καταχάλλου, ὦ κριὸ, τὰ κέρα, ὡς συνοισόμενος μεγάλῳ κακῷ. Iam nunc tu, velut vir gregis, aerata tua fac cornua, quibus possis luctari adversus magnum malum, quod tibi imminet. Paulo inconsideratius negaverat Aeginetu, Cleomenem οὐδὲνα ἄξιον χαίροντα Αἰγινητίων: dictum indignatus, ex Κριῦ nomine captat hominis irridendi Rex Spartanus occasionem; atque ea dicit, quae in veri nominis arietem petulantiorum, κριὸν ἀσελγόκρων, dici poterant, cuius protervia brevi refutaretur. Ne Cicero quidem abstinere se potuit, quin C. Verri, homini sane pessimo, ex ipso nomine verriis crearet interdum invidiam, II. in Verr. c. 78. Videtis

Verrutum? videtis primas literas integras? videtis extremam partem nominis, caudam illam Verris tanquam in luto demersam esse in litura? Sic IV. in Verr. c. 25. ut hic nomen suum (verris) comprobavit, sic ille cognomen (frugi.) Siculos dicentes facit c. 43. in labores Heroulis non minus hunc immanissimum verrem, quam illum aprum Erymanthium referri oportere. Multo minus patienter legi poterunt frigidi Plautini ioci, Bacchid. II. 3. vs. 50. Menaechm. II. 2. vs. 38. Trucul. I. 1. vs. 58. quem reiicit versum tanquam spurium G. Canter. Nov. Lect. VII. 10. nisi sit in scena prolatus, quid sibi vellet Comicus, a plebe non potuit intelligi. Cicero Philipp. XI. c. 6. C. Annium Cimbrum, Lysidici filium, Lysidicum ipsum Graeco verbo, quoniam omnia iura dissolvit. Unicum licet de hoc genere, mirabar tamen in Livio, quod Scipionem facit dicentem, Atrium Umbrium semilixam nominis etiam abominandi ducem, lib. XXVIII. c. 28. Apud recentiores inprimis Graeculos huius generis reperiuntur plurima. VALCK. — De accentu, quo nomen Aeginetae illius hominis notavimus, in Var. Lect. dictum est. S.

CAP. LII. 1. ὁμολογούντες οὐδενὶ ποιεῖν) Quem innuat, Tyrtaeum-ne an alium, haud memini. Cum poeta isto plerique Graecorum faciunt: Xenophon tamen in Agesil. p. 72. ed. Hutch. eumque secutus Plutarchus, domum, quam Aristodemus Spartaee crexerit, habent. WESS. — At non unum aliquem ex poetis hic innuit Herodotus: sed nullum ex poetis ea in re, de qua hic agitur, adsentiri ait Lacedaemoniis; adeoque famae apud Spartanos vulgatae opponit veterum Poëtarum auctoritatem, quorum nempe carminibus alioqui memoria rerum superioribus temporibus gestarum certissimam ratione ad posteros propagari existimatur. S.

3. τοῦ Κλεοδαίου) τοῦ Κλεοδήμου dum hic scribendum putabat Meurs. de Regno Lac. c. 6. non recordabatur, apud ipsum Herod. constanter scribi Κλεοδαίου, VII. 204. VIII. 131. Sequi potius debuerat Fr. Sylburgii iudicium, Aeliano quoque nomen restituentis Κλεοδαίου, ad Pausan. Lacon. p. 246. Inde facile fluxerunt formae minus sincere Κλεοδάμων, et Κλεοδάτου. Spartani Μενεδαίου nomen male in Μενιδάτου transierat apud Thucyd. p. 228, 56. alterum satis commendat notissimum μινιδῆτος: eandem habent vim no-

mina Laconica Κλεινόμενος et Κλειδαῖος. Non filios tantum, sed patrem quoque Aristodemum Spartam tenuisse statuit et qui dicitur Xenophon in Encom. Agesil. p. 72. διασθῆναι τῆς τῆς θύρας αὐτοῦ· ἐικάσκει γὰρ ἂν τις ἔτι ταύτας ἐκίνας εἶναι, ἀσπίς Ἀριστόδημος ὃς Ἡρακλείους ὅτι κατῆλθε λαβὼν ἐπιστήσατο: ubi notat Hutchins. VALCK.

6. Ἀργεῖν) Errorem excusare ab hac scriptura discrepantes nequeunt: stabilitur matronae nomen omnium consensu: quin fuerunt, qui Pindaro Ἀργεΐδης inculcabant Isth. Od. VII. 21. μητρόθεν appellatos, διὰ τὸ Ἀργεΐαν ὀνομάζεσθαι τὴν Ἀριστοδήμου γυναῖκα, quamquam frustra illi. Ad-dita hic maiorum series sororem ostendit Therae, quem πρόδικον, ut Sparta dicebant, sive tutorem pupillorum Eurysthenis et Proclis vidimus lib. IV. c. 147. WESS.

13. ἴσων ἰόντων) In horum medio positum ἀμφοτέρων, tantopere damnatum, neque utile, expunxi. Nexa quae adhaerent, varie tentata fuerunt, praecipue ἢ καὶ πρὸ τοῦ-του. [lin. 14.] Puto indicari, nihilo magis quam antea potuisse, uter natu prior esset, discernere. et μᾶλλον ad sententiam adseiscendum. Convenit ex lib. VII. c. 189. οἱ ἴμαθον αὐξόμενον τὸν χιμῶνα, ἢ καὶ πρὸ τοῦτου, ἰόντο: quodque in c. 139. eiusdem Polymniae; nam πρὸ τοῦ non differt. Malunt porro docti viri [lin. 16.] οὐ βουλομένην δὲ, restituta negante particula; quibus si adintrices adessent schedae, fortasse adsentirer: nunc intercedo. WESS. — Vide quae paullo post notamus. S.

14. ἢ καὶ πρὸ τοῦτου) Hac saltem in sede voces istae, si sunt Herodoteae, commodam vix admittunt interpretationem: aptius forsitan haerere viderentur istis, quae paulo leguntur superius, sic intersertae: ἐπιδόντα δὲ τὸν Ἀριστόδημον τὰ τέκνα, (ἢ καὶ πρὸ τοῦτου,) ἰούσῃ τελευτᾷ. Est et in proximis [lin. 16 seq.] structura minus expedita: mea sententia lenius ista fluerent hunc in modum scripta: ἰδοῖαν μὲν (καὶ τὸ κάρτα λέγουσαν ταῦτα,) βουλομένην δὲ οὕτως ἀμφοτέροις γινώσκοι βραχὺς: scientem quidem, tametsi valide negaret geminos se internoscere: λέγουσαν ταῦτα, neque οὐδὲ αὐτὴν διαγινώσκων. VALCK.

[Ad ἢ καὶ πρὸ τοῦτου nec h. l. nec VII. 189, 9. aut VII. 139, 16. adseiscendae ad sententiam cum Wesselingio particulae μᾶλλον locus est. Nec tam incommode, quam Val-

ekenario visum erat, hac in sede locatae istae voces mihi videntur. Praecedentia verba satis indicant, missos fuisse probatos nonnullos viros, qui inspicerent pueros, viderentque uter illorum natu esset maior. Hi igitur, postquam illos inspexerunt, nec per se dignoscere natu maiorem potuerunt, quum ambo inter se similes et aequales (eadem corporis specie, robore et staturâ) reperissent; tum vero, aut iam antea etiam, matrem interrogarunt. Nec vero etiam, cur sequentia sollicitarentur verba, satis caussae erat. Ista, *εἰδυῖαν μὲν καὶ τὸ κάττα λέγειν ταῦτα*, in latina quidem versione eandem in sententiam reddidi, quam Gronovius his verbis expresserat, *etsi optime nosset illa aperire*, quasi infinitivus λέγειν ab εἰδυῖαν penderet. Rectius vero λέγειν ταῦτα ad superiora, *οὐδὲ αὐτὴν φάναι διαγινώσκων*, referetur: hoc illam (nempe, nec se internoscere natu maiorem) dixisse, quum quidem vel maxime nosset, sed cuperet etc. τὸ κάττα, abundanter τὸ articulo, vel maxime, quam maxime, ut I. 71, 6. III. 104, 15. VII. 16, 26. S.]

21. τὸν γεραίτερον) Praestantia Med. Cod. et conspirantium meritis fertur laudibus; quae tamen saepe modum excedunt. Πρεσβύτερον eorum scholion est, defensione indignum. An, quaeso, γεραίτερος postulabit, uni adfuisse prae altero γέρας? Quid fiet ergo tot Xenophontis aliorumque dictis, in quis γεραίτερος aetate senior et amplius nihil? WESS.

41. τὸν πάντα χρόνον τῆς ζῆς ἀλλήλοισι) Αὐτίαν, in schedis repertum nullis, cur retinerem? Rixarum et discordiae, animos fratrum disiungentis, Pausanias testis accedit, *ἔδμοι δὲ ὄντις, διαίεροι τὰ μέγιστα ἦσαν*, Lacon. c. 1. p. 205. Sunt quoque Eurysthenidarum et Proclidarum dissensionis in Musis et aliorum commentariis sempiterna monumeta. WESS.

42. τοὺς ἀπὸ τούτων γενομένους ὡσαύτως) Non repugnat quod scribit Livius XL. 8. sociabilem consortionem inter binos Lacedaemoniorum Reges salutarem per multa secula ipsis fuisse patriaeque. Nam, privatim saepius adversarii duo Reges Lacedaemoniorum, unanimes conspirabant in publicae rei commodis iuvandis; aut etiam inter se laudabiliter certabant *περὶ τοῦ ὀκότερος πλεῖν ἀγαθὰ τὴν πατρίδα ἐργάσεται*, ut Aristides loquitur Herodoti VIII. 79. Neque noluit Lycur-

gus concordem talem discordiam in civitate sua locum habere. *Plutarch.* T. I. p. 598. c. Ἐσικεν ὁ Λακωνικὸς νομοθέτης ὑπὸ κλαυμά τῆς ἀρετῆς ἐμβαλεῖν εἰς τὴν πολιτείαν τὸ Φιλότιμον καὶ Φιλόνηκον. Conf. T. II. pag. 232. c. 813. B. et Melanthii dictum de civitate Attica p. 20. c. VALCK.

CAP. LIII. 2. τὰ δὲ δι' κατὰ τὰ λεγόμενα etc.) Gronovius bene, cui rescribi nihil debuisset, ultima huius capituli verba clamant. Est quoque periculosior sequentibus admota manus. Equidem addidi ex scriptis γὰρ δὴ, cetera bonae notae arbitratus. Pendet sermo ex ἐγὼ γράφω, quae, si repetantur in ὡς εἰσι Ἕλληνες, nescio quid iure desideretur: nam τοῦ ἀπιδόντος a *Valla* versum a *Deo* genitum non laudo. Patrem mortalem *Perseo* Scriptor negat; μέχρι *Περσεύς*, usque ad *Perseum*, non altius, adscendens, ut ait. Vere ergo τοῦ τοῦ τοῦ ἀπιδόντος, *Deo* in seriem non relato. WESS. — Peropportune vero κατὰ ταῦτά λεγόμεν. dedit noster cod. F. *Superiora*, ait *Herodotus*, s'oli *Lacedaemonii* dicunt: (conf. c. 52, 1. ibique notata:) nunc ea referam, inquit, quae eodem modo *Graeci* dicunt, id est, in quibus reliqui *Graeci* *Lacedaemoniis* adsentiuntur. Quod autem verba illa [lin. 6.] ὡς εἰσι Ἕλληνες ab illis ἐγὼ γράφω pendere ait Vir doctissimus, id mihi secus videtur. Arete profecto cohaerent ἀποδεικνυμένους ὡς εἰσι Ἕλληνες. Itaque participia καταλεγόμενους et ἀποδεικνυμένους tamquam graeco more pro infinitivis posita cum *Valla* et Gron. equidem accepi. S.

12. εἴρηται μοι) Sic melius. Εἰσέταται multitudinis est, sicuti lib. VII. 96. *Persei* origo *Aegyptia* tangitur lib. II. 91., a qua suggillanda cavere sibi noluit *Plutarchus*. At unde *Danaus* et *Lynceus*, si non ex *Aegypto*? Ceteros consulto tacitos habuit. WESS.

Ibid. ἀπὸ δὲ Δανάης τῆς Ἀχαιεύς) Haec et sequentia quaedam, alio quam invenerat ordine collocata, *Plutarch.* exhibet, de *Herod.* Malign. p. 857. E. Οἱ δὲ Δωριεῖς, φησὶν, ἡγεμόνες φαίνονται ἂν Αἰγύπτιοι ἰθαγενεῖς ὄντες καταλέγοντες (leg. καταλέγοντι) τοὺς ἄνω Δανάης καὶ Ἀχαιεύς πατέρας: quae prorsus obscuravit interpres. Ad *Herodotea* *Plutarchus*, τὸν Ἐπαφον, inquit, καὶ τὴν Ἰώ, καὶ τὸν Ἴασον, καὶ τὸν Ἀργονόλως ἀφῆκεν. *Epaphum* in *Aegypto* natum omittere potuerat; *Ionem*, *Iasum*, et *Argum* *Herodoteae* narrationi me-

rito opposuit; neque enim hos Aegyptios origine dixerunt Graeci, qui posteros Epaphi, atque adeo maiores Acrisii, fatentur Aegyptios esse ἰθαγενέας, Libyen, Belum, Danaum et Aegyptum, Lyncea. Sed vituperare potius debuit *Plutarch.* quos habuit *Herodotus* auctores, non quid ipse sentiat, sed tradens quid Graeci de his fabulari sueverint: hoc non in fine tantum capitis, sed et initio, significavit; ubi, Τάδε δὲ, inquit, κατὰ τὰ λεγόμενα ὑπ' Ἑλλήνων ἐγὼ γράψω, vel γράψω: ut l. c. 95. κατὰ ταῦτα γράψω. Quid sibi velit τοῦ θεοῦ ἀπειρότος [lin. 5.] mihi quidem non liquet. VALCK.

CAP. LIV. 4. Περσῶν οὐδέν) De Persiarum sententia si venerint quae libro VII. 61. scribit, *Perseum* videlicet Danaës et Iovis fuisse filium, creasseque ex *Andromeda* Persen, unde Persicae genti nomen; in matre patreque Graecos inter et Persas fuerit concordia, de avo his et progenitoribus; quos una cum Acrisio a consanguinitate *Persei* si secluserint Persae, Danaë Assyriae aut Persicae erit stirpis. WESS.

CAP. LV. 2. καὶ ὁ, τι ἀποδεξάμενοι) *Reiskius* ὅτι optime disparavit. In regni successionem διαδέχεσθαι et ἐκδέχεσθαι sedem habent: ἀποδέχισθαι, in rerum actu. Οἱ μὲν νυν Κἄρες οὐδὲν λαμπρὸν ἔργον ἀποδεξάμενοι lib. I. 174. saepissimeque aliàs. WESS.

CAP. LVI. 2. Διὸς τε Λακεδαιμόνος) Saepe quidem *Lacedaemonis*, Iovis filii; sed huius *Iovis*, Λακεδαιμόνος dicti, nusquam alibi factum invenit *Meursius* mentionem; et sane mirum est, si *Iovem* coluerint Λακεδαιμόνα, hunc non ut Deum ἀρχαγέταν habitum saepiusque commemoratum. Coluisse *Lacedaemonios* Ἀγαμέμνονα Δία variorum contra constat testimoniis docuitque *Meurs.* *Misc.* *Lacon.* l. c. 4. Suspiciabatur *Casaub.* in *Athen.* III. cap. 21. [Animadv. T. II. nuperae edit. p. 175 seq.] dictum *Iovem* Ἀγαμέμνονα *Spārtanis*, ut ἀρίσταρχον a *Simonide*; *Agamemnone* certe nomen antiquius ἱπποτικῶς de Deorum rege potuit usurpari, et vera adpellationis ratio *Lycophronem* ceterosque latere. *Athen.* III. p. 99. B. Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς ἀρίσταρχον εἶπε τὸν Δία, καὶ Αἰσχύλος τὸν ἄδην ἀγασίλαον. Dedit ibi plura *Casaubonus*. Ἀγασίλαν, inferum *Iovem*, attigit *Bentley* ad *Callim.* in *Lav. Pall.* vs. 130. Ubi vulgatur in *Hesych.* Ἀγίος ἀρχὰ μία, *Simonideum* forte dederat Ἀρίσταρχον, Δία. *Herod. T. VI. P. I.*

Asopii vocabant Aesculapium Φιλόλαον, teste Pausan. III. p. 267. Ἀλιξιν, τὸν Ἡρακλία, Cœi, Aristid. I. p. 62. Τηλέμαχος, ἢ Ἀρτεμίδης dicitur in Luciani Lexiph. II. p. 335. Habet istius generis nonnulla Aristoph. Ἰπ. vs. 164. Θισμ. vs. 811. Αυσ. vs. 554. VALCK.

5. αὐτὸν ἐν τῷ ἄγῃ ἐνέχσθαι) Omissa saepius, additur in legibus interdum Atticis praepositio; velut apud Demosth. contr. Aristocr. p. 408, 54. apud Andocid. p. 12, 36. τὸν βουλευσάντα ἐν τῷ αὐτῷ ἐνέχσθαι καὶ τὸν τῇ χυρὶ ἰργασάμενον. Unde corrigendus Antiphon p. 143, 19. ut, pro μήτε χυρὶ ἀργάμενον, scribatur μήτε χυρὶ ἰργασάμενον. conf. Lysias pag. 18. et Markland. VALCK. — De formula εἰ δὲ μὴ (ibid. ubi εἰ δὲ absque negatione exspectasset aliquis) vide Vigeri Idiot. VIII. vi, 9. ibique Zeum. Scilicet, ubi in praecedente membro nulla est negatio, ibi εἰ δὲ μὴ sin minus significat; si in praec. membro negatio est, εἰ δὲ μὴ positive intelligitur, sin, si quis id fecerit. Sic in Evang. Matth. ix, 17. Confer Indicem nostrum Graecitatis Epicteteae pag. 301. S.

7. ἑκατὸν δι' ἄνδρας λογάδας ἐπὶ στρατιῇς) In delectorum virorum numero conspiratur in schedis. Trecentos alii regi stipatores custodesque circumponunt: Agidem sane οἱ τριακόσιοι ἱππῆς καλούμενοι stipabant in praelio apud Thucyd. V. 72., suntque iidem τριακόσιοι Σπαρτιππίων λογάδες, οἵπερ ἱππῆς καλούνται, Themistoclem honoris causa deductos infr. lib. VIII. 124. An ex trecentis centeni regum praecipui in castris satellites, in acie cuncti? Conf. N. Cragium, Reip. Spart. lib. IV. 4. ἰαμί ἐπὶ στρατηγῆς, in expeditione, fingeat Cl. Reiskius, non utique praeter consuetudinem, siquidem ea in voce creberrime peccatum. Tuetur vulgatum Xenoph. Laced. Reip. p. 685. f. [pag. 542. med. ed. Bas. 1569.] πάντων τούτων καὶ ἐπὶ στρατιᾶς οἱ Λακεδαιμόνιοι εὐποροῦσι, eorum omnium copiam Lacedaemonii etiam in castris, sive in exercitu, habent. Similiter p. 688. A. [p. 544, l. 16. ed. Bas.] etc. WESS.

8. ἐν τῇσι ἐξοδίῃσι) Κοινὰ ἐξοδοὶ expeditiones communiter susceptae lib. IX. 26., etiam in Comici Nub. vs. 579., cuius loco ἐξοδίων Ionibus Portus asseruit, vetere motus lectione. Cl. Gronovio adsentior. Ἐξοδίαις ποιούμενοι Samnites apud Strabon. lib. V. p. 382. A. [p. 249. v. ed. Cas.] Quod

ex Msstis revocatur *ὁκόσοις ἀν ὧν*, [lin. 9.] scriptor suum agnoscet. WESS. — Vocabulo *ἐξοδία* de bellica expeditione saepius utitur *Polybius*: vide Lexic. Polyb. p. 230. S.

CAP. LVII. 2. ἢ θυσίην τις δημοτελεῖ) Verissime Codices. Τὰ ἱερὰ τὰ δημοτελεῖ *Demosth.* in *Neer.* p. 739. esse ait τὰ ἱερὰ τὰ τῆς πόλιως. *Philoni Leg.* ad *Cai.* pag. 1031. d. ἱερταὶ δημοτελεῖς, festi nationis Iudaicae dies. Iunge elegans *matronae Pythagoreae* dictum in *Stobaei Serm.* LXXII. p. 445. et *Hesych.* Δημοτελεῖ cum *Clar. Alberti* adnotatione. WESS. — Cum ista vero notione θυσίας δημοτελοῦς minus convenire videri poterat quod ait ἢ θυσίην τις δημ. ποιήται, si quis etc. quod ad privatum hominem referri videtur: fortasse igitur intelligi debebit magistratus ille, ad cuius munus curamque id pertinebat. Sed poterit etiam θυσίην δημοτελεῖς intelligi sacrificium a privato homine ita institutum, ut populares ille suos vel curiales ad convivium vocet. S.

4. διπλάσια νέμοντας) Vetus mos, *Homero* descriptus docteq. abs *Eustath.* explanatus pag. 72, 20. et p. 682, 50. [pag. 54, 32. et p. 557, 22. ed. Bas.] Super eo prudentissime *Xenophon* extr. *Rep. Laced.* καὶ διμοιρία γέ ἐπὶ τῷ δαίτῳ ἐτίμωσεν *Lycurgus*, οὐχ ἵνα διπλάσια καταφάγουν, ἀλλ' ἵνα καὶ ἀπὸ τοῦδε τιμῇσι ἔχουν ἢ τινα βούλονται. Ceterum *πρὸ βατα* [lin. 6.] non solas esse oves, indicatum aliàs, neque eas utique Spartani duntaxat immolarunt. *Vallae* propterea Latina, ovibus expulsis, integrata sunt. WESS. — In νέμοντας ad superius τῆς relato est familiaris. Nostro transitus a singulari numero ad pluralem. S.

11. προξένους ἀποδαινύναι τούτοις προσκίεσθαι) Si vel in plerisque hoc legeretur Codicibus, restitui tamen deberet προσκίεσθαι vel προσκίεσθαι, de honore attributo adhibitum etiam *Herodoto* I. 118. 119. et II. 83. Τὸ προσκίεσθαι hoc in loco per γίγας εἶναι recte interpretatur *Eustath.* *Iliad.* γ'. p. 307, 17. [p. 405. ed. Rom.] *Proxenos* memorat *Spartanos Xenophon*, *Clearchum*, πρόξενον ὄντα *Βυζαντίων*, ab *Agide* illuc missum, *Ἑλλ.* I. p. 253, 40. et IV. p. 308, 31. *Pharacem* *Bocotorum* πρόξενον. Fuerunt isti vel quales *Herod.* designari voluit, vel quales fuisse dubitabat *Cragius* de *Rep. Lac.* II. c. 10. Sed sicut *Athenienses* aliique, suos etiam habuerunt *Lacedaemonii*, in aliis civitatibus a se

publicitus constitutos προξένους. Apud Pausan. III. p. 223., Eleus Xenias fuisse dicitur Agidi ἰδία ξένος, καὶ Λακεδαιμονίαν τοῦ καινοῦ πρόξενος: ut Chius Hermesilaus privatim Sophocli ξένος, et πρόξενος Atheniensium, teste Ione Chio apud Athenaeum XIII. p. 603. F. Publicitus etiam Alciphron Argivus, secundum Thucyd. V. 59. fuit πρόξενος Λακεδαιμονίων, et Plataeënsis Λακων ὁ Ἀσπυμένηστου, III. 52. Distinguuntur a talibus ἰδία πρόξενος et ἰθαλοπρόξενος dicti; quales fuerint fortasse Lacedaemoniorum Athenis Cimon, et Callias. VALCK.

12. τούτοις προσκεῖσθαι) Eustathius γράς εἶναι τοῖς βασιλεύσι ἐν Σπάρτῃ vere explicuit: id enim est προσκεῖσθαι, iniuriā mutatum. Sic lib. VII. 35. τοῖς προσκείμετο αὐτῇ ἡ ἀχαριστία. Portus plura. Πυθίους [lin. 13.] hinc Timaeus in Lexicon intulit, ad quem bene Cl. Ruhnkenius. De iisdem Eustath. ad Iliad. A'. p. 55, 44. [pag. 42, 7. ed. Bas.] ἦν δὲ καὶ τὰγμα τι θῆεν ἐν Δελφοῖς, οἱ θεοπρόποι· οἱ καὶ Ἡρόδοτον ἰστυοῦντο μετὰ τῶν βασιλέων τὰ δημόσια, labantis memoriae vitio aberrans. Cicero vero praeter Pythios dedisse regibus suis augurem adsessorem Lacedaemonios, memorat lib. I. de Divinat. c. 43. WESS.

23. ἦν μὴ περ ὁ πατήρ etc.) Vallam fefellit litera, μήπερ in μήτηρ convertentem: neque Etonensis codicis aberratio discrepat. Matris olim sane ad filiarum sponsalia nulla auctoritas. Vere Hermione Spartana, Νυμφευμάτων γὰρ τῶν ἐμῶν πατὴρ ἐμὸς Μέρμναν ἔξει, in Euripidis Androm. vs. 987. Πατρούχου παρθένου πέρι [lin. 22.] hoc ex loco Timaeus Lex. p. 151., ubi docta Ruhnkenii observatio. WESS.

Ibid. ἦν μὴ περ ὁ πατήρ αὐτὴν) Qualem Valla sequutus est, Codicis Eton. lectio, ἦν ἡ μήτηρ ἢ ὁ πατήρ αὐτὴν ἐγγυήσῃ, correctoris illa videtur indocti: non mater filiam dicitur ἐγγυῆσαι, sed pater; aut, si illuc abiisset, puellam frater, vel avus paternus. Orbæ nuptias, necdum a patre desponsatae, si plures sibi vindicarent, fieretque ἡ ἐπίκληρος, ut Athenis loquebantur, ἐπίδικος, Spartae lis ista dirimebatur a Regibus solis; quos Herod. scribit [lin. 21 seqq.] δικάζων μόνους πατρούχου παρθένου πέρι, ἐς τοὺς ἐκνήταις ἔχειν, ἦν μὴ περ ὁ πατήρ ἐγγυήσῃ. Herodoteam vocem πατρούχος Hesychie restituit Hemsterh. voc. Ἐμπάμονι, πατρούχῃ. conf. Timaei Lex. Platon. in Πατρούχου παρθένου, et Ruhnken. Ua

ἐμπάμων, sic ἡ ἐπίκληρος dicitur ἔγκληρος in Euripid. Iphig. Taur. vs. 682. VALCK.

28. δύο ψήφους τιθεμένους) Thucydidem, gravissimum Scriptorem, lib. I. 20. tacito Herodoti nomine haec falsi arguisse, Meursii Reg. Lacon. c. 25. et Palmerii animadversio est. Equidem duo singulis regibus suffragia non largior, valdeque vereor, ut verba δύο ψήφους τιθεμένους illis contribuant. Regum absentium vicem maxime propinquos obiisse et duo posuisse calculos scribitur, tertiumque suum: totidem ergo ferebant suffragia, quot usi ambo reges fuissent, modo-ne consessu abstinuissent seniorum; tulissent autem praesentes duo, singuli suum. Haud itaque bina singulis suffragia hac in descriptione. Sed rem non urgeo: falli possum. WESS.

Ibid. δύο ψήφους τιθεμένους) Denegat hanc Lacedaemoniorum regibus praerogativam Thucyd. I. 20., quem Herodotica sibi sumsisse refutanda vere monuit ante Palmer. Io. Meurs. de Regn. Lac. c. 25. de senatorum agens et numero et dignitate, Misc. Lac. II. c. 4. Plura dederat N. Cragius lib. II. cap. 3. Civitatem memorat Indicam Diodor. XVII. 104., cuius forma regiminis Spartanae fuerit similis quod ad Senatus auctoritatem binosque Reges e duabus semper familiis, τῶν κατὰ πόλεμον πραττομένων ἡγουμένων. Ne Regum potestas in tyrannidem degeneraret, Lycurgus, secundum Platonem Epist. VIII. p. 354. B., Φάρμακον ἐπήνεγκε τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν, καὶ τὸν τῶν Ἐφόρων δασμὸν τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς σωτήριον. Insignis eiusdem locus est T. II. pag. 692. A. Curia τῶν γερόντων veterorumque annuorum magistratuum tribunalia ubi fuerint Sparta tradit Pausan. III. p. 231., τῆς τε Γερουσίας βουλευτήριον, καὶ τῶν Ἐφόρων καὶ Νομοφυλάκων καὶ καλουμένων Βιδιαιῶν ἀρχεῖα ἴσται ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς: in quibus corrigendum arbitror, καὶ Νομοφυλάκων καλουμένων Βιδιαιῶν. Hi annui magistratus, Ephori et Bidiaci, sive Νομοφύλακες, erant πέντε ἀριθμὸν ἑκάτεροι secundum Pausaniam: contra οἱ Γέροντες, numero xxviii, διὰ βίου ταύτην ἔχουσι τὴν τιμὴν, Plutarch. T. I. pag. 597. E. Hinc intelligi poterit Xenoph. Ἑλλ. III. pag. 289, 20., ubi numerare iussus ὅπως εἶν Σπαρτιάται ἐν τῇ ἀγορᾷ, dicitur ἀριθμοῖς βασιλῆα τε καὶ Ἐφόρους καὶ Γέροντας καὶ ἄλλους ὡς τισὶ παραίκεται. VALCK.

CAP. LVIII. 5. λίβητα κροτούνσι) Necesse non videtur, ut unum omnes lebbetem pulsarent; neque requirunt opportune scripta Scholiastae Theocriti Idyl. II. 36. καὶ παρὰ Λάκῳσι βασιλείῳ ἀποθανόντος εἰδᾶσι κρούειν λίβητα, ubi Meursius λίβητας, quemadmodum in Herodoti schedis pluribus. Magnas autem turbas movit καταμιαινεσθαι, [lin. 7.] variisque coniecturis, quibus non utor, ansam dedit. Possunt utique μιαινεσθαι dici, quorum caput aut corpus luto alia-ve re turpatur, ut χρῶτα μιαινόμενος Nicand. Alexiph. vs. 253., et quidni καταμιαινεσθαι, praesertim cum talia in luctu frequentarentur? WESS. — Nota Romanorum formula, luctu squalere, in luctu et squalore esse. Nescio an eodem pertineant οἱ μίαςμοι, quibus in privatorum hominum obitu abstinere Spartani, ex Lycurgi legibus, debuerunt, referente Plutarch. in Institut. Lacon. p. 238. D. S.

13 seqq. ἐκ πάσης δι' Ἀκεδαίμονος etc.) Recepta Codicum lectione, τῶν περιόκων ἀναγκαστοὺς, sic ista capienda iudico: necesse est ut, praeter Spartiatas, funus vel invitum comitentur ceterarum urbium Laconicarum incolae certo numero. De περιόκοις forsitan alibi dicetur. Voces χωρὶς Σπαρτιῶν recte ceperunt N. Cragius de Rep. Lac. II. p. 107. et L'Auteur des Essais de Critique pag. 179. [nempe praeter Spartanos, iuxta cum Spartanis; (conf. I. 106, 5.) non, exceptis Spartanis, ut H. Steph. cum Camerar. aut absque Spartanis, ut imperite Gronov. posuerat.] Ἀριθμῶ, hic frustratentatum, significat certo numero, vel definito. Lucian. T. III. p. 302., τὸ μὲν ἀργύριον μὴδὲ ἀριθμῶ ἄγειν αὐτὸν, ἀλλὰ μεδίμνῳ. T. I. pag. 750, 57. Thucyd. II. 72. VALCK. — Ubi ait Herod. ἐκ πάσης Ἀκεδαίμονος, Lacedaemonem patet hanc τὴν Ἀκαωνικὴν, Laconicam terram intelligi, quemadmodum VII. 254, 10. S.

14 seq. τῶν περιόκων ἀναγκαστοὺς) Ex vulgata ὀνομαστοὺς formavit Cl. de Pauw, honoratior ac nobilior explanans; quales fortasse inter Spartanorum περιόκους exiguo numero, homines quippe contemptissimae et paene servilis conditionis, meritoque ab Isocrate deploratae, Paneg. pag. 67. E. et uberius Panath. pag. 270. C. ed. Steph. Quod autem schedae offerunt, id longe melius, stabilitumque Aeliani auctoritate, Var. VI. 1., ubi de Spartanorum

rum in Messenios, itidem περιόικους, acerbitate, τὰς ἑλευ-
 θέρους [γυναῖκας] εἰς τὰ πένθη βαδίζεν ἡνάγκαστον, καὶ τοὺς
 ἀλλοτρίους καὶ μηδὲν σφισι προσήκοντας νεκροὺς κλαίειν. Nihil
 certe accommodatius. At gravis tria ista [lin. 16.] καὶ αὐ-
 τῶν Σπαρτιτῶν urget suspicio, tum quoniam ex duobus,
 illisque bonae notae, exsulant codicibus, tum maxime,
 quod turbae plangentium Spartanos eximant praecedentia
 χωρὶς Σπαρτιτῶν: [at de his verbis vide paullo ante no-
 tata.] quippe genuinos cives ac Spartanæ urbis incolae
 lib. VII. 234., quibus Lycurgi decretum τὰ πένθη καὶ ὄδυρ-
 μούς vetabat, Instit. Lacon. Plutarchi p. 238. n. Atque haec
 efficere possunt, pro alienis ut putentur. WESS. — Ver-
 ba ista, καὶ αὐτῶν Σπαρτιτῶν, nisi temere prorsus et casu
 omissa sunt in codicibus nonnullis, consulto abiecta pri-
 mum fuere ab homine, qui ista, χωρὶς Σπαρτιτῶν, (l. 14.)
 in eandem partem acceperat, quae Wesselingio et Grono-
 vio placuit. Quod vero de Lycurgo, τὰ πένθη καὶ ὄδυρμους
 vetante, ex Plutarcho refert Vir doctissimus, id ad priva-
 torum hominum, non ad regum, obitum spectare, recte
 Larcherus monuit. Nam, regum quidem obitum ipsos
 quoque in urbe Spartanos ingenti luctu prosequi debuisse,
 et superiora, et quae his mox subiiciuntur, abunde de-
 clarant. S.

20 seqq. Regis in proelio mortui effigiem ἐν κλῖνῃ εὖ ἑστρωμένην
 dicuntur ἐκφέρειν, si nempe cadaver commode Spartam non
 posset deportari. Peregre mortuus Agesipolis ἐν μίλῃ τιθεῖς
 καὶ κομισθεὶς οἴκαδε ἔτυχε τῆς βασιλικῆς ταφῆς. Xenoph. Ἑλλ. V.
 p. 330, 3. VALCK.

22. ἐπιάν δι δάψωσι) Eradicata haec tria verba voluit vir
 Celeber. ob Mediceï negligentiam, addita disputatione,
 quam considera. [nempe: et videbis quam sit absurda.]
 Mihi turpe est, concordiae scriptorum Codicum oblucta-
 ri, praesertim in facillima et plana verborum sententia.
 Iustitium, functo Persarum rege, quot fuerit dierum Bris-
 sonii quaesivit exemplo Io. Alb. Fabric. ad Sextum Philo-
 soph. lib. II. adv. Gramm. p. 296. WESS.

CAP. LIX. 1 seq. ἐπιάν --- ἄλλος ἐνίστηται βασι-
 λείᾳ ἀνστήται, neque supra dederat βασι-
 λείᾳ ἀνστήται III. 66. ubi in sequenti cap. coniecturam,
 ἐπιστάτης, Codices firmarunt. Quod sequitur [lin. 3.] ὁ

ἰσιῶν, ἐς τὴν ἀρχὴν videlicet, vel τὴν βασιλείαν, eodem sensu ponitur, quo saepe dicuntur εἰς τὴν ἀρχὴν εἰσιόντες, qui magistratum incunt. VALCK.

CAP. LX. 5. ἐκδίκονται τὰς πατρῴας τέχνας) Ex lege Sesostridis, qua sancitum μηδὲνα καταλιπεῖν τὴν πατρῴαν τέχνην, Dicæarcho teste in Schol. ad Apollon. Rh. IV. 273. Confer Diodorum lib. I. 74. Mox [lin. 5.] καὶ οὐ κατὰ λαμπ. clar. Reiskius conieciēbat. WESS.

CAP. LXI. 4. φθόνῳ καὶ ᾄγῃ) Valckenario Nostro Dissert. de Scholiis Hom. ineditis p. 120. sanitatem vocabulum debet. Suidas Ἄγῃ -- παρ' Ἡροδότῳ βασιανία: gemina Etymologus; nec longe ab instaurato recedit ᾄγῃ duorum Codicum. Pindari de fraudulento et δολῷ cive, Pyth. Od. II. 151. ὅμως μὲν σαῖνον ποτὶ πάντας ᾄγαν πάγχυν διαπλέκει, huc adplicuit Cl. Reiskius; verti enim debere invidiam, non valde, ut vulgo solet. WESS.

Ibid. φθόνῳ καὶ ᾄγῃ χρεώμενος) Dudum indicatum ᾄγῃ recuperabit Herodotus, hic forsā etiam Vallae lectum, vertenti, invidia et odio. Non de nimio tantum admirationis adfectu, sed et illinc orta invidia, Homerum aliosque Poëtas verbum frequentasse Ἀγάσθαι vel Ἀγάζεσθαι, in Hesychio servata monstrant praeter Ἀγᾶσθαι, et Ἀγᾶσσατο Ἀγᾶσσαθαι Ἀγᾶσθησι Ἀγᾶσάμενοι Ἀγαιόμενοι Ἡγᾶσατο. Illuc referenda sunt ex eodem Ἀγασίς, φθόνος: Ἀγαστής, βάσκανος: et forsā, quod habet ex Aeschyli Thressis, Ἀγᾶίς, ζηλώσιον. Secundum Eustath. in Od. i. p. 212, 51., τὸ Ἀγᾶσθαι φασὶν οἱ παλαιοὶ τρεῖς σημαίνειν τὸ θαυμάζειν, τὸ φθονεῖν, τὸ μισεῖν. Idem in Iliad. ω. p. 1501, 1. scripsit ἀγαιόμενους, καὶ ὡς ἂν Ἡρόδοτος εἴποι φθονοῦντας: Herodoti respiciens locum VIII. 69., quo dicuntur Persae ἀγαιόμενοι τε καὶ φθονοῦντες τῇ Ἀργεμισίῃ. Nostro loco genuinam legerunt vocem ᾄγῃ Suidas et Etymologus, [p. 9. lin. 1.] sed huius in Edd. Herodoteo nomen Herodiani male fuerat substitutum. In his permutandis saepissime fuisse peccatum docuit Clar. Wesseling: in Diss. Herod. In Scholiis ineditis ad Iliada Homeri, quae ex Codice descripsi Clar. I. I. Wetstenii, ubi scribi debuerat Ἡρωδιανός, saepe scribebatur Ἡρόδοτος: velut ad Iliad. β. vs. 8., Ἡρόδοτος μὲν τὸ ἴδι ἐνεστώτος Φοῖβι ἐῖναι: ad Ἰλ. δ'. 66., ἐν τοῖς ἐπιμερισμοῖς λέγει Ἡρόδοτος ὅτι μετοχῇ ἴσσι (τὸ Ὑπερβόαντας;) similiter ad κ'. 67. et δ. 10. VALCK. —

In Scholiis Venetis a *Villoisono* editis, quae, ut iam aliàs monui, eadem fere sunt cum *Basileensibus*, locis a *Valck.* eitatis recte *Ἡρωδιανός* legitur. *S.*

13. καλλίστη ἐξ αἰσχίστης γενομένη) De eadem *Pausan.* III. [cap. 7.] p. 220., παρθέων μὲν τῶν ἐν Λακεδαιμονίᾳ εἶναι Φαίην αἰσχίστην, γυναικῶν δὲ τὸ εἶδος καλλίστην ὑπὸ Ἑλένης γενέσθαι. More suo multis fabulam enarrat *Herodotus*; cuius τὸ Φοιβήν ἱρὸν quale fuerit, docet *Io. Meurs.* *Misc. Lacon.* I. c. 5. *VALCK.* — Apud *Pausan.* I. c. ὑπὸ Ἑλένης, perperam ab Interprete post *Helenam* redditur. *S.*

20. ὕπριε τοῦ Φοιβηίου ἱεροῦ) *Pausanias* Φοιβαῖον non procul a *Therapna*, inque eo *Castorum* fanum locat lib. III. 20. Hinc *Meursius* „Verba, inquit, illustro, et, ὕπριε τοῦ „Φοιβηίου ἱεροῦ, sic expono, supra *Phoebi* fanum: ut *Dioscurorum* id intelligatur. quod dedicatum in *Phoebaeo*, ex „*Pausania* cognoscimus.“ *Misc. Lacon.* lib. I. 5. Quod demiror; siquidem *Helenae* templum scriptor limpide indicavit. Voluit-ne vir doctus, *Helenam* fratribus fuisse contubernalem, παρέδωκεν, eodemque in sano cultam? Id vero ostensum oportuerat. Orationem ex schedis animavi et auxi, τὸ δ' [rectius τὸ δ'] ἐστὶ ἐν τῇ *Θεοράτῃ* scribens. Rem ipsam attigit *Pausanias* III. 7. *WESS.*

28. ὁρῶσαν δὲ) Quod *Florentiae* ὁρῶσα δὲ maluerunt, placuit vehementer *Gronovio*; cui quidem schedae omnes, si numero eximas *Ask.*, refragantur. Graecique sermonis habitus. *L. Küsteri* animadversionem *Bibl. Ant. et Nov. Io. Clerici* *T. V.* pag. 404. evolve; mihi namque impero silentium. *WESS.* — Vitiosum ὁρῶσα cum *Med.* et *Ask.* nostrum etiam cod. *F.* inquinavit. *S.*

CAP. LXII. 1. ἐκνίξει ἄρα τῇ γυναικὶ ταύτης ὁ ἔρως) Simili figura *Pindarus* *Pyth.* X. fin. καὶ γὰρ ἐτίρρουν ἐτίρρων ἐκνίξει *Φρίνας*: et *Isthm.* VI. 74. ἀδεία δ' ἔνδον μιν ἐκνίξει χάρις. Nec alia *Euripidis* *Med.* vs. 567. εἴ σε μὴ κνίξοι λήχος. *Paullo* diversior infra lib. VII. 10, 5. *WESS.*

Ibid. τὸν δὲ Ἀρίστωα ἐκνίξει) Istius mulieris amor *Aristonem* pungebat. In *Glossar.* et *Suida* Ἐκνίξεν redditur ἰδαν, adhibitum etiam VII. c. 12. Sed, ut hic, saepe designat *Sophocli* dictum ἔρωτες δῆγμα: *Xenoph.* pag. 516, 13. κνῆσμα. vid. *Schol.* in *Aristoph.* *Plut.* vs. 975. In amore γλυκὺς οὐδὺς ὁ τοῦ πόθου δάκνει, *Lucian.* II. p. 400. *Plutarch.*

T. I. p. 602. ἔκτισεν αὐτὸν οὐ μετρίως ὁ -- ἔρω. Aptissima dedit ὁ πᾶν in Miscell. Obs. VI. p. 303. Rarius paulo post [lin. 8.] ὄρκους ἐπ' ἡλάσαν, obvium et lib. I. cap. 146. VALCK.

14. ἀπίει ἀπαγισθαι) Ionicam verbi speciem mutarunt Med. et alii pro arbitrio, cui obedire non libet. Superiore libro c. 107. καὶ μιν ἀπίει ἐντυλάμενος. Utrumque Portus in Lexicon addidit, beneque explicuit. WESS.

CAP. LXIII. 2. τὴν δευτέραν [loco olim vulgati τὴν διυτέραν] mos nationis adprobat. Talia autem continuo admonere, arbitror supervacaneum. WESS.

5. ἐν θ' ὥκῳ κατημένη μετὰ τῶν ἐφόρων) Interpretatur Pausanias ἐν βουλῇ, lib. III. 7. p. 221. idque optime. Herodotus exemplo Homeri Odys. ε'. 3. Οἱ δὲ θιοὶ θῶκόνδε καθίζανον, id est, εἰς συνέδριον, sicuti Eustathius, Hesychius, aliique docent. Statim τὸν χρόνον, τῷ ἡγάγετο, [lin. 7.] reduxi pristinam in sedem. Nihil autem verius ἐπὶ δακτύλων συμβαλ. [ibid.] quod et in Lexica inmigravit et limpidissima circumfusus luce est abs summo viro Io. Fr. Gronovio Lection. Plautin. p. 222. WESS.

5. ἐν θ' ὥκῳ κατημένη) Filii nativitas Aristoni nunciata dicitur apud Pausan. p. 221. μετὰ τῶν ἑφόρων καθήμενῳ τη-
καῦτα ἐν βουλῇ: in senatu sedenti, Berglero ad Alciph'r. p. 108. Nostro non dicitur sedisse tum in curia μετὰ τῶν Γερόντων, sed in consessu cum Ephoris. Τὸ συνέδριον, ut Homerus, θῶκον vocat. Oenomaus Eusebii, Praep. Ev. V. p. 223. c. δοκί μοι ὁ Λυκούργος οὗτος οὐκ ἰσχυκέναι τιτῆν, οὐδὲ ἐν θῶκῳ πρεσβυτέρων οὐδέ ποτε κεκαθικέναι: ubi legendum videtur σύνθωκος, consessor. Ephorum autem ἀρχίων proprio nomine vocant ἑφορεῖν. Aelian. Nat. An. XI. 19. Pantelidas Lacedaemonius καθήμενος ἐν τῷ ἑφορείῳ ὑπὸ κυνῶν διαπάσθη. Laudator Agesilaum in Asia non minus Ephoris paruisse scribit p. 26. ἢ εἰ ἐν τῷ ἑφορείῳ ἔτυχεν ἰσθηκῶς μόνος παρὰ τοὺς πάντας. VALCK.

7. ἐπιστάμενός τι τὸν χρόνον, ἐξ ὅτου) Postremum nisi plures exhibent Codices, mihi videretur interpretamentum genuinae voculae τῷ, quam Valla legit. Eidem quoque repertum, et in Arch. probatum Berglero recte restituit Gronov. in proximis: καὶ, ἐπὶ δακτύλων συμβαλλόμενος τοὺς μῆνας, εἴπε ἀπαμείβας, οὐκ ἂν ἰμὸς εἴη. Eleganter Pausan.

p. 221. Ἀρίστων, ait, ἐπῶν τῶν ἐν Ἰλιάδι ἐς τὴν Εὐρυπείῳς ἄνε-
σιν πεπονημένος λήθην, ἢ μηδὲ τὴν ἀρχὴν συνεῖς αὐτῶν, οὐκ ἔφη τῶν
μηνῶν εἶναι καὶ αὐτοῦ τὸν παῖδα. Duas ponit ibi coniecturas
Kühnius, quarum altera dubio vacat, dummodo paululum
adiuvetur: Pausaniae scribi solet εἴνεκα: hoc facile tran-
siit in εἶναι καὶ, ut apud Stobaeum p. 524, 6. vox μαινίδων
in μὲν εἰδῶν, in loco Teletis, et p. 415, 59. verba Hieroclis,
εἴα δὲ κηδεμῶν, depravata sunt in οἴα δεκαῖ δαίμων: hoc prae-
cepit Bentleius. In Pausaniae verbis, τῶν μηνῶν εἴνεκα signi-
ficat, menses quod attinet, vel mensium habita ratione: sic
loquitur Pausan. IV. p. 568. τύχης μὲν χρηστῆς εἴνεκα καὶ διὰ
λαμπρότητα ἔργων ἐνεμεν Ἀλεξάνδρῳ -- πλέον. Dion Chrysost.
XXXVII. p. 463. π. διαβολῆς μὲν εἴνεκα καὶ Σακερᾶτος εἰς τῶν
νῶν διαφθορῆς. VALCK.

[8. οὐκ ἂν ἐμὸς εἴη. Meus non fuerit; meus vir esse potest.
Sed conf. c. 65, 17. et vide Hoogen. ad Viger. VIII. 2, 8. S.]

CAP. LXIV. 4. διὰ τὰ Κλεομένη (διεβλήθη) Fuisse olim
καὶ διὰ τὰ, aut simile quidpiam, in suspicionem Cl. Reiskii incidit: neque enim unam iudicari, quae in regni
amittendi periculum Demaratum coniecero, caussam.
Offensus sane erat Cleomeni ob illa, quae recensentur. Id
hic διεβλήθη, et lib. V. 35. καὶ Μεγαβάτη διεβλημένος. Euripides
Hec. vs. 863. Ἀχαιοὶς εἰ διεβλήσεσθαι: et Iphig. Aulid.
vs. 1372. μὴ διεβλήθης στρατῷ. Qua in ditione, ut antea
significatum, lapsus vertentium est creberrimus. Vide
Cel. Duker. in Thucyd. VIII. 82. WESS. — διὰ τὰ Ionum
idiomate idem ac διότι, eo quod. S.

CAP. LXV. 2. τῷ Μενάρειος τοῦ Ἀγίος) Vitiosum
τοῦ Ἀγίος nomen est. In familiae Leutychidis serie
lib. VIII. 131. Λευτυχίδης ὁ Μενάρειος, τοῦ Ἡγησίλεω. Avus
ergo sermone Spartano Ἀγισίλαος: quem eundem agnovit
Demaratus, quippe filius Aristonis, nepos Agisilaei. Vi-
deo equidem Aristonem τὸν Ἀγασικλέους scribi in Pausania
lib. III. 3. male, nisi fallor. Hinc consequens, ut fratres
fuerint patruales Leutychides et Demaratus. Potest tamen
hoc in coniectura manere; nam, quae Gronovius ad Agidem
hunc protegendum lib. VII. 204. adscripsit, non bene,
qui meus est stupor, adsequor. WESS. — Nempe ibi
Agidem, Eurysthenis filium, cum eo qui hic Agis nomina-
tur ex Proclidarum familia, confudisse Gronovius videtur.

Superest, ut aut h. l. Ἠγησίλειω, loco Ἀγίος, aut VIII. 131, 6. Ἀγίος sive Ἠγίος, loco Ἠγησίλειω sive Ἠγησιλῶ, legendum censeamus; nisi statuendum fuerit, binominem fuisse *Leotychidae* avum. Scripsi autem huius viri nomen *Leotychiden* ex pervulgato inter Graecos usu, pro quo Δευτυχ. iónico more *Herodotus* usurpavit. S.

5. ἢ ἐχθρὸς τῷ Δημ. μάλιστα etc.) Aut iungenda sunt μάλιστα γιγνώσκω διὰ πρῆγμα τοιόνδε, id est, διὰ πρῆγμα μάλιστα τοιόνδε, prout ceperat *Valla*; aut hic quoque more suo scripserat, ἢ ἐχθρὸς τῷ Δημοκρίτῳ τὰ μάλιστα (vel ἐς τὰ μάλιστα) γιγνώσκω, id est ὁμοίως τοῖς μάλιστα. εἶναι φίλους τὰ μάλιστα legitur II. 147. Φίλοι ἐς τὰ μάλιστα, VI. 89. ξείνον ἐς τὰ μάλιστα, I. 20. Similiter adhibentur ἐς τὰ μέγιστα ἐς τὰ πρῶτα ἐς τὰ ἴσχυα. VALCK. — Sed haec quidem non admodum huius erant loci. S.

[11. ἐκ τῆς Κλεομένους προθυμίας) Fuit quum Κλεομένους pro genitivo obiecti accipiens, intelligebam studio in *Cleomenem*, studio gratum ei faciendi; sicut ἐκ ἡσυχίας τῆς Δημοκρίτους, III. 156, 8. At, non tam studio gratificandi *Cleomeni*, quam odio *Demarati* et cupiditate ductum in regiam dignitatem ei succedendi, credibile est, morem *Cleomeni* gessisse *Leotychidem*. Itaque rectius intelligitur, de *Cleomenis consilio*, coll. I. 124, 7. S.]

13. οὐκ ἰκνεομένως) Brevi sequetur ὅτε ἰκνεομένως, quod cur priore peius iudicaverit *H. Stephanus* in Recens. Vocum *Herodoti*, caussam non exputo, quandoquidem comma praefert Ionicum. Glossae mssae, ex quibus [sua hausit] *Corinthus*, οὐ προσηκόντως, οὐ καθήκοντως exponunt, neque *Hesychius* suum ἰκνεομένως aliter. *Stephanum* adi et cap. 86. huius *Musae*. WESS.

Ibid. οὐκ ἰκνεομένως βασιλεύειν) In Glossario redditur et in libello de *Dialectis*, οὐ προσηκόντως. Rex legitimus est, ἐς τὸν ἰνέεται ἔχειν (τὴν βασιλείαν) lib. VI. c. 57. Quinam ἰκνεομένως censerentur *Spartae βασιλεύειν*, *Cragius* ostendit de Rep. Lac. II. c. 2. *Herodoteum* ἰκνεομένως tractavit *H. Steph.* in Vocum *Herod.* Recens. p. 728. Conf. *Foesii Oecon. Hippocr.* in Ἰκνεύμενος χρόνος. In oraculo apud *Demosth.* p. 609, 103. pro ἐνικνούμενα ἀμεραιτελεῖν τοὺς ποθ. κατὰ τὰ ἀνημένα, corrigendum censeo: (τὰ πάτρια τοῖς ἀποφθιμένοις) ἐν ἰκνεύμεναι ἀμέραι τελεῖν τοὺς ποθήκοντας κατὰ τεταγμένα. VALCK.

CAP. LXVI. 4. ἀνώϊστον δὲ γενομένου) Vallae Latina, quum ergo nihil suspicionis exstaret de Cleomenis providentia ad conciliandam Pythiam, quadam tenus laudavit Portus; cuius a iudicio non abhorret Küsterus ad Suidae Ἀνώϊστος. Fateor ἀνώϊστον tantundem ac ἀνυπολόγητον saepe valere, ponique de improvise et insperato. Ἀγγελίης ἤκουσεν ἀνώϊστον Μελίτινα, Epigr. Anth. lib. I. c. 80. p. 162. [Anal. Brunck. T. II. p. 156. num. 17.] Μῦθος ἀνώϊστος, πότμος ἀνώϊστος, in Apoll. Rh. III. 670. et 799. Quae, tametsi plura aggerantur, Vallae non proderunt; siquidem simile nihil in hac narratione: ne adiungam, Latina ista ad intelligendum esse implicatissima. Agnovit pro sua prudentia H. Stephanus: at quod refingit ipse, nulla lectionis addita caussa, ἀνωστοῦ δὲ γενομένου, potuerat in tenebris latere. Voluit fortasse, repulsum indicari Demaratum. Quid vero tum fiet sequentibus? Optime locum expedit Valckenarius ad lib. I. 157. ἀνωιστοῦ reponens; quae et Pavii sententia: ex ἀνώ lib. VII. 149. περὶ μὲν σπονδίων ἀνολοῖσιν ἐς τοὺς πλεῖνας. Quare ἀνώϊστον sive ἀνωιστοῦ δὲ γενομένου, re vero relata. Sic fluit leniter oratio. WESS. — Comparari certe debet cum istis, quae prostant lib. I. c. 157. ἐς θεὸν ἀνῶσαι τὸν ἐν Βραγχιδῇσι: ubi quaedam sunt adscripta. VALCK.

5. προσποιεῖται Κλεομένης Κόβωνα) Reddendum est, sibi conciliat, vel in partes suas pertrahit. Thucyd. I. 57. τοὺς Κορινθίους προσποιεῖτο. Aristoph. Eq. vs. 215. τὸν δῆμον αἰεὶ προσποιεῖ: docte Bergler. semper fac plebem tuam. Propria significandi dote Hegesistratus dicitur προσποιησάμενος ξύλνον πόδα, Herod. IX. 36. VALCK.

CAP. LXVII. 4. αἰρεθεὶς ἀρχὴν) Eustathii additamento carent schedae, neque delectatur Herodotus. [At nimirum non iuncta intelligi debent αἰρεθεὶς ἀρχὴν, sed ἤρχε ἀρχήν.] Spartanorum Γυμνοπαιδίας [lin. 5.] praeterire licet, uberrime explanatas eruditorum curis. Unum consule Dav. Ruhnkenium ad Timaei Lexic. p. 54. [p. 73. ed. sec.] WESS.

5. θῆωμ (νου δὲ τοῦ Δημαρχίου) Dederat forsitan, ἡγεομένου: id est, quum esset τῶν χορῶν ἡγεμὼν, sive χοροποιός. Fuisse ἀρχῶτα monstrant vicina, ἤρχε αἰρεθεὶς ἀρχήν, et, ὁκαῖόν τι εἴη τὸ ἀρχῶν. Huius Laconici festi moderatorem χοροποιὸν vocat

Plutarch. T. II. p. 208. c. vid. clar. *T. Hemsterh.* in *Aristoph.* *Plut.* p. 331, 332. De eodem festo loquens *Sosibius* apud *Athen.* XV. p. 678. v. τοὺς προστάτας memorat τῶν ἀγούτων χορῶν ἐν τῇ ἱερῇ ταύτῃ. Non puerorum tantum, sed et viro-
rum, chorum in hoc fuisse festo liquet ex *Xenoph.* Ἑλλ. VI. p. 349, 14. vid. *Meursii* *Orchestra*, in *Γυμνοπαίδία*, et *Clar. D. Ruhnken.* ad *Timaei* *Lex.* p. 54. VALCK.

7. ἐπὶ γίλωτι τε καὶ λάσθῃ) Ultima prave deficient *Fragm. Parisino.* *Philaenidis* nomine *Aeschrion* *Samius* apud *Athen.* lib. VIII. 3. p. 335. c. Μὴ μ' ὁ μύται ναῦτα, --- χλίνην τι ποιεῖ καὶ γίλωτα καὶ λάσθην: pro quo *Anthol.* lib. III. 10. p. 323. καὶ γίλωτα καὶ λάσθην, non quidem insuaviter, tamen ex scholio. [λάσθην restituit *Brunck*, *Analect.* T. I. p. 189.] Magnus *Animadversor* λάσθην hinc et ex *Suida* declaravit, pariterque *Ezech. Spanhemius* *Diss.* de *Num.* Us. XIII. p. 522. Verum porro est τῷ ἐπιειρωτήματι [lin. 9.] ex gentis adsuetudine, qua ἐπιειρώτην dant sequentia. WESS.

8. ἐποῖόν τι εἴη τὸ ἄρχιν μετὰ τὸ βασιλ. *Eustathius* in *Iliad.* β'. p. 178, 15. differentiam esse inter ἄρχιν et βασιλεύειν δηλοῖ, inquit, *Λευκχιδης*, ὃς Δημόματον ἐκπαισόντα τῆς βασιλείας, εἶπε εἰς ἄρχην (cur non εἶπα ἄρχειν?) αἰρεθέντα, ἡρώτα, Φασι, γελῶν, ἐποῖόν τι εἴη τὸ ἄρχιν μετὰ τὸ βασιλεύειν. Apte *Leutyichidis* illud comparavit clar. *Wess.* ad *Herod.* I. 129. ubi *Harpagus* *Astyagen* εἶπετο, --- ὅτι εἴη ἡ ἐκείνου δουλοσύνη ἀντὶ τῆς βασιλείης. Reputantem facit *Iugurtham* *Sallustius* *Bel.* Iug. c. 66. quam gravis casus in servitium ex regno foret: ubi vid. *Ios. Wasse.* Ut ista *Harpagus*, sic haec *Leutyichides* rogabat ἐπὶ γίλωτι τε καὶ λάσθῃ. *Glossar. Herod.* Λάσθῃ, αἰσχύνῃ. Ubi iunxit γίλωτα καὶ λάσθην *Aeschrion* *Samius* *Athen.* VIII. p. 335. c. *Herodotea* dedit et alia *Casaub.* p. 583. [*Animadv.* T. IV. p. 504. nuperue edit.] VALCK.

CAP. LXVIII. 1. ἱεθεῖς ἐς τὰς χεῖρας οἱ τῶν σπλαγγων) Notissimus in adiurationibus supplicationibusque aras tangendi et victimarum prosicia mos docte explicatur ad *Appianum* *Iber.* p. 451. ab *Henr. Stephano*, nisi si tamen *Tollius* omnia ista descripserit ex *Des. Herald* *Digress.* XVI. libri primi ad *Tertull.* *Apologet.* Sunt enim ita gemina germana, ut nihil mage. Atque hoc opinor. *Stephano* accepta ea docti ferunt interpretes *Thuleyd.* V. 47. Mox [lin. 3.] θιῶν τε τῶν τε ἄλλων καταπτόμενος, alios deos *Ioveinque ante*

status, confirmatur lib. VIII. 65. et Eustathii interpretatione ad Hom. pag. 155, 28. [p. 117, 34. ed. Bas.] WESS. — Adnotationem de more in adiurationibus aram tangendi et ipsorum sacrorum partem manu tenendi, quam, putide dissimulato auctoris nomine, Alex. Tollius ad Appiani Hist. Hispan. (cap. 9. nostrae edit.) adposuit, eam Desiderii Heraldii esse, opportune nos Vir doctissimus docuit; quod nobis tunc, quum eandem (T. III. nostri Appiani p. 212. seqq.) recudendam curavimus, non erat compertum. S.

8. Φασί σε ἐσελθεῖν παρὰ) Duas literas male repetitas, et genuinum arbitror quod margo praebet Steph. Φασί σε ἐλθεῖν παρὰ τῶν οἰκετῶν τὸν ὀνοφορβόν, quomodo legitur in proximis, et saepius alibi; forsán olim etiam positum II. 112. [II. 115, 19.] eodem sensu. quo dixit Aeschylus ἄσπον ἵναί, in Ὀπλων κρίσει, non intellectum Stanleio, Ἄλλ' Ἀντικλίας ἄσπον ἦλθε Σίσυφος, apud Schol. ad Soph. Ai. 191. Anticliam propius accessit, vel tetigit Sisyphus; ex isthoc contactu natum ferebat Ulyssen Ajax. Quae vectorem nondum tulerat triremis, virgo illinc venuste dicitur Aristoph. Eq. vs. 1303. ἦτις ἀνδρῶν ἄσπον οὐκ ἐληλύθει. VALCK. — Conf. ad II. 115, 18. notata. S.

10. Ἐγὼ δὲ σε ὦν μετέρχομαι τῶν θεῶν) Non displicet scriptura Codicum, ἐγὼ ὦν σε: priori tamen detraho nihil. At πρὸς, imperio tot schedarum, exulare debet, intelligendum tacite. Convenit Euripid. Hec. vs. 740. [752.] ἰκετεύω σε τῶνδε γονάτων καὶ σοῦ γενέου δεξιᾶς τ'. Multa Erasmus Vindingius ad eiusdem Fabulae vs. 147. Mox [lin. 11.] ἵππῃ significantius. WESS.

10. Ἐγὼ δὲ σε ὦν μετέρχομαι) Idem significat Sophocleum, σὲ πρὸς θεῶν ἱκετεύω, te per Deos obsecro, in Ai. vs. 589. Ex similibusque liquet, quomodo venerit in istam significandi vim μετέρχεσθαι. σὲ ἱκέτης ἱκετεύω, in Soph. Phil. 471. idem est ac σὲ ληΐσι μετέρχομαι. [cap. 69, 2.] In hoc autem familiari Demarati cum matre colloquio suavissima Herodoti elucet ἀφελεία: quale illud est proximum, [lin. 11.] οὐτὲ γάρ, εἰ πεποιήκας τι --, μόνη πεποιήκας, μετὰ πολλῶν δὲ. Cicero Tusc. III. 33. Consolatio -- usitata est, et saepe prodest: „Non tibi hoc soli:“ quae de tragoedia petita sunt. Hoc argumento Merope se solabatur Euripidis apud Plutarch. T. II. p. 110. D. Paulo post [lin. 14.] elegans ob-

tinet in istis contracta locutio, τεκνῖν γὰρ ἂν οἱ καὶ τὰς προ-
 τήρας γυναῖκας: plene fuisset dicendum, εἰ γὰρ ἐνῆν, (nempe
 σπέρμα παιδοποιόν,) τεκνῖν ἂν οἱ καὶ τὰς etc. Sic in familiari
 praesertim sermone loquebantur. *Aristophanes* exemplo
 sit: *Plut.* vs. 427., εὐ γὰρ ἂν τισινοὶ ἐνέκταγες ἡμῖν: non enim
 alioquin tantum clamoris edidisses: nec hic vim vocularum
 istarum expressit *Bergler*. neque in *Eq.* vs. 1335. *Vesp.*
 1135. *Lys.* 25. *VALCK.*

CAP. LXIX. 10. οὐκ ὑπιδέκετο) Corrigit docti
 viri coniectura οὐκ ἀπιδέκετο, quod haud scio an vulgato
 praeferrī debeat. Supra *Democedes* lib. III. 130. ὁ δὲ οὐκ
 ὑπιδέκετο, cum negaret se nosse. *Portus* utrumque iure con-
 paravit. Quod deinceps in Msstis [*lin.* 11.] ὀλίγω τι πρό-
 τερον, id editum exstat lib. VIII. 95. ubi *Arch.* et alii ὀλί-
 γον τι πρότερον. Sed in talibus crebra mutatio. *WESS.*

16. τὸ καλίσυσι Ἀστραβάκου) Diligentiae debemus *Pau-*
saniae lib. III. 16. p. 248. Ἀστραβάκου καλούμενον ἥρω. *Cle-*
menti Alex. *Protrept.* p. 55. itidem Ἀστράβακος. Belle ergo
Valla et scripti; ex quibus ἀναίετο *Arch.* [*lin.* 17.] tale
 est, ut ab Iónum more non abeat, et plausum, modo et
 alii addicerent, posset auferre. Verissime [mox, *lin.* 18.]
 ἔχεις πᾶν, neque absurdum omnino καὶ ἰβρύλεο πυλίσθαι.
WESS.

16. τὸ καλίσυσι Ἀστραβάκου) Matrem certe *Demarati*
 non fecit ista dicendum *Herodotus*; nisi fingamus ignorasse
Demaratum, cuius esset heroum paternae domus vestibulo
 vicinum; aliorum quidem sermonibus ista talia nonnun-
 quam interiecerunt historici; sed hic lectori notum erat
 ex sequentibus herois nomen, quod bis *Pausaniae* scribitur
 et *Clementi* Ἀστράβακος. Dicitur autem *Astrabaci* heroum
Herodoto [*lin.* 15 seq.] παρὰ τῆσι θύρῃσι τῆσι αὐλείῃσι (*Ari-*
stonis) ἰδρυμένον. Eodem etiam numero αὐλείους θύρας, sed
 saepius alii τὴν αὐλειον memorant. Multa dederunt *Vales.*
Wesseling. *D'Orvill.* *Pierson.* Ianua sic vestibuli dicebatur;
 quod quale fuerit optime tradidit *A. Gellius* *Noct. Att.* XVI.
 5. hinc *Macrobius* *Saturn.* VI. 8. et *Perizon.* ad *Aeliani* *Var.*
Hist. III. 4. Quam vulgo vocant αὐλειον, *Aeschylus* cur dixe-
 rit ἐκείλους πυλάς in *Choeph.* vs. 559. 569. 651. facile intel-
 liget qui vestibulum (sive τὴν αὐλήν) locum ante fores aedium
 vacuum, a via septo fuisse noverit separatum. *Eustath.* in

Ἰλ. l. p. 669, 44. [p. 764. ed. Rom.] κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους ἢ τάξεις οὕτως ἔρκος, περὶ δὲ πύλαι· μετὰ δὲ τὸ ἔρκιον, αὐλή· μετ' ἣν αἰθούσα· εἴτα πρόδομος. VALCK.

18. Οὕτω δὴ, ὡς παῖ, ἔχει πᾶν) Praebent forsitan ἔχεις Codices etiam alii, prout Valla legit. Eurip. Phoen. 960. Τὰ μὲν παρ' ἡμῶν πάντ' ἔχεις. Ubi postea dicitur errorem Ariston agnovisse, quo dictum illud imprudenter effutisset, ista leguntur: [lin. 29 seq.] ἔγνω δὲ καὶ ὁ αὐτὸς Ἀρίστων οὐ μετὰ πολλὸν χρόνον, ὡς ἀνοίη τὸ ἔπος ἐκβάλλοι τοῦτο. In his cum Viro docto [Reiskio] scriberem ἐκβάλλοι: praeterea vulgatae voci praeferebam ἀγνοίη: tandem dubito, legendum - ne sit αὐτὸς ὁ Ἀρίστων, an hic rectius sit ὁ αὐτὸς Ἀρ. ut sit, idem Ariston, velut ἕτερος ἦδη, καὶ οὐχ ὁ αὐτὸς ἔτι ὢν τῇ προτέρᾳ γνώμῃ. Aeschylus in eundem sensum dixit ἐκβαλεῖν ἔπη in Agam. vs. 1672. Quid usu distent ἀνοία et ἀγνοία, ex iis satis liquet, quibus libello de Sacrificiis finem imponit Lucianus: ταῦτα δεῖσθαι μοι δοκεῖ Ἡρακλείτου τινὸς ἢ Δημοκρίτου, τοῦ μὲν γελασμένου τὴν ἀνοίαν αὐτῶν, τοῦ δὲ τὴν ἀγνοίαν ὀδυρμένου. Aristoni dictum imprudenter exciderat ἀγνοίη vel αἰδινή, ignorantia, quod vel ex Homero discere potuisset, Eurysthea Sthenelo natum canente ἡλιτόμηνην ἰόντα, cum matri ὁ ἔρδομος εἰσθήκει μίς. Postea Agidi, cuius uxore Timaea paulo familiaris Alcibiades fuerat usus, simile quid filio nato dicenti, ἀνοία potius imputari potuit. VALCK.

25. οὐδέκω ἐξήκειν) Adpositum erat lib. II. 139. ὡς ὢν ὁ χρόνος οὗτος ἐξήκει: heic ex Ask. minime. Scriptor ipsemet lib. II. 111. ὡς ἐξήκει τέ οἱ ὁ χρόνος. Sophocles Phil. 200. πρὶν ὅδ' ἐξήκει χρόνος. Inprudens profecto Ariston, aut oblitus natalium Eurysthei apud Poëtam, negavit Demaratum septimestrem suum esse filium, quae et Pausaniae observatio lib. III. 7. WESS.

29. ἔγνω δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρίστων) Non repudiavi a Msstis oblatum. Statim ὡς ἀνοίη τὸ ἔπος [lin. 30.] sanum non praesto. Arch. οὐ καλῶς videri repetitum potest ob αὐτὸν οὐ καλῶς ποιεῖν, superius depositum, alioqui edito multo suavius; habet certe ὡς ἀνοίη acerbissimam criminationem, quam Valckenarii Nostri ὡς ἀγνοίη eleganter minuit. Ἐκβάλλοι, cui doctissimi Viri primas dederunt, dubio nunc exem-
Herodot. T. VI. P. I. N

tum. Congruit Pindaricum *Pyth. Od. II. 148. ἀδύνατον δ' ἔσθαι ἐκβαλεῖν κραταίον*. WESS.

CAP. LXX. 6. ἐπιδιαβάνας δι) *Iustum est. Cel. enim Gronovio [verbum i; tud alibi apud Nostrum legi non recordanti] memoria fraudem struxit. Sic lib. IV. 122. οἱ Πέρσαι ἐπιδιαβάνας ἰδίωκον. Ferre ἄπτοντο, [lin. 7.] si conatus intelligatur, possum: manus enim tantum profugo iniiciebant, minime, interpellantibus Zacynthis, abducturi. Blanditur autem [ibid.] θηράποντας αὐτὸν ἀπαίρονται, ex Homeri studio propagatum: Μητι σὺ τὸν δ', ἀγαθὸς περ ἰών, ἀποαίρειο κούρην, *Iliad. A'. 275. Librariis ex insolentia duplicuit. WESS.**

14. ἐν δὲ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδα etc.) Neminem Ὀλύμπια morabuntur; Miltiades Ὀλύμπια ἀθηναῖος τιθήρην descri- ptus fuit c. 36. Νικᾶν Ὀλύμπια in marmoribus priscorum- que scriptis frequentatur. At optimae hic notae Codices Ὀλυμπιάδα ἀνελόμενος, et IX. 32. νικᾶν Ὀλυμπιάδα *Aldus* alii- que, tum VI. 125. Ὀλυμπιάδα ἀναιρίσται. Quae quidem mendosa et syllaba iusto auctiora profiteri vereor, prae- sertim quia c. 103. equae τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελόμεναι. *Hercules praeterea, Olympici certaminis auctor, Ὀλυμπιάδα δ' ἔστασιν Ἡρακλῆς Pindaro Olymp. II. 5. cuius μία δ' ἐκτρι- πῆς Διὸς Ὀλυμπιάς, videlicet νίκη Python. VII. 14. rem in vado locaret, nisi gignendi casu Ὀλυμπίας editum specta- retur. Herodoti animo νίκη Ὀλυμπιάς obversata videtur. WESS. — Verborum structura in hunc maxime mo- dum intelligenda videtur: ἄλλα τι (i. e. κατ' ἄλλα τι) συχνὰ (ἐν) Λακεδαιμονίῳσι ἀπελαμπρυθίς ἔργουσι τι καὶ γνώμῃσι, ἐν δὲ δὴ (ταῖς ἄλλοις) Ὀλυμπιάδα (νίκῃ) σφί προσίβαλε, ἀνελόμενος (αὐ- τὴν) τιθήρην. S.*

Ibid. Ὀλύμπιά σφί ἀνελόμενος) Dum Valla scribebat *Olympiadem palmam* reportasse, legisse videtur, quod margo praeberet *Steph.* Ὀλυμπιάδα. Alterum quidem saepius apud alios, et supra legitur VI. 36. Sed Herodoteum est Ὀλυμ- πιάδα ἀναιρίσται vel ἀνελίσθαι, sive νικᾶν, nempe νίκην, VI. 125. IX. 32. lib. VI. c. 103. Cimoni Ὀλυμπιάδα ἀνελίσθαι τιθήρην συνίβα: atque iisdem equabus secundum tertiam- que dicitur ἀνελόμενος Ὀλυμπιάδα: prope Cimonem autem sepultae narrantur equae, καὶ τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελόμεναι. Inde *Aeliano* de Nat. An. XII. 40. restituit *Iac. Perizonius*

ταῖς ἑκκοῦς τὰς τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελομένας, pro τὰς τρεῖς Ὀλύμπια: ubi scribi quoque potuit τὰς τρεῖς Ὀλύμπια ἀνελομένας. Ipse etiam Herod. habet Πύθια ἀνελόμενος, VI. c. 122. Pythiis ludis victores eximie dicebantur τὴν δάφνην ἀνελέσθαι: Olympicis, ἀνελέσθαι τὸν κόνινον, prout loquitur aliquoties Pausanias; apud quem lib. VI. p. 470. [cap. 7. sub fin.] pro Ὀλυμπιάδι scribendum est Ὀλυμπιάτι: dicebatur enim νικᾶν Ὀλυμπιάτι (vel ἐν Ὀλυμπίᾳ) vel Ὀλύμπια. Attigerunt viri summi T. Hemsterh. ad Lucian. p. 107. et R. Bentlei. in Aristoph. Plut. vs. 585. Quando [lin. 15.] solus ad id usque tempus Spartanorum Regum Demaratus quadrigis Olympiacam dicitur reportasse victoriam; priores fortasse de hoc certaminis genere idem senserunt, quod postea Agesilaus: vid. Plutarch. T. I. p. 606. E. II. p. 212. B. VALCK.

CAP. LXXI. 9. Λαμπιτώ) Laconico titulo ad amicam Lysistrata, ὦ φίλτάτη Λάκωνα, χαῖρε Λαμπιτοῦ, in Comici ista Fab. vs. 77. Platoni tamen Alcib. I. p. 123. E. Λαμπιδῶ: unde docti viri. Dacerius et Mos. Solanus, Λαμπιδῶς refingunt in Plutarchi Pr. Vit. Agesil. WESS.

CAP. LXXII. 6 seq. ἐπικατήμενος χειρὶ διπλῇ ἀργυρίου) Valla liberaliter, quum sederet utraque manu pecuniam tenens: oportuerat, quum insideret ambabus manibus pecuniae; quod merito, insulsus ne foret, noluit. Non sane dubitandum, quin χεῖρ διπλῇ necti possit, sicuti alia in re iungitur a Sophocl. Antig. vs. 14. Sed quid tandem χεῖρ ἀργυρίου, et διπλῇ quidem? Fac utramque numis oppletam argenteis, ostendunt-ne id Graeca? et quantula haec pecuniae portio ad regem corrumpendum? tum ἐπικατήμενος χειρὶ qui conveniet? Pingere vero ΧΕΙΡΙΔΙΠΛΑΕΗ, et vitiosae lectionis patescet origo. Finxerunt boni homines χεῖρ διπλῇ, cum potuissent ad Scriptoris mentem ἐπικατήμενος χειρὶ διπλῇ ἀργυρίου, insidens manicae pecunia plenae. Sic procedit sermo, monstratque veritatem inesse ἰσοροδόκῃσι ἀργύριον πολύ. Non postulabitur, credo, ut χειρὶ διπλῇ exemplis firmem, siquidem utrique usus constat. Pausanias corruptelae auctores Aleuadas, Thessalorum nobilissimos, indicavit: III. 7. p. 221. WESS. — De usu τῶν χειρῶν apud veteres videndus Eustath. ad Od. ω. 229. ex quo nonnulla excerpit H. Steph. Thes. T. IV. p. 458. Scortea in manica, crumenae loco, absconderat Spartanus pe-

cunias furtim acceptas. Adnotare in *Var. Lect.* debueram, mendosam scripturam cum superioribus edd. et msstis in contextu tenuisse *Wess.* cuius tam necessariam quam luculentam adsciscentes emendationem nos cum *Schaeff.* et *Borh.* suum restituere *Herodoto* non dubitavimus. S.

CAP. LXXIII. 1. εὐδότη) Servo integrum, supra χρηστῶς ὀδοῦται IV. 139. tuitus. Ὀδότη non mihi satis sententiae videtur facere. Recordor bene *Sophoclei Oed.* Col. vs. 487. ἐμοὶ μὲν οὐκ ὀδοῦν, in negotiis, quae absolvi non queunt, οὐκ ἀνυστά, οὐ βαδιστία. De rei vero *successu fausto* ibid. vs. 1500. σφῶν δ' εὐδοσίη Ζεύς. *Philo Iud.* in *Ioseph.* p. 548. Α. ἕως μὲν γὰρ τὰ κατὰ τὴν πολυτείαν εὐοδοῦται πράγματα αὐτῷ, verbis huic loco accommodatis. Idem p. 557. Α. ἀλλ' οὐκ εἰσάπαν εὐοδοῦται κακία. Plura non coacervo. *WESS.*

11. παραθήκην παρατίθενται) Ex *Med.* mutatum restituerem κατατίθενται. *Depositum*, τὴν παρακαταθήκην, alibi quoque παραθήκην dixit, IX. 44. VI. 86. Hic vox ista potuerat etiam omitti. Κατατίθεσθαι eadem structurā *Thucydidi* praesertim frequentatur: lib. III. c. 28. supplices *Taches* κατατίθενται εἰς Τένεδον, in *Tenedum* mittit custodiendos: c. 72. illos κατίθεντο εἰς Αἴγιναν: similiter c. 102. IV. 57. V. 61. et 84. VIII. 3. Apud *Xenoph.* Ἑλλ. I. p. 255, 23. *Chalcedonii* τὴν λίαν ἀπασαν κατίθεντο εἰς τοὺς Βιδυνοὺς Θρηῖνας, ad vicinos omnem praedam mittunt custodiendam velut depositum. *VALCK.*

CAP. LXXIV. 2 seq. διῖμα ἔλαβι etc.) Excerpsit *Suidas* in Ὑπείστοχι: ubi *Dionis* illud, πρὸ τῆς δίμης ὑπείστοχεν idem est, quod *Athenis* dicebatur οὐκ ὑπέρμειν τὴν κρῖον, vel τὸν ἀγῶνα. *Cleomenes* ὑπείστοχι εἰς Θεσσαλίαν, furtim se subduxit abiitque in *Thessaliam*. Supra *Clisthenes* *Athenis* ὑπείστοχεν, [V. 72, 2.] id est ὑπείηλθεν et ὑπείστοχη: plene loquitur VIII. 132. [ubi ὑπείστοχον ἐκ τῆς Χίου.] *VALCK.*

4. ἐνθεῖνεν δὲ ἀπικόμενος) Hinc sequentia quaedam ob *Stygis aquae* factam mentionem descripsit *Porphyrus*, sive potius *Apollodorus* in opere de *Diis*, apud *Stobaeum* *Eclog. Cant.* p. 130. *Herodoti* verbis illic subiecta *Callimachea* et *Heracleotae Philonis*, de mirabili huius aquae virtute, comparari poterant ad *Aelian.* de *Nat. An.* X. 40. et *Antigon. Caryst.* c. 174. ubi nonnulla notat *Io. Meurs.* plura dede-

rant P. Leopard. Em. IV. c. 8. et Iac. Nic. Loënsis Misc. Epiphyll. III. c. 10. VALCK.

8. *πρόθυμος ἦν τῶν Ἀρκάδων τοὺς προσιτ. ἀγνίων, ἐξορκῶν τὸ Στυγὸς ὕδωρ.*) Vir Celeb. ob Florentinum ἐξόρκου seriem hanc statuebat *πρόθυμος ὦν τῶν Ἀρκ.* - - - ἐξωρκοῦτο Στυγὸς ὕδωρ, mutilans et addens pro voluptate. Sed omnes libri *πρόθυμος ἦν*: neque ἐξορκουῖσθαι [activa notione] Nostri usu tritum, tolliturque τὸ ante Στυγὸς ὕδωρ praeter morem: tum participium, namque eo in numero est ἐξορκῶν, non infinitivus, quae Cl. Reiskii opinio, magna Codicum optimorum concordia munitur. Equidem *πρόθυμος ἦν* - - - ἀγνίειν ex Porphyrio laudavi, laude nunc quoque dignum censens. Alioqui *πρόθυμος ἦν ἀγνίων* recte de Scriptoris consuetudine, notata lib. I. 77. WESS. — Nempe verbum *πειραῖσθαι* quidem cum participio construere Herodotus adsuevit: an *πρόθυμος ἦν* similiter participium loco infinitivi adsciscat, etiam atque etiam dubitare licuerit. Caeterum vide in *Var. Lect.* notata. S.

Ibid. *πρόθυμος ἦν* - - - ἀγνίων, ἐξορκῶν) Ex Apollodoro sive Porphyrio Stobaei meliorem eruit vulgatā lectionem Vir summus in Diss. Herod. p. 115. Mihi [sicut Reiskio] visus fuerat Herodotus scripsisse: ἐς Νῶνακριν πόλιν πρόθυμος ἦν τῶν Ἀρκάδων τοὺς προσιτῶτας ἀγνίων ἐξορκοῦν τὸ Στυγὸς ὕδωρ: atque ita legisse Valla. Ista certe *πρόθυμος ἦν* infinitivum poscunt, aequae ac *προθύμως* ἔχω: quod in Plutarchi Gryllo p. 986. e. restituendum censeo, ἀλλὰ μὴν ἔχω *προθύμως* ἀποκρίσθαι. Egregia reddi poterit Alcinoο sententia Isagog. in Platon. c. 27., si sic scribatur: οὐ δὴ ὑπὸ θεῶν ποτι αἰμελεῖται, δὲ ἂν προθύμως ἐθίγη δίκαιος γενέται, pro vulgatis ὥσαν προθυμίσθαι θέλει. VALCK.

10. τῶν Ἀρκάδων) ὅπ' Ἀρκάδων legit etiam Valla: ego neutrum requirerem, si abessent ista Codicibus. Neutrum forte legit Eustath. qui in Ἰλ. β'. p. 228, 2. [pag. 301. ed. Rom.] Ἡρόδοτος, αἰτ, φησὶν, ὅτι Νῶνακριν πόλιν Ἀρκαδίας, ἔνθα λέγεται εἶναι τὸ τῆς Στυγὸς ὕδωρ, ὀλίγον φαινόμενον, στάζον ἐκ πέτρας εἰς ἄβυσσος. Pausan. VIII. pag. 634. [cap. 19 extr.] ὕδωρ κατὰ τοῦ κρημενοῦ στάζει, καλοῦσι δ' Ἕλληνες αὐτὸ (non itaque soli Arcades, quod optime Gronov. animadvertit:) Στυγὸς ὕδωρ. Rursus pag. 635., τὸ ὕδωρ τὸ ἀπὸ τοῦ κρημενοῦ παρὰ τὴν Νῶνακριν στάζον. Quia urbes erant in Arcadia vici-

nae Νώταρις et Φενίος, eidem dicitur p. 637. τὸ πρὸς Φενίῳ ὕδωρ, ὃ Στύγα ὀνομάζουσιν. Ad eandem rationem paulo post apud Herod. [lin. 14.] vulgari debuerat πρὸς Φενίῳ, ut recte scribit Casaubon. ad Strabon. VIII. p. 597. VALCK. — Rediit ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων. [At vide Var. Lect.] Etsi enim Graecorum in sermone Stygis aqua, Arcadum tamen illa iactatione inclaruit. Io. Meursium consule ad Antig. Caryst. c. 174. WESS.

* 12. στάξις ἰς ἄγνος) Praeclare Gronovius, cui praeter Ask. et Pass. gravis auctor accedit Eustathius. [Vide superiorem Valck. adnotationem.] Stygis aquam neque argenteum, neque aeneum, neque ferreum vas potest sustinere, sed dissilit et dissipatur, apud Vitruvium lib. VIII. 3. Cuius itaque vulgatum ἄγνος materiae? Bene Eustath. ad μισγάγνησαν Homericam ἄγνος διὰ τοῦ κ. ὁ βαθύς καὶ θαλασσιῶδης καὶ κοῖλος τόπος p. 497, 13. [p. 579, 17. ed. Bas.] WESS.

CAP. LXXV. 7. ἐνέχραυε ἰς τὸ πρόσωπον τὸ σκήπτρον) Suidas, nonnulla invertens, τὸ σκήπτρον agnoscit, Eustathius his; quod properantior infitiabatur Galeus. Posset ἐνέχραυε Eustathii blandiri, nisi eodem utrumque tenderet. Nicander Ther. vs. 277. εἴσι κερδοτῆς Οὐλέμενον κακοεργὸν ἐνέχραύσει κυνόδοντα. WESS.

Ibid. ἐνέχραυε etc.) Quod prostat apud Suidam [et in Zonarae Lexic. p. 745.] velut Herodoti, ἐνέχραυε τὸ πρόσωπον τῷ σκήπτρῳ, non diversam lectionem, sed partem praebet interpretationis: patebit erroris origo sic intermedia scribenti, quae videntur excidisse: ἐνέχραυε (ἰς τὸ πρόσωπον τὸ σκήπτρον ἤγουν ἔπληξε) τὸ πρόσωπον τῷ σκήπτρῳ: quo modo verba Herodoti interpretatur Eustath. in Od. β'. p. 79, 42. exhibens velut Herodoteum non isto tantum loco, sed bis terve etiam alibi ἐνέχραυε, velut ad Ἰλ. ε'. p. 440, 12. et ad π'. p. 1082, 23. Utrumque reperitur apud Homer. χρῶα et χραύω: hoc quidem propria stringendi virtute in Ἰλ. ε'. 138. ubi χραύωσθι recte redditur in Schol. ἀρύξῃ ἐπ' ὀλέγον, τὸν χρώτα ἐπιέξωσθι: alterum apud Apollon. Rhod. II. 283. τῶων ἀμρετάτησιν ἐπέχραον ἤλιθα χερσίν: ubi Schol. ἑλίσσαντες αὐτὰς πλῆξαι, μέτρη ἐπήντησαν τὰς χεῖρας. Homerea spectant glossae Hesychii, apud quem pro Ἐπιχράοντο scribendum, Ἐπείχραον τὸ ἐπιβάριον. Illuc recte referuntur ab Eustathio aliisque Ζαχρητῆς ἀνέμοι, stringentes venti. VALCK.

11. τὰ μὲν αὐτῶν ποιήσεις) Erunt fortasse, quibus τὰ μὲν λυθείς codicis *Pass.* ridebit, congruens Cleomeni ἐξ ὧν διδμήν, et mala servulo, si qua cippo exsolveretur, minitanti. Mihi prosemminatum ex αὐτῶν censetur; cuiusmodi ΑΤΘΕΙΣ et ΑΤΘΙΣ confusiones in superioribus ostendere memini. WESS. — Αὐτῶν, pro αὐτῶν, spreto ionismo scribitur in cod. F. qui ex eadem cum *Pass.* familia. quo magis firmatur *Wesselingii* iudicium. In ποιήσιν consentiunt, quod sciam, libri; nisi quod ποιήσιν adiecta, littera scribat F. Videtur autem utique ποιήσιν in fut. scriptum oportuisse: postrema vocalis: facile e voce proxime sequente adhaeserit. S.

18. καὶ ταύτην καταχορδεύων) Incerti scriptoris verba apud *Suidam* in Κατεχόρδουσι huc refero, opinatus Theopompi ex Herodoti esse Epitome, Εἰτα τῶν Φρονῶν ἐξέπλυνται, καὶ μανὶς ἑαυτὸν μαχαίρᾳ καταχορδεύει. In Cleomenem enim dicta aptissime quadrant, et Theopompi cognitum istud compendium. Culte *Henr. Valesius* in *Dione Chrysost.* Or. XXXVII. p. 467. B. ἡμῶν δ' οὐ παρέχοντες τὸν ἀνδριάντα χορδῶν ὅν αἰσθάνηται, correxit χορδῶν, sive, quod malim καταχορδεύων, clarissime ad haec alludente: negant enim se statuas, si sentirent, praebituros, ut ita lancinarentur. Contra peccatum in *Libanii* Or. VI., nuper Venetiis publicata, pag. 100. οὐ τοῦ μὲν ὁ πατὴρ ἐχορδῶν; h. e. *Bongiovanni* interprete, nonne pater illius chordas efficiebat? Immo saltabat, ἐχορδῶν. *Longinus* [hunc Herodoti locum respiciens] sententiam consideravit duntaxat, et *Plut.* T. II. p. 223. B. Post pauca μῦθοι [lin. 21.] manere possunt. Conferendus *Pausanias* est III. 4. pag. 213. WESS. — *Athenaeus* lib. X. c. 48. (p. 436. ed. Cas.) de Cleomenis furore, simul hunc locum, simul inferiorem cap. 84. respiciens, Ὅτι δὲ, αἶτ, διὰ μέλην ἑαυτὸν καὶ μαχαίρᾳ κατέτμηκε, Ἡρόδοτος ἱστορεῖ. Belium Atticae inlatum, quo lucum Eleusinum Cleomenes vastavit, tetigit *Herod.* lib. V. c. 74. S.

Ibid. καὶ ταύτην καταχορδεύων) Modum, quo maniacus corpus conciderit, tradiderunt quidem alii; verbum vix sibi repertum καταχορδεύων retinuit *Aristides* II. pag. 393. *Cleomenes*, inquit, τὸ αὐτοῦ σῶμα καταχορδεύειν ἐν ποτῶν ἀφ' ἑαυτοῦ se ipsum minutatim dissecuit, *Canterus*. Ex usu plebeio petitum velut hic aptissimum laudat *Longin.* π. Τψ.

p. 170., qui vicinorum tantum sententiam expressit. In *Glossis Herod.* simplex *Χορδύων* redditur *τίμων*: in iisdem pro *Κατασώχουσι* simplex ponitur *Σώχουσι*: pro *Herodoteo Καταψῶσαν* *Suidas* habet *Ψῶσαν*. Sic saepe solent Grammatici. Quae in *Schol. ad Aristoph. Eq. vs. 765.*, ad *Διαπριθεῖν* adscripta sunt, *εἰς μέρη λωροτμηθεῖν*, pertinent ad vicina: *Διατμηθεῖν τι λέπαδνα*: *Εἰς μέρη λωροτμηθεῖν*. Idem illud dici potuit *χορδευθεῖν*, id est. *εἰς χορδᾶς sive λέπαδνα διατμηθεῖν*. *Καταχορδύειν* significat *εἰς χορδᾶς τίμνοντα διαφθεῖν*. Vim praepositionis non intellexerunt in *κατατιτρωματίσθαι* apud *Herod. VII. 212.* VALCK.

[20. τὰ περὶ Δημάρχου γενόμενα] λεγόμενα fortasse legendum suspicari cum *Reiskio* licet: ac frequenter sane ista duo temere permutantur a librariis. S.]

24. *καταγινῶν*) Habet *Suidas* ex *Glossis Herodoteis*, et prave explicat *καταλῶν*. Servant scripti omnes, nec potius aestimari *ἀπαγινῶν* [quod *Reiskius* proposuerat] sive *ἐξαγινῶν* potest. Fraus, qua supplices luco deducti, traditur c. 79. Vere *Eustath.* [loco in *Var. Lect.* citato] ἄλσος et τίμνος saepe non discrepare docet, hoc tamen in *Ἐλευσίνι* inconsiderate ponens. Porro ex *Arch. in ἀπορίῃ σχῶν* [lin. 25.] *Cl. de Pauw* format in *ἀωρίῃ σχῶν*. Valla vero vertit, *lucum quem in Argia occupasset*, ac si in *Ἀργίῃ σχῶν*, uti *Stephanus* suspicatur, legisset. Vulgatum praestat. *Ἐν ἀλογίῃ ποιούμενος* lib. VII. 126. et *Procop. Bell. Vand. I. 20. etc.* WESS.

CAP. LXXVI. 5. *Στυμφλῆϊς λίμνης*) Nulla lis moveretur lacui *Στυμφαλίδι*, modo dialecti forma responderet. Urbs *Homero Iliad. B. 608.* *Στύμφλος*, more Ionum, ad quem *Pausaniae ἀνὴρ ἐκ Στυμφήλου* VI. 8. et ἐπὶ *Στυμφήλῳ* V. 10. Hinc *Στυμφήλαιοι*, Criticis ad Poëtam momentibus, qui *Aeliano Var. II. 33.* aliisque *Στυμφάλαιοι*. In *Erasio Herodotus* accuratior *Strabone* lib. VIII. p. 567. [Consentit tamen cum *Herodoto* idem *Strabo*, p. 371. A. ed. Cas.] Scite autem *Reiskius* *εἰς χάσμα ἄχανις* [lin. 5. ubi vulgo *ἄφανις*] *ἐκδιδόνταν*. WESS. — In editis tamen *Animadverss.* istam coniecturam *Reiskius* non repetiit. S.

CAP. LXXVII. 3. ἡ Σίπεια) Praestet-ne haec loci scriptura, an *Σήπεια*, cum taceant veteres, non audeo asseverare. Est *Arcadiae mons Σηπία* in *Pausan. VIII. 16.*, a serpentibus nomen sortitus: a *sepiis* in littus cie-

etis Italiae Sipus, olim Σηπιούς, ἀπὸ τῶν ἐκκυματιζομένων ση-
πιῶν, ni fallit Strabo VI. pag. 435. [pag. 284. n. ed. Cas.]
Nobilis praeterea Σηπιάς ἀκτὴ inf. lib. VII. 183. Quid si
ob sepias e mari fluctibus littorali loco adpulsas hic Σηπίας
aut Σηπίας titulus? WESS.

10 seqq. 'Ἄλλ' ἔταν etc.) Partem oraculi hinc exhibet
Pausan. II. [cap. 20 extr.] p. 157. ubi, pro πρότερον δι' ἐπὶ,
corrigi debet πρότερον δι' ἐπὶ τὸν αἰῶνα τούτων προσήμηνεν ἡ Πυ-
θία. Sic saepissime loqui solet; cuius moris immemor Ca-
saub. ad Polyb. pag. 118. [ed. Gron.] fana docte tentabat.
VALCK. — Alteram eiusdem oraculi partem, ad Mile-
sius spectantem, supra adpositam a Scriptore vidimus cap.
19. S.

14. ὄφις τριέλικτος) Cur hoc damnable, et αἰλικτος
plausibile? Vocis insolentia et novitas, difficiliorque ex-
plicatus me ad pristinam retraxit. Eunapio apud Suidam
talis serpens μυριέλικτος ὄφις, quem glossa, historici verbis
inprudenter innexa, πολυέλικτον explicat. Τριέλικτον ὕδαρ dat
idem Grammaticus in Μαίανδρος ex Epigrammate. Quid
multis? Nonnus Dionys. IX. vs. 256. Αὐχμηραῖς τριέλι-
κτον ὄφιν σπειρηδὸν ἐθείρας Ἥρασι. Ceterum Pythiae hoc
responsum ex Herodoti narratione planum non est. Quor-
um enim ἔταν ἡ θήλεια τὸν ἄρσενά νικήσασα Ἐξελάτῃ; Praeteri-
ta sunt Telesillae documenta virtutis et prudentiae, qui-
bus matronas Argivorum, ut sumtis armis urbem prote-
gerent, Cleomenemque et invadentes Spartanos repelle-
rent, animavit, petenda ex Pausaniae lib. II. 20. WESS.
— Vocab. αἰλικτος nusquam aliàs occurrere ipse Gro-
nov. qui illius patrocinium suscepit, professus est; in du-
bio etiam relinquens, utrum privativa notione accipien-
dum sit α in vocis initio, an intensiva. S.

19. ἰποῦν καὶ οἱ Ἀργεῖοι τῷ τὸ τοῦτο) Copiosior in eo
strategemate Polyaeus I. 14., sed paucis nunc verbis man-
cus: ὀπλιζομένων, ἀνθωπλίζοντο* ἐξιόντων, ἀντεπεξίσταν* ἀναπαυο-
μένων, ἀνταναπαύοντο: nihil de prandio, cuius abesse men-
tio non debebat. Recte scriptus codex, quo se usum doctis-
simus Fermat in Epist. post Diophantum profitetur, ἀριστάν-
των, ἡρώτων* ἀναπαυομένων, ἀνταναπ. Vide et Plutarch. T. II. p.
223. WESS.

CAP. LXXIX, [5. ἄποινα --- δύο μέσαι. Similiter
vero apud Athenienses: vide V. 77, 16. S.]

11. ἐπὶ δένδρῳ) Nusquam alibi in Musis: maneat tamen. *Eustath.* ex *Lexico Ael. Dionysii* ad *Iliad.* Γ'. p. 396, 22. [pag. 300, 19. ed. Bas.] Λέγεται οὐ μόνον δένδρον, ἀλλὰ καὶ δένδρεον καὶ δένδρος: potiusque δένδρον videri quam δένδρος. Possunt ergo δένδρεα, toties *Herodoti* usu frequentata, ex alterutro arcessi. Inmanem *Cleomenis* in supplices *Argivos* crudelitatem intactam haud reliquit *Pausan.* III. 4. WESS.

Ibid. ἀναβάς ἐπὶ δένδρῳ) Ante vulgatum ἐπὶ δένδρου vix se tueri poterat: posebat usus ἐπὶ δένδρον, ut ἀναβῆναι ἐπὶ ναῦν ἢ ἐπ' ἵππον ἐπὶ δῶμα. Commodum δένδρος hic subministravit *Med.* Δένδρεσι hic illic reperiri optimus noster *Io. Pierson.* docuit ad *Moerin* p. 132. In exemplaribus suis *Xenophonteis* δένδρος et δένδρεν et δένδρεν reperisse videtur *Aelius Dionys.* *Eustath.* in 'Ιλ. γ'. p. 300, 21. cuius observatio non nominati *H. Stephanus* utitur, *Anim.* in *Corinth.* de *Dialect.* pag. 25. VALCK.

CAP. LXXX. 8. ἐξήκειν μοι τὸ χρηστήριον) De temporis certi spatio, quod expletum est, verba frequentantur ἐξήκειν et ἐξελθῆναι. Verum sicut *Graecienses Iudaei* non in istum tantum sensum verba πλεσθῆναι et πληρωθῆναι, sed et hoc de divinis adhibent oraculis, quae suum iam habuisse censerentur eventum; sic *Herodoto* oraculum et somnium dicitur ἐξήκειν et ἐξελθῆναι. I. 120. ἐξήκειν τὸν ὄνειρον: VI. 108. τὴν ὄψιν συνβάλλετο ἐξεληλυθῆναι: hic paulo inferius, de eodem oraculo, cap. 82. δοκίμην οἱ ἐξεληλυθῆναι τὸν χρησμόν τοῦ θεοῦ. Oraculum impletum vulgo dicebatur τέλος ἔχειν: ἐπιτελεσθῆναι *Herod.* VI. 140. ἐκπεριτελεσθῆναι *Eurip.* *Cycl.* vs. 692. Duo loca praebet *Suidas* in 'Εξήκει et in 'Εξῆλθεν, in quibus ista de oraculis ponuntur, quae suum habuerant eventum: eorum alter prostat et in *Zonarae Lexic.* Msto, velut *Xenophontis*, in cuius libris vulgatis ista non opinor reperiri. VALCK.

CAP. LXXXI. 3. ἤντις ἐς τὸ 'Ηραῖον) Erat in Argivorum, et Mycenaeorum confinio, Mycenis x. stadiis, ab Argis xl. seiunctum, teste *Strabone* lib. VIII. pag. 566. [p. 368. d. ed. Cas.] et *Pausania Corinth.* c. 17. Ubi si femina, qualis famosa *Chrysis* ex *Thucydide*, sacris sola fuerit operata, sequentia labem habebunt. Verum super ea re dubito. WESS.

CAP. LXXXII. 17. δειφύγει πολλὸν τοὺς δώκοντας) Si vel in aliis etiam inveniretur illud Codicibus, restituerem tamen ἀπίφύγει. Sequitur in hoc verbo usum Herod. receptum. VI. 104. similiter Miltiades dicitur ἀπρφύγων τοὺς δώκοντας. Adde II. 174, [3.] Andocidi restituendum p. 16, 17. εἰ δὲ ἐγὼ αὐτὸν ἀποφύξομαι, pro ἀποφύξομαι. Antiphon pag. 115, 24. πολλὰς γραφαὶς δώξας οὐδμίαν εἶχιν (corrigen- dum est εἶδαν) εἶτι δὲ --- πλείους διωχθεὶς, οὐδὲ πώποτ' ἀποφύγων. Demosth. p. 154, 183., γραφαῖς παρανόμων ἀπίφύγεν. Aristoph. Vesp. vs. 577. Thucyd. III. pag. 212, 34. Eam in rem ut plura congerantur necesse non est. VALCK.

CAP. LXXXIII. 1. Ἄγρος δὲ ἀνδρῶν ἐχειρώθη) Suum recuperabit Herod. ἐχειρώθη, firmatum in Diss. Herod. p. 86. Haeret eadem menda in Solonis senario apud Aristid. T. III. p. 398., uno de quinque et viginti ab illo servatis ex poemate, quod condidit Solon εἰς ἑαυτὸν καὶ τὴν ἑαυτοῦ πολιτείαν, quorum ista leguntur ibid. ultima: εἰ γὰρ ᾔθελον, Ἄ τοῖς ἐναντίοισιν ἦνδανεν τότε, Αὐδὲ δ' ἂ τοῖσιν ἀτίροις, δρᾶσαι, διὰ Πολλῶν ἀνδρῶν ἢδ' ἐχειρώθη πόλις. Canter. Iam capta multis urbs fuisset a viris. Sed nec a multis capta urbs Graecis dicitur διὰ πολλῶν χειρωθῆναι, neque is sensus illic congruit. Nisi εὐσεύχθειαν suam Solon introduxisset, civitas multis fuisset civibus viduata: hanc postulant quae praecessere sententiam. Pro δρᾶσαι, διὰ, corrigerem δρᾶσαι κακὰ: sed praeterea minime dubitanter: Πολλῶν ἀνδρῶν ἢδ' ἐχειρώθη πόλις. Hoc alibi dicitur κρημώθη ἡ πόλις ἀνδρῶν, velut in Aeneae Poliorcet. c. 14. In proximis etiam ἐκρήβησαν [lin. 3.] restituetur ex Codicibus, quod Vallam sequutus Anglus expresserat interpres: vid. les Essais de Critique sur les Trad. d'Herod. p. 182. VALCK. — In Solonis iambis Brunckius noster (Gnomic. Graec. p. 83.) utramque Valckenarii emendationem adoptavit: alteram quidem, ἐχειρώθη, haud dubie verissimam; alteram vero, κακὰ pro διὰ, tam violentam arbitrariamque, quam parum necessariam. Quanto fuerat simplicius certiusque δι' αὐτὸν legere, quod ipsum in ΔΙΑ perspicue inerat! S.

1. ἐχειρώθη) Correxit e Vallae Latinis praefectus Edit. Gen. mdcxviii., adprobavitque D'Orville ad Charit. pag. 102. Reistioque. Nihil ea profecto scriptura melius cer-

tiusque, tametsi Ἄργος χειρώσιν ἀνδρῶν apud Eustathium ad Perieg. vs. 364. pag. 176.; eodem enim (quod Tán. Faber docuit) in luto. Suidas: Ἐχειρώθησαν ἀνδρῶν, ἐπιβήθησαν. Eupapius Exc. Hoesch. p. 13. πάντα ἀνδρῶν ἐχειρώσαν, sed in Aedesii Vit. p. 38. ταῖς ἄλλαις χειρώσας πόλεις ἀνθρώπων, consimili vitio: χειρώσας dederat, *Homerum* Iliad. E'. 642. aemulatus, sicut et *Virgilius* Aen. VIII. 571. tam multis viduasset civibus urbem. Mitto nunc *Strabonem*, Poëtae verbum illustrantem lib. XIII. pag. 891. [pag. 596. ed. Cas.] Tangendum ἰς δ' ἐπιβήσαν est, [lin. 3.] ex *Vallae* Latinis in *Genev.* Edit. receptum prudenter, nec sine quadam audacia. *Aeschyli* VII. contr. Theb. vs. 671. οὐτ' ἐπιβήσαντάς πο, h. e. ἰς ἤβην ἰλθόντα καὶ νεάνισκον γινόμενον, consilio auctoritatem dat. Quae quidem cum in promptu forent, miror, stupentque Cl. viri, *Pavius*, *D'Orvillius*, *Reiskius*, in contemptu durare cuncta potuisse. WESS. — *Gronovium* nil mirum est pravam tenuisse utramque scripturam, ἐχειρώθη et ἐπιβήσαν, a quibus non discedentem vidisset Codicem qui ipsi pro oraculo fuit. Sed quum *Londinensis* editio, quae *Galei* nomen praefert, ad *Iungermannianum* expressa fuerit exemplum, mirum utique videri deberet, esse pravas istas lectiones in *Londinensi* ed. instauratas, si verum esset quod *Dorvillius* et *Reiskius* putarunt, in *Iungermannii* editione, ἐχειρώθη et ἐπιβήσαν legi. Tenet illa pravam utramque scripturam, quae (quemadmodum *Wessel.* docuit) primum in *Genevensi* editione, adeoque decimo post anno quam *Herodotum* *Iungermannus* ediderat, correctae prodierunt. S.

4. ἰππεὶά σφας οὗτοι) Quum ἐπιβήσαν οἱ -- παῖδες pristinum vultum induerit, οὕτω stare non debuit. Malebat *Pavius*, ἰππεὶά σφας οὗτοι ἀνακτώμενοι, deinde servorum iterum facti domini, ὁπίσω ἰς ἑαυτοὺς τοῦ Ἄργιος ἐξίβαλον, postea *Argis* eiecerunt propter se ipsos. Qua in coniectura desidero multa, acquiescens in Codicum consensu et *Gronoviana* interpunctione. Addo, *Plutarchum* de Virtut. Mulieb. pag. 245. E. ab hac *Herodoti* recensione abire, nec servis *Argivas* mulieres, sed vicinorum optimis, in civitatem receptis, coniungere, *Argivorum* gloriae studiosum. WESS.

8. γίνος ἰὼν Φιγασειύς) Incognitam hinc *Arcadiae* gentem finxit *Ortelius*. Φιγαλειύς, vera scriptio, a *Galeo* sal-

tem restitui debuerat; cui venit in mentem, instructo codicum lectione Φιλαγνύς. Arcadiae urbis incolae plerumque semper Φιγαλιῖς dicuntur *Pausaniae*: semel apud illum vulgatur Φυγαλιῖς, V. p. 385., ut apud *Dionys. Halicarn.* II. p. 224, 46. et alibi: mendose Φιγάλοι, VIII. p. 624., pro Φιγαλιῖς: ubi pro Φιλλοῖ forte scribendum Φιαλοῖ. Φιαλιῖς dicuntur *Diodoro Sic.* II. p. 33. ubi vid. clar. *Wess.* *Narricidae* in Φιγαλίας habet *Pausan.* VI. p. 465., ut Πυθίας ὁ Ἀρκίς in Φιγαλίας est apud *Athen.* XI. p. 465. n. ubi *Lepraetes* citatur *Harmodius* ἐν τῷ περὶ τῶν κατὰ Φιγαλίαν νομίμων. Urbem Poëtae dixerunt Φιγάλειαν, velut in oraculo: Ἀρκάδης Ἀζάνης βαλανεφάγοι, οἱ Φιγάλειαν Νάσσαοθ'. Excitat *Steph. Byz.* ex lib. V. Messeniaco *Rhiani*: Τὴν μὲν ἀνὰ γὰρ ἄκουσιν ἐπὶ κραναὴν Φιγάλειαν, Tharyx nempe sororem *Aristomenis*: ut Achillem *Homerus*, sic *Aristomenem* isthoc carmine sibi sumserat laudandum *Rhianus*. *Herodotus* autem *Cleander*, genere Phigalensis Arcas, fuisse dicitur ἀνὴρ μάντις, nempe τὴν ἐπιστήμην: ut ποιητὴν ἄνδρα dixit *Aristoph.* *Θισμ.* 156. et *Amphilytum Herod.* [I. 62, 17.] χρησμοδόγον ἄνδρα. Haud verisimilis videbitur nonneminis coniectura, suspicati Mantinensem fuisse *Cleandrum*, patrem vero et maiores Phigalenses; scripsisse adeo *Herodotum* ἀνὴρ Μαντινῆς Κλείανδρος, γένος ἰὼν Φιγαλνύς. *Pausaniae* pag. 698. memoratus ἀνὴρ Μαντινῆς Κλείανδρος illo longe fuit recentior, tutor quippe *Philopoemenis*. VALCK.

Ibid. Φιγαλιῖς ἀπ' Ἀρκάδος) Notus Φίγαλος, Phigaliae Arcadiae conditor; notissimi Φιγαλιῖς, urbis cives, ex *Pausan.* VIII. 39. et *Steph. Byz.*, Φιαλιῖς etiam appellati *Diodoro* XV. 40. Et Φιγατεύς, quale in Arcadia gentile nusquam, in hac sede contra *Th. Galei* admonitionem pertinax haereret? *WESS.* — Ad hunc locum haec notaverat *GALEUS*: „Non puto alibi nomen Φιγατεύς reperiri. Co., dices *Arch.* et *Eton.* Φιλαγνύς habent: hinc vero [vera, puto, voluit] lectio emicat, Φιγαλεύς, quam *Stephanus* in „Φιγαλία agnoscit.“ — Phigalea vel Phigalia, Arcadiae oppidum, frequenter memoratur *Polybio* et *Athenaeo*, ubi de nominis scriptura passim in Adnotationibus monuimus: singula utriusque auctoris loca Indices nostri declarant. S.

CAP. LXXXIV. [4. ἀνεκροπέτην γινέσθαι etc.] Re-

aperit haec *Athenaeus* lib. X. (non lib. V. ut in *Var. Lect.* vitiose scriptum) p. 427. b. c. et p. 436. e. f. cap. 29. et 48. nuperae editionis. S.]

6. μεμεινέναι) *Homero* probatissimum verbum librariis latuit: hinc aestus et mutationes. *Inpetum desideriumque* exprimere non est in obscuro. *Hesychius Etymologusque* possunt mitti in consilium. Gestae rei tempus et alia expendit *Bayerus*, *Comment. Acad. Petrop.* T. III. pag. 380. WESS.

16 seq. ἐκ τι τοῦ --- Ἐπισκύθισον λέγουσι) ἐκ τι τοῦδε significaret atque ex isto tempore. ἐκ τοῦδε *Sophoclis* est in *Electr.* vs. 516. et *Antig.* 584. Margo *Steph.* praebet ἐκ τι τόσου. Prout vulgatur, legisse videntur *Chamaeleon* et *Eustathius*; ille apud *Athen.* X. p. 427. b. ὅθεν, ὅταν βούλωνται πίνειν ἀκρατίστερον, Ἐπισκύθισον λέγουσιν: *Eustath.* in *Od.* α. p. 29, 33. [pag. 1398. ed. Rom.] ἐκ δὲ τοῦ ταιούτου *Σκυθικοῦ* κακοῦ τὸ ἀκρατίστερον πίνειν Ἐπισκυθίζειν φασὶν οἱ Ἀδωνεῖς. Excitans *Herodoti* verba *Athenaeus* legisse videtur Ἐπισκυθίσειν, quod dudum monuit *D. Heraldus* ad *Martial.* IX. Ep. 37. *Eustathii* verba contulit ad *Herodotea* Io. *Meurs.* Misc. *Lacon.* III. c. 7. Sua quidem *Lacones* Dialecto pro ἐπισκύθισον dixerunt Ἐπισκυθίδδον: ut Ὀμηρίδδον, Μουσειδδον, Αἰριδδον, et similia. VALCK. — Ἐκ τι τοῦ, quod inde ab *Aldo* ubique editum est, ex ionica dialecto idem atque ἐκ τούτου vel ἐκ τοῦδε valet: idque tam ex hac causa, quam ab hoc tempore significare potest. Ego vero h. l. formulam paullo quidem rariorem, sed *Nostro* familiarem, ἐκ τι τόσου, quam probati servarunt codices, haud ambigue ab illo tempore significantem, restituendam auctori arbitror. conf. V. 88, 9. VII. 215, 8. Communi sermone ἐκ τι ταιούτου diceret: sed et alibi τόσος et τόσον pro ταιούτος et ταιούτο idem *Noster* usurpat. S.

17. βούλωνται πίνειν etc.) Ex *Ask.* atque *Eustathio*, quibus *Chamaeleon* concinit apud *Athen.*, ὅταν βούλωνται πίνειν ἀκρατίστερον, ἐπισκύθισον λέγουσιν, verbis hinc citra dubium repetitis. *Cleomenem*, strenuum potatorem, *Aelianus* Var. II. 41. et *Σκυθιστὶ* πίνειν *Athenaeus* sistunt, quos non sollicito. Statim *κρίσει* [lin. 19.] legitimum caput 92. praestat. WESS.

CAP. LXXXV. 9. Τί βούλεσθε ποίνειν) Vide, an

βουλευέσθαι, cui tot schedae patrocinantur, sperni necessarium sit. Spartani regem Leutychiden Aeginetis dedendum iudicant: dum cunctantur et deliberant, Theasides Aeginetis, τί βουλευέσθε, quid consultatis [quid cogitatis] facere? Non obliviscor, βούλεισθαι et βουλευέσθαι passim scribarum confundi arbitrato, uti cap. 66., neque infitior, idem et hic potuisse designari. Confer tamen VII. 10, 4. WESS.

12. ἔκως ἐξ ὑστέρης μὴ τι ὑμῖν) Plene Thucyd. in huius simillimo dicto III. 57., εἰ δὲ περὶ ἡμῶν γνώσισθε μὴ τὰ εἰκότα, --- ὁρᾷτε ὅπως μὴ οὐκ ἀποδέξωνται. Apud Diogen. Laërt. II. 102., βλέπετε ὅπως μὴ παρίσῃ πρὸς ἡμᾶς ἴτι. Qua Noster ellipsi, eadem Aeschyl. Prom. vs. 68., ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιρῆς ποτὶ. Eustath. interpretatur δίδωθαι μὴ πάθης οἴκου ἄξια, in Od. l. p. 231, 37. Aristophanea collegit R. Dawes, Miscell. Crit. p. 229. VALCK.

16. ἰπισπώμενον Λευτυχίδα) Omnes ita de compacto. Verum ἰπισπόμενον, Reiskio etiam indice. Vide lib. I. 91. WESS.

CAP. LXXXVI. 2. Scriptum-ne ἀπαίτει τὴν παραθήκην fuerit, an παρακαταθήκην reliquerit, quaestio nis est? Eusebii, Democriti, pluriumque aliorum apud Cl. Wasse ad Thucyd. II. 72. testimoniis παρακαταθήκη affirmatur. Herodoto παραθήκην contribuunt Thom. Magist. et Phrynichus, cuius haec: Παραθήκην Ἰππίαν καὶ Ἴωνά τινα συγγραφέα φασὶν εἰρηκέναι, Nostrum Ioni scriptoris titulo signantis. Supra certe cap. 73. παραθήκην παρατίθενται libri omnes. Hic boni codices, et in progressu constanter. Passionei cerae miniatulae eodem ducunt, tum Stobaeus. Παρακαταθήκην tamen bis deposuit lib. V. 92, 7. Relinquo ergo. Sequens προφάσις εἶλεον [lin. 3.] in Comici Lysistr. vs. 727. occurrit. WESS.

8. καὶ γὰρ ἀποδιδόντες etc.) Leutychides ex vero. Depositum reddere, per se res est expetenda: qui reddunt, funguntur officio, laudem stricto iure haud reportantes. Haec Democrito mens apud Stob. Serm. XLIV. pag. 510. ὥσπερ τὰς παρακαταθήκας ἀποδιδόντα οὐ χρεὶ ἐκαινῆσθαι τὸν δὲ μὴ ἀποδιδόντα κακῶς ἀκούειν καὶ πάσχειν. Ut res nunc habent et seculum est, quis laudem recusabit depositum non abneganti? WESS.

13. Γλαῦκον, Ἐπικύδεις παῖδα) Egrege Gronovius: testes adsunt instauranti locupletes, in quibus Pausanias hominem nimium extulit et cohonestavit, Γλαῦκου τοῦ Ἐπικύδους, scribens, Σπαρτιάταις βασιλεύοντος ἐπίορκα ὁμόσαντος, II. 18. nisi si duo illa [Σπαρτ. βασιλ.] glossatori debeantur. Nihil hic de regia viri dignitate, neque alibi, quantum memini. Τοῦτον --- πάντα περιήκειν τὰ πρῶτα [lin. 14.] Abreschius Dil. Thucyd. pag. 374. ex VII. 16, 1. (ubi Ms. πρὶ ἥκοντα) et ἐν χρόνῳ ἐκνευμένῳ [lin. 17.] ex Hippocrate illustravit Foesius. Consimile Abydeni in Praep. Evang. Eusebii IX. 41. τῷ χρόνῳ δὲ ἐκνευμένῳ ἀΦανισθέναι. WESS.

25. καὶ διότι χρήματα etc.) Caussa haec deponendae pecuniae obscura: clariorem censebat, modo ex intricatiore, quae hic fuerit, scriptura formaretur, τοὺς αὐτοὺς ἴσθι ὅραν ἱρῶντας vir eruditus: innui Peloponnesios et Spartanos, nullo prae animi magnitudine argenti studio tactos. Enimvero nimia ea nationis laus, cuius φιλοχρημαστὴν oraculo praedicatur. Puto Milesium hospitem Ionas Caresque in animo habuisse, Persis obnoxios et expositos, propterea-que rei pecuniaeque suae possessores minime securos. WESS.

28. ἐξαργυρώσαντα) Sic Thucydides VIII. 81. et docti eius interpretes. De recentiorum ἐξαργυρίζειν [ut apud Demosth. de Pace p. 59, 5. ed. Reisk.] multa Miscell. Vol. V. Tom. III. p. 54. Malui [dein] usu praeunte δίδωαι παρὰ σοί, prius (de quo Abreschius Diluc. Thucyd. p. 438.) non districte damnans; et [lin. 29.] παρὰ σοι σοῦα, ex Ionismo, quo de lib. II. 181. Eusebius tamen Philosophus eodem in sacro, uti Iuvenali vocatur, deposito, ἀλλ' ὥσπερ φυλάξαι καὶ ἀποδοῦναι σοῦα τῷ παραθεμένῳ, ἐπειὶν ἀπαυτίσται, ap. Stob. Serm. XLIV. pag. 310. WESS.

Ibid. ἐξαργυρώσαντα, δίδωαι παρὰ σοί) Deterior est lectio, quam habet Stobaeus Gesneri pag. 195, 39. δίδωαι παρὰ σοί. Probari posset quod ibid. sequitur χρόνον δὲ διελθόντος, si vox πολλοῦ omitteretur in Codicibus. Παρὰ σοί: ut in Isaei verbis ex oratione perditā apud Dionys. Halic. T. II. pag. 167, 49., οὗτος μοι παρακαταθήκης παρ' Εὐμάχου τούτου. Herodotum sequutus ἐξαργυρῶσαι quoque scripsit Thucyd. quod plerumque dicitur ἐξαργυρίζαι et ἐξαργυρίζασθαι. Attigit Dou-

naeus in *Demosth.* pag. 88. Veterum locis adfirmarunt *Duker.* *Hemsterh.* et *Wesseling.* hic ad *Diodor.* II. p. 562. VALCK. — Mihi recte *Wesselingius* praetulisse visus est $\delta\epsilon\iota\theta\alpha\iota\ \pi\alpha\rho\alpha\ \sigma\acute{\epsilon}\iota$: recte vero item deinde scribitur $\dot{\iota}\sigma\tau\alpha\iota\ \pi\alpha\rho\alpha\ \sigma\omicron\iota\ \sigma\acute{\epsilon}\alpha$. S.

39. οὐτε με περιφέρει οὐδὲν εἰδέναι) Non peculiaris ea *Herodoto* dictio ex *Porti* praeiudicio: habetur in *Platonis*, uti *Cl. Abreschius* monstravit, *Lachete* p. 246. ε. περιφέρει δὲ τις με καὶ μνήμη ἄρτι τῶνδε λεγόντων: quod Latinum ubi fiet, pertinet ad me quaedam recordatio, vim non repraesentabit, quae memoriae quendam quasi circumactum postulat. Statim [lin. 40.] τῶν ὑμῖς λέγεται, Ionum est. WESS.

46. ἀπιστεύειναι) Probabitur fortasse ἀπηρημένοι *Vind.*, quod in *Arch.* pravatius; et habet, quo allubescere queat. In vulgato constans est *Eustath.* cum *Codd.* haud paucis, convenitque solemnis formula in *Porphyrio* *Abst. An.* lib. IV. 10. οὐτε παρακταθήκην ἀπιστέησθα. *Oraculum*, *Glauco* red-ditum, in celebritate versatur, citatum olim saepe, [vide *Var. Lect.*] et laudabile est. *Iuvenalis* notabiles et suavissimi sunt versus *Sat.* XIII. 200 etc. WESS.

48. εἰ ὄρω τὰ χρέματα λήσεται) Quaerebat *Spartanus*, quae *Numinis* esset *Mens*; et an hoc illi facinus suaderet *Apollo*? secundum *Iuvenal.* *Sat.* XIII. vs. 202. ubi historiam enarrat *Schol.* ex *Herod.* Eximium quod sequitur oraculum attigerunt etiam *Clem. Alex.* *Strom.* VI. p. 749. et *Pausan.* II. [c. 18.] p. 149., (emendatus a *Palmerio* *Exercit.* p. 372.) et VIII. [c. 7.] p. 612., versum hinc excitans ultimum, Ἄνδρες δ' εὐρέμου γενεῇ μετόπισθεν ἀρίων: qui est in *Hesiodi* *Εργ.* κ. Ἡμ. versus 285. Vitiosam exhibet in quarto versu lectionem *Arch.* qui recte scriptus legitur apud *Stobaeum* et *Eustath.* in *Iliad.* γ. pag. 314. Oraculo subiectum dictum Delphicum, [lin. 60.] τὸ περηθῆναι τοῦ θεοῦ, καὶ τὸ ποιῆσαι, ἴσον δύνασθαι, sic quoque scriptum in suo *Cod.* legit *Valla*, ut ex aliis obtulit *Diss. Herod.* pag. 115. VALCK.

54. Ἄλλ' ὄρκον παῖς etc.) Cultius expressit illustr. *H. Grotius* Latine *Iur. B.* et *Pac.* II. 13, 1., ubi optime *Io. Frid. Gronovius* *Horcon* instar numinis considerat, quem poetae fingunt iurandi veluti exactorem et praesidem. ὄρκου proinde παῖς aliquid posterum et consequens est, nimi-
Herodot. T. VI. P. I. O

rum Animadversio divina, quae nec opinatis periurii superveniens fractae fidei poenas infligit. Loquendi genus in *Epicharmi* fragmento, *Grotii* medela curato, apud *Clem. Alex. Strom.* VI. p. 749. Ἐγγύα θυγάτηρ μὲν ἄτας, ἐγγύας δὲ ζαμία. Et apud *Eustath.* Amor. Ismen. pag. 426. Αἰδώς γὰρ, παῖς ἐλότηων ἔστι: excipit enim et sequitur reprehensionem pudor. WESS.

65. οὐτ' ἐστὶν οὐδεμὴν) Istud *Herodotum*: norunt, qui Musas amant. Mox προῤῥίξως *Arch.* et *Vind.* redono. Superius I. 32. προῤῥίξως ἀντίρριψι: et III. 40. κακῶς ἱελευρήσει πρόβριζος. *Sophocles Elect.* vs. 765. τὸ πᾶν δὲ δεσπότηται τοῖς πάλαι προῤῥίξον - - ἰφθαρται γίνος. Alia eiusdem, et *Euripidis*, et *Abydeni* missa facio; minime mihi temperans in his *Lycurgi Or.* in *Leocr.* pag. 157. fin. exscribendis, τοὺς δὲ Διούς οὐτ' ἂν ἐπισηκῆσαι τις λάθοι, οὐτ' ἂν ἐκθύγοι τὴν ἀπ' αὐτῶν τιμωρίαν· ἀλλ' εἰ μὴ αὐτοῖς, οἱ παῖδες γι καὶ τὸ γένος ἅπαν τὸ τοῦ ἐπισηκῆσαντος μεγάλους ἀνυχήμασι περιπίπτει, quippe excellentissimis ob pietatem, et ad hunc *Herodoti* locum peropportunis. Quam vellem, ea temere iurantibus et peierantibus in pectus altissime defigi! WESS.

Ibid. οὐτι τι ἀπόγονόν ἐστι οὐδὲν οὐτι ἐστὶν) Hoc ex *Codd.* recepturum *Herodotum* indicat *Diss. Herod.* p. 65. Ubi *Iuvenali* dicitur *Extinctus tota pariter cum prole domoque*, *Herodotea* non omisit *Grangaeus*. *Iudaeis* secundum *Celsum Origenis* VIII. p. 424. ἀπὸ τοῦ γῆς ἀπάσης εἶναι δεσπότηται οὐδ' ὁποῖά τις βῶλος οὐδ' ἐστία καταλείπεται: quando βῶλος minus commode subiicitur ἐστίας mentio, scripserat fortasse *Celsus* οὐδὲ στία, qua voce, lapillum significante, designata quoque fuit ἡ σπινθοχωρία. Quod sequitur, hinc enotavit *Eustath.* in *Id. γ'*. p. 314. Γλαῦκος - - βουληθεὶς ἐπισηκῆσαι πρόβριζος ἐκτρίβη ἐκ Σπάρτης. Multos *Deus* προῤῥίξως ἀντίρριψι, *Herod.* I. 32. *Eurip. Hippol.* vs. 682. Ὡ παγκυκίστη, καὶ φίλων διαφθορεῖν, (sic *Masti Paris.* et *Flor.*) - - Ζεὺς σ' ὁ γιγνήτωρ ἰμὸς Προῤῥίξον ἐκτρίψουν. *Hesychius* Προῤῥίξον interpretatur σὺν ταῖς βίαις ἀνασπώμενον. A radicibus eversum, et ab stirpe sublatum dixerunt Latini. VALCK.

CAP. LXXXVII. [1 seq. τῶν προτ. ἀδυναμάτων etc.)
Vide lib. V. c. 80. et 81. S.]

6. πεντήρης ἐπὶ Σουρίῳ) Primum διήρης, sed et alia hic in suo Cod. legisse *Valla* videtur, quae fortasse sunt ex Hero-

doteis Latina facta, haec scilicet: *Erat enim Atheniensium in Sunio biremis quaedam, quam Delum iam inde a Theseo quotannis mittebant.* A tempore Thesei, cui debetur institutum, quotannis in Delum missam navem, quam *Θεωρίδα* vocabant, luculentus testis est in Phaedone Plato p. 58. s. cuius eam in rem verba Meursius iam dedit in Theseo c. 16. plura Spanhem. in Callim. Hymn. in Del. vs. 513. In Delo sacra curaturi, et qui publicitus Athenis ad ludos mittebantur solennes, cives semper erant honoratissimi; quales ex sua quoque civitate mitti voluit Plato τοὺς ἀρχοντας τῆς θεωρίας ἐκάστης, de Legib. XII. p. 947. A. Unus erat plerumque Ἀρχιεύς. τῶν ἀρχιευῶν tamen meminit et Andocid. p. 52, 44. Herodotus τὴν θεωρίδα νῆα fuisse scribit πλήρη ἀνδρῶν τῶν πρώτων Ἀθηναίων. Stabat Attica Theoris in Delum traiectura ἐπὶ Σουνίῳ. Hinc in Delum olim traiecit etiam Latona: Hyperides in Deliacā, ἀπ' ἁκρᾶς τῆς Ἀττικῆς ἢ Ἀπὼ ἐπίβη τῆς νῆσου: excitat ista Schol. in Aristid. Panathen. mstus clar. Burmanni. VALCK. — Laurentio biremis quaedam, quam Delum iam inde a Theseo quotannis mittebant: vere quidem, atque ex Platonis initio Phaedonis; sed uberius, quam fuerat necesse. De sacra hac nave θεωρίδι et θεωροῖς libet post diligentem Ez. Spanhemii ad Callim. H. Del. vs. 314. et Valckenarii in Ammon. lib. II. 3. operam silere. WESS.

CAP. LXXXVIII. 5. προτέρην ἐωῦτοῦ ἐξέλασιν) Turbae amanuensium de corruptis testantur verbis. Si Valla dedisset, hic suam ipsius priorem abitionem sive abiectionem Aeginetis inputans, diceret conspirare cum Passioneo: verum eius non sunt. addita a correctore Phoenice, incertum quo ex codice. [Immo vero ipsius Vallae verba sunt.] Quod recepi, μεμφομένοις --- προτέρην ἐωῦτοῦ ἐξέλασιν, omnes motus sedat, indignationem Nicodromi exponens, ob prius iniunctum sibi exilium. Tale lib. V. 76. ὅτε ἐπὶ Πισιστηναϊδῶν ἐξέλασιν ὀρμηθέντες --- ἀπίκοντο. Non nescio, Cel. Gronovio aliud placuisse: sed suum cuique pulcrum. Retulit ad Nicodromum Philosophi locum Polit. V. 6. ἐν Αἰγίνῃ ὃ τὴν πρᾶξιν πρὸς Χάρητα πράξας ἐνεχίρησε μεταβαλεῖν τὴν πολιτείαν: in Aegina urbe mutare reipublicae formam aggressus est is qui oppidum Chareti prodiderat, magnus Casaubonus ad Polyb. p. 185. Ed. Gron., dubius nonnihil ob Charetem. WESS.

CAP. LXXXIX. 3. ἰδίοντο χρήσαι σφι) Ipsa in his veritas. Supra III. 58. ἰδίοντο τῶν Σιφνίων δέκα τάλαντά σφι χρήσαι, rogarunt Siphnios ut sibi decem talenta darent mutua: et οὐ φασκόντων δὲ χρήσειν τῶν Σιφνίων. Quod deinceps [lin. 6.] διδοῦσι δὲ πενταδράχμους, sani coloris est, sicuti ἑλυσάν σφας διμνίως, binis in singula capita minis, lib. V. 77. Theocritus Idyl. XV. 19. ἰπταδράχμους κινάδας, quemadmodum ex Aldina principe eximie reparavit R. Bentleius Diss. de Epist. Phalar. p. 443. Iustum praeterea [lin. 7.] δωτίνην --- δοῦναι, neque latuit Th. Galeum. Superius c. 62. ὑπεδικέτο δωτίνην δώσειν τῶν ἑωυτοῦ πάντων, Homeri praescripto Od. I. 267. ἢ καὶ ἄλλοις Δῶης δωτίνην: ubi Schol. δωτίνην, quod eius hic sedem invaserat violenter. De praepositione non rixabor, cuius alioqui absentia nocet nihil. Prudenter vero Corinthii, apud Athenienses caussam perorantes, harum xx. navium, istis olim publice concessarum, mentionem interserunt apud Thucyd. I. 41. WESS.

6. διδοῦσι δέμου. εἴκοσι νῆας) Hoc civitatis suae beneficium postea temporis Atheniensibus in memoriam frustra revocarunt Corinthii apud Thucyd. I. 41. νῶν μακρῶν σπανίσαντες ποτε πρὸς τὸν Αἰγυπτῶν ὑπὲρ τὰ Μηδικὰ πόλεμον παρὰ Κορινθίων εἴκοσι ναῦς ἱλάβετο: qui illic μετὰ pro ὑπὲρ scribendum putabat, nunc, opinor, coniecturam suam repudiabit. VALCK. — Quod adiicitur πενταδράχμους ἀποδόμενοι, vendentes vertunt, et de vera venditione Larcherus accepit: mihi (nescio quam recte) quinque illae in singulas naves minae de locationis pretio intelligendae visae erant: quam in sententiam fortasse Ἀπίδωρο apud Suidam ἱξίδωνι, παρίδωνι, exponitur. S.

9. νῆας τὰς ἀπάσας) Liberalitate schedarum cultior nunc ordo, qualis et lib. VII. 9. ῥοτίρρισαν, [lin. 10.] locum retinere poterit, fortasse tamen progenitum ex priorē ῥοτίρρισαν, cui tot vindices adsunt. Frequens utriusque permutationis, etiam in Thucyd. lib. VIII. 44. WESS.

CAP. XC. 5. ἔφερόν τε καὶ ἦγον τοὺς) Optime vertit Galeus in notis, depraedabantur; neque enim Aeginetas ferebant et agebant, [ut erat in Vallae latinis, quae intacta h. l. Gronov. servavit;] sed ex agris popularium rapiebant agebantque quae ferri agique poterant. Semper apud veteres in isthac usitatissima formula observatur a Grammaticis

tradita significandi differentia. Quam portabant praedam, φέρειν: quam prae se agebant, iumenta nempe, dicuntur ἄγειν: sive φέρεσθαι τὰ βασταζόμενα, ἄγεσθαι τὰ βαδιστικά. Quia iumenta potissimum praedam efficiebant, frequenter legitur τὴν λείαν ἄγειν et ἐλαύνειν. VALCK.

CAP. XCI. 4. ἐκθύσασθαι) Suidas hinc Ἐκθύσασθαι ἐξελώσασθαι καὶ ἐκμειδίξασθαι. Obvium quoque in procurandis ominibus et prodigiis. Dio Cass. XLI. [c. 14 extr.] p. 179. D. οὐδὲν ἐξεθύσαντο, nullum prodigiorum piaculis procuraverunt. Synesius Encom. Calvit. p. 74. B. οὗς οἱ τερατοσκοποὶ καὶ οἱ μάντιες ἐκθύονται. Iunge Eustath. ad Homer. p. 1223, 51. [p. 1306, 19. ed. Bas.] WESS.

Ibid. ἄγος --- ἐκθύσασθαι) Impium scelus expiare non potuerunt. In eandem sententiam dicitur φόνου ἄγος ἐκίνησθαι: sed ex sanguine supplicis concepta macula nullo modo potuit elui. Qui lustravit Athenas Epimenides, τὴν πόλιν dicitur ἐκθύσάμενος Maximo Tyr. XXXVIII. 3. Significavit et Ἐκθύσασθαι iram Deorum piaculis sive victimis placare piacularibus: ἐξελώσασθαι, ἐκμειδίξασθαι Suidas interpretatur. Hoc sensu positum Euripidi latet apud Clem. Alex. Strom. V. p. 688, 27. [p. 424. B. ed. Lugd. Bat. 1616.] in ἐκθυσμένοις: cuius loco quod Grotius minus considerate scripserat ἐν θυσαμένοις, ne Graecum quidem in tali structura, Barnesius nobis repraesentat ut Euripideum T. II. p. 510. vs. 243. Euripidis anapaesti sic scribi poterunt emendate: Πίμψον μὲν φῶς ψυχᾶς ἀνέρων τοῖς βουλομένοις ἄθλους προμαθεῖν, Πόθον ἱδραστον. τίς ῥίξα κακῶν; Τίνα δὲ μακάρων ἐκθυσμένους Εὐρεῖν μόχθων ὑνάπαυλαν. VALCK.

7. ἐξῆγον ὡς ἀπολλόντες) In praegressis, ἐξῆγον ἀπολλόντες: sequunturque duo Codd. ὡς contemtim habentes. Sed enim voculae saepe, ubi sine detrimento reticeretur, sua vis suusque lepor est. Superius c. 28. διαβαίνει --- ὡς ἀμήσαν τὸν σῆτον. Plato Menex. p. 240. D. ἡγγίλλετο βασιλεὺς διανοεῖσθαι ὡς ἐπιχυρίσων πάλιν ἐπὶ τοῖς Ἕλλησι. Pausan. Boeot. cap. 13. p. 737. Λακιδαιμόνιοι --- τοῖς τεχνεῶτασι δινοοῦντο ὡς θάψοντες. Plura hoc de genere transmisit Cl. Abreschius, quibus locus alibi opportunior. Mox ἐπιλαμβανόμενος, [lin. 9.] tantopere a Cel. Gronovio laudatum, pristino, Eustathii citatione etiam munito, haud utique significantius [quam ἐπιλαβόμενος, est]. Sed perseveret in nupera possessione. Optime

Hemsterhusius Noster ex *Polluce* et *Herodoti* verbis illud adscititium ἀπριξ exterminavit: *Suidae* enim λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων ἀπριξ εἶχeto, nihil ad *Herodotum*, etsi eius ex imitatione propagatum. *WESS.* — *Conf. Var. Lect. S.*

9. ἐπιλαμβάνοντες δὲ τῶν ἐπισπαστήρων) Non ille cardinibus prehensis adhaerebat. Porti errorem in *Suida* iam correxerat ante *Küsterum Hemsterh.* ad *Poll.* X. 23. cui optime Ἐπισπαστήρ id proprie fuisse dicitur, quo ianuam clausuri attrahebant; hoc *Odysseae* Paraphrastes dixit ἐπισπασσῶν τὴν θύραν καὶ ἐπικλῖσαι. Qui *Thracis* ista *Demosthenis*, idem *Eustathius* in *Od.* α'. p. 72. varias nobis enotavit adpellationes, quibus designaretur ianuæ marculus; inter illas est etiam ex *Herod.* ἐπισπαστήρ, ὃς καὶ ῥόπτρον ἔλεγeto. Ut apud *Herodotum*, sic *Irene* dicitur ἐχρῆνται τῶν ῥόπτρων τῶν θυρῶν τοῦ ἱερῶ, *Phylarcho* apud *Athen.* XIII. p. 593. v. cum *Ephesi* confugisset in templum *Dianae Ptolemaeus*. Ubi vulgatur apud *Xenoph.* Ἑλλ. VI. 351, 29. ἐπισπασσάσα τὴν θύραν εἶχeto τοῦ ῥοπαίου, antiquitus lectum fuisse εἶχeto τοῦ ῥόπτρου monstrant haec *Harpocratonis*: Ῥόπτρον - - - εἰνοφῶν Ἑλληνικῶν ἔκτῳ: ad *Lysiam*, qui testis ibid. citatur, vid. *clar. Io. Taylor* p. 103. Sed si *Herodotea* sunt, quae *Suidas* exhibet, nostris in exemplaribus voces aliquot videri deberent omissae: apud *Suidam* in voce Ἐπισπαστήρων ista leguntur absque scriptoris nomine: εὐρών προσκειμέναις ταῖς θύραις, καὶ λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων ἀπριξ εἶχeto. *Herodoten* videbantur *H. Stephano* *Thes.* T. III. p. 930. Neque negari potest huic illa loco satis esse accommoda, si εὐρών δὲ poneretur cum viro Summo ad *Pollucem* cui nunc illa forsitan in certi potius videbuntur imitatoris, ex hoc loco expressa. *VAI.CK.*

CAP. XCII. [6 seqq. ἀνάγκη λαμβάνειν ὑπὸ Κλισμῆτος etc.) Scilicet in ea expeditione, de qua c. 76 seqq. S.]

16. στρατηγὸς ἀνὴρ) Specimen abundantiae est *Herodoteae*, quale c. 83. ἦλθε ἀνὴρ μάντις Κλέανδρος. Dedi alias plura. [Series forsan verborum talis concipienda, στρατηγὸς ὢ (sive τῷ) οὐνοῦ Εὐρυβάτης, ἀνὴρ πεντάειλον ἐπασκῆσας. Sic quidem de eodem homine, IX. 75. Εὐρυβάτην τὸν Ἀργεῖον, ἄνδρα πεντάειλον.] *Victus Eurybates a Sophane* tandem est, solvitque poenas, quas dudum meruerat, ut solent plerumque semper hoc genus bellatores. *Valla* *Sophanem* τοῦ Ἀχιλίου verterat de caelis, corruptissime in principe editio-

ne; filii nomen deinde accessit. Error cognitissimus ex lib. IX. 74. WESS.

CAP. XCIV. [2. ἀναμνησκαντός τε αἰὲ τοῦ διαπόντος etc.) Redi ad lib. V. c. 105. S.]

11. Ἀρταφέρνης τὸν Ἀρταφέρνης) Tentavit ducis nomen Nob. Palmerius Exercit. p. 28. ob Arundelianum marmor, APIENTEA ex Seldeni scriptione ostentans. Ibi vero fractum et exesum illud erat, ductusque litterarum agnitu difficiles: unde sollertissimus *Humphr. Prideaux* ad illud Chron. Marm. pag. 217. ΑΡΤΑΦΕΡΝΕΑ fuisse, merito coniicit. Nostro saepe, *Pausaniae* I. 32. *Cornelio Nep.* in *Miltiade* c. 4. atque omnibus potiori *Aeschyl.* Pers. vs. 21. *Artaphernes* audit. Quid *Datidi* Rex, nisi mandata absolveret, minatus fuerit, *Plato* Menex. p. 240. b. indicavit. WESS.

CAP. XCV. 3. ἐς τὸ Ἀλφειὸν πεδίον) Meminit *Homerus*, nominis caussam testatus, *Iliad.* Z'. 200. cuius *Valla* non recordatus in errorem incurrit, leniter et docte correctum a *P. Leopardo* Emend. VII. 20. Sequentia ex Mssis cultiora sunt. WESS.

9. ἐμβαθύναντες ἐς τὰς νείας) Parum absrum a tribus ultimis abolendis, auctoribus utens Codicibus. Sunt sane ad sententiam nulli usui. Maneant tamen Scholii instar. Vterum de navium Persicarum hac expeditione numero discordiam attigit *Bosius* ad *Nepotis* *Miltiad.* c. 4. Quod deinceps autem [lin. 11.] παρὰ τὴν ἡπειρὸν ἔχον τὰς νείας, vir eruditus ἦγον aut ἔστειλλον malebat. Non desero schedarum consensionem. Ἐχεν *Homero* idem nonnunquam ac ἰλαύνειν. Νῶν δ' ὡς ἐπ' ἀριστὶ ἔχε στρατοῦ, *Iliad.* N'. 326. ubi *Eustathius*. Itidem *Herodotus*. WESS.

14. ὡς μὲν μοι δοκεῖ) Damnabile δοκεῖ minime, positum in lib. I. 152. Elegans quoque δοκεῖν, *Gronovii* solertia lib. IV. 168. instauratum, atque alibi. Optionis itaque facultas. Conf. *Abresch.* Dilucid. *Thucydid.* p. 5. et de clade Persarum ad montem *Athon* c. 44. WESS.

CAP. XCVI. 3. ἐπεῖχον στρατεύεσθαι) Vide ad lib. I. 80. Explicuit *Eustathius* σκοπὸν εἶχον κατὰ τῆς Νάξου στρατεύεσθαι. Geminum lib. I. 153. ἐπ' οὗς ἐπέχει τι στρατηλατῆς αὐτός. Mox [lin. 4.] μεμνημένοι τῶν πρότερον non repudiū, quantumvis τῶν προτέρων in absurdis haud sit. Mi-scenter talia et variantur; veluti in *Diodori* XVII. 69. et

Maximi Tyr. Diss. IV. c. 4. ubi Davisius. Τὰ πρότερον, quorum Naxii in memoriam redibant, lib. V. 34. WESS.

CAP. XCVII. 5. ἐν τῇ Πηναιῇ) Verius fortasse et Ἰωνικώτερον ex Codicibus τῇ Πηνείῃ. Thucydidi quidem certe, Dionysio Halic. pluribusque aliis, Holstenio ad Ethnographi Πήνη advocatis, Πήνεια. Pausaniae itidem IV. 34. et Diodoro XII. 58. In Harpocrate ex Or. Deliaci Hyperidis Πήνεια, in Excerptis vero Orationis apud Sopatrum ad Hermogenem p. 184. Πήνεια saepius. Vide Casauboni Animadv. in Athen. X. 6. [Animv. T. V. p. 371. nuperae edit. Conf. vero etiam Animadv. T. II. p. 624.] et D'Orvillii Exercit. de Inscript. Deliac. in Miscell. Vol. VII. p. 109. WESS.

9 seq. ἐν ᾗ χάριν οἱ δύο θεοὶ etc.) Adscribo Aeschinis verba ex Dialog. III. 19. hoc fonte, uti bene Rev. Horreus, derivata: Gobryam testantur missum in Delum fuisse, ὅπως τηρήσει τὴν νῆσον, ἐν ᾗ οἱ δύο θεοὶ ἔχοντο. Cicero lib. I. Verr. c. 18. paria, Xerxis expeditioni cum Aeschine tribuens, quod Darii aetate Delis usu venit. Trecenta thuris talenta [lin. 14.] Eustath. ad Dion. vs. 525. hinc accepit. WESS.

9 seq. ἐν ᾗ χάριν οἱ δύο θεοὶ ἔχοντο) In Aeschinis Socr. Axiocho p. 160. Gobryes Magus κατὰ τὴν τοῦ Ἐρίξου διάβασιν missus dicitur in Delum, ὅπως τηρήσει τὴν νῆσον, ἐν ᾗ οἱ δύο θεοὶ ἔχοντο. Conf. Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Del. vs. 255. et B. Brisson. de Regn. Pers. II. p. 218. Secundum Valerium Max. I. 1. ext. 6. Persae mille navium numero Delum compulsi templo Apollinis religiosas potius quam rapaces manus adhibuerunt. Pietatem suam demonstrasse Datis dicitur Pausaniae X. [c. 28.] p. 867. λόγος τε οὗς εἶπε πρὸς Ἀλλοιους, factisque, cum inventum in nave Phoenicia signum Apollinis Delum detulit, ut Tanagraeis, quibus fuerat subreptum, restitueretur: coll. Herod. VI. 118. Quae sequuntur [lin. 14.] Herodotea, Tzetzes adhibuit Chil. I. vs. 863. Δαῖτις δὲ τῷ Ἀπόλλωνι ἐνθυμῖα τῇ Διὶ Τάδαντα τριακόσια λιβαυτοῦ πρωτότερον: et Eustath. in Dionys. vs. 525. Unus plerumque Datis commemoratur, rarius facta ducis alterius Artaphernis mentione. Ubi in Aristidis Miltiade T. III. p. 269. Datis audit ὁ τοῦ στρατοπέδου κύριος καὶ ἡγεμὼν, Sahol. Ms. ἱεμεδῶ, ait, τὸν Δαῖτιν εἶδς κύριον πάντων τῶν πραγμάτων, διαί

τοῦτο αὐτὸν μόνον ὀνομάζει. Illic et saepius in isto praestantissimo Clar. P. *Burmanni* Sec. Codice alter ducum vocatur Ἰνναφέρνης, prout aliis etiam dicitur. VALCK.

CAP. XCVIII. 4 seq. Δῆλος ἐκινήθη --- πρῶτα καὶ ὕστατα) Eadem *Eustath.* [ad *Dionys. Perieg.* vs. 525.] addito τὸ πρὶν οὕτα ἀκίνητος: [nempe ex l. 14.] incertum, utrum cum *Med.* et *Ask.* in negativa delenda conspiraverit. Enim vero quid pro eius praesentia ex *Codicum* numero disputari queat, prospicio. Nec revoco tamen, motus *Cel.* viri solerte disquisitione. [Haud dubie ex scholio a nonnullis adiecta negans particula; (ab aliis οὐ, ab aliis μηδέποτε,) non discrepante quidem sententiā.] Classicus *Thucydidis* locus ex lib. II. 8. accedere debet: Ἐτι δὲ Δῆλος ἐκινήθη ὀλίγω πρὸ τούτων, πρότερον οὕτω σισθεῖται, ἀφ' οὗ Ἕλληνες μέμνηται: quippe memorabilis adprime. Nam si insulam tremor circa bellum *Peloponnesiacum*, quo modo *Attici* scriptoris verba accepit *Seneca* Q. Nat. IV. 26., agitavit, oblitus *Thucydides* huius fuit motus; neque inopportune propterea eius *Scholiastes*, καὶ μὴν Ἡρόδοτος λέγει, ὅτι ἐκινήθη ἐν ταῖς Μηδικαῖς. At, non recordatum fuisse, habet oblivionis et oscitantiae non laudabile crimen, a quo tum immunis *Herodotus* non erit ipsemet. Asseverat ad suam usque aetatem *Delum* πρῶτα καὶ ὕστατα tremuisse: quae si paullo ante *Peloponnesiacum* quassata motu fuit, utique secunda vice ipso vivo et superstitute contremuit: prorogavit enim aevum in illud usque *Graecorum* bellum, memoratis etiam nonnullis lib. VII. 137. 153. atque alibi, quae eius tempora testantur. Quo tandem ergo pacto πρῶτα καὶ ὕστατα ad ipsius aetatem usque? Equidem utrumque auctorem in concordiam vocare, quam supinitatis convictos relinquere, malim, *Thucydidis*que ὀλίγω πρότερον laxius sumere atque ad hunc *Delii* tremorem applicare, tantoque cupidius, quod et ille *Nostri* exemplo in rerum futurarum prodigiis insulae motum censitum fuisse prodidit. Qui alia optant, Cl. *Wasse* ad *Thucyd.* consulent. WESS.

Ibid. Δῆλος ἐκινήθη etc.) Quod additur, ὡς λέγουσι Δῆλιοι, monstrat, ut puto, motum istum, quem tum sensisse videbantur *Delii*, rem *Graecis* passim ignotam fuisse, vel dubitanter receptam. Huic certe *Deliorum* narrationi fidem non adhibuit *Thucydides*; qui, paulo ante bellum

Peloponnesiacum, atque adeo septuaginta circiter annis post. quam haec evenerunt Herodoto narrata, innotam ante Delum scribit prima vice *κινθήρου*, lib. II. c. 8. Historici utriusque loca compararunt viri clarissimi *Ios. Wasse.* *Ez. Spanhem.* [ad *Callim. H.* in *Del.* vs. 11.] et *Iac. Gronov.* et *Herodoti* meminit *Schol. Thucyd.* Quo tempore terram movisse secundum *Thucydid.* senserunt Delii, vixit quidem *Herodotus*, sed haec iam olim scripto consignata dudum ante videtur in vulgus emisisse; ut adeo Delus ipsi dici potuerit, si vera narrabant Delii, tum temporis *πρῶτα καὶ ὕστερα μὲν ἐμὴ εὐθεία*: sic legit etiam ista *Valla.* *VALCK.*

8. καὶ Ἀπροξέπειω) *Arch. Ἀπραξέπειω* auctoritatem a *Thucyde.* *Diodoro.* *Cornelio Nepote.* *Stephano Byz.* in *Ἀπραία* aliisque aufert. Enim vero *Herodotus* vulgatum probavit lib. VII. 106. et 151. et una cum eo *Ctesias* et *Platarchus.* Sunt in Persicis nominibus plurima, quorum initium *APTA*, sunt quoque *Artobazanes*, *Artochines* etc. *WESS.* — Persuasum equidem habeo, scripturam istam *Ἀπροξ.* non ab *Herodoto*, sed a sequiorum Graeculorum imperita temeritate esse profectum: quos quid induxerit ut in istum modum mutarint nominis formam, in *Var. Lect.* ad VI. 43, 6. indicavi. *S.*

14. καὶ ἐν χερσὶν etc.) *Gronovii* iudicium non temno, aliunde haec inculcata opinati. [Vide *Var. Lect.*] Versum non neglexit *Eustath.* hinc acceptum non docens. Immo, si quod suspicor, palam edere licet, quae succedunt, *δυναταὶ δὲ κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν* etc. [lin. 17 seqq.] sive explicationes titulorum regionum, Grammatici quidpiam olent, non Historici. *Herodotus* sane non ita adsolet. Sed enim maneant in possessione, quam Codicum conspiratio illis asserit. In oraculi versione *ἀκίνητον* immobilem maluit *Henr. Stephanus*, *Schediasm.* I. 22.; *Virgilius* tamen, *Inmotamque coli dedit et contemnere ventos de Delo.* *WESS.* — Quum et oraculorum responsa frequentissime adponere consueverit *Herodotus*, nec ab ullo alio digressionum genere abhorreant illius *Musae*; non satis equidem caussae video, cur aut oraculi de terrae motu *Deliaco* mentionem, eo quod illam codices nonnulli praetermiserint, aut cur *Persicorum nominum interpretationem*, quam libri ad unum omnes

h. l. insertam offerunt, a Scriptoris nostri more et ingenio alienam iudicemus. S.

14. καὶ ἐν χρησμῷ ἦν etc.) A Gronovii iudicio non dissiderem, si aliis etiam in Codicibus omitterentur oracula versus, quaeque versum antecedunt proxima: sed quod addit vir Egregius, non magis Herodoto fuisse causam adscribendi oraculi, quam fuit Thucydidi, id vero miratures scio, qui utrumque bene noverint. Oracula, portenta, scemnia, et similia credulorum ludibria, Thucydides historiae gravitate censuit indigna; Herodotus ista talia non libenter tantum commemorat, sed ita, ut vix notam effugere possit hominis superstitiosi. Quantum hac etiam in parte distent isti duo, vel hic locus esse queat documento: terrae motus Herodoto prodigium esse videbatur, quo mala ventura Deus portenderet; secundum Thucyd. talis persuasio vulgi animos occupaverat, ἐλέγτο καὶ ἰδοῦμαι ἐπὶ τοῖς μέλλουσι γενέσθαι σημεῖαι. Sed legat quis Herodot. VII. cap. 57. VIII. 37. 65. 77. IX. 64. et 99. tum Thucyd. II. 17. VI. 70. VII. 79. et in his ingeniorum animadvertet differentiam. Semel tamen Thucydides, lib. II. c. 54., praedictionem memorat Athenis celebratam: Ἡξὺ Δωριακὸς πόλεμος, καὶ λοιμὸς ἅμ' αὐτῷ: et evaluisse tandem scribit, ut λοιμὸς non λιμὸς antiqua vocis scriptura crederetur. ἦν δέ γε, οἶμαι, inquit, ποτὶ ἄλλος πόλεμος καταλάβῃ Δωρικὸς τοῦδε ὕστερον, καὶ ξυμβῇ γενέσθαι λιμὸν, κατὰ τὸ εἰκὸς οὕτως ἔσσονται. Hinc etiam constare poterit, quid de talibus senserit Thucydid. et quantum huius cauta perspicacitas Herodoti praestet superstitiosae credulitati. VALCK.

18. Δαρῖος, ἐρξείης) Occupantur eruditissimi viri in his examinandis S. Bochartus, Th. Hyde, Burtonus, et H. Relandus in primis, Dissert. de Vet. Ling. Persica Sect. 23. 24. 61. [Adde Anquetil, Comment. Acad. Inscript. T. XXXI. pag. 365.] Res est obscura, et in penuria praeae Persarum dialecti implicata. Advertit tamen animum meum Ἐρξείης Arch., cui facile primas tribuo ob haec veteris poetæ apud Hephaestion. Enchirid. pag. 19. Ἐρξίη πῇ δῆτ' ἀνελθὼς ἀθροίζεται στρατός. Quae quidem Simonidis si sint, (Iac. Uptoni ea coniectura,) pondus addent explicationi, tangentque Darii hanc in Graecos expeditionem: sententia namque, Dario sane infelices comparantur copiae. Haec

vir doctus ad *Dionysium* de Struct. Oration. Sect. 3. p. 23. WESS. — Apud *Hesychium* quidem Persicum vocab. Δαρειῖος graeco Φρόνιμος respondere perhibetur. Sed mirari hoc loco, ut saepe alias, subit contraria inter se, sibi que ipsis parum constantia, doctissimorum hominum eorundemque prudentissimorum eisdem de rebus simillimisque iudicia. Totum istum locum, quo Persicorum quorundam nominum continetur interpretatio, a *Wesselingio*, strenuo aliqui lectionum omnium, in quas consentiunt *Herodotei* libri, defensore, paullo ante vidimus indignum Scriptore nostro iudicari et a Grammatico quodam adsumtum: *Valckenarius*, is qui tot ἡτίαι integrasque sententias, communi codicum consensu *Herodoto* adscriptas, ab aliena manu *Nostro* obtrusas adeoque rescandas censuit, de eiusdem loci sinceritate nullam ne umbram quidem suspicionis sibi obortam significavit. S.

CAP. XCIX. 1. ἐκ τῆς Δῆλου) Reduxi quod olim legebatur: iterata enim toties ἡσίου vox accidit ingrata, scholii foetus. Προσίσχοντο, tot Codicibus protectum, volentibus relinquo. Non *Aristophanis* *Plut.* vs. 1097. τῇ μικραὶν προσίσχεται nescio: sed in navium adpulsus qui posuerit, habeo neminem; qui vero προσίσχιν, praeter *Herodotum* innumeros. Neque decerno, *Vallam* deinceps παραπλόντις [pro περιπλ. lin. 4.] τὰς ἡσίου suis in schedis legisse: in meis nusquam certe. Persae circum *Cycladas*, *Euboeam* petentes, navigarunt. WESS.

CAP. C. 5. τῶν ἱπποβοτίων) Sic de coniectura *Cl. Abr. Gronovius* ad *Aelian.* Var. VI. 1., quam *Masti* certissimam praestant. De his supra lib. V. 77. Quod autem post pauca [lin. 8.] ex *Arch.* adfertur a *Galeo*, ἐκλιπὺν τὴν πόλιν καὶ ἰλθεῖν ἐς τὰ ἄκρα, id additamentum in eo non reperitur. *Laurentius* explevit de suo orationem, ut mollior incederet. Tale de *Thespiensibus* lib. VIII. 50. αὐτῶν ἐκλιπόμενων ἐς Πελοπόννησον. Alia hoc de genere *Cel. Hemsterhusius* ad *Plut.* vs. 1170. WESS.

8 seq. ἐκλιπὺν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα) Indocti lectoris supplementum videtur, quod Codices praebent *Vallae* et *Arch.* ἐκλιπὺν τὴν πόλιν, καὶ ἰλθεῖν ἐς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας. Verbum enim *Nostrum* posuisset adcommodatius, qualia nonnunquam subiiciuntur phrasi ἐκλιπὺν τὴν πόλιν: vid.

quae clar. Taylor adscripsit ad *Lysiae* pag. 48, 49. Herodoteum, quod vulgatur, satis ista commendarent etiam sola VIII. 50., αὐτῶν ἐκλειοπέτων ἐς Πελοπόννητον: alia praeterea dedit Clar. *Abresch.* aptissima Diluc. *Thuc.* pag. 493. Illuc urbe derelicta fugere voluerunt, ubi Persicae classi non patebat accessus. Fuerunt ab antiquissimis temporibus infames Εὐβοίας ἄκραι. Euboicae cautes, ultorque Caphareus, *Virg.* Aen. XI. 260. In Schol. ad Eurip. Orest. vs. 432. Nauplius Φρυγίας ἦλθε πρὸς αὐτάς τῆς Εὐβοίας: frequens haeret illic etiam menda: scribendum ἄκρας. Εὐβοίας ἄκραι *Sophocli* memorantur Trach. vs. 801. Ut hic *Herod.* meminit et τῶν ἄκρων τῶν Εὐβοικῶν, VII. 192. *Dion Chrys.* in Euboeica pag. 99. D. εἴταν οὕτω πιστῇ τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας ὑπὸ τῶν πῶν: orationis initio, μόλις, αἶτ, διεσώθημεν πρὸς τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας: sic proximum vocabant scopulosum mare. Ibid. p. 100. A. ἄγρια καὶ σκληρὰ τῆς γῆτος τὰ πρὸς τὸ πέλαγος καὶ ταῦτ' εἶπεν ἐστὶ τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας λεγόμενα: scil. *Herodoto* VIII. 13. aliisque. *Philostr.* in Heroicis p. 716., τὸ λεγόμενον πῦρ ὑπὸ Ναυπλίου περὶ κοίλην Εὐβοίαν ἐπὶ τοῦς Ἀχαιοὺς ἀβήηκε. *Livius* XXXI. 47. Est, αἶτ, sinus Euboicus, quem Coela vocant, suspectus nautis: prostat ibi docta *Dukeri* nota. Sunt itaque eadem propemodum τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας et τὰ ἄκρα. Cur sic dicantur, ex his *Polyaeni* p. 300., εἰ δὲ ἡ θάλασσα κοίλη γένοιτο, similibusque et hodieum usitatis licet aestimare. VALCK.

12. τῶν τῶν Ἑρετριῶν τὰ πρῶτα) Ionicis Atticisque tritissima locutio. *Euripid.* Med. 917. Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆςδε γῆς Κορινθίας τὰ πρῶτ' εἶσθαι: et Orest. vs. 1252. τὰ πρῶτα κατὰ Πιλαργὸν ἴδος Ἀργείων. *Dio Cass.* lib. XXXVI. p. 16. c. εἴτε τὰ τε πρῶτα τῆς βουλῆς ἦν. *Synesius* Dion. p. 35. B. Εὐδοξὸν ἀνδρα τὰ πρῶτα τῶν Ἀριστοτέλους ὁμιλητῶν. Non adcumulo plura. Vide *Ti. Hemsterhusium* ad *Luciani* Tim. c. 35. WESS.

CAP. CI. 2. κατὰ τίμενος) Cl. *Reiskius* loci proprium nomen arbitratur, cuiusmodi Siciliae prope Syracusas Τίμενος apud *Ethnicographum*. Venit olim in mentem, scriptum hic fuisse primitus κατὰ Ταμύνας, cuius in *Strabonis* lib. X. p. 687. [pag. 447. D. ed. Cas.] clarissima mentio, et in *Stephano Byz.* Cui cum omnes suspicioni refragentur *Mssst*, forte *Nostri* τίμενος lovis est *Tamynae* sive *Apollinis*, (variatur enim in titulo,) quo de

Strabo, ad oppidum Tamynas: tum τὸ τίμιος verius meliusque WESS. — Sed articulum perinde ignorant libri omnes. S.

Ibid. κατὰ τίμιος) Articulus saltem requireretur κατὰ τὸ τίμιος: sic vicinum Apollinis templum fuisset designatum. Sed Herodotum scripsisse suspicor κατὰ Ταμύνας. Strabonem sequutus Harpocrat. in voc. Ταμύναι: πέλις ἐστὶν ἐν Εὐβοίᾳ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐρετριῶν αἱ Ταμύναι. vid. Holsten. ad Steph. Byz. In urbis nomine scribendo Demosthenes et Aeschines sibi constant: ἐν Ταμύναις et εἰς Ταμύνας legitur apud Dem. contr. Mid. p. 364, 301. c. Boeot. p. 578, 20. Aesch. contr. Ctes. pag. 66, 5, 14. qui in Or. de falsa legut. pag. 50, 40. τὴν ἐν Ταμύναις μάχην memorat, laudemque sibi reportatam; quo spectat Philostr. p. 508. VALCK.

3. κατασχόντες: δι' εἰς ταῦτα τὰ χωρία) Aestum Gronovii cedant duo Codices, κατασχόντες δι' ταῦτα praeferentes, omisso εἰς, utique non male. WESS. — Adnotaverat in huius loci vicinia e cod. Med. aliquid Gronovius, quod quo pertineret pendebat animi, quum graeca suae Editionis constitueret, quumque Observationes suas conscriberet. Ex scriptura codicum Pass. et Ask. quibuscum noster etiam cod. F. facit, intelligitur, non εἰς ταῦτα, sed nude ταῦτα cognatum illis codicem Med. quoque praeferre. In eadem sententiam Valla graeca verba convertit, potitiqua his locis; quam versionem Wess. etiam tenuit, in Graecis licet εἰς praepositionem servans, unde haec prodibat sententia, navibusque in haec loca adpulsis. S.

9. ἔπιπτον ἐνὶ ἑξ ἡμέρας) Expulsum et Cl. Gronovio μὴ servari potuisse D'Orvillius ad Chariton. VI. 5. pag. 561. opinabatur; haud imprudenter quidem, nisi schedarum voluntas aliud postularet. Eretriae proditores [lin. 11.] Euphorbus et Philagrus sunt in Plut. de Garrul. p. 510. B., et Pausania VII. 10., ubi in Graecis Φιλαβρος Κυνίων, in Latinis melius. Strabonem memoria sefellit, quando lib. X. pag. 687. [pag. 448. a. ed. Cas.] de Eretria, τὴν πόλιν, αἰτ, κατέσφαξαν Πέρσαι, σκαυνηύσαντες, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς ἀνθρώπους τῇ πλῆθει. Nihil hic talis modi. Platonis in Menex. pag. 240. verba in doctissimi scriptoris haerebant recordatione. Vide Clar. Valckenarium ad lib. III. 149. WESS.

11. Φίλαγρος ὁ Κυνίου) Hoc congruit Eretriensi nomen, non illud male ominatum Φίλαβρος, quod vulgatur apud *Pausan.* in catalogo proditorum Graeciae lib. VII. p. 546. Quando mox [lin. 15.] Eretrienses Persae dicuntur ἀνδραποδίστασθαι κατὰ τὰς Δαρείου ἐντολὰς, si iusserat Darius σαγηνεύειναι, fecerunt quomodo fecisse scribit praeter ceteros *Strabo*: vid. notata in lib. III. c. 149. Nullam Herodotum tamen istius rei fecisse mentionem monuerat iam *Petavius* in *Iuliani* p. 79. A. VALCK.

CAP. CII. 2. κατέργοντες τε πολλὸν) *Laurentii* Latina, magnam partem vastaverunt, κατεργάζοντες trium Codicum explicant, ad rem bene, modo isti formae ea in-esset notio. Taliter κατεργάζεσθαι in Musis atque apud alios frequens. Fieri fortasse potuit, idem ut significatus illi participio adhaeserit: alioqui κατέργοντες valere oportebit, non, quae viri Cl. [*Gronovii*] versio, se coercentes, sed Athenienses in angustias cogentes et concludentes, veluti lib. V. 63. [Sic quidem et *Thucyd.* VI. 6. κατέργον αὐτοὺς τῷ πολέμῳ καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν.] Adsunt et uberes correctionum viae, *Reiskii* sollertia munitae, κατεργίνοντες, multa mala inferentes; καταργίοντες h. e. καταρᾶν-μοῦντες, tempus nihil agendo consumentes; καταράττοντες τε πολλὸν, magno impetu irruentes. Eas ego premere non ausim. Vastitatem agrorum, a Persis tum effectam, *Plutarch.* *Aristid.* p. 321. A. indicat. WESS.

3 seq. δοῦλοντες ταῦτά τοις Ἀθηναίοις ποιήσιν etc.) Haec, nec Vallae neque ceteris intellecta, recte ceperunt *Gronov.* et [*Bellanger*] *l'Auteur des Essais de Crit.* pag. 184. Vicinum κατέργοντες πολλὸν vellem nobis explicuissent. VALCK. — Hoc quidem percommode a *Wesselingio* expositum est. S.

4. ὁ Μαραθῶν) Διγενὴς ἡ λέξις, ὁ καὶ ἡ Μαραθῶν, monitore *Eustath.* ad *Odys.* p. 1568, 44.; Ionum ore ἡ Μαραθῶν, ni fallit *Thom. Magister*: fallere autem *H. Stephanus* App. de *Dialect.* pag. 157. decernit, *Grammatico Herodotum* lib. I. 62. et hoc ipsum aliaque ex c. 107. obliiciens. Sed enim ἡ Μαραθῶν hic in schedis: neque latet, quantum sibi amanuenses in mutanda Scriptoris dialecto indulserint. Adde *Porphyrium* Q. *Homer.* VIII., τὴν Μαραθῶνα Ionibus vindicare, et eruditos *Thomae M.* interpretes. WESS.

CAP. CIII. [3 seqq. Μιλτιάδης, τοῦ τὸν πάτριον etc.) *Conf. cap.* 39-41. huius Musae. S.]

16. πέρην τῆς διὰ Κοίλης καλουμένης ὁδοῦ) Sic Io. Meursium Ceram. Gem. c. 24. secutus pingi iussi. Διακοίλης, nexis vocibus, consistere non potest. Atticae Κοίλη e Marcellino scriptisque marmoribus nota, haud longe Ceramicus aberat. Unde Aelian. Nat. Anim. XII. 40. Μελισσῶς δὲ τὰς Ἰππους τὰς τρεῖς Ὀλύμπια ἀνελόμενας ἔθαψεν ἐν Κεραμεικῷ καὶ Εὐαγγέρας ὁ Λάκων. Quae cuncta hinc derivata cum sint, bene Iac. Perizonius ad Aeliani Var. IX. 32. τρεῖς Ὀλυμπιάδας reposuit, alioqui τρεῖς Ὀλύμπια, cum Cl. Io. Matth. Gesnero, qui de equabus huiusmodi erudite in Columellam de Re Rust. III. 9. WESS.

Ibid. τῆς διακοίλης καλ. ὁδοῦ) Cum Io. Meursio in Ceramico Gem. c. 24. scribendum censeo, πέρην τῆς διὰ Κοίλης καλουμένης ὁδοῦ, ultra viam, quae, quod trans Coelam ducat, nomen inde suum accepit. Fuit enim sepulchrale Cimonis monumentum prope urbem ἐν Κοίλῃ, atque adeo ultra viam, quae vocabatur ἡ διὰ Κοίλης ὁδός. Marcellin. in vita Thucyd. p. 3, 25. πρὸς ταῖς Μελίσι πύλαις καλουμέναις ἴσθμῳ ἐν Κοίλῃ τὰ καλούμενα Κιμωνεῖα μνήματα. Huic vitae subiectus scriptor incertus, a praecedentium auctore diversissimus, (cuius incipiunt observata p. 7, 46. [ed. Duker] ab Ἰστίον) p. 9, 23., ἴσθμῳ δὲ αὐτοῦ τάφος πλησίον τῶν πυλῶν ἐν χωρίῳ τῆς Ἀττικῆς ὃ Κοίλη καλεῖται. conf. tertius vitae Thuc. scriptor p. 12, 12. Praeter Archinum, Meursio memoratum de Pop. Att. in Κοίλῃ, qui ἐκ Κοίλης censerentur cives innotuerunt Attici Chaeredemus Εὐαγγέλου, Phidon, et Leptines ex Schol. in Aristoph. Av. 1128., Isocrate p. 375. v. Demosth. p. 397, 104. VALCK.

20. πρεσβύτερος τῶν παίδων τῷ Κίμωνι) Consimili structura εἰς μὲν δὴ τῶν ποταμῶν τοῖσι Σκύθῃσι lib. IV. 51. et lib. IX. 107. καὶ ἡγάγιστο ἐς ἑωυτοῦ Δαρείῳ τὴν γυναῖκα, filii Darii uxor. Error Thomae Mag., παρὰ τῷ πατρί explicantis ἄγουν τῷ πάππῳ, reprehensus merito fuit a P. Leopardo Emend. VII. 20. et I. Rutgersio Var. Lect. I. p. 33. WESS. — At sicut IX. 107. dativus Δαρείῳ non a substantivo γυναῖκα, sed a verbo ἡγάγιστο regitur; sic IV. 51. dativus τοῖσι Σκύθῃσι pendet a sequente verbo ἴσθμῳ, et h. l. dativus τῷ Κίμωνι a verbo ἦν pendet: quā structurā in graeco sermone nihil usitatus. S.

22. παρὰ τῷ πατρί Μιλι.) Recte Eustath. in 'D. β. pag.

239, 16., ὡς παρ' Ἡροδότῳ Πάτρως ὁ ἀπὸ πατρικοῦ ἀδελφοῦ
 θείας, οὕτω νῦν (Ίλ. β'. 661.) ὁ ἀπὸ μητρικοῦ, Μήτρως. Hac
 etiam in voce sibi constat Herodotus lib. II. c. 133. IV. 76.
 VII. 10. In his nostris errasse Thomam Magist. I. Rutgers.
 ostendit Var. Lect. pag. 53. VALCK.

CAP. CIV. 8. καὶ ὑπὸ δικαστήριον) Additā ex Codd.
 copulā sermonem, nonnihil antea hiulcum, instruxi.
 Quod proxime autem [lin. 7.] τεινεῦτέν μιν οἱ ἔχθροι, in μιν
 docti viri suspicione conversum memini, quoniam αὐτὸν
 ἀγαγόντες consequitur. Elicerem ego posterius potius fide
 eorundem librorum, si quae rei necessitas; qualis in He-
 rodotēā redundantia et aliorum nulla. Confer Diodoro ad-
 posita lib. I. 97. IV. 39. WESS.

CAP. CV. 2. Φιλίππιδην) Corn. Nepos expressit,
 Philippidemque cursorem eius generis, qui hemerodromi
 vocantur; ubi in cursoris, prorsus uti hic, nomine libri
 non conspirant, Phidippidem dantes. In Polluce III. 148.
 Φιλίππιδος ἡμεροδρόμος, hinc, opinor, acceptus: eadem Lu-
 ciani scriptura T. I. 727.. Plut. Malign. p. 862. A., Pausan.
 I. 28., Libanii T. I. p. 138., Plinii Hist. N. VII. 20., Solini
 Polyh. c. 1. Non me clam est, Viros clar. Salmasium Pal-
 meriumque Φιλίππιδην ubique praeferre ob Herodoti exem-
 plum: at dubium illud est. Retinebo tamen, valde me-
 tuens de explorata scriptoris eius veritate, Φιλίππιδην. He-
 merodromos, οὐ χρωμένους ὑποδήμασι ἐν ταῖς ὁδοῖς, Musonius ἀν-
 ποδησίαν collaudans in Stob. Serm. I. p. 18., testimonio esse
 voluit: plura de iisdem et elegantia vetus scriptor in Steph.
 Sched. VI. 2. WESS.

7. Ἀθηναίοισι κελεύσαι ἀπαγγεῖλαι) Eadem hinc de Pane
 narrat Pausan. I. p. 68. similia Suidas in Ἰππίας. Huic, a
 Miltiade forsan excogitatae, fraudi similem commentus
 est Pericles, narratam Frontino Stratag. I. cap. xi, 10. Et
 summi duces Archidamus, Agesilaus, Epaminondas, ple-
 bis superstitione scienter leguntur usu. Tegeatis non mi-
 nus quam Atheniensibus istam Panis adparationem visam
 fuisse veram ex Pausaniae constat Arcad. p. 710. In Schol.
 isto ad Aristidis Panathen. Philippidae, seu Phidippidae,
 dixisse fertur Pan: ὅτι τῇ μάχῃ παρτσομαι ἐπὶ δὲ Ἀθηναίους
 τιμᾶν με. Huic quoque divino iussui libenter Athenienses
 rebus compositis obsecundasse docet Herod. [lin. 12.] ἰδού-
 Herodot. T. VI. P. I. P

σαντο ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει Πανὸς ἱόν. Testis est et Pan ipse *Lucianus* T. I. p. 272. [Dial. Deor. XXII. 5.] Ἀθηναῖοι συμμαχίας οὕτως ἤριστον ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστεῖον ἤριθ μετὰ τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπῆλαιον. Panis αὐλῖον et τὸ τοῦ Πανὸς dixit *Aristoph.* Lys. vs. 722. et 910. Alia dedit *Meurs.* Athen. Att. II. c. 8. In Schol. ed. ad *Aristid.* T. II. p. 172., Pani dicuntur βαμὸν ἰδρύσασθαι et θυσίας ἐπιτελεῖναι. *Herodotea*, καὶ λαμπάδι ἰλάσκονται, [lin. 14.] *Meursius* attigit in Gr. Feriata voc. Λαμπάς. VALCK.

9. γινομένου σφίσι χρησίμου) Odiosa vocis ἤδη repetitio nunc cessabit. *Hermogenis* Schol. in praegressis eam neglexit, εἶπεν ὅντος αὐτοῖς repraesentans. Potior *Pass.* voluntas, in quam *Reiskii* inclinavit opinatio, mox, [lin. 10.] sicuti in duobus *Mastis*, τὰ δ' ἔτι legentis, proba utique sententia. Scholiastes ille τὰ δὲ καὶ ἰσχυρὸν tantum. *WESS.* — Quum in ed. Gron. aliisque ante *Wess.* sic legeretur, ἰόντος εἶπεν ἤδη Ἀθηναῖοις, καὶ πολλοῦ γινομένου ἤδη σφίσι χρησίμου, perspicte *Reiskius* monuerat, priori loco delendam ἤδη particulam: eamque cum Scholiaste *Hermogenis* recte ibi ignorant codices nostri F. et Paris. b. ac puto equidem etiam alii, in hisque cod. *Pass.* e quo quum notatum reperisset *Wess.* ignorare eum in hac regione istam particulam, ad iniquum locum referens eam notam Vir doctissimus, priori loco ἤδη tenuit, et posteriori loco abiecit. Pro εἶπεν, quod nunc legitur, forsan εἰπὼν scripserat *Herodotus*, ut voluit *Koen* ad *Gregor.* Dial. ion. §. 71. S.

CAP. CVI. 2. δευτεραίος ἐκ τοῦ Ἀθ. ἄστριος) Obscura de *Phidippide* *Plutarchi* insectatio est, iniusta tamen. Spatium ab illo cursore, absolutum biduo, stadiis mcccxl finit *Solinus* et magnus eius interpret p. 33.; *Plinius* vero mcccxl. Hist. Nat. VII. 20. ubi docte *Harduinus*. *WESS.*

Ibid. δευτεραίος --- ἢ ἐν Σπάρτῃ) Plusquam mille ducenta stadia biduo confecisse *Salmas.* monuit ad *Solin.* p. 45. Miror quod scribit *Plutarch.* de *Herod.* Malign. p. 862. *Phidippidem* παρακαλοῦντα Λακεδαιμονίους ἐπὶ τὴν μάχην ἐκ τῆς μάχης γεννημένον. Ante pugnam *Marathoniam* *Spartam* missus, victoriae reportatae nuncius *Athenas* venit, *Luciano* teste T. I. p. 727. [Pro Laps. inter Salut. c. 3.] Αἰγίται ἀπὸ *Μαραθῶνος* ἀγγέλλων τὴν νίκην εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἀρχοντας, --- Χαίρετε, νικῶμεν, καὶ τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ

τῇ χάριτι συνεκπνεῦσαι: ubi forte scribi praestiterit ἡ ἀποθνήσκον τῇ ἀγγελίᾳ. In Scholiis ineditis ad Aristidis Panathen. vatis iussu Plataeis missus ad ignem sacrum Delphis petendum ἀπῆλθεν εἰς Δελφοὺς, καὶ ἦλθεν αὐθημερόν χιλίους σταδίους ποίησας καὶ ἰλθὼν εἰς Πλαταιάς, καὶ ῥίψας ἐν μέσῳ τὸ πῦρ ἐτελεύτησε, μὴ ἐνεγκὼν τὸν κάμνον. VALCK.

12. ἢ γὰρ ἰσταμένου τοῦ μηνός ἐνάτη) Sermonis indolem hoc postulare Gronovius agnovit. Bene Vindob. et Plutarchus, in cuius Glor. Athen. p. 349. E. ἔκτη μὲν ἰσταμένη Βοηδromίωνος simili peccato. Superius c. 57. καὶ ἑβδόμας ἰσταμένου τοῦ μηνός. Plutarch. Sympos. VIII. p. 717. B. τῇ ἔκτη τοῦ Θερμηλίωνος ἰσταμένου. In talibus enimvero pauca abunde sunt. Hic criminosa Plutarchi accusatio Malign. p. 861. F. Herodotum asperissime stringens, examen meretur. Negat τῆς παλαιᾶν religionis Spartanos ab expeditionibus abstinuisse; audacter ea in re Pausaniae, Luciano, si tamen is auctor Ἀστρολογίας, c. 25., scriptori περὶ Ποταμῶν, cui Plutarchi nomen inponitur, Hermogeni, et quos plures Io. Meursius Miscell. Lacon. II. 9. adpellavit, obnixus. Ad hoc, partae victoriae Marathoniae diem sextum fuisse Boëdromionis, in perpetuum eius monumentum ad posteros sacratum: quod, ne vacillantem putes, ter insinuat, etiam in Camilli Vit. p. 138. A. Falsum propterea largiter Herodotum, alios turpiter circumscribere, coelum ipsum, dicrum rationem, omnes res confundere. Gravis profecto accusatio; sed in insectatoris reditura (sicuti prudenter Ioach. Camerarius Prooem. in Herodot. p. 715. ed. Gronov.) caput. Nam de lege, (verba eruditi eius viri sunt) deque praelii die, sua fide adfirmante utroque, venia, opinor, dabitur ei, qui fidem Herodoti, proxime ad Marathonii certaminis aetatem pertinentis, atque ex illis, qui conflictui adfuerunt, haud pauca edocti, pluris sibi faciendam quam Plutarchi putaverit. At sextus tamen Boëdromionis dies sollemnis illi victoriae Athenis? Esto. Quid enim, si mense, cuius nomen Herodotus pressit, Metagitnionē, quo Spartae Carnia celebrabantur, pugna in campo Marathonio fuerit pugnata? Carnia sane, pariterque luna, nondum pleno orbe fulgens, ne abitum Lacedaemoniis maturarent, impedimento erant, uti lib. VII. 206. Ita praelium festo illo die, quod accusator non dif-

fitetur, fuit prius, relato deinde in sextum Boëdromionis. Haec et plura pro *Herodoto* eruditissimus *Freret*, *Comment. Acad. Inscript. T. XVIII. p. 138, ed. Paris.* Dici speciose poterit, *Carniorum* nullam hic mentionem. Servemus ergo mensem Boëdromionem, et pugnam in xvi. eius diem conferamus. Nam Spartani nono mensis die ad belli consortionem invitati, post plenilunium confecto tridui itinere, Persis tantum quod profligatis, Athenas advolarunt. Sit, inquam, certamini dies xvi. Boëdromionis, potuit victoriae memoria anteverti, et sexto die sacrari, quod Mysteriorum sollemnia extremo eodem mense sanctissima essent, aut alia de causa. Neque insolens et praeter usum, ut victoriae sollemnis pompa alio celebraretur tempore, quam reportata ipsa fuerat. Persas Graeci ad Plataeas quarto Boëdromionis straverunt; *Eleutheria* tamen, recordationi eius rei dicata, die xiv. Maenacterionis peragebantur, *Plut. Aristid. p. 332. A.* Qua in opinione de consensu *Cl. Ed. Corsini* *Fastor. Attic. Diss. IV. p. 184. gaudeo.* Alia *H. Dodwell* de Cyclis *Diss. VIII. p. 330.* Utram autem cunque in re adeo remota adoptemus defensionem, *Plutarchus* causa cadet. WESS.

CAP. CVII. 3. ἐν τῷ ὕπνῳ) Quibus supervacuae hae voces, arbitrium illis relinquo. Adduntur infra c. 118. et 131. etiam III. 30. et 65., absunt VII. 12. De huiusmodi per quietem visis locasta callide, Πολλοὶ γὰρ ᾗδῃ καὶ ἐνίρασι βροτῶν Μυτρί ξυμινάσθησαν· ἀλλὰ ταῦθ' ἔγω Παρ' οὐδὲν ἴσθι, ἅπαντα τὸν βίον φέρει, in *Soph. Oed. Tyr. vs. 1000.*, quo et *Cl. Burmannus* usus ad *Suetonii Caesar. c. 7. Eum Casaubonum*que vide. Ego vero [lin. 4.] συνεβάλετο, cuius in talibus creberrimus usus, reposui. WESS.

12. παρὰ τὴν τε καὶ βῆξαι μεζόνως) Non sane miror, si istud quoque sternutamentum adparuerit ominosum *Herodoto*, εἰπόντι ὡς Ἰππίας - - ἔπαρε καὶ ἔβηξε μετ' ἑὸν τοῦ συνήθους, iuxta *Eustathium* in *Od. ε'. p. 647.* Ne *Xenophon* quidem παρμὸν memorare dedignatus in historia, *Cur. 'Anx. III. p. 178, 15.*, ne mali militibus videretur ominis sternutamentum, ut οἰωνὸν τοῦ Διὸς τοῦ σωτῆρος accipiendum persuasit. Insaniam popularem ridendo feliciter confutavit *Timotheus* apud *Polyaen. III. c. 10, 2. vid. Davis. in Ciceron. de Div. II. 40. VALCK.*

13. οἷα δὲ οἱ πρεσβυτέρῳ ἰόντι) Concinne Mss. quorum iudicio [lin. 12.] μέζον praestabilius. Vere deinceps ὁ δῶν. Eustath. Ἰαχὼν δὲ Φαυσιν ὁ δῶν, Iliad. A. p. 854, 14. [p. 795. ed. Bas.] testisque moris Ionici locupletissimus Hippocrates. Hippiae πταρμόν et dentem excussum exscripsit in Suidae Ἰππίας Aelianus aut Scriptorum alius quis. WESS.

CAP. CVIII. 4. πόνους --- συχνὸς ἤδη ἀναίρειον. 20) Scribendum arbitror ἀναίρειάτο, vel ἀναραιρίατο, positum Herodoteo more pro ἀνῆρηντο, susceperant, ut vertit Valla; qui, nisi sic legerit, sensit tempus idem requiri, quale praecesserat ἰδιώκεισαν. VALCK. — Perspecte Vir doctissimus; cuius emendationem Mssti libri firmarunt. S.

8 seqq. Quae dixisse narrantur Plataeënsibus Lacedaemoni, Herodoti praesertim ea de re iudicium, non miror invidiosa Spartanisque iniuria visa Plutarcho, qui T. II. p. 861. Οὐκ οὖν, inquit, εἰ μὴ κακοήθης Ἡρόδοτος, ἐπίβουλοι μὲν καὶ κακοήθεις Λακεδαιμόνιοι, ἀναίσθητοι δὲ Ἀθηναῖοι παρακροισθέντες, Πλαταιεῖς δὲ οὐ κατ' εὐνοίαν οὐδὲ τιμὴν, ἀλλὰ πολέμου πρόφασιν, εἰς μέσον ἐβίβησαν. Quid mirum inter aemulos, et suis quemque commodis invigilantes? Herodotea Spartanorum ingenio atque institutis minime disconveniunt. VALCK.

8. Ἡμεῖς μὲν ἐκαστέρῳ τε οἰόμεν) Suum scriptori rediit. Ἐκαστέρῳ alienum erat, corrigendumque ex Foesii (Oecon. Hippocr. p. 184.) doctrina. Herodoti sunt lib. III. 101. οὗτοι μὲν τῶν Ἰνδῶν ἐκαστέρῳ τῶν Περσέων οἰέονται. Hesychius: Ἐκαστέρῳ, πεπρωτέρῳ. Saepe Apollon. Rhod. IV. 90. etc. Mox ψυχρὴ ἐπικουρή [lin. 10.] uti νίκη ψυχρὴ IX. 49. et ἐλπίς ψυχρὰ Euripid. Iph. Aul. vs. 1014. et Iosephi Bel. Iud. I. 18, 3. WESS.

11. συμβουλευόμεν δὲ ὑμῖν δοῦναι ὑμῖας etc.) Res testificatione Thucydidis lib. III. 55. extra dubii periculum, non insectationis Plutarchi, malignitatis hic manifesta cubilia detegentis. Spartani-ne Plataeënsibus οὐ κατὰ εὐνοίαν, ut Atheniensibus se iungerent, suaserint; an hos bello Boeotico, Plataeënsium caussa, expositos voluerint; dictu quidem nunc difficile. Cognitissimi tamen Athenis totaque Graecia Σπάρτης ἔτακται, δόλια βουλευτήρια, Euripid. Andromach. vs. 446. WESS.

17. οἱ δὲ οὐκ ἠπίστησαν) Qui hic scribendum credidit οὐκ ἠπίστησαν, non recordabatur quod saepe legerat apud Sophoclem, ἀπιστῆσαι positum pro ἀπειθῆσαι. Saepius id ipsum legeremus apud veteres, si per correctores licuisset. Qui vulgo ἀπειθής, illis etiam ἀπιστος dicebatur: ἀπιστιῖν idem erat ac ἀπειθῖν, vel εἶναι ἀπειθῆ. Zonaras in Lexico Ms. Ἀπιστος λέγεται καὶ ὁ μὴ πειθόμενος, ὡς Φησὶ Πλάτων καὶ Ξενοφῶν Κύρου παιδείας α' (p. 4, 14. p. 26, 11.) Εὐπιστοτάτους, (τούς) εὐπειθιστάτους ἢ μάλιστα πειθόμενους. Luculentus testis est Harpocratio, Ἀπιστιῖν, ἀπὸ τοῦ ἀπειθῖν, dixisse scribens Antiphontem et Isocratem: Ἀπιστίαν, τὴν ἀπειθίαν, Demosthenem (p. 70, 43. p. 71, 53.) aliosque plures. Antiphontis oratio citata periit: in Isocratis vulgatur ad Philippum Epist. p. 409. A. εἰ μὲν ἐπίσθης - - εἰ δ' ἠπειθήσας: reponendum ἠπίσθης ex Harpocr. Conf. Hesych. in Ἠπίσθην. Inter Leunclavium et H. Steph. motam litem componere conatus Hutchinson apud Xenoph. Κυρ. Παιδ. p. 114. Sophoclis excitat loca, quibus nixus Stephano suffragatur: sed Sophoclea debet ille Aem. Porto, qui collegerat illa initio notarum in Xenoph. Ad Hesych. in Ἀπιστιῖν et in Ἀπιστος errat Küster: recte iudicat clar. Abresch. conf. Porti Lex. Ion. in Ἀπιστος et Ti. Hemsterhuis ad Lucian. p. 179. VALCK.

26. ταῦτα γινόντες ἀπαλλάσσοντο) In iudicio finium regundorum Boeoti non acquieverunt; inde ἀναγινόντες ἀπαλλάσσοντο, suadentes discesserunt Corinthii, ex fide librorum quorundam; pro Scriptoris dialecto haud insuave, uti H. Stephani Portique collectanea demonstrant. Sed muto nihil. De Hysiiis [lin. 31.] ante disputatum lib. V. 74. WESS.

CAP. CIX. [2 seq. ὀλίγους γὰρ εἶναι, στρατιῇ - - συμβαλεῖν) Intellige ὡς vel ὥστε συμβαλεῖν. S.]

6. ὁ τῷ νυάμῳ λαχὼν Ἀθ. πολέμαρχον) Athenis νυάμῳ τὰς ἀρχὰς αἰρεῖσθαι legitimum facit Pythagoras in Luciani Vitar. Auct. c. 6. et plures, a Davisio nominati ad Max. Tyr. Diss. XXII. p. 582. Io. autem Meursius, primum omnium Polemarchum Callimachum hunc creans, Att. Lect. II. 14. in fraudem Simsonium induit Chron. A. M. 3514., deceptum Pausaniae verbis I. 15., ubi Kühnius melius. WESS.

8. ἣν δὲ τότε πολέμαρχος Καλλίμ.) Incogitanter Io. Meursio Callimachus iste dicitur Athenis primus polemarchi munus

obiisse, Att. Lect. II. c. 14. Meursium sequitur Kühnius ad Poll. VIII. 92. Ut primus forte Polemarchorum Callimachus decem ducibus hoc tempore fuerit adiunctus undecimus, qui in acie honoratiorem ex lege locum teneret, (a qua suspicione non multum absuit Iac. Perizon. ad Aeliani Var. Hist. p. 421.) certo constat non primum fuisse Callimachum apud Athenienses polemarchum. Pausaniae verba I. p. 37. quibus solis niti potuit Meursius, vel aliter accipienda sunt, vel ita leviter refingenda, ut de Callimacho scripserit, ὅς, Ἀθηναίους πολέμαρχων, (vid. Herodiani Philetaer. a Piersono vulgatus p. 441.) ἤρξατο nempe μάχεσθαι, vel τῆς μάχης. Apud Herod. c. 111. τοῦ μὲν δεξιῦ κίρκος ἦν ἵστρο ὁ πολέμαρχος; Καλλίμαχος: de eodem Polemo Soph. p. 3. ἐξήρχε γὰρ, καὶ τοῖς πρώτοις ἔταττε αὐτὸν ἡ πολέμαρχος. Nobile votum, quo Dianae τῇ Ἀγροτέρᾳ ante pugnam Marathoniam se obstrinxerunt Athenienses, fecisse dicitur Callimachus polemarchus in Schol. ad Aristoph. Eq. vs. 657. Recte Meurs. observat, Athen. Att. II. c. 5., eadem sacra postea quotannis fecisse Dianae polemarchum, quia primus olim Callimachus polemarchus ita instituit. Nolle eadem pag. scripsisset vir egregius, votum illud, Dianae factum, ante Xenophontem Herodotum quoque retulisse lib. VI.; quem malignitatis accusat eo nomine Plutarchus. Apud Plutarch. T. II. p. 862. B. pro Φαῖι scribendum Φαῖι, nam votum nusquam memorat neque sacri solennis originem Herodotus, atque idcirco Plutarcho accusatur negligentiae I. c. ἰσπουδακῶς περὶ τὰς Ἀθήνας διαφερόντως, οὐδὲ τὴν πρὸς Ἀγρὰς πομπὴν ἱστορῆκας, ἣν πίμπουσιν ἔτι νῦν τῇ Ἐκατέρᾳ χαριστήρια τῆς νίκης ἱερταῖοντες: in var. lect. πρὸς Ἀγροτέραν legitur; nisi sit ex Codicibus, alterum non mutarem, imprimis cum sequatur τῇ Ἐκατέρᾳ. Scripserat-ne forsitan τῇ ἑκτῇ Θαρρῶνδῳ; Isthoc die quotannis Athenienses τῇ Ἀγροτέρᾳ ἀποδίδουσι τὰς χιμαῖρας iuxta Aelian. Var. Hist. II. 25. Qui huius sacri meminerunt viri docti, caute abstinerunt loco Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 302, 17. VALCK.

14 et seqq. ἐς κινδύνον ἦκουσι μέγιστον) Scribi potuit: νῦν γὰρ δὲ ἐξ οὗ ἔλθοντο Ἀθηναῖοι, ἐς κινδύνον ἦκουσι μέγιστον: ut forte legit Valla. Herodoteo, ἐξ οὗ ἔλθοντο Ἀθηναῖοι, idem significat hoc Demosth. p. 204. ἀφ' οὗ γέγονεν ἡ πόλις: et Lysiac p. 1155 B. ἐκ οὗ Ἀθηναῖοι αἰμυνηστοὶ εἰσίν. Deinceps, [lin. 28.]

ταῦτα ὃν πάντα, ait, ἰς σὶ νῦν ταῖσι: sicut Eurip. Phoen. vā. 438. Ἄλλ' εἰς σὶ ταῖσι τῶνδε διάλυσιν παῶν. Paene ultima Miltiadis, [lin. 51.] ἦν δὲ τῶν ἀποσπυδόντων τὴν συμβουλὴν ἔλη, satis adparet quid sibi velint: una tamen adiecta litera, una ablata, clariora evaderent: τὴν δὲ (nempe γνώμην) τῶν ἀποσπυδόντων τὴν συμβολὴν ἦν ἔλη. Sed eleganter corrigit Reiskius, ἦν δὲ τῶν ἀποσπυδόντων τὴν συμβολὴν ἔχρη: vertitque si vero iis adhaerescas qui student conflictum impedire. τῆς αὐτοῦ γνώμης ἐχόμενος dicitur Thrasybulus Thucydidi VIII. 81. De Callimacho polemarcho Polemon p. 16. τῶν ἄλλων πολέμαρχων διελίαν ἐντιθέμενων τῷ πλεῖσθι, ἢ τοῦτου ψήφος προσγενομένη τὴν ὅλην συμβολὴν ἐποίησε. Calida saepe ducum consilia suā videtur auctoritate moderatus polemarchus; cuius tamen in bellis sequentibus Atheniensium rara fit mentio. VALCK.

16. δίδοται) Laurentii palam est, nisi versio sit liberior, ad δίδεσθαι ducit; quo modo corrector Pass. et Reiskii conjectura. loco δίδεσθαι. Haud contemptibile vulgatum, (quod virum eruditum non fugit,) quid ab Hippiā Medisque in Athenienses decretum fuerit, significans. Tale δίδοται IX. 75. et δίδοται sive δέδοκται γίνεσθαι VII. 16. WESS.

22. κλεινόντων συμβαλέειν) lucundior additamento oratio, et consuetudini propior. Supra c. 106. ἦν -- μνηρὸς εἰνάτην εἰνάτην δὲ etc. et IX. 11. στείχοντας ἐπὶ τοὺς ξείνους; ξείνους γὰρ ἐκάλεον etc. Adde lib. III. 12. WESS.

32. τὴν συμβολὴν) Hoc flagitat res ipsa, optime ab Arch. oblatum. Necessitatem mutationis agnoscunt viri docti, de adhaerente ἔλη solliciti. Scite Reiskius, ἦν δὲ τῶν ἀποσπ. τὴν συμβολὴν ἔχρη: si vero iis adhaerescas, qui student conflictum impedire. Ἐχέσθαι τινος notum admodum: permutaturque in Cod. Ask. c. 116. εἶλον loco εἶχον. Abreschius ἦν δὲ τῶν ἀποσπ. τὴν συμβολὴν ἔλη, adscito ἢ γνώμῃ. Tritum sane Nostro ὡς ἐμὴ γνώμῃ αἰρίει II. 43. III. 45. IV. 127. plena dictione, quam defectam illis vocibus non recorder. Esto, in illo Msstorum silentio, sua cuique optio. Mihi dudum placuit, ἦν δὲ τὰ τῶν ἀποσπυδόντων τὴν συμβολὴν ἔλη, ut τὰ perierit ob sequens τῶν. WESS. — Vide Var. Lect. S.

CAP. CXI. 4. τὸν πολέμαρχον ἔχειν κέρασ τὸ δεξιόν.) Rhetor Glaucias in Plutarchi Sympos. I. 10. Aeanthis pugnā Marathoniā cornu dextrum Aeschyli testimonio con-

tribuit, atque ex illis Callimachum polemarchum fuisse, quippe Aphidnaeum. Quod non quidem recusandum, modo praecipua ratio Callimachi, tanquam polemarchi, ducatur. Rex olim in cornu dextro imperabat, teste Euripide Supplic. vs. 657. Mutata reipublicae forma polemarcho honor iste cessit. De serie tribuum, et quo se ordine exceperint, [lin. 5 seq.] ampla disquisitio Ed. Corsini Fast. Att. Diss. III. p. 119. et praecipue Diss. IV. WESS. — Conf. Taylor Lect. Lys. cap. 5. p. 235 seq. ed. Reisk. S.

CAP. CXII. 7. ὁρίωντες αὐτοὺς ὀλίγους) Eieci ἰόντας Codicum imperio; haud inmemor creberrimi in Musis, nec semper necessarii, eiusdem usus. Si narranti Pausaniae veritas constat, diu ante Athenienses δρόμῳ ἰς τοὺς Λακεδαιμονίους ἰχρῶντο Messenii, lib. IV. c. 8. Prisci certe Graeci non ita, Poëtā Iliad. Γ'. 8. indice. WESS.

13. πρώτοι τε ἀνίσχοντο) Ubi Miltiades Aristidis T. III. p. 283. ἰδιώτας ἐξαγαγόν, ὡς εἰπῶν, ἐπαυήγαγε νικηφόρους: Schol. in Codice clar. P. Burm. ἰδιώτας λέγει οὐ τῶν πελεμικῶν, ἀλλὰ νίκης -- ἡ -- οὐ μάχης ἀπίρους, ἀλλὰ τοιαύτης Μηδικῆς νίκης. καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ στ' λέγει, ὅτι τὸ (ἀν τότε;) πρῶτον Ἕλληνες ὑπίστησαν σχῆμα θιάσασθαι Μηδικόν. vid. Maxim. Tyr. xxx. 6. Aristoph. Nub. vs. 958. et 981. VALCK.

CAP. CXIII. 11. πῦρ τε αἶψον) Est cui πῦρ τε αἶψον blanditur, obliuio eam verbi formam Graecis auribus insolentem esse. Ignem sibi postulabant, quo fugientium Persarum naves incenderent. WESS. in Addendis. — Scribens ista Herodotus, ut multa saepius alia HomERICA, sic h. l. respexisse videtur illud Hectoris ex Iliad. δ'. 718. ἀclamantis Troianis, Οἴσσι πῦρ. S.

CAP. CXIV. 1. ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ) Glossam cum vera voce Gronovius mutavit optime. Πόνον, Nostri studio, Procopius creberrime: veluti, ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ γινόμενος, Bel. Pers. II. 25. Ex Sosicratia Graecis Rutilius Lupus de Figur. Sent. p. 3. Deinde in ipso belli labore ac periculo deseruit nos Philippus. Callimachi nomen, quod Codicibus nonnullis abest, delere non sustineo, quippe orationem colorans. Ipsum autem innumeris confixum sagittis et iaculis innotum stetisse, nugantur Rhetores: ἔμενον ἐν τῷ τῆς στάσεως σχήματι, καὶ ἰδοὺκε ἰσθάναι, πεσεῖν μὴ δυνάμενος, Polemo Qz. 1. p. 2. WESS.

4. Κυναιγίσιος) Sic *Aeschylus* fratrem plerique indigent. At Κυνέσιος est quemadmodum et schedis *Med.* et *Paris.*) ποῦτις. Οὐ σὲ μάκαρ Κυνέσιε, τὸν ὡς Κυνέσιον ἔγραψε Φᾶτις, *Anthol.* lib. IV. p. 433. ubi *Brodæus*. Laudabilis *Cynaegiri* audacia a *Justino* lib. II. 9. *Polemone* Or. 1. atque aliis ita pingitur, ut supra fidem longe sit. Fluxit ex frivola Atheniensium et Sophistarum iactantia, in certamine Marathonio inmanem in modum exultante. WESS. — Conf. *Iacobs* ad *Anal. Br.* T. II. p. 200. S.

Ibid. Κυναιγίσιος ὁ Εὐφρόνιος) *Cynaegiri* militis Atheniensis rabiem, Persicam navem manu retinentis, explicatius enarrat *Iustinus* II. 9. *Callimacho* quid evenisse diceretur tacet *Herodotus*, obortam Epizelo coecitatem tradens c. 117. Sophistarum ingeniis exercendis *Callimachus* praesertim et *Cynaegirus* praebuere materiam: duae nobis supersunt *Polemonis* orationes, utriusque laudes decantantis: de *Callimacho* non nominato vid. *Aristid.* Panathen. I. p. 216. *Scholiastes* ibi Ma. et *Cynaegiri* facinus enarrat, et *Callimacho* quid evenerit. Tres istos patriae defensores egregios memorant *Aelian.* de Nat. An. VII. 38. *Maximus Tyr.* V. 9. τὴν Κυναιγίρου χεῖρα, καὶ τὴν Πολυζήλου συμφορὰν, καὶ τὰ Καλλιμάχου τραύματα: ubi docuit *Davisius* alibi quoque *Herodoti* Epizelum [c. 117, 5.] dictum Πολυζήλον, et *Plutarcho*. Epizeli loco *Stesilaum* nominat cum *Miltiade*, *Callimacho*. et *Cynegiro*, *Tzetzes* Chil. I. vs. 867. Unum de decem ducebus *Stesilaum* in praelio cecidisse novimus ex *Herodoto*; plerorumque nomina ignorantur, quorum gloriam *Miltiades* obscuravit, qui δίκαιος αὐτὸς στρατηγὴσας, μόνος, ὡς εἰπῶν, ὀνομάζεται, καὶ ταῦτα Ἀριστίδου τοῦ Λυσιμάχου παρόντος, ut scribit *Aristid.* T. III. p. 286. Milites gregarios *Cynaegirum* et *Epizelum*, sive *Polyzelum*, in duces transformavit qui *Plutarchi* nomen mentitus confinxit *Parallela* quae vocant *minora*, T. II. p. 305. c. quique magnam mendacis libelli partem, ista quoque, descripsit *Stobaeus* p. 91, 11. Propter tot egregia vetustatis monumenta credere maluissem, *Stobaeanis* hic illic ex isto fuisse libello ab alia manu inculcata; sed in suo Florilegio eadem iam legisse *Photium* monstrant *Scriptores* citati, quorum nomina et opera pleraque etiam omnia ficta sunt. VALCK.

[5. τῶν ἀφάστων. Vide *Heynii* Observ. ad *Iliad.* 6. 717. et quae mox ad c. 115, 2. notamus. S.]

CAP. CXV. [2. *ἐξαναρπυσάμενοι*] Interpretatus sum in puppim remigantes, tamquam esset ἐπὶ πρύμνῃ ἀναρπυσάμενοι, quo Noster lib. VIII. c. 84. utitur: similiter Larcher, ils se retirèrent sans revirer de bord, coll. Schol. Thucyd. I. 50. Quae interpretatio haud male conveniret huic loco, si proris littori obversis stetissent naves. Atque hoc ipsum quidem ita cogitari posset, si ἀφλαστα, (c. 114, 5.) quae manū tenuisse Cynaegirus perhibetur, cum Grammaticis nonnullis (de quibus Heynius ad Iliad. ὁ. 717. et ἱ. 242.) eadem intelligere liceret quae alias ἀκροπόλια. Sed hi quum a doctioribus manifesti erroris arguantur, aplustre in πάππῃ navis fuisse praecise contendentibus; rectius ἐξαναρπυσάμενοι intelligitur citatis (valide pulsatis) remis sese recipientes. Neque enim magis huius loci est Gronovii interpretatio, quam Wesselingius etiam tenuit, navibus caeteris inhibuerunt, dictione ex Ciceron. ad Attic. lib. XIII. Epist. 21. repetita. S.]

4. τὰ ἐξ Ἐρετρίης ἀνδράποδα) Offenderunt Plutarchum τὰ ἀνδράποδα, de captivis Eretriensibus. Potuisset leniore vocabulo αἰχμαλώτους, uti deinceps, eos Scriptor describere: hic ex Persarum iudicio, quibus utique pro mancipiis capti illi, sive ἀνδραποδισμένοι post pauca. Mox [lin. 5.] ἀπικονίους ἰς τὸ ἄστυ speciem praefert, nihil amplius. WESS.

6. αἰτὴν δὲ ἔσχεν Ἀθηναίοισι etc.) Large cōiecturis indulgetur. αἰτὴν ἔσχεν Ἀθηναίοισι non aliud erit ac Ἀθηναίους, et hoc ἀντὶ τοῦ, οἱ Ἀθηναῖοι ἔσχον αἰτὴν, Athenienses culpam sustinuerunt; sic Portus, non considerato, ne quid amplius dicam, haec Athenienses non tangere, sed Persas. Plutarchi αἰτὴν δὲ ἔσχον laudatore gaudet docto viro, acceduntque ex parte quadam libri αἰτὴν ostendentes: tum mox [lin. 7.] αὐτοῖσι, uti duobus in Codd., oportebit. Sententia sane tolerabilis: Ferebantur Atheniensibus ipsis Alcmaeonidarum fraude haec machinati. Non raro enim αἰτίαν ἔχουσιν, idem ac, dici, nominari, ferri, κατηγορεῖσθαι, Casaubono in Athen. IX. 2. [Animadv. T. V. p. 15. nuperae edit.] eiusque exemplo ad Aeschin. Dial. 1, 2. Horreo, docte monentibus. Sed enim ἔσχον nusquam in schedis. Gronovii sententiam, inpeditam multum, adnotationes explanant. Vulgata mihi non displicent, modo αἰτὴν δὲ ἔσχεν αὐτοῖς ἐν Ἀθηναίοισι struantur. Consimili-

ter lib. V. 70. τὸν δὲ Κλειμένην εἶχε αἰτίν Φωτᾶν: et cap. 71. Φοιῦσαι δὲ αὐτοὺς αἰτίν ἔχου Ἀλκμαίωνιδας: quae et in *Porti* penu. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

Ibid. αἰτίν δὲ ἔσχε Ἀθμ.) *Plutarchi* editi lectio T. II. p. 862. c. αἰτίν δὲ ἔσχεον, mihi, ut aliis, genuina videretur, nisi hic sequeretur αὐτοὺς. Αἰτίαν ἔχω, ut saepe apud alios, apud *Plutarchum* etiam significat dici, perhiberi, ex. gr. T. II. p. 803. c. 807. E. 850. B. 959. E. 1134. B. vid. *Casaub.* in *Athen.* IX. p. 368. b. Mos usitatus scribendi illic quoque substitui potuit *Herodoteo*. Quod aliis diceretur, αἰτίας ἔχουσιν Ἀλκμαίωνιδαι Φοιῦσαι αὐτοὺς, vel τοῦ Φόνου αὐτῶν, (ut *Aesch. Eumen.* vs. 582.) id *Herodoto* dicitur, Φοιῦσαι αὐτοὺς αἰτίν ἔχει Ἀλκμαίωνιδας, V. 71. ut c. 70. τὸν Κλειμένην εἶχε αἰτίν Φωτᾶν. Ad istam normam ordine suo hic verba collocari potuerant: αἰτίν δὲ ἔσχε αὐτοὺς (iv) Ἀθμῶν αὐτῶν ἐκινούσῃ, istud excogitasse perhibebantur apud *Athenienses* ἐξ Ἀλκμαίωνιδῶν μηχανῆς. *Plutarchi* tamen lectiquem, si *Codices* praeberent, reciperem. VALCK.

CAP. CXVI. 2. ὡς ποδῶν εἶχον) *Medicei* hunc non capio; scribae peccatum ex εἶχον formasse videtur. Infra lib. IX. 58. ὡς ποδῶν ἑκάστος εἶχον: et VIII. 107. ὡς τάχους εἶχε ἑκάστος, sic enim scripti *codices*. WESS.

Ibid. Ἀθμῶν δὲ, ὡς ποδῶν εἶχοντο, τάχιστα ἰσθμῶν. Dubito sit-ne τὸ τάχιστα natum ex interpretamento; sed minime cunctanter corrigo, ὡς ποδῶν εἶχον. Hoc in talibus semper invenietur: ὡς ἑκάστος τάχους εἶχε ὡς εἶχον τάχους, ὡς ποδῶν, vel ἢ ποδῶν εἶχον, apud *Thucyd.* p. 440, 6. 447, 39. *Demosth.* p. 740, 148. *Xenoph.* p. 309, 41. etc. *Herodotus* IX. 58. ἰδίῳ ποδῶν ὡς ποδῶν ἑκάστος εἶχον, quantum quisque pedibus valebant. VIII. 107. ὡς τάχους εἶχε ἑκάστος restituetur ex *Codd.* vid. *Diss. Herod.* p. 129. et *Clar. Wess.* ad *Diodori* II. p. 628. De aquila eleganter *Aelian.* Nat. Anim. VII. 11. ὥσπερ οὖν ὀρυγῆς τι ἅμα καὶ πτερῶν εἶχεν ἐμπνέειν, quanto potuit maximo alarum volatu, *Gesner.* *Livius* XXXV. 26. cetera clas- sis, praetoria nave amissa, quantum quaeque remis valuit, fugerunt. Aut ad hunc e campo *Marathonio* properantium reditum, aut ad illud tempus, quo primum obviam ibant *Persis*; pertinet quod scribit *Clemens Alex.* I. Strom. pag. 418. VALCK. — Potuerat quidem abesse vox τάχιστα: potest vero etiam, pro copia praesertim quam amat

Noster, percommode locum suum fueri. Et verba quidem commode sic distinguuntur: Ἀθηναῖοι δὲ, ὡς ποδῶν εἶχον, τάχιστα etc. Possis vero etiam τάχιστα tamquam ad ὡς perti- nens accipere, quasi dixisset ὡς τάχιστα εἶχον ποδῶν. S.

4 seq. Ἡρακλίου - - ἐν ἄλλῳ Ἡρακλ.) Duo illa Herculis templa Harpocratio etiam memorat in Ἡράκλεια, ubi Val- lesius attigit Herodotea. VALCK.

CAP. CXVII. 2. κατὰ ἐξακισχιλίους etc.) Plutarchi Ma- lign. p. 862. D. iudicio, ἀνατίτραπται τῆς νίκης τὸ μέγεθος, καὶ τὸ τέλος εἰς οὐδὲν ἤκει περιβοήτου κατορθώματος, ob exiguum adeo caesorum numerum. Quod illi condonamus, ni- mium memori inscriptionis, Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαρμαρῶνι ἔστησαν Μήδων ἐννέα μυριάδας. Herodotus veracis of- ficiam Scriptoris functus est, Atheniensium laudibus nec detrahens, neque, quod exprobratum acerbius, blandiens. Ceterum Epizelus Cuphagorae fil. recentioribus Πολύζηλος audit, Plutarcho, Suidae, Stobaeo et Maximo Tyr. Diss. V. ubi p. 513. Cl. Davisius. WESS. — De Epizelo etiam Val- lesianar. monuerat, ad cap. 114, 4. S.

10. λίγειν δὲ αὐτὸν ἤκουσα) Sic acceperunt ista nonnulli, ac si ipsum narrantem audisset Herodotus Epizelum; quae ab aliis accepisse se duplici formula significat. Contra IX. 16., ταῦτα ἦδη τὰ ἐπίλοιπα ἤκουον Θερσάνδρου: hinc utique lon- ge diversum esset, λίγειν ἤκουσα (vel ἐπυθόμην) Θέρσανδρον. In his errantes recte corrigit eruditus Auctor des Essais de Critique p. 187. VALCK.

CAP. CXVIII. 4. ζήτησιν ἐποίητο τῶν νεῶν) Cor- rigendum suspicor, ἐξέτασιν ἐποίητο: neque enim quae adessent quaerendae naves erant, sed perscrutandae; λίαν ἀμφιβῶς ἐξετάζον invenit Datis in Phoenissa nave signum Apollinis, a sacrilegis furtim atque inscio duce subre- ptum. Phrases sunt usitatissimae, ἐξέτασιν ὄπλων ποιῆσθαι, vel ἀνδρῶν, vel τοῦ ἱππικοῦ. In Attica lege, quam habet Pe- titus p. 209., pro Γινέσθαι ζήτησιν, emendari debet, γινέσθαι ἐξέτασιν πάντων τῶν ἐγγεγραμμένων τοῖς Δημόταρχοις γραμματεῖσι: ut legitur in Isaai fragmento apud Dionys. Halic. T. II. p. 274, 11. conf. Harpocr. in Διαψήφισις. VALCK. — Vo- cab. ἑταρῶν non debuisse sollicitari, ut taceam librorum omnium, et Suidae (voc. Δῆτις) consensum, vel frequens usus vocabuli ἐταρῶν, inquisitor, poterat docere, de quo consuli Harpocratio potest. S.

10. *ἰς Δῆλον τὸ Θαλαίον*) *Pausanias*, repertam in navi Phoenissa Apollinis imaginem Nostri verbis describens, traditam ait lib. X. c. 28. pag. 867. *Ταναγραίοις ἰς Δῆλον*, contractiore usus narratione. Namque in Tanagracorum agro, ipsisque Boeotiae finibus maritimis *Delium* illud; de quo ad *Diodori* XII. 69. Multum autem conducunt ad *Herodoti* finiendam aetatem xx. isti, quibus evolutis in Tanagracorum *Delium* Apollinis signum rediit, anni. WESS.

CAP. CXIX. 9. *Ἀρμόρια*) In barbara voce nihil tento, ignarus quid praestet: certum est, discrepare, situm si spectes, abe similis tituli loco lib. I. 185. *Philostratus* collocat, ex *Damidis* monumentis, Eretrienses in Medorum regione, unius, sed citati cursus, dici itinere a Babylone, Vit. Apoll. lib. I. 24. Itaque, nisi a *Damide* decipimur, medii ferme Susa inter et Babylonem sedes a *Dario* acceperunt. WESS.

13. *ἀρύνονται*) Sic malui, ut propior ad verum via foret. Scripsisse *ἀρύνονται* aut *ἀρύνονται* doctiores consentiunt: nam *Porti ἀρύνονται* pro *communī ἀναρύνονται*, hocque pro *ἀναρύνονται* placere non potest. Fontem *Philostratus* bitumine, oleo et aqua, sale neglecto, scaturiisse, imprudenter perhibet. WESS. — Vide *Var. Lect.* Quemadmodum perinde et *ἀφύω* et *ἀφύσσω*, sic perinde et *ἀρύνω* et *ἀρύνσω* olim in usu fuisse probabile est; unde substant. *ἀρύνω*, haustum. S.

18. *τὸ δὲ ἔλαιον συνάγουσι ἐν ἀγγείοις, τὸ*) Horum ultima quatuor docta [si Deo placet] disputatione hinc *Cel. Gronov.* amovet. Tum equidem *τὸ δὲ ἔλαιον οἱ Πέρσαι καλοῦσι τοῦτο ραδινάκην* ex schedis legerem, ut illud duntaxat oleum *Radinacen* Persae nuncupaverint. Habent tamen *τριφάσια* *ἰδοί*, quae amoliendis auxiliantur: bitumen et sales statim ut diffusa sunt, dicuntur concrevisse: et, quid oleo factum, tacebitur? At premere hoc renuo. De cultu, scribendi modo, et Eretriensium exsulum sepulturne ritu *Philostrati* *Damis* plura, nonnullis intempestiva *Clar. Olearii* curra perversis. WESS. — Non fere dubitandum videtur genuina esse quatuor ista verba, quae cum *Aldo* codices *Arch. Vind.* et *Pd.* agnoscunt, in pluribus quidem aliis neglecta. In eorum autem numero, qui illa ignorant, poni debuisse etiam *Pass.* videtur, qui deinde cum aliis, quibus

illa desunt, vocem τοῦτο inserit; quam vocem haud dubie eodem loco etiam codex *Med.* exhibet, licet adnotare neglexerit Gronov. Caeterum perantiquus et ad iudicandam *codicum Herodoteorum*, qui ad nostram aetatem pervenerunt, cognationem notabilis est iste Librorum dissensus. S.

CAP. CXX. 7. μετὰ δὲ αἰνίσαντες) Aequè concinnum αἰνίσοντες ex membranīs. Venerunt Spartani τῇ ὑστεραίᾳ τῆς μάχης in *Platon. Menex.* p. 240. c. WESS.

CAP. CXXI. 1. Quod hic legitur Θώμα δὲ μοι, idem fuit in *Plutarchi Malign.* p. 862. f. olim, prava nunc et hiante oratione, sed facillime hinc sarcienda. WESS. — Lacunam apud *Plutarchum* ex *Nostro* supplevit nuper Editor *Hutten*, Vol. XII. p. 310. S.

Ibid. εὐκ ἐνδίκωμαί τὸν λόγον) Narratam sibi, vel ab aliis scripto mandatam, Atheniensium quorundam suspicionem tot argumentis repellit *Herodotus*, ut in his etiam vendandis modum excessisse videatur *Plutarchus* de *Herod. Malign.* p. 862. E. et 863. contendens primum et solum *Herodotum* istam accusationem commemorasse: πρῶτος, inquit, ἀνθρώπων ἐπὶ νήνοχος ἐγκλήματα. — σὺ κατηγορεῖς, εἴτα ἀπολογεῖ καὶ γράφεις κατ' ἐπιφανῶν ἀνδρῶν διαβολαῖς, ὥς πάλιν ἀναμείβε. ἀπιστῶν δὲ, σὺ αὐτῷ δηλονότι, σὺ αὐτοῦ γὰρ ἀκήκοας λέγοντες, Ἀλκιμαωνίδας ἀνασχῆν ἀσπίδα νικημένους καὶ φεύγουσι τοῖς βαρβάροις. VALCK.

4 et seqq. Καλλίη — Ἰππονίκου δὲ πατρί etc.) Horum vellem historicus mentionem omisisset, haud sane necessariam. Quod prioribus subdit *Plutarch.* de *Callia* et *Hipponico*, habet illud multo maiorem veri speciem; nam isthac certe via sibi videtur *Herodotus* occasionem parasse *Calliam* laudandi, patrem *Hipponici*; patri, sic legitur apud *Plutarchum*, προσέψας τὸν υἱὸν Ἰππόνικον, ὃς ἦν καθ' Ἡρόδοτον ἐν τοῖς πλουσιωτάτοις Ἀθηναίων. Ista quidem acerbissima videbitur criminatio consideranti quae *Plutarchus* alibi de *Herodoto* prodidit, suos etiam nonnunquam testes excitans, veluti *Diylum* historicum Atticum p. 862. B. et 864. c. D. *Aristophanem* Boeotum, quaeque *Nostro* minus honorifica narrat *Dion Chrys.* in *Corinthiaca* p. 456. c. Sed ista *Plutarchi* difficultate non carent: neque enim *Herodoto* fuisse dicitur *Hipponicus* unus ex Atheniensium ditissimis, nec

primi istius Calliae filius Hipponicus aetate floruit *Herodoti*. Suspicio verba quaedam *Plutarchi* transposita sic in proximis olim fuisse lecta: Τοῖς δὲ Καλλίῳ τοῦ Φαινίππου χρησάμενος ἑταίροις, καὶ προσάψας αὐτῷ τὸν υἱὸν Ἰππώνικον, ὡμολόγησεν ὅτι μὴδὲν τῶν πραγμάτων δεομένων, ἀλλὰ θεραπεία καὶ χάριτι τοῦ Ἰππώνικου (ὃς ἦν κατ' Ἡρόδοτον ἐν ταῖς πλουσιωτάτοις Ἀθηναίων) τὸν Καλλίαν παρεμβάλεν: ut Calliae laudes filiique Hipponici nomen in hac historiae partem inculcasse dicatur, quo gratificaretur Hipponico, huius nominis in ista familia secundo, qui, κατ' Ἡρόδοτον, aetate *Herodoti*, unus erat ex *Atheniensium* ditissimis. Primus quidem Callias Phaenippi fil. fuit pecuniosus; sed secundus praesertim Callias, thesauro quodam ditatus, [conf. *Athen. lib. XII. cap. 52.*] filium reliquit Hipponicum itidem secundum, qui (*Plut. I. p. 321. n.*) Graecorum fuisse fertur ditissimus. Callias iste secundus, velut Princeps legationis ad *Artaxerxem* missae, *Herodoto* quoque memoratus in transcurso *lib. VII. c. 151.* Idem *Aristidi* velut aequali dissimillimus saepius opponitur: vid. celeberr. *Hemsterh. ad Luciani Timon. pag. 157.* Quod legitur apud *Stobaeum p. 521, 13.* εἶγε μὴ τῶν ποτὶ Ἀθηναίων ὁ πλουσιώτατος ἀμείνων ἦν Ἀριστιδίδου καὶ Σωκράτους (Θμιστοκλῆς ὁ Νεοκλῆους) ἐν πείνῃ τῆς ἀρετῆς: id mea sententia ferri nequit: scioli videtur adsummentum Θμιστοκλῆς ὁ Νεοκλῆους, et non nominatus Callias Hipponici fil. fuisse designatus: conf. *Aristides Soph. T. I. p. 340. Lucian. T. II. p. 638. et 696. Themist. II. p. 36. n.* Huius familiae historiam non paucis adhuc difficultatibus impeditam fatetur vir summus ad *Lucian.* [*Hemsterh. ad Tim. I. 1.*] Qui de illa egerunt, citantur ad *Diodor. Sic. lib. XII. cap. 4. n. 23.* VALCK.

CAP. CXXII. 1 et seqq. Καλλίῳ δὲ τούτου etc.) Memorabile Calliae elogium cur trium Codicum scriptores contemptui habitum praeterierint, caussam non perspicio, nisi illi id ignorarint, adsutum aliunde. Gronovio cupide largior, rerum nexum, si omnia ista exsulent, non dissolvi: perhibere praeterea honoris et magnificentiae testimonium, quale vix aliud. Si *Herodoto* auferantur, id sane fatendum est, non indocti admodumque recentis esse hominis, sed adprime in Calliae negotiis et familia calientis. Pertinet eo victoria Olympica, quam Olymp. LIV.

indeptus est, *νενικηκώς ἔππῳ*, ut scholia habent ad Comici Nuh. vs. 284. Io. Meursius oblitus eorum, quae in *Herodoto*, imprudenter ex Critici Olympiade LIV. fecit *τετάρτην καὶ ἑβδομηκοστὴν*, sive LXXIV., de Archont. lib. II. 4. Pisi- strati enim bonorum sector vitam tam longe haud extendit. De Phaenippo Calliaeque gente plura Palmerius Exercit. p. 754. et Perizon. ad Var. Aeliani XIV. 16. WESS.

Ibid. Καλλίῳ δὲ τοῦτου ἄξιον πολλὰ χροῦ etc.) Hic sane mi-
ror Codicis Medicei bonitatem, in quo nihil horum repe-
riri scribit Gronov. Quod viro clarissimo, idem mihi
quoque verum videtur, quaecumque continentur hoc ca-
pite in laudem Calliae, ab alia fuisse manu adiecta, ho-
minis forte non longe recentioris in gratiam Calliae cuius-
dam vel Hipponici: atque idem sensisse videntur antiqua-
rii, qui in Codicibus ista censuere praetermittenda: sed,
si vel in omnibus legerentur, nihilominus indigna prorsus
illa iudicarem Herodoto. Quibus illa modis lecta sibi
Plutarchus excepisset, turpi adulatione in laudem ditissi-
mae familiae composita! [At satis invidiose *Nostrum* in-
cusavit *Plutarchus*, Calliae laudes non nisi in Hipponici gra-
tiam ab illo huic narrationi fuisse insertas.] Horum con-
ditor, imitator ille quidem *Herodoti*, sibi tamen nati-
vam in scribendo faciem dissimulare non potuit. Prima
illa, Καλλίῳ δὲ τοῦτου ἄξιον πολλὰ χροῦ μνήμην ἔστι πάντα τινὰ
ἔχειν, Sophistam sapiunt, non Herodotum; quem, isto
nusquam modo loquentem, ordine verborum perturbato
voluit imitari. ἄξιόν ἐστι sequente infinitivo non est He-
rodoteum, quantum memini. [At vide hoc ex lib. I. c. 14,
6. τοῦ μάλιστα μνήμην ἄξιον ἔχειν ἔστι.] Sed cur tandem
deceat unumquemque istius Calliae πολλὰ χροῦ meminisse? [Quid-
nā vero πολλὰ χροῦ, qualibet oblata occasione, laudetur ab om-
nibus vir laude praecipua dignus?] τοῦτο μὲν, inquit,
--- τοῦτο δὲ, --- τοῦτο δὲ ---, tria nobis enumerat, pro-
pter quae memoratu videri deberet omnibus dignissimus:
τοῦτο μὲν γάρ, αἰτ', τὰ προλελεγμένα ὡς ἀνὴρ ἄκρος ἐλευθεῶν τὴν
πατρίδα. Quenam illa tandem? virum praecellentem Pisi-
stratum oderat invidus, et, ut erat pecuniosus, eiecti quae
publicata fuerant emit. [At de eodem viro ibidem memo-
raverat *Herodotus*, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἔχθιστα ἐς αὐτὸν πάντα ἐμη-
χανῶτα.] Τούτῳ δὲ, αἰτ', τὰ ἐν Ὀλυμπίῃ ἐποίησε, ἔππῳ νικῆσας etc.

Herodot. T. VI. P. I.

Q

Sed quid ibi fecit adeo prae ceteris laudabile? an forte τὰ πινύια θύσας totam panegyrim excepit convivio? nam ἱππικῆσαι, et τεθρίππων δεύτερον γίνεσθαι, quod cum multis habuit commune, nihil adeo erat cur prae aliis Nostro memoratis Olympionicis posterorum esset memoria dignus. Φανερὸν δῆναι ἐς τοὺς Ἕλληνας πάντας μεγίστης δαπάνης: ea, opinor, laus, si quid illa est, Callias et Hipponicis congruit. [Atqui est hoc illud ipsum, quod paullo ante requirebat Vir doctissimus, quaerens: *An forte τὰ πινύια θύσας totum panegyrim excepit convivio?* Sed et ipsae per se victoriae in illis certaminum solennitatibus reportatae quanta fuerint apud Graecos laudis materia novimus omnes: earumque mentionem ab eodem Herodoto in virorum quorumque elogiis, quos Musae eius illustrant, frequentissime factam videmus.] Quod addit denique *de filiabus*, in libro Oeconomico patribus forsitan in exemplum proponi potuerat; sed propterea nunquam in historia Herodoto Callias fuisset dignus visus seculorum memoria. [Immo vero ipsa illa admirabilis amabilisque aequitas et indulgentia, qua adversus filias suas usus erat Callias, quo magis aliena illa fuit a constanti Graecorum more, tanto maiori laude et honorifica ad posterum commemoratione digna videri Scriptori nostro, optimo viro, debuit.] Tandem abiiciantur ista; et Herodotea male divulsa cohaerebunt. VALCK. — Ego vero mihi videor luculente satis ostendisse, immerito τοθείας adeo suspectam Herodotoque indignam visam esse Viris doctissimis istam de Calliae laudibus παρενθήκην. S.

CAP. CXXIII. 10. ἔπαισαν τοὺς λοιποὺς τυραννεύοντας) Inculcarunt ex praecedentibus λοιποὺς, hic prorsus inutile. Non equidem nescio defensionem vocabulo quaesitam ex lib. VII. 41., sed debilem admodum. Reiskii conjectura postulat τοῦ λοιποῦ, deinceps. WESS. — Quum paullo superius, pro λοιποὺς, quod Wess. cum Gronov. receperat, ὑπολοιποὺς alii dederint libri, haud incommode λοιποὺς, hic tueri suum locum posse videtur. S.

CAP. CXXV. 11 seqq. ὁ δὲ Ἀλκμαίων πρὸς τὴν δωρετὴν -- τοιαῖα ἐπιτηδεύσας προσέφειρε etc.) Primum προσέφειρε scribi malim una litera auctius προσέφειρε. Aviditas Alcmaeonis, dono nondum contenta, πρὸς τὴν δωρετὴν τοῦσαν τοιαύτην τοιαῖα ἐπιτηδεύσας προσέφειρε: insuper talia commentus est.

Commentum hominis ridiculum indignatus his enarrat *Dion Chrys.* primum paucis sub finem Or. XVII. p. 253. deinceps explicatius et ad Nostri ductum, Or. LXXVIII. p. 659. Thesaurum scribit ingressum Alcmaeona χιτώνα τε ποδήρη καταζωσάμενον, καὶ τὸν κόλπον ἐμπλήσαντα γυναικίῳ καὶ βαθύν, καὶ τὰ ὑποδήματα ἐξεπίτηδες μεγάλα καὶ κοῖλα ὑποδήσάμενος· τίλος δὲ τὴν κόμην διαπάσαντα (leg. διαπάσαντα ex *Herod.*) καὶ τὰ γένεια τῷ ψήγματι, καὶ τὸ στόμα ἐμπλήσαντα καὶ τὰς γνάθους ἐκατέρως, μόλις ἔξω βυθίζειν, --- γέλωτα καὶ θίαν Κρείσῳ παρέχοντα καὶ Λυδοῖς. In *Herodoteis Diss. Clar. Wess.* p. 116. obtulit κόλπον πολλόν, procul dubio genuinum: [lin. 13. ubi alii βαθύν.] illinc parum distant *manus quantum extendi poterant, πολλαὶ χεῖρες* dictae *Callim. Hymn. Dianae* vs. 27. *Sophoclis*, πολλὴν γλαῖτταν ἐκχέας μάτην in *Stobaeo* pag. 163, 27. quaeque dantur similia. **VALCK.** — Κόλπος πολλός, sinus amplius. Ut πλῆθος, I. 203, 6. 204, 4. IV. 123, 10. (ubi vide *Adn.*) sic et πολλός, de amplitudine, IV. 39, 8. 109, 9. VII. 14, 7. Verbum vero προσέφερε sollicitatum nollem, peraptum huic loco; ad donum illud (scil. capiendum) tale inventum adtulit *Callias*. Ipsa illa notio, quam verbo προσεφεύρι expressam *Valckenarius* voluerat, in verbo ἐπιτηδύτας inest. S. |

12 seq. ἐνδὺς κίθωνα μέγαν) Adiectivo ὀβ *Med.* silentium infestior *Cl. Gronov.* fuit; non ego. *Dio Chrysost.* explicat χιτώνα ποδήρη, bene satis, Orat. LXXVIII. pag. 659. v. Mox κόλπον πολλόν non adspernor, ob *Eustathium*: [vide *Var. Lect.* et *Adnot.* proxime praecedentem.] potuit utique ex rariore usu librariis displicere, et propterea mutari. *Dio* tamen γυναικίῳ καὶ βαθύν sinum fuisse ait. Quod *Eustathius* autem κόλπον interpretatur τὸ ἄνω τοῦ πέπλου, minime laudo: improbat et *Gronovius* similem glossam *Varini Favonini*, ex *Homeri* sumtam explanatore. *WESS.*

16. παρίσταξε παρὰ τὰς κνήμας) *Harpocratonis* Ἀποτάξαντα, ἀντὶ τοῦ φεράξαντα τὸ τρῆμα, καὶ ἀπεπληρώσαντα, Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἱστορίᾳ, huc olim referri posse putabam, siquidem nulla huic verbo opportunior tota hac *Musa* statio. At vide, quae supra c. 44. disputata fuerunt. Κοθέωνους ubique instauravi, schedis et *Scriptore* lib. I. 155. praecuntibus. ~~Adoleant~~ *Iones* Θ In T saepe convertere, vicissim quoque, nec promiscue in omnibus tamen. *WESS.* — Ad-

vertere quidem animum Editoris debuerat scriptura illa *κοτόρρις*, quam ter deinceps hac in pericope exhibet *Aldinum* exemplum. Sed suspectam eandem reddere utique debuit quum aliorum omnium librorum dissensus, (nam etiam ms. *Pass.* cum aliis *κοτόρρ.* scribit, quem in *Var. Lect.* ad h. l. nominare oblitus sum.) tum quod a nemine Grammaticorum adnotata ista scriptura reperitur. Facere quidem cum *Aldo* videri codex *Med.* poterat, eo quod scripturam istam *Gronovius* tenuit, qui in Nota ad *lin.* 14. diserte etiam ait, in cod. *Med.* *κοτόρρις* *οδς* scribi. Sed; aut valde equidem fallor, aut ista Notula solummodo ad vocem *οδς* pertinet, quam ibi codex *Med.* cum *Ask. Passi* et *F.* pro *τοὺς* habet: scripturam *κοτόρρ.* vero (quam in cod. *Med.* sicut in aliis repertum iri, si quis eum denuo excusserit, suspicor) enotare ex illo codice olim neglexerat *Gronov.* quum illum Florentiae tractaret, quemadmodum multa alia diligentiam illius effugisse compertum habemus. Virum vero doctum, qui *Aldinae* praefuit editioni, subinde contra praescriptum codicum, et praeter necessitatem, verborum formas obtrusisse *Herodoto*, quas ionismus requirere illi visus erat, iam identidem observavimus. S.

19. *διαπάσας*) *Dio Chrysost.* τὴν κόμην διαπάσαντα καὶ τὰ γένια τῷ ψήγματι reliquisset, dubio caret: absurdum *διαπάσαντα* explosum merito est. Tangit *Rhetor* eandem historiam *Or.* xvii. p. 253. c. Quid *Tzetzae* oculos, ut *Alcmaeonem* dentibus comam, auro gravem, dixerit retinentem, praestrinxerit, non adsequor. Falsum certe et nugatorium de *Pindaro*, quasi eadem ille de *Alcmaeone*. Graecos eius interpretes ad *Pyth.* *Od.* VII. iustius nominasset. *WESS.*

26. οὕτω τεθριπποτροφέας) In argumento secundo *Nubium Aristoph.* ἡ τῶν Ἀλκμαεινιδῶν οἰκία --- ἔξ ἀρχῆς, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος, τεθριπποτρόφος ἦν καὶ πολλὰς ἀνηρημένη νίκας, τὰς μὲν Ὀλυμπιάσι, τὰς δὲ Πυθοῖ, etc. *Bigis* primus *Atheniensium Alcmaeon* victoriam reportasse dicitur *Olympiacam Isocrati Or.* de *Bigis* p. 351. c. ζήντι πρῶτος Ἀλκμαίων τῶν πολιτῶν Ὀλυμπιάσιν νίκησι. *VALCK.*

27. Ὀλυμπιάδα ἀναιρέσαι) In laudibus *Alcmaeonidarum* apud *Pindarum Pyth.* *Od.* VII. 13. praeter alias sacrorum

certaminum victorias, *μία δ' ὑπερεπὶς Διὸς Ὀλυμπίας*, a Criticis Megacii, Alcmaeonis patri, Olymp. xlvii. assignata: quorum quidem adfirmatio haud scio an Poëtae, unam duntaxat Olympicam Alcmaeonidarum lauream celebrantis, bene consulat famae, si Alcmaeoni, Megacii fil., altera debeatur ex Nostri testimonio. Malim opinari, idem Olympici ludi praemium a Pindaro et Herodoto praedicari. WESS.

CAR. CXXVI. 5. τοῦ Μύρωνος, τοῦ Ἀνδρίω) Avus Clisthenis Pausaniae II. 8. Πύρρον est, ubi Kühnius Orthagorae Sicyonii tyranni filium censuit, Andrei sive Andreas non recordatus. Orthagoram, familiae principem, agnovi lib. V. 67., deditque eundem Plut. Ser. Num. Vind. pag. 553. A., Σικωνίους μὲν Ὀρθαγόρας γενόμενος τύραννος, καὶ μετ' ἐκείνου αἱ περὶ Μύρωνα καὶ Κλισθένην, τὴν ἀπολασίαν ἔπαιναν, verum Myroni titulum egregie asserens, in Pausania vitiosum ac reformandum. WESS. — Proavo Clisthenis nomen Andreas fuit, non Andreus. Ἀνδρίω in medio decurtatum ex Ἀνδρίω, a nominat. Ἀνδρίας, ionice Ἀνδρίας. Sic Πυθίω VII. 181, 3. pro Πυθίω, a nom. Πυθίας, ion. Πυθίης. Conf. Var. Lect. ad I. 180, 5. S.

CAR. CXXVII. 2. δὲ ἐπὶ πλείστον δὴ χλιδῆς εἰς αὐτῆς ἀπύκτου) His quae proxima subiiciuntur apud Athen. XII. pag. 541. c. εἶπαντο γοῦν αὐτῷ χίλοι μάγυραι καὶ ἐρριθυταί, verba videntur Timaei. De Smindyridis luxurie Iac. egit Perizon. in Aeliani Var. Hist. IX. cap. 24. attigerat H. Vales. in Exc. ex Diodoro p. 40. [Vide Diodor. T. II. p. 550. ed. Wess.] Illud Herodoti, πλείστον -- εἰς αὐτῆς, adhibuit de Antiphonte oratore Thucyd. VIII. c. 68. τοὺς ἀγωνιζομένους -- πλείστα εἰς αὐτῆς -- δυνάμενος ὠφελῆν, unus omnium maxime. Cyrus Xenophontis Ἀναβ. I. p. 159, 16. δῶρα πλείστα μὲν, εἶμαι, εἰς γὰρ αὐτῆς ὧν ἐδέχεσθαι. Conf. Aesch. Pers. vs. 327. Praeter Smindyridem ex Italia Sicyona venit [lin. 4.] procos Agaristae Δάμαρος Ἀμύριος: sic enim pro Δάμας ὁ Σαμύριος optime restituit Galeus ex Arch. Ἀμυρὶς etiam Italiota, proverbio fuit nobilitatus, de quo plura dedit ex Pausaniae Lex. Eustathius in Ἰλ. β'. pag. 225., quam Diogenian. Cent. III. Prov. 26. Oraculum, quo respiciunt, servavit Athen. XII. p. 540. A. Hos ex Italia procos Agaristae designari voluit Dion. Chrys. XI. pag. 163. n. ubi Plisthenis nomini nomen Clisthenis cum Casaubono substituendum est. VALCK.

4. Δάμας ὁ Σαμύριος) Si Arch. et Valla parum iuventur, Δάμασος Ἀμύριος, *Damasus Amyris F.*, erit. Amyris iste propter προσποίητον μανίαν θαυμαστήν apud Eustath. Iliad. B'. p. 298. 6. abstulitque σοφοῦ titulum. Venit ille Sybaritarum quidem ad Delphos legatus; quo minime negatur, Siriten domo fuisse. Praeclara ergo Th. Galei divinationo. WESS.

[7. οὗτος δὲ ἐν τοῦ Ἰονίου κέλπυ) Nisi in fine huius dictionis, ut in Var. Lect. hariolatus sum, vocab. μῶνος intercidit; haud dubie, pro importuna hoc loco δὲ particula, aut δὴ scripserat Herodotus, ut lin. 16. et 21. aut μὲν, ut lin. 5. et eadem lin. 21. S.]

8. ἐπεφύγες τε Ἑλλήνας ἰσχυροί) Nihil muto. [Oblitus equidem eram in Var. Lect. adnotare, ἰσχυρὸν pro ἰσχυροῖ scribi in Arch. et Vind.] Pausanias VI. 5. οἱ πάντες ἀνθρώποι θεραπεύουσι τὰ ἐπεφύγοντα τῇ ἰσχυροῖ. Titormi robur corporis, Milonis viribus exsuperantius, describunt Aelian. XII. 22. et Athen. X. 2. [cap. 4. nostrae ed. pag. 412. f. ed. Cas.] Ambiguum autem [lin. 9.] καὶ φυγόντος ἀνθρώπους explicatur verbis similibus lib. IV. 174. οἱ πάντα ἀνθρώπων φεύγουσι καὶ παντὸς ἐμιλῆν, qui fugiunt quemcunque hominem et cuiuscunque commercium. Potuerat quoque [lin. 10.] τῆς Αἰολίδος pro bono putari, siquidem Calydon et pars Aetoliae Aiolis olim. Hesychium vide in Αἰολικὸν θῆμα, et quae ibi eruditissimus Valesius. Athic Codicum potior inssus. WESS. — Nescio quo casu accidit, ut in nostra Var. Lect. illa etiam Wesselingii Notula omissa sit, quae ad vocem Αἰτωλίδος lin. 10. spectabat. Est illa autem huiusmodi: „Αἰτωλίδος Med. Pass. Ask. Arch. Paris. B. Valla, cum Ald. „Αἰολίδος alii.“ Quod ita dixit Vir doctus, ut significaret, alios codices, illis exceptis quos nominavit, Αἰολίδες praeferre cum Aldo. Iam Aldina quidem editio et caeterae ante Gronovium Editiones Αἰολίδος utique exhibent: sed in Αἰτωλίδος cum Med. reliquisque non modo noster cod. F. verum etiam Parisiensis quatuor, nisi me omnia fallunt, consentiunt. Puto vero cum eisdem facere Vindobonensem, e quo haec scriptura hanc ipsam ob causam non enotata est, quoniam ille h. l. a Mediceo, cum quo collatus est, non discedebat. S.

11 seqq. Φειδωνος τοῦ Ἀργείων τυράντου πατρὶς Λακωνικῆς, Φειδω-

νος δι τοῦ τὰ μέτρα etc.) Sunt haec turpiter interpolata, luxata certe et mutila. Phidon, qui pondera et mensuras Peloponnesiis invenit, et Olympiade VIII. Eleos certaminum praesidio privavit, multo prior Phidone est, cuius filius Leocedes inter procos Agaristae nomen profitebatur. Non latuit ea loci insulsitas viros praeclaros Palmerium Gronoviumque, quorum hic opitulaturus, Φειδῶνος παῖς Διωκίδης, ἀπὸ Φειδῶνος δι τοῦ Ἀργείου τυράννου, τοῦ τὰ μέτρα etc. ille vero Φειδῶνος τοῦ Ἀργείου παῖς Διωκίδης, τυράννου δι Φειδῶνος ἀπὸ γόνος, τοῦ τὰ μέτρα etc. Quae ego quidem laudare, certa praestare non possum. Prisci Phidonis τυράννων τῶν Ἑλλήσι μάλιστα ὑβρίσαντες memoria in Pausaniae VI. 22. WESS. — De superiore illo Phidone, emendationem Gronovii probans Larcherus adcurate egit in Adnotatione ad hunc locum: et de aetate quidem illius ac de mensurarum ac ponderum usu, quem in Peloponnesum introduxisse perhibetur, ad Strab. VIII. pag. 358. ed. Cas. ad Plin. VII. 56. (57.) et ad Marmora Oxon. Epoch. 31. provocavit; de insolentia vero eiusdem in agonothetas Eleenses admissa, praeter Pausaniam a Wess. laudatum, ad eundem Strabonis locum modo citatum. De eodem homine consuli potest eiusdem Larcheri Commentatio in Actis Acad. Inscript. T. XLVI. p. 43 seqq. S.

17. Ἀζὴν ἐκ Παίου) Conmode Ortelius et Palmerius Παίου κόμης ἱερπία ex Pausaniae Arcadicis cap. 23. compararunt, quibus contento esse licet. Nam Παλαιόπολις, ex auspicio ne Cl. de Pauw, de Arcadiae Mantinea, locuplete caret teste, abique longius. Multum quoque Codicum quorundam Πάγου πόλις versavi, sed irrita opera. Certum est, Phormionem, Castores hospitio excipientem in Plutarch. T. II. p. 1103. A., diversum videri ab Euphorione, Laphanis patre: hic Arcas ex Azania, ille Spartiata, et dubiae hospitalitatis apud Pausan. III. 16. WESS.

27. ἐκ δι Θισσ. ἤλθι) Med. et Ask. ἤρχι considerationem haud merebatur, quippe scribarum vitium, et a Steph. Byz. damnatum: quo in Scriptore Διωκτιδῆς γὰρ Κρανῶνιες σέβονται ἀπὸ Κρανῶνιες Miscell. Nov. Tom. IV. pag. 246., temere admodum. Ipsa sunt Herodoti verba, quae inopportunum illud γὰρ resacandum, sicuti Pinedo et Holstenius perperam fecerunt, clare docent. Scopadarum familiam hinc Cel. Perizon. ad Aeliani Var. XII. 1. illustravit. WESS.

CAP. CXXVIII. [5. καὶ τῆς ὀργῆς) 'Οργή h. l. *ingenium*, *indoles*, *animi impetus*: qua de notione in Adnot. ad I. 73, 18. p. 86. dictum. S.]

6. καὶ συνάπασι) Prave scribebatur καὶ σὺν ἅπασι. Rectius supra, lib. V. 49. ὅσα οὐδὲ τοῖσι συνάπασι ἄλλοισι. Plura Gronov. lib. I. 98. Quod deinceps autem [lin. 8.] pro ἐν τῇ συνιστίῃ, ostentant libri ἐν τῇ συνιστοῖ, tale profecto adparet, ut progredientem iniecta quasi manu moretur. Antea [I. 85, 3.] ἐν τῇ ὧν παρελθούσῃ εὐιστοῖ de praeterlapsa felicitate admirati fuimus. de absentia vero, τῇ ἀπιστοῖ τῆς μάχης lib. IX. 84. Inde-ne ἐν τῇ συνιστοῖ, in familiarī usu ipsoque convictu, deflectit? Equidem arbitrari id, Ionici moris gnarus, nequeo. Sed vide adscripta lib. I. 85. WESS. — Ut εὐιστῶ et ἀπιστῶ a verbo εἶμι, *sum*, derivantur: sic et vocab. συνιστῶ, ab eodem verbo ductum, idem prorsus ac συννοσία, quod paullo ante positum, valebit. Atqui manifeste videtur Scriptor h. l. vocabulum ponere voluisse, quod paullo saltem diversum a superiore significatum haberet: iam, ut συνιστία, sic et συννοσία quidem convivium subinde significat, veluti II. 78, 1. sed συννοσία latiore habet significationem, quamlibet etiam conversationem et familiarem usum indicans; nunc igitur illa generalior notio vocabulo συνιστία, quod nihil aliud nisi convivium significat, restringitur. S.

CAP. CXXIX. 2. τῆς τι κατακλήσιος τοῦ γάμου) Est, cui placuit, τῆς τι κατακλήσιος τοῦ γάμου, *concludendarum nuptiarum*, dictione apud Graecos ignota, in Germaniae finibus frequente. Loci sententiam Hippocridae verba explicant, ὅτι παρίσθιν ἢ μετὰ τῆς γυναῖκος ἢ μόνος κατακλιθῆσθαι, *adesse se, ut aut cum Agarista aut solus accumbat*, in Diodori T. II. p. 550. Mox [lin 5.] κρίναι ex membranis melius. WESS. — Germanicum vocab. *Beylager* id ipsum exprimit, quod κατάκλιναι τοῦ γάμου Herodotus dicit. S.

[7 seq. κατέχων πολλὸν τοὺς ἄλλους ὁ Ἰππακλειδῆς) *Valla*, quasi προϊχων τῶν ἄλλων legisset, *quum longe alios antecederet*: quam fere in sententiam etiam κατέχων τοὺς ἄλλους accipi posse. Corayus (apud Larcherum) censuit: quo etiam tendit Schulzii (in Herodoti Bellis Persicis) ad hunc locum adnotatio. *Vallae* interpretationem quum tenuisset Gronovius, illius loco *Wesseling*. hanc posuit, *quum longe deti-*

neret; perapte ad consuetum verbi usum, sed sensu haud satis perspicuo. Larcherus in hanc partem accepit. *animos omnium advertens, attentionem omnium in se prae ceteris convertens*. Equidem, quum continendi, cohibendi notione passim Herodotus verbum *κατέχειν* frequentet, in eam fere sententiam illud h. l. interpretatus sum, quam H. Steph. in Thes. Gr. Ling. T. I. col. 1345. ex Isocrate adnotavit, dicens: „Invenio autem *κατέχειν* et pro *Cohibeo* vel potius „*Reprimo* loquentem, et quasi *Silentium* ei impono.“ S.]

[9. *αὐλῆσαι ἐμμελίζειν*) Tragicus saltandi canendique modus ἡ Ἐμμέλεια plerumque intelligitur, honestusque censebatur. Vide *Athen.* l. p. 21. c. XIV. 651. c. et *Hesych.* hac voce. Monuit vero idem *Hesychius*, eodem nomine ab *Aeschilo* satyricum etiam modum indigitari, qui alias *sicinnis*: atque ea notione forsitan *ἐμμέλεια* h. l. fuerit accipienda. S.]

11. *ὑπόπτει*) Sic Msti; aliud nihil mutant. Cl. Reiskii conjectura *ἀπίπτει*, *despuebat*, speciem praefert, sicuti et *ἀπεισιώπει*, qua non auferor. Ὑπόπτει *Clisthenes*, saltatorio illo *Hippoclidæ* orbe viso, de proco *suspiscatus levissima quaevis*. Potest alioqui *ὑποπτύνειν*, *limis* et *iratis oculis adspexisse* *Clisthenem*, ut *ὑποβλέπειν*, *ὑπιδεῖν*, innuere; de qua eius vocabuli dote erudite Cl. Ernesti ad *Callimachi Hymn. Del. vs. 62*. Scripsi post pauca [lin. 12.] *ἐκίλευσέ οἱ* ob *Codices*. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

14. *λακωνικά σχήματα*) In *Arch.* glossa adest, a *Galileo* dissimulata. *Σχήματα* sive *σχημάτια* saltantium lucem accipiunt ex magni *Animadversoris* lib. XIV. 6. in *Athenaeum*. [Casaub. ad *Athen.* XIV. p. 628. d. Conf. eundem *Athen.* l. 21. c.] iam, τὴν κεφαλὴν ἐρείσας ἐπὶ τὴν τράπεζαν, sic *Zenobius* Cent. V. 51. eloquitur, ἐπὶ κρῶς κυβιστήσας, non ἐπὶ κλῆς, quod *Schottus* vulgavit et male vertit, in adnotatis insuper delinquens varie. WESS.

16. τοῖσι σκύλεσι ἐχειρονόμησε) Attigit ista saepius et cum similibus comparavit *Eustath.* in *Hom.* Ἰλ. α. p. 120, 44. ψ. p. 1460, 21. *Od.* ε'. p. 219, 10. [p. 159. 1534. et 1531. ed. Rom.] Contra τὸ χειρονομεῖν, *gesticulari*, ταῖς χειρὶν ὀρχίσθαι dixit *Antiphanes* apud *Athen.* IV. pag. 134. n., qui nobis XI. p. 482. e. ex *Andromeda Sophoclis* hunc unicum servavit senarium: Ἰπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα; interpretatur *Eustath.* ἰππότης ἤκει, ἢ διὰ πλοίου, p. 1281,

20. [p. 1205. ed. Rom.] Sed hoc ad aliud etiam genus referri potest, D'Orvillio Viro Cl. operose tractatum in *Chariton*. p. 395. et seqq. Alia quaedam notata sunt ad *Eurip.* *Phoen.* vs. 28., ubi omitti non debuerant *Philostrati* ἵπποκόμος τῶν καμήλων e lib. II. de Vit. Apoll. c. 1. et ex cap. 6. ἱππόται τῆς αἰγίλης ταύτης, *elephantis equorum loco vecti*, T. Hemsterh. in *Lucian.* p. 401. Conf. I. Meursii *Orchestra in Χειρονομία*. VALCK.

22. ἀπωρχήσαιο γε μὴν τὸν γάμον) Clisthenis dictum merito videbatur *Athenaeo* XIV. pag. 628. D. χάριν καὶ σημείων διανοίας πεπαιδευμένης. Optime G. Budaeum sequutus H. Steph. Thes. L. Gr. II. pag. 1485., interpretatur, τῇ ἀσχρημοσύνῃ τῆς ἀρχήσεως τὸν γάμον ἀπίβαλεις. Herodoti verbum Suidas adhibuit in Οὐ Φροντὶς Ἰσποκλείδῃ. Ἐξωρχήσῃ τὸν γάμον scripsit Zenob. Cent. V. Prov. 31., monente Küstero: conf. *Diogenian.* VII. 21. Erasmus et H. Steph. Plutarchi verba iam compararunt, quae leguntur in *Herodotum* acerbissimum T. II. p. 867. B. Forte verbi memor in hac narratione *Aelianus* de Nat. An. XVI. 25. proprio significato scripsit τὸν πόλεμον ἐξωρχήσαντο, de equis, qui in bello ad tibiam saltantes, excussis sessoribus cladem dominis attulissent. Ad ἐξωρχήσθαι apta quaedam dedit Laur. Normann. in *Aristid.* p. 590. VALCK.

CAP. CXXX. 2 seqq. πάντας ὑμᾶς ἱκανῶς etc.) Similis Iovis ad uxorem filiasque excusatio in *Luciani* Dial. Deor. XX. 1., forsan ad hanc Clisthenis efficta. Ob eam autem Cl. de Pauw valde suspecta superior declaratio ἀπωρχήσαιο γε μὴν τὸν γάμον: neque enim talia districte locutum dicere ista haec potuisse. Fortasse fuisse, ἀπορχήσαιο γε μὴν τὸν γάμον: h. e. fili Tisandri matrimonium ita forte desaltes; vel quia haec gesticulatio mihi displicet, vel quia valetudinem tuam in periculum adducis hac saltandi forma. Sic vir doctus, haud sane advertens superiore dicto ἀπωρχήσαιο etc. Hippoclidem spe nuptiarum prorsus excidisse, his vero blande reliquos compellari procos. WESS.

10. Μεγακλῆϊ ἰγγυᾷ παιῖδα) Oblatam accipiens conditionem Megacles mox dicebat ἰγγυᾶσθαι. In talibus ὁ δίδους ἰγγυᾶ· ἰγγυᾶται ὁ λαμβάνων, apud *Isacum* p. 40; 37. 42. p. 41, 27. *Pausan.* IV. pag. 302. f. Eadem significandi differentia multa distabant in Attico foro. VALCK.

CAP. CXXXI. 2. Ἀλκμαίωνιδαι ἐβώσθησαν) Oblitus horum *H. Steph.* in Recensu Vocum *Herodoti*, verba Scriptoris lib. VIII. 124. Θειμιστοκλέης ἐβώσθη τε καὶ ἰδοξώθη --- ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα reformat ἐβώθη, facto ex ἰδοξήθη, cui calculum non addo. Utrumque ex βώω, per Syncopen ex βοάω, genito; quod *Sylburgius* ad *Clenardum* et *Portus* ostenderunt. *WESS.* — *Herodoteum* ἐβώσθησαν vulgo diceretur διεβούθησαν. In βούθηται inserta litera sequentis erat asperitas mollienda. *VALCK.*

[4. Κλεισθένης ὁ τῆς Φυλᾶς etc.) Vide lib. V. c. 66. *S.*]

CAP. CXXXII. [1. ἐν Μαραθῶνι τρώμα γενόμενον) Adiectum malles τρώμα Πέρσῃσι γενομ. Sed ignorant id vocab. libri omnes. *S.*]

CAP. CXXXIII. 3. στρατευόμενοι τριήρεσι) Addi plerumque triremium numerus solet. Haud ergo scio an sperni τριήρης debeat, ut una triremi Marathonem Paricum Persis venerint. *Valla* ita et duo Codices. *Malui* [lin. 5.] πρόσχημα λόγου (quod lib. IV. 167.) ex *Arch.* *WESS.*

9. κατεilahμένοις) *Herodotei* moris esse κατεilahμένους ἐς τὸ τεῖχος et ἐντὸς τείχους, nemo non novit. Itaque bene *Vind.*, a quo una littera alii differunt, uti saepe erratur. *Vid.* IX. 30. et 69., atque *D'Orvillium* ad *Charit.* VII. 3. p. 601. Qui ἐσπίμπων κήρυκας [lin. 10.] dederunt, numerum reddiderunt iusto auctiorem. *WESS.*

9. ἐπολιόρκει Παρίους ἐγκατεilahμμένους) Una de duabus litera praetermissa scripserat, opinor, ἐγκατεilahμμένους, ut saepius in talibus κατεilahμένοις ἐς τὸ τεῖχος ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἐς τὸ ἄστυ. Apud *Nepot.* c. 7. *Miltiades urbem operibus clausit*, omni que comneatu privavit. *Ephorus*, e quo suam summissee *Cornelius* narrationem vidit *Lambinus*, apud *Steph. Byz.* in Πάρος, de *Miltiade*, Πάρον, ait, --- καθεζόμενος (προκαθεζόμενος scribendum puto) ἐπολιόρκει πολὺν χρόνον τῆς θαλάττης εἰργων. Mirarer quomodo scribi posset ad Κατέκλεισαν in *Scholiis* ad *Thucyd.* V. p. 367, 68. τευτίσσι τῶν εἰσπαγωγίων ἢ τῆς θαλάττης αὐτοὺς ἀπέκλεισαν: nisi dederit *Thucydides*, ἐγκατέκλεισαν --- Μακεδονίας Ἀθηναῖοι Περδίκκαν, ut *Sophocles* dixit in *Ai.* vs. 1292. ἐρκέων ἐγκατεκλεισμένους, pro ἐντὸς ἐρκέων κατεκλεισμένους. *VALCK.*

10. ἐσπίμπων κήρυκας) Scripserat usitato, ni fallor, more κήρυκα, quod praebent margo *Steph.* et *Valla.* Ex

diversis proxima lectionibus sic constituerem: αὐτὴν ἱκατόν
τάλαντα, Φαίς, ἣν μὴ οἱ δώσω, οὐκ ἀπονοστήσειν τὴν στρατιήν,
πρὶν ἢ ἐξίδη σφίαις. [Vide *Var. Lect.*] Paulo post interpun-
ctione mutata scribendum: καὶ. τῇ μάχῃ ἔσκει ἑκάστοτε ἐπὶ
μαχόν, τοῦ τείχεος τοῦτο ἅμα νυκτὶ ἐξήγρο (vel ἐξήγρο)
διπλήσιον τοῦ ἀρχαίου. Scribi quoque potuit, τὸ τοῦ τείχεος,
sed alterum praefero. *Thucyd.* IV. 115., ἥ --- ἢ ἐπιμα-
χώτατον, nempe τὸ τείχοςμα. *Xenoph.* p. 560, 13. VALCK.
— Potest vero etiam, τοῦ τείχεος ad superiora relato, com-
mode intelligi ἐπιμαχόν τι (vel μέρος, aut ἐπιμάχων χωρίον,
ex I. 84, 15.) τοῦ τείχεος. S.

10 seq. ἣν μὴ οἱ δώσω) Aldi aliorumque δώσω calamo
debetur aberranti; cetera Florentinis nihil concedunt, im-
mo potiora sunt. Neque displicet ἀπαναστήσιν τὴν στρα-
τιήν, a *Valla* versum, et iudicio duorum Codicum proba-
tum. Alterum certe utrum aut glossa aut corruptela est.
In *Paro Miltiadae* studio oppugnata discrepat nonnihil
Ephorus in *Ethnicogr.* voce Πάρος, et *Cornelius Nepos* Vit.
Miltiad. c. 7., ubi *Lambinus*. Quod deinceps [lin. 15.] καὶ τῇ
μάχῃ ἔσκει etc., contendi cum lib. I. 84. poterit. WESS.

CAP. CXXXIV. 10. τὸ ἔρκος θερμοφύου Δημήτρος)
Septum templi, ἔρκος Nostro, περιβολον dixerunt *Plato* T. III.
p. 116. c. et saepe *Pausan.*, qui, nulla quoque templi men-
tione facta, lib. VIII. p. 664. περιβολον θεῶν ἱερὸν τῶν μεγάλων,
Cereris et *Proserpinae*, quarum sacerdos *Herodotea* fuit
Timo: p. 675. ἐντιῦθεν εἰς τὸν ἱερὸν περιβολον τῆς Διοσκείνης (filiae
Neptuni *Cereris*que) ἐστὶν εἴσοδος. *Septum* si *Miltiadi* li-
cuisset ingredi *Cereris*, viro certe fas non erat εἶναι ἐπὶ τὸ
μέγαρον. Sic eximie sanctius penetrale vocabant. in quo
mystica sacra *Cereris* recondabantur. Attingit *Hemsterh.* in
Aristoph. *Plut.* p. 275. et in *Lucian.* p. 136. vid. *Hesych.*
in Ἀνάκτορον. In *Plutarch.* de Is. et Osir. p. 161. [p. 378.
D. E.] ubi μέγαρον in μεγαλείῃ mutanda censebat ill. *Ex.*
Spanhem. ad *Callim.* p. 673. legerem: Βοιωτοί, ὅτι τὰ τῆς
Ἀχαιῆς μέγαρον κινεῖσιν. Profano non licebat *Miltiadi* κινεῖν τι
τῶν ἀκινήτων. De aliorum etiam templorum interiori recessu
ἀνάκτορα frequenter *Euripides*, μέγαρον adhibet *Herodotus*.
VALCK.

15. Φρίκης αὐτὸν ὑπελθεύσης) Nullum *Suidae* ἐπιθεύσης in
libris praecidium, et merito. *Sophocles Elect.* vs. 1118. Τί

δ' ἔστιν, ὃ ἔστι; ὡς μ' ὑπέρχεται φόβος. Pluribus nihil opus. WESS.

CAP. CXXXV. 11. ἐκφύσασαν) Libet in hoc acquiescere, etsi notabiliter Arch. ἐκφύσασαν. Mox οὐ Τιμούν εἶναι αἰτίαν τούτων [lin. 13.] Cl. de Pauw, deleto articulo, non esse Timoun culpandam, sed etc. [At perinde τὴν αἰτίαν bene habet.] Eleganter Liban. T. I. p. 486. ἀλλ' ἡ κρίσις θεὸς μὴ εὖ τελευτῆσαι τὸν μίγαν Μιλτιάδην, αὐτὴ τοῦτο τὸ κακὸν ἔπιμψε, haec Nostri aemulatus, addito accusatore Xanthippo. WESS.

CAP. CXXXVI. 5. τῆς Ἀθηναίων ἀπάτης εἵνεκα) Ephorum sequitur probabiliter Nepos. Scholion est ineditum in Aristid. T. III. p. 292. Ἐνα λέγει τὸν Μιλτιάδην ὅτι γὰρ ἐκρίνετο ἐπὶ τῇ Πάρῳ, ἠέλησαν αὐτὸν κατακρημνίσαι. ὁ δὲ Πρότανος ἐκείλῳ ἰζή (ἐξηγήσατο) αὐτόν. ἡ δὲ αἰτία τῆς Πάρου αὕτη ἦν, καταδουλεῦσθαι τὰς νῆσους τοῖς Ἀθηναίοις· καὶ ἐκείλῳ εἰς Πάρον πρῶτον, καὶ παραλῶν τὸ (εἰς τὸ) ἱερὸν μεμολυσμένος αἵματι τῶν πολεμίων οἱ μὲν Φασὶν ὡς βίβλι βλήθη· οἱ δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ τείχους κατηνέχθη· καταγῆς οὖν τὸν μηρὸν ὑπέστρεψεν ἀπρακτοὶ αὐτὸ ἐκίμετο. Postrema sic emendata sunt, κατὰ γὰρ οὖν τὸν μ. ὑπ. ἀπρακτος, καὶ ἐκρίνετο. VALCK.

6. αὐτὸς μὲν παρῶν οὐκ ἀπολογία) In fine suae pro Miltiade apologiae Aristides, οὐδὲν πλὴν, inquit, τοῖς δικασταῖς δείξαντα τῷ τραύματι, οὐ δακρύσαντα, οὐ παῖδιν ἀναβιβασάμενον. Postrema rectius omisisset Sophista. In his sua Nepos debet, opinor, Ephoro. Secundum Herodotum, verba pro eo fecerunt amici, [lin. 8-10.] τῆς μάχης τε τῆς ἐν Μαραθῶν γενομένης πολλὰ ἐπιμνησθέντες, καὶ ὡς ἰλὸν Λῆμνόν τι καὶ τισάμενος τοὺς Πηλασγοὺς παρῶναι Ἀθηναίοισι. Si sic scripta Codex praeberet antiquus, voces τὴν Λῆμνου αἵρεσιν ex nota marginali crederem adiectas. VALCK. — Perinde vero suspicari licebat, post τὴν Λῆμνου αἵρεσιν intercedisse fortasse verbum aliquod, veluti ἐπιλέγοντες, aut in eandem sententiam aliud. Sed fortasse etiam neutra opus erat coniectura. Verbum ἐπιμνησθέντες proinde et cum accusat. et cum genit. casu iungi potest. Itaque, sicut et aliàs variare multis modis constructionem orationis amat Noster, et ab alio structurae genere ad aliud subito transire, sic fortasse et hoc ἀνακαλουμένης genus, quod in vulgata huius loci scriptura consentientibus libris inest, licitum sibi iudicavit. S.

9. τῆς ἐν Μακρῶνι) Quod schedae adiungunt γενομένης, necessarium quidem non est, Herodoteum tamen: conf. lib. VII. 1. Tale etiam τὸ ἐν M. γερόμενον τρώμα, supra c. 132. Continuo nexum aut debebat scribi καὶ τῆς Ἀλμυρον αἰρέσιος, quae Pavii doctrina, aut, quod et Valckenario Nostro in opinionem venit, ex parte tolli, legique καὶ ὡς ἰλὼν Ἀῦμον etc. [Vide superiorem Adnot.] His iungo ex Gruteri Thes. p. ccccxlviii. 6. epigramma priscum, ΠΑΝΤΕΣ, ΜΙΑΤΙΑΔΗ, ΤΑΛΑΡΦΙΑ ΕΡΤΑ ΙΣΑΣΙΝ ΠΕΡΣΑΙ, ΚΑΙ ΜΑΡΑΘΩΝ ΣΗΣ ΑΡΕΤΗΣ ΤΕΜΕΝΟΣ: cuius quidem ταλαρῆια, si pingeretur, τὰ σ' ἀρήια, non morarentur lectores. Alia Cl. P. Burmannus Sec. ad Anthol. Lat. II. p. 195. WESS.

11. προσγενομένου δὲ τοῦ δήμου etc.) Venerat Miltiades in barathri periculum ex Platonis narratione in Gorg. p. 516. κ.; cui adstipulatur Aristides T. II. p. 224. Ed. Ieb. Alii id reticent. sollemni in talibus variatione. Mox [lin. 14.] σφαλισαντός τι τοῦ μηροῦ etc. ex Mastis cultum accepit: vulgati enim iteratum pronomen accidebat insuave. Supra quoque lib. III. 66. Cambysi similis sideratio, ubi vide de Galeno. WESS.

CAP. CXXXVII. 2. ἐπὶ τε ἐκ τὸς Ἀττικῆς etc.) Si qui ἐκ τῆς et ἐξεβλήθησαν melius opinabuntur, favebunt schedae. Certum est, ἐξελάθησαν, in his libris creberrimum, non recte a Gronovio ἐξελάσθησαν promulgari. Vid. lib. IV. 145. — Immo vide quae ibi in Var. Lect. ad l. 4. notavimus, et conf. eiusdem cap. 145. lin. 16. S. [7. τὴν σφίσι ὑπὸ τὸν Ὑμησόν) In Var. Lect. monere debueram, in edd. ante Schaeef. et in msstis omnibus σφίσι αὐτοῖσι, aut σφίσιν αὐτοῖσιν (ut in nostro F.) scribi; nos vero cum Schaeef. posteriorem abiecissem vocem, rectius facturos si in αὐτοῖ (sc. αἱ Ἀθηναῖοι) mutassemus S.]

8. μισθὸν τοῦ τείχεος etc.) Τεῖχος τὸ περὶ τὴν ἀκρόπολιν signatur lib. V. c. 64. et ab Ampl. Bouherio, Diss. Herod. c. 9. p. 100. WESS.

10. τὴν πρότερον εἶναι κακὴν) Quod paulo legitur ante, εἶδον, hic meo iudicio aptius esset, quam εἶναι: illic ad ambiguum evitandum omitti potuit: ἐπὶ τε γὰρ ἰδεῖν τοὺς Ἀθηναίους τὴν χώραν, τὴν σφίσι αὐτοῖσι (ipsis, Pelasgis nempe) ὑπὸ τὸν Ὑμησόν εἶδον οἰκᾷται μισθὸν τοῦ τείχεος τοῦ περὶ τὴν

ἀκρόπειλιν ποτι ἐηλαμένον. Ut *Valla*, cepit ista *Io. Meurs.* *Cecrop.* cap. 5. Conf. *M. Solan.* ad *Lucian.* T. II. p. 22. *Schol.* in *Eurip.* *Phoen.* vs. 24. [at ibi nihil huc spectans:] et in *Schol.* ad *Aristoph.* *Av.* vs. 833. *Τυρσηῶν τείχισμα Πιλασγικόν*, quod attigit *I. G. Graevius* in Prooem. ad *Callim.* *VALCK.* — At *ἰούσαν* (l. 7.) commode suum locum tuetur: hic τὴν, ionice pro ᾗ positum, in oratione infinita recte cum *ἰῆσαι* construitur, sicut ταύτην ὡς ἰδεῖν, et paullo ante *ἰπεὶ τε γὰρ ἰδεῖν. S.*

16. *Θυγατέρας τε καὶ παῖδας*) Ultima tria suspicione premuntur haud iniusta: sexus sequioris si putentur, cum nullae tum ancillae, tueri sedem haud poterunt: τοὺς παῖδας ex *Msstis* ubi admiseris, quid fiet brevi secuturis, ὅπως δὲ ἔλθοιεν αὐταί? Erant praeterea veteri more puellae ὑδροφόροι. Tali Gordium *ἰντυχιῶν παρήνφ ὑδρευομένη* tradit *Arrian.* *Ἀναβ.* *Ἀλ.* II. 3. et apud *Poëtam* *Od. K.* vs. 105. κοῦρη δὲ ξυμβληντο πρὸ ἄστειος ὑδρεύσῃ. Parum itaque absum a proscriptione earum vocum, laudibusque *Arch.*, suo eas suffragio damnantis. *WESS.* — Nisi prorsus abiiciendae, saltem (ut admodum suspectae) *unois includendae* a nobis fuerant tres illae aut quatuor voces. *S.]*

27. ἄλλα τε δὴ σχεῖν χωρία, καὶ *Ἀῆμνον*) Ex *marginē* ed. *Steph.* restitui potuerat καὶ δὴ καὶ *Ἀῆμνον*. Sic solent istae voculae adhiberi: I. 29. *Sardes venerunt ἄλλοι τε, - - καὶ δὴ καὶ Σόλων.* Cap. 129. καὶ ἄλλα λέγων - - καὶ δὴ καὶ εἰρητό μιν. IV. 150. ex *Codd.* scriptum, εἰποντο δὲ οἱ καὶ ἄλλοι τῶν πολυτήτων, καὶ δὴ καὶ Βάττος. *VALCK.* — Vide *Var. Lect. S.*

CAP. CXXXVIII. 3. *πινθηκοντίρους κτησάμενοι*) Opportunius *στησάμενοι*, *positis navibus*, videri potest; nisi tum demum naves sibi *Pelasgos* parasse placeat, quae vix credibilis de insulanis opinio. Rapuerunt autem insidiatores *κανηφόρους παρήνους*, *πλεύσαντες εἰς Βραυρώνα*, teste *Philochoro* apud *Scholiasten Venetum*, a *Bongiovanni* publicatum, in *Iliad.* *A.* vs. 465. [*Schol. Villois.* ad *Ἰλ. α'* vs. 594.] Vide ad lib. IV. 145. *WESS.*

8. *γλώσσάν τε τὴν Ἀττικὴν, καὶ etc.*) *Herodotum* sequutus *Didymus* apud *Schol.* in *Eurip.* *Hec.* vs. 886. αἱ δὲ τοὺς παῖδας, Inquit, τὴν πατρίαν φωνὴν καὶ τὰ ᾗθη εἰδδαζαν. Quae succedunt ibidem vitiosa, οἱ δὲ συνήρχοντο τότε ἀλλήλοις, sic videntur corrigenda: οἱ δὲ συνήρχοντο τε ἀλλήλοις, καὶ, εἴ τις τύπτοι

ἀπ' αὐτῶν τινα, ἰβόηθουν ἅπαντες: expressa sunt ista ex Herodoteis, quae respicit *Eustath.* in *Il.* d. p. 119, 41. [p. 158. ed. Rom.] Conf. *Zenob.* Cent. IV. Prov. 91. VALCK.

11. ἢ τε τύπτειτό τις αὐτίων) Vera Reiskii e Mssis correctio est. Critici in *Euripid.* *Hecub.* 887. καὶ ἢ τις τύπτει ἀπ' αὐτῶν τινα, ἰβόηθουν ἅπαντες, sermone aliquantum mutato. Deinceps [lin. 14.] καὶ πολλὸν ἐκικρότιον ex schedis recipi poterit. WESS.

[15 seqq. καὶ σφισι βουλευομένοισι δεινὸν τι ἰσίδυνε etc.) *Val-la*: considerantesque rem esse indignam etc. *Wess.* cum *Gron*: considerantesque indignatio quaedam intravit; Si autem isti pueri etc. Iam pulcre quidem novimus, δεινὸν παῖσθαι τι saepius commode reddi posse indignari aliqua re: (cf. III. 155, 7. ibique not.) sed cum verbo ἰσίδυνε (quod aliquanto etiam mollius quam ἰσέρχεσθαι est, et subire, obrepere, insinuare se significat) et cum his quae hic consequuntur, parum commode indignandi notio convenire videtur. Longe vero magis ab auctoris mente discedit *Iacobsii*, Viri clarissimi, interpretatio (in *Atticis* p. 385.) δεινὸν h. l. crudele Pelasgorum de occidendis pueris consilium intelligentis. Frequentissime δεινὸν apud Nostrum rem metuendam, periculosam, periculum, significat: I. 84, 8. 120, 22. 143, 3. 151, 9. VII. 157, 18. 203, 8. etc. Igitur hoc *Herodotus* dicit, deliberantes illos incessit metus; subiit illorum animos cogitatio quid in posterum ab his pueris metuendum sit, si iam nunc etc. S.]

23. τοὺς ἅμα Θόαντι etc.) Thoantem Hypsipylae pietate conservatum poëtae perhibent. Alia omnia *Herodotus*, vitii suspectus propterea *Casp. Barthio* ad *Papinii Stat.* Theb. V. vs. 328. Nemo, discernenti, de Thoante hoc tradidit. Igitur duae voces ἅμα Θόαντι, aut glossema sunt, aut corrupta est prior, et legendum, παρὰ Θόαντος. Quid si vero *Herodotus*, ut saepe, separatas ab aliis habuerit rationes? Habuisse autem, membranae clamant omnes, et laudati ad *Euripid.* *Hecub.* [vs. 887.] interpretes, καὶ μετὰ ταῦτα αἱ Ἀθήναιαι γυναῖκες τοὺς σὺν Θόαντι πάντας ἀπύκτιναν. δι' αὐφότερα οὖν ταῦτα ἢ παροιμία ἰδέθη, τὰ Ἀθήναια κακὰ. Errant fateor in tempore necis, alioqui Nostro conspirantes plenissime. De famoso Lemniis dicto [praeter *Paroemiographos*] multa *Stanleius* ad *Coëph. Aeschyl.* vs. 631. WESS. — De Lemniorum virorum caede a mulieribus patrata consuli *Apollo-*

dorus potest I. 9, 17. et Apollon. Rhod. I. 608 seqq. Quod vero de Thoante Herodotum separatas ab aliis auctoribus rationes habuisse scribit Vir doctissimus, pro ea sententia ad Euripidis Scholiasten frustra provocatur; quippe quem sua, loco citato, ex ipso Herodoto hausisse (partim quidem nonnihil mutata, partim vero memoriae lapsu depravata) dubitari vix potest. Credibile est utique, legisse eum apud Herodotum, quod et libri nostri exhibent, τοὺς ἄμα Θόαντι, suo vero arbitratu εὖν pro ἅμα, non discrepante sententia, posuisse. Sed illud h. l. quaeri haud immerito posse videtur, recte-ne verba ista Scriptoris nostri acceperint Interpretes, quos et ego imprudens secutus in Latinis posui, maritos suos simul cum Thoante occidentes. Id si ille voluisset, non τοὺς ἄμα Θόαντι scripturus erat, sed nude ἅμα Θόαντι ἄνδρας σφετέρους. Adiectus articulus indicat τοὺς ἄμα Θόαντι γενομένους, qui cum Thoante (i. e. Thoantis aetate) vixerunt: quo indicatur tempus, quo ea res gesta est; non negatur, caede exemptum per filiae pietatem fuisse Thoantem. S.

CAP. CXL. 4. κατανύσας) Utrum Valla, vertendo solvens, καταλύσας habuerit ante oculos, valde dubium: certe Scholion aut aberratio est, cuiusmodi καταστήσας Arch. Praecessit ἐπειὶν --- ἐξάνυσθ --- ἐς τὴν ἡμετέραν: redibitque ἐξάνουσι lib. VII. 185. Apud Diodorum XIV. 103. scripti libri πεμπταῖος δὲ κατανύσας ἐς τὴν Μεσσηνίαν: antea καταλύσας, quod hic in Etonensi. WESS.

8. Ἡφαιστίες) Lemnus διπολις erat, quarum Hephaestia in parte insulae versus orientem solem, Myrina ad eius occasum; prodente, qui ad utramque inuisit. Galeno lib. IX. Simpl. Medic. p. 118. Quo vero utraque modo Atheniensium in ditionem venerit, Charax in Stephani Ἡφαιστία memoravit, praeclarà Cl. Valckenarii adiutus et defensus operà. WESS.

Ibid. Ἡφαιστίες μὲν νῦν ἐπιθήντο) In his quoque diversum ab Herodoto sequutus auctorem Nepos, tandem tamen, qui Lemnum incolebant, secunda fortuna adversariorum captos, narrat ex insula demigrasse. Herodoto tota dicitur insula sub Atheniensium redacta potestatem; nam primum, inquit, Ἡφαιστίες ἐπιθήντο, tandem et coacti Μυρινᾶϊοι κυρίσθωσαν. Duae tantum erant urbes in insula Lemno, Μύ-
Herod. T. VI. P. I. R

μικ, et Ἡφαιστία, quapropter dicta fuit διπολις secundum alios et *Etymologum* p. 279, 5. conf. Harpocrat. in Ἡφαιστία, Schol. Hom. in Ἴλ. d. 593. et Berkel. ad Steph. in Μύρινα. Sed ad Herodotum pertinet inprimis insigne fragmentum Chronicorum Characis, quod minus intellectum hactenus apud Steph. Byz. nobis fuit servatum in Ἡφαιστία. Priora istius fragm. verba sic reficienda videntur: Χάραξ - - - φησὶν, ὅτι οἱ Μυριναῖοι, τῶν Πελασγικῶν ὑποσχέσεων οὐ Φροντίσαντες, ἀπέκλεισαν τῷ Μιλτιάδῃ τὰς πύλας, καὶ κείνος πολιορκίᾳ παρεστήσατο αὐτούς. Sequentibus gravius vulnus fuit inflicturn: Τῶν δ' Ἡφαιστιῶν τύραννος ὧν φοβηθεὶς τὴν δύναμιν ἴΦη χαριζόμενος τοῖς Ἀθηναίοις, φίλοις εὖσιν, ἑμπεδῶν τὰ ὁμολογηθέντα ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, καὶ αἰμαχίᾳ παύειν τὴν πόλιν. Est qui voci τύραννος subiectum ὧν deleri voluerit, vestigium veri nominis olim a Charace positi, τύραννος Ἑρμων. His fac subiecta fuisse, (τῶν Περσῶν) φοβηθεὶς τὴν δύναμιν, omnia recte se habebunt. Hermonis nomen satis commendabit Zenob. Cent. III. Prov. 85. in Ἑρμώνιος χάρις: ubi in eadem historia, diversimode narrata, Ἑρμων βασιλεύων τῶν Πελασγῶν ἐξέστη τῆς χώρας, τῇ μὲν ἀληθείᾳ τοῦ Δαμίου τὴν δύναμιν φοβηθεὶς, προσποιεσάμενος δὲ ἰκὼν δίδοναι τοῖς Ἀθηναίοις τὴν χάριν. In Characis verbis, quod properanti Salmasio exciderat, Berkelius non debuerat in contextum inferre, καὶ κείνος τὴν πολιορκίαν παρεστήσατο αὐτοῖς: illa vix Graeca; sincera sunt ante vulgata, καὶ κείνος πολιορκίᾳ παρεστήσατο αὐτούς, qui prius obsidione cinctos sub potestatem suam redegit. De iisdem Myrinaeis Herodotus, ἐπολιορκέοντο, ait, ἵς δ' καὶ οὗτοι παρέστησαν, donec et hi in dedicationem venerunt. Conf. lib. VI. c. 99. Demosth. c. Androt. p. 386, 28. Eiusdem est p. 6, 25. Ὀλυνθὸν παραστήσεται. In istum sensum praeter ceteros bis terve παραστήσασθαι Thucydides adhibuit, docente Dukero in Add. ad p. 73. pro ὑποχίρμιον ποιῆσθαι, et sic Herodot. IV. 136. III. 45. Attigit hunc usum Schol. Soph. Oed. in Col. vs. 910. VALCK.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEPTIMUM.

CAP. I. [Lin. 3. κεχαραγμένον) Hesychius: Κεχαραγμένος· ὠργισμένος. Euripides Med. 156. κείνῳ τότε μὴ χαράσσου. S.]

8. πολλῶν πλίῳ ἐπιτάσων) Optime Mssti; e quorum uno παρεῖχον perplacet. Sic suus sermoni color et nexus redibit. Statim καὶ πλοῖα, [lin. 9.] etsi quibusdam in Codd. neglecta, non removeo. Arrianus Indic. c. 19. Νῆες δὲ αἱ σύμπασι - - αἵτε μακρὰ καὶ ὅσα στρεγγύλα πλοῖα, καὶ ἄλλα ἱππαγωγὰ, discrimen inter νῆας et πλοῖα adfirmans. Gronovium hic consule et Valcken. ad lib. VI. 48. WESS.

8. πολλῶν τε πλείον) Superfluum est τε, neque bene cohaerent πλείον - - καὶ νῆας - - καὶ πλοῖα. Codicum lectio, H. Stephano et Galeo memorata, genuina est, πολλῶν πλίῳ: nam vicinis congruit, et formam vocis praebet Nostro usitatam; quem scripsisse suspicor πολλῶν πλίῳ ἐπιτάσων ἑκάστοις, ἢ πρότερον παρεῖχον, (nempe pro παρέχειν, παρεῖχον enotatum ex Arch.) νῆας τε, καὶ ἱππους, καὶ σῖτον, καὶ πλοῖα, naves bellicas, et πλοῖα, ἱππαγωγὰ et σιτηγὰ: vide notata ad lib. VI. c. 48. VALCK.

10. Ἀτὴν ἰδονέτω ἐπὶ τρία ἔτια) Tueri sese πᾶσα potuisset, ni stetisset per schedas. Appianus Bell. Civ. lib. IV. [c. 52.] p. 995. τὰ ὑπερόρια πάντα πολέμοις - - ἰδονέτω. Herodianus VII. 5. πᾶν δὴ τὸ Λιβύων ἔθνος εὐθὺς ἰδεδόνητο. Non exscribo Gregor. Naz. Or. XXVIII. p. 483. n. neque Agathiam Schol. lib. II. p. 30. Tzetzes Chil. I. 870. τρεῖς ὅλους ἐπὶ χρόνους турбатam Asiam, conductasque undique copias scribit; seculi more, quo de Hemsterh. ad Plut. Comici p. 407. WESS.

CAP. II. [3 seq. ὡς δεῖ μιν etc.) ὡς, quemadmodum, prout, caussali notione, quoniam. Pronomen μιν quum ad Darium referatur, commodius utique videbatur, si libri de-

dissent, ὡς ἴδει μιν. Nunc, quoniam intelligi voluit Scriptor ad quemlibet Regem pertinuisse illam legem, proprie dicendum fuerat, ὡς δὲ τὸν βασιλέα, ἀποδίδαντα διάδοχον, aut aliquid tale. Consequens particula οὕτω lin. 5. valet ita demum, nempe postquam regni successorem designavit. S.]

4 seq. ἀποδίδαντα βασιλῆα - - - στρατεύεσθαι) Secundum Persarum legem, soli forte memoratam Herodoto, ante expeditionem susceptam a Rege designandus erat, qui, si quid ipsi humanitus accidisset, in regnum succederet. Ex Herodoto non liquet, sic designatum successorem, si pater e bello salvus rediisset, cum illo velut collegam regnasse, quod viri docti tamen statuisse videntur: vid. Ez. Spanhem. ad *Iulian.* p. 278 seq. Quam deinceps enarrat Darii filiorum litem ab ipso Dario secundum Xerxen pronunciatam, illam post patris obitum a patruo velut arbitro compositam, alium auctorem sequuti, tradiderunt *Iustinus* II. 10. et *Plutarch.* T. II. p. 488. d. hinc *Simson.* Chron. A. M. 3520. conf. *Iulian.* Or. I. p. 33. v. et *Spanhem.* p. 217. VALCK.

Ibid. κατὰ τὸν Περσίων νόμον) Legem hanc Persarum, solius, quod quidem memini, Herodoti testimonio cognitam, B. *Brisson.* Regn. Pers. lib. I. 9. tetigit. Lata prudenter fuit, ne, rege peregre satis functo, de successionem, damno civium, iure aut mage ferro disceptaretur. Eadem causâ Eurystheus, in Heraclidas profecturus, Μυκῆνας τε καὶ τὴν ἀρχὴν, κατὰ τὸ οἰκίον, Atreo commisit apud *Thucyd.* I. 9. Quod *Iustinus* autem de Dario, ab Artaxerxe patre in regni societatem adscito, contra morem Persarum, apud quos rex non nisi morte mutatur, lib. X. c. 1. id hinc convellitur. Confer Ez. *Spanhem.* ad *Iuliani* Or. I. pag. 279. WESS.

9. ἐπρίσβευε Ἀρτοβαζάνης) Hinc *Hesychius*: Ἐπρίσβευε, πρεσβύτατος ἦν. Thomas M. in *Πρεσβεύοντα*: Πρεσβεύω, καὶ τὸ πρεσβύτερός εἰμι: quam in rem haec adfert *Herodoti* et *Thucydidis* verba. *Sophoclis* Polynices Oed. in Col. vs. 1418. [1422. ed. Br.] Αἰσχροὺν - - τὸ πρεσβύνοντ' ἐμὶ οὕτω γιλαῖσθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα: erat ille quidem secundum *Euripiden* natu minor; sed *Soph.* in eodem dixerat dramate vs. 366. Ὁ μὲν νεώτερος καὶ χρόνον μείων γυνὴς τὸν πρόθετον γυνήδινά Πολυνίχην θρόνων Ἀποστερίσκει. *Herodoti* Ἀρτοβαζάνης, (*Plutarcho* et *Themistio* p. 74. d. Ἀριμνίης, atque ita forsitan

etiam dictus Iustino) aetatis privilegio regnum sibi vindicabat, καὶ ὅτι [lin. 12.] νομιζόμενον εἶη πρὸς πάντων ἀνθρώπων, τὸν πρεσβύτατον τὴν ἀρχὴν ἔχειν. In his Herodoti, si vel in aliis non legeretur, ex Eustathii Codice scriberem, καὶ ὅτι νομιζόμενα εἶη: quem sic legisse liquet ex eius Comm. in 'Ιλ. α. p. 22, 6. et p. 44, 51. παρὰ Ἡροδότῳ νομιζόμενα, ἀπὸ τοῦ νομιζόμενον: ubi plura collegit similia. conf. H. Steph. in App. Thes. Ling. Gr. p. 46, 150. VALCK. — De nominis proprii scriptura vide Var. Lect. ad h. l. et Adnot. ad VI. 98, 8. Qui Ἀρτοβαζ. scripsere Graeculi, hi ad graecum vocab. ἄρτος originem Persici nominis referebant. S.

12. ὅτι νομιζόμενα εἶη) Nullam νομιζόμενον litem expe-
riretur, ni Pass. et Eustath. eam intenderent: caussam Ioni-
um Atticorumque consuetudo, neutris huiusmodi plurali-
bus gaudentium, urget. Morem, quo natu maior filio-
rum postgenitis in regni successione antefertur, iuri gen-
tium et naturae acceptum Iustinus fert, ut Eusebius Vit.
Constant. l. 21. νόμος φύσεως. Videndus est H. Grotius Iur.
Belli et Pac. II. 7. 13. et quae ibi eruditi commentatores.
WESS.

CAP. III. [2. Δημόκριτος) Vide lib. VI. c. 70. S.]

6. ὡς ἡ φάτις μιν ἔχει) Sicuti rumor de eo fert. Quae qui-
dem dictio tentanda non fuerat. Τούτους μὲν τοιαύτη φάτις
ἔχει scripsit lib. VIII. 94. capite vero 5. post pauca, ἵνα
λόγος τί σι ἔχη. Nec multum Pindari abit Pyth. Od. I. sub
fin. ἰχθὺρά Φάλαριν κατέχει παντῶ φάτις. Alià, eàque iucundà
figurà, lib. IX. 83. ἔχει δὲ τινα φάτιν καὶ Διονυσιοφάνης: et
Euripid. Helen. vs. 257. τὸ δ' ἐμὸν ὄνομα Μελίτιδον ἔχει φάτιν.
Sed abstineo manum. WESS.

CAP. IV. [3. μετὰ ταῦτά τε καὶ Αἰγύπτου ἀπόστασιν)
Requisiveram καὶ τὴν Αἰγ. ἀποστ. Sed ignorant articulum
libri omnes. S.]

4. τῷ ὑστέρῳ ἔτι) Anno a pugna Marathonica quinto;
quandoquidem eam apparatus ad novum bellum triennalis
exceptit, et quarto anno Aegyptus defecit, Persarum
excusso iugo, uti signatur clarissime c. 1. Supremum
ergo diem Darius obiit sub annum Olymp. LXXIII. secun-
dum. At haec uberius D. Petavius Doctr. Temp. lib. X.
23. et H. Dodwellus Ann. Thucyd. p. 44. WESS.

CAP. V. 3. τὴν στρατιῆς ἄγειρσιν) Dixit στρατοῦ ἐπάγειρσιν cap. 20. et στρατοῦ ἄγειρσιν c. 48.; unde στρατιῆς ἔγειρσις exercitus quaedam ad praelium excitatio, longe differt: ut recte adeo, adprobantibus Codicibus, *Portus* ἔγειρσιν στρατιῆς proscripserit. Saepe peccatur, ut alias ostendi, in στρατιῶν ἀγείρειν apud *Libanium*, *Procopium* atque alios: quae quoque inter ἀγείρειν et ἐγείρειν adfinitas in Poëta turbas concivit, monitore ad eum *Eustath.* p. 577, 17. [*Iliad.* p. 438, 58. ed. Bas.] Iustum praeterea καὶ δυνάμενος παρ' αὐτῷ μέγιστον, [*lin.* 4.] videlicet *Xerxe*, quod et *Diodorus* indicavit lib. XI. c. 1. Παρ' ἰωῦρῳ, laudatum alibi, non laudant schedae. Vide tamen *Abreschium* *Diluc. Thucyd.* pag. 714. WESS.

3. ἰσούστο τὴν στρατιῆς ἔγειρσιν) Ἀγειρσιν recipiet ex Codd. munitum in *Diss. Herod.* p. 117. Ut hic *Mardonius* *Cobryae* fil. dicitur δυνάμενος παρ' αὐτῷ μέγιστον Περσῶν. in excerptis e *Clesia* Ἀρτάπανος ὁ Ἀρταύρα παῖς γίνεται δυνατός παρ' αὐτῷ, καὶ Μαργόνιος ὁ παλαιός. Paulo post in istis [*lin.* 9.] ἀλλ' εἰ τὸ μὲν νῦν ταῦτα πρήσσεις, quam vim indit clar. Gronov. vovulae si, illa vereor ut idoneis exemplis possit firmari. si γὰρ pro ὅτε γὰρ poetis frequentatur, quos imitatur Noster l. c. 27. VALCK.

14. ποισίσκειτο τήνδε) Ita scripsit: non ποίσουετο, uti *Florentiae* alibique locorum. Ποίσειν IV. 78. et ποίσουετο *Polymniae* c. 119. analoga sunt, non illud. Vide *Etymolog.* p. 624, 30. Post dein [*lin.* 15.] περιπαλλῆς χώρῃ, delete intermedio et sermonem turbante εἴη, ex Codicibus sufficit. Recte *Atossa* in *Aeschyli Pers.* vs. 755. *Mardonium* adulatorumque gregem perstringit. WESS.

15 seq. χώρῃ --- ἀρετὴν τι ἄκρη) Recte *Valla* dederat *regionem summae bonitatis*, ut mirum sit alios hic interpretes [nescio quos; nam tenuit istud Gron.] aberrasse. Ἀρετὴν cuiusvis rei vocabant τὴν ἀρίστην διάθεσιν, ἢ καθ' ἣν ἀριστα διαίκεται τὸ ἔχον. *Metopus* *Stobaei* p. 7, 11. ἑκάστην τῶν ἰόντων τέλῃον καὶ ἄκρον γίνεται κατὰ τὴν οἰκίαν τᾶς φύσεως ἀρετῆς, ut pro ἀρετᾶς φύσει docte corripiebat *Nobilis.* *Alb. Frisching Bernas.* *Phintidi* apud *Stob.* p. 443, 46. memorantur ἀρετὰ Ἰππῳ, ἢ τᾶς ἀκοῆς, et ἢ τῶν ὀφθαλμῶν, oculorum. (ὀφθαλμοὶ *Hesychio* restituendum pro Ὀπταλμοί.) Similia dantur *Platonis.* *Archestratus Athen.* III. p. 105, A. Ἀλλὰ παρὲς λῆρον

πῶν, (lege λῆρον, πολυώνυμον) ἀστακὸν ὄνοῦ· Εἰσὶν μὲν πλεῖστοι πάντων ἀριτῇ τε κράτισται ἐν Λιπάροις. VALCK. — In *Archestrati* versu mireris λῆρον πολὺν sollicitatum a doctissimo Viro. Nihil illà formulà apud Atticos frequentius: neque huius loci erat vocab. πολυώνυμον. Sana omnia reperies, modo memineris, (quod nos in nupera editione *transversa lineolà* initio versus posità indicavimus) primum hexametri pedem, qui fortasse Οὐ μὴν sive quidlibet aliud fuerat, praetermissum a Deipnosophista fuisse; utpote ad id, quod ille voluerat, nihil facientem. S.

CAP. VI. 6. παρὰ τῶν Ἀλευαδῶν) Graeciae Thessaliaeque hi proditores notantur lib. IX. 57. et a Pausania lib. VII. 10. [conf. Nostrum VII. 130 sub fin.] Luxus et opum ad sumtus tolerandos immoderata cupido, ut semper, *Aleuadas* ad perfidiam duxit, *Critia* teste apud *Athen.* lib. XII. 6. p. 527. B. WESS.

Ibid. παρὰ τῶν Ἀλευαδῶν) Larissaeos fratres *Aleuadas*, Ἀλεύω παῖδας, memorat lib. IX. c. 57. Θῶρηκα, Εὐρύπυλον, et Θρασυδῆιον. Hi Thessalos primum invitos (VII. 172.) Xerxi prodiderunt. *Pausan.* VII. p. 546. Σέρῃ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἰλκύνοντι Θεσσαλία δι' Ἀλευαδῶν προὔδοθῃ. Postea volentes etiam Thessali, a vicinis Phocensibus irritati, Persarum partes sunt sequuti: *Philostr.* Her. c. XIX. 15. In *Epist. Socrat.* 28. Alexander Graecis indicasse dicitur τὴν Ἀλείου καὶ Θετταλῶν προδοσίαν: ubi scribendum τὴν τῶν Ἀλείου, vel τὴν Ἀλευαδῶν. Vetus et nobilissima familia Larissae viguit *Platonis* etiam et *Demosthenis* aetate; habuit enim Larissae *Gorgias* discipulos Ἀλευαδῶν τοὺς πρώτους, *Platone* teste initio *Menonis* T. II. p. 70. quo spectat in *Lex. Timaeus*: vid. ibi p. 15. [p. 22. ed. sec.] clar. *Ruhnkenius*, et *Vales.* ad *Harpocr.* in *Τετραρχία*. Apud eundem *Harp.* ex *Demosth.* p. 142, 86. memoratus Σίμος, εἰς τῶν Ἀλευαδῶν fuisse dicitur τῶν δοκούντων συμπράξει τῷ Μακεδόνι. Philippo, nec mirum, nobiles hi Thessali favebant, quorum maiores in Thessalia regnaverant, tum temporis a tyrannis vexata. VALCK.

12. πρὸς τοῖσι εἴτι πλέον etc.) Perfrequens πρὸς εἴτι τοῖσι lib. III. 65. IX. 110. invectum ὅτι, excludit. Confer *Abreschium* Dil. *Thucyd.* 112. His vero connexa pro valde mendosis *Cl. de Pauw* putans, προσωρίοντο οἱ ἔχοντες ἁ μὲν Ὀνομακρίτων, *stimulos Onomacritus* addebat, formabat; esse

enim οἱ ἔχοντες ἀμφὶ Ὀνομακρίτου ipsum *Onomacritum*; quod equidem hodie non credo. Pingamus ex schedis *Parisinis* προσοφύγοντό οἱ, ἔχοντες etc.; et finis turbarum aderit. Nimirum *Pisistratidae* amplius quid regi adporrigebant, vaticinum habentes *Onomacritum*: haec verborum sententia. Hinc porro *Onomacriti* constat aetas, quam iusto priorem *Tatianum* statuisset et *Clementem Alex.* docuit *Vossius Poët.* Graec. c. 4. p. 23. et *Bouherius* Diss. Herod. c. 14. p. 154. Cur ille autem [lin. 13.] διαθέτης oraculorum *Musaei*? Edissertatorem dederat *Valla*, venditorem vir *Celeb.*; *Thomae Mag.* διαθέτης est ὁ καθιερῶν καὶ οἰκονομῶν, quidam quasi dispensator ac interpres. Διαθέτης καὶ δημογόρος iunguntur in *Themistii* Or. XXVI. p. 321. D. Vide *Harpocrat.* in Διαθέσις, et *Ulpian.* ad *Demosth.* Olynth. II. p. 14.; namque προκαταλυσάμενοι [lin. 14.] cur pristina in sede sit statutum, admonitione non eget. *WESS.* — De scriptura verbi προσοφύγοντο, neglecto ex ionica dialecto augmento, in *Var. Lect.* dixi. Quod vero ista, ἔτι πλέον προσοφύγοντό οἱ *Vir* doctissimus interpretatur amplius quiddam regi adporrigebant, id fere ipsum etiam *Gronovius*, parum quidem latinum, nec satis perspicuum; in versione posuerat, quum in *Vallae* latinis praetendebant fuisset. Ferri utcumque utralibet interpretatio posset, si προσέφερον vel προσέφερον activā formā dixisset Scriptor: at passivo verbo προσοφύγοντο haud dubie alia subiecta notio est, quam equidem in nostra versione ex *Schneideri* fere sententia (in *Lexic. crit.* proposita) expressi, regi conciliabantur scribens; rectius forsā scripturus, ad regem se adplicabant, instabant regi, eumque urgebant. Paullo minus est, sed eodem fere pertinet, quod infra l. 27. ait προσεβίβρο, accedebat ad regem, cum eo agebat. Praeterea suspicari licuerit, pro ἔτι πλέον fortasse ἐπὶ πλέον scripsisse auctorem: coll. Adnot. ad VI. 42, 1. S.

15. Ἰσπαρχου τοῦ Πισιστρατου) Genuinum τοῦ Πισιστρατιδου Codices exhibent, ut *Stephani* et *Arch.*; mox perversam lectionem τοῦ ἱερωνίος, [lin. 17.] pro τοῦ Ἑρμοῖος: idem vitium haeret etiam alibi. *Onomacritus* ab *Hipparcho* dicitur [lin. 16.] eiectus ἐξ Ἀθηνῶν, a *Laso* *Hermionensi* deprehensus ἰμπερίων ἐς τὰ Μουσαίου χερσὶν. Ante *Onomacritum* *Solon* simillima fraude *Homereis* interserto versu effecerat, ut de *Salamine* contententes *Megarenses* ab *Atheniensibus*

vincerentur: praeter Plutarch. rem narrant Diogen. Laërt. I. 48. Ulpien. ad Demosth. p. 254. et Eustath. in 'Ιλ. β'. p. 215, 42. Quod his στίχον ἔγγράψαι εἰς τὸν κατάλογον, vel ἰμβραλίῳ, et παρεμβῆναι πεπλασμένον, id Herodoto dicitur ἰμποιῆται, et Pausaniae II. p. 171. memoranti 'Ησιόδον ἢ τῶν τινα ἰμπεποικυότων εἰς τὰ 'Ησιόδου τὰ ἔπη, συνθέντα εἰς τὴν Μυσηνίων χάριν. Hinc distat quod idem scribit IX. p. 762. 'Ησιόδον ἢ τὸν 'Ησιόδῳ Θεογονίαν ἐπιμήσαντα de eo, qui ingenii filiolum Hesiodo contribuerat et velut in adoptionem emancipaverat. VALCK. — De similibus Onomacriti fraudibus vide Fabric. ad Sext. Empir. p. 136. et Porsonum ad Eurip. Orest. vs. 5. S.

19. ἀφανίζοιτο κατὰ τῆς θαλάσσης) Geminum c. 235. κατὰ τῆς θαλάσσης καταδιδύναι. Plato Tim. p. 25. D. Ἀτλαντὶς νῆσος ὡσαύτως κατὰ τῆς θαλάσσης δῦσα ἠφανίσθη. Recte schedae. WESS.

27. οἱ τε Πισιστρατίδαι) Addunt Codices conplures καὶ οἱ Ἀλευάδαι, quae Med. et duo alii praeterierunt, fortasse scribarum ex simili terminatione lapsu; cuiusmodi omissionum in Herodoti Mssis prostant exempla innumera. Celeb. tamen Gronovius dispunxit, iuncta disputatione, cui rescribere nolo. WESS. — Vide in Var. Lect. notata. S.

CAP. VII. 2 seq. δευτέρῳ μὲν ἔτι — — — πρῶτα στρατηγὴν ποιεῖται) Tempus Aegyptiae expeditionis et Graecae tractabitur c. 20; nunc, πρῶτα στρατηγὴν ποιεῖτο in proximis fuisse primitus, moneo. Vide ad I. 205. WESS. — Aberravit calamus Viri praestantissimi: ποιεῖται praeferrunt edd. et scripti libri omnes: nec vero στρατηγὴν ante Wess. edebatur, sed στρατηγὴν consentientibus fere mssis, quod rectissime ille in στρατηγὴν mutavit, quod et a nobis cum Schaef. VII. 38, 13. et 174, 2. factum. Conf. I. 71, 1. I. 171, 2. II. 111, 3. V. 77, 2. S.

5. πολλὸν δουλοτέρην) Tale πολλὸν ἰλάσσω I. 77. et δυνατότεραι πολλὸν III. 103. ubi Gronov. Achaemenem Ctesias Pers. c. 32. Ἀχαιμινίδην fratremque Artaxerxis perhibet, aberrans. Res certa ex lib. III. 13. et Diodoro XI. 74. cladem Persicam et Achaemenis necem cum Olymp. LXXIX. 3. annoque Artaxerxis tertio componente. WESS.

CAP. VIII. 2. σύλλογον ἐπὶ κλητῶν) Posteriores una voce σύλλογον dixisse, quod scribit Galeus, non opinor:

concio populi extra ordinem Athenis coacta σύγκλητος ἐκκλησίᾳ Demostheni dicitur et Aeschini: concionem Argivam σύλλογον πόλεως et ἑκκλησίαν Ἀργείων ὄχλον dixit Eurip. in Or. vs. 728. et 611. ἀγορὴν Homerus: erat vero Homero βουλὴ τῶν ἐκκρίτων μόνων. Tale Herodotus intelligit sanctius consilium, quod ex delectis Principibusque Persarum constabat. ἀποκλήτους vocabant Aetoli: Livius XXXV. c. 34., Apocletos -- vocant sanctius consilium: ex delectis constat viris. Ἑσκλητὸν vel Ἑσκλητὺν Syracusani: Hesych. Ἑσκλητός, ἡ τῶν ἐξόχων ἀφροισις ἐν Συρακούσαις. Eustath. in Ἰλ. β. p. 130, 30. Βουλὴν ἵποισι σύγκλητον -- ὅθεν Τραγικός τις, (Soph. Ant. vs. 165.) σύγκλητον λίσχην γερόντων τὸ τοιαῦτον ὠνόμασεν, Ἡρόδοτος δὲ σὺλλογον ἐκκλησίαν λέγει Περσῶν. VALCK.

5. ἔλεξε Ξέρξης τάδε) Totam Xerxis orationem, μετακείμεμένην εἰς τὴν Ἀτθίδα διάλεκτον, exhibet Dionys. Halic. T. II. p. 307, 308., velut insigne specimen, quo demonstraret, Herodoti λέξιν τῆς τε αὐστηρεῆς καὶ τῆς ἡδέας ἀρμονίας μίσην εἶναι. In hac quoque μίση τῶν δυοῖν ἀρμονιῶν iuxta Dionys. περὶ Συνθ. Ὅσιμ. p. 51. princeps eminuit Homerus; quem, longo tamen intervallo, proximi quinam hac in parte sint acquiti ibidem docet. VALCK.

8. οὐδαμᾶ καὶ ἥτριμ. ἐπὶ τι etc.) Attico loquendi more, aut vulgo Graecis usitato, Dionys. οὐδὲνα χεῖρον ἥτριμῆσμεν, ἐξ οὗ περιλάβομεν τὴν ἡγεμονίαν τῆνδε παρὰ Μήδων. Vocem ἐπὶ relinquare potuerat intactam, Atticis etiam usurpatam pro ἐξ οὗ, vel ἀφ' οὗ χρόνου. Ubi vulgatur in Aristoph. Equit. vs. 5. ἐξ οὗ, Thomas Mag. legit ἐπὶ in voc. Εἰσιρήσει: quod vidit monuitque clar. Io. Alberti ad Hesych. in Ἐπὶ. Hoc a Grammaticis saepe redditur ἀφ' οὗ, vel ἐξ οὗ, velut in Aesch. Choëph. 607. Eurip. Androm. 29. etc. [At ἐπὶ τι, pro communi ἐπὶ vel ἀφ' οὗ, Ionibus propria formula est.] In sequentibus nonnulla paulo melius scripta praebet Dionys. quam nobis vulgata prostant. In proximis, [lin. 11.] ἀλλὰ θεός τις οὕτω ἄγει, pro ἄγει legisse videtur ἐν ἄγει, Herodoto prae ceteris frequentatum; nihil enim aliās habuisset causae, cur ἄγει altero [ἐν ἄγει] mutasset. Θεῶν ἀγόντων Sophoclis est Oed. in Col. 992. Xenoph. Κύρ. Ἀναβ. VI. pag. 223, 3. ὁ θεός ἴσως ἄγει οὕτως. VALCK. — Potest vero etiam Dionysius interpretationis causa ἐν ἄγει (i. e. inducit, incitat, impellit) pro ἄγει consulto posuisse. S.

22. ἵνα τὸ νότον πρὸς τὴν ὑπερθέωμαι ὑμῖν) Legitur apud *Dionys.* ἵνα αὖ διανοεῖται πράττειν ὑποθῶ ὑμῖν. *Galeus* omnino scribendum hic in *Herodoto* censebat ὑποθῶμαι, atque id ipsum, alibi quoque reponendum alterius loco. Quanto rectius iudicavit *H. Steph.*, probante *Wesselingio*, pro ὑποθίμενος corrigendum I. 107. ὑπερθίμενος τῶν μάγων τοῖσι ἐνείρεσθαι τοῖς ἐνὺπνιον. Rem cum aliquo communicare, vulgo Graecis ἀνακοινῶσαι et ἀνακοινώσασθαι, usitatissima *Herodoto* phrasi dicitur ὑπερθίμενος et ὑπερθίμενος τι τοῖς. Exemplorum affatim collegerunt *H. Steph.* in *Prolegom.* (pag. 737. ed. Gron.) et *Portus* in voce. VALCK.

Ibid. ὑπερθέωμαι ὑμῖν) Unde in *Steph.* marginem ὑποθῶμαι accesserit, frustra indagavi: futile profecto est, laudeque et adprobatione *Galei* indignum. *Dionysius* quidem ὑποθῶ ὑμῖν, sed suo sermone; *Noster* suo. Sic ἀπικνέοι μοι πάντως, ἵνα τῇ αὐτῇ ὑπερθέωμαι lib. V. 24., multisque aliis locis in *H. Steph.* Recens. Voc. *Herodoti* et *Porto*. WESS.

26. καὶ Δαρῖον) Toties πατέρα τὸν ἐμὸν *Xerxes*, ut congeminatione ista parum sit iucunda, iteravit. *Dionysius* et bonae notae Codices eam merito damnant. Statim [lin. 28.] pro Ionum ritu οὐκ ἐξεγίνετο οἱ τιμωρ. belle *Arch. WESS.* — Vide *Var. Lect.* ad l. 26. S.

31. πυρώσω τὰς Ἀθήνας) *Mardonius* ad Regem, σὺ δὲ πυρώσας τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τῆς lib. VIII. 102. *Eustathius*, παρὰ Ἡρόδοτον πυρῶσαι κίτται τὸ ἐμπρῆσαι ἐν τῷ, πυρώσω τὰς Ἀθήνας κίτται καὶ ἡ λέξις παρὰ Σειφοκλείῃ ἐν τῷ, ἀμφικίονας νεοὺς πυρώσω ἦλθεν, ἥγουν καύσω: quae sunt *Antig.* vs. 290. WESS.

34. ἀπικόμενοι ἐνέπρησαν) Praecessit ἰδόντες: et ἀπικόμενοι eadem verborum sequetur in periodo? Offensi repetitione *Pavius* ac *Reiskius* corrigunt, ille ἀδικόμενοι, sive, uti voluisse opinor, ἀδικόμενοι: hic ἀπιτταμένω, deficiente. Quibus de coniecturis tantum observo, utramque a *Dionysio* passum dari: legit is *Herodotea*, ut sunt, ἀπικόμενοι prudenter omittens; quo quidem sublato suus sermoni habitus integer et dignitas. Sunt sane in *Musis* redundantiæ exempla similia, quibus lib. VI. 30. locus fuit. *Malleum* tamen, ut sedulo dicam, ne toties δις ταυτόν. Mox [lin. 35.] ἡμεῖς αἶα ἔρξαν grandius mihi adsurgit, et conmoto regi congruentius. WESS.

35. ὑμῖας οἷα ἔρξαν, ἐς τὴν σφετ.) *Dionys.* ὑμᾶς [at recte *Sylburgii* codex ἡμᾶς dabit] οἷα ἔδρασαν, εἰς τὴν γῆν τὴν σφετέρην ἀποθάντες, --- ἐπίστασθί που πάντες. Ad hoc exemplum *Herodoteis* duas voculas intersererem, unam eiicerem, ut legeretur, ἐς τὴν γῆν τὴν σφετέρην: deinde, οἷα ἔρξαν --- ἐπίστασθί που πάντες. Ut supra ἰδύοντα στρατεύεσθαι, *Dionys.* προθυμούμενον στρατεύεσθαι, sic in vicinis, [lin. 38.] ἀνδράνημαί ἐπ' αὐτούς [recte αὐτοὺς noster ms. F. cum aliis] στρατεύεσθαι, interpretatur ἀνώρμημαί ἐπ' αὐτοὺς στρατ. Lib. VI. c. 88. *Athenienses* dixerat ἀναστῆναι ἐξ αἰγινήτας κακῶς: in istum sensum ἐκρημένος interdum ab aliis adhibetur. VALCK.

43. ὁ ἥλιος ὁ μουρίουσαν) *Dionysii* schedarumque ὁ μουρίον ἰοῦσαν parilis est elegantiae. [Immo haud dubie multis modis hoc, quod ante *Gron.* edebatur, praestat alteri.] *Xerxis* iactantia plures incessit, numis inscribentes ex Poëta NON SUFFICIT ORBIS, uti *Philippus II.* Hispaniarum rex apud *I. Iac. Luckium*, *Sylog. Num.* pag. 279. Eadem *Alexandri* vanitas, καὶ ὅρος τῆς ταύτης ἀρχῆς, οὕτως καὶ τῆς γῆς ὅρους ὁ θεὸς ἐποίησε, in *Arriani* Ἀναβ. V. 26., non remniscentis egregios versus, quos patri *Philippo* paucis ante necem horis *Noptolemus* accinuit *Biblioth. Diodori* XVI. 92. WESS.

49. οἳ τε ἡμῖν αἵτιοι --- οἳ τε ἀναίτιοι) Ista *Dionysio* restitui debebant pro οἳ τε ἡμῖν ἀντίοι --- οἳ τε Ἀθηναῖοι. [cf. c. 9, 6-11.] Quae his proxima subiecta erant in *Eton.* Cod. Ἡμεῖς μὲν τοσαῦτα ἀγαθὰ ἔξομεν, non lecta *Dionysio*, sunt interpolatoris. [Nec tamen indigna *Scriptore* nostro deherent videri, si modo vel unus insuper et alter ex diversa familia codex eadem exhiberet.] Pro χρήσει παρῖναι, [lin. 53.] *Arch.* dat χρὴ συμπαρῖναι: *Dionysius* δὲ παρῖναι. Idem *Dionys.* paulo post exhibet δώσω αὐτῷ δωρεάν ἢ δὴ τιμιωτάτην ἢ νομιζέται ἐν ἡμετέροις: scripsisse videtur δωρεάν, ἢ δὴ τιμιωτάτη νομιζέται ἐν ἡμετέροις: postremum, *Vallae* quoque repertum, adfirmat margo *Steph.* VALCK. — Quod *Vallae* versio in nostra domo habet, inde quidem satis tuto haud colligitur, reperisse illum in graeco suo codice ἡμετέροις aut ἡμετέρῃ. Quam vero *Wesselingius* [lin. 55.] cum *Gron.* recepit scripturam ἐν ἡμετέροις, eandem apud *Nostrum* iam I. 35, 18. observavimus, ubi vide a *Wess.* notata. Similiter vero etiam auctor *Homerici* hymni in

Mercur. vs. 370. ἦλθεν ἐς ἡμετέρου dixit. Quarum formularum mentionem in Additamentis ad Bosii Ellipses pag. 345. faciens Schaeferus, (idem Vir doctus, qui in *Herodoti* Editione utroque loco scripturam ἐν ἡμετέρου intactam reliquit,) „quibus machinis, ait, permirae huic locutioni sensus eliciendus sit, Ilgenius docet ad Hymn. Homer. pag. 443.“ Ipse vero Schaeferus doctissimo Corayo se adsentiri profitetur, in Notis ad *Heliodor.* p. 199 seq. scripturam istam, ἐν aut ἐς ἡμετέρου, ubicumque reperiatur, vitiosam iudicanti. Quibus ego Viris doctissimis facile largior, in his talibus locutionibus haud adparere quodnam substantivum nomen ad adiectivum ἡμετέρου subintelligi commode possit. Simul vero et illud, primum, velini reputari, nihilo magis adparere aut intelligi posse, qua caussa quove casu factum sit, ut pro eo, quod in promptu fuerat, ἐν ἡμετέρῳ, scil. αἴκῳ, ἐν ἡμετέρῃ, scil. χώρῃ, ἐς ἡμέτερον, scil. δόμον vel δόμα, non uno loco, sed pluribus in veterum auctorum locis, probati aliquin codices (vide *Var. Lect.*) in miram istam scripturam ἐν ἡμετέρου, ἐς ἡμετέρου, consentiant. Deinde cogitari velim, quam multae reperiantur in omnium populorum linguis loquendi formulae, quibus, quantumvis cum iustae syntaxeos regulis pugnent, usus tamen, quem penes arbitrium est et ius et norma loquendi, auctoritatem conciliavit. Quo magis WESSELIUM probavi, ad eadem verba ἐν ἡμετέρου haec adnotantem: „Temeritatis foret, in scriptis Dionysii et *Herodotis* exstans respuere. Vide lib. I. c. 35.“ S.

56 seq. ἵνα δὲ μὴ ἰδιοβουλευμένῳ ὑμῖν δοκίω, etc.) Est haec ultima Xerxis oratio verbis in speciem lenissimis concepta; arrogantissima, quam Regi tribuit *Valerius Max.* IX. c. 5., ubi, Graeciae bellum indicturus, Asiae principibus: *Ne viderer*, inquit, meo tantummodo usus consilio, (ἰδιοβουλευμένῳ) vos contrahi: ceterum mementote parendum magis vobis esse, quam suadendum. VALCK. — Xerxes haec perorans, αὐθάδης καὶ μονογνώμων, quales in *Dionysii Ant. Rom.* II. p. 86. reges plures, videri non vult; reapse *parendum magis quam suadendum*, ut verissime *Valerius* IX. 5., inueniens. WESS.

CAP. IX. 5. καταγελάσαι ὑμῶν) Plures si ὑμῶν aut ὑμῶν prae se ferrent, pro reiicula non haberem. Supra

V. 68. *πλείστον καταγέλῃσι τῶν Σικυνίων.* Plato pr. Lach. *οἷσι γὰρ τινες οἱ τῶν τοιοούτων καταγελῶσι.* Vulgatum in his libris crebrum. WESS. — Nolenti excidit doctissimo Viro, ut ὑμῖν, ὑμῶν, ὑμέων in ista Adnot. scriberet: ἡμῖν, ἡμῶν, ἡμέων in animo habuerat. Nam et ἡμῖν recte in contextu cum aliis omnibus edidit, et ἡμῶν in Var. Lect. ex ms. Vind. citavit: ac nescio an et ἡμέας, non ὑμέας, ex Arch. adnotari debuerit. Caeterum verbum *καταγελᾶν* aliaque similia, quae aliàs vi. praepositionis *κατὰ* cum genitivo casu iungi solent, cum dativo construere Herodotus amat: vide III. 37, 5. 58, 2. 155, 8. IV. 79, 15. quo minus sollicitari debet scriptura h. l. vulgata. Conf. Var. Lect. VII. 10, 71. S.

10. *ὑπάρξαντας ἀδικίης*) Quia forte vox in Arch. cod. mendosa legebatur, miror in mentem venisse Galeo, ut Herodotum scripsisse putaret *ὑπάρξαντας ἀλίτας* [peccatores] οὐ τιμ. nisi forte scriptum voluerit *ὑπάρξαντας ἀδικίης ἀλίτας οὐ τιμωρησόμεθα*: nam verbum *ὑπάρξει* apud Herod. in talibus semper participium vel genitivum sibi iunctum habet: I. 5. IV. 1. VII. 8. IX. 77. e quibus nihil hic novandum liquet. VALCK.

23. *ἰπῶν γὰρ ἀλλήλοισι etc.*) Graecorum inscitiae ac stupori acceptum fertur, quod summis Achaeorum in laudibus apud Polybium XIII. 1. [cap. 3. nostrae edit.] Magni sane animi et bellum humano more administrandi argumentum olim sollemnis erat clarigatio: immo et iustitiae Tibarenorum studio geminam gentis eius institutum Critici ad Apollon. Rh. II. 1012. arcessunt. Ut nunc vero seculum est, Mardonii valet sententia; qui in alia omnia eunt, exploduntur. Lege Ampl. Bynkershoekii Quaest. Iur. Publ. I. 2. WESS.

28 seq. *κῆρυξι* — — *καταλαμβάνειν τὰς διαφοράς*) Optime additur, *καὶ παντὶ μᾶλλον ἢ μάχησι*: verbis Graeci dirimere deberent controversias, et quovis potius modo quam ferro atque armis. Fefellerunt virum doctum voces *κῆρυξι καὶ ἀγγέλοις*, quae aequae pertinent ad *καταλαμβάνειν*, quam ad *διακρεμῖνους*. Ut hic *καταλαμβάνειν* dirimere controversias, sic lib. III. cap. 128. *ἔριζοντας Δαριὸς κατελάμβανε*. Sententiae Herodoteae congruit hoc Eurip. in Phoen. 518. *κρῆν δ' αὐτὸν οὐχ ὅπλοις τε καὶ διαλλαγαῖς, Μῆτιρ, ποιεῖσθαι· πᾶν γὰρ ἔξαιρετ' λόγος, ὅ καὶ*

εἰσὶν πολλοῖσι δρᾶσιν ἄν. Secundum Isocrat. Panathen. p. 267. c. veteres Athenienses aliarum civitatum πρεσβείαις καὶ λόγοις ἐκμυρῖν ἵκνυντο τὰς διαφοράς: postea maluerunt πολλοὶ μᾶλλον ἢ λόγοις τὰ ἱγυλῆματα διαλύεσθαι, quod de Lacedaemoniis dicitur apud Thucyd. I. c. 140. vere de Philippo apud Lucian. T. III. p. 516. Hinc in Epist. apud Demosth. pag. 94., πότερον, αἰτ Philippus, καλλίων ἴσθιν ὅπλοις ἢ λόγοις διακρίνεσθαι. VALCK.

34. οὐκ ἦλθον ἐς τοῦτου λόγον, ὥστε μᾶχῃσθαι) Sentio hoc [τούτου, non τούτου] praestare. Si de colloquio Mardonius, tum certe οὐκ ἦλθον μοι ἐς λόγους dixisset. Id voluit, nunquam ad eius rei rationem et causam, ut secum in certamen descenderent, venisse. Congruit lib. III. 99. ἐς δὲ τούτου λόγον οὐ πολλοὶ τινες αὐτῶν ἀπικνύονται. WESS. — Hoc loco ἦλθον ἐς τοῦτου λόγον videri poterat id significare quod in versione expressi, induxerunt in animum: at collato altero loco, III. 99, 11. intelligitur, ἐς τοῦτου λόγον apud Nostrum nihil fere aliud, quam ἐς τοῦτο, sonare. S.

36. πόλεμον προσφέρειν) Quod hic vulgabatur πόλεμον προσφέρειν, a docto viro bello praestans, κατὰ πόλεμον, explicatur. Mihi ex Arch. προσφέρειν potius; et eo quidem usu, quo βίαν προσφέρειν, ἀνάγκην προσφέρειν, atque alia. WESS. — Quam frequenter, quave de causa, πρὸ et πρὸς permutari solent a librariis, neminem fugit qui vel primoribus labiis Graecis attigit literas. S.

[39. ψευθεῖν γνώμη) Ferri hoc potest: malueram tamen γνώμης, sicut est VIII. 40, 8. ἐψευσμένοι γνώμης, et ψευθεῖται τῆς ἐλπίδος IX. 61, 18. Et quamvis hic in vulgatum consentiant, quod sciam, libri; memini tamen in vetustis libris terminationes κς et ας cum η et α (quae olim ηι et αι scribebantur) saepius permutatas observare. S.]

42. ἀπὸ πείρης πάντα ἀνθρώποισι φίλοι γίνεσθαι) Manilii nobilissimum, Omnia conando docilis etc. et Theocriti πείρα θῆν πάντα τελεῖται, Idyl. XV. 62. simillima sunt. Statim ἐπιλεῖνας, [lin. 44.] leniens et quasi laevigans; quale λέγων τὸν Μαρδονίου λόγον, lib. VIII. 142. et Clementis Alex. Strom. VII. pag. 901. τὴν τῶν λόγων ἀκριβῆ σαφῆντιαν λεπτοργεῖν καὶ καταλαίπειν, sumta translatione a ruminantibus pecudibus, qua Philo de iisdem τὴν τροφήν ἐπιλαίπειν, et ἐπιλαίπειν τροφῆς, libri de Poster. Caini pag. 254. ed. Mang. Idem

Indaeus Epicuri ἐπιπνέσματα, sive gulae scitamenta, uti praeclare Casaubonus in *Athen.* XII. 12. [Animadv. Vol. VI. pag. 504. nuperae edit.] traducens, ἃ φασι οἱ φιλόδοτοι ἐπιπνέσεις εἶναι τῶν προηγουμένων ἡδονῶν lib. III. Alleg. pag. 115. eiusd. Ed., ubi ex Mstis, in quibus ἐπιάνσεις, ἐπιλίανσεις, posterius si pristinam in possessionem migraverit, redibit sententiae sanitas. Voluptatum priorum lenimenta quaedam indicantur. Verum haec non ago. WESS.

42. ἀπὸ πείρης πάντα) Theocriteis, πείρη θὴν πάντα τελεῖται, Eid. XV. 62., Herodoti verba Casaub. admovit Lect. Theocrit. p. 275. His Mardonius dicitur [lin. 44.] ἐπιλεῖνας τὴν Ξέρξω γνώμην: ut Alexander Macedo λεῖνας τὸν Μαρδονίου λόγον, VIII. 142., molliens Mardonii orationem, Vallae. VALCK.

CAP. X. 2 seqq. Ἀρτάβανος etc.) Artabanus gravi oratione fratris filio dissuadens expeditionem in Graeciam, dicendi praebuit Sophistis materiam: ex *Alexandri μελέτη* specimen nobis exhibet Philostr. de Vit. Soph. II. p. 575. VALCK.

7. ὥσπερ τὸν χρυσὸν etc.) Ista quidem aptissima multis placuit comparatio. Isocrates in Panathen. p. 240. D. ὥσπερ τὴν πορφύραν καὶ τὸν χρυσὸν θειοῦμεν καὶ δοκιμάζομεν, ἑτέρως παραδεικνύοντες, etc. Dionys. Halic. II. p. 202, 24. οὕτω καὶ χρυσὸς ἑτέρῳ χρυσῷ παρατίθεις κρείττων τε καὶ χείρων εὑρίσκεται. Vetus fuit dictum: Ἡ πορφύρα παρὰ πορφύραν διακρίτις. Quintilian. Inst. Or. XII. c. 10. Ut lana tinctorum fuso citra purpuram placet; at si contuleris etiam lacernae conspectu melioris obruatur, ut Ovidius ait. VALCK.

8. ἐπειὰν δὲ παρὰ τρίψωμεν ἄλλω χρυσῷ) Valde metuo, ut παρὰ τρίψωμεν bonae sit valetudinis. Negant certe periti artifices mutuo auri frictu praestantiam eius metalli internosci discernique posse. Lydius lapis τῇ παρὰ τρίψει τὸν χρυσὸν δοκιμάζει, quae Theophrasti de Lapid. pag. 397. verba; cognitissimumque illud est examen. Accedit ad haec dissensus Arch., unde, ἐπειὰν δὲ ἑτέρῳ συγκρίνηται, ubi vero cum alio comparetur, si adprobetur, cessabit difficultas. Vallae Latina vergunt eodem, et similes priscorum sententiae. Una ex Dionysii Epist. ad Pomp. p. 126. sufficiet: οὕτω γὰρ τοι καὶ χρυσὸς ἑτέρῳ χρυσῷ παρατίθεις, κρείττων τε καὶ χείρων εὑρίσκεται. Quid faciendum ergo τῷ παρὰ τρίψωμεν ἑτέρῳ χρυσῷ; exterminandum-ne, revocata Arch. lectione? Ha-

bet, ut sum professus, sum ea decus et commodum; nimum tamen ab aliis deflectit schedis. Equidem, si παραβλέπειν eadem esset potestate, qua παραθεῖναι et παραθεῖσθαι in rei cum alia conparatione gaudent, παραβλέψωμεν refingerem, cuius nunc simile exemplum desidero. Scribi poterit παραθεῖσθωμεν ἄλλῳ χρυσῷ, contenderimus et spectaverimus ad aliud aurum: poterit παραθεῖσθωμεν aut παραβλέψωμεν. Utrumcunque sumatur, constabit conparationis figura. Sed me doctiores considerent. WESS. — Non ego *Wesselingio* doctior: plurimum abest ut cum immensa doctrinae copia praestantissimi Viri, vel ulla ex parte, meam posse conferri tenuitatem putem. Haud acre tamen intellexi, non sollicitandam esse vulgatam h. l. scripturam, sed in eam sententiam interpretandam, quam in Latinis nostris expressi; gavisusque sum, *Schneiderum*, doctissimum Virum, in *Lexico critico*, et *Schulzium* in *Notis ad Herodoti Bella Persica*, mecum sentientes videre. Ut χρυσὸν παραθεῖναι ἄλλῳ χρυσῷ dixit *Herodotus*; sic apud *Theognidem* vs. 585. ed. *Brunk.* est χρυσὸς παραθεῖσθαι μολιβδαί, scilicet eis βάσανον vel ἐν βασάνῳ. Scripturam codicis *Aroh.* unice probavit *Larcherus*. S.

10. Ἐγὼ δὲ καὶ πατρὶ τῷ σῷ etc.) Artabani de Scythiis ad fratrem dictum lib. IV. cap. 83. proditum prestat. WESS.

26. οὐκ ἔχω ἀμφότεροις χωρῆσαι) Et hic haereo. Gronovii enim explicatio haud scio Artabani mentem an recte exponat. Hoc voluisse videtur: nec terra nec mari expeditionem prosperam fore: de terrestri coniecturam capi ex eventu in agro Attico posse: consimiliter de maritima, si ad praelium res devenerit, suspicandum. Quae Artabani si fuerit, uti ego arbitror, sententia, procedet melius nova periodo: Οὐκ ἔχω ἀμφότεροις χωρῆσαι, ἀλλ' ἢν etc. Ergo neutrubi succedet, sed si etc. Praecesserat ἢ κατ' ἀμφοτέρω, [lin. 22.] ad quod reditum orator facit: sequetur cap. 11. οὐκ ἔχω ἀμφοτέρω οὐδέτεροις δυνατῶς ἔχει, ἀλλὰ etc. simili ordine. Haec mihi plausibilia: aliis alia, neque intercedam, blandientur. WESS. — Quod cap. xi. lin. 16. legitur, οὐκ ἔχω ἀμφοτέρω οὐδέτεροις δυνατῶς ἔχει, ἀλλὰ etc. id, licet in verborum constructione cum his, quae huc lin. 26 seq. habemus, similitudinem aliquam praeferat; *Herodot. T. VI. P. I.* S

tamen longe diversam habet rationem. Ibi omnia plana sunt, et particula ὥν, quae in οὐκῶν (sive οὐκ ὥν malueris, quod perinde est) continetur, usitatā maxime notione, Itaque, ergo, ponitur; hic orationis tenor et sententia loquentis non patitur, ut eadem notione accipiatur illa particula. Non enim ex praecedenti oratione concluditur aliquid aut colligitur: sed ad aliud quidpiam pergit oratio, et ὥν particula nonnisi continuativam quamdam vim potest habere. Iam, sicut formula οὐκῶν sive οὐκ ὥν saepe interrogationi inservit, (quo de usu conf. Hermann. ad Viger. not. 261.) sic et h. l. accipi poterit; sed ita, ut interrogatio idem valeat ac sententia affirmative expressa cum praecedente particula conditionali εἰ, prorsus ut lib. IV. c. 118, 11. ubi vide notata. Itaque h. l. perinde est ac si dixisset Artabanus, εἰ ὥν οὐκ ἀμφοτέρη (i. q. κατ' ἀμφοτέρα, lin. 22.) τοῖ ἐχώρησε, sive χωρήσει. Conf. Schaeferi Notam ad Rosii Ellipse p. 758. S.

41. μὴ βέλτερος) Non displiceret μὴ βούλο, noli quaeso. Quis enim adeo suffenus, ut consulto deliberet in periculum, ubi nulla necessitas, praecipitare? Nihil tamen innovo. Certum ex schedis [lin. 43.] δοκίμ est Ionicum, WESS. — Vide ad lin. 41. Var. Lect. S.

46. αἱ γὰρ καὶ ἐναντιωθῆναι τὴ θάλα) Sic legerunt Eustath. et Valla. Recte Eustath. in 'Ιλ. β'. p. 131, 38., οὐκ, ait, ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων αἰὲν κριτὸν τὰ καλὰ εἶναι καὶ φαῦλα: suumque illud dictum ex sententia firmat Herodoti. Vulgo perverse iudicamus ab eventu: πρὸς γὰρ τὸ τελευταῖον ἐμβαλὼν ἵκασθαι τῶν προπαρξάντων ὡς τὰ πολλὰ κρίνεται, Demosth. pag. 5. quum tamen, ut scribit Thucyd. I. 120., πολλὰ κακῶς γνωσθέντα, ἀβουλοτέρων τῶν ἐναντίων τυχόντα, κατωρθώθη καὶ εἴτε πλείω, καλῶς δοκούντα βουλευθῆναι, ἐς τοῦναντίον αἰσχροῦς περίσθη: quia τὴν εὐβουλίαν saepe fortuna destituit: τοῦ εὐτυχίῳ καὶ τοῦ καλῶς βουλεύεσθαι — οὐχ ἅμα ἡ κτῆσις παραγίνεται τοῖς ἀνθρώποις, Demosthen. contr. Aristocr. p. 421. VALCK.

50 seqq. 'Οἷός ὡς τὰ ὑπερίχοντα etc.) Ubi haec descripta prostant apud Stobaeum p. 190., rectius ista scripta leguntur, τὰ δὲ συμπερὶ οὐδὲν μὲν κνίξει: sic legit et Valla; parva vero nihil laedit. Praebet etiam Stobaeus ἀποσκήπτει βέλαια et ἰφθάρσαν, utrumque genuinum. Qui superbos sequitur ulior, φίλει ὁ θεὸς τὰ ὑπερίχοντα πάντα κολουῖν, sive τοὺς μεγα-

ληγορήσαντας, ὡς πλείον φρονεῦντας, ταπεινῶσαι, ut loquitur Xenoph. Κυρ. Αναβ. VI. pag. 225, 3. vid. Aeschyli Pers. vs. 829. VALCK.

52. οὐδὲν μιν κνίζει) Considerarunt haec docti viri, ac si οὐδὲ μιν esset: inde, nihil laedit, nec leviter laedit, aliaque, ad Artabani mentem concinne. Ut nunc sunt et Codices volunt, bene eruditissimus Th. Reinesius Var. Lect. III. 5. ipsum non, sive nihil potius, angunt: sic cap. 12. καὶ εἰρήνη ἐκνίγει ἢ Ἀρταβάνου γνώμη: Xerxemque angebat Artabani sententia. Idem Reinesius οὐδὲ ἰὰ φαντάζεσθαι [lin. 51.] bene explicuit, non sinit ultra adparere, efferri, ostentare se, quippe ἀφανισθέντα et in nihilum redacta, lib. II. Var. Lect. c. 5.; cui iungi Valckenarius poterit ad Tragici Phoeniss. vs. 93. WESS. — φαντάζεσθαι nonnumquam simpliciter conspicui, adparere, significat; ut apud Euripid. loco cit. et passim alibi; similiterque apud Nostrum IV. 124, 9. ubi synonyma sunt ἀφανισθῆναι et οὐ φαντάζεσθαι. conf. VII. 15, 10. Sed h. l. amplius aliquid dici facile intelligitur; quod haud incommode Valla expressit, nec sinit inolescere. Scilicet, quemadmodum φαντασία non modo speciem, visum, adspectum, sed subinde et sigillatim maiorem quamdam et insigniorem speciem significat; (vide Lexicon Polyb. p. 645.) sic verbum φαντάζεσθαι h. l. denotat insignem aliquam prae se speciem ferre atque ostentare. Conf. H. Stephani Thes. T. IV. pag. 57. a. iam vero κνίζειν non tam angere significat, quam pungere, mordere, irritare. ἐκνίγει αὐτὸν τῆς γυναικὸς ἔρωσ, VI. 62, 1. non anxit, sed pupugit, ussit illum amor. Xerxem VII. 12, 2. ἐκνίγει, non anxio, sed pupugit, momordit, irritavit Artabani oratio. Hoc loco, quemadmodum mox Deus (Θεοῦσας) invidere dicitur arrogantibus; (qua de locutione vide ad I. 32, 6. et ad III. 40, 8. notata;) sic κνίζει μιν significat invidiam illius movent, i. e. vindictam eiusdem in se vertunt. In Var. Lect. ad hunc locum, ubi vitiose excusum „puto ex Paris.“ facile intelligitur „puto et Paris.“ debuisse. S.

63. τὰ τοιαῦτα ἀποσκήπτει βίβλα) Optimi hoc coloris est: τὰ βίβλα ex Med. nimium. Opportune Sophoclis Hercules Trach. vs. 1103. ἐγκατασκήψον βίβλος πάτερ κεραυνῶ. WESS. — Immo vero percommode τὰ βίβλα dedere probati libri, tela sua, vel tela illa, quae paulo ante verbo

πειρανοῖ indicata sunt. βέλος de *fulmine* dixerat idem Noster IV. 79, 9. τὰ τοιαῦτα h. l. ad δίνδρεα pertinet, significatque τὰ μέγιστα. S.

57. δι' ὧν ἐφθάρησαν) Verbi vim agnovit Cel. Gronovius; [scil. *extremam* indicari *perniciem*:] ego, quod ille recusavit, suum in locum reposui. [nempe ἐφθάρησαν recepit Wess. quum ἐφθάρησαν in contextu tenuisset Gronov.] δι' ὧν ita si pingatur, metum tonitruque aptum est indicare. Cultius erit multo et Herodoteo schemate δι' ὧν ἐφθάρησαν, loco διεφθάρησαν, quod supra positum. Talia κατ' ὧν ἐπλάσαντο, ἐξ ὧν εἶλον, ἐν ὧν ἐπλησαν lib. II. 85. 86. 87. Elegans haec Cl. Reiskii coniectura et iusta. Stobaei ἀξίως primam amisit syllabam ob similem praecedentem. WESS. — Verbum ἐφθάρησαν in aoristo tempore, (sicut alia paulo ante, in eadem oratione) de eo quod fieri solet, nempe quod saepe factum est itemque in posterum fiet; usitato Graecis more in sententiis generalibus et in proverbiiis. S.

[64. λόγους ματαίους dicit non modo vanos et temere iactatos sermones, sed et iniuriosos, sicut cap. 15, 5. et III. 120, 4. VI. 68, 8. S.]

68 seqq. διαβολὴ γὰρ ἴσθι δεινότατον etc.) Eadem Pindari mens Pyth. Od. II. fin. Βροτῶν ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις διαβολῶν ὑποφάτις, ubi Graeci interpretes, ἀμφοτέροις καὶ τῷ διαβαλλομένῳ καὶ τῷ πρὸς ὃν διαβάλλουσι. Non addo Dion. Chrysost. Or. XI. p. 185. c., nec Iudaeorum scite dicta apud Buxtorfium Lexic. Talm. p. 1160. Consequens οὐ παρίεντις [lin. 71.] κατηγορίων defendit Gronovius, neque caret patronis. Acconcomatius mihi οὐ παρίεντος ex orationis iusta serie. Licebit credo in ista Codicum discordia hoc amplexari. WESS. — Ex Flor. codicis lectione, quam Stobaeus etiam exhibet, sensum eruit Gronov.; mihi videtur inter diversas sincera, quam praebent margo Steph. et Valla, οὐ παρίεντος κατηγορίων. Absentem dum accusat calumniator ἀδικεῖ: quia ὁ τῇ διαβολῇ λάθρα χρώμενος ὅλον τὸν ἀκροατὴν σφτερίζεται, — — — τὴν ἀπολογίαν τῷ λαθραίῳ τῆς κατηγορίας παραιρούμενος, iuxta Lucian. de Calumnia non tem. cred. [cap. 8.] T. III. p. 135. et 137. Paucis graviter Isocrat. de Permut. pag. 313. Ε. μέγιστον κακὸν διαβολή, — — — ἢ ποιῇ τοὺς μὲν ψευδομένους εὐδοκίμειν, τοὺς δὲ μηδὲν ᾗδικηκότας δοκεῖν ἀδικεῖν, τοὺς δὲ δικάζοντας ἐπιτορνεῖν. Iudices Athenis ex lege iurare

cogebantur, ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροῦσθαι. VALCK. — Non παρὲν τι, sed una voce παρὲντι, dativo casu, scribi apud Stob. et in probatis nonnullis Herodoti codicibus, monui in *Var. Lect.* ubi quae praeterea adnotavi, et quae supra ad VII. 9, 5. adposui, hic non repetam. Licet verbum κατηγορεῖν alibi apud Nostrum cum dat. casu iunctum non meminerim, tamen facile credam, ab ipsius manu esse h. l. παρὲντι, eamque scripturam a nonnullis, quos ea offendisset, librariis in παρὲντων, ab aliis in παρὲντος, fuisse mutatam. S.

80. ἦν μὲν -- ἀναβαίνῃ) Rarius illud quidem hoc sensu, mutari tamen non debuerat. [Pro eo quod h. l. ἀναβαίνειν est, alias ἀποβαίνειν et ἐκβαίνειν ponit Scriptor.] Proxima [lin. 81. et 83.] formas exhibent, quales Grammatici tribuunt Atticis, Ionibus etiam et Doriensibus usurpatis, κτεινέσθων et πασχόντων. Prioris formae, [passivae] altera multo minus frequentatae, praebent exempla Demosthenes, αἰετίσθων, p. 608, 88. Philostr. πιστούσθων, p. 229. ἀναβεβλήσθων, p. 302. alia illinc etiam attigit Ti. Hemsterhusius ad Luciani ἀπιστίσθων pag. 364. Paulo post [lin. 88.] ὑπὸ πυλῶν τε καὶ ὀρνέων διαφορεύμενον, dixit; ut Pausan. II. p. 192., νεκρὸν, διαφορηθέντα ὑπὸ τῶν ἐν θαλάσσης ὀρνέων. Ab avibus carnivoris dilacerari dicitur et διαφορηθῆναι in Aristoph. Av. 338. et vs. 354. "Ἴν' ὑπὸ τούτων διαφορηθῶ; T. H. [Ti. Hemsterh. nescio ubi,] Ut ab istis differar? Horat. Epod. V. 99. Post insepulta membra different lupi, Et Esquilinae alites. Plautus Curcul. IV. 4, 20. Iam ego te faciam ut hic formicae frustillatim differant. VALCK.

88. διαφορεύμενον) Dirum omen. In lamentatione matris Euryali Poëta: Heu terra ignota, canibus data praeda Latinis, alitibusque iaces, Aeneid. IX. 485., ubi De la Cerda docte. Διαφορεύμενον Aldi dispunxit H. Steph. in Prolegom. p. 737. optimeque explanavit Horatiano, Post insepulta membra different lupi. WESS.

CAP. XI. 9 seqq. ἐν Δαρείῳ τοῦ Ὑδάσπιοις etc.) Frustra Cl. Salmasius (ad Solin. pag. 833.) stemmatis duplicem ordinem describi existimans, μηδὲ τοῦ Κύρου, τοῦ Καμβύσιου, post pauca addebat; quo facto poenas Gronovio dedit. Eundem enim generis auctorem Cyrus et Darius agnoverunt Achaemenem. Avus Darij Arsames ex Achaemenidia

designatur lib. I. 209. liquido. Reliquam adscendentium descendentiūque seriem dabit Nobilissim. *Palmerius*, Exercit. p. 30., omisso *Teispeo*, Achaemenis fil., quem familiae ex schedis *Gronovius* inseruit primus. Eum consule et *Galeum* ad lib. I. 209. WESS. — *Galeus* in Notis brevibus ad *Herod.* I. 209. *Stemma regum Persarum* usque ad *Xerxem* in hunc modum descripserat:

	Achaemenes	
	¹	
	Cambyses	
	¹	
	Cyrus	
	¹	
Cambyses		Teispeus
¹		¹
Cyrus		Ariamnes
¹		¹
Cambyses		Arsames
		¹
		Hystaspes
		¹
		Darius
		¹
		Xerxes.

Gronovius, e cod. *Med.* alium insuper *Teispen* inserens, monuit in *Notis*, utroque quidem loco in eodem codice vitiose τοῦ τε ἱσπεος scribi; cum quo posteriori loco nostrae membr. F. consentiunt, quae priori loco recte τοῦ τείσπεος praefert. Idem *Gronov.* adnotavit, in ora eiusdem codicis *Med.* genealogiam *Xerxis* hoc modo repeti: Ἀχαμένης, Τείσπης, Καμβύσης, Κύρος, Τείσπης, Ἀρμής, Ἀρταμής, Τιστάσης, Δαρείος, Ξέρξης. S.

13. ἡσυχίην ἀξιομεν) Parum referebat, ἴξομεν an ἀξιομεν legeretur. Copia schedarum hic posterius postulavit. Hac *Musa* c. 161. ἰξήκει ἡμῖν --- ἡσυχίην ἔχειν, *Mssti* ἀγιν. *Xenophontis* in libris et *Diodori* par haud raro commutatio. WESS.

21. τιμωρεῖν ἢ δὴ γίνεται) Refingenti et resecanti docto viro ἢ δὴ γέ, ἵνα καὶ etc. non accedo: ita grassari, periculo-sae plenum opus est aleae. *Γίγεται* tantundem *Nostro* ac

ιστῇ, veluti c. 51. et saepe alibi. WESS. — Nempe γίνται ad καλὸν refertur. Vir doctus, cui Wess. non accedit, nescio an Reiskius fuerit: idem quidem in editis Animadverss. nil aliud ad hunc locum, nisi hoc monuit: „ἦδη „bene habet, significatque hic loci nunc tandem aliquan- „do.“ S.

Ibid. ἵνα καὶ τὸ δεινὸν, τὸ πείσεται etc.) τὸ πείσεται id mali indicat, quod sua in ditione perpessurus a Graecis rex erat, ni eos adgrederetur ipse. WESS. — Immo per ironiam haec dicta sunt: ut cognoscam illud malum, quod tu, Artabane, mihi ominaris. Perspecte in hanc sententiam verba ista interpretatus est Larcher. In Latinis nostris h. l. vocula ut intercidit: oportebat, ut et ego periculum etc. S.

23. Πίλοψ ὁ Φρύξ, ἱὼν πατέρων τῶν ἱμῶν δοῦλος) Iactantiae ac Persici fastus specimen haec dant. Nam Pelopis tempore, Phrygia sub Medorum imperio non erat, neque unquam antea fuerat, sic Palmerius in Exercitationibus. Vide tamen Platonem lib. III. de Leg. pag. 685. D. WESS. — Conf. ipsum Herodot. lib. IX. c. 116. S.

20-23. καλὸν --- τιμωρίην ἦδη γίνται) Prostat coniectura Reiskii legentis τιμωρίην, ὅ, τι δὴ καὶ γίνται: mihi quoque his impediti quid inesse videtur, quod forte tolli posset si scriberetur: καλὸν ὡς προπικονότας ἡμᾶς τιμωρίην ἂν αἰ δὴ τι γίνται, ἵνα καὶ τὸ δεινὸν τὸ πείσεται τοῦτο μάθω, ἰδόντας ἐπ' ἀνδρας τούτους, τοῦσσι καὶ Πίλοψ ὁ Φρύξ, ἱὼν ἱμῶν πατέρων δοῦλος. Subditos, tanquam discipulos, Persarum Reges δούλους vocabant: hanc tamen Xerxis de maioribus suis vaniloquentiam verbo castigavit Palmer. Exercit. p. 31. Aptè hic narratis congruit formula loquendi, ἂν δὲ τι γίνται, si quid autem evenierit mali. ἴαν τι συμβαίη, ἴαν τι γίνται, similesque, frequenter occurrunt. VALCK. — Vide paulo ante notata. S.

CAP. XII. [3. κατὰ δὲ βουλὴν διδούς) Intellige ἰωνῶ, nisi prorsus adiectum olim fuit hoc pronomen, quod hodie quidem ignorant libri. Sic vero, eadem sententiā, frequenter λόγον ἰωνῶ δίδοναι usurpat Noster, I. 209, 11. II. 162, 25. III. 25, 5. etc. S.]

Ibid. εὐρισκὲς εἰ ἐν πρῆγμα εἶναι) Contra lib. I. c. 19. Croesus βουλευόμενος εὐρίσκει πρῆγμα εἰ εἶναι ἰδανύειν ὡς τάχιστα ἐπὶ τῆς Σάρδης. vid. Clar. Wessel. ad IV. c. 11. Aristoph. Eccles.

π. 656. Τί γὰρ αὐτῷ πρῶγμα μάχεσθαι. Plebeia locutio hodiernum est usitatissima. VALCK.

8. στρατεύματα μὴ ἄγειν) Iure negans vox accessit; frequens, ut docte Gronovius, post verba negandi mentemque mutandi. Notus ex Sophocle, Antig. vs. 449., Euripid. Orest. vs. 1059. mos, doctorumque observationibus ad Aelianum Var. III. 43. [Conf. ad Herod. II. 27, 3. notata.] Δολομακριν ἀπάταν θιῶ, qua somnio Xerxes impulsus post fluctuationes in bellum ruit, explicat ad Aeschyli Pers. vs. 93. Stanleius. WESS.

9. προῖπας ἀνέξιν Πέρσας στρατὸν) Revocanda mihi vetus lectio Πέρσης videtur: cum Persis ut copias cogerent denunciaveris, ut recte H. Steph. VALCK. — Quod in nostra Var. Lect. ad h. l. scribitur „utique male,“ id hypothetae negligentiae debetur: „utique non male“ scripserat Wess. Et merito quidem: nam probum utrumlibet, Πέρσης et Πέρσην, eadem sententiā; sed istud praetuli, quod paulo difficiliorem videri poterat habere explicatum. S.

CAP. XIII. 5. ἀρχίστροφας) Subitam et priori contrariam sententiam. Tales ἀρχίστροφοι μεταβολαὶ Gregorii Naz. Or. XXVIII, p. 473. v. ad Thucydidis exemplum lib. II. 57. Quod statim παρηγορεύμειν, [lin. 6.] ab Ionibus probatur; solitariū autem Med. ἐπίξειν [lin. 9.] merito D'Orvillius, quippe librarii peccatum, contempsit, ad Chariton. I. 5. p. 57. Congruit ferme Euripid. Iph. Taur. vs. 987. δεινὴ τις ὄρνιθαιμόνων ἐπίξεισι. WESS.

5 seq. Φρονῶν - ἐς τὰ πρῶτα οὕτω ἀνήκω) Idem esset ψυχῆς ἐς τὸ Φρονιμώτατον. Xenoph. Symp. p. 522, 25., ἡ ψυχὴ, ὅσον περ ἂν χρόνον ἦ ἐπὶ τὸ Φρονιμώτερον, καὶ ἀξιεραστοτέρη γίνεται. Ἡδὲ ἐς τὸ σῶφρον dixit Sophocles in perditae tragoediae fragm. apud Etymolog. in voc. Νῆκος: nam pro vulgaris, ἡδῆσει τῷ σῶφρον dubium nullum est quin corrigi debeat, ἦβης ἐς τὸ σῶφρον ἔκτο: vidit et illud Piersonus noster. VALCK.

CAP. XIV. 1. τῷ αὐτῷ ὄνειρον) Monuit Eustath. τὸ ὄνειρον Homeri ritu poni; quo Sophocles, Libanius, Eunapius aliique itidem, quamquam non semper. Non damna-bitur credo [lin. 4.] ποιούμενος, neque etiam ταῦτε τοι ἐξ αὐτίων ἀνασχέσει. [lin. 7.] Mssti viam monstrant, testati προσδόντα ἀνασχέσειν glossatori nimium liberali deberi.

[Vide *Var. Lect.*] Saepe mihi, dum his distineor; castiganda amanuensium licentia est; cuiusmodi post nonnulla [CAP. XV. 1.] περιδῆς ἐγένετο, utique pristinae scripturae περιδῆς γεγόμενος, ipsa indice verborum serie, posterior multo. WESS.

CAP. XV. 2 seq. πέμπει ἄγγελον ἐπὶ Ἀρτάβανον καλέοντα) Genuinum arbitror quod praebuit Med. ἐπὶ Ἀρτάβανον: sed omitti, ni fallor, tum debuerat καλέοντα: neque enim praepositio ἐπὶ in tali structura censi posset a verbo avulsa. καλέοντα remanere potuit ex interpretamento olim adscripto καλίσσοντα: mittit qui Artabanum ad se vocaret. πέμπειν ἐπὶ τινα significat mittere ad aliquem arcescendum. Xenoph. Cyr. Paed. III. p. 43, 13. Τυχράνην ἐκάλειναι πέμπειν ἐπὶ τὸν πατέρα. Thucyd. VI. c. 61. πέμπουσι ναῦν ἐπὶ εὐεῖνον. Cap. 53. dixerat ναῦν - ἤκουσαν ἐπὶ Ἀλκιβιάδην, non adversus Alcibiadem; sed navem, quae ad eum deportandum erat missa; ut recte Corn. Nepos interpretatur in Alcib. cap. 4. In Isaeo corrigerem p. 36, 39., Ποσειδίππον ἐπεμφεν ἐπὶ τὸν ἀστυνόμον: id est ἐπεμφε τὸν ἀστυνόμον καλίσσοντα. καλεῖν τὴν ἀρχήν, [πέμπειν ἐπὶ τὴν ἀρχήν] et μεταπέμπεσθαι in eadem dixit Isaeus oratione. VALCK. — Familiaris Herodoto abundantia facile persuadere nobis possit, participium καλέοντα, qua utique non erat opus, ab ipso fuisse adiectum: intelligetur autem καλέοντα αὐτόν. S.

10. συνεπαίνειν) Nolo mutare; ut animi tamen sententiam declarem, pro genuino et Herodoteo συνέπαινον ἰὸν ποιῆν censeo. [quod et ego receptum vellem.] Scriptoris consuetudinem συνέπαινοι γὰρ ἔσαν οἱ Πέρσαι lib. V. 20. ostendunt, et quae plura Portus. Mox, [lin. 12 seq.] ἐν ἡδονῇ ἴσθι στρατηλατεῖν scriptum si foret, tolerabile esset. Nunc laudo vulgatum, redundantiae geminam speciem ignorans. Gronovius in alia abit. [nempe tamquam Herodoteum pleonasmum probans γενέσθαι στρατηλατεῖν.] WESS.

CAP. XVI. 2. οὐ τῷ πρώτῳ οἱ κελεύματι) Sermo nem adauxi: Casus ex verballi pendet substantive, ut τῷ δευτέρῳ ὑπερηχία in Platon. Apolog. p. 30. A., τὰ Ἑλένης καὶ Μενέλαου Τηλεμάχῳ δῶκε Dion. Chrys. Or. VII. p. 117. C., ἐπίθεσις τῇ βασιλείᾳ τῶν Σύρων Strabon. XVI. p. 1092. A. [p. 752. C. ed. Cas.] His similia Cl. Dukerus ad Thucyd. V. 46. VII. 50. VIII. 21. De κελεύματι, quod in schedis, superius

lib. IV. 141. Cunctabatur fortasse in regio solio sedere Artabanus, [lin. 3.] quoniam Persis in sella regis consedissee capitale foret, Alexandro apud Curtium VIII. 4. auctore. WESS. — Ad τῷ πρώτῳ οἱ lubens equidem γινώσκω intelligam, ut ab hoc subintellecto verbo pendeat dativus *o. S.*

5. Ἴσον ἐκείνῳ, ὡς βασιλεῦ, etc.) Sive Homericae seu Hesiodicae simillima putetur Artabani haec professio, memorabilis est; Th. Gatakeri eruditissima illustratione ad Antonin. Imp. lib. IV. 12. cohonestata, et I. G. Graevii ad Hesiodi Έργ. vs. 294. Mox τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περὶ ἤκοντα [lin. 7.] ex Fragm. Paris. laudem meretur. Vide lib. VI. 86, 1. Κακῶν ἀνθρώπων ὁμιλῆαι σφάλλουνσι respondet Paullinō Epist. ad Corinth. prior. c. xv, 33., ubi Wetstenius plena manu. WESS.

5. Ἴσον ἐκείνῳ - - παρ' ἐμοὶ κίεῖται) Quae Stobaeus descripsit pag. 42. Herodotea, Gatakerus comparavit cum nobilissimo Hesiodi ditto Έργ. κ. Έμ. vs. 291, 293., ad M. Antonin. IV. 12. conf. Graevius ad Ciceron. pro Pub. Sextio c. 40. Proxima, [lin. 6 seq.] qualia legit Valla, Gronovius egregie restituit: τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περιήκοντα κακῶν ὁμιλῆαι σφάλλουνσι. Eadem alibi semel Herod. verbum περιήκειν adhibuit structurā, VI. p. 359, 8. [VI. 86, 13 seq.] τοῦτον τὸν ἄνδρα φαμὲν τὰ τε ἄλλα πάντα περιήκειν τὰ πρῶτα, καὶ δὴ καὶ ἀκούειν ἄριστα δικαιοσύνης πέρι. Verbum σφάλλουν, Euripidi frequentatum, veteribus semper adhibitum activa virtute, proprie notat id ipsum quod Latinum fallere in istis Livii XXI. c. 36, 7. lubrica glacie non recipiente vestigium, et in pronō citius pedes fallente. Sic emendarunt I. F. Gronov. et A. Drakenborch. VALCK.

[6-8. τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περιήκοντα, ἀνθρώπων κακῶν ὁμιλῆαι σφάλλουνσι) Schneiderus in Lexic. crit. hunc locum citans, itemque alterum ex VI. 86., περιήκειν interpretatur circumdare, adesse: quae interpretatio alteri quidem loco ita convenire poterat, si naturalem verborum seriem hanc intelligeres τὰ τε ἄλλα πάντα τὰ πρῶτα περιήκειν τοῦτον τὸν ἄνδρα: at hoc loco τὰ καὶ ἀμφοτέρω nullo pacto tamquam subiectum orationis considerari possunt; sed structurae naturalis ratio haud dubie haec est, ὁμιλῆαι ἀνθρώπων κακῶν σφάλλουνσι εἰ περιήκοντα ταῦτα ἀμφοτέρω. Ex quo intelligitur, generalem formulam constructionis, qua in verbo περιήκειν

utitur Herodotus, hanc esse, ἐγὼ περιήκω τοῦτο. Superest ut videamus quatenam sit huic locutioni notio subiecta. Ego cum superioribus Interpretibus, a quibus ne *Schneiderus* quidem dissentit, in hanc sententiam accepi, ego hoc consequor, sive potius (quoniam ἤκω in praesentis temporis forma plerumque significationem praeteriti habet) ego hoc consecutus sum, id est, ego hoc habeo, hoc mihi adest. Consentit *Reiskius*, in *Animadv.* ad VI, 86. scribens: „Significat, si recte intelligo, dictio περιήκειν τὰ πρῶτα idem atque ἤκειν εἰς τὰ πρῶτα.“ Sed mox idem Vir doctus adiicit: „Aut sic: περιήκειν (τεντίστι ὑπερβάλλειν) τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις εἰς πάντα τὰ πρῶτα.“ Rursus idem *Reiskius* ad eum locum, in quo nunc versamur, haec notavit: „Περιήκειν hic loci est ἤκειν περὶ (hoc est ὑπὲρ) τινα, υπερβάλλειν, praestare, superare, excellere. Quibus in ambabus rebus le praestantem ceteris.“ Sic ille. Optent docti: ego in superiori interpretatione adquiesco. S.]

8 seqq. κατάπερ τὴν - - - θάλασσαν πνύμενα etc.) Ad multitudinem transtulerunt oratores, natura sua maris instar tranquillam, demagogorum flabellis tanquam ventis procellosis facile concitandam. Herodotea horumque similia I. F. Gronov. attulit ad ista *Livii XXVIII. 27. Multitudo omnis sicut natura maris per se immobilis est, venti et aurae ciant; ita aut tranquillum aut procellae in vobis sunt.* [Conf. *Polyb. XI. 29, 9* seqq. ibique notata.] *Dioni Chrys. III. pag. 44. c. imperium populare dicitur ποικίλη καὶ παντοδαπή φορὰ πλοῖους οὐδὲν εἰδότες ἀπλῶς, τραυτομένους δὲ αἰεὶ καὶ ἀγριαίνοντες ὑπὸ ἀκυλάστον δημογυγῶν, ὥστερ κλυδῶνος; [κλυδῶνες] ἀγρίου καὶ χαλεποῦ, ὑπὸ ἀνέμων σκληρῶν μεταβαλλομένου.* VALCK.

16. τὴν σφαλερωτέραν σιωτῶ) Non minus adconmodate τὴν σφαλερωτάτην Codicum priscorum. Potest utrumque blandiri, si vel posterius pro comparato habeatur. Magnus *Animadv.* ad *Athen. XIII. 1.* [Casaub. in *Athen. XIII. p. 558. a.*] hoc pro usu excitavit *Thaliae c. 119. ὃς καὶ ἄλλοτριωτάτος τοι τῶν παίδων καὶ ἥστων κηχαρισμένος τοῦ ἀνδρός ἐστι.* Clarissime *Euripid. Andr. vs. 6. Νῦν δ' οὐτὶς ἄλλη δυστυχιστάτη γυνή 'Εμοῦ πέφικεν.* Sed vide *Abreschium Dil. Thucyd. p. 514. WESS.*

19 seq. θεοῦ τινο; πομπῇ, οὐκ ἐὼντος) Hoc a correctoribus potius suspectandum, quam quod inargo praebet *Steph.*

lectum *Vallae*, οὐκ ἰὼν τὰ σε καταλύειν τὸν στόλον, ad remotius ὄνειρον referendum: sic supra cap. 15. ἐπιφοιτῶν ὄνειρον φαντάζεται μοι, οὐδ' αὖτως συνεπαινίον ποιεῖν με ταῦτα· νῦν δὲ καὶ διαπειλῆσαν. More Homérico τὸ ὄνειρον Noster dixit et τὸν ὄνειρον. VALCK.

20. οὐκ ἰὼν τὰ σε καταλύειν) Verius hoc videtur, [quam olim vulgatum ἰώντος,] siquidem insomnium spectat: nam quamvis τὸ ὄνειρον depositum supra, τὸν ὄνειρον tamen c. 18. atque alibi usurpavit. Iam τὰ ἐς ἀνθρώπους πεπλανημένα [lin. 21 seq.] in *Vallae* Latinis, quae adeuntia homines frustrantur, latius porriguntur, et iterum deinceps. Errantia sunt et vaga somnia in Thebaid. X. 106. Papinii Statii. Illustres Homeri Odys. T. 561. versus non exscribo. WESS.

23 seq. πεπλανῆσθαι αὐται etc.) Quam paulo putabat inferius inserendam vir Doctus, mihi praepositio, saepius e scribendi compendio sic depravata, latere videbatur in prima verbi syllaba, scribendumque adeo: περιπλανῆσθαι αὐται [quidni αὐται?] μάλιστα ἰώθαι αἱ ὄψεις τῶν ὄνειρων τὰ τις ἡμέρας φροντίζει. Quae in vita usurpant homines, cogitant, curant, vident, quaeque aiunt vigilantes agitantque, ea si cui in somno accidunt, minus mirandum est: Accius in Bruto apud Ciceron. de Div. I. 22. VALCK. — Reiskius lin. 24. olim scriptum fuisse περὶ τὰ τις suspicatus erat. S.

26. ταύτην τὴν στρατηλασίην καὶ τὸ κάρτα εἶχμεν μετὰ χειρὸς) Supra c. 5., τὰπερ ἐν χερσὶν ἔχεις, et I. 35. Quum tantum belli in manibus esset, Liv. IV. c. 57. Quamcunque rem habent in manibus, Cic. Tusc. V. c. 7. Longe frequentius obvium ἔχιν τι μετὰ χειρὸς quo hic sensu rarius occurrit, pro rem animo agitare, vel re quadam occupatum esse, de Themistocle Thucyd. I. 138., ἀ μετὰ χειρὸς ἔχοι καὶ ἐξηγήσασθαι εἰός τι. VALCK.

27. εἰ δ' ἄρα μὴ ἴσῃ) Egregie aptum est ad fraudem δρᾶμα Arch., de visis per quietem in Macrobi Somn. Scipion. I. 3. atque aliis. Series hinc excludit librarii commentum. Ὅσον ἐγὼ διακρίνω optime, quale ego esse statuo, interpretabatur Cl. Lamb. Bos, Observ. Critic. c. 6. hoc nomine vituperationem per figuras non meritis. WESS.

[28. ἢ τοῦ θεοῦ μετέχον) τοῦ θεοῦ malebam, sed nil novant libri. S.]

39. σὶ δὲ ἐπιφοιτῆσαι) Non offendor repetitis, quas vir

doctus inducendas iudicabat, negationibus: earum in iteratione nihil insoliti praeterque morem. Cohærentiâ orationis, οὐδὲ ἐπιφοιτῆσαι respiciente, angor. Quod expressi, plene satisfacit, aestusque sedat. Itaque *Laurentii* Latina reduxī, ex bonis Graecis bona. Falsus si sum, quod nolim, duces ac socios *Th. Gale*, *Corn. de Pauw* et *Valckenarium* habeo. WESS.

Ibid. οὐδὲ ἐπιφοιτῆσαι) Quam praebebat *Galeus* Codicum lectionem, σὶ δὲ ἐπιφοιτῆσαι, hanc postulant vicina: εἰ δὲ ἰμὶ μὲν ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιεῖται, --- σὶ δὲ ἐπιφοιτῆσαι, (*Valla* necdum interpolatus, sed te adibit;) τοῦτο μαθητὶον ἦδη ἔστι· αἱ γὰρ δὲ ἐπιφοιτῆσαι συνεχῶς, φαίην ἂν καὶ αὐτὸς θεῖον εἶναι. In istis nihil praeterea novandum puto. VALCK. — Vide nostram Versionem latinam, et quae super hoc loco in *Var. Lect.* disputavimus. S.

41. οὕτω δὲ δόκηται) Receptius in Musis δέδοκται: nec illud propterea reiiciendum. *Pindarus* *Nemean.* Od. V. 33. ἢ σιδηρῆσαν ἐπαινῆσαι πόλεμον δέδοκται. Nititur veritate αὐτὸ παρατρέψαι [lin. 42.] ex *Arch.*, assecutusque est coniectando *Reiskius* et *Abreschius*. WESS. — αὐτὸ παρατρέψαι scribi malim, quam αὐτῷ, sicut vulgatur, vel αὐτὰ, quae viri docti est coniectura. VALCK.

42. ἀλλ' ἦδη ἔημι) Quod sequitur ἢ ἰμὲ, loco ἔημι, in scriptis quibusdam, explicat vir *Celeb.*, sed ita ut indoctior atque incertior abeas. Scribarum ego errorem arbitror. WESS. — Quod suo e codice, consentientibus aliis, *Gronovius* dederat, ἀλλ' ἦδη ἢ ἰμὲ etc. id sic explicandum ille censuerat, nisi et ipse ego in tuo cubili dormiero. Istam scripturam improbens *Wess.* ἔημι revocavit, pro ἔημι cum *Reiskio* accipiens, neque ullam de bonitate huius scripturae dubitationem significans. Itaque indictum deletumque velim, quod in *Var. Lect.* ad h. l. scripsi; quod vitiosum esse pulcre ipse *Wess.* intellexit. Caeterum, quae ibidem notavi, nil opus est ut hic repetam. Videndum vero, ne ἀλλ' ἢ δι' ἰμὲ scriptum oportuerit. S.

CAP. XVII. 4. κοῖτον ἐποίητο) Nihil in dictione desidero: namque κοῖτον ἐποίητο, loco ἐποίητο, quod non nemini in mentem venit, se non commendat. Ecce tibi ex *Vit. Homeri* c. 31. καὶ τότε μὲν τὴν κοίτην αὐτοῦ ἐποίησάτο. Quo in genere κοῖτον et κοίτην non differre

ex lib. V. 20. constat. In consequentibus [lin. 7.] *Σὺ δὲ μῖνος εἰς ὃ etc.* irato bene congruit. WESS.

10. *κατωπροΐξαι*) Laurentii *consideras* per editiones male vagabatur. Vide *Valckenarium* ad lib. III. 36. WESS.

CAP. XVIII. 2. *Σιδηροῖσι σιδηροῖσι*) Sic optime Arch. Ὅβελος *σιδηροῖσι* lib. II. 135. *pristinum non adiuvant.* *Σιδηρία* enim sunt *ferramenta* lib. III. 29. IX. 36. *Platonis Gorg.* p. 500. etc. WESS.

Ibid. *Σιδηροῖσι σιδηροῖσι*) Scribendum *σιδηροῖσι*. Nam ἡ *σιδηρουργία*, *σιδηρίον* dicebatur; *ferramentum*, *σιδήριον*. *σιδηρία* *λιθουργικά* habet Pollux VII. 125. et *τορχωρύχων σιδήριον*. *Suidas*: *Σιδήριον*, τὸ μικρὸν, ὑποκοριστικῶς διὰ τοῦ ι. *Herod.* IX. 36. *ἰσχυρόντος* *ὡς σιδηρίου* *ἐκράτησι*. Quod sequitur [lin. 3.] *Ionicum αμβώσας*, *restituendum arbitror* in libello de Syria *Dea* inter *Lucianos* T. III. p. 471, 88. pro *θαμβώσας*: illinc receptum fuit in *Indicem Graecis inusitatum θαμβώω*. VALCK.

6 seqq. *οἷα ἄνθρωπος ἰδὼν ἤδη etc.*) Ubi descripsit ista *Stobaeus* p. 130. cepit multo rectius pleraque *Gesnerus* quam ceperat *Valla*, turpiter hallucinatus in vicinis. *μεγάλα πρὸς ἄνθρωπον* *ὑπὸ ἡσσόνων*, vel potius *ἰσόνων*, optime *H. Steph.* interpretatur. [sub *Hessonibus* scripserat *Valla*.] *Ista* proximum accedit hoc *Thucyd.* II. c. 98, 6. *πολλὰ δὲ καὶ στρατόπεδα ἤδη ἔπειν ὑπὸ ἰλασσόνων τῇ ἀπειρίᾳ, ἔστι δὲ αὐτὰ καὶ τῇ ἀτολμῇ*. In proximis, *τῇ ἡλικίᾳ εἰκὲν* [lin. 8.] longe aliter est accipiendum ac lib. V. c. 19. *σὺ μὲν, ὦ πατήρ, εἶπες τῇ ἡλικίᾳ*. Ibi de patre sene Macedo loquitur Alexander; hic *Artabanus* fratris filium Regem τὰ πάντα τῇ ἡλικίᾳ εἰκὲν, prorsus morem gerere volebat iuvenilis aetatis cupiditati, qua coectus amplificare desiderabat imperium: hoc obscurius indicatum voluisse sequentia monstrant, ὡς κακὸν εἶναι τὰ πολλῶν ἐπιθυμίαν. Εἰκὲν in talibus notat animi concitati motibus velut imperiosis dominis morigerum cedere. *Achilles* *Homero* pingitur ut leo, *μεγάλη* *τι βίη* καὶ *ἀγάνορι θυμῷ* *Εἶξας*, *Iliad.* ω. 42. *Eustathius*, *Istis*, ait, *εἰκὲν δοκεῖ ὅσα καὶ διαπτόταις ἐγκλεινομένοις αὐτῷ*. *Eurip.* *Helena* vs. 79. *Ἡμεῖστον ὄργῃ δ' εἶχεν μᾶλλον ἢ μ' ἐχρῆν. εἰκόντας καὶ* *Platonis* restituit *H. Steph.* *Schediasm.* l. c. 23. VALCK.

13. *ἀτρυμίζοντα*) *Bellis supersedentem*; qua quidem mente principes ipsi se et cives beare solent. *Κῦρον* *ὡς αὐτὸς ἐμίζοντα*

bella ex bellis cientem, lib. I. 190. descripsit. Verissime *Philo Iud.* alia etsi in re, de Septen. p. 1186. A. ἐν μέρει δ' ἀτρεμίζοντες ἰσχυρότερα καὶ εὐκυνητότερα τὰ τοῦ σώματος ἰσχύωνσι μέρη. WESS.

[14. Ἐπὶ δὲ δαιμονίῃ τις γίνεται ὁρμή] Totam istam historiolum quisquis legerit, is mecum, puto, non tam imbecillitate offendetur Xerxis et Artabani, indignas fraudes ex Mardonii machinatione conflatas ad divinum numen referentium, quam Scriptoris nostri mirabitur simplicitatem, omnia ista tantà cum gravitate ac sine ulla suspicionis significatione narrantis. Sed haec quidem, ut alia nonnulla, condonemus viri alioquin optimi prudentissimique religioni! S.]

16. φθορὴ τις καταλαμβ. θεήλατος) Illa φθορὴ θεήλατος, sed Persas [non Graecos] afflictura, tragica *Aeschyli* dictione pingitur in *Pers.* vs. 102. etc. WESS.

[21. θεοῦ παραδιδόντος) Conf. V. 67, 13. S.]

CAP. XIX. [6 seq. μετὰ δὲ etc.) Quid sit quod adiciat *evanuisse dein coronam*, haud percipio; quandoquidem hoc ad sinistrum magis, quam ad faustum omen, videri poterat pertinere. Videndum satis- ne sanus et integer sit locus. S.]

CAP. XX. 1. ἐπὶ μὲν τέσσαρα ἔτη πλήρη) Testis *Thucydides* est lib. I. 18. decimo a Marathonio pugna anno Xerxem expeditionem in Graecos suscepisse. *Plato* lib. III. de *Leg.* p. 698. c. σχεδὸν δέκα ἔτησι, decem ferme annis, ante Salaminium praelium Persas et Athenienses in Marathonio campo committit. Hinc dissidium de intervallo temporis, quo certamen disiungitur utrumque, his decem, illis undecim annos probantibus. *Herodoti* calculos nos subducemus. Apparatum Darii ad novum in Graecos bellum triennalem signavit c. 1.; adiungens, quarto post Marathoniam pugnam anno Aegyptios descivisse; tum proximo ab eorum defectione Darii diem obiisse supremum c. 4. qui quintus utique a praelio Marathonio. Sequuntur pleni quatuor anni, a Xerxe in comparandis ad Graecum bellum rebus absumti: πέμπτῃ δὲ ἔτει, volente sive procedente anno quinto, rex Persa expeditionem ingreditur; delatusque Sardes post iter longum interquiescit, ac ibidem hiemem transigit c. 32. vere deinde ineunte Abydum pro-

ficiscitur c. 37. Unde consequens videtur, ut pro *Herodoti* rationibus Rex undecimo post Marathoniam cladem anno in Europam moverit Graecosque. Certe *Iuliani* Imp. Or. I. p. 42. c. χρόνος ἱσθῶν οὐκ ἱλασθῶν δίκα, a Xerxe in belli apparatu insumtus, nunquam procedet. nisi Darii quinque anni auxilio veniant, ex doctissimorum virorum *Petavii* et *Spanhemii* censura. Iunge *Duker.* ad *Thucydid.* I. 18. et, quem ille merito laudavit, *H. Alphenium* in *Commentar. Chronolog.* ad *Danielis* cap. ix. Part. III. c. 3. *WESS.*

3. πέμπτῳ δὲ ἔτι ἀνομένῳ) *Arch. ἀναισιμουμένῳ* laudibus *Th. Galeus* et *Ioseph. Wasse* (*Indicis Thucydidēi* voc. Χῆρ.) ferunt, restitutumque optant. Erit profecto Ionicae speciei, modo ἀναισιμουμένῳ formetur; hic valere utrum queat, dubito valde. Ἀναισιμουῖσθαι locum sibi capessit in rebus temporeque absolutis, veluti II. 51. οὗτοι γὰρ συμβαλλομένη μῆτις τυρίσκονται ἀναισιμουμένοι ἐξ Ἑλεφαντίνης πορευομένη εἰς τοὺς Αὐτομόλους; hi enim quatuor menses computanti reperiuntur absoluti, ex Elephantina ad Automolos profecto; et saepe alias apud Portum. Atqui annus quintus Xerxis procedebat duntaxat, ad finem nondum devolutus; τίσσερα ἔτια πλήρη, pleni quatuor anni, qui antecedunt, ita rem habere, clamant. Ἀνόμενον itaque ἔτος est volvens, cuius anni principio Xerxes expeditionem orsus fuit. Tale νέον ἡμερος ἀνομένοιο, inchoante die, *Apollon. Rh.* II. 496. III. 1339. et ἤντρο τὸ ἔργον *Nostri* I. 189. et VIII. 71. in opere, quod continuo procedit et porrigitur. *Homerus* *Iliad.* K'. 251. et *Eustathius* consimiliter. *WESS.* — Ἀνείκει apud *Homer.* I. c. τελευτᾷται interpretatur *Eustathius*. Hoc loco ἔτι ἀνομένῳ anno in eunte reddiderat *Valla*, quod et *Wess.* cum aliis in lat. versione tenuit: equidem exeunte cum Porto posui; malim vero, ex eiusdem *Wesselingii* monito, volvente poni, sive, quum vero quintus ageretur annus. S.

Ibid. πέμπτῳ δὲ ἔτι ἀνομένῳ) Hinc *Hesych.* Ἀνομένῳ, ἀνομένῳ: vetus ista verbi forma sic semper apud *Hesych.* redditur per alteram usu receptam, in Ἀνείκει Ἀνότρος Ἀνον Ἦντρο etc. *Suidas*: Ἀνοίς, ἀντὶ τοῦ ἀνέοις, Φρόνιχος. Vid. *Eustath.* in *Hom. Od.* β'. p. 80, 2. [p. 1334. ed. Rom.] et *Miscell. Observ.* V. p. 95, 96.; sed quod illic vir Eruditissimus *Xenophonti* tribuit ex *Suida*, id ego velut minime *Xenophonteum Suidae* libenter reliquerim: habet et *Hesych.*

Callimacheum Ἀνν, et his ἄνυσιν interpretatur. VALCK.

11. μήτε τὸν Μυσῶν etc.) Si τῶν Μυσῶν volueris, oratio pendebit ex superioribus κατὰ τὰ λεγόμενα, tum, ut Arch. τῶν πρὸ τῶν Τρ. γινομένων: quibus equidem non capior. τὸν Μυσῶν innuit στόλον. Mox διαβάδντες τὴν Εὐρώπην [lin. 13.] expedire vir Celeb. nititur; qui si cogitasset ultimam vocis præcedentis syllabam, uti sæpe factum pulcre noverrat, præpositionem ἐς devorasse, arcessitam haud probasset explicationem. Præpositio in huiuscemodi transitu non spernitur lib. IX. 6. 113. etc. *Teucrorum Mysorumque in Europam traiectum* repetit lib. VII. 75. WESS.

14. τὸν Ἰόνιον πόντον) Sic recte Aldus olim, uti lib. VI. 127. IX. 91. Non nescio Cl. Marklandi observata ad *Maxim. Tyr. Diss. XXXIX.* p. 723.; certum tamen durat, veterum plerosque et soluta et ligata oratione Ἰόνιον πόντον sive πόρον et κόλπον maluisse. [Conf. ad Appiani Prooem. cap. 3. olim a nobis notata.] Mox τοῦ πρὸς μεσσαμβρίας, [lin. 16.] refingitur docti coniecturâ viri τοῦ πρὸς Σαλαμβρίας, et auctoritate quidem Tzetzae Chil. IX. vs. 707. Peneum, Onochoumque et Sperchium amnes Salambriae titulo a barbaris ferri, prodentis. Mihi talis opinatio errans est et vaga. Sequentia [CAP. XXI. 1.] scribi cuperem, αὐται αἱ πᾶσαι, οὐδ' αἱ ἑτεραι πρὸς ταύτης γινόμεναι στρατηλασίαι. Sane οὐδ' εἰ Med. Ask. ab aliis proscribitur. Sequar proinde Codicum plurium consensionem. WESS. — Vide *Var. Lect.* Ad οὐδ' εἰ ἑτεραι commodè intelligetur verbum ἐστὶ. S.

CAP. XXI. 1-3. Αὐται αἱ πᾶσαι, οὐδ' εἰ etc.) Scriberem literis quae male videntur repetitae deletis: Αὐται αἱ πᾶσαι, οὐδ' ἑτεραι πρὸς ταύτης γινόμεναι στρατηλασίαι, μὴ τῆςδε οὐκ ἄξιαι. Delendum articulum [ante στρατηλασίαι] censuit et Reiskius. οὐδ' εἰ ἑτεραι prodierat ex Med. Reliquae στρατηλασίαι πρὸς ταύτην μηδὲν ἰφαίνοντο, sive μὴ τῆςδε οὐκ ἄξιαι, indignae sunt, quae cum una ista comparentur. Scribi quoque potuit ab Herodoto μὴ τῆςδε οὐκ ἄξιαι συμβληθῆναι εἶσι. Utriusque usus exempla collegit ex Herodoto Raphaelius in Ep. ad Rom. viii. vs. 18. VALCK.

4. καὶν δὲ πινομένον μιν ὕδωρ οὐκ ἐπίλειπε;) Voculam μιν ex cod. Med. interiecit Gronov. In ceteris illa Codicibus si non legitur, neque hic videbitur requiri. Demosth. c. Polycl. p. 674, 87. τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φρεάτων ἐπίλειπε. Sic saepius Herodot. T. VI. P. I.

apud Herod. simpliciter legitur: *aqua ἐπίλειπε, defecit*; et *ἐπίλειπε τὸ μέθρον*, ubi *flumina Persis* narrantur *epota*. Aristid. T. I. p. 223. τὰ ἰαίνων ῥεύματα - - ὑπὸ Ξέρξῃ πάντα ἐπίλειπε. Diodor. T. I. p. 407. [lib. XI. c. 5.] Φασὶ τοὺς αἰνιάους ποταμοὺς διὰ τὴν τοῦ πλήθους συνέχειαν ἐπίλειπιν. Huius rei praeter ceteros Poëtae quoque Latini meminerunt. VALCK. — Licet absolute alibi ponatur verbum *ἐπίλειπεν*, percommode tamen etiam pronomen *μιν* locum suum hic tueri potest. S.

CAP. XXII. 1. καὶ τοῦτο μὲν, ὡς προσπαισάντων etc.) Vulgo vertuntur et sumuntur ac si superiora respiciant, eaque unum propter Athon sint parata atque instructa. Laurentius: *quae triennio superiore praeparata erant*; alius, *eaque triennio praeparata* etc. Utrumque a Scriptoris instituto longe, nec Pavium fugit, aberrat. Orditur enim hic moliminum contra Graecos initia, clare docens, superbum regem contra Athon iram primo exse-ruisse, illique a continente avellendo iam ante triennium operam fuisse impensam. Errant ergo, qui tres hos annos eosdem statuunt, ac quatuor adparatus ad bellum c. 30. uti Dodwellus Annal. Thucyd. p. 44.; illi enim pleni, et ad universum expeditionis paratum, hi intra eorum ambitum propter Athon erant. Neque extra usum, ut τοῦτο μὲν novam periodum, non excipiente τοῦτο δὲ, inchoet, uti lib. VI. c. 125. WESS. — Verba ista Καὶ τοῦτο μὲν etc. perperam vulgo superioribus ita iuncta erant, ut non modo eadem cum illis sectione comprehensa, sed ab illis etiam nonnisi minore puncto distincta essent. Nos ab eisdem verbis novi Capitis initium fecimus, quum antea a verbis Ὁ γὰρ Ἄθως (lin. 9.) Capitis XXII. initium signatum esset; quam rationem etiam Wess. in Contextu tenuerat. Familiarem Nostro formulam Τοῦτο μὲν utique non semper excipit τοῦτο δὲ, sed alia dictio similem huic vim habens: omninoque τοῦτο μὲν saepe idem sere valet ac πρῶτον μὲν, *primum quidem*, vel, *ut ab hoc incipiam*. Itaque illi τοῦτο μὲν, quod lib. VI. c. 125, 3. legitur, respondet Μισρά δὲ, initio capitis 126. Ad τοῦτο μὲν, VII. 176, 1. refertur ibid. lin. 6. ἡ δὲ αὖ etc. Lib. III. c. 108. habes lin. 8. τοῦτο μὲν, ad quod paullo post (lin. 13.) refertur ἡ δὲ δὴ λείπει. Hoc loco, in quo versamur, ad Τοῦτο μὲν, a quo incipit nar-

ratio rationis qua isthmus ad Athon montem perfossus est, peracta illa narratione, referuntur ista, initio capitis 25. Ταῦτα μὲν νυν οὕτω ἐποίησε παρειακινάζετο δὲ καὶ ὅπλῃ etc. S.

5. ὤρυσεν ὑπὸ μαστίγων) Atrorcitatem, qua ὑπὸ μαστίγων fossiores operi admovebantur, *Plutarch. Anim. Tranq.* pag. 470. E. iure taxavit; eadem infra cap. 56. WESS.

— Infra cap. 56. dixit τὸν στρατὸν ὑπὸ μαστίγων διαβαίνοντα. Hic significatur, fodisse flagellis coactos: explicat ipse *Herod.* cap. 103. ἵεν ἀναγκάζεμενοι μάττιγι εἰς πλεῖνας ἐλάσσονες ἰόντες. In praelio Persarum duces secundum *Herod.* ἔχοντες μαστίγας ἐβλάπτον πάντα ἄνδρα, ut verberibus coacti, ὑπὸ μαστίγων, pugnarent. Legitur illud ipsum in *Xenoph. Cyr. 'Av.* III. p. 184, 4. ἔβαλλον, ἐφενδόναν, ἐτόξουν ὑπὸ μαστίγων: ubi quem sensum admittat non satis intelligo. [Quidni prorsus intelligeremus ut apud Nostrum?] *Herodotea* comparat ibi *Hutchins.* p. 244. Illinc paululum distant, quae plurima dantur similia: *Xenoph.* p. 270, 22. τὰ τεῖχη κατίσκαπτον ὑπ' αὐλητῶν. *Cicero de Lege Agr.* c. 34. hostiae --- ad praeconem et tibicinem immolabantur. *Thucyd.* V. p. 360, 81. χωροῦντες --- βραδείως καὶ ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν. *Herod.* I. 17. Alyattes ἰσχυροτέρω ὑπὸ συγγῶν τε καὶ πηκτίδων. Πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος est in *Aristoph. Acharn.* vs. 1000. ᾄδων ὑπ' αὐλητῆρος *Archilochi* in *Schol. ad Aristoph. Av.* 1426. Alterius casus exempla dedit *T. Hemsterh. ad Lucian.* p. 555. VALCK.

7. Βουβάκης) Ita perpetuo lib. V. 21. VIII. 156. Ἀρταχάκης, *Tzetzae* Ἀρταχάϊος, erronee, patre-ne Artaeo an Artachaea fuerit genitus, in Codicum discordia dubium. Artaei re-dibit mentio c. 66. ubi in nomine alia variatio. Quae mox de Atho, a Scholiaste ad *Iliad.* ξ'. 329. exscripta fuerunt. WESS.

16. αἱ δὲ ἐν τῷ Σάμῳ) Unde *Valla* ἐν τῷ, *extr.*, acceperit, ignoro. Sane, Andriorum colonia, in ipsa cervice isthmi erat, montem Athon eiusque oppida amplexi; itaque, quod *Thucydides* IV. 109. et ipse *Herodotus*, indicat, eadem fossa a continente fuit dissecta. Urbium in Atho Ἀκρόθωον [*lin.* 18.] recte Codices edunt, praecedente *Thucydide* et *Steph. Byz.* ubi *Holstenius* bene. Placet quoque Θύστος [*lin.* 19.] ex eodem Attico scriptore et *Plinio Hist. Nat.* IV. 10. De fossa, cuius nulla nunc vestigia, erudite *Is. Vossius* ad *Me-lam* lib. II. 2. fin. WESS. — Easdem urbes memorat *Thu-*

oyd. IV. 109. Σάνην μὲν --- παρ' αὐτὴν τὴν διώρυγα, --- τὰς δὲ ἄλλας, Θύσσειον, καὶ Κλεωνάς, καὶ Ἀκροθώους, καὶ Ὀλόφυζον, καὶ Δίον, αἱ οἰκοῦνται ξυμμίκτοις ἔθνεσι βαρβάρων διγλώττων. Ibidem ἢ διώρυξ dicitur etiam τὸ τοῦ βασιλέως διώρυγμα. In *Aeliano de Nat. An.* XIII. 20. scribendum arbitror: ἐνθά τοι καὶ ἡ τοῦ Πέρσου φαίνεται διατομή, ἢ διάταμι τὸν Ἄθω. VALCK. — Descriptionem isthmi a Darii perfossi, quo mons Athos continenti olim iunctus erat, hodieque rursus iungitur, recenti aetate dedit ill. Comes de Choiseil-Gouffier in *Voyage pittoresque de la Grèce*, T. II. Part. I. (Paris. 1809.) p. 145 seqq. qui satis clara priscae illius fossae vestigia hodieque reperiri testificatur p. 148. S.

CAP. XXIII. 19. ἀγορὴ τε ἐγένετο καὶ πρῆτῆριον) Attigit ista *Casaub.* in *Polyb.* p. 184. Ut vox ἀγορὴ quo hic esset sensu capienda intelligeretur, adiecit καὶ πρῆτῆριον. Errorem *Vallae* [praetorium intelligentis] *P. Leopard.* iam correxit, *Em.* VIII. c. 1. Moeris: Πρωτῆριον, Ἀττικῶς πρῆτῆριον, Ἑλληνικῶς. Non tamen Athenis forum rerum venalium πρῆτῆριον dicebatur. Miror quod scribit *Herod.* I. 153. οἱ Πέρσαι ἀγορῇσι οὐδὲν ἰσθᾶσι χρῆσθαι, οὐδὲ σφί ἐστὶ τοπάρᾶπαν ἀγορὴ: et verius opinor quod *Xenophon* tradidit *Κυρ. Παιδ.* p. 2, 36. illic a foro artium liberalium locus secernitur, ubi essent τὰ ἄνικα et οἱ ἀγοραῖοι. In illud autem πρῆτῆριον secundum *Herod.* εἶτος πολλὸς ἰφοῖτα ἐκ τῆς Ἀσίης ἀλληλεσμίνοις: comportabatur, recte *Valla.* *Xenoph.* p. 253, 39. ὅθεν καὶ ὁ κατὰ Θάλατταν εἶτος φοιτᾷ. *Andoc.* p. 22, 17. οὐ μίλλαι ἐκ Κύπρου εἶτος ἤξιν ἰνταῦθα. VALCK. — Ἀγορὴ τε καὶ πρῆτῆριον dixit *Herodotus* per figuram ipsi familiarem, quam ἐν διαδ' δυοῖν vocant Grammatici: adiecto vocab. καὶ πρῆτῆριον declaratur qualis intelligatur ἀγορὴ, scil. τῶν ὀνίων, τῶν πιπρασκομένων, forum rerum venalium. S.

CAP. XXIV. 2. μεγαλοφροσύνης εἶνενκα) Ubi montem sua quidem opinione perfossum scribit *Aristides* πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως μᾶλλον ἐπιθυμίαν ἢ χρείαν, in *Themist.* T. III. p. 297. Scholiasta *Mstus* hunc designavit *Herodoti* locum: ἐπιθυμίαν μᾶλλον ἢ χρείαν εἶπεν, ὅτι ἠδύνατο ταῖς τριήρεσι τὸν Ἄθω περιπλῦσαι, καὶ οὕτως ἰλθεῖν· νῦν δὲ ὠρύξας (ᾠρύξας) τὸν Ἄθω καὶ διὰ περ ἐπιθυμίαν πληρῶν τοῦτο δὲ παρὰ Ἡροδότου ὠφέλιμα· λέγει γὰρ ὅτι διὰ μεγαλοφροσύνην τοῦτο ὁ Εἰρένης ἐποίησεν, οὐ διὰ χρείαν. VALCK.

4 seq. μηδὲνα πόνον λαβόντας) Ita-ne nullo negotio, in tanta navium multitudine? Rei difficultate perpensa Cl. Corn. de Pauw μηδὲνα πόρον λαχόντας, nullum transitum nactus, fingebat; cui nihil rescribo. Verba comparate sunt accipienda. Labor erat tot naves per isthmi iugum trahere, multo maior fossam tam laxam et altam deprimere. Si Dionysii Siculi milites uno die locum planum, luto coenoque plenum, latitudine stadiorum viginti, egregie stiparunt, et triremes per eum octoginta traxerunt, apud Polyæn. V. 2, 6, quid ab inmani Persarum numero expectari non potuit? Hesychius διειρύσαι explicat hoc ex loco διαστῆσαι, διελκύσαι: quod Gronovius, praeclare in his occupatus, perspexit. Tali in re διελκύσαι τὰ σκάφη Diodor. lib. IV. 56. XV. 50. Polybius διισθμίζειν et ὑπερισθμίζειν lib. IV. 19. Pertinet huc Suidae observatio in Ἰσθμός, ad quam nonnihil L. Küsterus offendit in Comici Thesmophor. vs. 654. Mox ἑλαστρεμίας optime Eustath., quemadmodum II. 158. WESS.

5. τὸν ἰσθμὸν τὰς νῆας διειρύσαι) Postremum, Hesychio redditum διελκύσαι, Gronovius recte Herodoto restituit; cui praeter εἰρύσαι, trahere, et διειρύσαι, adhibentur verba ἀντιρύσαι (τὰς νῆας, p. 545, 8, 16. [IX. 96, 16. et 97, 6.] vulgo ἀνελκύσαι τὰς νηῆς) ἐξειρύσαι ὑπεξειρύσαι ἰπυρύσαι κατιρύσαι et παμυρύσαι. Res ipsa, cuius hic primum fit mentio, est illa aliunde nota, qua itineris minuendi causa remulco naves per Isthmorum iuga transducebant: ut Herod. τὸν ἰσθμὸν τὰς νῆας διειρύσαι: ναῦν διελκύσαι, Diodor. T. I. p. 300, 60. διαφέρειν τὸν ἰσθμὸν τὰς ἡμίσεις τῶν νηῶν dixit Thucyd. p. 511, 91. [VIII. 8.] ubi vs. 73. legitur ὑπερνεγκόντες τὰς ναῦς τὸν ἰσθμὸν, ut alibi apud eundem plus semel: vid. Duker. ad Thucyd. p. 241. [IV. 8.] Berkel. ad Steph. Byz. p. 8. sed in primis Wess. Obs. lib. I. c. 28. Illud novum, quod Annibalem fecisse narrat Livius XXV. 11. viâ, quae in portum per mediam urbem ad mare erat transmissa, plaustri transvectae sunt naves. VALCK. — Facile adparet, ad τὸν ἰσθμὸν ex consequente διειρύσαι intelligendam διὰ praepositionem. S.

CAP. XXV. 2. παρσκευάζετο δὲ καὶ ὅπλα) Med. et aliorum παρσκευάζοντο habet exempla lib. II. 96. et 125. similis structurae, et in Diodor. saepe, lib. I. 93. [Scilicet illis in locis nomen plurale neutrius generis, praeter con-

suetum morem, cum verbo plurali construitur; quod quidem et frequenter alias apud Nostrum reperitur. At h. I. ὄπλα non est nominativus casus: παρεσκευάζετο (activa notione) scil. Xerxes, paravit, confici iussit.] ὄπλα sunt rudentes, τὰ κατὰ τὴν ναῦν σχοινία, Galeno in Hippocrat. de Art. p. 659. et Erotiano docentibus; et βύβλιν, non sirpea, uti Valla, nec iuncea; sed ex byblo sive papyro, quomodo c. 36. et Eustath. Perieg. vs. 912. WESS.

8. πορθμηῖσι) Non repudio πορθμηῖσι Arch. fortasse (etsi neglectius in linguae Thesauris) unice verum. Nostro πορθμηῖα, traiectus, aut proprium inde nomen lib. IV. 12. 45. Callimacho, naulum, Fragm. CX. Περθηῖα tamen pontones in Diodori XIV. 74. Sicuti πορθμῖς autem, ita nihil praefert πορθμηῖς nisi legitimum. Ceterum ἄλλον ἄλλῃ, uti schedae, respicit εἶπον ἀλληλομένον c. 23. unde iustissimum [lin. 9.] τὸν δι' ὧν πλεῖστον, cui in tanta Codicum discordia principatum concessi. Reiskii coniectura eodem tenebat. WESS.

CAP. XXVI. 12. καὶ εἶπεν οὐκ ἐλάσσονος ἢ Μαίανδρου) Apposite Cl. Abreschius, οὐκ ἐλάσσονος ἢ Μαίανδρου nimirum πηγῇ. Pausanias [II. 10.] Corinth. p. 135. τὰ δ' οἱ, paederoti herbae, φύλλα ἐλάσσονα ἢ Φηγού, μίξοντα δὲ ἴσσι ἢ πρίνου. Longe gravius huic inflictum loco vulnus, si olim [lin. 13 seq.] ex Cl. Salmasii coniectura ad Solin. p. 580. seqq. ἐὼν Μαρσύης, ὃς καταβήκτης ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκρῆς τῶν Κιλ. scriptum fuerit. Neque enim notum hic nomen fluvii Catarractae: Marsyae praeterea fontem ex summo montis cacumine excurrentem magno strepitu aquarum cadere; quae Curtii initio lib. III. verba. Sic fere Gronovius, Salmasiana utroque pollice premens. Fateor ultro plausibilia videri, de veritate licebit dubitare. Marsyam novit Herodotus lib. V. 118. qui cum Celaenis praecipite cursu rueret, a civibus Καταβήκτης iusto titulo adpellari potuit: quo utique in negotio novi nihil, nihil insoliti, agnoscente ad Strabon. XII. p. 865. [p. 577. ed. Cas.] magno Viro. De fontibus in ipso foro, ἐξ αὐτῆς τῆς ἀγορῆς, res difficilior. Xenophontem Αναβ. I. p. 10. si audimus, scaturiebant illi ἐκ τῆς ἀκροπόλεως, sub arce, propter magni Regis regiam, immo ἐκ τῶν βασιλείων. Non hic obliviscor decreti Salmasiani, τὰ Βασιλῆα, regiam, in montis vertice collocantis: cuiusmodi

nihil suavissimus scriptor, utrumque Xerxis opus, τὰ βασίλεια et ἀκρόπολιν, disertim secernens. Fluxa hinc et vaga ex Curtio περὶ τῆς ἀκρῆς τῶν Κελαινίων disputatio. Iam ad fontes Marsyae regia cum fuerit, absonum-ne putabitur, forum ibidem aliquod admittere? Sed hinc abeo, magni Salmasii ingenium laudibus ferens. WESS. — Nil opus esse ut l. 12. cum Abreschio ἐλάσσονες pro ἐλάττωτες corrigatur, recte Schaeferus ad Gregor. Dial. Attic. §. 39. observavit, ubi de pleonasmo voculae ἢ post comparativum agitur. S.

16. Μαρσύω ἀσκή) Xenophonti δῖρμα, Aeliano Var. XIII. 21. δορά, ubi Cel. Perizonius omnes reprehendit, qui Vallam secuti Marsyae pellem utris forma suspensam voluerunt: ἀσκήν ipsam esse pellem. Paria Hutchinson ad Xenophontem 'Αναβ. I. p. 11. Volens utrique eum τοῦ ἀσκέω usum largior: Vallam tuebitur Plato Euthyd. p. 285. D. εἴ μοι ἡ δορά μὴ εἰς ἀσκήν τελευτήσει, ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσύου, ἀλλ' εἰς ἀρετήν: modo ne pellis mihi in utrem, sicuti Marsyae, desinat, sed in virtutem. WESS.

15 seq. ἐν τῇ καὶ — Μαρσύω ἀσκή) ἐν τῇ πόλει ἀνακρέμαται) Qui vicina docte tractavit, Salmasium in Solin. dum saepius ista describebat, his miror non fuisse offensum, ἐν τῇ — ἐν τῇ πόλει. Voculis ἐν τῇ omissis, sequentia sic Perizon. interpretatur, etiam Sileni Marsyae cutis in illa urbe suspensa est, ad Aeliani Var. Hist. XIII. 21. Reprehendit ibi vir Celeb. Vallam, cui non sanequam absurde Marsyae pellis in utrem dicitur formata: corpus quidem etiam hominis figurate vocatur δῦλακος et ἀσκή, sed quod notum esse scribit Periz. vereor ut probari possit. Sequitur, ut saepe, Perizonium Hutchins. ad Xenoph. Κυρ. 'Αν. p. 11. Quid vero facient his Platonis in Euthyd. p. 285. D. εἴ μοι ἡ δορά μὴ εἰς ἀσκήν τελευτήσει, ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσύου? Non Athenarum tantum acropolis, sed aliarum etiam urbium arces nonnunquam πόλεις vocantur: et hic nihil impediret, quo minus ἐν τῇ πόλει in hunc sensum acciperemus; nam Sileni pellis in arce fuit suspensa. Xenophonti 'Αναβ. I. p. 146, 6. aula Regis fuisse traditur Celaenis ἐν ταῖς πηγαῖς τοῦ Μαρσύου ποταμοῦ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει — ἰταῦθα λέγεται Ἀπόλλων ἰνδιραὶ Μαρσύαν νικήσας, — καὶ τὸ δῖρμα κρεμᾶσαι ἐν τῇ ἀκτῇ, ὅθεν αἱ πηγαί. Sed arcis apud Herod. mentio iam praecesserat; nam non

dubito quin pro ἀγορῆς [lin. 14.] recte correxerit *Salmas.* ἄκρης: ut flumen Marsyas magno dicatur aquarum strepitu ἐξ αὐτῆς τῆς ἄκρης τῆς Κελαινίων ἀνατέλλων. Tum scripsisse Nostrum suspicor, ἐν τῇ (scil. ἄκρῃ, in qua arce) καὶ ὁ τοῦ Σιλλανοῦ Μαρσύειω ἄσπὸς ἀνακρέμαται. Voce ἄκρης in ἀγορῆς depravata, nihil mirum si quis adscripserit ad hunc locum, ἐν τῇ πόλει. VALCK.

CAP. XXVII. 1. Πύθιος) Stephano in Πυθόπολις et Plutarcho Virt. Mulier. p. 262. Πυθῆς audit, Plinio H. Nat. XXXIII. 10. Pythius Bithynus, non bene: fuit enim Lydus domo, ditissimus quidem, sed pariter miserrimus. Plura Holstenius et Harduinus, et de aurea platano ac vite B. Brisson. Regn. Pers. l. 77. WESS. — Herodotum sequuti Pythium vocant Seneca, Tzetzes, Eustathius, Suidas. [Suid. in Ἀπαρίαν.] Πυθίας dicitur in Schol. msstis ad Aristidem; Πύθης Plutarcho de Virt. Mulier. p. 262, 263. et Polyæno VIII. 42. Non ille tantum ἐξείνισε τὴν βασιλείας στρατιὴν πᾶσαν ξεινίοις μεγίστοις: sicut Λυσίβειδης teste Diodoro XI. 56. κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ Ξέρξου τὴν δύναμιν τῶν Περσῶν ἅπασαν ἐστιακῶς: sed Lydus etiam Pythius, secundum Nostrum, Xerxis patrem Darium [lin. 9.] ἰδωρξάτο τῇ πλατανίστῳ τῇ χρυσῇ καὶ τῇ ἀμπέλῳ. De Xerxis loquens expeditione Aristid. in Panathen. p. 223. Εἰ δ', inquit, ἐπιθυμήσειε σκιάς, δένδρον ἦν αὐτῷ χρυσοῦν ἢ σκιά. Schol. Ms. in Cod. clar. Pet. Burmanni Sec. λέγεται ὅτι πλατάνον εἶχε χρυσὴν ἐπὶ τοῦ ὀχήματος εὐσεμιάζουσαν αὐτὸν, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, ἦν περιέσχεν αὐτῷ Πυθίας ὁ Λυδός. Neutrum tradit Herod., quem sequitur Tzetzes Chil. I. 925. De aurea vite et platano vid. praeter Brisson. Celeberr. Wess. ad Diodor. [XIX. 48.] T. II. p. 354. VALCK.

CAP. XXVIII. 9. ἀργυρίου μὲν δύο χιλιάδας) Lineola vel praetermissa vel loco non suo posita peperit errorem in Edd. Eustathii ad Hom. Iliad. β'. p. 277, 31. [pag. 366. ed. Rom.] Pythius illic habuisse legitur ἀργυρίου μὲν τάλαντα δύο, χρυσοῦ δὲ στατήρων Δαρεικῶν μυριάδας τετρακοσίας ἐπιδιούσας ἑπτὰ χιλιάδων: ex Herod. Tzetzes memorat Chil. I. vs. 927. διαχίλια μὲν τάλαντα ἀργύρου ἀνιργάστου: scripserat Eustath. ἀργυρίου μὲν τάλαντων δύο χιλιάδας. Quae quidem essent intra μυριάδα, χιλιάδες literis vulgo designabantur infra notatis obliquo ductu: β'. sunt duo: β. δύο. χιλιάδες. Ex istis etiam scribendi compendiis plures hic illic

remanserunt errores. *Stater aureus*, sive *Δαρικός*, valebat *ἀργυρᾶς δραχμαῖς ἑξοσι*, sex adeoque florenos: vid. I. Perizon. ad *Aeliani* Var. I. 22. et IV. 27. Drachmae 6000. talentum conficiebant Atticum. Athenis florente republica ducenta talenta pecunia censebatur maxima: ditissimus inter Athenienses *Callias διακοσίων ταλάντων ἱτιμήσατο*, teste *Lysia* Or. XIX. p. 349. [p. 649 seq. ed. Reisk.] *Pythius Herodoti* talenta habuit argenti duo millia; nummorum aureorum immensam summam. Tantum auri fecerat ex aurifodinis; et metalla tanto studio coli voluit a servis, ut agrorum necessaria cultura negligeretur, testibus *Plutarcho* et *Polyaeno*; prudentia tamen uxoris auri cupidissimum ab ista iam ante retraxerat insania, quam evenirent hic *Herodoto* narrata; ut adco *Xerxi* dicere potuerit, [lin. 12.] αὐτῷ δέ μὲ ἀπὸ ἀνδραπόδων τι καὶ γιωπίδων ἀρκίων ἱστὶ βίος: quae verba sic scripta recuperabit ex Codicibus. vid. *Dissert. Herodot. clar. Wess.* p. 87. VALCK.

12 seq. ἀπὸ --- γιωπίδων ἀρκίων ἱστὶ βίος) *Laurentii* atque ex agricolis ansam *Porto* aliisque dedit γιωπόνων refingendi. *Suidae* Γιωπός, ὁ γιωργός, si γιωπὸς foret, vulgato aptius congrueret; modo ex ἀνδραπόδων numero eximi, quod ut fiat metuo, possent illi agricolae et glebae adscripti. Praestat ducibus msstis uti, et γιωπίδων, utpote pristini scripturae propius, amplecti. Γήπεδα sive γιώπεδα, *Hesychio* χωρεῖα, κτήσεις, sive fundi; pariterque *Harpocrati* ac *Suidae*: ex his et mancipiis *Pythio* ἀρκίων βίος, victus uber: hoc enim accessorium schedae postulant, depositumque antea fuit lib. I. 51. WESS. — Placuit diminutivum γιωπεδίων, in quod plerique codd. consentiunt. S.

CAP. XXIX. 14. ἀπαρτιλογίη) Est ἀπηρτισμένος καὶ πλήρης ἀριμὸς, sive λόγος: hinc enotarunt Grammatici: vid. clar. Io. noster *Alberti* ad *Hesych.* in voce. Sequentia, [l. 15.] κέκτησθαι αὐτὸς τάπερ αὐτὸς ἐκτήσατο, reddi debebant, et solus possideto, quae tutemet tibi parasti. Notam verbi κτᾶσθαι vim exemplis adfirmarunt *G. Raphael.* ad *Lucae Ev.* XII, 12. et *I. I. Wetsten.* ad *Matth.* x, 9. *Euripidis* ex *Inone* fragm. apud *Stobaeum* p. 511. sic commode restitui poterit: Κέκτησθαι ὁρῶς ὃ ἔχεις ἄνυ ψόγου, καὶ σμικρὰ σώζων (τοῦνδικαιὸν εἶναι περὶ πείν.) Μὴ δὲ ὡς κακὸς ναύκληρος, εὖ πράξας περὶ, ζητῶν τὰ πλείον' εἰτα πάντ' ἀπωλείης. Versu secundo pro vulgatis,

τοῦνχ' ὃν εἶβιν πρ. Grotius posuerat οὐκ' εὔσιβεῖ πρ. VALCK.

CAP. XXX. 4. ἰς Κολοσσάς, πόλιν μεγάλην) Xenoph. Ἀναβ. I. p. 10. εἰς Κολοσσίας (Κολοσσάς) πόλιν οἰκουμένην, εὐ-
δαιμόνα· καὶ μεγάλην. Male ergo Codd. nonnulli μεγάλης
titulum urbi negant. Lycum, [lin. 5.] in terrae voragi-
nem semet mergentem et emergentem iterum, describit Strabo
XII. p. 867. v. [p. 578. c. ed. Cas.] WESS.

[9. ἰς Κούραρα πόλιν) Eandem videtur urbem dicere
quae Κούραρα apud Strabonem lib. XII. p. 578. c. et XIV.
663. c. S.]

CAP. XXXI. 6. παρὰ Καλλάτιον) Non debuerat
Cl. Galeus, ex vitioso Arch. Καλλάτιον, reformare Καλλατίαν,
urbem longissime in Thraciae fines remotam. Stephani Κα-
λάτιος, πόλις Λιβύης, Ἡρόδοτος ἰβδόμη, hinc descendit; sed
pravatum, et Nostri praescripto, quod Ortelius perspexit.
sanandum. Δημιουργούς, mellificantes, attigit etiam lib. IV.
194. WESS.

8. ἐν πλάτανιστον, τὴν κάλλος ἴνικα etc.) Velut ἱραστής,
secundum Aelian. Var. II. 14. Xerxes ἐξῆλθεν αὐτῆς κόσμον
πολυτελῆ, στρεπτοῖς καὶ ψαλλίοις τιμῶν τοὺς κλάδους, καὶ μελεδω-
νὸν αὐτῇ κατέλιπεν, ὥσπερ ἱρωμένη Φύλακα καὶ Φρουρὸν: ubi no-
tant Scheffer, et Kühn. Platanum dicitur Herodoti Xerxes
[lin. 9.] μελεδωνῶ ἀθανάτω ἀνδρὶ ἐπιτρέψας. Ex Brissonio
praesertim de Regn. Pers. I. p. 165. (conf. notata ad Diodor.
I. p. 409. et ad Hesych. in Ἀθάνατοι:) notissima quidem
illa cohors decem millium lectorum equitum; quos im-
mortales, ἀθανάτους, cur vocaverint Persae rationem pandit
Herod. VII. 83. Sed ob eam ipsam rationem miror, unum
ex istis, quem huic arbori servandae custodem constituit
Xerxes, hic ab Herodoto dici ἀθάνατον ἄνδρα. Scripserat-ne
fortasse μελεδωνῶ τῶν ἀθανάτων ἀνδρὶ ἐπιτρέψας? sic custodi-
endam demandasset uni ex Immortalium cohorte: unus ex istis
vereor ut usquam Graecis dicatur ἀθάνατος. Themistio di-
citur τις ἀθάνατος ἀριθμὸς ἀποθησκόντων στρατιωτῶν, II. p. 36.
c. Iuxta Pausan. VI. p. 464. Polydamas in Perside κατὰ
πρόκλησιν Περσῶν ἄνδρας τῶν καλουμένων ἀθαχάτων ἀριθμὸν τρεῖς,
ἀθρόους οἱ μονομαχῆσαντας ἀπέκτινεν: non utique scripsisset
Pausanias Polydamanta Περσῶν τρεῖς ἀθανάτους ἄνδρας ἀποκτί-
ναι. VALCK. — Ἀθάνατον ἄνδρα hic dicere videtur, cui
etiam nunc vivo successor est designatus, qui in morfui

aut ab officio discedentis locum illico succedat: ita ut dici hactenus possit, numquam intermori qui officio, de quo agitur, fungatur. S.

8 seq. δωρεάμενος κόσμῳ χρυσῷ) Nimium Tzetzae ad Lycophron. p. 142. καὶ Ἡρόδοτον ἐχρύσωσιν αὐτὴν διὰ τὸ κάλλος, decepti aurea platano c. 27. Idem Io. Chrysostomi peccatum Homil. VII. in Ep. ad Colossens. p. 377. B. ubi felix memoria Montfauconium destituit. Cautior et copiosior Aelian. Var. II. 14. Μιλεδωνὸν ἀθάνατον platani explicabit Noster c. 83. inferius. WESS. — Vide proxime ante notata. S.

CAP. XXXII. 7. οὐκ ἴπισψαν Δαρτεῖν) Adscisci poterit ἴδωσαν: alterutrum sane ex glossa est. Δοῦναι et πίμπειν hoc in genere variantur. Confer lib. IV. 127. et 131. [Vide Var. Lect.] Cur autem Xerxes nullos Athenas et Spartam ad petendam aquam et terram ablegaverit, docetur c. 133. WESS.

CAP. XXXIII. 3. Μαδύτου) Absurde Valla atque Arch. Ἀβύδου. Madytus et Sestus, Chersonesi urbes, recte iunguntur: immo vero hinc Madyti ad Hellespontum positio, quae Cl. Cellario Geogr. Ant. lib. II. 15. p. 1311. quodammodo incertior, adparet, atque ex lib. IX. 119. Verius in eodem Valla cum Arch. et Vind. ἀκτὴ τραχία, [lin. 4.] ora salebrosa. Memini ἄκρας λεπτὰς τῆς ἡπείρου lib. VIII. 107.; neque infitabor adeo, παχύν dici quoque posse. At tractui isti sollemne id cognomen ex Tzetze ad Lycophron. pag. 141. γεφυρὺν ἐπέμψθησαν τὸν Ἑλλήσποντον περὶ τραχεῖαν ἀκτὴν λεγομένην, μεταξὺ Σποτοῦ καὶ Μαδύτου, non Ἀβύδου, ut vulgo. WESS.

8. ζῶντα πρὸς σάνιδα προσδιασσάλλουσαι) Infra IX. 119. Ἀρταγέτην σάνιδα προσπασσαλεύσαντις ἀνεκρέμασαν: id est πρὸς σάνιδα πασσαλεύσαντις. Nostro loco πρὸς σάνιδα διαπασσάλλουσαν legisse videtur Eustath. ad Od. χ'. p. 780, 28., ubi ex Lixico veteri Σανὶς esse dicitur, ἐν ᾗ τοὺς κακουργοὺς ἴδουν. Hesych. Σανὶς --- τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ: spectant ista locum Aristoph. Thesm. vs. 937. In eiusdem Pluto legitur vs. 944. πρὸς τὸ μέτωπον --- Ὡς περὶ κτήνῳ προσπαταλίσου τοῦτω: ad frontem, (calceos) tanquam ad oleastrum, clavis affigam huic: Berglerus. Hegesippus in Adelphis apud Athen. VII. p. 290. E. πρὸς τὴν θύραν, Ἐστῆξτε ἀχανὲς προσπικαίτα λυμίνες, Ἀφῶνες ἄχρη ἀν-ετα. Electa voce Ἀφῶνες, ex inter-

pretamento voci ἀχανής olim adiecta, scribendum: Ἀχρὶς γ' ἂν αὐτὸν etc. sic suus versui constabit modulus. Herodoti *Artayctes*, praeter cetera flagitia, in *Protesilai* templo, [lin. 9 seq.] ἀθέμιτα ἔρδισκε. (ἐν τῷ αὐτῷ quippe γυναιξὶ μισγόμενος, IX. c. 115.) Vocem istis olim interiectam ἔργα recte Gronov. omisit: ἀθέμιτα mutari non debuit: VIII. cap. 143., μηδὲ ἀθέμιστα ἔρδειν παραινέει: ubi ex *Arch.* enotatum, ἀθέμιτα ῥέζειν. Ad istam normam alibi scripsit ἀχάρτα παθήματα, et δῆμον συνόικημα ἀχαριώτατον: hoc enim ex *Mss*is praebet *Galeus* in p. 451, 37. [VII. 156, 19.] VALCK.

10. ἀθέμιστα ἔρδισκε) Sive ἔργα addas, seu demas, parum referet. Ἀθέμιστα ἔργα ἔπρασσεν *Lucian.* *Dea Syr.* c. 12., ἀθιμίστια ἔργα μηδομένους *Manetho* II. 301. *Noster* lib. VIII. 143. μηδὲ - - ἀθέμιστα ἔρδειν παραινέει. In praecedentibus [lin. 8.] πρὸς σανίδα διεπασσάλευσαν ex *Pass.* et *Eustath.* adsumi poterat. Vide lib. IX. 119. *WESS.*

CAP. XXXIV. [2 seq. τὴν μὲν λευκολίνου etc.) τὴν μὲν - - τὴν δ' ἐτέρην, scil. γέφυραν, nomen in verbo ἐγχεύουσαν latens. Caeterum conf. c. 25, 2 seq. S.]

CAP. XXXV. 2. τὸν Ἑλλήσποντον ἐκέλευσε τριηκοσίας ἐπικίεσθαι μάστιγι πληγὰς) Persae institutum et mens *Scrip*toris in propatulo; structura implicationis. *Gronovius* ἐπικίεσθαι legisse videtur, opinione haud probabili: [at nihil ad h. l. notavit *Gronov.* in versione autem cum *Valla* posuit infligi, quod et ipse *Wess.* recte tenuit:] tolerabilius ἐπιθέσθαι *Corn. de Pauw*, cui, si per *Codd.* staret, accedere possem. Alii maiora audent. *Vulgatae* si sanitas constat, dicendum est, ἐφικίεσθαι et καθικίεσθαι eundem praestare usum. *Plato Hipp. Maior.* p. 292. A. ἂν τύχη βακτηρίαν ἔχων, ἂν μὴ ἐκφυγῶ φεύγων αὐτόν, εὖ μάλα μοῦ ἐφικίεσθαι (nempe αὐτῇ) περιβάσεται. *Sophocles Oed. Tyr.* vs. 819. διπλοῖς κέντροισί μοῦ κεδίκετο. In quibus diversior ordo et iunctura quidem, hic accommodanda verbo, sub dictione latenti, μαστιγῶσαι τὸν Ἑλλήσποντον, uti c. 54. et VIII. 109. Atque eum in modum *Abreschius.* Conmode, haec dum meditor, in mentem redit *Homericum* *Iliad.* E'. 748. Ἦρῃ δὲ μάστιγι θοῶς ἐπιμαίειτ' ἄρ' ἵππους, quo utantur volentes. *WESS.* — Suo sic more scripsit *Herod.* pro ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον ἐκέλευσε τριηκοσίας ἐκίεσθαι μάστιγι πληγὰς. Hac opinor ratione collocata vir doctus non censuisset tentanda. Insanum utrumque

facinus, quo fertur iratus Xerxes in mare saeviisse flagellis et compedes demisisse, quod Herodotum sequuti plurimi commemorant, Brissonio partim citati de Regn. Pers. lib. III. pag. 420., illud equidem a Graecis confictum suspicor cum Th. Stanleio ad Aeschyl. Pers. vs. 752., cuius locum adhibuit ill. Ez. Spanhem. ad Iulian. p. 195. De mari pontibus strato Aeschylus est intelligendus, ut eius aetate fabula nondum vulgo fuisse videatur recepta: de filio Darius apud Aeschyl. "Ὅστις Ἑλλήσποντον ἱρόν, δούλον ὥς, δεσμώμασιν Ἕλπαισι στήθειν" - - - καὶ, πίδακι σφυρηλάτοις Περιβαλὼν, πολλὴν κίλινδον ἤνυσεν πολλῶ στρατῶ. Ira regis ob pontem vi tempestatis disiectum, atque isthaec Aeschyl. Athenis decantata, facilem fabulae fingendae ingeniis Atticis prae-buerunt ansam: vid. Diogenis Laërt. Prooem. §. 9. Istius aevi Persica monumenta si ad nos usque pervenissent, forsitan intelligeremus (quod, altera tantum audita parte, et quid nostra aetate eveniat cogitantibus nobis certe licet suspicari) mendaces multa de Persis falsa nobis Graecos tradidisse, suasque semper res amplificasse. Dion Chrys. Or. XI. pag. 191. D. Ἀνδρὸς, inquit, ἤκουσα Μήδου λέγοντος, ὅτι οὐδὲν ὁμολογοῦσιν οἱ Πέρσαι τῶν παρὰ τοῖς Ἑλλήσι κ. τ. λ. VALCK. — Caeterum conf. cap. 54 sub fin. et VIII. 109, 18. S.

3 seq. ἥδη δὲ ἤκουσα ὡς καὶ στιγίης) Quod Noster auditione tantum accepisse se testatur, sanequam absurdissimum, illud vix aliis commemoratur. De Xerxe Iuvenal. Sat. X. 182. Ipsum compedibus qui vinxerat Ennosigaeum: Mitius id sane, quod non et stigmatē dignum Credidit: ubi Herodotea dedit Grangaeus ut vulgantur; in quibus στιγίης ex Med. bene scripsit Gronov., quod ex Arch. etiam obtulerat Galeus, pro μαστιγίης: sed nec qui flagellis caederent μαστιγίης, verum dici potuerunt μαστισται, quod ex Alex. Cod. recipiendum in lib. IV. Maccab. ix, 11. Lexicographis aequè ignotum ac Herodoteum Στιγίης. VALCK. — Praeclare στιγίης ex Msstis Galeus et Gronovius. Conf. Iuvenal. Sat. X. 182. ac Plutarch. de Ira p. 455. D. WESS.

6 seqq. Ὡς πικρὸν ὕδωρ, δισπότης etc.) Media καὶ ἀλμυρὸν, ut supervacua, schedis desiderantibus, exterminavi. Migrarant in hanc viciniam ex proxime sequente καὶ ἀλμυρῶ ποταμῷ aut Homereo ἱπικλαῖν ἀλμυρὸν ὕδωρ, Odys. i. 227. si-

milibusve. WESS. — Quae in mare dicta voluit a flagellantis Herodoti Xerxes, illa supra modum admiratur Hermogenes pag. 403. Σχεδόν δ' ὅλου τοῦ λόγου ἡδονὰς ἐργαζόμενος ἐν τοῖς εἰς τὸν Ἑλλήσποντον ὑπὸ Ξέρξου πραχθεῖσιν, ὑπερβάλλει τῇ ἡδονῇ καὶ τῇ γλυκύτητι: tum, descriptis Herodoteis, Ἐνταῦθα, αἰτ, πρὸς τὸ ὕδωρ, ὡς αἰσθῆσιν τινα ἔχον καὶ προαίρειν, διαλεγόμενον ποιήσας τὸν Ξέρξην, ὑπερβάλλειν ἡδονῇ. Prostant illic Herodotea ut in Editis: postrema tamen rectius hoc modo scripta: σοὶ δὲ κατὰ δίκην ἄρα οὐδεὶς ἀνθρώπων θύει, ὡς ἰόντι φλογεῖ τὴν καὶ ἀλμυρῇ ποταμῷ: in his lectio firmatur Med. et καὶ recte omittitur. VALCK.

CAP. XXXVI. 2. τὰς δὲ ἄλλαι ἀρχιτέκτονες ἐξύγνουσαν) Quando nihil adest, quo τὰς commodè possit referri, voculam cum Reiskio suspicor excidisse: fortasse scribi poterit: τὰς δὲ (αὐτὰς) ἄλλαι ἀρχιτέκτονες ἐξύγνουσαν. Erat enim cap. 33. αἰκτὴ τραχέα ἐς θάλασσαν κατήκουσα Ἀβυδὸν κατταντίον: et cap. 34., ἐς ταύτην τὴν αἰκτὴν ἐξ Ἀβυδου ὁρμώμενοι ἐγεφύρουτο τοῖσι προσέκλειτο. Hinc vocem γιφύρας plerique cum Valla forte censebunt subaudiendam. VALCK. — Superius, cap. 34, 2. ad τὴν μὲν, et τὴν δὲ ἰτέην, ex praecedente verbo ἐγεφύρου in promptu erat nomen substantivum γίφυραν intelligere. At hoc loco alia ratio est. Quamvis dictionem ζυγνύναι γίφυραν frequentet Herodotus, ut IV. 85, 2. 88, 12. 97, 11 - 13. 118, 4. etc. non idcirco ad τὰςδε omitti nomen γιφύρας commodè admodum potuerat. Quo magis speciosa erat Reiskii sententia, intercidisse vocab. νίας, αὐτὰς aut γιφύρας. Verum tamen, quemadmodum paullo ante, ubi τῇ ζυγῇ dixit Herodotus, quilibet lector τῇ ζυγῇ τῶν γιφυρέων intelligebat, sic et hic fortasse haud ita magno incommodo praetermitti nomen γιφύρας potuit, utpote legentium animis praesens, et a quolibet ultro subaudiendum. Aliam expediendi huius loci rationem Dav. Schulz Vir clar. in Animadverss. ad Herodoti Hist. Bellor. Pers. iniit. Primora huius capitis verba, οἱ μὲν ταῦτα ἐποίησαν, ad ipsa illa quae initio cap. 34. leguntur et ad priorum pontium architectos referens, interpretatur Illos pontes isti fecerunt, hos alii architecti; adiecta hac observatione: „Facilis esset mutatio τοῦ ταῦτα in ταύτας, at non necessaria; neutrum in talibus usitatissimum pro ceteris generibus. Τὰς δὲ (γιφύρας, nam de duplici ponte sermo)

„tamen respondet huic ταῦτα.“ — Sic ille; cui Valla praeiverat, eundem locum ita reddens: *Et illos quidem pontes fecerunt ii quibus haec ingrata merces proposita erat: at alii architecti, qui alios fecerunt, hoc modo iunxerunt.* Latina Gronovii, quae Wess. etiam tenuit, obscuriora sunt, graecis nimis anxie insistentia: *Et quidem ista fecerunt ii quibus hic ingratus honor propositus erat. At alii architecti illos iunxerunt.* Equidem cum Larchero, οἱ μὲν ταῦτα ἰστέον etc. de his accepi quorum munus fuit exsequi saeva Regis mandata. conf. c. 39, 16 seqq. S.

3 seqq. Περὶ τοῦτον καὶ τῆς etc.) Quae sequuntur, non intellecta, descripserunt Brisson. de Regn. Pers. III. p. 434., et Stanlei. in Aesch. Pers. vs. 71. latine vertit atque explicuit Dion. Petav. ad Themist. pag. 451 seq., partim attigerunt Casaub. alique: supersunt et in his nonnulla lucia indiga. VALCK. — Mihi quoque in pontium descriptione, quae proxime subiicitur, multa obscura esse profiteor: quibus quum nihil certae lucis valeam adfundere, ancipiti disputatione non multum detinebo Lectores, satia habens aliorum maxime super hoc loco sententias Vidorum doctorum referre. S.

5. ὑπὸ δὲ τὴν ἰστέον τισσάσθαι. καὶ τῆς etc.) Magna Codicibus gratia harum restitutione vocum: erat enim ἀναπόδοτος minimeque consequens narratio. Duo pinguntur pontes, quorum alteri, Euxino Ponto obverso, cccclx. naves substratae; alteri, qui Aegaeum mare spectabat, cccxix. Quae postrema si deficiant, luxa et manca oratio. Vidit defectum atque ex Vallae Latinis prudenter sarsit Cl. Pavius; animadvertit eundem Cl. D. Petavius ad Themistii Or. X. p. 451., in instauratione nimius: sic namque, ὑπὸ δὲ τὴν πρὸς τοῦ Αἰγαίου ἰστέοντα καὶ τῆς ποταμίας, vel uno verbo τὰ ταύτας: neque enim rationem esse cur tanto plures in altero ponte fuerint. Speciose profecto; quam tamen speciem schedae respuunt, pontiumque ordo et series navium: namque prioris pontis naves stabant transversae, hinc plures: posterioris directae et propterea pauciores. Pet. Bertius de Aggerib. et Pontib. cap. 3. idem Xerxis opus adgressus fuit, sed levi brachio. WESS.

7. ἵνα ἀνακαταστή τὸν τόπον) Videlicet ὁ ποταμός. Valla dederat, ut stabiliret funes armamentorum, rectius veriusque

contentionem ac firmitatem rudentum. Fluctus enim propellebat naves istas, quae impulsae funium contentionibus augebant. Ἀναχωρεῖν proprie est inhibere, ac navem reprimere: hinc μεταληπτικῶς Valla interpretatur stabilire, quod Petavius et Pavius perspexerunt. Statim [lin. 8.] ἀγκύρας κατῆξαν, indole sermonis postulante, reposui; mutato, quod tolerari potuisse miror, κατῆκον. Scripsissem quoque [lin. 9.] τῆς μὲν πρὸς τοῦ Πόντου cum Petavio, eo quod subinde sequitur τῆς δὲ ἑτέρας: ex utroque enim ponte anchoras demiserunt. Sed Mssti aliter. Gronovii Latina reliqui, etsi pro mea opinione minime bona. WESS.

[3-9. Gronovii versio haec erat: Quinquaginta remorum naves triremesque trecentas sexaginta Euxinum versus Pontum composuere: item ab altero latere trecentas quatuordecim, Ponto quidem transversas, Hellesponto autem secundum fluxum, ut laxa esset fluitatio intentionis armamentorum. Quibus compositis, praegrandes ancoras demiserunt, partim ab latere contra Pontum, ventorum caussa qui intrinsecus expirant: etc. Reiskius ad hunc locum nihil adnotavit, nisi quod pro ἀναχωρεῖν lin. 7. ἀναχωρεῖσθαι maluerit. „ἀναχωρεῖν si ferretur, inquit, debet referri ad γέφυρα ἰσθμῶν.“ Larcheri gallica versio a latina Gronovii nihil fere discedit: Ils attachèrent ensemble cccxx. vaisseaux de cinquante rames, et des triremes; et de l'autre côté cccxix. Les premiers présentoient le flanc au Pont-Euxin; et les autres, du côté de l'Helléspont, répondoient au courant de l'eau, afin de tenir les cordages encore plus tendus. etc. Tum vero in Notis, primum, miratur idem doctus Interpres, quo pacto Wesselingius in altero ponte idcirco plures fuisse naves dixerit, quoniam transversae steterint. Sic enim multo paucioribus fuisse opus: statuendum potius, eo loci latiori spatio patuisse fretum, eoque longiore opus fuisse ponte. Deinde, postquam de obscuritate conquestus est, quae Rennelli, illustris Viri, interpretationem huius loci (in Geographical System of Herodotus, p. 31.) premit, proponit coniecturam, cui quidem ipse non magnopere confidit: constructos fortasse hos pontes esse ea anni tempestate, qua constanter a meridie flabant venti; inde necesse quidem fuisse, ut naves ab illa parte secundum aquae cursum starent, istas autem ab altera parte, quae Pontum specta-

bant, transversas locari potuisse. Quod si nostra de coniectura statuas, non Πόντου, sed πόρου h. l. scripsisse Herodotum; (conf. infra, lin. 21.) duo ista, quae memorat, ἱπικασίας stetisse naves, et stetisse Ἑλλησπόντου κατὰ ῥέον, non ita fuerint intelligenda, ut prius ad unum ex pontibus, posterius ad alterum spectet; sed utrumque ad utrumque pontem pertinebit. Utriusque pontis naves ita locatae erant, ut respectu traiectus (respectu lineae rectae ab una ora ad alteram ductae) transversae starent; sed rectae, secundum aquae in Hellesponto cursum. Superest, ut, quae ad eundem difficiliorem Nostri locum a Schulzio, Viro docto, adnotata sunt, his subiiciam. S.]

4-7. ὑπὸ αὐτὴν τὴν etc.) Sub alterum pontem, Ponto Euxino obversum, trecentas et sexaginta, scil. συνθήκας: sub alterum, qui Aegaeum mare spectabat, trecentas et quatuordecim. Sequentia videmus ab aliis minus recte explicata, quorum omitti possunt interpretationes, his positis. Τοῦ μὲν Πόντου - - κατὰ ῥέον, est quasi παρεθήκη, quae directionem navium iunctarum signare debet. Erant autem collocatae, non tanquam transmittentes Hellespontum, sed tanquam invehentes, rectae, secundum fluxum Hellesponti, i. e. τοῦ Ἑλλησπόντου κατὰ ῥέον, et τοῦ Πόντου ἱπικασίας, [ἱπικασίαι puto scribere voluerat Vir doctus.] quoad Pontum transversae sive obliquae. Ἰνα ἀναχωρήσῃ cet. non referas ad hanc parenthesisin, sed ad superiora ὑπὸ μὲν τὴν etc. ut stabiliret, fulciret funes (τὸν τόνον) armamentorum pontium, quae inniterentur navibus sive ipsis fluctibus; nam paulum refert, ῥέος subintellexeris post ἀναχωρήσῃ, an τοῦτο, opus istud iunctarum navium. In condendis prioribus pontibus quum nihil simile factum esset, facile est intelligere, cur tam celeriter a fluctibus destructum sit opus. Nam per Hellespontum tam latum quo tandem pacto funes tantopere intendi potuissent, ne in medio saltem demissae aquam attingerent? DAV. SCHULZ. — At hoc ipsum mirum quodammodo poterat videri, quod in iterata etiam pontium horum constructione funibus ab una ora in alteram tensis imponere transversas trabes, quae transitum praebebant, maluerint, quam validis tignis ab unaquaque nave in proximam aut proximas porrectis, apteque inter se connexis firmatisque. Nempe amplius tribuerunt robustorum ru-

dentium firmitati, qui simul ad cedendum, quod opus foret, impetui fluminis aptiores, quam tigna essent. — Haec cum superioribus, ad istorum pontium structuram pertinentibus, ita a me perscripta, iamque prelo erant commissa; quum, cuncta denuo relegens, intellexissem mihi visus sum, nihil opus fuisse coniecturâ illâ, quae pro τοῦ μὲν Πόντου ἐπιμαρτίας, lin. 6. τοῦ μὲν πόντου ἐπιμαρτίας legendum suspicatus eram. Eodem enim res redit. Hellespontus veluti fluvius consideratur, cuius cursus cum australi ora Ponti Euxini angulum fere rectum format. Igitur, quae naves secundum Hellespontum cursum rectae stabant, eadem commodè dici potuerunt respectu Ponti oblique sive e transverso locatae fuisse: neque illae, ut Larcherus fingebat, latera obversa Ponto habebant, sed prorae earumdem Pontum spectabant. S.

10. τῆς δὲ ἱρίης) Fuit quum scribere vellem τὰς δὲ ἱρίης: nam minus placebat Vesselingii mutatio praecedentis τὰς μὲν in τῆς μὲν. Nunc intelligo, vulgatam lectionem negligentiae cuidam Scriptoris tribuendam esse, atque retinendam; aut, si qua corrigere volueris, ponendum esse τὰς δὲ τῆς ἱρίης: articulus enim ante ἱρίης abesse nequit. Τῆς δὲ si nobiscum admittas, τὰς δὲ tamen quasi subintelliges, quod respondeat priori τὰς μὲν. De utroque ponte, unde anchorae demittebantur, sermonem esse vides.

DAV. SCHULZ.

12 seq. διέκπλοον δὲ ὑπόφανσιν etc.) Petavii his pontibus impensa opera latuit [Gronovio] Cel. viro: hinc illa eius notatio. Probat ipse separationem ὑπὸ φαῦσιν, sub lumen: tentat deinde ὑπὸ φλώσιν, uti videre est. Iungo ego, Aldi et scriptorum ductum sequens. Ὑπόφανσις fenestrae, lucem admittentis, notionem habet apud Interpretes Ezech. c. xlii, 16. Hinc pro hiatu et patente transitu: par διαφυγῆς ratio, quae ab lucis transitu, spiraculum et foramen, quo fumus ex casis evolvitur, in Diodori XVII. 82., et διαφυγῶν, in vasculorum aperturis et spiraminibus apud Heronem Spirit. p. 163. Itaque διέκπλοος ὑπόφανσις, transitus idem; ἀρραίσματα Luciano Ver. Hist. II. 2., sive interceptum spatium et vacuum, per quod ὑποφαίνεται, adparetque lux, ut Petavius. Reiskio, ὑπόφανσιν probanti, διέκπλοος adiectivi loco est. Mox [lin. 13.] Petavius scite, καὶ τριηρέων τριχῶν: namque series

ipsae tam πιντηκοντέρους quam τριήρεις habebant, et utrasque proinde interruptas esse oportuit. WESS. — Non ego διέκπλοον pro adiectivo nomine accipiam, sed pro substantivo, per adpositionem, quam Grammatici vocant, alteri iunctum: *fenestram, aperturam reliquerunt, quae esset διέκπλοος*, id est, quae inserviret διέκπλω, quae minoribus navigiis transitum praeberet. Inter καὶ et τριχοῦ (lin. 13.) in promptu erat suspicio intercidisse nomen τριήρων: (conf. *Var. Lect.*) nec tamen illo adiecto opus utique fuisse intelligo, et e contextu reiectum istud adsumendum velim. Alternis iunctae erant triremes et naves longae sive penteconteri: *tribus in locis inter duas triremes aberat penteconterus*; et spatium, qua transirent minora navigia, vacuum relictum erat. Particula καὶ ante τριχοῦ similem quamdam vim habere potest, qualem passim alibi observavimus: scil. ut significet, non uno in loco, sed pluribus, et quidem tribus in locis. conf. *Var. Lect.* I. 99, 7. S.

16. στριβαντες ὄνοισι ξυλίνεσι) Egregia huic loco medela ex *Med.* et aliis. ὄνοι sunt axes; ὄνισκοι axiculi, *suculae*, sive *machinae tractorii generis*. *Galenus Gloss. Hippocrat.* ὄνισσθαι, ἡγου δι' ὄνων ἐπιστροφῆς τείνειν. ὄνοι γὰρ καὶ ὄνισκοι, οἱ ἄξονες: et pluribus ad *Hippocrat. de Fractur.* p. 551. Adde *Eustachium in Erotianum* p. 82. [pag. 275. ed. Franz.] et *Gronovium*. WESS.

18 seq. παχύτης μὲν ἦν αὐτῇ) Sic debuit. Nimium *Petavii* ὡν παχύτης μὲν ἦν αὐτῇ, et *Reiskii* ἡ αὐτῇ. WESS. — Immo recte *Reiskius*. Conf. *Var. Lect.* S.

20. τοῦ τάλαντον) τῶν τάλαντον *Editor Genev.* imprudenter: transitus in distributivis numeri est. Unde vero *Tzetzes* acceperit τριτάλαντον τῷ βάρει *Chil.* I. vs. 599. ipse dixerit. WESS.

[23. κατύπερθε τῶν ὅπλων τοῦ τόνου) Series naturalis verborum, κατύπερθε τοῦ τόνου τῶν ὅπλων: id est, κατύπερθε τῶν ὅπλων ἐντεταμένων. Quod sequitur [lin. 24.] αὐτὶς ἐπιζύνουεν, obscure *Valla* reddidit, rursus desuper innoxerunt: *Gronov.* tum ibi rursus superiunxerunt, quod tenuit *Wess.* *Plinius Larcher*, sed dubito an ex mente *Scriptoris*, on posa dessus des planches bien jointes les unes avec les autres. S.]

26. κατατάξαντες δὲ καὶ τὴν γῆν) *Hesychius* Κατατάξαντες, ἀνάξαντες, εἰς τοῦπίσω ἀναχωρήσαντες: forte, quae *Abreschii*

suspicio, νάξαντες, εἰς τοῦπίσω ἀναχωρήσαντες, ut conplanandi significationem, quae huius est loci, et τοῦ κατανάγειν iunxerit. H. Stephanus Thes. T. IV. pag. 1157. horum inmemor, κατανάγω Conporto. Affertur enim κατανάξαντες γῆν pro Conportantes iniciētesque terram. Est ex κατανάσσω. In Iosepho Bell. Iud. I. 21, 7. νάγμα, terra stipata: πύργος ναστός ibid. V. 4, 3. solida et bene compacta, sive νευγμένος, quomodo Masti Antiq. XV. 9, 6. verissime. Porro φραγμόν, sepem hinc atque hinc praetensam, Tzetzes χειραγωγούς καὶ κλισίματα, Arrianus Ἀραβ. V. 7. κλίμακας, ubi excellenter Gronovius, adpellant. Ὑπερωῶντα non muto, rarum quidem tali usu, sed proprio et vetere. WESS. — παρεῖρσαν ἔθεν καὶ ἔθεν, secundum utrumque latus duxerunt septum. De verbo εἰρύσαι vide Wess. ad VII. 24, 5. S.

CAP. XXXVII. (2. οἱ τε χυτοὶ) Huc spectare videtur glossa apud Suidam: Χυτὸν χῶμα: et apud Hesych. Χυτὸν χωστὸν, καὶ τὸ χῶμα. Altera pars scholii, quod est apud utrumque, pertinet ad II. 69, 6. Quod χυτὸν (non χυτὸς aut χυτοὶ) scribitur apud hos Lexicographos, id fortasse ex vetustioris cuiuspiam Grammatici observatione ductum, quae huiusmodi fuerit: Χυτὸν λέγει Ἡρόδοτος τὸ χωστὸν καὶ τὸ χῶμα. S.]

9. οὐτ' ἐπινεφίλων ἰόντων) Aristoteles Problem. XXIV. Sect. 17. iuvat Codicum scripturam, rogicans, Διὰ τί τῆς αἰθρίας μᾶλλον φνύχος γίνεται, ἢ ἐπινεφίλων ὄντων. Per autem mira solis haec obscurati descriptio; talis profecto, ut veram eclipsais causam aut exploratam non habuerit Herodotus, aut tragice circumscripserit. Quid enim ὁ ἥλιος ὠκείων τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἴδρην? Sed verum hunc solis fuisse defectum negant plerique sideralis scientiae professores, Seth. Calvisius Chronol. Ann. 3470., D. Petavius Doctr. Temp. lib. X. 25. H. Dodwellus Annal. Thucyd. pag. 47. WESS.

Ibid. ἀντὶ ἡμέρας τε νύξ ἐγένετο) Supra, I. cap. 103., νύξ ἡ ἡμέρη ἐγένετο. Cap. 74. συνήνικε ὥστε -- τὴν ἡμέρην ἐξαπίνης νύκτα γενέσθαι. Primus istam defectionem solis, quae Astyage regnante facta est, praedixisse fertur Milesius Thales, iuxta Herod. et Ciceron. de Div. I. 49. Causam solis obscurati dudum ante naturalem Graecis iam tradiderat Palamedes, teste Philostr. pag. 709. Hic apud Herod. ὁ ἥλιος -- ἀφανὴς ἦν,

οὕτε ἐπιναφέλων ἰόντων, αἰθέρης τε ταχάιστα: sicut apud Livium XXXVIII. 4. coelo sereno interdiu obscurata lux est, quum Luna sub orbem solis subisset. οὕτ' ἐπιναφέλων ἰόντων correctum ex Med. Τὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ξυνίφειλα ὄντα dixit Thucyd. pag. 529, 99. [lib. VIII. c. 42.] Xerxi solis obscuratio. ut vulgo imperitorum, videbatur esse portentum. Insigne Pindari carmen apud Dionys. Halicarn. II. pag. 273. emendavit Scalliger in Propert. p. 239. Rei causas cognovisse saepe profuit Imperatoribus, ne velut prodigio divinitus facto militum animi terrentur; Quinctilian. Inst. Or. I. c. x. p. 114. Graecis, non Persis, hoc ostento mala portendi cur crediderint, certe dixerint Magi, Noster enarrat; in quibus Ἑλλάνων προδέκτορα [lin. 14.] bene cepit Palmer. In Aristidis Themistoclem T. III. p. 297. Schol. Mstus: ἐρχομένου τοῦ βασιλέως ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, καὶ γινομένου περὶ τὸν Ἑλλησποντόν, ἱδμενίς ἐγένετο ἡλίου καὶ ἀνατολῆς (lege ἔξ ἀνατολῆς) εἶτα ὡς ἡρώτησεν ὁ βασιλεὺς τοὺς μάντις, τί σημεῖον τοῦτο, ἀπώλειαν ἰσπὶν τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων. τούναντίον δὲ ἦν ἰσημαίει γὰρ αὐτῶ τὴν ἦταν, διότι ἀπὸ ἀνατολῶν ἐξέλειπεν ὁ ἥλιος· εἶγε καὶ ἀπὸ ἀνατολῶν ἤρχετο ὁ Εἰρῆς. VALCK.

14. Ἑλλάνων προδέκτορα) Praesidem vertunt, Nob. Palmerio iure inprobante. Ex προδείκνυμι venit προδέκτωρ, praemonstrator malorum, et vates quidam. Magi φάσματος mirabilis interpretes respondent, solem, si quid praeter consuetum patiatur, Graecis portendere et praesagire; lunam, suae nationi; cuius illi coniectus quas habuerint rationes, unde indagabimus? Ob oracula, coniicit Palmerius Exercit. pag. 31., quae Delphis, Delo, Claro et aliis Graeciae urbibus sub Apollinis, qui sol est, nomine pandebantur. Sane non erat, cur Ph. a Turre erroris dicam Nostro impingeret, Monum. Vet. Ant. p. 175. Coluerint enim Persae Solem, ut venerati fuerunt; defectus eius ex magorum disciplina damnosus aliis potuit haberi. Sed ille προδέκτορα praesidem censuit contra verum. WESS.

15. ἐποίητο τὴν ἑλάσιν) In hoc genere simplex mavult. Vide III. 4. VII. 6. et cap. 106. πρότερον ταύτης τῆς ἐλάσιος. Xenoph. consimiliter Κυρ. παιδ. VIII. p. 217. D. E. Amplerior itaque. WESS.

CAP. XXXVIII. 5. τὸ σοὶ μὲν ἐλαφρόν, --- ἐμοὶ δὲ μέγας) Initio poematis Theognis: Εὐχομένη μοι κλυθί, κακὰς

ὃ ἀπὸ κῆρας ἀλλαλεῖ· Σοὶ μὲν τοῦτο, θία, σμικρὸν, ἡμεῖς δὲ μέγα. Propius ad Nostri structuram *Andocides* in exordio Orat. de *Myster.* δεινότητα ὑμῶν δίκαια, καὶ ὑμῖν γι ἱάδια χαρίζεσθαι, καὶ ἡμεῖς ἀξία πολλοῦ τυχεῖν παρ' ὑμῶν. VALCK.

13. παράλυσον τῆς στρατιῆς) στρατηγῆς mallem. Prave in *Plutarch.* *Virt. Mul.* pag. 263. A. *Pythes* seu *Pythius* χάριν ᾗτήσατο παρὰ τοῦ βασιλέως -- ἵνα παρείναι τῇ στρατιᾷ, καὶ καταλιπεῖν αὐτῷ γηροβοσκίην. Scripserat παρίναι τῆς στρατιᾶς. *Unius vacationem petens*, de eodem *Pythio*, *Seneca* lib. III. Ir. c. 17. Hoc, nisi erro, occupavit *Mos.* *Solanus* ad *Plut.* *Alcibiad.* WESS. — Στρατηγῆς et hic scribendum, ut in simillima narratione de *Oeobazo*, a militia vacationem uni filiorum petente IV. 84. στρατηγῆς ἀπολελύσθαι. Apud *Plutarch.* T. II. p. 263. B. *Pythes* χάριν ᾗτήσατο παρὰ τοῦ βασιλέως, πειρόνων αὐτῷ παιδῶν ὄντων, ἵνα παρίναι τῇ στρατιᾷ, καὶ καταλιπεῖν αὐτῷ γηροβοσκίην. Interpres quod sensus postulabat expressit, ut unus eorum immunitate militiae donaretur: scripserat, ut puto, *Plutarch.* ἵνα παρίναι (sive potius ἀφίεναι vel ἀφίηναι) τῆς στρατιᾶς. Sic passim loqui solebant. *Ulpian.* in *Demosth.* pag. 22, 15. νόμοι ἦσαν ἀφίστασθαι τινὰς τῆς στρατιᾶς, ὥστε πομπεύειν εἰς τὰ Διονύσια. Leges istas respicit *Diodor.* Sic. IV. 5 fin. *Lycurgo* memorantur contr. *Leocr.* p. 152, 33. οἱ ἀφίεμενοι τοῦ στρατεύεσθαι ἵνεκα τοῦ βουλευέσθαι ὑπὲρ τῶν τῆς πόλεως. Ἀφίηναι τῆς στρατιᾶς, *Herodoto* dicitur παραλῦσαι τῆς στρατηγῆς: ut VI. 94. *Mardonium* *Darius* παραλύει τῆς στρατηγῆς. Quae *Porto* *Herodotea* dicitur locutio, aliquem praetura amovere, est et *Thucydidea* et aliorum. *Thucyd.* VII. cap. 16., τὸν μὲν *Νικίαν* οὐ παρέλυσαν τῆς ἀρχῆς. vid. *Duker.* et *Suid.* in *Παραλῦσαι*. VALCK. — στρατηγῆς recepi cum *Schaefer.* et *Borh.* Suspectum στρατιῆς cum superioribus editis tenent quidem scripti, quod sciam, omnes. Conf. *Adnot.* et *Var. Lect.* ad III. 3, 16. S.

CAP. XXXIX. 7 seqq. ἐν τοῖσι ὡς τῶν ἀνθρώπων εἶς.) Paulo haec aliter scripta sic *Stobaeus* excitat *Gesneri* pag. 173, 34. Ὡς ἐν τοῖσι ὡς τῶν ἀνθρώπων οἰκτεῖ ὁ θυμὸς, χρηστὰ μὲν ἀκούσας τέρψιος ἐμπέμπῃσι τὸ σῶμα· ὑπερῆρα δὲ τουτέοις αἰκούσας ἀνοιδάινει: ex quibus *Herodoto* restituerem τουτέοις ἀκούσας: reliqua vulgatis sunt deteriora. Sensum obscurioris dicti conatus est eruere *Stephano* citatus *Erasmus* in *Adag.* *Animus habitat in auribus.* VALCK.

9. ὑπαντία δὲ τούτοις) Stobaeus, ut saepe, Ionum characterem servavit; nec pravum eiusdem ἀνοιδάνει, quamquam vulgato haud prius, sicuti lib. III. 127. adscriptum. *Homerus Iliad.* v. 550. ὅς τε καὶ ἄλλων Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον. Dicti Herodotei interiorē sententiā *Camerarius Problem.* Cent. I. 9. vestigavit. WESS.

15. τὴν ψυχὴν ζημιώσεται) Hoc ego Codicum lectioni a Galeo et Steph. enotatae non postponerem: in *Matth.* xvi, 36. nonnulla dedit *Wetsten.*; ad eandem rationem aetate scribebant *Herodoti*. *Thucydides* [III. 40.] pag. 192, 62., μεγάλη ζημιώσεται: ubi ζημιωθήσεται, natum ex interpretamento, praebent Codices. οὔτε τι ζημιωθέντας dixit *Xenoph.* *Oecon.* p. 491, 35. Iussit Xerxes [lin. 18.] natu maximum filiorum *Pythii* μέσον διαταμεῖν· διαταμόντας δὲ etc. *Plutarch.* T. II. pag. 263. B. ὁ Εἰρήνης ὑπ' ὀργῆς ταῦτον μόνον, ὃν ἐξητήσατο, σφαῖρας καὶ διατεμῶν, ἐκέλευσε τὸν στρατὸν διελθεῖν· τοὺς δὲ ἄλλους ἐπιπράγχετο, καὶ πάντες ἀπώλοντο κατὰ τὰς μάχας. Secundum *Senecam*, de *Ira* III. 17. quem pater elegerat, Xerxes in duas partes distractum ab utroque viae latere posuit, et hac victima lustravit exercitum. *Senecae* locum adhibuerunt *Wess.* ad *Herod.* p. 320. [ad IV. 84, 7.] et *Brisson.* *Regn. Pers.* lib. III. p. 357. VALCK.

20. καὶ ταύτῃ διεξίεναι τὸν στρατὸν.) In partes duas distractum ab utroque viae latere posuit, et hac victima lustravit exercitum, *Romanī* moris non ignarus *Seneca*. De *Peleo*, qui *Acasti* uxorem dissecuerat, *Apollodorus Bibl.* III. 12, 7. καὶ διελὼν τὰ μέλη διήγαγε δι' αὐτῆς τὸν στρατὸν. In foederum sanctione multa huiusmodi apud *ill. Grotium* in *Matth.* c. xxvi, 28. WESS.

CAP. XL. 3. στρατὸς παντοίων ἰθύνων) Vocem σύμμικτος exterminavi, minime ob ἀναμιξ̄ necessariam. Recte c. 55. ὁ σύμμικτος στρατὸς παντοίων ἰθύνων, unde in hanc viciniam con migravit. WESS. — Aberat a *Med.* vox σύμμικτος. Si abessent aliis Codicibus voces οὐ διακεκριμένοι, [lin. 4.] has ad ἀναμιξ̄ suspicarer olim adiectas. Ἀναμιξ̄ *Hesychio* redditur ἀναμιμγμένος: vox *Sophocli*, *Thucydidi*, *Xenophonti*, ter adhibita *Herodoto*. VALCK.

9. Νισαίοι καλούμενοι) Quae hic διττογραφία, eadem lib. III. 106. plurimisque aliorum in locis. Hinc dubium atque anceps, *Nisaei*-ne an *Nesaei* hi equi. Docte *Valesius* ad

Ammian. lib. XXIII. 6. de his sacroque Iovis curru et *B. Brisson.* Regn. Pers. I. 122. et III. 29. WESS.

CAP. XLI. 3. ἐν τοῦ ἄρματος εἰς ἀρμάμαξαν) Clara utriusque vehiculi distinctio, etiam in *Xenophonte* Κύρ. παιδ. VI. p. 162. B. et 168. B. [et alibi,] tum Ἀναβ. I. pag. 247. C. *Harmamaxa* carpenti genus et mollissimae vegetationis erat, mulieribus quam maribus accommodatius. *Essedum* Laurentii inprobat *Schefferus*, neque geminum plane fuit, *Rei Vehic.* lib. II. 17. p. 217., quem adi et doctos *Curtii* interpretes III. 3, 23. WESS.

13. καὶ μῆλα, οἱ ἄγχιστα etc.) *Mala Persica* ex auro imis adfixa hastis gestabant, ἐπὶ τῶν στυράκων μῆλα χρυσᾷ ἔχοντες, *Athenaeus* XII. p. 514. C. Hinc illi Μηλοφόροι, non alii ἀλχυροφόροι, hastati, qui Persarum nobilissimi post regis vehiculum incedebant: nam quorum in hastis extimis mala punica aurea, βοικὴ χρυσία, his locus erat ante decem Nisaeos equos, spiculaque in humum versus inflexa; cum hastati Μηλοφόροι hastas κατὰ νόμον, uti mos ferebat, erectas ostenderent et vibrarent. Haec plana. WESS.

CAP. XLII. 4. ἐς Καρίην) Pro *Med.* et aliorum *Κάριν* docte *Gronov.* consistit: magis, meo quidem iudicio, adposita *Carine*, seu *Carene* potius, quippe Mysiae et *Atarnensium* urbi proxima apud *Plin.* *Hist. Nat.* lib. V. 30. Accedit *Stephani* Καρίνη, πόλις Μυσίας, Ἡρόδοτος ἐβδόμῃ, hanc *Nostri* indicantis. Malui praeterea [lin. 6.] Ἀτραμύτιον ob *Eustathii* adsensum et *Thucydidis* in primis lib. V. 1., ubi *Schol.* et *Dukerus.* WESS.

CAP. XLIII. 3. ἐπίλιπε τὸ μέθρον) Nilus, cuius aqua stato tempore minuebatur, ἀπολείπων τὸ μέθρον, lib. II. 19. patronus vulgato esse posset, nisi potior *Codicum* auctoritas, frequentioreque usu firmata c. 21, 58. et 125. foret. Utique nihil urget, ut ὃ ἀπίλιπε sive ἐπίλιπε --- πινόμενον contra tabulas pingatur. WESS. — τὸ μέθρον intellige κατὰ τὸ μέθρον, ut II. 19, 11. S.

8. τῇ Ἀθηναίῃ τῇ Ἰλιάδι ἔθυσεν) *Palladi Iliacae* Alexander quoque Magnus, Ilium delatus, sacra fecit, *Arriano* I. 11. et *Diodoro* XVII. 18. testibus. WESS.

8 seq. ἔθυσεν βοῦς χιλίας· χοαὶς δὲ etc.) Dum *Xerxes* Minervae *Iliadi* chiliombe faciebat sacra, heroibus libabant *Magi*, χοαὶς οἱ Μάγοι τοῖσι Ἑρσὶ ἔχλατρο, id est, ἐνέγκαν. *Sumptuo-*

sum Xerxis sacrificium, ἡ ἀπὸ χιλίων βοῶν θυσιὰ, secundum Eustath. dicebatur Χιλιόμην. VALCK.

10. ἐς τὸ στρατόπιδεν ἐνίπτεται) Terror Panicus noctu ἐς τὸ στρατόπιδεν ἐνίπτεται, vel ἐνίπτεται: hoc, ut ex Med., placet Gronovio; illud, ut usitatus, viro docto in Miscell. Obs. III. p. 144. VALCK. — Doluit Gronov. ἐνίπτεται Med. non receptum. Herodoto alia mens, qui lib. IV. 203. τοῖσι Πέρσῃσι --- φόβος ἐνίπτεται: et VIII. 37. φόβος τοῖσι βαρβάροις ἐνίπτεται: in quibus structura discrepans neminem morabitur, cum sit promiscua, ut bene vir doctus Miscell. Observ. T. III. pag. 144. S. Lucas, φόβος ἐνίπτεται ἐν αὐτὸν, Evang. c. 1, 12., ubi ἐνίπτεται Codex unus. Verior eiusdem Gronovii notatio, Γέρυλλας Τινκρούς [lin. 13.] coniungens, quam consule. WESS. — Praeter codicis sui auctoritatem, cui alii plures accedunt, provocavit Gronov. ad Herod. V. 122, 8. Ex Stephani Byz. praescripto Γερυλλίας expectasses, aut Γερυλλούς: sed Γέρυλλας utrobique tuentur Herodotei libri. S.

CAP. XLIV. 1. ἐν Ἀβύδῳ) Inutilem vocem μίσση, parens schedarum iussui, induxi. Cui enim ea bono? Reiskii non dispar opinatio. WESS.

2 seq. προεπιποίητο γὰρ --- αὐτῷ ταύτῃ προεξίδρη) ἐξίδρη corrigebat Reisk. uti Arch. et Vind. Iam quoniam αὐτοῦ ταύτῃ haud infrequens, idem huic restituendum loco putavit Abreschius, Dilucid. Thucyd. p. 403. Ego vero nihil hic innovo. WESS. — Suspicebatur clar. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 403., legi commode posse αὐτοῦ ταύτῃ: quomodo saepe loquitur Noster; sed hic vicina requirere videntur pronomē αὐτῷ, Stobaeo quoque lectum p. 535. Προεξίδρη Xerxi ab Abydenis parata prima sedes fuisse videtur, quae in exedra prae reliquis emeretur: θρόνον ὑψηλὸν dixit Tzetz. Chil. I. vs. 937. Ἐξίδρη quid fuerit, post Budaeum docuit H. Steph. in Thes. Ling. Gr. I. p. 1084. Quae velut incerti Scriptoris excitat is e Suida, verba sunt Diogenis Laërt. IV. 19. quibuscum conferri possunt Dio Chrys. pag. 288. v. et Harpocrat. in voc. Ἀντῆαι. VALCK. — In vocab. προεξίδρη (ut in verbis προκατίζεσθαι et προκατῆσθαι) alia vis est praepositionis πρὸ atque in verbo προεπιποίητο. S.

CAP. XLV. 4. μετὰ δὲ ταῦτο ἰδάνυσεν) Specie alienam, revera suam conditionem deplorassee videtur, (Valerio

Max. IX. cap. 13. ext. 1.) *opum magnitudine, quam altiori animi sensu felicior: videri enim voluit Xerxes lacrymans, quod tanta hominum multitudo intra centum annos esset obitura.* Haec et seqq. paucis expressit Tzetzes Chil. I. vs. 940. etc. Herodoteum autem Xerxis et Artabani colloquium ob sententiarum personis congruam magnitudinem miratur *Hermogenes* pag. 509. Πάσι τοις μεγάλαις πολλοῦ περιέχεται, ὡς ἐν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἐν τῇ ἰσθμῷ τῶν Ἱστοριῶν κατὰ τοὺς Πέρσας πρὸς Ἀρτάβαζον, καὶ τοὺς Πέρσας πρὸς Ἑλένην περὶ τῶν ἀνδραγαθῶν πραγμάτων λόγους. Facilis ipsi fuit Hermogeni lapsus in Persico nomine; qualis fuisse videtur et Philostrati de Vit. Soph. II. 5, 4. VALCK.

CAP. XLVI. 4. οὗτος ὡς ἦν) Absque Codicum auxilio reponi potuerat vocula, quam oratio interrupta posebat usitatissimam: Οὗτος ὡς ἦν Θεοφάνης E. d. Olim lectam ista monstrant Stobaei pag. 535, 46. οὗτος οὖν ἄνθρωπος Φρ. VALCK. — At nec interrupta admodum oratio; et facile h. l. caremus illa particula, quam nec alioquin in tali verborum constructione adhibere Herodotus adsuieuit. S.

6. ἰργασάσθαι) Loco quidem indicato Gesneri editio Stobaei ἰργασάσθαι praebet: sed p. 612, 26. ἔργα εἶναι, τὸ etc. quae minime contemnenda lectio, si robur accepit a Codd., sincera poterit videri: ὡς πολὺ ἀλλήλων περιεχόμενα ἔργα εἶναι, τὸ νῦν τε καὶ ὀλίγον πρότερον. VALCK.

8. Ἐπὶ ἤλθε γὰρ με λογιζόμενον) Verum hoc, et lib. III. 42. VI. 125. obvium. Plutarch. Consol. p. 109. B. Τὴν Ἑλλάσιν εἰσελθεῖν, ὅπερ ἴσως καὶ ἄλλον εἰσεῖλθε. Saepe Euripides, monitore Valckenario ad Phoeniss. vs. 1379., saepe alii. Lacrymas stolidi regis Epist. 7. lib. III. Plinius addidit. Leniter Valer. Max. IX. 13. Extern. 1. Qui mihi specie alienam, revera suam conditionem deplorasse videtur: opum magnitudine, quam altiore animi sensu felicior. Merebantur haec lacrymae acriorem censuram. WESS.

Ibid. Ἐπὶ ἤλθε γὰρ με λογ. κατοικεῖν) Scribendum, ut legit Stobaeus, εἰσεῖλθε γὰρ με λ. κ.; alterum quidem in talibus etiam adhibetur, sed iunctum dativo, quem casum exhibent optimi quoque Codices in Herodot. I. 30. ἵμερος ἐκείνου μοι ἐπὶ ἤλθε. Pausan. VIII. p. 634., οὐκ ἐπὶ ἤλθε μοι. In Isocratis Panathen. scribendum p. 244. A. νῦν δ' οὐδὲν ἐκείνου μοι τοιοῦτο, ut p. 252. c. Demosth. p. 100, 39. etc.

Sed etiam in rem satis erit legisse Hemsterh. ad Luciani Pro-meth. pag. 26. Ἐσῆλλέ με dicatur, an μοι, nihil interest: prius tamen et apud alios frequentius occurrit et apud Herod. III. 42. τὸν δὲ ὡς ἐσῆλλε θεῖον εἶναι τὸ πρῆγμα. VI. 125. ἰδόντα τὸν Κροῖσον γέλως ἐσῆλλε. I. 116. τὸν Ἀστυάγια ἐσῆλλεν ἀνάγνωσις αὐτοῦ. VALCK.

16. αἶ τι γὰρ συμφοραὶ προσπίπτουσai) συμπίπτουσαι est apud Stobaeum pag. 536, 3. atque ita, ni fallor, scripserat etiam Herodotus: vid. p. 57, 36. [I. 139, 2.] p. 298, 35. [V. 35, 6.] etc. Thucyd. III. c. 60., κατανοούντις, --- ὡς ἀστάθμητον τὸ τῆς συμφορᾶς ὥ τιτί ποτ' ἐν καὶ ἀναξίῳ συμπίπτει: et p. 278, 85. VALCK. — Nec vero idcirco spernendum h. l. vulgatum. conf. Var. Leat. S.

17. καὶ αἱ νοῦτοι συνταράσσουσai) Pæfie arripio Vind. et Stobaei συμφοραὶ προσπίπτουσai, καὶ αἱ νοῦτοι, συνταράσσουσι, quod Valla expressit. WESS. — Qui hoc probant, hi iuncta intelligunt συνταράσσουσι, καὶ ποιῶσι. At καὶ particula hic non copulativam vim habet, sed intensivam, idemque fere ac καὶ τοι valet: καὶ βραχὺν ἰόντα, quamvis (quamlibet) sit brevis. S.

18 seq. οὕτω ὁ μὲν θάνατος etc.) Ubi in luctu atque miseriis mortem aerumnarum requiem vocat Sallustius, Catil. cap. 50. ibi Herodotea ista et similia veterum dicta collegit Ios. Wasseus p. 160. VALCK. — Laudavit hoc Artabani effatum, compendio verborum usus, Choricus Or. in Procopium Gazaeum c. 24. Vide vero Eustathii illud ad Poëtam p. 411. [p. 311. ed. Bas.] Εἰ δὲ τὰ Ἡροδότου ἀντίγραφα ἀσφαλῶς ἔχει κατὰ τὴν διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γραφὴν τῆς ζῆς ἐν τῷ, ὁ θάνατος, μοχθηρᾶς οὐσης τῆς ζῆς, αἰρετώτερος τῷ ἀνθρώπῳ γίγνεται: et mirare doctissimi hominis haesitationem ob vocem tantopere Herodoto adamatam, et toties repetitam. Quae mutavit, vitio memoriae accepta fero. WESS.

20. γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα) Laurentii dulce gustans saeculum postulat γινώσκων. Meliora Porti Latina, dulci gustu vitam adspersens. Equidem, ni scripti Codices et Plutarchus in edito acquiescerent, Stobaei πλίξας τὸν αἰῶνα, αἰώνων agens, non ablicerem. Conmode Euphorion, Ὡ ζῶ, τί ποτ' ἡμῖν δοῖς χρόνον τοῦ ζῆν βραχὺν πλίξαι ἀλύτως τοῦτον ἡμᾶς οὐκ ἔστι, in Stob. Serm. XCVI. pag. 528. Simillimum διαπλίκει τὸν βίον apud Nostrum lib. V. 90, 6. Criminetur.

deum Persa, iucundam transigentem vitam. sed generi humano invidentem, at absurdissime, ne quid gravius excidat. Repete ad lib. I. 32. praescripta. WESS. — Non modo ob Codicum consensum, sed etiam per se multo probabilior mihi scriptura γεύσεως videtur. Taceo quod pro ea sententia, quam Stobaei lectioni Vir doctissimus tribuit, πλέον scriptum oportuerit, non πλείους. S.

Ibid. γλυκὺν γεύσεως τὸν αἰῶνα) Quo sit sensu capiendum verbo *Wess.* indicavit, Diss. Herod. pag. 194. Prava interpretatio decepit eruditum scriptorem *des Essais de Crit.* p. 200. *Plutarchus* in fine libelli quo docet "Οτι οὐδὲ ἔστιν ἡδύς κατ' Ἐπίκουρον, p. 1106. F. sic adhibuit Herodoten, ut eorum sensum simul pandat: Σοφώτερος Ἡρόδοτος, εἰπὼν, ὅς ἐστι γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα φρονεῖς ἐν αὐτῷ ὧν φέρεται, καὶ μάλιστα τοῖς εὐδαιμονεῖν δοκοῦσιν, οἷς δέλεαρ ἐστὶ λύπης τὸ πρὸς γενομένοις ὧν στερήσονται. Hinc etiam manifesta constans est differentia Γεύειν inter et Γεύεσθαι: qui sibi videntur fortunati miseri mortales, γίνονται, leviter gustant, ὧν στερήσονται, ea quibus mox privabuntur: qui brevi iucunditatis sensu calamitates humanas temperat, sive qui vitam iucundam mortalibus miseris maligne praebet primis velut labris gustandam, Herodoto dicitur γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα. Γεύσαι semper significat gustum dare, eximie rei vendendae: vid. *Eubuli* fragm. apud *Athen.* I. p. 28. F. et *Casaub.* pag. 66. *Firmus* *Caesariensis.* *Epist.* 27., γεύσας ἡμᾶς Ἀττικῷ μέλιτος. *Iamblich.* *Vit. Pyth.* p. 16. γεῦσαι βουλόμενος τῆς καλλιῆς τοῦ πατριώτας. *Polyaen.* p. 10. in *Msto*, οἶνον τοῦς πολεμίους γεῦων. *Venuste* *Silenus* ad *Ulyssen* in *Eurip.* *Cycl.* vs. 150. γεῦμα τὴν ὥνῃ καλεῖ, gustus emptorem allicit. *Philostr.* de *Vit. Soph.* p. 557. F. ἱκανὰ ταῦτά που δηλώσαι τὸν ἄνδρα, καθάπερ τὸν ἀνδρῶνα τὸ γεῦμα. *Idem* de *Vit. Apoll.* VI. c. 12. μήτε γεῦμα παρέχειν μήτε δαῖγμα. *Eubulus* in *Adelphis* dixit βαδίζων εἰς τὰ γεύματα, apud *Athen.* XI. p. 499. VALCK.

CAP. XLVII. 13. ὁρίων τοι δύο) Pati equidem intermixtam ea in sede voculam non nequeo, hac lege, ut mox in exilium abeat: et abest a tribus Codd. optimo iure. De *Mediceo* silentium admiror. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

CAP. XLIX. 8. Φερίγγυος ἔσται διασῶσαι) Talia fere *Aeschyli* VII. c. *Theb.* vs. 402. προστατῆν Φερίγγυος, et

vs. 455. Φερέγγυον Φερούρημα, h. e. ἱκανόν Φρουρεῖν τὴν πατρίδα. Junge vs. 476. et 803. Quae tamen omnia de hominibus. Vide supra lib. V. 50. et Criticos ad Sophoclis Elect. vs. 948. In sequentibus [lin. 9.] Arch. voluisse videtur καὶ τοὶ οὐκ ἔνα κη, sicuti μάλιστα κη, et similia. WESS.

10. παρ' ἣν δὴ κομίζεαι) Dabunt forte Codices κομίζεαι, quod legisse videtur Stobaeus p. 364, 11. Galeo memorata peior est lectio Arch. [Vide Var. Lect.] Ex proximis, εὐκων δὴ ἰόντων τοὶ λιμένων ὑποδέξιων, in Lexica receptum Ἵποδέξιος λιμὴν, pro portu navium capace. Intelliguntur hic certe λιμένες δυνάμειν διέξασθαι τὸ ναυτικόν: quales forte dici possent ὑποδέξιμοι, id est εὐθετοὶ εἰς τὸ διέξασθαι. Talia sunt in usu plurima: ξύλα ναυπηγήσιμα, ναυκληρώσιμοι στέγαι, ἀλώσιμον τῆχος: quodque propius accederet, καταλήψιμος Antiphonae p. 129, 4. Classis Atheniensium in Siciliam profectura, ut in portus facilius reciperetur, in tres partes fuit a tribus ducibus distracta, teste Thucyd. VI. 42. τρία μέρη νείμαντες ἐν ἑκάστῳ ἐκλήρωσαν, ἵνα μήτε ἅμα πλέοντες ἀπορώσιν ὕδατος καὶ λιμένων: sic ista mihi videntur omnino restituenda, admissa Vallae lectione Hudsono laudata. Cum iis quae sequuntur apud Herod. [lin. 14. γῆ δὲ πολεμῆ etc.] comparandus est Aesch. Pers. vs. 749. Αὐτὴ γὰρ ἡ γῆ ξύμμαχος καί νοις πέλει. VALCK.

15. εἰ ἰθέλει τοι μηδὲν etc.) Vallam redarguit G. Arnaldus, εἰ ἰθέλει si vult vertentem; debuisse enim, si poterit, Animadv. Critic. c. 30. Sed Herodoto Graecisque aliis θέλει et ἰθέλει saepe numero redundat, poniturque de rebus inanimatis. [et infinitivo verbi iunctum, vim illi tribuit futuri temporis.] Nilus lib. II. 11. εἰ ὧν ἐθελήσει ἐκτρέψαι τὸ μέθρον, si alveum suum convertet; tum lib. I. 109. εἰ δὲ θελήσει -- εἰς τὴν θυματρία ταύτην ἀναβῆναι ἡ τυραννίς. Negligo cetera, a Raphaelio ad Act. Apost. c. 11, 12. conducta. WESS.

17. τὸ πρῶτον αἰεὶ κλεπτόμενος) Stobaei βλεπόμενος displicet. Hesychio κλέπτεσθαι, praeter alia, πορεύεσθαι, si nempe furtim fiat. Philo Iud. lib. I. Vit. Mos. p. 648. E. μήτε λαμβάνειν τῶς πολλοὺς περιώμενον, μήθ' οἷα Φιδεῖ, κλέπτοντα τὴν εἰσοδόν. Contra ea Synesius lib. II. Provid. p. 119. C. οἱ βέλτεροι δὲ, τὴν τε ἔξοδον ἐκεκλόφισαν. Conf. Perizon. ad Aelian. Var. III. 47. Sequens sententia (εὐπερὴς γὰρ -- οὐδεμίᾳ πληρώρη) plane Aeschyleo respondet, τὸ μὲν εὐ πράττειν ἀπορίστον ἔφυ πάσι βροτοῖς, Agam. vs. 1340. WESS.

21. εἰ βουλευόμενος μὲν ἀβηδίοι, --- ἐν δὲ τῷ ἔργῳ θρασυὺς εἴη.) Haec Ios. Wasseo censetur aemulatus Thucydides in verissima quidem, sed, ut ego iudico, ab hac Artabani diversa sententia, lib. II. c. 40. ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον Φέρει: quam tractavit Hemsterh. ad Lucian. p. 38. Herodotum illud meā sententiā Thucydidis expresserunt Archidamus et Hermocrates: ille lib. II. c. 11. χρη αἰεὶ, --- τῇ μὲν γνώμῃ θαρσαλίους στρατεύειν τῷ δὲ ἔργῳ δειδότες παρισκινᾶσθαι: id est ἀβηδιόντα βουλευέσθαι, priusquam incipias. Civibus suis utilissimum fore censebat Syracusanus Hermocrates lib. VI. p. 401. [cap. 34. extr.] τὸ μὲν καταφρονεῖν τοὺς ἐπιόντας ἐν τῶν ἔργων τῇ ἀλλαγῇ δεικνύσθαι, τὸ δ' ἤδη ταῖς μετὰ φόβου παρασκευαῖς ἀσφαλιστάτας νομίζαντας ὡς ἐπικινδύνους πράττειν. Similia dantur Demosthenis et Polybii. VALCK.

22. ἐν δὲ τῷ ἔργῳ θράσυς εἴη) Multa veteres his gemina. Satis unum erit Sallustianum: Priusquam incipias, consulto, ubi consulueris, mature facto opus est: Catil. c. 1. ubi plena manu Wasse et Cortius, illisque prior Ioach. Camerarius ad Aristotelis Ethic. Nicom. lib. VI. 9. WESS.

CAP. L. 9. μὴ τὸ βίβαιον ἀποδίξαι) Inconmodum erit μήτις, cui Gronov. locum dedit, nī μή τι, cum Abreschii formetur. Vulgatum, munitum Codicum suffragio, stare potest. Idem Vir doctissimus post pauca [lin. 12.] scite, πῶς χωρῇ τὸ βίβαιον, qua processerit ratione. Tale Aristoph. Pac. vs. 471. πῶς εὖ χωρήσῃ τοῦργον; Lucian. Dial. Deor. XX. 15. ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσῃ ἀδελόν, aliaque passim. WESS. — Optime habet τὸ βίβαιον lin. 9. cui cave τὸ βιβ. praeferas. In qualibet quaestione, quae agitur, multae possunt esse opiniones σφαλεραί, fallaces et incertae; una tantum vera et certa: atque hoc est τὸ βίβαιον, quod dicentem Xerxen facit Herodotus: idque ipsum lin. 12. repetitur. Iam ead. lin. quod in editis et scriptis, quoad novimus, cunctis legitur καὶ ὡς χρη, (non πῶς χρη, uti temere in nostra Var. Lect. itenuque in Notula contextui subiecta scriptum:) id quidem ferri non poterat, nisi πῶς h. l. idem ac ὡς vel ὅπως valere statueres; cuius usus particulae illius aliud certum exemplum requirimus. Parum vero commodum Abreschii πῶς χωρῇ videri nobis debuit: non enim quaeritur, quo pacto exiturum sit id quod βίβαιον est; nam, qui τὸ βίβαιον novit, is etiam novit quisnam futurus

sit rei exitus. Taceo, quod pro ea sententia, quam vir doctus spectabat, πῶς χωρήσει oportuisset, non πῶς χωρῇ. Itaque ὅπως pro κῶς correxi; rectius forsā facturū, si consentientem librorum scripturam in contextu tenuissem, conjecturamque satis habuissem in *Var. Lect.* proponere. S.

18. γνώμῃσι ἐχρίοντο ὁμοίῃσι καὶ σὺ) Ex *Med.* dedit hoc Gronov. pro τῇσι καὶ σὺ. Insolentius illud, ὁμοίῃσι καὶ σὺ, novator [sic *Herodotum* adpellare amat *Valck.*] fortasse posuerat pro ὁμοίῃσι τῇ σῇ. Ad istam rationem scribi potuit huius Ed. p. 329, 69. [IV. 109. 1.] Βουδῖνοι οὐ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρίωνται καὶ Γεῖλωνοι, non eadem lingua utuntur atque Geloni; ubi huius scribendi moris non recordabar: vid. *Herod. Gronovii* p. 410. 9. [VII. 95, 3.] Structurae rarioris sectator *Pausanias* IV. p. 302. ἡ πεπρωμένη κατὰ ταῦτα ἐπικρίνεται, καὶ ἡ ἱλύς: pro τῇ ἱλύϊ: I. p. 101, 12. κατὰ ταῦτα οὐτὶς ἔχρηται καὶ κithάρα κρουσθεῖσα, id est ὁμοίως κithάρα κρουσθεῖσῃ, perinde atque cithara pulsata resonat, ut interpretatur *G. Budaeus* in *Comm. Ling. Gr.* p. 483. *Pausan.* praeterea p. 52. εὐδ' ἡμῶι φαίνεται ποιήσας Σκῦρον ὑπὸ Ἀχιλλέως ἀλῶσαν, οὐδὲν ὁμοίως καὶ ὅσοι λέγουσιν: quae *Kühnio* tentata, bene ceperat *Fr. Sylburg.* in *Praef. ad Lect.* p. 932. *Budaei* observatis quaedam adiecit *Duker.* ad *Thucyd.* p. 494, 71. **VALCK.** — Sic vero saepius *Noster*: VI. 21, 7. VII. 115, 9. etc. *Conf. Adn. ad VII. 100, 10. S.*

21. κίνδυνος ἀναρρίπτιοντις) Ad huius imitationem his terve κίνδυνον ἀναρρίπτειν dixit *Thucydides*; ab his recentiores illud transumserunt: κίνδυνον μέγαν ἔσταιν *Euripidis* est in *Inone* vs. 24. saepius ἔσταιν in istum usum adhibentis. *Lucian.* T. I. p. 768. περὶ τῶν οὕτως μεγάλων οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλους ἀναρρίπτειν. Idem erat ἀποκυβεῖσθαι περὶ τῶν ὄλων, et περὶ τῇ βασιλείᾳ: quorum hoc *Diodori Sic.* illud est *Polyaeni*; ἀποκυβεῖσθαι καὶ παραβάλλεσθαι τοῖς ὄλοις, *Polybii*. **VALCK.**

22. Quod ille apud *Terent.* Non fit sine periculo facinus magnum et commemorabile, *Herodoti* Xerxes, μεγάλα, inquit, πρῆγματα μεγάλοις κινδύνοις ἱθίλει κατακρίεσθαι. Male vulgatur in his apud *Stobaeum* καὶ αἰρίεσθαι: bene cepit *Portus*. *Eurip.* *Suppl.* vs. 759. Φόνῳ καθαίρεισθ', οὐ λόγῳ, τὰ πρῶτα. **VALCK.** — Ἐθίλει κατακρίεσθαι, *Suscipi* solent *Laurentius*; feliciter confici solent *Portus*, rectius opinor. *Chariton* lib. II. p. 37. τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων, ὧ γύναι, μεγάλας ἐπινοίας

κατορθοῦται, fortasse haec imitans. Paullo enim diversius abit Heliodori, a D'Orvillio haud neglectum, lib. IX. p. 448. τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων, μεγάλων δέχται κατασκευῶν, hinc tamen propagatum. WESS. — Quum rarior ille usus verbi καθαιρεῖν (ionice καταρῖν) haud satis mihi certus exploratusque visus esset, ex usitatioe eiusdem verbi notione dictionem, quae in quaestione versatur, interpretatus sum. (confer, quod ad sententiam spectat, mox l. 24 seq. et c. 53, 10 seq.) Nec vero sperno doctissimorum Virorum interpretationem, peraptam sane et adcommodatam huic loco; quam praeiverant etiam Guil. Budaeus et Henr. Stephanus Thes. T. I. p. 198. A. B. Videtur utique Euripides, loco a Valck. citato, καταρῖσθαι τὰ πράγματα (nisi prorsus καθαρῖτ' ibi activā forma, non καθαρῖσθ' legendum) dixisse *conficere negotia, res peragere*. Tum apud Plutarchum in verbis ab H. Steph. citatis, καθαρῖν ἀγῶνα est *peragere, (feliciter) conficere certamen*. Idem Plutarch. de Cimone Atheniensi loquens (in eius Vita c. 13. T. I. ed. Francof. p. 486. E.) ait, ἡμέρα μὲν δύο καθηρηκῶς ἀγωνίσματα, qui uno die duo peregit (*feliciter confecit*) certamina. Similiterque apud Herodotum nostrum, IX. 35, 5. ἀγῶνας τοὺς μεγίστους σφὶ συνεκαρῖν, significat *operam suam eis contulit ad quinque certamina feliciter conficienda*. S.

27. Φερόμεθα πορευόμενοι) Dubites, utrum optes, hocce an φερόμενοι πορευόμεθα, quod in bonae notae schedis. Nullum vero dubium, quin [lin. 29.] καὶ ἔθνος, τοῦτων [non τῶν] τὸν εἶον ex Scriptoris calamo fluxerit. Viderunt turpem maculam Pavius, Abreschius, Reiskius. WESS.

29. γῆν καὶ ἔθνος, τοῦτον) Τοῦτων vel τοῦτου legisse Valla videtur: una tantum inserta litera scribendum censeo: τῶν ἂν περ ἱκνέωμεν γῆν, καὶ ἔθνος τοῦτου τὸν εἶον ἔξεμεν. VALCK.

CAP. LI. 5. πλεῖνα λόγον ἐκτεῖναι) Sic μήκος ἐκτεῖναι λόγου scripsit Aeschylus; μίζον' ἐκτεῖναι λόγον, Sophocles. VALCK.

8. ἐπὶ τοὺς πατέρας) Ex more, quo parentes, qui coloniam deduxerunt; liberi, in eam profecti. Iustinus de Illensibus et Romanis lib. XXXI. 8. Tantaque laetitia omnium fuit; quanta esse post longum tempus inter parentes et liberos solet. Indidem Themistocles, Ἀδρις Ἰωνες, οὐ ποτέτι δίκαια

καὶ τοὺς πατέρας στρατιώμενοι, lib. VIII. 22. Vide Duker. ad *Florum* I. 3, 9. WESS.

15 seq. ἰς θυμὸν ὧν βαλεῖν) Puto Valla habuisse βαλεῖν, ὡς βασιλεῖν, quorsum *Ald.* et *Arch.* vergunt. Simile VIII. 68, 3. ὡς βασιλεῖν, καὶ τόδε ἰς θυμὸν βαλεῖν. Veteri dicto, [lin. 16 seq.] (cuius alia, verum culta figura, in Achabi regis responso I. Reg. c. xx, 11.) veritas, sicuti proverbii consuevit, constat. WESS.

CAP. LII. 4. τῶν ἔχοντων γνῶμα μέγιστον) Non percepit verborum sententiam Valla, uti maximum eius consilium manifestat; nam, μέγιστον στρατιῶμα legisse, iniusta Galii suspicio est. Γνῶμα indicium documentumque, ab H. Stephano recte substitutum, exprimit. Sophocles Trachin. vs. 599. ἔχουσιν γνῶμα μὴ πειρωμένη. Aretaeus Cappadox Morb. Acut. I. 1. fin. τὰτα μίνται τῆς λύσιος τῆς νόσου γνῶματα: haec morbi dissipati argumenta. Ut vero [lin. 5.] τῷ εὐ τὶ scribatur, causa defuit. περηγμάτων vocabulum in his peticeri, norunt omnes. WESS. — Pro τῶν εὐ τὶ Reiskius τῷ εὐ τὶ legi iusserat; redire enim ad γνῶμα, cui indicio tu ipse testis es. S.

CAP. LIII. 1. ἀποστείλας ἰς Σούσα) Iustum probumque Diodori XIII. 96. καὶ Διέξιππον ἀπέλυσεν ἰς τὴν Ἑλλάδα: at hic ἀπολύσας *Arch.* et *Vind.* scholio debetur. Potuisset potro [lin. 4.] ὑμίας συνέλιξαι sua in sede durare, ni scripti codices exterminassent. Placet Cel. Gronovii iudicium. WESS.

8. ξυὼν - - πᾶσι ἀγαθὸν σπεύδεται) Commodam H. Steph. adiecit interpretationem: sed quando σπεύδεται vix alibi reperitur apud veteres, et nulla Codicum est in talibus auctoritas, mihi quidem placet Gronovii σπεύδεται: in hoc enim laboratis, quod sit omnibus commune bonum: sic isthac aetate scribebant. Eurip. Hec. vs. 119. Ἦν δὲ τὸ μὲν σὸν σπεύδων ἀγαθόν. Phoen. 585. δύο κακῶ σπεύδεις. Troasin 955. Baech. 911. Errat Barnes. in Suppl. vs. 161. Herod. I. 206. πᾶσαι σπεύδων τὰ σπεύδεις. Thucyd. p. 404. μακθάνετε καὶ σπεύδοντες. Andocid. p. 20, 4. τὰ ἡπαντρία τῇ ταύτων ὠφελείᾳ σπεύδοντες. Soph. Eltec. vs. 253. τὸ σὸν σπεύδοις ἄμια καὶ τοῦμόν αὐτῆς. VALCK. — Equidem non video quid incommodi habeat passivum σπεύδεται, scil. ἡμῶν, studetur a nobis, i. e. studemus, quaerimus. Quia immo multo probabilius mihi

videtur id dicentem Xerxen fecisse Herodotum, quam *οπεύδει*, *studetis*. S.

13. τοὶ Πέρσαι γῆν λειόγχασι) Haec regis professio similima miris veterum Theologorum opinionibus, angelos regna Dei iussu sortitos curare et tueri. Sic, praeter Patrum alios, Michael Glycas Ann. Part. I. p. 61. ed. Venet. ὁ προφήτης Δαυὶδ μέγα τι κρῆμα λέγει τοὺς ἀγγέλους ἰσθὰς προσταγμάτων δὲ Θεοῦ πᾶσαν τὴν γῆν διαλαχεῖν, καὶ τῶν ἰθιῶν ἐπιστατῶν, καὶ τούτων τὸν μὲν τοὺς Πέρσας Ἰφορᾶν, etc. Cuius sententiae fundus in Daniel. c. x, 13. minime tamen firmus ex disputatione Cl. Iac. Ode, Comment. de Angel. Sect. viii, p. 785. WESS. — Deterior est lectio marg. Steph. Apud Thucyd. II. c. 74. Θωὶ ὅσοι γῆν τὴν Πλαταιίδα ἔχουσιν: Dii qui hanc terram colitis: ut colere Latinis et habere, Graecis ἔχειν est in talibus usitatissimum: more loquitur Herodotus poetarum. Theocrit. Eid. XVI. vs. 83. Κούρη, ἃ σὺν μητρὶ πολυκλήρων Ἐφυράων Εἰλαχας μέγα ἄστυ: ubi scribendum im Scholiis εἰλαχῆναι. Eid. VII. 103. Πάν, Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ἔστι (ἔστι) λειόγχασι. Hinc Λόγχασι, τὰς μετέδωκε, (sive τὰς ἀνέξευς,) Ἰωνες λέγουσιν, Etymolog. p. 569, 34. Verbum illic legitur Λογχαῖν. Hesychio restituerunt viri docti: Εὐλογχαῖν, εὐμοιρεῖν. Μοιρολογῆσαι scripsisse videtur Harpocrat. ex Antiphonte. VALCK. — Suspiciari licuerit, scripturam Πέρσαι γῆν λειόγχα. ex scholio natam esse, pro ea quam marginis Steph. cum aliis praefert, τοὶ Πέρσας λειόγχα. S.

CAP. LIV. 1. παρασκευάζοντο non patior mutari. WESS.

4 seq. μυρσίησι στορνύντες) Adleverat margini ed. Ald. viri docti manus στορνύντες, fortasse ob Strabonis τὰς ὁδοὺς στορνύντες lib. XIV. p. 956. c.; quo quidem, et Arch. μυρσίη, facile carebimus. Geminum lib. VIII. 99. Isto autem de vias floribus odoratisque ramis consternendi more multa eruditi interpretes ad Matth. c. xxi, 8. Xerxes vero, phialam et aurea vasa in mare proiciens, exemplum Alexandro M. praeiungit apud Diodor. XVII. 104. et Arrian. Αναβ. VI. 19. WESS. — Olim στορνύντες edd. Equidem στορνύντες hoc tono scripsi cum Schaeef. et nostris membris. F. Neutrum puto reprobum. S.

11. τὸ [sive τὸν, cf. Var. Lect.] ἀκινάκην καλῶσι) Ex Herodoto excitat Suidas ἀκινάκην ista in voce, et Etymo-

log. p. 48, 31., incertum unde: nusquam enim nunc, ut ad Suidam verissime L. Küsterus, in Musis. Incidit olim suspicio, legisse Grammaticos hoc loco ταῖνάνδρην καλοῦσι, uti τῶγαλα, τῶλῆς alibi, aut τούτω δὲ τῶνάνδρῃ lib. IV. 62., quae anceps et dubia. Certissimum est, οὐκ ἔχω ἀτρεπίως διακρίναί, [lin. 12.] ab Aldo et Hervagio optime expressum, perperam foediorum post dein formam induis-
se. Κατῆκε ἐς τὸ πλάτος [lin. 13.] Mssti sibi expostulant. WESS.

12. ἀτρεπίως διακρίναί) Διακρίνας recipietur ex Codicibus; atque ita Vallam legisse Portus iam suspicabatur: eidem inventum πλάτος Codices etiam adfirmant, ἢ τῷ ἡλῶ ἀνατιθείς κατῆκε ἐς τὸ πλάτος ταῦτα. Ista paulo ante memorata, οὐκ ἔχω ἀτρεπίως διακρίναί, sic recte cepit Auctor des Essais de Critique p. 302. VALCK. — Meudosum διακρίνας intactum in contextu reliquerat Gronovius; sero nempe animadvertens διακρίναί e cod. Med. enotatum, de quo in Notis monuit. S.

CAP. LV. 7. ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν etc.) Fieri non potuisse, ut tanta uno die multitudo pontem transierit, praesertim si eo inceserint ordine, qui in c. 40., animadversio est Cl. Corn. de Pauw: praestare propterea, τρίτην μὲν τὴν ἡμέραν, ut tertio demum die transgressi illi fuerint. Mihi eadem progressos in ponte serie, qua c. 40., non adparet: constat insuper, ἡμέρας vocabulum laxius, ut noctem complectatur, porrigendum, siquidem septem diebus totidemque noctibus c. 56. transitu defuncti fuerunt. Ad haec nexus rerum et verborum c. 54. ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν --- τῇ δὲ ὑστεραίῃ --- universum illum novandi inpetum, de msstis ut nihil adiungam, reprimit. WESS.

CAP. LVI. 6 seq. Ὁ Ζεῦ, τί δὲ ἀνδρὶ εἰδόμενος etc.) Hausit hoc fonte Themistius, Or. XIX. pag. 226. Α. ἀλλὰ τὸν μὲν Ἑλλήσποντον ἐξέπλησεν --- ὥστε θεὸν νομίσαι ἔβρι-
ξεν τὸν Δαίμον. Indidem Declamationi XXI. Libanii p. 535. Α. color, γῆν δὲ ποιεῖ τοῖς ὀπλίταις, καὶ τριήρεσι θάλατταν καὶ δουεῖ τοῖς ὀρώσι θεῶν ὁ μέγιστος ἐν ἀνθρώπων τύπῳ πάντα κινεῖ: sed fuscus et parum ridens. Voluit opinor, γῆν δὲ ποιεῖ τοῖς τριήρεσι θάλατταν, καὶ θάλατταν τοῖς ὀπλίταις γῆν: certe illa Oratoris mens, perfostrum Atho et stratum ponte Hellespontium intransientis. Quod si autem eo, quo vir ille Hel-

lespontius, Libanius et Themistius modo, Gorgiae Leontina Εἰρήνης ὁ τῶν Περσῶν Ζεύς audivisset, risum sibilumque Longini περὶ Ὑψ. cap. 3. vitasset profecto, uti non absurde Langbaenius. Non nunc Plutarchum Anim. Tranq. p. 470. E. taxabo: adpositum est ex Epigramm. in Xerxem Anthol. Latin. lib. I. pag. 192. Quis novus hic hominum terramque diemque fretumque Permutat? Certe sub Iove mundus erat. Sumsit hinc poeta, quod eruditos viros, multa inutiliter turbantes, fugit. Xerxes, talia conmutans, merito novus hominum, εἰδόμενος ἀνδρῶν: idem Jupiter, sub quo mundus erat; cum non hominis ea opera, sed dei viderentur: διῶν τοῦ μεγίστου ἐν ἀνθρώπων τύπῳ, Libanius. WESS.

9. ἄγων πάντας ἀνθρώπους) Frigidum videri poterit Hellespontii dictum, quod respicit Themistius Or. XIX. p. 226. A. Duxit secum Xerxes παντοδαπῶν ἀνδρῶν γυνείας Ἀσίας ἀπὸ χώρας, ut est in Epigrammate apud Plutarch. Themist. p. 116. κινώσας πᾶσαν ἡπείρου πλάκα, Aesch. Pers. vs. 720. Vere dicitur Herodoto VII. c. 157., ἐπάγων πάντα τὸν ἥψον στρατὸν ἐκ τῆς Ἀσίας: totius enim Asiae vires contraxit, et quarumvis gentium subditarum auxilia. Notatur Demetrio περὶ Ἑρμην. §. 245. qui dixerat, ὅτι κατίβαιναν ὁ Εἰρήνης μετὰ πάντων τῶν ἱαντοῦ. μάλα γάρ, inquit, ἱσμήκυνε τὸ πρᾶγμα: scribi enim debuisset μετὰ τῆς Ἀσίας ἀπάσης. Contra Coelius apud Livium, XXIX. 25., ad immensum multitudinis speciem auget, tantam scribens multitudinem conscendisse naves, ut nemo mortalium aut in Italia aut in Sicilia relinqui videretur. Audaciam hyperboles velut μετρίγματι representat Aristides T. II. p. 318., συστάστων ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἀπάντων ὡς εἰπεῖν (ut ita dicam) ἀνθρώπων. Sed absque isthoc adminiculo παντοδαπούς vel παρτοίους saepenumero Scriptores etiam optimi πάντας ἀνθρώπους dixerunt. Xenoph. Κυρ. Παιδ. VII. p. 115, 37., ἦλθεν ἡ δευτὴ ἀγγελία τὸ πάντας ἀνθρώπους εἶδ' ἡμᾶς συλλέγεσθαι: omnes propemodum Asiaticos. Ἑλλην. VI. p. 341, 10. πηλγαπτικὸν ἱκανὸν πρὸς πάντας ἀνθρώπους ἀντιταχέσθαι. Adde VII. p. 378, 11. Isocrat. p. 176. E. Demosth. p. 54, 7. 412, 91. 630, 89. Ephorus apud Macrob. pag. 505., τὸν Ἀχιλῶν μένον πάντας ἀνθρώπους συμβέβηκε τιμᾶν. Talia nonnunquam vitii fuere suspecta. VALCK.

CAP. LVII. 3. καίπερ εὐσύμβλητον ἰόν) Valla σύμβλητον, ut Arch., invenit vertitque. Verius multo vul-

gatum ex consequentibus. *Aeschylus* *Prometh.* vs. 774. 'H δ' οὐκ ἔτ' ἐνέμβλητος ἡ χρησμοφθία: pro quo in *Choëph.* vs. 168. ἐνέμβλον τὸ δ' ἱστί. *Iones* λαγὸν malle, dictum superioris. [ad I. 123, 16.] *WESS.*

Ibid. ἵππος γὰρ ἔτιτε λαγῶν) Λαγὸν suo more scripserat. *Herodotea* paulo si pensiculatus exegissent viri docti ad *Valer. Maz.* mendam forsitan sustulissent ex istis lib. I. cap. vi. p. 71: In exercitu *Xerxis* --- equae partu leporem editum constat, eodem montem *Athon* vix tandem transgresso: sic scripsit ex *Codd. Pighius*; sentit vitium, tollere non potuit *Glarean.*; corrigendum ex *Herodoto*: eodem pontem vix tandem transgresso: mons ex ponte factus. *Athon*, ut puto, peperit scioli additamentum. Congruit et *Herodoteis* ostenti, quam dedit *Valerius*, interpretatio. *VALCK.*

5. ἀγανρότατα) Magno fastu superbiaque. Ἀγανρός Grammaticis αὐθαδής, ἔνδεξος, κεμφός, ex *Hesiodi Theog.* vs. 832. Ἀγανρία, ἔπαρμια, οἴσις. Ἀγανριᾶν, τὸ μεγάλας γανριᾶν καὶ ἐπαρταῖν *Etymologo*. Quod adnectitur [lin 6.] περὶ ἑωυτοῦ τρέχων, bene expedit *Portus*, ἀγῶνα sive κίνδυνον adsciscens. *Benarius* *Vit. Maximi Phil.* p. 100. de *Valente Imp.*, οὐ τὸν περὶ βασιλείας, ἀλλὰ τὸν περὶ σωτηρίας ἀγῶνα τρέχοντος. *Adde* *Nostri* lib. VIII. 140, 1. et cap. 74. *WESS.*

6. περὶ ἑωυτοῦ τρέχων) Nihil est cur articulum [τὸν] vlt̄ doctus putaret inserendum. Sicuti τὸν περὶ ψυχῆς θείειν vel τρέχειν, sic qui de vita certabant frequenter dicebantur περὶ ψυχῆς τρέχειν, vel ἀγωνίζεσθαι, vel κινδυνεύειν. τρέχων περὶ τῆς ψυχῆς est in *Herod.* IX. cap. 36. vid. *Clar. Wess. Diss. Herod.* p. 129., *Portus* in *Τρέχειν περὶ ἑωυτοῦ*, *Gataker. Diss. de Stylo N. T.* cap. x. Quando *Xerxes* hic dicitur in regnum rediturus ut *lepus* περὶ ἑωυτοῦ τρέχειν, proverbium respicitur *Suidae*, memoratum in *Λαγῶς περὶ τῶν κρεῶν*, [i. e. περὶ τοῦ σωματικῆς,] dictum ἐπὶ τῶν διακινδυνεύόντων ταῖς ψυχαῖς: conf. *Zenob. Cent.* IV. *Prov.* 85. Illuc spectabat et *Aristoph.* quod vidit *Küster.* in *Ran.* vs. 193., quando scripsit: Εἰ μὴ νῆανυμάχηται τῇ περὶ τῶν κρεῶν. [conf. ibi *Schol.*] Aliud hic *Nostro* praeterea potuit observari proverbium, quod in adversarium detorquet *Demosth.* de *Cor.* p. 183., λαγὼ θίον ἔστιν ἀδίκος καὶ τρέμων καὶ αἰεὶ πλυνόμενος, προσδοκᾷ: habet et *Dion. Chrys.* p. 611. v. vid. *Hemsterh.* ad *Luciani Somn.* p. 13. Nunc nonnemini τρέμων placuerat in *Herod.* Anti-

phon pag. 118, 34. περί τῆς εὐδαιμονίας τρέμων μὴ ἀποστερηθῆ. VALCK.

CAP. LVIII. 5. ἐπὶ Σαρπηδονί(ης ἄκρης) Thraciae erat, Melanem sinum finiens, teste Eudoxo in Schol. Apollon. Rh. I. 922. Doctissime hoc de promontorio Holsten. ad Stephani Σαρπηδών. Aliud, et Ciliciae quidem, Σαρπηδόνιον χώμα Aeschyli Suppl. vs. 876. Statim [lin. 8.] πρὸς ἡλίου ἀνατολὰς, recte Palmerius θερινὰς, aestivas, explicat: suadet postulatque itineris continuatio. WESS.

CAP. LIX. 1. Ὁ δὲ Δορίσκο(ς) Steph. Byz. hinc sua in Voc. mutua accepisse, vidit Holstenius, optime Vallam, τείχος murum reddentem, deserens: urbem enim castellumque Herodoto esse, quo nihil verius exemplorum copia in penu est Porti, collectaque aliunde stipaverat Holsten., eius ex schedis publicata ad Hieroclis Synecdem. p. 681. WESS.

4. τὸ δὲ Δορίσκο(ς) κέκληται) Τείχος istud, sive castellum, Doriscus dicebatur; neque tamen, quod sciam, oppidum illud Thraciae munitum voce τείχος, nomini adiecta designari solet; ut saepe commemorantur Σέρβειον τείχος, Ἡραῖον τείχος, Ἀθῶνον τείχος, Γορδίου τείχος, Gordiutichos, Livio. Picrum castella, τείχη τὰ Πύρων dixit Herod. VII. 112., ubi muros reliquerunt in Latinis. vid. Vales. in not. Mauss. ad Harp. p. 288. et Ez. Spanhem. ad Julian. p. 62. Dorisco castello vicina planities [lin. 6 seq.] apta nata Xerxi videbatur ἰνδιατάξαι τε καὶ ἐξαριθμῆσαι τὸν στρατόν: conf. Diodor. XI. cap. 3. VALCK.

7. ἐπιτηδεύς ἰνδιατάξαι) Qui corrigebat τὸ διατάξαι, non recordabatur χώρου ἐπιτηδωτέρου ἰστρατοπιδεύεσθαι lib. IX. 2. Equidem καὶ ἰναριθμῆσαι Arch. et Vind. pro reliculo non habeo: namque in actionibus, certo in loco peragendis, huiusmodi composita adamare solent, ut pluribus patefiet lib. IX. 7. Salen autem Samothraciam, iustissime Gronov. vindicavit. et Zonen ad Ethnicographum Berkelius. WESS.

CAP. LX. 1. ὅσον - - παρῖχον πλῆθος ἐς ἀριθμόν) Vetterem ego lectionem [πλήθος ἀριθμόν] revocarem; a Medicea distant quae primo adspectu videri possent similia: alio collocatam ordine non spernerem praepositionem, ἐς ὅσον μὲν νυν ἕκαστοι παρῖχον πλῆθος ἀριθμόν. VALCK. — Valckenarium secutus Borh. revocavit πλῆθος ἀριθμόν: quae

mihi lectio ex interpretamento nata videtur. Scripturae, quam *Wess.* cum *Gronov.* tenuit, eadem sententia est: commode vero post ἀριθμὸν delebitur comma, et post πλη-
θς reponetur: *Quamnam quique multitudinem contulerint, accurate ad numerum definire non possum.* Quum vulgo post ἀριθμὸν (quemadmodum etiam in nostro ms. F.) incisa esset oratio; intellexeram olim: *Quamnam multitudinem quique contulerint ad complendum universum numerum.* S.

5 seqq. συναγάγοντο εἰς ἓνα etc.) Restituentur haec ex Codicibus: συναγαγόντες εἰς ἓνα χώρον μυριάδα ἀνθρώπων, καὶ, συναξάντες ταύτην ὡς μάλιστα εἶχον, περιέγραψαν ἕξωθεν κύκλον. In his συναξαι, conducere, notat constipare, vel coarctare; ut apud *Longin.* π. Τψ. p. 252., τὰ γλωττόκομα - οὐ μόνον καλῶς τῶν ἐγκυκλισμένων τὰς ἀνέσεις, ἀλλὰ καὶ συναγὰς διὰ τὸν περιεκείμενον τοῖς σώμασι δισμὸν: in quibus errat *Zach. Pearce* p. 267., iam emendatis *Scaligero* in *Propert.* p. 285. συναγὼν καὶ συνίσπων *Xenoph.* p. 152, 34. συναγόμενον apud *Athen.* XI. p. 474. E. compressum interpretatur *Macrob.* [Vide vero *Var. Lect.*] Praeter ceteros indicatos *Brissonio* de *Regn. Pers.* III. p. 407. Herodotea respicit *Aristid.* in *Themist.* III. p. 297. ubi *Schol. MS.* καινότερον φησὶν ἐξῆρκεν ἀριθμὸν, κατὰ μέρους, οὐ καθ' ἓνα μετρών· λέγει δὲ διὰ τὸ μυρίανδρον τείχος, οὗπερ ἐμνήσθη καὶ ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ, I. p. 224. *VALCK.*

6. ἐξηριθμήσαν) Placuit hoc *Gronovio* et mihi: indicatur Persarum exercitum enumerandi actus. Itaque mox [lin. 12.] τοῦτω τῷ τρόπῳ ἐξηριθμήσαν· ἀριθμήσαντες δὲ, κατὰ ἴθνα διάτασσαν, uti Codices iubent. Porro συναγαγόντες, in ea schedarum discordia, ex *Arch.*, cui paene paria *Ask.* facit, praecoptavi. Verissimum praeterea [lin. 7.] περιέγραψαν ἕξωθεν κύκλον, extus, sive, uti *Laurentius*, extrinsecus, circulum circumscripserunt. Qui quidem circulus si ἔσωθεν intus fuerit ductus, cui tandem usui? Miror tolerari ineptias, a *Pavio* et *Reiskio* explosas, potuisse. *WESS.*

CAP. LXI. 3. πέλους ἀπαγίας) *Salmasii* ad *Solin.* pag. 392. pileos incurvos, non rectos, quales regum Persarum, attigit *Gronovii* sedulitas, cuius pilea non densata praefero. Ἀπαγίης minime compactum exponit: hinc οἱ ἀπαγίαι καὶ ἀπαγῇ εἰς ἐντίβωκον παραλαβόντες ψυχὴν, quibus ad pietatem parum firmus animus *Gregor. Naz. Or. Stelit.* II. pag. 119. A., et *Juliani Imp. αὐχὴν ἀπαγίης, cervix minime firma,*

ibid. pag. 132. A. Zeno quoque παχύνητός τε καὶ ἀπαγῆς καὶ ἀσθενής, quippe corpore haud bene compacto, in *Lacrtii* VII. 1. Alibi Noster de Persis, ἀναξυρίδας δὲ ἔχοντες ἔρχονται εἰς τὰς μάχας, καὶ κυρβάσις ἐπὶ τῇσι κεφαλῇσι lib. V. 49., quae utique κυρβάσις non erant πιπηνύται compactiles admodum, quales Scytharum cap. 64. Quid Porto arriserit, Lexicon eius docebit. WESS. — Ἀπαγῆας πύλους impenetrabiles reddiderat *Valla*; in eademque sententiam *Portus* intelligebat ex solida materia firmaque compactos, qui adeo non facile frangi aut penetrari poterant; scil. ex ἀπὸ (privationem significante) et ἄγω, *frango*, derivato nomine ἀπαγῆς, sive a verbo πῆννυμι cum α intensivo, non privativo, ut idem valeat ἀπαγῆς atque ὑπαγῆς. Recte vero *Wesselingium* ἀπαγῆας non compactos interpretatum esse, docet *Scholias* ad *Aristoph.* Av. vs. 487. ubi, Πᾶσι Πέρσαις, αἶτ, ἔξῃν τὴν τιάρην φορεῖν, ἀλλ' οὐκ ὀρθὴν μόνον δὲ οἱ Περσῶν βασιλεῖς ἐχρῶντο. — τοῖς μὲν ἄλλοις ἔθος καὶ ἐπιτυγμένη καὶ προβάλλουσιν εἰς τὸ μέτωπον ἔχουσιν. Pro eo quod vulgo ἡ τιάρη *Graeci* dicebant, *Herodotus* in masculina forma usum esse hoc nomine, adnotavit *Hesych.* in voce. Caeterum super his, quae hoc cap. de Persarum cultu memorantur, consuli potest *Commentatio* eruditi *Academici Parisiensis Mongez*, Tomo IV. *Actorum Instituti Literarum et Artium Gallofrancici* pag. 7 seqq. S.

3 seq. κινῶνας χειριδωτοὺς ποικίλους) *Tunicam manicatam Persis* *Strabo* et plures tribuunt. At nulla hic lorica, cum tamen χιτῶνι φοινικοῖς, θώραξ χαλκοῖς munirent corpus in *Xenophont.* lib. VI. *Παιδ. pr.*, et *Masistius* ἐντὸς θώρακος εἰς χεῖρας λεπιδωτὸν κατ' ἐπερθε δὲ τοῦ θώρακος κινῶνα φοινίσκειν inf. lib. IX. 22. Cuius neglectae fortasse causa, quod lorica κινῶνος in vocabulo lateat. *Hesych.* Στρεπτοῖς χιτῶνος, τοῦ κινῶντος τοῦ θώρακος. Propterea *Heliodorus* *Aeth.* IX. p. 431., absoluta elegante loricae squammatae pictura, χιτῶνι τῶν φολιδωτῶν ἀπεργάζονται. Alioqui fatendum erit, loricae excidisse mentionem, fuisseque primitus χιμῖδι ποικίλους, καὶ θώρακας λεπιδῶς σιδ. etc. quae docta *Io. Christ. Biel* (*Exercit. de Lign. Libani* pag. 29.) coniectura. Simile quid in *Reiskii* stilum venit. Ut ut illud est, mallet cum *Pavio* ἰχθυοειδέας, et ad κινῶνας referre. WESS.

4. Α. λεπιδῶς σιδερέας ὅσον ἰχθυοειδῶς) Nisi quid interciderit,

videri possunt non pectus tantum, sed totum corpus, habuisse lorica tectum, ex ferreis laminis squammarum instar sibi invicem impositis facta; ut erant armati equites *cataphracti*, de quibus egere *Brisson. de Regn. Pers. III. pag. 379 seqq. et Spanhem. ad Iulian. p. 249.*, ut horum adeo *κινῶνις χειριδωτοὶ* fuerint *λεπιδωτοὶ* vel *φολιδωτοὶ*. *Herodotus* tamen infra, de *Masistio* loquens interfecto, τὸν θώρηκα et τὸν κινῶνα clarissime distinguit IX. 22., ἐντὸς θώρηκος εἶχε χρύσειον λεπιδωτὸν, κατύπερθε δὲ τοῦ θώρηκος κινῶνα φοινίκιον ἐνιδέδμεν. In eundem sensum *φολιδωτὸν* dixit *Posidippus Com. Athen. IX. p. 376. r.* ὅστις ἀν' θώρακ' ἔχῃ φολιδωτὸν, ἢ δράκοντα σσειδημένον. Eiusdem originis voces *λεπίς* et *φολίς* [conf. *Etymolog. pag. 798.*] in usu distinguebantur: piscium squammæ *λεπίδες*, serpentium *φολίδες* dicebantur; quod *xere* monuit *Brissonius. φολιδωτὰ δρακόντια* dederat *Ignat. Ep. ad Antioch. p. 106. VALCK.*

[12. Ἀρταῖος) Vide *Steph. Byz. voc. Ἀρταῖα*: cuius ex observatione obiter firmatur id quod de corrupta scriptura *Artozerxes, Artobazus*, et similibus, subinde in his *Adnotationibus* monui. De errore doctorum nonnullorum virorum, qui *Arteatas* etiam nominatos veteres Persas statuerunt, vide ad I. 125, 12. notata. S.]

[12 seqq. ἐπὶ δὲ Περσέως ὁ Δανάης τε etc.) Conf. c. 150. Græcanicam de *Persicorum regum origine* fabulam attigit etiam *Xenophon Cyrop. I. 2, 1. et Apollodor. Biblioth. II. 4, 5. S.*]

CAP. LXII. 1. τὴν αὐτὴν ταύτην ἰσταμένους) Viri docti ταύτην στολὴν probare nequeo: σκευὴν ex secuturis Scriptor intellectam voluit. A *Medis* autem cunctum illum armaturæ habitum Persas mutuum habere, *Strabo lib. XI. p. 797. c. [p. 525. d. ed. Cas.]* exponit. *WESS.* — Vide ad I. 109, 2. notata. S.

[4. ἐκάλουν δὲ πάλαι -- Ἀρείοι) Fuit deinde particulare nomen populi, Persarum imperio subiecti, Ἀρείοι sive Ἀριοί, apud Nostrum III. 93, 12. et VII. 66. Intelliguntur autem h. l. *Arii*, interprete *Anquetilio* (*Act. Acad. Inscr. T. XXXI. p. 376.*) incolæ regionis cui nomen *Iran*. Quod vero adiecit Scriptor noster, *Medos ipsos* nominis sui originem a *Colchica Medea* derivare, (conf. *Pausan. II. 3. p. 118.*) id quidem ad credendum difficile est; nisi forte *Medus* aliquis, fabulatoribus Græcis per iocum gratificaturus, olim tale

quidpiam alicubi iactavit. Conf. Is. Vossium ad *Melam*, I. 2. p. 561. S.]

9. *μητροφόροι*) Ex dialecto, qua ἀγγελιηφόροι saepius, *σημηφόροι* III. 102. et *μητροφόρειν* *Arrian.* Ind. cap. 7. In *Eustath.* tamen pristina est scriptura, ad *Odys.* K'. p. 1659, 10. [p. 398, 9. ed. Bas.] Melius contra pravam *Arch.* ἱεράχαιο [lin. 11.] idem ad *Iliad.* B'. p. 234, 12. [pag. 177, 26. ed. Bas.] καὶ παρ' Ἡροδότῳ τὸ, ἱερέαχαιο, ἀντὶ τοῦ ἀπλισμένοι ἦσαν. vid. c. 70. WESS. — Perversa lectio est *Arch.* ἱερέαχαιο: alterum aliquoties in hac recensione recurrit: c. 70. κατὰπερ Ἰνδοὶ ἱερέαχαιο: c. 73. Ἀρμένιοι κατὰπερ Φρύγες ἱερέαχαιο: et cap. 86. *Hezychius*: Σισαχθαι, ἱερευιάσθαι, καθοπλίσθαι. Σάχη γὰρ ἡ καθόπλις. *Theocrit.* Eid. XVII. 94. πολλοὶ δὲ εἰ ἀσπιδιῶται, Χαλκῷ μαρμαίροντι σισαγμένοι. VALCK.

CAP. LXIII. 3. χάλκία τε κράνια) Restitutum est vocab. κράνια: nam χάλκια, solitarie posita, quid erunt? Ἀν ποιεήματα, quae conmode adduntur c. 80. Certe capitis munimina, adeoque κράνια, galeae; quae possunt profecto varie implicari nectique, πλίσσθαι, sicuti *Paphlagonum* c. 70. et *Thracum* galeae c. 76. Utrum vero, quum in Persis, Medis, Cissiis et Hyrcanis nullas *Herodotus* galeas agnoscit, consequens, ut nec in Assyriis? [quae *Gronovii* erat opinio.] WESS.

[7 seq. οὗτοι δὲ ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων ἑκατέρω Σύροις etc.) Etiam *Cappadocas* Graeci Σύρους et Συρίους adpellabant; vide I. 6, 3. et 72, 9. cum utrobique notatis: adde *Strab.* lib. XVI. p. 737. A. B. S.]

CAP. LXIV. 4 seq. κυρβάσις ἐς ὅξυ ἀπικυμίνας) Ubi habentur οὔρεα ἐς ὅξυ τὰς κορυφὰς ἀπικυμίνες, lib. II. cap. 28., in *Arch.* scribitur ἀπικυμίνες: nostro loco si legeretur ἀπικυμίνες, sive potius ἀνικυμίνες, alterum nemo requiret. κορυφὴ οὐκ ἐς ἄγαν ὅξυ ἀνικυμίνη est in *Pausan.* IX. pag. 786. εἰς ὅξυ συνικυμίνης τῆς κεφαλῆς, *Diodori* T. I. pag. 148. εἰς στυρόν συνῆχθαι, *Athenaei* XI. p. 477. VALCK. — *Suidas*: Κυρβάσις ἱνιοὶ μὲν τιάραν etc. Quam ad nominis formam, h. l. κυρβάσις scriptum oportebat: sed κυρβάσις penacutē apud Nostrum, ut hic, sic et V. 49, 18. praeferunt edd. et mss̄ti, quemadmodum in sing. τὴν κυρβάσιαν apud *Aristoph.* Av. 487. ubi Schol. ἔστι δὲ αὐτῇ, τιάρα. Unde et *Hezychius* idem capitis tegumentum perinde et Κυρβάσιαν et

Τιάραν dici, sub utraque voce monuit: quod etiam ex Herodot. VII. 61, 2. coll. cum V. 49, 18. intelligitur. Caeterum, ut Persarum tiarae ἀπαγίς erant, non bene compactae firmaeque, sed in frontem propendentes; (c. 61, 3. et ibi not.) sic contra-hae Sacarum cyrbasiae πιπρυῖαι erant et ὀρθαί, bene compactae (firmae, rigidae, coll. c. 70, 11.) et erectae; quales apud Persas non nisi reges gestabant. S.

7. ἀξίνας σαγάρεις) Interpositum καί, quo scholii indicium esset liquidius, voluntate Codicum eliminavi. Sagaris et ἀξίνα eadem, nunc quoque Armeniis, sicuti Wisithoni fratres ad Mosen Choronensem in Praefat. monuerunt. Neque occultum Corn. de Pauw fuit litteratoris interpretamentum, coniectanti ex abundanti suspicionum penu καὶ ἀσπίδας καὶ σαγάρεις, citra aequum tamen. [Vide omnino Var. Lect.] Ἀμυργίου [lin. 8.] tutatur Steph. Byzant. WESS.

8 seq. οἱ γὰρ Πέρσαι πάντας τοὺς Σκύθας etc.) Quod a Persis Scythas omnes scribit Σάκας dictos, hinc attigit Eustath. ad Dionys. vs. 749. Clesiae probabiliter debentur de Dario et Sacis Polyaeno narrata VII. c. x. §. 6. et 8. conf. Demetrius περὶ Ἑρμ. §. 249. VALCK.

CAP. LXV. 1. εἴματα μὲν ἰνδιδυκότες ἀπὸ ξύλων πεποικίμενα) Laurentii amictum e lignis exsibilant merito. Qualis enim amictus? Indi veste utebantur linea, lino ex arboribus facto, sicuti hunc usque in diem. Arrianus Ind. cap. 16. ἰσθῆτι δὲ Ἴνδοι λινὴν χρίονται, -- λίνου τοῦ ἀπὸ τῶν δένδρων. Talis Nostro ad telas materia εἶμεν ἀπὸ ξύλων lib. III. 47. et uberius ibid. cap. 105. Latinorum ore aut gossipion, aut xylon Graeca voce. Plinius Hist. Nat. XIX. 1. Superior pars Aegypti in Arabiam vergens gignit fruticem, quem aliqui gossipion vocant, plures xylon, et ideo linea inde facta xylinea. Id sequor. Σίδηρον ἢ [lin. 3.] ferri potest ob εἶδη Aretaei Cappad. Morb. Diuturn. II. 13. pag. 134., alioqui insolentius. WESS.

CAP. LXVI. [1. Ἀρεταί] Ibidem Ἀρεταί III. 93, 12. Caeterum conf. cap. 62, 4. ibique not. S.]

7. Ἀζάνης ὁ Ἀρεταίου) In barbaris his nominibus multiplex amanuensium dissensus, compositu difficilis. Ἀρεταίον Persam memoravit lib. V. 108., Ἀράνην inf. cap. 224. Sunt et cognomina Persica, sed quo iure edita recusabuntur? De Parthis, Chorasmiis, Sogdis vide III. 93. WESS.

CAP. LXVII. 1. σιύρας) De σιύρη et σιυροφύρος [lin. 8.] vide lib. IV. c. 109. WESS.

6. εἵματα μ. βεβαμμ. ἔχοντες ἐνέπρεπον) Idem esset εἵμασι βεβαμμένοις ἥσαν ἱμπρεπῆς, vel διαπρεπῆς: sic c. 83., χρυσὸν πολλὸν καὶ ἄφθονον ἔχοντες ἐνέπρεπον. Rarissimum illud Aeschyli Agam. vs. 1231. σπλάγγην' ἱποκρίστον γένος Πρίπου' ἔχοντες: et vs. 30. ὡς ὁ Φρυγὸς ἀγγέλλων πρέπει, pro ἔχουσι, et ἀγγέλλει, sic optime Clar. Abresch. interpretatur. Ut splendida vestis ἱμπρέπειν; sic ornatus veste splendida, illa dicitur ἱμπρέπειν. Lucian. adv. Indoct. §. 9., ἡ πορφύρα ἐνέπρεπει τῆς ἐσθῆτος. Sophocles apud Clem. Alex. Paedag. III. p. 286, 2. Γυναικεμίμοις ἱμπρέπεις ἐσθήμασιν: quibuscum Euripidis ex Antiope locum recte comparavit Io. Pierson, Praef. Moer. pag. XLIII. VALCK.

{ 10. Ἰθαμάτρω) Verum fuerit Ἰθαμάτρω. Vide Var. Lect. et conf. VIII. 130, 10. ibique Wess. S.]

CAP. LXVIII. 4. Ἀρσαμήνης ὁ Δαρίου) Mirum ni huic, ut reliquis Darii filiis, matris nomen historicus adiecerit. Idem Platarcho dici videtur aliquoties Ἀρσαμήνης, T. I. p. 119. D. T. II. p. 488. D. Priori loco fratrum Xerxis audit παλὺ κράτιστος, τε καὶ δυνάστεως: altero, filiorum Darii natu maximus, πρεσβύτατος τῆς γενεᾶς. Sed, cum Xerxes de regno fuit controversia, Herodoto vocatur Ἀρταβαζίδης lib. VII. c. 2. Hoc capite memoratus si Platarchi est Ἀρσαμήνης, cur Nostro non dicebatur ὁ Δαρίου καὶ τῆς Γαβριέως θυγατρός? ut Ἀρταβάζης infra dicitur cap. 97. VALCK.

CAP. LXIX. [1. ζιῦρὰς ὑπεζωσμένοις) Ζιῦρὰ vel ἄρη, vestimenti aut indumenti genus: quod quale fuerit explicaturi veteres Grammatici (in Var. Lect. citati) varias iverunt in partes, nec satis planum facere potuerunt. Illud unum h. l. monuisse iuvabit, quod apud Suidam et alios nonnullos legitur, Ζιῦρὰι χιτῶνες ἀνακυκλωσμένοις: docente Ruhnkensio ad Tim. p. 129. ex Etymol. p. 410. ἀνακυκλωσμένοις corrigendum, tunicae in sinum replicatae. S.]

2. τόξα καλίντονα) Arcus omnes καλίντονοι quum sint, iuxta observatio Eustath. est, Arabum arcus forma fuisse singulari, atque utramque in partem flexiles, ἐπὶ δότερα μὴν κλινόμενα, sive Altii voce reciproca, mouente Scaligero in Varron. de Lingua Lat. lib. VI. p. 78. Erant quoque pro-

διξαι, *habiles* in Latinis *Vallae*, sive, quemadmodum Edd. et scripti, πρὸς διξιδ, *ad dextram adpensi*: equidem περιδέξια novi, non illud. Dubio exemptum nunc omni ἐν Φοίνικος παύσης est, [lin. 4.] quae Kühnium scriptura ad Pollucem non fugit. Certissimum etiam ἐναμμέναι, [lin. 5.] ad Diodori lib. I. 11. p. 15. explicitum. WESS.

3. λεοντίας ἐναμμέναι) Sic optime Gronov. ex Med. Λεοντῆν ἐναμμέναι scripsit Aristoph. Ran. vs. 433. νεβρίδα ἐνῆφθαι, *Corvus* de Nat. Deor. c. 27. et Harpocrat. in Νεβρίδων. παρδαλὴν ἐνῆφθαι, Schol. Theocriti l. 3. non, ut vulgatur, παρδαλὴν ἐλῆφθαι: hoc ubi est in Pollucis VIII. 151. ἀνῆφθαι verius est. παρδαλὴν ἐνῆφθαι dederat et Eustath. in 'Ιλ. γ'. pag. 283, 43. non ἐνίσθαι. In proximis, [lin. 4.] ut erat in marg. Steph. corrigit Palmer. ἐν Φοίνικος παύσης: atque id ipsum in aliis esse Codicibus didicimus ex Dissert. Herodot. Wesselingii p. 119. VALCK.

5. ὀνείρας μικροῦς) Collatis *Agatharchidae* et *Heliodori* verbis ita reposuit S. Bochartus Phal. IV. 26. pag. 266.; quam magni viri correctionem in examen operosa Nob. *Palmerius* disquisitione misit, Exercit. p. 33.; probabiliter ostendens, arcui praegrandi minorem sagittam non optime convenire; incurvationis enim spatio haud sufficere; *Heliodori* verba et *Agatharchidae* controversa videri. Qua quidem in disputatione posterior mihi pars elumbis adparuit; sicuti quoque, sagittas μακράς et βραχεῖς recte dici, minus μονάδας et μικράς. Verius Gronovius. [moneus, nihil impedire quo minus sagittae μικραὶ dicantur.] Δόρασι μικροτέραισι χρωμέναι Codices quidam lib. VII. 211. Equidem, nisi Mssti obstarent, in partes ire possem. Lapis acutus, quo sigilla sculpebantur, [lin. 6 seq.] smiris, Hebraeorum שִׁמְרִי Samir, est; de quo eruditissime Bochartus Hierozotic. Part. II. lib. VI. p. 842. WESS.

12. ἄρσι Ἀρσάνης) Fortasse hoc homini nomen fuit; liquido non affirmaverim. [Vide Var. Lect.] In Persis plures *Arsames*; qualis *Plutarchi*, Artox. pag. 1026 fin., *Antigoni Carystii* c. 128., *Polyaeni* VII. 28., quem *Maasvicius* cum hoc male contendit. Immo ipsis *Darii* in maioribus *Arsames*, inf. cap. 224. WESS. — Ἀρσάνης legitimum potius nomen videbitur: huius proavus, pater *Hystaspidis*, Ἀρσάνης aliquoties vocatur Nostro: bis inter du-

ces exercitus 'Αφράμης memoratur Aeschylō Pers. vs. 37. et 308. Casaubono idem esse videbatur Polyaei 'Αφράβης vel 'Αφράμης, VIII. c. 28.; sed, qui Barcen fraude cepit, Persa Herodoto vocatur Ἀμασις, lib. IV. c. 201. et 203. Arsamis germanus frater, Darii filius ex Artystone, Γωβρύης, infra VII. 72., Βρύης audit ex membrana Med. VALCK.

[14. εἰκὼν] εἰκὼν scriptum oportuisse censuit Larcher ob Gregor. canonem 35. de Ionica Dialecto. Iam ad illam quidem normam ἰοῦν et βοῦρῶν dixit Noster, a rectis casibus ἰῶ et βοῦῶ: sed, ut in aliis multis, sic et hoc in genere, licitum fuit Ionibus, Herodoto certe, eis etiam uti formis, quae aliis Graecis, et Atticis praesertim, usitatae erant. Sic, licet αἰδοῦν, ut ionicum, ibid. commendet Gregorius, nusquam apud Herodotum reperitur haec nominis forma; sed αἰδῶ, sive rectius αἰδῶ, (ut nos cum probatis libris edidimus, nempe ex αἰδέα contractum, coll. Etymol. p. 30. lin. 40 seqq.) praeferunt codices lib. I. c. 8, 16. quemadmodum constanter apud Homērum scribitur. S.]

CAP. LXX. 2. διῆξι τοὺς δὲ ἰσσηριώεσσιν) Veterum persuasio de Aethiopibus Afris et Asiaticis cognitissima ex Strabonis erudita super Homereo Αἰθίοπας, τοὶ διχθαῖ διδάταυ, dissertatione est lib. I. p. 58. [p. 30. et 33. ed. Cas.] Indi Aethiopes rectā et promissā erant comā, ἰθὺρριχες: Afri οὐλότριχες, crispo, ut nunc perseverant, capillitio. Consimilis de utrisque Strabonis lib. XV. pag. 1012. B. [pag. 690. D.] et Arriani Ind. c. 6. observatio. WESS. — Conf. Heeren Ideen über die Politik etc. T. II. p. 352. S.

8. προμετωπίδια δὲ ἵππων) Frequentantur in equorum ante frontem ornatu προμετωπίδια apud Xenophontem, Achillem Tat., Aelianum, Iamblichum, et plures: in muliebri mundo κόσμος προμετωπίδων Basilio M. T. II. pag. 55. c. Hic προμετωπίδια sunt pelles, equorum capitibus detractae, et humanis ad terrorem indutae et speciem. Nam, quod ante frontem, προμετωπίδιον, quale προμετωπίδιον κέντρον, quo natura pisces xiphias armavit, in Aeliani Hist. An. XIV. 26. Atque haec, qui προμετωπίδια praeferunt, considerasse non videntur. WESS.

CAP. LXXI. 2. ἥσαν ἱχθυίς) Culte codices pauci exutium ἥσαν ἱχθυίς, corio armati iere. [ibant.] Belle equidem illud Declamatoris in Sallust. cap. 3. Unus enim

satis est materiae habens, et quae Sanctius Minerv. III. 10., iuxtaque Graecorum similes prorsus [periphrasticas] dictiones, conductas ad Diodori lib. II. 5., recordar. Sed illud huic loco magis censeo adpositum. WESS.

CAP. LXXII. (2. κρῖνα πικρυμένα) Conf. c. 63, 5. ibique Wess. et cap. 79, 2. S.]

5. Αἶγες) Ibidem c. 86. Αἰβους, et lib. III. 92. Αἶγλοι, sive Αἶγδοι, uti Mæsti; mihi, quod ibi [Adnot. ad III. 92, 9.] professus fui, sive nomen expendo seu gentem, ignoti. Μαριανδρῶν bene habent; [conf. Var. Lect. I. 28, 5.] bene Σύροι, qui volentibus schedis, heic Σύροι. Vide III. 90., notataque Gronov. lib. II. 104. [Adnot. ad II. 104, 12. et supra ad huius Musae c. 63, 7 seq.] Sit-ne vero Darii et Artystonae filius [lin. 10.] vero nomine Βρύης an Γαβρύης, non adfirmavero. Notior in Persis Gobryes Gobryasque multo est. WESS. — Vide Var. Lect. S.

[6. τὴν αὐτὴν ἔχοντες) Toties in hoc recensu vocab. σκενὴ occurrit, ut nullo incommodo hic omitti potuisse videatur subintellectum. Conf. cap. 62, 1. 71, 2. 73, 2. 77, 2. et vide ad I. 109, 2. notata. S.]

CAP. LXXIII. 3. Βρίγες) Conveniunt Βρίγες et Φρίγες Macedonum sono, quo Βίλιππος et Βάλακρος, qui Φίλιππος et Φάλακρος alibi. Nollem tamen Arch. et Pass. scripturam obtrudi. Βρίγες hinc clarissime Steph. Byz., et de Mida Conon Narr. I. ὑπὲρ Μυσίαν ᾤκισε, Φρύγας ἀντὶ Βρίγας, βραχὺ τι παραλλαγίσης τῆς λέξεως, μετανομασθέντας. Plura Cl. Holstenius ad Stephanum. Ceterum σύννομοι ᾤσαν [lin. 4.] in absurdis collocari non debet. WESS. — Qui in Thracia manserunt eiusdem originis, Βρύγοι nominantur VI. 45, 3. (ubi vide Not.) et VII. 185, 9. Apud Strabon. VII. p. 296. c. et XII. pag. 550, 4. ubi Βρύγες et Βρίγας olim edebatur, utrobique Βρίγες ex mæstis posuit nuperus Editor Lipsiensis, cuius vide notata in Var. Lect. ad posterioriorem locum, T. V. p. 92 seq. S.

4. Εὐρωπήιοι ἴόντες συνοίκησαν) Ex tribus diversis lectionibus genuina mihi videtur illa in marg. Steph. χεῖρας ὄσον Εὐρωπήιοι ἴόντες σύννομοι ᾤσαν (ἴσαν) Μακεδόσι. Hic est Nostro familiaris scribendi mos: IV. 47. ἡ γῆ, εἰῶσα παλαιά, -- ἰνδρὸς ἴστι. cap. 147. ἦν ὁ Θηρας εὐτος, γένος ἰὼν Καδμείος, -- ἀδελφεός. VII. 129. τὸ μῖτον δὲ τευτίων -- ἡ Θεσσαλίη ἴστι, εἰῶσα κοίλη. VALCK.

CAP. LXXIV. 2. οἱ δὲ Λυδοί, inquit, Μήνους ἐκάλειντο πάλαι, (sive τὸ πάλαι,) ἐπὶ δὲ Λυδοῦ τοῦ Ἄτρους ἔρχοντῃ ἐπωνυμίην. In Codice, quem manu scriptum ab humanissimo I. I. Wetstenio habui utendum, hæc legebatur Scholion in Hom. Ἰλ. γ'. 401. Μηνίας Ἀυδίας λίγυι Μήνους γὰρ τὸ παλαιὸν ἐκαλοῦντο οἱ Λυδοί, εἴτα Λυδοί, ἀπὸ Λυδοῦ τοῦ ἄτρου, (lege Ἄτρου,) ὡς Φησὶν Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ. lib. I. c. 7. VALCK. — Eadem leguntur in Villosioni Scholiis Venetis, et ibi quidem recte Ἄτρους scribitur, sed perperam Ἡρωδιανός, pro Ἡρόδοτος. Quod ad Μηνίας spectat, vide Var. Lect. S.

5. ἀκοντίοις δὲ ἐχρίωντο ἐπικαύτοισι. Afris idem teli genus cap. 71. Mysii autem nobiles his iaculis, ἀκοντισταὶ Μυσοὶ Aeschylo Pers. vs. 52., et Ὀλυμπνοὶ Eustathio in Perieges. vs. 810. [immo vero ad vers. 322. not. 3.] Stephanoque Voc. Ὀλυμπος, unde Οὐλυμπνοὶ et hic, [lin. 7.] si qua necessitas. WESS.

CAP. LXXV. {3. ζυγός} Vide ad c. 69, 1. S.]

4 seq. πέδιλα νεβρῶν) Vetere πέδιλα νεγρῶν delectatur Cl. de Pauw, caligis videlicet ex loris apte constrictis: neque enim πέδιλα νεβρῶν ulla fuisse, cum hinnuli calceis careant; nec pelles hinnulorum, si vel maxime caligis dederint structuram, νεβρῶς, sed νεβρίδας aut νεβρίονες, adpellari. Cui opinioni speciem carbatinae detrahent, πεπονημένοι ἐν τῶν ποδάρεων βοῶν, non utique ex bubus, sed bubulo cario, in Xenophontis Ἀναβ. IV. pag. 309. Ed. Huteh. Transitum Thracum in Asiam, iustumque eius tempus, ill. Scaliger vestigavit ad Euseb. Chron. mclv. WESS. — Quod πέδιλα in Graecis nostris penacule scribitur, id ex ed. Schaefer. pr. in nostrum exemplum irrepsit: πέδιλα oportebat, ut habent aliae editiones atque etiam Schaeferiana secunda. S.

CAP. LXXVI. 1 et seqq. ἀσπίδας δὲ ὠμαβοίνους εἶχον etc.) Cuncta haec de Thracibus Asiaticis sive Bithynis eruditi accipiunt; quorum tamen armaturam, originem, praefectumque Persam, quod Scriptoris mos fert, summa descripserat ante accurratione. Et talia de iisdem iterum? Immo vero ἀκίφαλα sunt, defectaque et gentis titulo et praefecti Persae nomine. Hiatus sagax Cl. Pawii ingenium animadvertit, et agnoscent, opinor, in posterum omnes. Quo enim cunque verba versentur modo, ad Thraces Asia-

ticos non pertinebunt, nedum ad Europaeos, quibus suus demum locus c. 185. Venerant in mentem mihi *Chalybes*, ob *Martis oraculum*, et quoniam memoratis gentibus adfines fuerunt lib. I. c. 28. Sed incertissima ea divinationo. Προβόλους λυκοεργίας aut λυκεργίας [lin. 2.] servo, Gronovio consentiens. Opportuna est Grammaticorum glossa, ἀκούττια πρὸς λύκων θήραν ἐπιτηδεύει in *Athenaeo*, alioqui turbatissimo; sicuti alias, post sollertem magni Animadversoris et *Pauli Leopardi* Emend. XI. 18. curam, ostendi. WESS. — Vide eiusdem doctissimi Viri *Dissertat. Herodoteam*, p. 58 seq. et quae a nobis ad *Athenaeum* adnotata sunt, *Animadverss.* Vol. VI. p. 212 seq. S.

2. προβόλους δύο λυκεργίας) Nihil attulit vir Clar. [Gronov.] quo lectori persuaderet, quod persuasum voluit. [scil. cum *Valla* intelligenda esse veruta ad lupos conficienda idonea.] Quando inter Milyas εἶχον τόξα μετιζέτεροι Λύκια, quidni Thraeces Asiatici προβόλους habuerint Λυκοεργίας? id est, *Athenaeo* interprete lib. XI. pag. 486. d. π. ἀκούττια ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα: a quo commode comparantur Νάβιουρῆς κάνθαρος, κλίνη Μιλησιουργῆς, et τράπεζα Ῥηνιουργῆς. *Athenaeum* tamen suspicor in suo quoque Codice legisse Λυκεργίας, [λυκοεργίας ille in suo *Herodoti* exemplo legerat, si fides vetustissimo *Athenaei* codici,] cuius loco scribi voluerit Λυκοεργίας, ἢ ἀκούττια τὰ ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα, prout corrigit *H. Vales.* ad *Harpocr.* in *Λυκοεργίᾳ*. conf. Index *The-sauri H. Steph.* VALCK.

CAP. LXXVII. 1. Καβαλίτες δὲ οἱ Μήονες) Alibi Καβαλίτες, [III. 90, 6.] ex *Lydis* propagati, eaque propter *Medones*. Mox Λασόνιοι τε καλεῖσθαι, et qui *Lasonii* dicuntur, doctissimus *Pavius*, [pro Λασόνιοι δὲ, quod praeferunt libri omnes;] ut a *Cabalensibus*, quemadmodum lib. III. 90., separentur. Prostat ibi alia *Valckenarii* nostri coniectura. WESS. — Adde quae a *Larchero* ad h. l. notata sunt; et consule, quos ille laudavit, *Stephanum Byz.* in *Καβαλίς*, et *Strabonem* lib. XIII. p. 630. c. d. et 631. A. ed. Cas. S.

CAP. LXXVIII. 9. Ἀρταύκτης δ' Χεράσμιος) Cupide δ' Χεράσμιος docti viri *Is. Vossius*, *Pavius*, alique; quibus calculum addere memini, motus *Arch.* indicio. Muto sententiam: ὁ Χεράσμιος, aut, si malueris, ὁ Χοράσμιος; patris nomen *Artayctae* dat. Neque is enim gente *Herodot.* T. VI. P. I. Y

Chorasmius; sed, quod Noster planissime, ἀντὶ Πέρσης, origine et domo Persa, lib. IX. 115. WESS.

CAP. LXXIX. 1. Μᾶρες; *Hecataei* testimonio apud *Stephanum* protectissimi contra *Is. Vossii* (Κᾶρες et [lin. 6.] Καρῶν emendantis) molimina sunt. *Cares* utique ab hac gentium serie alienissimi. Vide c. 93. WESS. — Immo vide III. 94, 7. ibique notata. *Isaacus* vero *Vossius* ubinam significaverit, Κᾶρες h. l. pro Μᾶρες corrigendum, mihi non liquet. Illud video, eundem *Vossium* in *Notis ad Melam* p. 562. diserte affirmare, eosdem h. l. *Mares* ab *Herodoto* memorari, quos apud eundem lib. III. c. 94, 7. intelligendos esse ipse *Vossius* docuit. S.

CAP. LXXX. 2. τοὺς ἀνασπαστοὺς καλούμενους) His gemina lib. III. 93. Qui solos *Cares*, ob haec *Arriani* Ἀναβ. III. 8. οἱ δ' ἀνασπαστοὶ Κᾶρες, intelligit *Barn. Brissonius*, *Regn. Pers.* lib. II. c. 223. admodum parvus est, praesertim cum eos in insulis *Arrianus* non locet. *Barcaei ἀνδραπαστοί*, *Pacones*, *Eretrienses*, supra memorantur, nec has tamen in insulas depositi. *Ctesiae* verba, ab eruditissimo viro adscripta, ἀνδραπαστοὶ γίνονται εἰς Ἐρυθρὰν, *Persic. cap.* 39. ipsos *Persas*, delicti adfines, huc relegatos nonnunquam fuisse ostendunt. Latius tamen vocis notio, ad lib. IV. 204. exposita, semet extendit. WESS.

CAP. LXXXII. 4. Σμερδουμένης) Sic malui, ut in hominis nomine discordia cessaret. Σμερδουμένηα adpellant plerique omnes c. 122. Illud autem [lin. 5.] Ἐρετρὶν δὲ ὑπὸντρο ἀνελιοῖ, in positione dictionis concordat c. 5. δὲ ἢ Ἐρετρὶ μὴ ἀνελιοῦς, Δαρίον δὲ ἀδελφεῖς παῖς. Vide ad superioris libri c. 103. WESS.

CAP. LXXXIII. 5. ἐπὶ τοῦδε) Glossam redolet *Med.* et aliorum διὰ ταῦτα, nollemque defensum: alterutrum abunde est. Formam praefert Ionicam βινθηδὶς [lin. 6.] spernique recusat: alienum sane μυθηδὶς est *Th. Galei*, nec fulcrum ex Glossatorum Μιῶσαι, deportare, Μίωσις, *de-minucio*, nanciscitur; siquidem vitiose picta sunt, et inconmoda prorsus. Ἀραϊστρο alibi assertum. WESS. — De ionica forma ἀραϊστρο pro ἤστρο vide *Adnot. ad I.* 191, 33. ubi quae verba ex IX. 101. citantur, leguntur ea lib. IX. c. 102, 18. Et duobus quidem istis locis ἀραϊστρο significat captus erat: huc vero electus erat, (sic enim in versione po-

situm malim, quam deligebatur) id est, iam ante designatus erat qui continuo in decedentis locum succederet. Quod vero in eadem Wesselingii Adnot. ad I. 191. verba quae hic leguntur, ita adferuntur, quasi ἀραιστρο cum νόσῳ iunctum esset, ut intelligeretur morbo sublatus, morbo extinctus, id invito Viro doctissimo exciderat. S.

5. ἐπὶ τοῦδε) διὰ ταῦτα, quod in Codicem Med. irrepsit, interpretamentum videtur Herodoteae formulae. In proximis, ἢ τις αὐτῶν ἐξέλπει τὸν ἀριθμὸν, ἢ θανάτῳ βιάσθεις ἢ νόσῳ; pro βιάσθεις in Arch. βιώθεις scribi dicitur; illinc Galeo placuit μιωθίς. Numerus certe dici potuit μινυθίς, imminutus; forsitan et aliquis θανάτῳ μινυθίς ἢ νόσῳ, morte minutus sive morbo: μειοῦσθαι, μινύθην, et minutus, in talibus adhibentur nonnusquam; et nova capiat Herodotus. VALCK.

10. χωρὶς δὲ χρυσὸν τι πολλόν etc.) Quia Curtius de his lib. III. 3. Proximi ibant, quos Persae Immortales vocant, ad decem millia: cultus opulentiae barbarae non alios magis honestabat: illi aureos torques, illi vestem auro distinctam habebant; Nostri χρυσὸν ad solas vestes referri Schefferus de Antiq. Torquib. c. 9. vetat; torques enim aureos suo continere ambitu; cui adsentior cupide. WESS.

CAP. LXXXIV. 3. καὶ ὁ περὶ αὐτῶν) Puto fuisse τῇ καὶ ὁ etc. Idem requiri c. 86. ἐπιστάχῃ τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῇ περὶ, nimirum τῇ καὶ ἐν τῷ, Reiskius agnovit. Ionum μετεξέτεροι: [lin. 4.] quod una cum scholio apud Arch. revocatum haud indignabuntur Herodoti amatores. Fuerint-ne vero veterum Persarum in capitibus ex aere ferroque ducta ποικίλα prorsus eadem ac culte ab Heliodoro Aeth. IX. p. 431. expicta, non habeo dicere. WESS. — Potuerat utique lin. 3. τῇ καὶ scribere Herodotus, et τῇ καὶ c. 86. Sed invito nihil tale obtrudi Scriptori debebit. Sic sane et cap. 50, 15. γνώμῃσι ἐχέοντο ὁμοίῃσι καὶ εὐ scribere ei placuit, non τῇσι καὶ εὐ. Parique ratione latine idem atque dicimus, et similiter atque. Conf. c. 86, 3. S.

CAP. LXXXV. 7. σιγῇσι περιλεγμένης) Th. Galeus potius adposuit ζυγῇσι futurum ex c. 75., longe aberrans. Ζυγαὶ in amictulorum genere, in consortis funibus συμῆαι. Ζυγαῖος ἰμὸς Polluci I. 148., συμῆαι funiculi, Philoni Iud. Vit. Contempl. p. 897. A. Ζυγαῖς δὲ ἀμαρτιῶν ἑαυτοῦ ἱκανοὺς σφύγγου, Graecus Proverbiorum Salomonis interpres trans-

late, sed eleganter, c. v, 22., ubi *Aquila* ἐν ὄχλοις ἀμαρ-
τίας. [Notus etiam *ειραῖος ἵππος* ex Sophocl. Elect. 722.]
Adiuvon. Villiomarum, Animadv. in Loc. Controv. Titii lib.
IV. p. 84. Hanc autem Sagartiorum in pugnando habilita-
tem cur Pausan. I. 21. Sauromatis contribuerit, non ad-
sequor. Eandem-ne illi seriore aetate, ut *retiarum*, de qui-
bus Lipsius Saturn. lib. II. 8., probarunt? WESS.

11 seq. οἱ δὲ ἐν ἔρκει ἐμπαλασσόμενοι) Sic recte Codi-
ces. Ἐμπαλασσόμενοι iidem ac συμπελεκόμενοι, Schol. Thucyd.
VII. 84. Ceteris congruit ἐλόμενος δολοῖς βρόχων ἔρκειν
Agamemnon, Euripid. Elect. vs. 155., et Aeschyli ex Aga-
memn. vs. 1620. ἰδόντα τοῦτον τῆς δίκης ἐν ἔρκειν. Non
equidem obliviscor Euripidei Iphig. Taur. vs. 77. ποῖ μ'
αὐτὴνδε ἐξ ἄρκυν ἡγάγεις χήσας, nec Aeschyli Choëph. vs.
1000. ἄρκυν δ' ἀν' εἰπῶς καὶ ποδιστῆρας πίπλους, elegantis
utriusque et haud longe abeuntis figurae, neque potioris
tamen. WESS.

Ibid. ἐν ἔρκει ἐμπαλασσόμενοι) Perparum interest
utrum ἐν ἄρκυν legatur, an ἐν ἔρκει: hoc tamen, altero ra-
tius in talibus, dedisse videtur. Hesych. Ἐρκεσι, δαιμόσις,
Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι δυνίεω. Saepe malis ponuntur αἱ εἰς Δίκης
ἄρκυν. τῆς Δίκης ἐν ἔρκειν est in Agamemn. Aeschyli vs. 1620.
Exami participio debet ἐμπαλλ. litera superflua, scribi-
que ἐν ἔρκει ἐμπαλασσόμενοι, id est βρόχοις ἐμπελεκόμενοι.
Sic scripta reperiuntur παλασσεῖσθαι et ἐμπαλασσεῖσθαι. Aelii
Dionysii apud Eustath. ad Il. ε'. p. 399, 20. [p. 627. ed.
Rom.] μέμνηται τοῦ Θουκυδίδου εἰπόντος τὸ Ἐμπαλασσόμενοι,
ἀντὶ τοῦ ἐμπελεκόμενοι, περικειρέμενοι (δέραι,) φυγόμενοι. Thucy-
didæ verba, iam a Porto adhibita in Ἐμπαλασσεῖν, repe-
riuntur lib. VII. c. 84. H. Stephanus Ind. Thes. ceterique
qui attigerunt Thucydideæ, ad Hesych. etiam in Ἐμπαλά-
ξαι, ἐμπαλάξαι, huius non meminerunt Herodotei loci. Duo
nobis exhibet fragmenta Suidas in Ἐμπαλασσόμενοι, in qui-
bus mihi genuina scriptio fuisse videtur Ἐμπαλασσόμενοι,
in his certe Aeliani: τοῖς φίλοις καὶ οἰκείοις ἐμπαλασσόμενοι ἀπὲρ
σοφῶν αὐτοῖς αἰς πολεμίους. VALCK.

CAP. LXXXVI. [3. τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ περὶ) Vi-
de paullo ante, ad c. 84, 3. S.]

8. ὅς δ' αὖτως. Κασπίοι) Caspii aut hic perperam po-
nuntur, aut paullo superius. Iunguntur Pericanis c. 68.

Utii et Myci; utri horum sedem mutarint, non adfirmare vero. A clar. de Pauw *Ἄριοι* ex *Κασπίων* voce formabantur, coniectura ancipite. Meliōres Mæsti verum fortasse monstrabunt. WESS. — Praeter *Var. Lect.* ad h. l. vide Adnot. ad III. 93, 9. S.

11. ταχυτῆτα οὐ λυπεμένας servo. Alibi, lib. III. 102., et plenius quidem, κάμηλοι ἵππων οὐκ ἥσσονες ἐς ταχυτῆτα Pollux de Bactrianis, καὶ εἰσὶν αὐτοῖς (κάμηλοι) ἵππων μὲν ἀνύτραι τὸ τάχος, lib. I. 140. WESS.

CAP. LXXXVIII. 4. ἐπὶ συμφορὴν περιπίπτει) Malunt συμφορῇ περιπίπτει ex frequentiore usu. Demosth. in Mid. pag. 345. καὶ τοιαύτῃ συμφορᾷ περιπίπτωμεν. In Diodoro XII. 60. Ἀμπακιῶται δὲ ἐν μεγάλῃ συμφορᾷ περιπεπτωκότες: praepositio, ut ibi indicatum, redundat. [Vide *Var. Lect.* Cum verbo ἐνέπειε malles utique ἐς συμφορὴν, sed nec ita praecise damnandum.] Φαρνύχος, alius tamen, in Pers. Aeschyli vs. 313. occurrit. WESS.

Ibid. (ἐπὶ συμφ. περιπίπτει ἀνθελικτον) Non spernerem, si darent Codices, περὶ συμφορὴν περιπίπτει ἀνθ. Sed Herodotea, ni fallor, ἐπὶ συμφορὴν vel ἐς συμφορὴν ἐνέπειε ἀνθ. commode reddi potuerunt συμφορῇ περιπίπτει δυνῆ, in tristem incidit calamitatem. Suspisor adeo, περιπίπτει, velut altero longe usitatius, his adscriptum, in Codicem fluxisse Flor. Quae ceteris, eadem περιπίπτειν Herodoto adhibetur structura. Est hic συμφορὴ ἀνθελικτος gravis vel tristis calamitas: bene cepit H. Steph. Ind. Thes. Infra c. 133. ὅ, τι δὲ τοῖσι Ἀθηναίοις - - συνήκεις ἀνθελικτον γενέσθαι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν. Supra I. 32., multa nobis eveniunt in vita, τὰ μὴ τις ἰδέσθαι, id est ἀνθελικτα: intelliguntur calamitates et infortunia, συμφοραὶ συμπεπτωκόμεναι καὶ τοῖσι συνταράσσουσαι, quae, καὶ βραχὺν ἰόντα, μακρὸν θοάειν εἶναι ποιεῖσι τὸν βίον, secundum Artabanum VII. 46. Infortunium Herodoto exprimitur formulā οὐκ ὡς ἔθελον, οὐχ ὡς βούλεται: et similia leguntur alibi. Jones in primis tristia quaecvis verbis exprimunt in speciem lenissimis. VALCK.

10. ἐν τοῖσι γούνασι) Cl. Gronovii explicationem vide. Prius ἂν εὐν τοῖσι γούνασι. haec ex lib. IV. c. 62. τοῖς δεξιῇς ἄμους πάντας ἀποτάμνοντες ἐν τῇσι χερσὶ auxilio venire queunt. WESS. — In commissura, interpretatur Gronov. quae femur oracibus committitur, quae est genu. Haud ita male, me

iudice. De camelo loquens Noster, III. 103. ait, in posterioribus cruribus, *σκέλει*, quatuor habere illum *γούνατα*; id est, puto, quatuor articulos, quatuor commissuras. S.

CAP. LXXXIX. 1 seq. *Τῶν δὲ τριηρέων ἀριθμὸς* etc.) Numerum triremium, rediturum c. 184., notae Pass. optime signant, pariterque *Aeschylus Pers.* vs. 341., ubi de aliorum dissensu docte *Stanleius*. WESS.

Ibid. *ἐπτά καὶ δισκίοισι καὶ χίλις*) In *Herodotum* semper malevolus *Plutarchus*, in *Themist.* p. 119. B. ad eundem navium numerum definiendum uti maluit testimonio Tragici *Poëtae*, quam historici. De numero navium egerunt *Thom. Stanlei.* ad *Aesch. Pers.* vs. 341. *Ex. Spanhem.* in *Julian.* p. 280. et *P. Wesseling.* ad *Diodor.* XI. c. 3. ubi eadem atque huc enumerantur gentes, sed in navium numero, quas singulae subministrarunt, a Nostro multum discrepat *Diodorus*. VALCK.

6. *ἀσπίδας δὲ ἵπυς οὐκ ἔχούτας*) In *Glossis* *ἵπυς umbo*, et inde *Valla.* *Clypei ambitus et labrum* est, ex ferro; *Polybii* *σιδηρῶν σιγλώμα* lib. VI. 21., ab *umbone* discrepans et remotum. *Phoenices peltâ* protegebantur: *Πέλται, ἀσπίς ἵππων οὐκ ἔχουσα* apud *Hesychium*. WESS.

7 seqq. *ὥτοι δὲ οἱ Φοίνικες* etc.) Quod de *Phoenicum* primis ad mare rubens sedibus succedit, prorsus notabile, congruit lib. I. 1. et sacris *Mosis* *Vatumque* libris; mirumque accidit, ab egregiis viris *S. Bocharto*, *Camp. Vitringa*, *Hadr. Relando*, origines *Philistaeorum* vestigantibus, insuper haberi. Nemo infitiabitur, *Palaestinos Philistaeosque* eodem censi. Recensentur in posteris *Mitzraimi*, sive ex *Aegypto* orti, *Casluchaei* et *Caphthoraei*, hinc *Philistaei*, *Genes.* c. x, 14. *Deuteronom.* c. 11, 22. et *Amos.* c. ix, 7. Tractus, quem primitus habuerunt, mari erat adfinis, et forte insularis, ex *Ierem.* cap. XLVII, 4. Talis autem ad sinum Arabicum, eumque extimum commodissimus; unde ante *Mosis* aetatem progressi inferioris *Aegypti* partem insederunt, *Exodi.* c. XIII, 17. Quae quidem, cum *Philistaei* origine fuerint *Aegyptia* et prope *Aegyptum* habitarent olim, testenturque ipsi, suos maiores ad *Rubrum* accoluisse primitus mare, credibilia videntur, quam insueto itinere in *Colchidem* et *Cappadociam* cum *Bocharto* conducere, et in *Palaestinam* reducere, aut, quae *Vitringa*

gae Comment. ad *Esaiæ* c. xiv. p. 449. divination, ex regione Cyrenaica et Creta. Venit horum pars in Nob. *Palmerii* Exerc. p. 35. cogitationes. WESS.

13. κράνια χηλεῦτα) Scholion Pass. πλεκτά χηλεῦτα revocat mihi ἄξιναι σαγάρεις c. 64. in memoriam, simili modo auctas: immo suspicionem movet, κράνια πλεκτά c. 79. indidem, vetere oblitterato, propagata. *Hesychius* hoc ex loco κράνια χηλεῦτα, πλεκτά ἐκ σχοίνου, cui *Pollux* ferme compar. Nexiles itaque et sutiles fuerunt; non, ut *Vallæ* Latina, forcipiculatae. Bene *Stephan.* Thes. T. IV. p. 515. [quem vide.] WESS.

15. τῶνους) Glossam *Aldi* et aliorum; ὄρυξ λιθοβοῶν ἐργαλῖον, *Hesychius*, *Eustathius*, *Tzetzes* ad *Lycophron.* vs. 349. non ignorant; imprudenterque additam, delendamque agnovit eruditissimus *Camerarius* ad *Aristotelis* *Nicomach.* lib. VI. 12. p. 304.; quo ergo iure a *Gronovio* tatur? Notavit id *St. Berglerus* quoque. WESS.

17. ἱσταλάδατο) Vulgatum ἱστελάδατο genio sermonis pugnare *Ang. Caninius* et *Portus* observarunt. Ἔσταλτο dat Ionibus [in plurali numero] ἱστάδατο, quo *Hesiodus* usus Ἀσπί. vs. 288., et ἱσταλάδατο. Cognita res *Eustathii* declaratione est. [vide *Var. Lect.*] WESS. — In antecedentibus saepe reperiuntur ἱσισάχατο, et ἱσκεινάδατο, pro ἱσκεινασμένοι ἴσαν, et ἱσταλμένοι ἴσαν. Quod hic Editiones insidet crucem fixit grammaticis: ἱσκεινάδατο *Porto* videbatur reponendum; ἱσταλάδατο *Caninio* et *Reiskio*: sed hoc nullo modo potuit a στέλλω formari: Ionicus iste flexus, δατο, praesertim obtinet in verbis in ἄζω et ἰζω desinentibus. Si vel in omnibus legeretur Codicibus ἱστελάδατο, Codicibus antiquiorem mendam tollerem scribendo ἱστολίδατο, id est ἱστολισμένοι ἦσαν, vel ἴσαν ἱσταλμένοι. Formā tantum differunt Στίλλων· Σκολιδῶν· et Στολίθων· στολή, στολῆς et στολισμός. VALCK. — ἱσταλάδατο fortasse e duabus scripturis natum est. ἱστάδατο et ἱσκεινάδατο, in unam coalitis. S.

CAP. XC. 2 - 4. εἰλόχατο μίτρησι οἱ βασιλεῖς etc.) De Regibus Cyprii bene: Aptus-ne vero a capitis integumento ad tunicas transitus? Sic *Cl. de Pauw*, rogans praeterea, an tunicis Cypriorum vulgus capita obtexerit? Hoc cum insulsum, οἱ δὲ ἄλλοι εἶχον κιτάριας, reliqui gestabant cidares, maluit; coque magis quoniam *Pollux* X. 162.

κίτριν ex Herodoto produxit. Cui ego suspicioni, nisi Citaris sive citaris Persarum esset, et Codices officerent, accedere possem. *Tunicas* Scriptor vulgo Cypriorum tribuit, regibus negat: capitis eorum tegmen, quod reticuit, abditum tenetur in sequentibus. τὰ δὲ ἄλλα κατὰ πρὶν Ἕλληνες. WESS. — Suspiciari fas est, memoria falsum Pollucem esse, quum Herodoto vocabulum κίτριν tribuit, quod apud Ctesiam legisset Grammaticus. S.

5. ἀπὸ Σαλαμῖδος καὶ Ἀθηναίων) Ἀθηναίων scribendum: sed haec pleraque alibi prostant indicata. VALCK. — Ἀθηναίων scripsi ex cap. 95. WESS.

CAP. XCI. 2 seq. λαισθήτα --- ὠμοβοίης πεπομμένα, καὶ κιδῶνας) Voculam καὶ, ut superfluum, tollendam censeo, scribendumque ὠμοβοίης. In hac forma cum Edd. conspirant Codices scripti lib. IV. c. 65. Ionica sunt βοή et ὠμοβοή, nempe δασύ: quibusvis usitata, ὠμοβοίης et ὠμοβοίης. Supra VII. 76. et 79. Thracibus Asiaticis dat ασπίδας ὠμοβοίνας, et Colchis. Ubi in Xenoph. Cyr. Αναβ. IV. p. 200, 17. γίμνα habentur δασίαν βοήν ὠμοβοίαν, Mstus praebet ὠμοβοίαν et Suidas. Deterior est in Herodoteis lectio quam praebet Eustath. in 'Ιλ. I. pag. 433, 16. Φασὶ περὶ τινῶν καὶ Ἡρόδ. ὅτι λαισθήτα εἶχον ἀπὸ ασπίδων ὠμοβοίης πεπομμένα. Fiebant autem λαισθήτα ex ἀκατιργαστῶν βοῶν, secundum eundem ad 'Ιλ. μ'. p. 874, 47. ex pellibus nondum confectis sive mollitis, atque adeo ἐξ ὠμοβοίης. Cretenensis Hybricis καλὸν memorat λαισθήτων, προβλήμα χρωτός, apud Athen. XV. p. 696. A. VALCK.

9-11. αὐτὸ Πάμφυλοι οὗτοι etc.) Sic semper gentis nomen scribitur in Musis; non quale Codex exhibet Arch. Herodotea de Pamphyliorum origine attigerunt Strabo XIV. p. 984. A. et Eustath. ad Dionys. vs. 854., Ἡρόδοτος φασί, ὅτι Πάμφυλοι εἰσι τῶν ἐν Τροίᾳ ἀποσκευασθέντων μετὰ Ἀμφίλοχου καὶ Κάλχαντος: in his frequens vitium offert Arch. ἀποσκευασθέντων. VALCK. — De Amphilocho cf. III. 91, 2. S.

CAP. XCII. 4. αἰγὸς δέξασα etc.) Parui Mastis; eum enim numeram multitudinis, eum toties praecesserit εἶχε κιδῶνας, spernerem? Paene etiam δεξασαμένης; quippe ad rem notandam abunde; admiseram. De Termitibus non repeto ex lib. I. 173, 2; neque ex Diodoro XI. 51. in hanc vim: utrumque discordiam. WESS.

8. ἀπὸ δὲ Ἀύκου) Ex marg. Steph. recipi potuisset *Herodoteum ἐπὶ δὲ Ἀύκου*. VALCK. — Idque merito a *Wess.* receptum. S.

CAP. XCIII. [6. ἐν τοῖς πρώτοις τῶν λόγων) Vide lib. I. cap. 171. S.]

CAP. XCIV. 5. Πελαγοὶ Αἰγυαλῆς) Omnis olim Peloponnesus, *Pelagias*; sed quoniam hi maritimam aenus Corinthiaci oram tenebant, propterea Αἰγυαλῆς. Multa viri illustres, *Spanhemius* ad *Callimachi* H. Del. vs. 73., et *Buherius* Diss. Herod. c. 9. p. 92., optime *Hezychii* errorem in Αἰγυαλῆς detegens. Falsum namque, πρότερον εὐς Ἰωνίς, post dein Αἰγυαλῆς adpellatos. WESS.

CAP. XCV. 1. Νησιῶται δὲ) Insulae in classe hac Persica qui fuerint, praeclare *Valckenarius* Notas. pater fecit ex *Diodor.* XI. 3. WESS. — Vide posteriorem partem Adnotationis proxime sequentis. S.

4. Ἰωνίς οἱ ἀπ' Ἀθηνῶν) Duabus primum literis repetitis scribendum arbitror, Ἰωνίς οἱ ἀπ' Ἀθηνῶν: Iones quicunque Athenis originem trahunt. Herod. lib. I. c. 147. Bler. δὲ πάντες Ἰωνίς οἱ ἀπ' Ἀθηνῶν (Ἀθηνῶν) γονιμοῦται καὶ Ἀπαρτῦμα ἄγουσι ὀρεῖν: hi paulo dicebantur ante, οἱ ἀπὸ τοῦ προπαιήτου τοῦ Ἀθηναίων ὀρμηθῆναι καὶ γονιμοῦται εἶναι Ἰώνων. Deinde voces istas, Ἰωνίς οἱ ἀπ' Ἀθηνῶν, huc suspicor ex nota traductas, quam ex lib. I. petitam lector in ora Codicis posuerat. [Fallacem illam fuisse Viri doctissimi suspicionem, in *Var. Leat.* demonstravimus.] Non nescio in hac gentium recensione Nostrum alia quoque dixisse, quae tradiderat explicatius alibi; verum voces istae, quas dicebam, hac in sede satis alienae cum vicinis nexum habent nullum. *Herodotum* itaque de his Iasulanis tantum scripsisse censeo: καὶ τοῦτο Πελασγικὸν ἔθνος, ὕστερον δὲ Ἰωνικὸν ἐκλήθη κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ αἱ δυοῖς καὶ πέντε: ista quoque gens *Pelagica*; postea vero dicta fuit ὁψὲν eandem rationem *Ionica*, ob quam XII. divitates: κατὰ τὸ αὐτὸ, καὶ, aequae ac, similiter adhiberi, supra fuit observatum ad VII. c. 50. [conf. VII. 84., 3. et 86., 3.] Insulae hi Iones neque Chii erant, nec Samii; distinguuntur enim a XII. civitatibus, quae in unum coaluerant reipublicae corpus, in Panionium convenire solitae, inter istas autem XII. duae erant nobilissimae et potentissimae Chiae

et *Sainus*. Quia memorabantur in hac recensione non Ἴωνες tantum, sed et Νησιῶται, quorum illi iuxta *Herodotum* quoque centum naves Regi subministrarint, ne quis erraret, *Diodorus Sic.* XI. c. 3., Ἴωνες, αἰτ. μετὰ Χίων καὶ Σαμίων ἑκατὸν (centum naves) παρέσχοντο - - - Νησιῶται δὲ πενήκοντα. Quinam *Insulani* sint intelligendi, declarant haec proxima *Diodori*: τὰς γὰρ νήσους τὰς ἐντὸς Κυανίων καὶ Τριοπίου καὶ Σουνίου προσηγμένους ἦν ὁ βασιλεὺς: si nempe comparerentur cum his *Herodoti*, insulanos designantis *Ionas* et colonos *Atheniensium*. Tales erant, secundum *Nostrum*, Cēi, Naxii, Siphnii, Seriphii, lib. VIII. c. 46. Κῆς (Κῆς) - - - ἔθνος τὸν Ἴωνικὸν ἀπὸ Ἀθηναίων. - - - Νάξιοι δὲ εἰσι Ἴωνες ἀπ' Ἀθηναίων γεγενεότες: tum cap. 48., Σίφνιοι καὶ Σεριφιοὶ - - Ἴωνες τόντες ἀπ' Ἀθηναίων. *Thucydidi*, praeter ceteras gentes, in Siciliam *Athenienses* sequuti narrantur VII. c. 57. ex *Ionia Milesii*, *Samii*, *Chii*; ex insulis Κῆς καὶ Ἀνδροῖς καὶ Τήνῃ, - - - Ἴωνες ὄντες καὶ ἀπ' Ἀθηναίων. Sed ex media erant *Ionia Τήνῃ*: (Τίων γὰρ μέσον εἶναι Ἴωνίης αἰτ. *Herod.* I. 170., et *Steph. Byz.*) apud *Thucydiden* itaque, me iudice, non Τήνῃ, sed memorari debuerunt Τήνῃ. *Tenus* *Andro* erat insula vicina: Τήνῃ συνάπτουσι Ἀνδρὸς ἀγχνησίτων, *Aeschylo* *Persis* v. 888., utraque *Atheniensium* colonia. *Tenios* inter insulanos nostro quoque loco censendos liquet ex *Herod.* VIII. 82. *Insulae* autem, *Cea*, *Naxus*, *Siphnus*, *Seriphus*, *Andrus*, *Tenus*, omnes erant intra promontoria *Triopium* et *Sunium* positae: quas hic intelligi monstrat *Diodorus*. Apud *Pausan.* lib. V. [c. 23.] p. 457. ex *Olympiaca* tabula memorantur qui praelio ad *Plateas* interfuerint; praeter ceteros Νησιῶται Χῖος καὶ Μιλήσιος: - - - deinceps, in δὲ Αἰγίου (leg. Αἰγαίου, ex *Aegaeo* mari,) καὶ τῶν Κυκλάδων, οὐ Τήνιοι μόνοι, ἀλλὰ καὶ Νάξιοι, καὶ Κύνιοι. In his, pro Χῖος καὶ Μιλήσιος, corrigendum Κῆς καὶ Μήλιος. De *Meliis* agentem, in *Milesios* transmutatis a librariis, *Clariss. Wesselingium* *Pausaniae* locus praeterire non potuit, ad *Diodor. Siculi* T. I. p. 405. VALCK.

CAP. XCVI. 1. ἐπιβάτην δ.) *Laurentius* ex vero. [scil. servato graeco nomine, *epibatae* erant.] *Insulae* civitatesque πληρώματα navium, ut *Diodorus*, sive *remiges*, ex suis suppeditarunt: in iisdem pugnaturi *Persae*, *Medi*, *Sacae*, callide profecto, stationem habebant. Hoc ἐμβα-

τύειν inf. cap. 181.; tales *ἐπιβάται* Athenis atque in Ionia, Porphyrio Q. Homer. I. testificante. WESS. — Vide Prolegom. Homeri Barnesiani p. LXXXIII. Caeterum satis ille notus vocabuli usus. Sic Suidas cum Harpocrate: *Ἐπιβάτης* οὕτως ἐκάλεον τοὺς ἐν ταῖς τριήρεσι στρατιωμένους, etc. Ita apud Polybium (ut alios omittam auctores) *ἐπιβάται* sunt milites classarii, πλήρωμα vero socii navales, remiges, nautae. S.

7. *ἐπᾶξιοι ἴσαν*) Porti et Editoris Genevensis coniectura suum sibi tibicinem habet. Alienum certe et indignum *ἀπάξιος* erat, levique lapsu ex legitima scriptura progenitum. Legebatur apud Philostratum lib. II. Vit. Sophist. xi. 1. *ἐπιφύλακτο ἀπάξιον τοῦ ἀνδρός*: nunc, Olearii curā, *ἐπᾶξιον*, uti decebat. Sophocles Oed. Colon. vs. 474. *ἐπᾶξιος μὲν Οἰδίπῳ κατακίτσει*, dignus es commiseratione. Sed pluribus in re manifesta non opus, nedum ut operose doceatur, necessariam [lin. 11.] trium vocum *τι καὶ ἄρχοντες* fuisse expulsionem. Sequuntur continuo *ἄρχοντες* singularum gentium praefecti; hic turbabant. [Vide Var. Lect.] *Στρατηγούς*, penes quos summa imperii, et *ἄρχοντας* sollicitate distinxerat et annumeraverat c. 81. et 82. WESS.

10. *ὡς περ οἱ ἄλλοι στρατιώμενοι δούλοι*) Vocem *δούλοι* si qui Codices omitterent, ad ista suspicarer adiectam; e quibus Rector satis intelligebat tanquam Regis militasse servos; sicut ipsius imperio velut *δισπότου* subditi habebantur omnes *δούλοι*, dicebanturque. [conf. VII. 11, 23. ibique not.] Artemisia ad Xerxem, VIII. 102. *σὸν τὸ ἔργον, ὃ δίσπατα, γίνεται· οἱ σοὶ γὰρ δούλοι κατεργάζονται*: c. 68, 3. *σοὶ, ἴσθι ἀρίστη ἀνδρῶν πάντων, κακοὶ δούλοι εἰσι*. VALCK. — Quo minus suspectum h. l. id vocabulum videri debebat. *Servi* autem (*δούλοι*) *Regis* non nisi ii adpellantur, qui e gentibus erant bella superatis, atque ita imperio Persarum subiectis. Qui natione Persae erant, hi liberi esse censebantur. S.

CAP. XCVIII. 3. *Μεδικήν*) Codicum copia huic primas dat: *Μεδικῆν* solivagum est. Possem ex Phoenicium sermone illi titulo speciem parare, et *Εἰρώμου* (quomodo *Hiramus* apud Ioseph. lib. I. in Apion. cap. 18.) si [pro *Σιρώμου*] fingeretur, longe lateque excurrere. At cui bono? cum verior scriptura necdum definita, et cognominum barbaricorum originationo dubii sit plenissima. Pla-

cuit tamen *Μίρβαλος*, quod Phœnicum nomen apud *Ioseph.* I. contr. *Apion.* c. 21. *Syennesis* apud *Cilices* titulus locum accepit lib. I. 74. Sicuti *Gorgus*. sic adpellabatur *Chersis filius* lib. V. 104. et VIII. 11. *WESS.*

CAP. XCIX. 3. *Ἀρτεμισίης* --- *Θυάμης* ποτιῦμαι) Hanc ab *Halicarnassense* saepius elegantissimiis verbis ornata *Plutarchus* indignatur de *Herod.* Malign. p. 869. r. 873. r. Hinc explicandum, quod scribit p. 868. a. *Herodotum*, Ἀλικαρναστίων περιχόμενον, οἱ Δωριεῖς ὄντις μετὰ τῆς θυιακωνίδος ἐπὶ τοῦς Ἕλληνας ἰσχυράτισαν. *Halicarnassenses*, origine *Dorienses*, Regina bellatrix ducebat *Artemisia*, *Θυάμης* *Λυγδάμης*. Duarum, quae hoc insignes nominæ clarnuerunt, iuxta *Harpocral.* ἡ μὲν πρώτη (γένονε) κατὰ τὰ Περσικά; *Θυάμης* *Λυγδάμης*: sic ex *Herod.* et aliunde patris ibi nomen restituit *H. Vales*. Quae diversis in locis de *Artemisia* Noster, paucis enarrat *Polyaen.* VIII. c. 53. *VALCK.*

6. *παῖδος* *ὑπάρχοντος* *νεννίης*) Fortasse *Lygdamis*, quem paucos post annos tyrannum *Halicarnassus* experta fuit in *Suidae* *Πανίας*, avo materno cognominis. Illud enim et *Artemisiae* nomen in urbis eius tyrannis haud insolens. De *λήματος* voce satis ad lib. V. 72. *WESS.*

11. *Καλυδνίων*) Ex *Galei* explorata opinione *Καλυδνίων* oportuerat, uti lib. VIII. 87.; nam *Καλυμνίων*, quo modo *Dio-Chrys.* Or. XXXI. p. 326. a. etsi prope abeat, et eodem insulares, *Strabone* indice lib. X. p. 749. b. [p. 489 b. c. ed. Cas.] designet, non erit praestantior scriptura. *WESS.* — Videtur *Galeum* probare *Vir* doctissimus, *Καλυδνίων* h. l. ex VIII. 87., 12. et 16. corrigendum censentem. At *Calynda* oppidum fuit *Cariae* in *Lyciae* confinibus, cuius regulus ibi memoratur, idem qui paulo superius (c. 98, 8.) in ducum numero nominatus est. *Calydnii*, qui sub *Artemisiae* fuerunt ditione, sicuti hic cum *Cois* et *Nisyriis* iunguntur; sic etiam *Homerus* *Iliad.* β. 676 seq. *Νίσυρον τε, καὶ Κῶν, νῆσους τε Καλυδνίας* iunxit. Et in *Καλυδνίους* consentiunt h. l. libri: nisi quod in nostro cod. F. super literis *υδ* superne litera *υ* ab alia (ut videtur) manu adposita est, qua *Καλυδνίους* indicare non nemo voluisse videtur, S.

Ibid. *πέντε νῆας παρεχούσας*) *Naves* illae quinque, ab *Artemisia* praebitae, augebunt catalogum mcccvii. cap. 89. et 184., nisi si inter illos *ΛXX.* *naves* censcantur, a *Caribus* classi

Persicae additas; quod quidem vero congruens opinor. Halicarnassus Cariae metropolis erat; ex Carum ducibus Damasthymus c. 98. ille ipse, qui Calyndensium navi, et sociae, Φαίη, Artemisiae, praeerat lib. VIII. 87. Sic numero navium, finito ab Aeschylō et Herodoto, constans ratio durabit. Εὐδοξοτάτας (lin. 13.) improbasse ob rariorē eius usum videntur plerique. WESS.

CAP. C. [1. ἐπὶ τῇ ἡρίθμησέ τι καὶ διατάχῃ ὁ στρατὸς) Utique ἡρίθμησθαι malles cum Schaeß. Sed, quum pertinaciter refragentur libri omnes, nescio an, ut passim alia, sic et hoc negligentiae genus sibi indulserit Scriptor. S.]

10. ὁμοίως ὥς καὶ τὸν πεζόν) Fortassis alterutrum inducendum: malim ὥς [inductum], sine quo salva oratio. Sic c. 115. οἰκόντων ὁμοίως, καὶ τῶν πρότερον κατέλεξα. Adducunt etiam scripti libri. WESS. — Recte monuerat Vir doctissimus, quem merito secutus est Schaeßer. Et ego abieci ὥς particulam, contra usum Nostri temere ex praecedentis vocis postremis literis repetitam, velim. Conf. VII. 50., 18. 84., 3. 86., 3. 95., 3. Paulo post (l. 12.) typothetae, mendam, αἰγιάλου pro αἰγιάλου, quae correctoris aciem praeterierat, corrigit aequus lector. S.

11. ἀπεγράφόμενος) Quae Xerxes ἀπεγράφετο, curabat [sibi, sumpt. in. meum] adnotari; illa ἀπέγραφον οἱ γραμματισταί, ut [paulo ante] ait Herod. observato formarum discrimine. Frequenter in istum sensum adhibetur medium ἀπογράφουσι: rarius simplex γράφουσι, occurrens Herod. II. 82. [ubi quidem rectius intelliges notant sibi, suum in usum scripto, consignant.] Xenoph. Ἀγεμν. IV. p. 469, 11. αἱ εἰ πολὺται ἰσχυρότατοι, sunt quae cives scribi curarunt. Oecon. p. 493, 4. οὐκ ἀρκεῖν δοκεῖ τοῖς πολιταῖς ἢ νόμους καλοῦς γράφονται. Quae ibidem paulo ante leguntur p. 492, 32. ἀπαριθμῶντες καὶ γραφάμενοι ἕκαστα, Cicero convertit apud Columellam de Re Rust. p. 781. adnumerata ipsi exscriptimus: malim interpretari, adnumerata adnotari curavimus singula. In Demosth. p. 50., 19. τῆς αἰσῆς κατασκευάζεται καὶ νεωστικὸς οἰκονομίας: recte Ulpian. κατασκευάζεται, ἀντὶ τοῦ κατασκευάζηται ποιεῖ. Apud eundem contr. Mid. p. 323, 30. τοὺς στεφάνους, οὓς ἐπαυτάμην ἐγώ: aureas coronas, quas faciendas curaveram. VALCK.

13. Post ἀνέκωχον interpunxi monitu Porti. Μερωπιδόν,

in navium ordinibus, quando obversis in hostem prorsis procedunt, apud Schol. Thucyd. II. 90. aut aequata serie stant. De carris, hosti aequatis frontibus obiectis, τὰς ἀμάξας μετωπὸν ἐτίσας, Procop. Bel. Vand. II. 17. WESS.

CAP. CI. 2. Δημάρκτον τὸν Ἀριστ.) Nihil horum, quae Demarato tribuit Noster in seqq. sed illa duo praesertim Xerxi Demaratum facit dicentem Seneca de Benef. VI. 31. quae Regi secundum Herodotum VII. 49. obiecerat Artabanus: contra, patruum Regis Artabanum ubi tantum commemorant Plutarchus, Iustinus, alii; in istam scenam Demaratum nobis introduxit Herod. VII. 3. qui propterea Suidae dicitur (in Δημάρκτος) συμπράξας εἰς τὴν βασίλειαν τῷ Ἀρτῶ. Quae sequuntur [lin. 4.] νῦν μοι εἰ πῶς τι ἐστὶ ἐπιτεῖσθαι τὰ θύλω, aliquoties expressit Pausan. VIII. p. 679. IX. p. 768. Apud Plutarch. de Musica p. 1141. D. Pherecrates Comic. σοὶ κλύειν, ἔμοι τε λῆξαι, θυμὸς ἤδονην ἔχει. VALCK.

12. μὴ ἰόντες ἄριθμοι.) Heresbachii μὴ ἰόντες ἀριθμοί, sint innumerabiles, emendationem, [in ora latinae versionis Laur. Vallae] sive corruptelam verius, P. Leopardus Emend. VIII. 1. traduxit. Ἀριθμοί, concordēs. Ἀθηναίων ἡμῖν μὴ ἰόντων ἀριθμῶν IX. 9. Theognis, Οὐ ποτ' ἂν ἀλλήλοις ἄριθμοι οὐδὲ θύλω. Alia de hoc genere Franc. Nansius ad Nonni Paraphr. Ioan. c. XIII. vs. 157. et Barnesius in Hymn. Homeri Mercuri. vs. 521. Bern. Martini imprudentiam castigans. WESS.

CAP. CII. 2. ἀληθινῇ διαχρήσασθαι.) Satis χρησάσθαι fuerat, simili in re frequentatum, ut nuper Cel. Hensterhusius ubertim ad Callimachi Hymn. Dian. vs. 69. nisi compositi conditio eadem foret, inque Musis creberrimi. Insequens ταῦτα λέγοντα [lin. 5.] non illepide convertitur in ταῦτα ληξία, ea dicenda erunt, etc. a Cl. de Pauw; sed praeter Codicum voluntatem. Tendit vulgatum easdem in partes. WESS. — Scil. post ἀλάσεται intelligitur λῆξω τὰδε, πισθήσομαι σοι, aut aliquid simile. Sed vide paulo post adnotanda. S.

3. ταῦτα λέγοντα τὰ μὴ etc.) Omissa vocula τὰ proxima sic exhibet scripta Stobaeus p. 90. πάντως κελύεις ταῦτα λέγοντα, μὴ ψευδ. Mihi non omittenda, et sententia contracta sic videtur explenda, ac si scriberetur: ἐπειδὴ με ταῦτα λέγοντα κελύεις ἀληθινῇ χρῆσασθαι, (λῆξω,) τὰ (λῆξας) μὴ ψευδόμενός τις ὑστέρων ὑπὸ σὺ ἀλάσεται: quandoquidem his de

rebus verba facientem me iubes ad veritatem loqui, ea dicam, quae qui dixerit a te postea non arguetur mendacii. Paulo ante rogaverat, πότῃρα ἀληθῆνῃ χρῆσθαι πρὸς σὶ, ἢ ἡδονῇ; utrum ad veritatem loquar, an ad voluntatem? Cicero de Amicit. c. 25. vitium esse scribit levium hominum atque fallacium, ad voluntatem loquentium omnia, nihil ad veritatem; πρὸς χάριν, sive πρὸς ἡδονὴν λέγοντων. Euripidis est fragm. in Stobaei Tit. XIII. primum: Πότερ᾽ αἰεὶ σοὶ μαλθακὰ ψευδῆ λέγω, ἢ σκληρὰ ἀληθῆ, Φραζέ; σὴ γὰρ ἡ κρίσις. Grotius: Rigidi-ne veri, mollis an mendacii Malis loquelas, ede; nam datur optio. Difficile, quod fecisse se scribit Apollon. Tyan. Epist. 45. VALCK. — Mihi Stobaei eclogam relegenti paene fit probabile, recte ab illo descriptum hunc Herodoti locum esse, modo non post ταῦτα λέγοντα, sed ante haec verba incidendam fuisse orationem. ταῦτα λέγοντα μὴ ψευδόμενος etc. id est, haec si dixerō, non vereor ne falsi convincar. Una mihi superest dubitandi causa, leviuscula illa quidem: scil. quod in huiusmodi sententia non pronomen ταῦτα adhibiturus fuisse Herodotus videntur, sed τὰδε, haecce; quo pronomine uti solet ubi ad id refertur quod continuo subiicitur, non quod ante dictum est. Sed, quum modo dixerit ἐλέγε τὰδε, facile credi potest, nunc variandi causa ταῦτα pro τὰδε positum. Caeterum nolo dissimulare, ut vulgo in editis, sic et in nostris membr. F. iungi κελεύεις ταῦτα λέγοντα, et comma post λέγοντα poni; tum deinde in eisdem membr. F. τὰ sic cum duplici accentu scribi, quo significetur; ionico more τὰ pro communi αὐτὰ poni. S.

4. πέντα μὲν αἰεὶ ποτὶ σύντροφός ἐστι.) Comparatur Luciani Νῆγρος 12. αὐτὸς φιλοσοφία καὶ πέντα σύντροφοί ἐστι, neque immerita. Talia in eodem, Polybio, Diodoro Sic. atque aliis plurima. Συνεστὶ non displicet, artam familiaritatem exprimens. Notissima omnibus, συνεῖναι κόπῳ, εἰκαυρία συνεῖναι, γιωργία, πράγμασι etc. Ceterum αἰεὶ ποτὶ vim deprecatur. WESS. — Restituetur vox perperam eiecta αἰεὶ ποτὶ: σύντροφός ἐστίν, quod est in Stobaei Florileg. neque hoc forte reiiciendum. Graecia, naturā pauper, virtutis fuit et sapientiae gymnasium: ἀμετὴ δὲ ἱππακτός ἐστι, id est διδασκόν. Opponuntur τὸ διδασκόν, et τὸ ἐν τῇ φύσει. Epicharmi dictum est: Ἄ δὲ μελέτα φύσις; ἀγαθὰς πλεῖνὰ θεωρεῖται φίλοις. Democriti: Πλεῖν ἐξ ἀσκήσιος ἀγαθοὶ γίνονται, ἢ ἀπὸ φύσιος. Doctri-

na sed vim promovet insitam, Horatii. De Graecia quoque *ars* *tium* magistra verissimum fuit illud Theocriti. Fid. XXI. 1. Ἄ πνία, Διδάσκατε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει· Ἀντὰ τῷ μόχθῳ διδάσκαλος. Paupertas omnes artes perdocet, ubi quem attigit: Plautus Stich. 1. 3, 24. Euripidis ex Polyido, Πνία δὲ σοφίαν ἔλαχε, habet Zenobius Cent. V. Prov. 72. VALCK. — Σοφία apud Nostrum, ut fere constanter in Graecorum sermone, sunt artes liberales, doctrina, ingenii cultura. S.

16. ἢν τι γὰρ τύχῃσι ἔσται. χίλιοι) Haec personae conveniebant Demarati, atque in hac arte magistrum Herodotum decent. Quae dicentem facit Seneca de Benef. VI. 31. ferri quodam modo possunt ista: In primo statim monte Lacones obiecti dabant tibi sui experimentum; sed, quae sequuntur, illa scripta sunt incogitanter atque absurde: Tot ista gentium millia trecenti morabuntur; nisi paucos posuerit Seneca, quibus ex margine trecenti male sint substituti. VALCK.

CAP. CIII. 3. σὺ φης) Enotatum οὐ φης sectatus Valla est, Galeo plaudente; et dat profecto sententiam egregiam, quamquam vulgatā, modo interrogatione animetur, haud meliorem. Σὺ εἰς Ἑλλήν, c. 101., tum elegans hic repetitio, σὺ ὧν ἐβλήσαιο. WESS.

10. εἰ δὲ γι δίκαιος εἴκοσι εἶναι ἀντάξιον) Non convenit δίκαιον Arch. et Vind. sperniquē debuerat. Scribentis animo observabatur Iliad. Θ'. 234. Τρώων ἀνδ' ἑκατόν τε, καὶ δικοσίων τε, ἑκάστος Στήσιος ἐν πολέμῳ, haud sane contra centum ducentosque singuli pugnaturi, ἀλλ' ὡς ἀντίσταθμοι καὶ ἰσοβαρεῖς ἑκατόν καὶ διακοσίων, explicante Porphyrio Quaest. Hom. XXV. WESS. — Non ut Galeus narrat, sed in Arch. codice scribi suspicor, εἰ δὲ γι δίκαιον εἴκοσι εἶναι ἀντάξιον: quod placet. VALCK. — Fortasse, uti suspicatus Vir doctus est, sic scribere librarius in cod. Arch. voluerat debuerat: at, sicut Galeus notavit pro ἀντάξιον ibi δίκαιον scribi, sic et Wess. reperit. S.

13. ὁδὸς σὺ, quod Msstis praevis probavi, reiectum iri non opinor. WESS.

19. πλεῖνες περὶ ἓκα ἑκαστον) Praefixum numeralibus περὶ tantundem valet ac ἰγγύς et σχιδόν: in comparatione adhibentur πρὸς et παρὰ. Hic itaque scribendum putō: πλεῖνες παρὰ ἓκα ἑκαστον γινόμεθα ἢ χίλιοι, ὄντων ἐκείνων πέντε

χιλιάδων. In his etiam Herodotus Homeri sui meminerat, cuius Agamemnon in 'Ιλ. β'. vs. 126. (Εἴπερ) δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοὶ, Τρώων δ' ἄνδρα ἕκαστον ἐλοίμεθα οἰνοχοεῖν, Πολλὰ κιν δικάδεις δευόατο οἰνοχοοιο. Modestior Virgilii Iuturna Aen. XII. 235. Vix hostem alterni si congregiamur habemus. VALCK. — Quidni vero commodus particulae περὶ hic locus sit? mille erunt, qui unum circumstent. S.

20. ἰόντων κείνων πέντε χιλιάδων) Perperam post Ald. et Camerarium haec mutarunt. Numerus, docti viri verba sunt, est nimius: nam sic quingentas myriadas duxisset Xerxes: si legeretur ἰόντων ἑκὼν χιλίων, ratio constaret. At quingentas myriadas regem sub signis habuisse, infra declarabitur c. 186. WESS.

24. ἀνιμένοι δὲ ἐς τὸ ἐλευθέριον) Intactum ἐς τὸ ἐλευθέριον potuerat relinqui; quoniam istud paullo plerumque diversius est, liberalitatem spectans. Democritus in Stobaei Serm. XCII. p. 515. χρημάτων χεῖσις σὺν νόῳ χρητίζων ἐς τὸ ἐλευθέριον εἶναι, ad exercendum liberalitatem. Manceat tamen in qua depositum est sede, ob Dion. Chrysost. Or. XIV. p. 229. D. αὐτὸ δὲ τοῦτο ὅ, τί ἐστὶ τὸ ἐλευθέριον εἶναι, ἢ ὅ, τὰ τὸ δουλεῖν, οὐκ ἴσασι: et pag. seq. c. WESS.

CAP. CIV. 12. οὔτε δυοῖσι) Fluctuationes Codicum non parva. Hesychius: Δυοῖς, δυοί: quomodo Manetho III. 217. Noster l. 32. ἀνόλβιος δὲ δυοῖσι προέχει. Sibylla apud Lactantium Divin. Instit. IV. 15. καὶ ἰχθύεσσι δυοῖσιν, certe in scriptis libris. WESS.

15. Quod legitur, οἱ Ἕλληνας ἕκαστός φησι, turbat sermonis formulam, aut εἰς Ἕλλ. ἕκαστός φησι, aut οἱ - - φασὶ desiderantem. Atque huc animadversiones doctorum hominum Pavii, Abreschii, quem vide Diluc. Thucyd. p. 240., pronae inclinant. Reiskius ὦν ται Ἕλλ. ἕκαστός φησι malebat. WESS. — Φασὶ legendum puto cum Clar. Abreschio, Diluc. Thucyd. p. 240. Aliis usitata structura reperitur et apud Herod. VIII. 86. ἐγένοντο - - - μακρῶ ἀμείνωνες αὐτοὶ - - - πᾶς τις (id est ἕκαστος) προθυμωμένοι καὶ δειμαίνων εἰς ἕνα. In his, οἱ φασὶ ἕκαστος Ἕλληνας τριῶν εἶναι ἄξιος, postremum ponitur pro ἀγαθός. Xerxis magniloquentiam postea tempore egregie Susis confutavit Polydamas Thessalus, de quo Pausan. VI. [5.] p. 464. VALCK. — Quod si cum plurali οἱ iungi singularis ἕκαστος potest, haud satis video

Herodot. I. VI. P. I.

Z

quid obstat quo minus dein cum eodem *ἑκαστος* verbum singularis numeri *ᾧ* iungi possit. Itaque in constanti librorum omnium scriptura adquiescendum. *5.*

19. *διοπάτης, νόμος*) Alibi *νόμος πάντων βασιλεύς*, lib. III. 38. et *νόμος βασιλεὺς* Platoni Conviv. p. 196. c. Demarethus *διοπάτην*, *dominum*, maluit; ob aspera legis imperia et sanctionem in *τρίσαντας*, sane acrem, inf. lib. IX. 55. et 71. Conf. Nic. Cragium Rep. Lacedaem. III. p. 361. WESS.

22. *οὐκ ἰὼν φεύγειν*) In proximis, *ἀλλὰ μένοντας ἐν τῇ ταύτῃ ἐκικυρτίειν ἢ ἀπόλλυσθαι*, quid supplendum lectori relinqueretur, intellexit Valla, interpretatus: *vetans semper eos ex acie fugere, - - - sed iubens ut etc.* Similia legere se meminerat apud Ciceron. de Legib. II. c. 27. *Plato vetat, - - - sed - - - ut compleatur; nempe iubet*, quod recte subiicit P. Manucius. *Isaeus* p. 80, 44. *νόμος οὐκ ἐὰ τὸν τῆς ἐπικληρίου κύριον εἶναι, ἀλλ' ἢ τοὺς παῖδας - - - κρατεῖν τῶν χρημάτων, nempe κυλύνει.* *Demosth.* p. 143. *τῶν νόμων οὐκ ἰσχυρῶν - - -, ἀλλ' ἀνικητῶν.* In *Xenoph.* *Ἑλλ.* V. p. 320, 35. *καταδύει μὲν οὐκ εἰς - - - sed τριήρη - - ἀπλουν ποιεῖν*: subintelligi potest *εἰς*, ut in *Euripid.* *Phoen.* vs. 1233. et in his *Alexidis* apud *Stobaeum* p. 454, 40. *Οὐκ ἤξευσα καταλυστὴν τὴν μητέρα* *Πρωίτην* δι' εὐρίην: nempe *ἤξευσα.* vid. *Celeberr. Hemsterhusius* et quos citat ad *Luciani* [Contempl. c. 2.] p. 492. In *Paulinus* ex I. ad *Timoth.* *Epist.* iv, 3. *Καλονότων γαμοῖν, ἀπύχισθαι βρωμάτων*, errorem *Isidori Pelusiotae* recte corrigit *Schol.* in *Var. Lect. I. I. Wetstenii*: *οὐκ ἴσται, αἰτ, σφάλμα καλλυγροφικόν, - - - ἀλλὰ ὁρθῶς εἰς τὴν Ἀρτίδα συνήθειαν διαπεφρασμένον.* VALCK.

24. *σοὶ δὲ, εἰ φαινομαι etc.*) *Laudem Masti, Gronovius*, et *Pavius* de coniectura *σοὶ* reformans, merentur. Proxima, tot viro *Celeb.* aestus cientia, [vide *Var. Lect.*] scite *Cl. Reiskius*, *φλυπητεῖν πολλά, στήν' ἰθὺς*, fingeat, reditura ad regiam insultationem *πολλά φλυπητεῖς*, [103, 31.] *multa blateras Demarete.* Mihi novationis gravior deficit caussa; si tamen, scriberem *ἀλλὰ στήν'*: quam viam *AMA* trium Codicum munit, ex *AAAA* propagatum, usus praeterea in consecutione tritus voculae. *Supra* c. 16. *εἰ δὲ τοι οὕτω διδομῆται γινώσθαι, καὶ οὐκ ὅλῳ τι αὐτὸ παρατρέψαι, ἀλλ' ἥδη ἵημα ἐν κοίτῃ τῇ σῇ*, si ita tibi constitutum est, neque id revocari potest, en, vel ergo, *ad cubandum in tuo cubili pergo.* Et

lib. IX. 41. ἐπεὶ τοίνυν ὑμεῖς ἢ οὐκ ἴστε οὐδέν, ἢ οὐ τολμᾷτε λέγειν, ἀλλ' ἐγὼ ἰδίῳ, ergo ego rem proferam. Commodum haec usurpavit ac prudenter *Raphelius* in Ep. ad Rom. cap. vi, 5. ubi ἅμα et ἀλλὰ similiter conversa. WESS. — Vulgata lectio haud incommode sic intelligitur, de reliquis (sc. rebus ad Spartanos spectantibus) dehinc verba facere supersedebo. Post τοὶ δὲ olim incisa erat oratio, perincommode, quasi ad σὺν referretur ille dativus pronominis: comma istud merito *Schaeferus* abiecit. S.

CAP. CV. 1 seq. ἐς γίλῳτᾶ τε ἱερέψατο) Pro agente verbi forma stat *Gronovius*, mediā damnatā. Possem easdem concedere in partes, modo τὸ πᾶγμα, aut quid eiusce modi, adesset. In *Thucydide* VI. 35. Syracusiorum nonnulli ἐς γίλῳτᾶ ἱερέπεν τὸ πᾶγμα. *Aristophanes*, quem ibi antestatus est *Abreschius*, in Vesp. vs. 1235. καὶ ἱερέψας τὸ πᾶγμα ἱερέψας. Nihil hic simile: versus in risum rex est, sive, semet vertit, ἱερέψατο. [At quid tandem obstat quo minus ἱερέψῃ ταῦτα ex proximis intelligamus?] Ὀργὴν ποιεῖσθαι, eiusdem [*Abreschii*] indicio, *Thucydides* I. 92. WESS.

4. ἐν τῷ Δορίσκῳ τοῦτῳ) Praestat τοῦτον. Nam τοῦτῳ ad c. 59. ubi de *Dorisco*, referre non ausim. Τοῦτον ait, quippe eum hominem distinctius descripturus. WESS. — At pronomen οὗτος adiacere eodem modo eis nominibus *Herodotus* adsuevit, quibus designantur res aut personae, de quibus antea ex professo verba fecerat. Itaque hac ipsā formulā, ἐν τῷ Δορίσκῳ τοῦτῳ, remittit lectorem ad eam narrationis partem, (c. 59.) unde digressus erat ad exponendam rationem, qua numerus initus est copiarum, et ad insignienda ducum nomina, qui vel universo exercitui, vel singulis populis agminibusque praefuerunt. S.

CAP. CVI. 2. τῷ μόνῳ εἰρήνης etc.) Veretur ne nimium sit, in tanto *Megistanum* numero, *Gronovius*; eritque sine dubio, si huic uni et soli ex *Persis* munera a rege missa putaverimus: pluribus enim quotannis dona dividebat, lib. I. 135. et lib. III. 160. Soli tamen *Mascae* ex omnibus praefectis, a se patreque *Dario* isthic [in *Thracia*] constitutis. WESS.

3. ὡς ἀρίστουσι πάντων) Codicum Lectiones, quae prostant, ἀρίστη πάντων, et ἀρίστη ὄντι πάντων, sunt tantum interpretamenta phrasios *Herodoteae* ἀρίστουσι πάντων, qua

Sophanes dicitur ἀριστεύσας Ἀθηναίων IX. 73. VALCK.

7. καὶ τῷ Ἑλλησπόντῳ παντ.) Quod habet Med., non displiceret, si darent et alii Codices, τοῦ Ἑλλησπόντου πανταχῇ. Praeter alia plurima, οὐδαμῶθι πάσης τῆς Εὐρώπης legitur VII. 126. μηδαμοῦ sic adhibetur Platoni Leg. XII. p. 958. D. Περὶ τελευτήσαντας - - ὅσα προσήκει τελεῖσθαι, τοὺς ἐξηγητὰς γίνεσθαι κυρίου Φράζοντα· θήκας δ' εἶναι τῶν χωρίων, ὅποσα μὲν ἰργάσιμα, μηδαμοῦ. Interserta litera Plato mendā poterit liberari, si scribatur: γίνεσθαι κυρίου Φράζιν· τὰς θήκας δ' εἶναι etc. vetat ex agro culto, eove qui coli possit, ullam partem sumi sepulcro, Cicero de Leg. II. 27. VALCK. — Veterem scripturam in contextu tenuerat Gronov. sed in Notis alteram commendavit. S.

11. ἰδυάσθσαν ἐξελίξιν) Verbi forma Herodotea est lib. II. 19. et 43. Habet et Sophocles Oed. Tyr. vs. 1235. σ' ἄλκιος Φίειν, τάλας, Σὺ' ἰδυάσθσαν ἐς τοσόνδε; WESS.

CAP. CVII. 3 seqq. εἰ μὴ Βόγην μοῦνον etc.) Bogen eiusque pervicax constantia a multis memoratur. Plutarch. in Cimon. p. 482. E. Βούτην, Pausanias lib. VIII. p. 614. Βοῆ, Polyaeus VII. 24. Βόργην (quae Nob. Palmerii observatio) adpellant; omnes corrupti, et hinc adiuvandi. Res ipsa anno Olymp. LXXVII, 3. apud Diodor. lib. XI. 60. usu venit. WESS. — Palmerius ad h. l. „Plutarchus, ait, in Cimone (p. 482. E.) Βούτην vocat; Pausanias (VIII. p. 614, extr.) Βοῆ. Polyaeus (p. 655.) Βόργην.“ Factum memorabile, quo Bogen inclaruit, attigerunt Plutarch. et Polyaeus. Illum Plutarch. scribit, ἀπογόντα τὰ πράγματα, τῇ πόλει πῦρ ἐνέειναι, καὶ συνδιφθεῖραι μετὰ τῶν Οἰλών καὶ τῶν χρημάτων ἑαυτὸν. Iuxta Herod. fecit illud Bogen, ὡς οὐδὲν ἔτι Φορβῆς ἐνὴν ἐν τῷ ταίχῃ: et in epigramm. apud Plutarch. et Aeschinem c. Ctesiph. p. 80. Persis dicuntur Athenienses ἐκ' Ἡϊένι, Στρυμόνος ἀμφὶ ῥοάς, Λιμόν τ' αἰθῶνα κρυερὸν τ' ἐπάγοντες Ἀρηα. Nostro de Boge narratis simillima exempla praebet. vetus etiam historia plurima; Diodorus Sic. XVI. 45. XVII. 28. XVIII. 22. Phocensium ex desperatione rabies narrata Pausaniae X. [c. 1.] p. 800. Plutarcho T. II. p. 244. c. Polyaeo p. 821. Comparari poterit cum illa Abydenorum apud Livium XXXI. c. 17. Plura dabit Is. Casaubon. in Athen. XII. c. 7. [Animadv. T. VI. nuperae edit. p. 419 seqq.] VALCK.

CAP. CVIII. 9. Μεσαμβρία) Eiusdem nominis, sed alius situs Mesambria, Ponto in ultimis Thraciae finibus contermina lib. IV. 93. VI. 33. *Strymam*, ex *Heraclide* aut *Philostephano*, insulam *Harpocratio* perhibet, Thasiolorum coloniam: quod non capio, si Lissus sive Lissus amnis Mesambriam et Strymam raserit et mediam utramque transierit: an insula contra urbem fuit posita eiusdem nominis? [Potuit fluvius in duos alveos esse divisus, quorum alter Strymam oppidum circumfluxerit.] Litis, qua de Harpocratio, Thasiolorum et Maronitarum de Strymae possessione, meminit *Philippus* Epist. ad Athenienses apud *Demosthen.* p. 94. [Vol. I. ed. Reisk. p. 163.] WESS.

11. οὐκ ἀντίσχει) Quis recusaret Herodoteum? *Amnem* Melanem οὐκ ἀντισχόντα - - τὸ ῥέθρον, ἀλλ' ἐπιλαπόντα, memoravit c. 58. Sequetur *Apidanus*, οὐδὲ οὗτος ἀντίσχει c. 196. De Scamandro *Eustath.* οὐκ ἀντίσχει τὸ ὕδωρ, ad *Dionys.* vs. 538. Regio *Gallaica*, [lin. 13.] quae postea *Briantica*, non alia, iudicio *Glareani* et *Ortelii*, ac *Livii* XXXVIII. 41. *campus Priaticus*, sive *Prianticus*: nam *Priantae* sunt *Plinio* lib. IV. 11. *Hist. Nat.* et *Solino*, ad quem *clar. Salmasius* pag. 112. WESS.

11. οὐκ ἀντίσχει το ὕδωρ παρέχων) Recte, ni fallor, corrigit *Reiskius*: οὐκ ἀντίσχει τὸ ὕδωρ παρέχων τῷ ἔρξῳ στρατῷ. De *Apidano* VII. 196. οὐδὲ οὗτος ἀντίσχει εἰ μὴ *Φλαύρας*. Qua hic structura, eadem II. c. 157. *Azotus* diutissime πολιορκουμένη ἀντίσχει. *Potidaeatae* *Thucyd.* II. 70. οὐκ ἔτι ἰδύναντο πολιορκούμενοι ἀντίχειν: idem esset, τῇ πολιορκίᾳ ἀντίχειν, ut II. 50. In proximis *Brianticam* [lin. 13.] viri docti compararunt cum *Priatico* campo apud *Livium*, ubi iter describit exercitus Romani, a Chersoneso redeuntis per Thraciam maritimam, lib. XXXVIII. c. 41. VALCK.

[14. καὶ αὕτη Κικόνων. Conf. c. 59. 13. et cap. 110, 2. S.]

CAP. CIX. 6. Βιστονίδα) *Steph. Byz.* de voce, τὸ θηλυκὸν, Βιστονίς ἐκτίταται δὲ καὶ λέγεται Βιστωνίς: cuius observationem damnat *Berkelius*, Βιστονίδα ob Βιστονας seq. capitis praeferens. Favent scripti libri, et *Ptolemaeus* *Geograph.* lib. III. 11. tum *Schol. Apollon. Rh.* II. 706. et *Strabo* VII. fin. quibus Βιστονίς λίμνη. [cf. c. 110, 2.] *Amnem Nestum* [lin. 9.] solus *Arch. Μέστων* vocat, non sine exemplo; nam-

que in numis ΜΕΣΤΟΣ et Msstis Plinii, Solini et Martiani, teste Salmasio ad Solin. p. 112. Verior Nesti titulus, rediturus c. 126. Pertinet huc Cl. Schurzfleischii notatio ad Diodori Fragmenta T. II. p. 642. WESS.

15. Πίστυρος) Proxime adpropinquat ad Stephani Byz. Πίστιρον, ὑπὸ ῥιον Θράκης, sive potius, ut in Βίστιρος scribit, Πίστιρος. Vocabulum idem, Macedonum ore et sono tantum discrepans. Mox vir eruditus τὰς παραθαλάσσιαις τε καὶ ἡπειρώτιδας corrigebat, me iudice sine necessitate. WESS. — Corruptum esse nomen Πίστυρος, scriptumque oportuisse Τόπιρις suspicatus erat Larcher, provocans ad Antonini Itinerar. p. 321. et Plin. Hist. Nat. IV. xi. 18. tum ad Ptolem. et Procop. qui partim ad Plin. partim ad Antonin. a viris doctis citantur. S.

CAP. CXI. 5. νιφάσι) Scholion olet χιόνι. In Poëta νιφάδες χιόνος, ἑντὶλῶς dictae, quae νιφάδες aliis tantum, apud Eustath. ad Iliad. M'. p. 904, 58. [p. 865, 6. ed. Bas.] Oraculum Bacchi in Thraciae ora [lin. 6.] Euripides spectat Hecub. vs. 1267. ὁ Θρηξὶ μάντις ἐπὶ Διόνυσος τὰδε, ubi Critici illud circa Pangaeum aut Haemum locant, sibi in ceteris minime constantes. Aristoteles Θανμ. p. 577. Ed. Erasm. in Bisaltis templum Bacchi spectabile habet. WESS.

7. Βησσολ) Soli Arch. Βησσολ, consensu Strabonis, Ap-
piani, Ptolemaei que utenti. Dioni Cassio Βησσολ lib. XLVII. p. 508. cum Cl. Reimari observatis; Hippocrati Βησσικῇ, nisi fallat Galenus in Glossis, τῇ ἀπὸ Βησσῶν ἐν Θράκη. Anceps itaque scriptio et electio. Non displicet ἡ χιόνος antistes. Hesychius Χιόνος, προφητεύοντες. WESS.

7 seq. Βησσολ δι τῶν Σατρίων εἰσὶ οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱεροῦ) E Satris Bessi dicuntur. Haec mirifice nuper a viro fuisse doctissimo conversa liquet ex actis Erudit. Lips. A. 1760. p. 221. [Locum istum Gronovius sic convertit: Ex Satris qui in illo templo vaticinantur, sunt Bessi; quam versionem intactam Wesselingius reliquit.] Satras, celsorum montium incolae, solos inter Thraces ad suam usque aetatem frui dixerat libertate. Meminit Thucyd. II. 96. τῶν ὀρεσιῶν Θρακῶν τῶν αὐτονόμων οἱ Δίῳ καλεῖνται. Plinii Diobessos, gentem esse mixtam ex Diis et Bessis, Ortelius iam fuerat suspicatus. De Satris Herodotus, οὗτοι, αἰτ, οἱ τοῦ Διονύσου τὸ μαντήσιον ἐκτελεῖντο: in quibus e praecedenti vocem οἱ natam, atque ut inu-

tilem delendam censeo. Ex Satris Bessi quomodo dicuntur *οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱεροῦ*, *templi prophetae*? an ut *antistites sacrorum sive templi*? Mihi tamen, fateor, illud valde videtur insolens; sed insolita sectatur *Herodotus*; atque in illorum illud forte classem referre maluerint viri docti, quam corrigere, *οἱ προφητεύοντες τοῦ Θεοῦ*, *Dei*, vel *divinae mentis interpretes*. Nusquam memini me legere *προφητεύοντας ἱεροῦ*, vel *μαντείου*, vel simile quid; saepenumero memorantur *προφῆται* τῶν Θεῶν· τῶν Μουσῶν· τῆς ἀληθείας· etc. *Paternae mentis interpretes*, *Διὸς προφήτης* ἰστί *Λοξίας πατρός*, secundum *Aeschyl.* *Eumen.* vs. 19. namque *Ζεὺς ἱγκαθίει Λοξία θεσπίσματα*, ut idem alibi scripsit. Prope *Herodoteum* accederet illud *Xythi* in *Euripidis Ione* vs. 413. *τίς προφητεύει Θεοῦ*; ad istam sic respondet quaestionem puer aedituus, ut *Principes Delphorum*, sorte lecti, *Δελφῶν ἀριστῆις*, οὓς ἐκλήρωσεν πάλος, fuisse videantur *οἱ προφητεύοντες τοῦ Θεοῦ*: ut hic inter *Satras* praestantissimi *Bessi* dicerentur *οἱ προφητεύοντες τοῦ Θεοῦ*, qui *Dei* nempe responsa, per mulierem, ut *Delphis*, edita fatidicam, interpretarentur. [*et scripto consignata traderent consultantibus.*] *Οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται* ubi habentur apud *Lucian.* *T. I.* p. 390. [*Dial. Mort. XIII.* 1.] iudice *Hemsterhusio*, poterat forte non deterius scripsisse ὁ τῶν Ἀμμωνίων προφήτης. Conf. *Wesselingius* ad *Diod.* *T. II.* p. 199. [ad lib. XVII. c. 51.] Quin *Delphis* etiam *templi* fuit *antistes*, eximie sic dictus *Livio XXIII.* xi. ὁ προφήτης *Herodoto VIII.* 36. πάντες οἱ Δελφοὶ ἐξέλιπον τὴν πόλιν, πλὴν ἐξήκοντα ἀνδρῶν, καὶ τοῦ προφήτου - - - ὃ οὖνομα ἦν Ἀκήρατος, c. 37. Talis etiam praeter reliquos *χαμαιεύνας* insignis honore fuit in *Dodonaeo* sacrario, quem *Θεοπρωτὸν ἄνδρα ἐν Δωδωνῇ* vocat *Maximus Tyr.* *XIV.* 1. Hunc designatum suspicor in oraculis, quae *Demosthenes* nobis custodivit in *Orat.* c. *Mid.* p. 332. [p. 531. ed. *Reisk.*] istà formulà his illic repetitā, ὁ τοῦ Διὸς σημαίνει. Quod si commentum illud non placet, doctis multo minus forsan adprobarem, quod mihi venit olim in mentem, scriptum hic primitus, *οἱ προστατιύοντες τοῦ ἱεροῦ*: ut *Satrae* et *oraculum tenere*, vel possidere, *Bessi* dicerentur *templum tueri*, sive rebus sacris administrandis esse praefecti. *Elei προϊστάμενοι τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἱεροῦ* dicuntur *Xenophonti* *Ἑλλ.* III. p. 288, 32. cui in eundem sensum *προστατιύν* frequenta-

tur; illinc ortum *πεδοκρίλα* ex Msttis restitui debuerat Thucydidi II. [c. 80.] p. 149, 24.; quem enim alium in finem tanta cura Codices exiguntur scripti, nisi ut, in his saltem libris, depravata redintegrentur, aut certe sincera revocentur? VALCK. — Quidni vero τῶν Σαυρίων εἰσι οἱ προσηύοντες τοῦ ἱεροῦ, plane intelligerentur οἱ προφῆται ἄντες (scil. τοῦ θεοῦ, vel τῶν χρησµῶν) ἐν τῷ τῶν Σαυρίων ἱερῷ? aut οἱ τῶν Σαυρίων προφῆται ἐν τούτῳ τῷ ἱερῷ? S.

CAP. CXII. 1. τὴν εἰρηµένην) χώραν, vocem hīc necessariam, lectam Vallae, praebet Arch. [De vocah., quo commodè carere possumus, vide Var. Lect. et conf. c. 115, 3 seq.] Mox ταῖχαι τὰ Πιέρων, castella sunt Pierum, non muri. Proxima, [lin. 3.] τῶν καὶ ἐνὶ Φάργης ἐστὶ οὐνομα, sic recte Gronov. restituit ex coniectura Leopardi, aliorumque, quantumvis nihil ille diversae scriptionis ex membrana veteri enotasset Florentiae. Non, ut vulgabatur, sed legit in suo Codice Valla, τῶν καὶ ἐνὶ Νιφράγης, syllabā male repetitā. VALCK. — Laudo τῶν καὶ ἐνὶ Φάργης, nixum olim doctissimorum hominum coniecturis, nunc schedarum certa fide. WESS.

CAP. CXIII. 6. ἡ περὶ τὸ Πάγγαιον) Non plane alienum ἡ παρὰ τὸ Πάγγ. quemadmodum Steph. Byz. legit, ut regio monti Pangaeo accubans describatur. Obnituntur tamen omnes Codd. et Eustathius. Ἐκαλεῖτο Φυλλίς Grammaticus ille scribere voluit, uti olim et nunc Herodotus. WESS. — De Boge (lin. 4. memorato) dictum est cap. 107. Quod apud Steph. Byz. παρὰ τὸ Πάγγ. legitur, librarii aut Editorum errori debetur: praepositioni παρὰ nullus, si quid video, hic locus est. S.

9. ἐς τὸν οἱ Μάγοι etc.) In Strymonem, ad amnem placandum: tale ἀποσφάζουσι τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ ἄγγιος lib. IV. 62. Simili ex superstitione Tiridates equum placando amni Euphrati adornavit in Taciti Ann. VI. 37. cui egregiam lucem hinc Casaubon. ad Strabon. XV. p. 1065. [ad p. 732. d. suae edit.] adpersit. WESS.

CAP. CXIV. 3. Scriptura ex Arch. edita, Ἐνία Ὀδοῖσι τῇσι Ἠδονῶν, veritate commendatur. WESS. — Vide tamen Var. Lect. Eodem in loco deinde Amphipolin urbem in utraque Strymonis ripa fuisse conditam, quum aliunde, tum praesertim ex Thucyd. IV. 102. notum.

Quod hic adicitur, *ἐπορεύοντο κατὰ τὰς γέφυρας*, id parum commode vulgo iere ad pontes reddunt; sicut et Larcher, *ils marcherent vers les ponts*. Oportebat, *per pontes fecerunt iter*; quibus nimirum iam ante iungi Strymonem Xerxes iusserat, cap. 25 extr. S.

8. *Περσικὸν δὲ τὸ ζῶντας κατορύττειν*) Fide Medic. cui paria duo alii faciunt, haec expunguntur. Quid tum vero continuo nexis fiet? an et illa eradenda? Non puto. Firmatur barbara superstitio facto Amestris, a Plutarcho Superst. p. 171. n. advocato, ubi duodecim τῷ ᾧ ἄρῃ regina defodit. Persicum autem fuisse, exempla Cambysis III. 35. et aliorum apud Brisson. Regn. Pers. II. p. 218. testificantur, tum Aristides T. II. p. 414. ἢ ζῶντες ἂν κατορύττεισθε περσιστί; an vivi more Persico defodiendi? Morem ipsum admirabili consecutione ab Abrahami exemplo filium primogenitum offerendi arcessit Th. Hyde Rel. Pers. c. 2.; processisse enim Persas ad offerendum quemvis filiam aut hominem: idque non semper filium aut filiam comburendo, sed et defodiendo in terra aut demergendo in aquis. Haud vidi magis. WESS.

CAP. CXV. 6. *Στάγειρον πόλιν Ἑλλάδα*) Vicum in Dionis Chrysost. Or. XLVII. p. 525. A. τὰ δὲ Στάγειρα κώμη τῆς Ὀλυμπίας ἦν, ex quodam contemptu. Στάγειρα numero multitudinis praefert Stephan., Στάγειρον agnoscens in Βίστιρος. Plura Io. Nunnesius ad Aristotelis vitam, a se publicatam. WESS. — Paulo ante, in Πετιδηίου (ubi quispiam fortasse Ποσειδ. desideraverit) nil mutant libri. Conf. Etymolog. M. p. 684. 25. S.

CAP. CXVI. 2 seq. *Ξεινὴν τε ὁ Πέρσης - - προσῆπε*) ὁ Ξέρξης, ut Valla, legit Arch. Non Acanthiis ille praecepit, ut sibi ξένη praeberent; sed, quos honore voluit dignari, ἐστῆτι donavit Acanthios Μυδικῇ, atque in amicorum iussit hospitumque numerum referri; id hic dicitur, ξεινὴν τοῖσι Ἀκανθίοις προῖπει: Abderitanis ξεινὴν συνθέμενος, VIII. 120. De utroque more regio Barn. egit Brisson. de Regn. Pers. I. p. 127. 139. Proxima [lin. 4 seq.] ἐπαινέει τε, ὁρίων καὶ τοὺς προθύμους ἰόντας ἐς τὸν πόλεμον, καὶ τὸ ἔργον ἀκούων ἤδη γεγόμενον: sic exhibent Arch. et Valla: vellem praeterca dedissent, ὁρίων αὐτοὺς προθύμους. VALCK. — Vide Var. Lect. Formulā ξεινὴν προσῆπει, praesertim si cap. 119, 3. et c. 120, 9. contuleris, intelliges puto non id significari

quod ex *Valckenarii* sententia *Wesselingius* in latina versione posuit, *Acanthiis ius hospitii obtulit*; sed quod *Valla* posuerat, *praecepit Acanthiis ut hospitalitatem exhiberent*. Aliud est *ξινὴν τοῖς συνιέντοισι*, VIII. 120, 3. S.

CAP. CXVII. 4. *μύκρον ὄντα Περίον*) Attigit *Tzetzes* Chil. I. vs. 918. Ὡς ἐπιστάτης ἢ σφοδρὸς Βουβάρης ὁ Σατράπης, καὶ Ἀρταχάδης σὺν αὐτῷ παντάπαχως μεγάλῃ. vid. *Herod.* VII. 21. Quatuor cubitorum apud Graecos iusta hominis censebatur statura. Ad *Aristoph.* Ran. vs. 1046. γιγαντοὺς καὶ τετραπῆχας, *Casaubonum* [Not. ad *Sueton.* III. 68.] citant *Küster.* et *Spanhemius.* Modum excedebant *παντάπαχως*: *Olearius* vid. in *Philostr.* Vit. Apoll. II. 4. Gigantum cadavera *δυναπῆχη* dicuntur inventa *Pausan.* I. [35.] p. 86 seq. qui de *Scotussaeo Polydamante*, ut mortalium post heroeas maximae staturae, agit lib. VI. [c. 5.] p. 463. VALCK.

9. τῷ Ἀρταχάη θύοντι) *Tumulum Artachaeae*, τὸν Ἀρταχάου καλούμενον τάφον, ad *Acanthiorum* isthmum locat *Aelian.* Animal. Hist. lib. XIII. 20. subdens, ἴθα τοι καὶ ἡ τοῦ Παρσίου φαίνεται διατομή, ἡ δὲ διατὰ μὲν τὸν Ἄθω, valde vitiosa. Is. *Vossius* ad *Melam* II. 2. manum illis medicam negare noluit, sed qua erroris reus *Aelianus*. Sana erunt ἴθα τοι ἡ τοῦ Πέρσου, sic et *Cl. Gronovius*; *Quint.* διατομή, ἡ δὲ διατὰ μὲν τὸν Ἄθω. *Cl. Valckenarii* non discrepat opinatio ad c. 21. WESS.

CAP. CXVIII. 1 seq. Οἱ δὲ ὑποδύμενοι etc.) Haec ubi leguntur in *Athen.* IV. p. 146. A. in formas pleraque vulgares conversa, prostat ἐς πᾶν κακὸν ἀφικνέτο, pro ἐς πᾶν κακοῦ ἀπικνέτο. Utrumque dicebatur; et, omissa voce κακόν, vel κακοῦ, ἐς πᾶν ἰδοῖν, aut ἀφικνέσθαι. *Xenoph.* Ἑλλ. VI. pag. 340. 13. ἐς πᾶν ἀφικνέτο βασιλεὺς, in extremum Rex fuit adductus discrimen. *Demosth.* contr. Conon. p. 690, 22. οὐ -- Φαῦλας λαβὼν πλεῖστας, ἀλλ' ἐς πᾶν ἰδὼν διὰ τὴν ἔβριν καὶ τὴν ἀσέλγειαν τὴν τούτων: aderat in scripto cod. supplementum, ἐς πᾶν κακὸν ἰδὼν. *Demosthenem* imitatus *Lacedaemonios* ait *Aristides* ἐς πᾶν ἰδοῖν in *Cimone*, T. III. p. 257. ubi *Schol. Ms.* ἀπὸ τοῦ περὶ παντὸς κινδυνεύει --- λέγει δὲ κινδύνου. Plene loquitur *Pausanias* VII. pag. 552. ἀφικνέτο ἐς πᾶν ὁ Μενελίδας κινδύνου: et pag. 16., Προλαμῖος ἐς πᾶν ἀφικόμενος κινδύνου: sic scribendum omisso articulo, quem

non admittit ista Pausaniae frequentata loquendi forma. VALCK. — Vitiosa erat scriptura in Athenaei loco cit. olim edita: duo codices longe omnium probatissimi, quibus in nupera editione uti nobis licuit, ἐς πᾶν κακὸν δέδωκε, prorsus uti in Herodoteis legitur libris. Vide Animadvers. in Athen. T. II. p. 479. S.

4 seqq. ἔκον γε Θασίοις ὑπὲρ τῶν etc.) In his explicandis et vertendis errabatur. Publice a Thasiis Antipater, Orgis filius, lectus fuit, ut inpenas pro suis in continente urbibus in coenam faceret; quarum e rationibus adparuit, insumpta fuisse quadringenta argenti talenta; haec sunt τάλαντα ἀργυρίου τετρακομῖνα, uti bene Cl. Pauw et Abresch. Hoc volunt Athenaei verba, ἔκον Θασίοις - - Ἀντίπατρος τῶν ἀστών (δόκιμος) ἀνὴρ ἰθακᾶννης: ubi [vel, quandoquidem] pro Thasiis - - Antipater, vir inter cives probatus, expendit. Non itaque suo Antipater, sed publico civitatis nomine illa erogavit talenta. Factitarunt idem aliis in urbibus ad eam rem designati, sive οἱ ἐπισημῶτις ἀπιδίκνυσαν τὸν λόγον, expensi tabulas exhibuerunt. Antipater autem, τῶν ἀστών ἀνὴρ δόκιμος in Aldo et ex recta Pavii sententia; male enim comma post se ostentabat. Quae adduntur ad praeclari viri laudes, [ὁμοῖα τῷ μάλιστα] illustrata dedimus lib. II. 57. WESS.

6. ἀραιγμένους τῶν ἀστών) Ex civibus ille quidem erat delectus; neque tamen ista, sed haec iungenda sunt, τῶν ἀστών ἀνὴρ δόκιμος ὁμοῖα τῷ μάλιστα, ut c. 141., τῶν Δελφῶν ἀνὴρ δόκ. ὁ. τ. μ., quam Bossio non satis intellectam formulam explicuit Hemsterhusius. [Perperam h. l. olim post ἀραιγ. τῶν ἀστών incisa erat oratio.] A civibus erat Antipater ἡρημένος, electus, ad huius rei procurationem; non enim haec ἀρχή, sed erat ἐπιμελειά τις καὶ διακονία: quae distinguuntur ab Aeschine contr. Ctesiph. p. 55, 34. Pro more itaque postea τὸν λόγον ἀσίδους τῶν δαπανημάτων, vel ἀπτελογίστα. Secundum Herod. in coenam 400. talenta, pro lato expensi codice, demonstravit insumpta, ἀπιδέξαι - - τετρακομῖνα, id est δαπανημένα: atque adeo tantum pecuniae ex aerario ἰθακᾶννησι, quod in his enarrandis usurpat Athenaeus; qui recte alibi [lib. II. cap. 12. nuperae edit.] τολῶν, αἰτῶν τὸ δαπανῆν καὶ πολυτελεῖς, οἱ πολλὰ ἀναλίσκουσι καὶ οὐτελεῖς, οἱ ὀλίγα. VALCK.

CAP. CXIX. 7. κτήνη σιτεύουσιν) Ionismus,

optime agnitus a Galeo, postulabat restitutum. Servat eundem in hac vicinia ἔχσκον πόνον, et οὕτω ἀπελαύνισκον. Durat alibi; crebrior, si librariis placuisset, futurus. WESS. — Στετεύσκον si forte prae buisset membrana Flor. ambizioso verborum tractu commendasset Gronovius: cur oblatum non recepit ex Arch.? In Vallae Latinis relinqui non debebat cortibus: dederat is fortasse, pro ἔν τι οἰκῆμασι καὶ λάκκοις, [lin. 9.] in cratibus et in vivariis. Oves textis cratibus claudabant; aves alebant in aviariis vel caveis, ἐν οἰκίσκοις: sic caveae multo frequentius vocantur quam οἰκήματα. ἐν οἰκίσκῳ forte scripserant Diodorus Sic. T. I. p. 603, 73. et Plutarch. T. II. p. 516. D. Ex marg. Steph. paulo post [lin. 11.] reciperem κρητῆρας ἐποιούντα. Athenaeus IV. p. 146. B. ἐκπώματα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ καὶ κρητῆρας παρτίθοντο: his proxima [apud eundem Athen.] corrigenda sunt, ut coniecit Casaub. καὶ ταῦτα μὲν τὰ τοῦ δειπνοῦ· εἰ δὲ Εἰζῆς δις ἐστινέτο, μεταλαμβάνων καὶ ἀριστον, ἀνάσταται ἀν ἐγγύθειαν αἱ πόλεις: quibus contraxit Herodoteum [cap. 120.] Abderitanis Megacreontis dictum. VALCK. — Equidem depravato aut defecto Athenaei loco aliam adferendam medicinam putavi. Apud eundem pro vitioso ἐστινέτο, quod olim vulgabatur, recte ἐστίνέτο duo optimi codices dederunt. Postrema verba quae ex Athenaeo Valckenarius citavit, ex Nostri cap. 118, 3. mutuatus est Deipnosophista. S.

11. κρητῆρας ἐποιούντο) Valla [loco olim vulgati κρητῆρας] κρητῆρας habuit, non utique ex Codicum quorundam consensu spernendos. Vicina, [lin. 12.] interpunctione mutata in Arch. et Vind. πάντα μὲν ταῦτα τῷ τι βασ. praeter speciem nihil habent. Πάντα, superioribus nexa, reliqua mensae vasa itidem χρυσῆα τε καὶ ἀργύρεα conmonstrant. WESS.

CAP. CXX. 11. διατριβῆναι) Hesychii Διατριβῆναι, ἀπολίσθαι hoc fonte manavit. Alioqui blandiri ἐκτριβῆναι Fragm. Paris. posset. Sophocles Oed. Tyr. vs. 435. τοῦ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν κάμιον ὅστις ἐκτριβῆσεται παρ. i. e. ἀπολίσταί, perdetur, ubi recte de verbi virtute scholiastes. Synesius lib. I. Provid. pag. 108. D. ὅλως γὰρ ἐκτριβῆσέσθαι τὸ Σκυθικόν. Consequens ὁμοίως -- ἐπερίλειον [lin. 12.] Valla dedit ac si ὁμῶς foret, nactus plausum docti viri; cui meum iungerem, nisi ὁμολῶς aptissime indicaret, et hos, etsi vehementer pressos, consimiliter imperata fecisse, uti

reliquae civitates. WESS. — Vide *Var. Lect.* ad lin. 12. Verbo *ἐκτρίβειν* notione τοῦ ἀπολλύειν et διαφθεῖρειν utitur Noster VI. 37, 9. et 86, 66. Διατρίβειν eadem notione, licet caeteroquin nil obstat quo minus illo sic usum esse Herodotum credamus, vix ullibi, si unum hunc Nostri locum excipias, reperietur. Caeterum quantam apud Xerxem, splendide a se receptum, *Abderitae* gratiam inierint, memorat Noster lib. VIII. c. 120. S.

CAP. CXXI. 5. *συντομώτατον*) Hoc praestet, an *συντομώτερον*, a *Valla* expressum, non adfirmo. Xerxis exercitusque iter apud *Diodorum* XI. 5. prorsus idem. WESS.

7. *τρῖς μοῖρας* - - *δασάμενοι*) Ex *Suida* [A *Suida*] ut Herodoteum enotatum *ἰς τρεῖς μοῖρας*, etsi schedae taceant, pro legitimo fortasse aliis putabitur. Sic lib. II. 147. *ἰς δωδέκα μοῖρας δασάμενοι Αἰγυπτὸν πᾶσαν*. WESS. — Vulgatam iure praefert *Gronovius* lectioni quam *Suidas* praebet in voc. *Δασάσθαι* *ἰς τρεῖς μοῖρας* - - *δασάμενες πάντα τὸν περὶ τὸν στρατόν*. In istiusmodi locutionibus eleganter omitti praepositionem *Casaub.* docuit ad hunc *Alexidis* versum, *Τὸ δ' ἄλλο σῶμα κατατιμὼν πολλοὺς κύβους*, apud *Athen.* VII. p. 324. c. [vid. *Animadv.* in *Athen.* T. IV. p. 429. nuperae edit.] quo *L. Küster.* usus est in *Aristoph.* *Eq.* vs. 765. *Platonis* e *Timaco*, p. 35. v. *ὅλον ἐν ταῦτο μοῖρας ἑσας προσῆκας δίνεμεν*, interpretatur *Cicero*: id ipsum in ea, quae decuit, membra partitus est: *Chalcidius* convertit, totum hoc unum divisit in partes competentes; nam sic scripsisse videtur. Hic sane subit mirari in Editionis suae margine scribentem *H. Stephanum*: *Legendum videtur ἰς μοῖρας*, quamvis nec apud *Proclum* extet haec praepositio: in adnotationibus in *Platonem* ista: *Deesse videtur praepositio εἰς*, - - et tamen alios inveniri scio huius scriptoris locos huic similes ubi non habetur. Ex istis locis hic est, in *Critia* p. 115. E. *τὴν νῆσον τὴν Ἀτλαντίδα πᾶσαν δίκᾳ μέρη κατανείμας*. *Theocriteis* eam in rem mallem abstinuissent viri docti. VALCK. — Vide *Nostrum* II. 147, 7. et IV. 148, 14. cum *Var. Lect.* ad utrumque locum: et facile persuasus eris, praepositionem apud *Suidam* e scholio esse adiectam. S.

15. *Σμερδομένης*) Restituetur idem hic nomen, quod supra c. 82. praebebant Codices: illic qui dicitur *Σμερδομένης*, cur hoc in loco filius *Otanis* vocaretur *Σμερδομένης*?

VALCK. — Ex *Var. Lect.* in cap. 82, 4., collata cum scriptura quam h. l. exhibent libri, abunde intelligitur Σμερδονία, non Σμερδονία, nomen huius viri scripsisse Herodotum. Caeterum in *Var. Lect.* c. 82, 4. pro c. 122. re-
pone c. 131 extr. et ibid. pag. 115. lin. 1. pro *Ald. Vind.* oportebat *Arch. Vind. S.*

CAP. CXXII. 3. διώρυχα --- διέχουσαν δι' ἐς κόλπον) Nostrum suo more scripsisse suspicor διώρυχα---διέχουσαν etc. Semel alibi διέχουσαν posuerant librarii loco simillimo, IV. 42. διώρυχα -- τὴν ἐν τοῦ Νείλου διέχουσαν ἐς τὸν Ἀράβιον κόλπον: ubi nunc legitur ex Codicibus ἔχουσαν. Διώρυχα satis commendabunt usus Herodoti, et ad Thom. M. in Διόρυξ adnotatio Hemsterhusii, sic minuta quoque tractantis, atque isthac arte inimitabili, ut semper Leidensem Criticum agnoscas. VALCK. — διώρυχα operarum error editionem Gronov. invaserat: διώρυχα tacite reposuit Wess. ut habent superiores editi scriptique libri omnes. In διέχουσαν hic nihil variant libri: et pro ἔχουσαν, quod lib. IV. c. 42, 10. a Gronov. ex Med. receptum tenuerat Wess. et post eum alii, equidem probis ex codicibus consulto διέχουσαν revocavi, probum verbum, et peraptum utrique loco. Verbum ἔχον, ut I. 180, 12. sic iam saepius alibi apud Nostrum ita positum vidimus, ut denotet *dirigi, tendere* versus aliquod extremum. Itaque compositum διέχουσαν (quamvis aliàs longe etiam diversa notione usurpatum) percommode significare potuerit *pervenire, pertingere, pertinere* usque ad illud ipsum extremum, quo *tendebatur. S.*

4 seq. Ἀσὰ τι πόλις καὶ Πίδωρος καὶ Σίγγος καὶ Σάγγη) Urbium nomina legitima dedit Wessel. Herodotea Dissert. pag. 121. VALCK. — Πίλωρος verum oppidi nomen, sicuti sequentis Σάγγη. Utrumque apud Steph. Byz. In priore Med. et Ask. haesitant, a iusta scriptione, si iuven-tur, non alieni. Attigit urbem Cl. Wasse ad Thucyd. IV. 115., verum obscure. WESS. — Vide *Var. Lect.* In Latina vero versione nostra pro vitioso *absumto* candidus lector *adsumto* corrigit. S.

6. ἔλατ ἀπείμενος) Verbum ἀπείμενος Cl. Gronovius explicat; mihi ἀπείμενος plebeium non est, quippe Herodoteum. At gaudeat recente possessione. WESS. — ἀπεί-

μην; Gronovius, ad thema ἀείνῃς (puto) referens, nauticum illud exprimere ait velis immittere habenas. Ego, sicut simplex ἴερο IX. 78, 3. ivit significat, sic ἀνίστο abiit, profectus est, intellexi. S.

10. Σαρμύλην) Temerarium Maussaci, Ολοῦμην substituentis, coniecturam praeter Holstenium contudit H. Valesius ad Harpocratonem p. 125. Σαρμύλια Ethnicographo; ci-ves Σαρμύλιοι Thucyd. I. 65. WESS.

CAP. CXXIII. 3. ἐπὶ Καναστραίων ἀκρὴν) ἐπὶ Καναστραίων ἀκρον, ne soloeca maneret oratio, Palmerius voluit. Καναστραίων Arch. sufficit, sicuti in Thucydidis IV. 110. atque aliis: Κανά στραίων divisio vocibus Cellarius Geogr. lib. H. 13. p. 1050. advocat ex Galei editione, qui operarum error, notatus a Cl. Wasse ad eum Attici Scriptoris locum. WESS. — Nescio an Καναστραίων absque ἀκρὴν habeat Arch. quod quidem ex Var. Lect. a Wess. relata haud adparet: sicco vero pede hunc locum praeteriit Galeus. Quidquid sit, nullo incommodo ad Καναστραίων per adpositionem adiaci ἀκρὴν potuerit. S.

6. Θεράμβω) Haec Θεράμβος Steph. Byz., unde Θεράμβου Vossius ad Scylac. p. 62. Ed. Gronov., plausibili suspitione. Quod si oppidi tamen nomen Θεράμβος, Θεράμβης, Θεραμβούς pictum fuerit olim, quae Holstenii ad Ethnicographum doctrina, Θεράμβω ex Θεράμβω descendet. Quae sequitur Sane, [lim. 7.] alia est ac c. 22. WESS.

13. Σμύλια, Αἰνία) Plerasque harum urbium Stephanus excerpit; qui quoque Κρουσίς, μοῖρα τῆς Μυρδονίας ex Strabonis VII. [ubi tamen, quum defectus ille liber sub finem sit, verba ista hodie non reperiuntur:] ἀπὸ Κρουσίως, τοῦ Μύρδονος υἱοῦ. Hinc ansa Cl. Pauw suspicandi, Κρουσίην in Herodoto fuisse. Addere potuisset Κρουσίδα γῆν καλουμένην Thucyd. II. 97., et huius quidem tractus, tum maxime barbaros Κρουσαίους, βαρβάρους, Κρουσαίους καλουμένους, qui Pal-lenem olim tenuerunt, apud Dionys. Antiq. Rom. I. pag. 39. Utcunque coniectura, praesidio schedarum defecta, ceaserit, regio Crossaea et Crusaea eadem, nec discrepat Theod. Ryckii (Diss. de Primis Ital. Colon. p. 443.) opinatio. WESS.

19. Σινδόν τι πόλιν) Uter melius, Herodotus an Stephanus, urbis nomen edat, dubium: non enim apud alios

reperiri, verissime *Palmerius*. Χαλίστρην [ibid.] plures Χαλίστρας nuncupant: *Suidae* tamen Χαλίστρα πόλις. *Diodoro* T. II. p. 578. Χαλίστρον, ubi alios excitavi. [Nil variant *Herodotei* codices hactenus excussi.] Ceterum regionem Βορραϊίδα, [lin. 21.] reversuram c. 127., Βορραϊήν *Thucydides* I. 65. et *Diodorus* XII. 47. scribunt. *Herodoteum* ex Βορραϊῆος, quod incolarum nomen, formatur: unde Antiochiae Βορραϊῆος τοῦ Βορραϊῆου Διός, ab Alexandro Macedone constitutus, modo vera doceat *Libanius* Antiochici pag. 348. D.; Βορραϊῆου Διός in *Malalae Chronogr.* p. 255., corrupte. *WESS.*

CAP. CXXIV. 7. ἐπὶ ποταμὸν Ἐχιδῶρον) Quam cap. 127. tres Codices isto amnis in titulo conspirent, et *Apollodoro*, *Ptolemaeo* atque *Etymologo* Ἐχιδῶρος aut Ἐχιδῶρος adpellitur, *Is. Vossio* ad *Scylac.* p. 61., ut *Arvius* snum sibi nomen reciperet, dedi, nec improbatum iri puto. *WESS.*

CAP. CXXV. 6. θωμάζω δὲ τὸ αἶτιον) *Frigide Nostrum Aelianus* laudat, ὅλβια δὲ Ἡρόδοτος ἦδει ἱεράζων τροφήν τῇδε καὶ τῇδε κατὰ τὴν ἡδονὴν λεόντων Θρακίαν. Fuerint enim leones illi occulta quadam naturae vi, φάσει τῇ ἀπαρήνῳ, et saucē improba in camelos, quos ante non viderant, incitati; mirum-ne accidet, in hos ruisse solos, nullo nequē homine neque iumento laeso? *WESS.*

CAP. CXXVI. 4. ὅ, τι δὲ Ἀβδηρων etc.) *Aristotlem* huc spectasse *Hist. Anim.* VIII. 28., p. 254. (ubi ἐν τῷ μεταξὺ τῶν τοῦ Ἀχιλῆος καὶ τοῦ Νίσου) monuit *D. Petavius* ad *Themist. Or.* X. p. 140. A., insuper ex *Dione Chrysost. Or.* XXI. pag. 269. c. adstruens, in Europa deinceps leonum genus defecisse. Certe de Acarnania locuples testis est *Agathion*, questus in *Philostrati Vit. Herod.* c. 7. magnum sibi fortunam negasse certamen, ἐπὶ μικρῇ βόσκῃ λεόντας Ἀκαρνανίᾳ. Eidem rei *Io. Brodaeus* diligentem impendit operam, *Miscell. lib.* VIII. 15., lectu oppido dignam. Deinceps ὑπολόγιπῳ ἡπείρῳ [lin. 8.] scribatur, ἀνὲν ὑπολόγιπῳ, ad sententiam nil proderit, quamquam ultimo *Scriptor* delectatur *lib.* VI. 3. alibique. *WESS.*

CAP. CXXVII. 10. ἐκ Κρησιωναίης βίαν) Inserto articulo scribendum: ὁ ἐκ Κρησιωναίης βίαν Ἐχιδῶρος μαυρὸς οὐκ ἀντίχερσι τῇ στρατιῇ πινόμενος. Frequentius in talibus locutionibus usurpantur οὐκ ἀντίχερσι, vel οὐκ ἀπέρχεσθαι: quod

utramque legitur VII. 196., sed et οὐκ ἀντίχρησι Herodoteum est: vid. cap. 187. VALCK. — Articulum ante ἡ *Kper.* ignorant libri omnes: et haud magno incommodo abesse videtur, quum praesertim haud multo ante idem memoratus fuerit fluvius, c. 124, 7. S.

CAP. CXXVIII. 1. οὐρα τὰ Θερσαλικά) Rediit sollemnis scriptura: semper Θερσαλία, Θερσαλῖος, Θερσαλίως in Masis, Thucydide et veterum plerisque; quorum morem Cl. Wasse ad Thucyd. I. 20. docte exposuit. Eustathiana enim vocis pingendae consuetudo aliunde procedit, nec morabitur quemquam. WESS. — Capituli huius initium Eustathius attigit in Iliad. B'. p. 255. VALCK.

6. ἡ Περραιβὸς παρὰ Γόννον) Aldus ita et Mssti; etiam c. 131., editi vero c. 173. et 185. Bene μνηστέμεται τὴ Περραιβὴ Poetae Iliad. B'. 749. cogniti sunt; sed et solutae orationis usus, [caninam literam geminantis] atque ipsa gentis traditio apud Eustath. [p. 254, 12. ed. Bas.] ex Stephano, verum integriore, quam vulgo legitur. Γόννον quoque maluerunt, non Γόνον, quomodo Arch. iterumque c. 173., eodem Eustathio ad Iliad. B'. p. 335, 39. auctore. WESS.

10 seq. ἰσθαίς ἱς Σιδωνίην νῆα etc.) Semper Xerxes navem conscendisse dicitur Sidoniam, ὅπως τὴ ἐβίλοι τοιοῦτο ποιῆσαι: sic recte scribit R. pro τοι. VALCK. — ὅπως τὴ (pro ὅπως τοι) scribi oportere, docti viri Pavius et Reiskius belle viderunt. WESS.

11. ἀνιδεῖς σημήιον) Haec voculam videntur requirere, quae nectantur cum antecedentibus: ἀνιδεῖς δὲ σημήιον καὶ τοῖσι ἄλλοις ἀνάγεσθαι. VALCK. — Nempe, quum ante ἰσθαίς nonnisi nudo inciso distincta oratio esset, videbatur ἰσθαίς ad superius προῖσι referri: adeoque deinde requirebatur conjunctiva particula, quam quidem post ἀνιδεῖς ignorant libri omnes. Recte Schaeferus ante ἰσθαίς paulo maiorem distinctionem, qualem et noster cod. F. agnoscit, posuit: atque ita commode procedit oratio; neque opus fuit δὲ particula, quam post ἰσθαίς idem Schaefer. ex Arch. adscivit. Asyndeton amat Scriptor noster, quae magis animetur oratio: et credere fas est, coniunctionem illam in Arch. ex scholio (qualia multa ille codex habet) esse adiectam. S.

[15 seq. εἶπετο εἰ τὸν ποταμὸν etc.) Quid spectans interrogaverit hoc Xerxes , cap. 130. declaratur. S.]

CAP. CXXIX. 1 seqq. Τὴν δὲ Θεσσαλίην λόγος ἐστὶ etc.) Strabo IX. p. 658. A. [p. 430. ed. Cas.] τὸ παλαιὸν καὶ ἰσχυρὸν μάλιστα, ὡς λόγος, τὸ πιδίον --- ὑπὸ δὲ σισμῶν βήματος γινεσθαι μένου, καὶ τὴν Ὀσσα ἀποσχιζόντες ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου, διεξίπαισι ταύτη πρὸς θάλασσαν ὁ Πηνειός. Concinnunt ista Herodoteis, de quibus pauca quaedam excerpit Eustath. in Iliad. B. p. 255. [pag. 337. ed. Rom.] Herodoto quoque ἔργον εἶσε σισμοῦ videbatur ἢ διάστασις τῶν οὐρίων : et Thessaliam σισμῶν dicuntur ἀναπτύξαντες Philostrato Icon. II. pag. 835. f. qui picturam nobis exhibet p. 831. Neptuni ἱεῖοντες τῇ τρωαίῃ καὶ ὄρη : nam , quum Thessaliam scopulis inclusa teneret Peneque stagnante palus, et mersa negarent Arva coli, trifida Neptunus, cuspide montes Impulit adversos: tum forti saucius ictu Dissiluit gelido vertex Ossaens Olympo: Claudian, de Raptu Pr. II. vs. 179. Secundum alios discessit Olympo Herculeas gravis Ossa manu; et Diodor. Sic. IV. c. 18. Egisse hac de re videtur in libro nono Philippicorum Theopompus. VALCK. 4. τὸ, τε Πήλιον οὐρος) Qui celebratissimum montem Πήλιον dixerit, quaerere abnuo. Nostro Πήλιον lib. IV. 179., Homero, Straboni, Virgilio, Horatio aliisque audit. Iustum porro habendum ἀποκλήσι, vice ἀποκλησί, Ionum ore tritissimi. WESS.

9 seqq. ὥστι ὧν ποταμῶν etc.) Series verborum, qualis Arch. et Ask., non displicet; ἱς αὐτὴν iniuriā Med. omittit, si tamen vera omissio, nec conferentis oculi alibi posita praeterviderint. Quo fuerit id cunque modo, ad sententiam requiruntur: illa redit ad superiora, [lin. 2.] ὥστι γὰρ συνεκκλημένην πάντοθεν etc. eaque illustrat. Pro quinque autem fluviis Scholiastes Apollonii quatuor annumerat, neglecto Onochono, tertium Πανισὸν adpellans. At idem in lib. IV. vs. 132. de omnibus, in alios lapsis nomenque pristinum ponentibus, τὸ δὲ αὐτὸ γίνεσθαι ἐπὶ Ὀνοχάνου, τοῦ κατὰ Θεσσαλίαν, καὶ Παρμισσοῦ καὶ Σπινχισσοῦ ὅταν γὰρ εἰς ταυτὸ συνέμεινωσι πάντες, Σπινχισσοῦ καλεῖσθαι: insulse profecto, nisi tu corruptissima atque hinc retingenda decernas. WESS.

11. Ἀπιδανού) Apidano forma reddi poterit Nostro consueti Ἡπιδανού. [nempe sic VII. 196. 12.] De istis quinque, nobilioribus Thessaliae fluviis minime proterita notan-

tur in *Critique du Diction. de M. La Martiniere* pag. 340 et seqq. VALCK.

25. Περσιδῶτα τὴν γῆν αἰεῖν) Neptuni Ἐνοσίγαιου, Σεισέχθουρος, γαίης κινήτης cognomina nemo non recordatur. Terrae motus, hiatus, fluminum et fretorum ἐκρήγματα Neptuno apud *Diodor.* XV. 49. et *Ammian.* XVII. 8. credula superstitio contribuit: hinc δοκεῖ γάρ μοι τὸ βῆξαι τὸν Ἰσθμὸν Περσιδῶτες διόσθαι, in *Philostr.* Vit. Herod. c. 6. Confer *Icones Philostrati* lib. II. 14., ubi pictura Neptuni, montes Thessaliae rumpentis. WESS.

CAP. CXXX. 5. ἀλλ' ἥδε αὖτη) Nisi viae duces exitum digito monstrarint, verius videbitur ἥδε αὖτη, nisi solas hic, de correctione Cl. *Abresch.* Diluc. *Thucyd.* pag. 605. Consequens, ex Homero propagatum, expressit *Oppian.* Halieut. II. vs. 121. Οὔρεσι τ' ἀμφοτέρωθε περιδρομος ἰερεφάτωρε. WESS.

13. ὑπόβρυχα γινέσθαι) Aldinum ὑπὸ βρυχᾶ aptavit artissime *Portus*, ὑπόβρυχα coniectans, quo nihil ex *Arch.* melius. Poeta *Odys.* E. 319. Τὸνδ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χεῖρον, i. e. ὑποβρύχιον. Veniat-ne id vocabuli ex ὑπόβρυξ, an ex ὑπόβρυχος, ab *Eustath.* disputatur p. 1538, 54.; [*Od.* p. 228, 41. ed. Bas.] mihi prior placet derivatio. WESS.

CAP. CXXXI. 5. οἱ μὲν, κεινὸι) Herodotea sunt ἰόντες τὸν χώρον κινόν, vacuum, lib. IX. 56., et χώματα χῶσαι κεινὰ, fumulos inanes, inssti ibid. c. 85. [et alibi passim.] *Hesychius*: Κεινόν, κενόν. Dictioni respondet quodammodo *Beatæ Virginis*, καὶ πλουτύντας ἐκπύπτειτε κεινούς, *Euang. Lucae* I. 55. WESS.

CAP. CXXXII. 2. Ἐνῆτες htc et c. 185. in Αἰνῆτες aut Αἰνῆτες, quemodo saepe aliis et *Codd.* quibusdam, converti necesse non est. Τῷ δ' Ἐνῆτες ἔπαυτο, *Homerus* *Iliad.* B. 749. WESS.

2 et seqq. Ἐνῆτες, Περσέβοι) Huius utriusque populi sic mihi nomina scripsisse videtur Noster ad imitationem *Homeri*, cuius est in *Il.* B. 749. τῷ δ' Ἐνῆτες ἔπαυτο, μεμπέλιμοι τε Περσέβοι, Codicum in talibus aut nulla aut certe perexigua est auctoritas. Ἐνῆτες non veniet, opinor, in controversiam, quod in *Herodoto* legitimum agnoverunt *Jo. Wass.* in *Thucyd.* p. 349. et *Io. Davis.* ad *Max. Tyr.* p. 644. [De Περσέβοις vel Περσέβοις vide ad c. 128, 8. notæ.]

[a.] Qui iuxta *Herodotum* petenti Xerxi terram et aquam dederunt novem Graeciae populi, iidem enumerantur *Diodoro* *Siculo* XI. cap. 3.; nam ibi, pro 'Ἀχαιοὶ τε καὶ Φθιώται, scribi facile posset, 'Ἀχαιοὶ οὐ καὶ Φθιώται, vel 'Ἀχαιοὶ οὐ Φθιώται, ut vocantur aliis et hic *Herodoto*; nisi consideraretur alibi tanquam diversi: vid. *Clar. Wess.* loc. cit. et T. II. p. 65. Hae novem de duodecim fuere gentibus, quae Amphictyonum concilii fuerant ab antiquis temporibus particeps: ex Ionico Doricoque genere praecipui stabant pro libertate Athenienses et Laedaemonii. Inter XII. gentes, olim τῆς Ἀμφικτυονίας consortes, ex *Theopompo* memorantur *Harporationi* tanquam diversi 'Ἀχαιοὶ, Φθιώται: nisi et illic scribendum 'Ἀχαιοὶ οὐ Φθιώται, [aut nude 'Ἀχαιοὶ Φθιώται,] ut unius illinc gentis nomen exciderit; at exciderit nomen ex *Aeschine* de *Falsa Leg.* p. 43. 22. ubi inter nomina 'Ἰωνας et Περσῶν libenter ponerebatur Ἀχαιοί: pro Περσῶν [apud eundem *Aeschinem*] scribendum Μαλαί: Μαλαί dicitur in harum quoque gentium recensione *Platani* XI. p. 815. et *Kenoph.* *Εκκ.* VI. p. 354. 54. hi plerisque sunt Μαλαί, [et Μαλαί *Nostrorum*] VAL-CK. 6) πάλαι δὲ πάλαι: Portus: ἀπὸ πάλαι praesens est, loco abisti. pro μέλλει δὲ πάλαι: quod ipsum accipere, viam evadentibus membrabilis, cur pigremur? *Ipsos* cap. 156. Habet *Scriptor* ἀπὸ πάλαι τε πάλαι ἀπὸ πάλαι. WESS. 6 sequ. τὸ δὲ πάλαι δὲ πάλαι) Iurisiurandi formula, quae se Graeci in Persarum satores et studiosos obligarunt, in *Diodoro* XI. 5, leviter discrepat; ut ibi monitum. WESS. 9. τῶν δὲ δὲ πάλαι τε πάλαι δὲ πάλαι δὲ πάλαι) Secundum *Lycurgum* p. 158. et *Diodor. Sicul.* XI. c. 29., in eam sententiam durarunt qui libertatem contra Persas tuebantur Graeci; antequam proelium inirent ad Plataeas; hoc autem temporis articulo eidem *Diodoro* lib. XI. c. 5. decretum narratur, τῶν μὲν ἑλλήνων τῶν ἑλλήνων ἑλλήνων; καὶ Περσῶν δευτέρου τοῦ δούλου, ἑλλήνων τῶν ἑλλήνων ἑλλήνων. [conf. *Polybi.* XI. 39.] Hic decretum illud iurizurando tradatur affirmasse: alteram iurizurandum, quod iurasse perhibetur ad Plataeas, *Theopompo* suspectum, illud non commemorat *Herodotus*. Huc pertinent incerti scriptoris verba, apud *Suidam* in *Δευτέρου*, ubi scribendum, ἰδὲ οὐ, pro ἰδὲ οὐ. [At, quemadmodum h. l. apud *Nostrum* in

τούτους; οὐκ ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἔτι οὐδὲν φησὶν ὅτι οἷς videtur.]
 Quandoquidem hic Herodoto et Diodoro recensiti Graeciae
 populi, praeter Thebanos, plerique omnes coacti partes
 Persarum sunt sequuti; hoc iurando ceteri praesertim ap-
 petasse videntur Thebanos, ἱερῶν Μυθιστῶν, Xenophon 'Ελλ.
 VI. [c. 5.] p. 347, 12, οἱ μὲν Ἀθηναῖοι, πόλιν, ἱερῶν τῶν γυ-
 μνῶν, ὡς τῶν Θωβαίων, τὸ λεγόμενον, δεκατιυῖναι (δὲ) πόλιν; quae
 eadem paene legatur p. 356, 14. [cap. 5. eiusdem libri.]
 ἱερῶν τῶν, τὸ πάλαι λεγόμενον, δεκατιυῖναι Θωβαίους. Atque id
 ipsum alteram illam formulam magis etiam reddit suspe-
 ctam; quod in illa iurasse perhibentur apud Lycurg. pag.
 158, 5. τὰς τὰ τοῦ βαρβαρίου προλαμῖνας (πόλιν) ἀπὸ τῶν δεκα-
 τῶν; quo spectat et Aristid. T. II. p. 82., et huius Schol.
 in Cod. Mto. Clar. Burn. p. 131. et p. 299. ubi ἔδοξεν, ἡ-
 γῶν τὰς πόλιν τὰς μυθιστῶν (imo μυθιστῶν) δεκατιυῖναι
 ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι ἱερῶν ὑστέρων καὶ Θμιστολῆς; priori loco
 Scholastes δεκατιυῖναι interpretatur τὸ δέκατον μέρος ἀνελῆ.
 Bullacum sic miror in Herodoto verbum accepisse pro deci-
 mam quēquē interficere. Romanis, ut notum est, decimari
 legiones dicebantur, resque Romanas tradentibus Graecis
 δεκατιυῖναι; [sic Dioni Cassio, locis in Reimari Indice cita-
 tis:] sed ab huius temporis Graecorum humanitate cru-
 delitas ista prorsus abhorret. Recte τὰς πόλιν δεκατιυῖναι
 apud Lycurg. H. Steph. interpretatur Thes. Ling. Gr. I. p.
 937. τὰς πόλιν πόλιν πόλιν; et hic, ad solvendam Deo Delphico
 decimam adigere. VALCK. — In huius loci Herodotei men-
 tionem incidens Creuzerus noster, Vir clarissimus, in
 Historicorum Graecorum antiquiss. Fragmentis pag. 178.
 invenit, collatis Xanthi Lydii verbis apud Strabon. lib. XII.
 p. 678. n. 2. ed. Cas. cum alio Strabonis loco lib. VI. pag.
 257. n. 1. videri posse verbum δεκατιυῖναι in isto Graecorum de-
 creto ita accipiendum, ut ipsa hominum corpora Delphico
 deo fuerint destinata; puta, qui servituti fuissent addicen-
 di ad opus faciendum in agris deo sacris; aut (quod in
 eam venerat cogitationem) deo in eam conditionem tra-
 dendis, ut ille, quid his fieri vellet, edicaret. Neque ta-
 men omnino urget hanc interpretationem Vir eruditissi-
 mus; neque ego eam utique premendam censeo. S. 1107.
 CAP. XXXIII. 4. seq. οἱ μὲν αὐτῶν τὰς πόλιν πόλιν πόλιν
 Quae rursus defini posse videtur a scriptori, des. Essais de Crit.

p. 631, quodque fecisse suspicatur Spartanos, id Atheniensibus attribuendum vel ex Herod. liquet, et Suida in Ἀθήναι καὶ Ἀγρ. Conf. Brisson. Regn. Pers. III. p. 413. Apud Herod., qui dixerat Ἀθήναι καὶ Σπάρτην, οἱ μὲν αὐτῶν sunt Athenienses, οἱ δὲ, Spartani: sic l. c. 56. et alibi: sed et in his saepe fuit peccatum. [Nec vero constanter, uti hoc quidem in loco, formula οἱ μὲν ad eos qui priores nominati sunt, et οἱ δὲ ad posteriores refertur: sed haud raro etiam optimi Scriptores vice versa utuntur.] Atheniensium erat τὸ βαράθρον: de quo I. Meurs. Att. Lect. I. c. 25. In barathrum morti damnatos saepe praecipitabant: εἰς τὸ βάραθρον ἔβαλλον dixerunt Alexis Athen. VII. p. 303. A. Plato Gorg. p. 516. E. Aristoph. Eq. vs. 1359. ubi Schol. B. τόπος - - - βαθὺς ὅπου καὶ τοὺς Δαρίον πρόσβις ἔβαλον: quos Herodoto dicuntur εἰς τὸ βαρ. ἔβαλέντες, conf. Thucyd. II. 67. VALCK. 9. οὐκ ἔχοντες) In communi Atheniensium Pausanias adsentitur, privatim vero poenas Miltiaden luisse, in Ἀθήναις δὲ οὐκ ἔχοντες καὶ εἰς ἐνὸς οἴκου ἀνδρὸς κατασκήψαι Μιλτιάδου, quoniam is civibus auctor fuerat, ut legati violarentur atque in barathrum devolverentur, lib. III. c. 12. WESS.

CAP. CXXXIV. 4. εἰρήνη καὶ ἀπόγονοι, Ταλθυβιάδαι) De Talthybiadis bene a Gronovio dicta non retracto; quam quam γὰρ εἰς δίδονται [lin. 6.] ex scriptis malim. WESS. — Monuerat Gronov. non necessario requiri post τὰ δίδοναι nomen Ταλθυβίου: quod illi quidem ultra concedimus, sed huiusmodi repetitionem nominum praesertim propriorum amare Scriptorem nostrum frequenter observavimus. S. [5 seq. τοῖσι αἱ κηρυκταὶ etc.) Conf. lib. VI. c. 60. S.] 7. καλλιερῆσαι θουμένους οὐκ ἔδυνάτο) Interpretatione mollendum indicabat Clar. Ahresch. Diluc. Thucyd. p. 433. Ego corrigendum suspicor οὐκ ἐλύτο. Hoc in ista saepe recurrente formula frequentatur; οὐκ ἔδυνάτο, pro οὐκ ἔδυνάτο ἦν, nusquam, opinor, vir literatissimus legitur: semel tamen occurrit οὐκ ἔδυνάτο, sed valde diversa structura positum, apud Herod. IX. c. 44., Μαρδονίῳ τε καὶ ἡντιμῶν τὰ σφάγια οὐκ ἔδυνάτο καταβῆναι γινώσκει: id est οὐκ ἔδυνάτο γινώσκει, ut loquitur Xenoph. in fine lib. VI. Ἀναβ. ἐπὶ πρὸ οὐκ ἔδυνάτο γινώσκει τὰ ἱερὰ: ubi paulo ante, θουμένους καὶ ἐπὶ τῇσι κατέχευε οὐκ ἐλύτο τὰ ἱερὰ, ut pag. 224, 35. et PAUL. III. p. 283, 15. Quando hostis caedis laeta erant exta,

ἔνθεσσι καὶ καλλιερῶν, θυμίοις καλὰ τὰ ἱερὰ γίνεσθαι dicuntur) et simpliciter etiam τὰ ἱερὰ γίνεσθαι, quod apud eundem p. 234, 39. in Msto Cod. reddebatur τὰ ἱερὰ καλὰ εἶναι: apud Demosth. p. 775. ἄγον καλὰ -- τὰ ἱερὰ: et καλλιερῶμεν. vid. Clar. Io. Taylor in *Lys.* p. 32, 33. quique plurima collegit Des. Heraldus *Advers.* I. c. 5., Dukero citatus ad *Thucyd.* V. 54., ubi Lacedaemoniis τὰ διαβατήρια θυμίοις οὐ προύχουσι: cap. 55. et 116. οὐκ ἔλυντο. Hoc Herodoto diceretur καλλιερῶσαι θυμίοις οὐκ ἔλυντο, litare non poterant, sive consulentiū Deos laeta non erant exta; exta enim inspectis Deorum mentem scrutari, sive τὸ μαρτυροῦσθαι διὰ ἐκπλάγγων, secundum Ammonium Θύεσσι dicebant. VALCK. — Huc spectant quae commodissime a Schaefero, Viro tam diligente, quam doctissimo, ad Bosii *Ellips.* Graec. p. 213. adnotata sunt. „Istud καλλιερῶσαι θυμίοις οὐκ ἔλυντο non tentasset (inquit) Vir summus (*Valckenarius*,) si meminisset, καλλιερῶν sic absolute dictum in ipso Herodoto se passim legisse. καλλιερῶν θυμίων, sacrificantiū laeta sunt exta. Subaudias tu τὰ ἱερὰ. Plene Herodotus IX. 19. καλλιερῶντων τῶν ἱερῶν, litato: ubi pulcre *Wesselingius*, exempla locutionis ellipticae excitans. — Nempe καλλιερῶσαι θυμίοις οὐκ ἔλυντο idem valet ac καλὰ γίνεσθαι τὰ ἱερὰ θυμίοις οὐκ ἔλυντο. conf. IX. 36, 3. Eadem notione etiam passivum-verbū usurpatur, IX. 19, 8. ὥς εἴη ἐκαλλιέρητο, i. e. ὥς καλὰ εἴη τὰ ἱερὰ ἔλυντο. S.

12. Σπέρχης π -- καὶ Βούλης) Magna utriusque in nomine discordia. *Suidae* in Βούλης dicitur legationis princeps Σπέρχης, et alibi illo in vocabulo, *Plutarcho*que Praec. Reipubl. Gerend. p. 815. z. Idem cod. *Eton.* edit cap. 137., indicō-Galeo, et *Valla*, uti videtur. At in *Plut.* *Apophth.* *Incon.* p. 235. f. Βούρης καὶ Σπέρχης: *Stob.* *Serm.* VII. p. 95. Βούλης καὶ Σπέρχης. Quae ad Herodotea facili auxilio revocari possunt et debent. WESS. — Quod offertur ex *Eton.* codice, correctoris esse videtur, Σπέρχης; Nostro dicitur eorum alter-aliquoties Σπέρχης. Σπέρχης et Βούλης vocantur iati Spartiano *Luciano* in *Demosth.* *Encom.* p. 513., *Plutarcho* T. II. pag. 815. z. et bis apud *Suidam*; atque ad istam normam nomina redintegranda sunt apud eundem *Plutarch.* T. II. p. 235. f. ubi Xerxi, virtutem Spartanorum miranti eadem fore respondisse narrantur, quae nobis

ex Sereni scriptis Stobaeus exhibet, historiam eandem aliter enarrans p. 93. ex ignobili quodam Theoca. Haec plerumque ad manum fuere P. Leopardo: vid. Em. XIV. 18. MALCK. — In eundem Sperchis (sive Herodoti. Sperchiam) lugubre carmen a Spartanis cantari solitum intellegit Torpius, memoratum Theocrito Idyll. XV. 98. (vide Wartonii Theocr. T. II. p. 338.) Cui sententiae nos ego quidem cum Valckenario (Adnot. in Adonias. p. 389.) illud opponam, quod de Sperthia eiusque collega, (ut qui salvi rediissent) non nisi laeta dici potuerint. Confici enim id carmen eo tempore potuerat, quo legati isti Spartani, ad certissimum (uti videbatur) supplicium subeundum, cui se ipsi destinaverant, domo proficiscerentur. S.

CAP. CXXXV. 4. ἡ Ἰδαίη. Prave in Blutanb. T. II. pag. 286. Ἰδαίη. Hydarnes cognomen Persarum est, atque in Mesis crebrum. Mex a Mastis oblatum Ierisa (lib. 6.) blanditur. Ionidae sunt speciei, et Herodoti, ἰωνίδης, et quidam ἰωνίδης; tamen αἰωνίαν ἀνδρείαν ῥαδίον ἰωνίδης lib. V. 205. Porro ἰωνίαν ἰωνίαν ῥαδίον Arch. et aliorum, non habet a probato ἰωνίαν ῥαδίον; ἰωνίαν ῥαδίον, lib. I. 125. VIOG. 37. et WESS. (In hoc acquiesco, Codicum corruptione bene mutata. Gronovius enim libro Florentino vitulum fidit. Geminum lib. IX. 47. ἰωνίαν ῥαδίον ἰωνίαν ῥαδίον, liquidam praestantissimi esse existimamus. Hydarnes autem ex Demareti. Spartanorum regis, apud Persam graciosi, et reliquis familiaris, colloquiis atque exemplo de Lacedaemoniis talia. WESS. — Gronovius, licet in codicibus Med. ἰωνίαν ῥαδίον reperisset, tamen e superioribus editis ἰωνίαν ῥαδίον in contextu tenuerat, in Notis vero et interlitterari elusum codicis. Notula ἰωνίαν ῥαδίον unice probavit interpretatus futurum erit ut videamini. S.

Ibid. ἰωνίαν ῥαδίον. Hic positum vinoceram et veterem libri P. descriptionem ἰωνίαν ῥαδίον; αὐτοῦ ἰωνίαν ῥαδίον ἰωνίαν ῥαδίον enim iudicio eius esse evidenter videtur praestantissimum. Quorumdam verborum sic usurari praeterita monuit iam H. Steph. App. de Dial. Ast. p. 149. etq. Hoc ipsum eodem modo posuit Herod. IX. 2. 47., ἰωνίαν ῥαδίον. Ab eodem themate ἰωνίαν ῥαδίον praestantissimum vel ἰωνίαν ῥαδίον, est ἰωνίαν ῥαδίον VIII. 124, 3. S.

CAP. CXXXVI. 5. οὐκ ἔφασαν, ὡς θεόμενοι) Quam-
do vaculas saepe copulat negantes, neque hic spernerem
interiectam, οὐκ ἔφασαν οὐδ' ὡς θεόμενοι ὑπ' αὐτίων ἐπὶ κεφαλὴν
ποιήσιν ταῦτα οὐδαμᾶ. Sed et vulgata sic accipi possunt, ut
cepit H. Steph. pro ἔφασαν οὐδ' ὡς θεόμενοι - - ποιήσιν. Ὡς
ἐπὶ κεφαλὴν, praecipitem in caput dare, Ti. Hemst. attigit in
Lucian. p. 213., cui illud ἐπὶ κεφαλὴν valde frequentatur;
rarius adhibetur ἐπὶ τράχηλον ὥς εἶν, et ἐπὶ στόμα: quorum
illud T. I. p. 437. hoc, μὴ καὶ ἐπὶ στόμα ὥς με, forte re-
ponendum T. II. p. 490, 35. pro vulgatis μὴ καὶ ἐπιστομίσ-
με. Idem significans ac ἐπὶ κεφαλὴν. Homerea certe, ἔκκυλ-
εον Πρωτῆς - ἐπὶ στόμα, vertit Virgilius, pronus voluitur in
caput: alibi Homero dicitur Κύμβαχος, unde Ἀνικυμβαχί-
α olim lectum in Hom. Ἰλ. π'. 379. Hesychius explicat
ἀνικυμβαχίαν ἐπὶ κεφαλὴν. ἐπὶ κεφαλὴν ὡς est et Platonis de Rep.
VIII. p. 553. n. Livius XXVII. 32. equus quum prolapsus per
caput regem effudisset. Similiter forte scripserat XXII. 34,
consulem lapsus per caput effudit: proclivis fuit error syl-
laba repetita lapsu super caput scribentis. VALCK.
181. ἀπειμαχίσαντο τοῦτο) τοῦτο Vind., suspicionibus Cl.
Pavii et Reiskii extusum, minime improbum: [immo unice
probum.] Appian. Bell. Hispan. p. 523. [c. 89.] καὶ οἱ μὲν
αὐτοὶ ἀπειμαχίσαντο: iterum ib. c. 90.] et Mithridat. p. 375.
[sup. 28.] ἀπειμαχίσαντο αὐτοὺς τῶν Ἀσσυρίων. Quo plura de
genere Cl. Davisius ad Maximi Tyrii Dissert. I. pag. 499.
Nec desero tamen vulgatum, siquidem eius structura haud
insolens: talis sane Polyaei lib. VII. 6, 134. ἡ δὲ στρατὸς
τοῦ Κυρίου ἀπειμαχίσαντο ταῖς τοῦ Κυρίου προβαταῖς: talis
Herodiani VIII. 2. τοῖς προβάταις ἀπειμαχίσαντο. In προσηγορίαις
mortalibus neganda, paria Spartanis Callisthenes fecit
apud Arrian. Asiae IV. 11. et Canon in Cornel. Nepot. 5, 3.
WESS. — Τοῦτο scribi malim; quo verbum usurpari
structura docuerunt Davis. et Markland. ad Max. Tyr. I. 3.
VALCK. — Probatisimū quique scriptores graeci, et in
his diligens Herodotei styli aemulator Appianus, (nisi ab-
solute posita utuntur verbo ἀπειμαχίσαντο) quomodo etiam
apud Nostrum. I. 9, 2. (positum) est cum verbo accusati-
vo casu, illud construunt, aut quum cum praepositione.
Apud Polyaeum. I. c. Marklandus ad Max. Tyr. c. missis
libro eod. sed pro ἀπειμαχίσαντο pro vulgato τοῖς προβάταις ci-

tat. *Herodianus* norma, puto, non fuerit, ad quam *Herodoteum* exigemus sermonem. Simplex utique verbum *μάχισθαι* cum dativo construi casu satis notum est omnibus. Vulgatum olim *ταύτῃ* ita defendere conatus est *Reiskius*, ut intelligeret *τούτῃ τῇ λόγῳ*, qua cum se defendissent orationes Sic et *Lareher*. S.

[8. *διούτις τ φῃ λέγουσι ταῦτα*) Videri poterat *λέγουσι* esse tertia persona pluralis, nisi pronomen *τφῃ* adesset, indicans dativum illud esse participii a verbo *ἔφθῃ* pendentem, quod *lin.* 13. consequitur; ubi, quoniam interiectis legatorum verbis interrupta est oratio, idem dativus *λέγουσι*, adiecta pro more Nostri *δι* particula, repetitur, prorsus sicuti cap. 141. *lin.* 11. col. *lin.* 7. Itaque, quo clarius adpareret orationis connexio, non debuerat hoc loco *lin.* 11. post *τίστοντας* maioris distinctionis signum poni, nec ibidem *λέγουσι* a maiuscula A littera incipi: sed in hunc modum ista rescripta velim, *ποιήν ἱσίων τίστοντας* λέγοντι *δι αὐτοῖον* etc. S.]

13 seq. *καίτοι μὴ γὰρ συγχίαι τὰ etc.*) Legatorum ius, divino humanoque vallatum praesidio, *Xerxes* inter *τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα* recte ponit, admirabili *H. Grotii* solertia uberius firmatum lib. II. *Iur. B. et Pac.* cap. 18, 1. Persae autem generosum et vere regium facinus merito *Libanius* miratur, *Panegy.* in *Iulian.* p. 246. n., ubi haec, *αἰετικὸς ἡδίκαντο παρ' ὅλης πόλεως, εὐκαταφρόντοι τῷ Μῆθρ. καὶ ἅμα τὴν ἀνδρίαν τῶν αὐτοῦς δίδόντων ἡσχύνθη*, ex scholio inserta, lenem orationis progressum conturbarunt, *Morellam*que in praecipitia egerunt. *WESS.* — Non immerito *Xerxi* videbantur *Laocadaemonii* ius gentium violasse, *συγχίαι τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα*, dum legatos suos contrucidassent: iuxta *Antiphontem* pag. 125, 26. *ἔστις -- ἀνόμως τινὰ ἀποκτείνει, ἀσιβαῖ μὲν περὶ τοὺς θεοὺς, συγχίει δὲ τὰ νόμιμα τῶν ἀνθρώπων*. Qui cadavera matris nolebant operimento tegi, *Ἄλδρας βιαλὸς* dixit *Eurip.* *Suppl.* vs. 311., *Νόμιμα τί πάσης συγχίλοντας Ἑλλάδος*. *VALCK.*

CAP. CXXXVII. 8 seq. *πρὶν ἢ ἐξῆλθαι*) Inprudens *H. Stephani* *πρὶν ἢ ἐξῆλθον*, priusquam discessissent, [quod ille in marg. ed. sec. proposuerat,] ferri nequit. *Gronovius* optime. Sic lib. VI. 108. *Ἰσπῆς μὲν δὲ ταύτῃ τὴν ὄψιν συνεβόητο ἐξελθούσας, οἷσιν ἰκὺς αὐασι: σὺν αὐασι*. [Conf.

ad VI. 80, 8. notata.] Prævum quoque Codicum, cum prava distinctione, ἰφίρειτο. En ex lib. V. 58. ὥσπερ καὶ τὸ δίκαιον ἰφίρει. Atque hæc quidem plana et certa. In causas explanatione et nexu plus difficultatis, cui Cl. de Pduw promissa opera ita medebatur: τὸ δίκαιον οὕτω ἰφίρει, τὸ δὲ συμπεσεῖν ἐς παῖδας τῶν ἀνδρῶν: iustissima de causa factum est, ut ea incideret in filios eorum, qui etc. Quae lenia sanequam et speciosa sunt. Sed tum τὸ δίκαιον οὕτω ἰφίρει sequentibus unire aptum erit, quod procedere posse ambigo. Ut paucis absolvam, productior verborum series suspensam fecit orationem: si τὸ δὲ συμπεσεῖν ἐς τοὺς παῖδας τῶν ἀνδρῶν τουτίων, Νικίαν καὶ Ἀνρίστον, τοῦτό μοι θυότατον ἰφαίνεται, si ita fuisset, hæsitandi cessasset occasio. Nunc, pluribus interpositis, addi necessum [certe mori Scriptoris nostri censeantaneum] fuit, δὲλον ὦν μοι ὅτι etc. WESS.

12. ὃς εἶλε ἀλίκας τοὺς ἐκ Τίρυνθος) Revocatum provocabulum [ἔφ, pro quo olim ὡς editum erat,] laudatur merito. Cetera referebam Diss. Herodoteæ c. xi. p. 195. ad *Halienses*, oram Peloponnesi maritimam prope Hermionem habitantes, τοὺς ὀνομαζομένους Ἀλικίς in Diodori XI. 78. et *Thucyd.* I. 106. cum adnotatione Cl. *Vasse*. Et hos quidem τοὺς ἐκ Τίρυνθος, quoniam eius oppidi fuerunt coloni, auctoritate Ephori apud Stephanum in Ἀλικίς et Τίρυνς. Ad eodem recta ducet *Arch.* Ἀλίκας, modo Ἀλικυὸς formes. Incoluerunt enim Ἀλίκην, desertam Pausaniae ævo lib. III. 36. dictique etiam Ἀλικάι, teste eodem Stephanoque. Ob ista vertebam, qui *Halienses* ex *Tyrinthe* --- cepit. Consideravi deinceps, *Halienses* in ditione et solo fuisse Spartano, neque adeo *Aneristum* socios atque amicos voluisse intercipere. *Thucydidem* præterea lib. II. 67. τοὺς ἐκαστοὺς τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχων, qui Peloponnesi oram navibus onerariis, ὀλκάδαι, legebant, captos interemptosque ab *Aneristo* et consociis, perhibere: inde hæsitatio mihi. Habe ergo coniecturam, deinceps mihi cognitam, Cl. *Corn. de Pauw*, quæ ὃς εἶλε --- ὀλκάδι καταπλέσασθαι πλοῆν Ἀνδρίων, qui piscatores *Tyrinthios* cepit, navi oneraria *Andriis* plena vectos. *Andrios* fuisse bello Peloponnesiaco, quod verissimum, Atheniensium socios, συμμάχους: eos autem à *Thucydidem* Spartanorum atque *Aneristi* insidiis captos et contrucidatos tradi. Accedit, quod

ille neglexit, Vallam habuisse *καταπλωσαντας, πιδίγαντας*. Haec hactenus. Maiorem distinctionem post vocem *αἰδηῶν* ex praescriptis non inmerito fixisse mihi videor. WESQ. — Quos pisces fuisse Herodotus scribit, eosdem fortasse mercatores fuisse contenderunt Athenienses. Foran etiam primum quidem pisces nonnullos, deinde vero etiam mercatores (ut quidem Athenienses praedicabant) interceptos homo ille occidit. S.

12 seqq. δ; *ἴδε ἀλίας τοῦς* in *Τη. etc.*) Obscuram historiae particulam suo more Pet. Wesseling. illuminavit in Diss. Herod. p. 195. Ex Arch. *Ἀλίας* praebet Galeus. Halienses isti, *Ἀλῆς*, dicebantur et *Ἀλικοί*: oppidum ipsum etiam *Ἀλῆς* secundum Pausan. II. p. 196. citatum Ios. Wasseo ad Thuc. p. 67. Sed de Haliensibus interceptis ab Aneristo nihil aliunde constat. Thucydidi praeterea lib. II. c. 67. narrantur Athenienses, interfectis Lacedaemoniorum legatis, Aneristo, Nicolao, Stratodemo (sic nomen scribendum videtur, *Στρατόδημος*, non *Περκ.*) vindictam commisisse de iniuria, quam, gentium violato iure, priores intulerant Lacedaemonii, τοῦς ὑπέρους, οὓς ἔλαβον, *Ἀθηναίων καὶ τῶν ξυμπόλων ἐν ὀλίγῳ περὶ Πειλοπόννησον πλείοντος ἀποικισμοῦ*. Sed, haec si spectat Herodotus, quomodo quiescere mors legatorum divina potius quam humana videri poterat vindicta? Negaverat - ne foran, quod Nostris ex Editis posuisse videtur? Parentum quidem et maiorum delicta puniri credebantur in posteris; sed isthac in parte nihil fecerant illaudabile Sperthies et Bulis, cur filiorum more homini superstitioso (nam talis fuit Herodotus:) videtur. *Ἀπὸ θεῶν πρῆγμα ἐκ τῆς μνήης*. Praeter ceteros legatos, Corinthius etiam Aristeus idem fatum Athenis subierat. Tandem mirarer equidem cur sic ista [lin. 6 seq.] scriberet Noster: τοῦτό μοι ἐν τοῖς διότατον φαίνεται γινέσθαι. *Ἐξ οὗτων, quibus tandem? Huc, scriptum antiquitus: τοῦτο μόνον διότι γὰρ οὐ φαίνεται γινέσθαι*: et paulo post, [lin. 13 seq.] *δῆλον ὡς οὐκ ἐστὶν οὐκ ἐστὶν τὸ πρῆγμα ἐκ τῆς μνήης*: sic si scriberentur alicubi, forent intellectu facillima. VALCK. xxi. Mirum vero doctissimi Viri inventum: quod semel atque iterum disertissime adfirmat Herodotus, id eum praeterea negantem fingere; et id quidem nulla prorsus eum specie veri. Quod magis Larcherum etiam mireris;

inane commentum cupide amplectentem. Idem Larcherus illud etiam premit a Valckenario constanti librorum scripturae oppositum, quaerente „ἐν τοῖσι; quibus tandem?“ Pulcre tamen noverat uterque Vir doctissimus, ἐν τοῖσι Δειδοκωρον valere ἐν τοῖσι Δειδοκωρον (i. e. Δειδοκωρος) γενουμένοις. Sed nimirum ita praecellentissimam etiam mentis aciem praestringere valet praeiudicato opinio animo insidens. Herodoti sententia, quam rectissime Schulzius perspexit, haec est: Talthyibii ira ob violatos praecones merito incumbere in Spartanos, donec effectum sortita esset, debuit. Itaque, quum duo legati, qui illius criminis culpam luendam in se susceperant, salvi sospitesque domum redierint, hoc mihi, inquit, maxime divinitus accidisse videtur, quod tamen filii eorumdem, longo quidem post tempore, sub capite poenas illius criminis Talthybio dederint. S.

16. προδοθέντες δὲ ὑπὸ Σιτάλκειω) Prodito in Thracia legatos scribit Herodotus a Sitalce, Teris filio et ab Abderitano Nymphodore. Secundum Thucyd. II. 29. initio belli Peloponnesiaci conciliaverant Athenienses sibi Nymphodorum τὸν Πύθει, ἀδελφὸν Ἀβδηρίτην (οὗ εἶχε τὴν ἀδελφὴν Σιτάλκειν). θυνόμενοι παρ' αὐτῷ μέγα: opera Nymphodori filius Sitalcis Atheniensis factus iuxta Thucyd. II. c. 67. legatos prodidit Atheniensibus. VALCK.

21. πολλοῖσι ἔτεσι ὕστερον ἐγένετο) Anno Olymp. LXXXVII. tertio: itaque annis post Xerxis in Graecos expeditionem quinquaginta duobus. Temporis ratio ex Thucydide, miserabilem eorum hominum casum lib. II. c. 67. describente, extra dubium. WESS.

CAP. CXXXIX. 1. Ἐνθαῦτα ἀναγκαῖον ἐξέργουσαι) Qui imitari voluit Plutarchus, dictum non expressit bene; ἔτι καὶ τὰ κεινὰ τὸν Ἡρόδοτον ἐξέργουσαι ὀνόμαζεν ἑαυτὸν. Tom. II. p. 1098. A. Tu vide superius e. 96. [Mox lin. 4.] Εἰ Ἀθηναῖοι εἰς ἀδικίας ἐπέβησαν, addicentibus schedis prudens Gronovii solertia iustissime integravit. WESS.

10. πολλὰς περὶ τῶν κεινῶν) Elegans figura; qua nescio quis apud Eustath. Iliad. p. 379, 20. [p. 287, 16. ed. Bas.] ποικίλῃ, τὸ πρὸς τὴν κεινότητα, vestem dixiturbis. Fortasse Nostri animo obversabatur Homeri, ἢ τί κεν ἔδην Ἀδίων ἔσοι χερσὶν ἀποκτείνω ἱμάτιον, quod lapidibus indui, sive operiri potius, dignum significavit, Iliad. Γ. 57. [Mox Med. 66]

ἀνάγκης [lin. 12. pro ἀναγκαίης,] Ionicam speciem pessumdat. WESS.

10. τειχίων κινήσας) Hinc, opinor. ἔλαβεν ἀφορμὴν ἀστείων λόγον καὶ ὁ εἰπὼν τὸ τείχος Ἰματίων πόλεως, potius quam ex Homérico, Λαῖνον ἴσσο χιτῶνα, quo cum rectius contulisset Xenophonteum Ἐπίσσεσθαι γῆν Eustathius in Ἰλ. γ'. p. 287, 16. Dixerat autem Demades τὸ τείχος Ἑσθῆτι τῆς πόλεως; Athenaeo teste III. p. 99. v. Dudum ante Gronov. in proximis [lin. 11.] scribi potuerat προδοθέντες ἀν' Ἀκαδημίοιοι, ex Valla, Arch. et Plutarch. de Herod. Malign. p. 864. A. cui haec, vere in laudem Atheniensium ab historico scripta; non adeo dixisse videtur Herod. εἰς τὸν Ἀθηναίων ἔπαινον, ἀλλ' Ἀθηναίους ἐπαινῶν ἵνα κακῶς εἴπῃ τοῖς ἄλλοις ἄπαντας. Ista si ratio valet, nullus est historicus, quin accusari possit malevolentiae. In his rectius quam vulgarur legisse videtur Plutarch. ἀποδείκνυμενοι ἔργα μέγιστα ἀπίθανοι γυναικας. VALCK. — Vide Var. Lect. lin. 15. S.

22. σωτήρας γινέσθαι τῆς Ἑλλάδος) Praeclara Atheniensium laus, ex praemissis leniter defluens, sed invidiosa, Plutarchoque ingrata. Lesbonax Protrept. p. 174., expositis Atheniensium ad Artemisium, Salaminem, Plataeas egregiis facinoribus, ὥστε εἰς τοῦδε ἡμέρας σωτήρας τῆς Ἑλλάδος ἐνομαζέσθαι, subdit, haec aut spectans, aut popularium iactantiae velificatus. WESS.

23. οὐκ ἂν ἁμαρτάνοι τ' ἀληθείς.) Omnino corrigendum puto τ' ἀληθεύς. Ut ψευδῆναι τ' ἀληθεύς, sic dicitur ἁμαρτάνειν τ' ἀληθεύς. Lucian. de Hist. scrib. §. 9. ὁρᾷς ὅσον τ' ἀληθεύς ἁμαρτήκασι: atque istum casum constans poscit usus verbi etiam apud Herod. IX. c. 32. ἁμαρτῶν τοῦ χρηστηρίου: c. 78. γνώμης ἁμαρτήκας χρηστῆς. Antipho p. 158, 17. ἡμαρτε (vulgatur ἡμαρται) τῆς ὑμετέρας γνώμης: eiusdem est p. 134, 40. ἂν ψευδῇται τ' ἀληθεύς. Incertus scriptor apud Suidam in Ἐρεῖσι: πᾶσι, οἳ ἐπὶ τοῖς τούτων ἡμαρτάνουσιν οὐδὲν. VALCK. — Reiskius οὐκ ἂν ἁμαρτάνοι τοῦ ἀληθεύς scite fingeat. At quid si λέγων repetendum Scriptor desideraverit? WESS. — Potuerat etiam κατὰ τὸ ἀληθές intelligere. Quidquid sit, in consensione librorum nihil tale debuit ab Editore mutari. S.

25. τοῦτο τὸ Ἑλληνικόν) Scribi malim οὕτω τὰ Ἑλληνικὰ πᾶν τὸ λοιπὸν, ὅσον μὴ ἐμῆδιτε, αὐτοὶ οὕτοι ἴσαν οἱ ἐπὶ γράσαντες.

της, καὶ βασιλεῖα μετὰ γι' θεοῦς ἀνωσάμενοι. Postremum [lin. 27.] tuetur Clar. Io. Taylor ad *Lysiae* Or. II. p. 41. Sed istam laudationem Funebrem *Lysiae* esse iudico, ut *Demosthenis*, quae huius nomen praefert: utraque defleat ab ista simplicitate nativa, et *sophistae* debetur. VALCK. — At in eiusmodi panegyrica quid aliud magnopere vel a consummatissimo expectes oratore, nisi sophisticam aliquam orationem ad ostentationem comparatam? Quod εὖτε pro τούτῳ maluit Vir doctus, et ego hoc malim. Sed vide ne idem τούτῳ valeat, scil. κατὰ τούτῳ intelligendum. S.

27. ἀνωσάμενοι) *H. Stephani ἀνωσάμενοι* [in Recens. Vocum Herodotearum ab illo propositum] scripti Codices respondent, sperniturque a Cl. Taylor ad *Lysiae* Ἐπιστάφ. p. 41. ob lib. VIII. 109. νίφει τοσούτον ἀνθρώπων ἀνωσάμενοι. Ea memini disputationibus vexari, sed animum nunc non percellentibus. WESS.

28 seq. οὐδέ σθεος χρηστήρια) Neque Athenienses ad Graeciam deserendam inducere potuerunt χρηστήρια φοβερά ἰδόντα ἐν Δελφῶν, καὶ ἐς δῆμα βαλόντα, quantumvis terrorem incuterent. Voculam καὶ si illic Codices omitterent, significaretur, quae aliis terrorem inciderent oracula, non tamen Atheniensibus illa metum incussisse. VALCK.

CAP. CXL. 4. Ἀριστονίκα) Eadem ac Ἀριστονίκα videtur, quae et Sibylla aliis διὰ μέτρων θημιστοῦσαν, carminibus vaticinatae fuerunt, in *Plut. De Pyth. Oracul.* p. 406. s. *Tzetzes* tamen *Chiliad.* IX. 812. responsum illud *Bacidi* vati tribuit, errans longe. Initium Ὡ μέλει Cl. *Ruhnkenius* ad *Timaei* Lex. p. 198. [p. 279. ed. sec.] illustrat. WESS.

5 seqq. Ὡ μέλει, τί κάθησθι etc.) De his duodecim, octo versus paulo aliter scriptos *Oenomaus* praebet *Eusebii*, *Praep. Ev.* lib. V. [c. 24.] p. 216. Octavum et duo paene sequentes *Clem. Alex. Strom.* V. p. 728. subiectos primis duobus oraculi secundi. Quod versu dat *Eusebius* primo, πόλιν φύγῃ ἰσχυρά γαίης, correctoris esse videtur, quem offenderit variatio numeri. Tentabat *Reisk.* λιπὼν φύγῃ ἰσχυρά γαίης: sic Latinum *fuge; φύγι*, Deus iam adhibuerit Delphicus! Sincerum non debebat incrustari: λιπὼν, φύγῃ ἰσχυρά γαίης, δῶματα etc. [subintellecta ad φύγι vocula ἰ.] In sexto versu vulgatum, Συμπληρὴν ἔρμα, firmat *Eusebius*: Ἀσπ-

yenē legisse Vallam, eius monstrant Latina, sic primum forte scripta: *El Mars acer equis urgens Asiaegena currum*. Mars quidem Asiagenes dici potuit, ut L. Scipio Asiagenes, de quo vir magnus I. P. Gronovius egit: Ismenias Thebagenes Varronis apud Nonium p. 172. Θηβαγενής. Ἀσιαγενής dixit Athen. XII. p. 550. z. et ὄνομα Ἀσιαγενής, XIV. p. 663. z. VALCK. 10. Συμυγνής ἄρμα) An tenebris vera Aristonice involvit, currumque Syrium maluit prae Asiatico? Haud scio; quamquam mihi Ἀσιγενής aridet, notum vocabulum, Asiaticos indicans. L. Scipio Asiagenes, a Io. Fr. Gronovio egregie Livio XXXIX. 44. assertus, Obs. lib. IV. 25. et ἰσχυροῦς Ἀσιαγενής Diodori XVII. 77. erunt pro testimonio: adde eiusdem scriptoris T. II. p. 604. Post pauca [lin. 13.] ἰσχυροῦς ἰσχυροῦς ex Clem. Alex. ab Ionum sermone discessionem non faciunt. [Sed non utique ionicum loquendi morem sequi adsueverat Pythia.] De templis statuisque iudantibus, ac veteratorum hoc in genere fraudibus, ad Diodori XVII. 10. WESS. — Foedum rursus tythectae sphalma indignabundus animadverto, quod verum istum nostro in exemplo vitiauit. οἱ πον εἶν ἰσχυροῦς scriptum oportebat. S. [16: κακοῖς δ' ἐπιλαμβάνει θυμὸν] Quamnam his verbis sententiam subiecerit Loxias deus, ipse dixerit. Mihi graeca ista aeque obscura ac Vallae latina, malis effundite mentem, quae quidem Schulzio video placuisse: nam et ille, postquam Larcheri gallica, *armez-vous de courage contre tant de maux*, explosit, similiter convertit, *effundite animum his malis*. Nam „tristissima (inquit) iis pronunciat deus, omnem spem salutis adimit.“ *Henr. Stephanus Theop.* T. III. p. 814. ait: „Fortasse iis verbis Pythia monet, ut despiciant quo pacto possint occurrere malis imminantibus.“ Equidem, quum ἐπιλαμβάνει proprie inspergo significet, de pulvere salutari cogitavi qui vulneribus solet inspergi, barolatusque sunt, hoc dixisse oraculum, *spargite animi robur super mala*, id est, prouti Larcherus interpretatus est, *his malis opponite animi robur*. S.]

CAP. CXLI. 2. προβάλλουσιν δὲ σφαιρὰς αὐτοῦ; etc.) Laurentii Latina, quibus inter se agitantibus tam triste responsum, iniuria tolerabantur. Nil tale in προβάλλειν, quod Pavius et Abreschius perspexerunt, trito in periculis et abiectione animi. Euripides Rhes. vs. 183. καὶ δ' ἐν αἰθέρι

τὴν ψυχὴν προβάλλοντ' ἐν κύβοις δαίμονες. Mens-consultorum
 et paeae ominoso oraculo desperantium nunc in apertis.
 WESS. — Significare ista non potuerunt Graeca: quibus
 inter se agitantibus tam triste responsum. Mibi sententia po-
 scere videbatur anxius, vel animum despondentibus, vel
 simile quidpiam; qualis sensus phrasi καταβάλλειν αὐτὸν
 nonnunquam adaptari potest: alii nos forte docebunt προ-
 βάλλειν αὐτὸν vel in istum sensum usurpari, vel in alium,
 qui hic narratis congruat. VALCK. — Perapta huic loco
 foret sententia, quam proposuit Wesselingius: modo iste
 verbi usus certa niteretur auctoritate. At apud Euripidem
 quidem l. c. ψυχὴν προβάλλειν non est animum abicere, sed
 vitam obicere alicui fortunae, vitae periculo se obicere; quod
 aliās καταβάλλειν. Nescio an καταβάλλουσι αὐτοὺς significare
 possit humum sese prostraverunt; quod nimirum desperabundi
 facere subinde adsueverunt. S.

5. Μοῖσῃς αὐτορ fuit Τιμόν, ramos ut oleae gestantes,
 τάνquam supplices, Deum iterum adhiberent; in quibus
 ἔχουσιν ἡμέρας λαβῶσι, pro ἔχουσιν ἡμέρας, habent Arch., et Valla.
 VALCK. — Omissa ὁμοίᾳ τῷ καὶ μετὰ ab Arch. prave sunt.
 Vide Gronov. ad II. 57. WESS.

15 seqq. Οὐ δύναται Πάλλας etc.) Ore liberrima totum
 exagitat oraculum Oenomaus Eusebii, Praep. Ev. {V. 24} p.
 216, 217. Qui oraculi praeter illum fecere mentionem,
 prioribus versibus aliquot omissis, controrsos praeter-
 itum attigerunt: hos inter, singulas oraculi partes pensum-
 tate pertractavit homo supersticiosus explicuitque Aristides,
 in Apolog. pro Themistocle T. III, p. 346. et seqq. illuc
 versus δὲ πάντες θρυλλοῦσι, Τύχας Τριτονοῦσι etc. In verum
 tertium [lin. 15.] conjecturam Reiskius proposuit, qua for-
 mam iterum Poëtarum Deo contribuit poëta inaudita,
 ἀδάσσεας [pro vulgato πελάσσεας]; in ἀδάσσεας syllaba longa
 fulcri non indigebat. Paulo quidem obscurius, quod Ju-
 nim erat instar adamantis futurum, dicitur ἀδάμαντι πελά-
 σσεας. Sensem perspexit vir eruditus in Actis Lips. Ann.
 1760. p. 222. VALCK.

15. ἀδάμαντι πελάσσεας) Fr. Vigerus in Eusebio vertit
 bat, quod indomita cognovi ex virgine; Ἀδάμαντα Minervam
 ἀδάμαντον, cuius hic res agebatur, intelligens pro oraculi
 tenebris non imprudenter. Malunt alii πελάσσαν, referen-

dum ad ἴρος; videlicet *verbum tibi proponam, quod adamantinum est*, et ad lapidis eius naturam accedit proxime. Certe ἀδάμαντις ἀδύμντος, quale Dionysii Siculi imperium in Diodori XVI. 5. ferebatur, hoc est, *bene firmum et stabile decretum* Pallas canit. Conf. Perizon. et Kühn. ad *Aelianum* Var. VI. 12. Praeterque ceteros *Rittershusium* in *Oppiani* Cyneg. III. vs. 240. Congruit *Homeri* Iliad. A'. vs. 204. ἀλλ' ἔκ τῳ ἱέρῳ, τόδῃ καὶ τετιλίσθαι εἶω, nuper provide cum hoc ab erudito viro Act. Lipsiens. 1760. p. 221. comparatum. WESS. — πιλᾶσσαι probavit *Larcher.* in Notis ad h. l. πιλᾶσας *Bothe* ad *Terent.* p. 466. Ex librorum praescripto, quibuscum *Eusebius* consentit, teneri πιλᾶσσας; debebit. Masculinum genus ad *Apollinem* referetur, qui hoc oraculum edens fingitur. Verbo activa notione posito, sententia erit *adamanti adpropinquare faciens hoc verbum, i. e. adamanti simile reddens, adamantis in modum illud firmans. S.*

18. Τριτογενεῖ) *Vigerus* Τριτογενεῖν maluit, κατὰ συνήθειαν pronuntiandum, nec *Pass.* scriptura abludit. Contra *Iamnen Polyaenus, Theodoretus* et *Codd.* plures veniunt, tumque Τριτογενῆς *Minervae* in *Hesychio* et *Suida* titulus. Notavit doctissimus *Berglerus*, versum a *Tzetzē* in *Homeri* vita apud *Lipsienses* manu scripta, Τῶχος Ἐραχθίδας ξύλον διδοῖ τῷ ῥοπα Ζεὺς, edi. WESS.

CAP. CXLII. 4. γῶμαι πολλαὶ καὶ ἄλλαι) Non improbabilis ordinatio verborum ἄλλαι καὶ πολλαὶ ἰσχυρῶς in schedis. Αἵδε συνιστηκυῖαι μάλιστα, [lin. 5.] maxime solidae, ex opinione *Gronovii*; aut maxime probabiles, quomodo *Pavus*; mihi contrariae et pugnantes, ob dicta lib. I. 208. videntur. WESS.

8. ἰάχῃ ἐπιφρακτο) Huius non meminerat loci *Io. Meurs.* in *Cecrop.* c. 4.; *Herodoti* namque nititur auctoritate, quod illic tradunt *Syrianus* et *Sopater*: ille, οἱ μὲν, αἶτ, συμβουλευόντων ἔχισθαι τῆς ἀκροπόλεως ἰάχῃ γὰρ ἐπιφρακτο. *Sopater* arcem scribit νεώτοις τότε πυκνοῖς καταπιφραγμένην: legerat, ita suspicor, in *Glossario veteri*, quod nobis tradit *Pausan.* II. [c. 32.] p. 188. Ῥάχους καλοῦσι Τροιζήνιοι πᾶν ὅσον ἀναρπυδαίας, νεώτιον, καὶ Φαυλάον, καὶ ἀγριόλαιον. Ex *Herod.* sua quoque sumsit *Aristid.* in *Themist.* Tom. III. p. 307. εἰ μὲν προσβῦται τῆς ἀκροπόλεως ἔχισθαι παρήνουν (εὐτῷ παρελήνουν), πεφραγῆναι γὰρ αὐτὴν ἰάχῃ τὸ ἀρχαῖον, καὶ τὸν χρησμόν, εἰς τοῦτο

Θέρην. Schol. ms. ἀντὶ τοῦ τετραχίσθαι· ῥάχης δὲ ἐστὶν εἶδος ξύλου. Herodotea forma vocis Ῥήχος in Gloss. Herod. Suidae, Hesychio redditur Ῥεαγμός. VALCK. — De tono vocis vide Var. Lect. De interpretatione responsi in istam partem conf. lib. VIII. c. 51. S.

14. Ὡ δὲ τὴν Σαλαμῆς) Caliginosam horum ambiguitatem Oenomaus perstrinxit egregie apud Euseb. Praep. Evang. V. 24., Momusque Luciani Iov. Trag. c. 20. Dubia Pythiae more sunt, Persis aequae ac Graecis, si eventus respondisset, damnosa. WESS.

CAP. CXLIII. 4 seq. Εἰ ἐς Ἀθηναίους εἶχε τὸ ἔπος εἰρημὸν ἰὸν κως) Refingunt ultima ἰτερόν κως, revera, aut, pari notione, ἰόντως, Reiskius et Abreschius; quibus pro opera, qua uti non licet, magna gratia. Malim, Valla et scriptis monitoribus, τὸ πάθος εἰρημὸν, dicta calamitas, atque in structura εἶχε ἰὸν κως, quae, uti pulcerrime norunt, genio sermonis congruit. Proxime iunctum οὕτω ἡμῖν Arch. et Vindob. nihil Florentino, [in quo οὕτω μιν] viri Celeber. quodam modo satente, reddit. Libera proin electio. Themistocleam autem oraculi enodationem Plutarchus in Imperatoris Vit. p. 116. E. et post eum Polyaeus I. 30. praeclare a Piersono ad Aelium Herodianum [cum Moeride editum] p. 438. instauratus, commemoraverunt. WESS.

Ibid. Εἰ ἐς Ἀθηναίους εἶχε τὸ ἔπος) Τὸ πάθος praebent Valla, Arch. et Eton. Ubi vulgatur πάθος in Soph. Antig. vs. 73., vetus fuit in Scholiis custodita lectio ἔπος. Mox εἰρημὸν ἰὸν κως, ut Reiskio, mihi quoque videtur incommodum: ἰόντως, revera, non esset absurdum. si ἰόντως, si revera clades ista praedicta spectaret Athenienses, οὐκ ἂν οὕτω οἱ (sic Koenius corrigit pro μιν) δοκτεῖν ἡπίως χρησθῆναι: [et commode μιν dedere probati libri.] Sed Deum potius fuisse dicturum, Ὡ σχετλὴν Σαλαμῆς, ἀντὶ τοῦ θείου, sive Ὡ δὲ δὴ. Similia leguntur apud Plutarch. in Themist. p. 116. E. et Polyaeus. I. c. 30. 1. ubi eleganter Piersonus emendat, καὶ ἡ νίκη τὴν ἐκρήσιν πιστώσατο. Themistocles enim, respondens secutus, Obruit Eoas classes, urbemque carinis Vexit, et atsuras Medo subduxit Athenas: Claudian. de Mallii Theodori Cons. vs. 150. VALCK. — Non iuncta intelligi debent εἰρημὸν ἰὸν, sed naturalis verborum structura in hunc modum concipienda: si τὸ ἔπος εἰρημὸν εἶχε ἰὸν κως

ἐς Ἀθηναίους: et εἶχε ἰὸν idem valebit ac εἶχε ἰόντως. Vocab. πάθος autem haud dubie e scholio inductum. S.

14. αἰρετώτερα εἶναι μᾶλλον) Neglectum in Codicibus quibusdam μᾶλλον mordicus teneo: offendit librarios intendendi vox comparatis addita, uti Thom. Magistrum et alios isto de grege. Nostri sunt, μᾶλλον ὀλβιώτερος; lib. I. 32, 2., κερδαλιώτερον μᾶλλον, IX. 7, 1., a Porto enotata: Aeschyli, μᾶλλον ἐνδικιώτερος, in VII. c. Theb. vs. 679., ubi plura Abreschius. Mitto Budaeum, Nansiumque in Paraphr. Nonni c. IV, 259., siquidem cumulatissime Wetsstenius ad S. Paulli Epist. ad Philipp. c. 1, 23. WESS.

CAP. CXLIV. 4. ἐν τῷ κοινῷ) Series hoc requirit, ἐν τῷ κοινῷ, in aerario; neque Reiskium fugit. Tale Thucydides I. 80. οὔτε ἐν τῷ κοινῷ ἔχομεν: ubi bene Schol. ταμιεῖον ὀνομάσκει. Laurium montem, [lin. 5.] in quo Atheniensium argenti fodinae, Λαυρίιον et Λαύριον scribi, ex aliis ad Thucyd. II. 55. Dukerus docuit, et Casaubonus in Strab. IX. pag. 432. [ad p. 399. suae edit.] hanc rem illustrans. WESS.

Ibid. τὰ ἐκ τῶν μετάλλων σφιδά προήλθε) Quum pecunia publica, quae ex metallis redibat, largitione magistratuum quotannis interiret; ille persuasit populo, ut ea pecunia classis centum navium aedificaretur: Corn. Nepos Themist. c. 2. Plutarchus Themist. p. 113. c. eadem narrat ex Herodoto, τὴν Λαυριονικὴν πρόσδεον vocans ἀπὸ τῶν ἀργυρείων μετάλλων. Quomodo hoc quibus persuaserit, parataeque fuerint triremes, aliunde tradidit Polyaen. I. c. 30. p. 64. De metallis Laurioniciis Is. Casaub. egit ad Strabon. IX. p. 613. VALCK.

5. ἐρχιδόν) Laurentius ex Hesychii et Scholiastae interpretatione ἡβδόν, viritum in singulos puberes Latine dedit: prius satis explicabat negotium, Porto recte iudicante, eiusque ignara Tan. Fabro Animadv. in Luciani Tim. cap. 2. [Timon, c. 37.]. Illi ἐρχιδόν, quasi κατ' ἔρχεις, qui mares virosque suo testimonio demonstrant; huic κατ' ἔρχους, una serie, uno et perpetuo ordine, atque ita viritum: cultius opinor et origini congruentius. [Eandem originem vocis (merito, ut mihi videtur) tribuit Reisk.] Ridicule Morellus (quidni enim his accederet?) illa Libanii Or. de Saltator. (p. 512. c. διότι καὶ τοῦνομα τοῖς ἔρχισταῖς, ἀπὸ τῶν ἐν ἀρχῇ τοῖς ἔρχους σμικτυμάτων, et ea propter nomen saltatoribus datum a tripudii circa testiculos salientes in primordiis artis Latina fecit. WESS.

Ibid. ἔμελλον λαξίσθαι ὄρχηδόν) Hinc primum *Hezychio*, pro *λαξίσθαι* κληρώσασθαι: restitui debet *λαξίσθαι*: alterum, non fuit in usu; uti nec ἀπολάμψασθαι: cuius loco recte positum ex Codd. III. c. 146., ἔμελλον ἀπολάμψασθαι. Deinde soli forsitan ex veteribus usurpatum Nostro ὄρχηδόν, a Grammaticis redditum per ἡβηδόν, significat *cirritim*, ἀνδρακάς *Homero*, (vid. *G. Canter. Nov. Lect. III. cap. 26.*) id est κατ' ἀνδρα: proprie, ut puto, κατ' ὄρχης, *testiculatim*; huc enim in ista voce Nostrum potius opinor respexisse, quam quo putabat *T. Faber* in *Luciani Timon. T. I.* [ed. *Hemst.*] p. 148 seq., vocem ἡβηδόν docte pertractans. Corruptus est in hac voce *Schol.* ineditus in *Aristid. Them.* in Codice certe clar. *P. Burm. Sec.* Postquam originem ille tradidit belli *Aeginetis* illati, ἐπιδόνασιν, inquit, τότε Ἀθηναῖοι τὰ μέταλλα τοῦ ἀργυρίου ταῦτα ἐψηφίσαντο Ἀθηναῖοι ἀρχοὺν μερίσασθαι, τοῦτ' ἐστὶ τοὺς ἀνδρας μόνον καὶ τοὺς παῖδας. Nemo his lectis dubitabit quin scribi debeat ὄρχηδόν: in viros. *Plautus Aulul. II. 1. vs. 30.* Nostrae qui est *magister curiae* Dividere argenti dixit nummos in viros. Athenienses libera republica semper fuerunt *hirudines aerarii*. VALCK.

8 seq. τὸν πρὸς Αἰγινίτας λόγῳ) Multo mihi id cultius quam λόγῳ. *Themistocles* enim *Aegineticum bellum*, τὸν πόλεμον, quod illud tum arderet maxime, dicendo innuebat. Huc, quae continuo cohaerent, tendunt planissime omnia. Nec *Plutarchus Themist.* pag. 113. d. disconvenit; in *triremium*, quas centum constructas asseverat, *Corn. Nepotis* c. 2. consensu et *Polyaeni* I. 30, 5. gaudens. WESS.

Ibid. τὸν πρὸς Αἰγ. λόγῳ) Postremum, neglectui habitum, primum mihi videbatur mutandum in λόγῳ: sic bellum cum *Aeginetis* *Themistocli* haec suadenti fuisse tantum diceretur *praetextus*, ut revera fuit; graviora bella, quae erat perspicacia, facile praevidenti. Sed quia *margo Steph.* dat λόγῳ, hoc sincerum arbitror; bellum intelligens cum *Aeginetis*, quod instabat; hoc saltem intellectum voluit. *Isocrates Panathen.* p. 277. d. ἔλεγε, ὅτι σὺ μὲν πεποιθὼς τοὺς λόγους, ἐγὼ λόγῳ. *Cicero de Finib. V. 3.* Hoc inquit non poterit sic abire, cum hic adsit, me autem dicebat. VALCK.

GAP. CXLV. 1 seq. τῶν περὶ τὴν Ἑλλάδα Ἑλλάνων) Aut in his, sed potius in proximis, τῶν τὰ ἀμείνω φρασεύ-

των, articulus τῶν videtur superfluous. Horum τὸ κοινὸν οὐσί-
διον fuit in Isthmo, sive Corinthi, secundum Diodor. initio
lib. XI. et Herod. VII. 172: ubi memorantur πρόβουλοι τῆς
Ἑλλάδος, ἀραιρημένοι ἀπὸ τῶν πολλῶν τῶν τὰ αἰεὶν φρονουμένων
περὶ τὴν Ἑλλάδα. VALCK. — Immo recte lin. 1. et 2. utro-
bique suo loco stat articulus. οἱ περὶ τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες δι-
stinguuntur a Graecis Asiam et Thraciam incolentibus:
οἱ τὰ αἰεὶν φρονεῖντες opponuntur eis qui ad Medorum par-
tes inclinabant. S.

4. Deliberantibus visum est, πρῶτον μὲν χρημάτων πάν-
των καταλλάσσεσθαι τὰς τε ἔχθρας καὶ τοὺς κατ' ἀλλήλους ἰόντας
πολέμους. Themistoceli tribuit hoc Plutarchus, ut omnium
quae fecerit maximum, in Themist. pag. 114. F. In istis
Herodoti scribi potuit olim πρῶτον μὲν χρήμα πάντων: sed
puto equidem scribendum πρῶτον μὲν πρηγμάτων πάντων.
VALCK. — Qui πρηγμάτων corrigunt, Leunclavii errorem
errant, Xenophontea Κυρ. παιδ. I. pag. 124. F. ἐκ πολλῶν δὲ
καὶ πομπῶν χρημάτων consimiliter mutantis. Prudentior
Portus: χρήματα res saepe quascunque signant. Theognis va.
461. μὴδὲ μένοια χρήματα, τῶν ἀνέσις γίγνεται οὐδία: neque
animum rebus intende, quarum effectio nulla, vere Sylburgius.
WESS. — Reiskio iudice, χρήματα hic idem sunt atque
χρήται, res factu utiles atque necessariae. S.

6. ἔσαν δὲ πρὸς τινὰς καὶ ἄλλους ἐγκυχημένοι) Altera
mihi coniecturarum Reiskii venerat in mentem, ἐγκυχη-
μένοι. Latine quoque dicitur bellum in manibus esse.
VALCK. — Portus ἐγκυχημένοι ex ἐγκυχεμαι, bella quae in
manibus habebant, ἐν τῇ χρήσει ἦσαν. Reiskius, levi mutatione,
ἐγκυχημένοι, quae quasi in mixtura erant, ob lib. V. c. 124.
καὶ ἐγκυχεσμένοι πρηγμάτων μεγάλα: quod vereor ut geminum
haberi queat. Mallet ἐγκυχημένοι. WESS. — Vulgatam
tenendum censens Larcher (cum Damnio, Lexic. Etymol.
p. 2762.) interpretatur bella conserta cum aliis populis.
Eadem Schulii sententia, intelligentis bella impacta, i. e.
conserta. Schneiderus quidem in Adpend. Lexic. crit. vitio-
samt indicat scripturam vulgatam. S.

13. seq. καλεῖσθαι οὐκ ἔστιν) Puto οὐκ ἔστιν [futu-
ram participii, i. quod lin. 11. consentiunt libri] pon-
dus addere recepto ex schedis participio. Haec vero luxa-
ta et mentes decernens vir eruditus, sua de penu in Mi-

scell. Lipsiensibus adstruit, καὶ γὰρ οἱ τὶ ἵστανται περιγινώσκου
 συμφορήσαντες, ἢ πως ἐν τῇ ἡμέρᾳ τὸ Ἑλλ., posse enim pericu-
 lum effugere, si conspirent, si unum quasi corpus fiat Graecoa-
 natio. Quam quidem liberalitatem illi cupide redono, ni-
 hil contra tabulas innovandum opinatus, praesertim re
 plana et oratione iusto tramite eunte. WESS. — Qui
 locus difficilis et luxatus videbatur, aliis opinor facilis
 erit intellectu. Synedri legatos mittere decreverunt ad Ge-
 lonem, ad Corcyraeos, in Cretam, φοιρήσαντες, hoc consilio,
 vel hunc in finem, ut, si fieri posset, inter omnes Graecos
 coalesceret concordia, mutisque viribus Persam repellerent.
 Rarius illud συγκρίσαντες [lin. 15.] supra lib. III. c. 82. re-
 stituit explicuitque Vir celeberrimus. VALCK. — Vi-
 de Wessel. ad III. 82, 22. S.

17. οὐδ' αὖ μὲν Ἑλληνικῶν τῶν ὡς πολλὸν μῆλον) Miram lau-
 dationis genus. Valla expresserat, nec multo minores quam
 Graecorum, tanquam ex μῆλον. Quod si foret, praeferrem
 τῶν ὡς πολλῶν ex scriptis, ut nullis Graecorum, modo ne ad-
 modum validi fuerint, vires Gelo habuerit minores. Πολλὸν et
 πολλῶν eam admittere notionem, cognitissimum est. Philo-
 atratus Vit. Apoll. VI. 3. πολλὰν γὰρ ἡγεύμεν τὴν θιόν, po-
 tentem valentemque, Euripidis pr. Hippol. exemplo, Πολλὴ
 μὲν ἐν βροτοῖσι κοῦκ ἀνέστηκε θεὰ κίχληται Κόπρη. In Parii
 etiam coniecturam μῆλον venit, talem utique mansuram,
 donec aliunde melior medicina. WESS. — At nulla
 opus est medicina: bene habent omnia. Nullis non Grae-
 cianis rebus longe maiores esse praedicabantur res Gelonis:
 i. e. Nullus erat Graeciae populus, cuius potentiam et opes non
 superare dicebatur Gelonis potentia. Perspecte hunc locum
 enim eis contulit Hermannus, (Adnot. 29. ad Vigerum,) ubi
 οὐδ' αὖ μὲν ἔστι ὡς graece dicitur, ut latine nemo non; velut
 apud Nostrum III. 78, 33. et V. 97, 12. nec vero idoneam
 videri causam cur h. l. cum eodem doctissimo Viro aut καὶ
 ante οὐδ' αὖ μὲν adiciendum, aut μὲν ἄλλως delendum censea-
 mus. S.

CAP. CXLVI. [5. βασιλευσίνης ἑστί reddidi cum
 Valla: et denotat quidem βασιλευσίνης quaestionem habere de
 reo, non tamen utique admotis tormentis. Itaque repositum
 malim, interrogati, convictique, S.]

15. τῶν δὲ ἀνελκόμενος) Leye haec, sed postulat scriptoris

mos. Supra cap. 44. *Θηρύμιμος* id, et c. 212. *ἀγέται βασιλῆα* *Θηρύμιον*, quod redit lib. VII. 88. *Apollon. Rh. I. 436:* γῆβι δὲ τίλας *Θηρύμιμος*; *Ἰδμων*. Merito autem generosum hoc *Xerxis* faciū laudibus a *Polyaeno* fertur lib. VII. 15, 2, et *Plutarcho* *Apophthegm. p. 173. c.*, cui magnum illud et memorabile *P. Scipionis* apud *Polyb. XV. 5. Liviumque* lib. XXX. 29. concedit nihil. *WESS.*

Ibid. τὴν δὲ Θερύμιμος ἔστι πλῆρες) Hinc *Θηρύμιος* a *Porto* receptum: sed more *Nostri* scribendum *Θηρύμιος*. A *Θάω*, praeter *Θαῶν*, *Θαῶμα* etc. fluxerunt *Θαίμας*, *Θαίμας*, et *Θαίμας*: hoc *lōnicum* et *Herodoteum*. *Speculatores* *Xerxes* dimitti voluit incolumes, postquam ista spectandi satietate cupiditatem explorassent. Non illaudabile superbi Regis factum *Polyaenus* enarrat lib. VII. c. 15, 2, et huius simile viri vere magnanimi *P. Cornelii Scipionis* VIII. 16, 8. *Livia* narratum XXX. 29., qui speculatores per castra quae vellent circumduci iussit; percandatusque, satini per eodemodum omnia explorassent, datis qui prosequerentur retro ad *Annibalem* dimisit: illud neutrius, sed factum memorat *Valerii* *Maximi* *Frontinus* lib. IV. c. 7, 7. *VALCK.*

GAP. CXLVII. 8. seq. παραδόντι σφίτας τὴν ἰδίην δουρίην) Iubent *Pavus* et *Reiskius* σφίτας καὶ τὴν ἰδ. δουρίην, aut σφίτας τὴν τὴν ἰδίην δουρίην. describi: quibus aliud non respondo, quāz pronomen ex redundantia quadam collocatum videri. Non esse insolitam utroque in sermone eam abundantiam viri eruditi ad *Livium* lib. XXV. 27. et ad *Lucian. Dial. Marini* III. cap. 1. pleno horreo ostenderunt *WESS.* — Scilicet, quoniam post ἀκούσαντες τοὺς Ἕλληνας pluscula nonnulla verba interiecta sunt, perspicuitatis causa deinde adponitur pronomen σφίτας, ad ista superiora spectans. *S.*

20. τοῖσι δὲ ἄλλοις ἐξηγούμενοι καὶ οἱ αὐτοὶ) Iuvenes ἔδοσαν τοῖσι τοῖσι αὐτοῖς ἐξηγούμενοι lib. II. 32. ad huius tuitionem satis fuerant habiles. Accedet *Athenaei* lib. XII. p. 511. d. 6. δὲ πᾶσι ἐξηγούμενοι ἀπὸς ῥητόρων: et *Menandri* *Eclog. Legati* p. 24. ed. *Hoesch.*, ἐπὶ αὐτῶν ἅπαντα αὐτῶν — ἐξηγούμενα ἦν, ubi idem prius, quod in *Media*, peccatum. *D'Orvillium* confer ad *Chariton. VI. 4.* [pag. 635. ed. *Lips.*] *Xerxis* illam in *Graecorum* mutas et mercatores lenitatem *Polyaen. VII. (543.)* neglectam, noluit. *WESS.* — In his, ut saepe;

sincerae deteriore formam ἱερημένωι supposuerat Gronovius: τάνδ' ἱέρη, Eurip. Electr. 422. Herodotus II. 52. ὅδ' αὖτε καὶ οὐσίωσι εὐ ἱερημένους dixit. conf. D'Orvill. in Charit. p. 549. Quod hic narratur fecisse Xerxes, tradidit et Polyaeus p. 637. VALCK.

CAP. CXLVIII. 6. περιήσονται παραλαμβάνοντες) Praeclarum e membranis auxilium. Quanto damnabilior Editoris Genevensis, suspicionem H. Stephani οὐ περιήσονται in orationem sine monitu, sine codice scripto, intrudentis, audacia: saltem Porti sui vestigia, adscito παρίσονται, aderunt, legisset: quamquam nec id laudabile. WESS. — Qui περιήσονται temere olim mutarunt, hi non recordati esse videntur, construi id verbum cum participio, loco infinitivi, ex Herodoti quidem more. S.

Ibid. περιήσονται) Hoc, quod in suo codice Valla legerat, recte restituit ex Med. Gronov. pro παρήςονται, cuius loco οὐ παρήςονται H. Stephanus, παρήςονται non abourde legebat Ae. Portus. Absque Codicibus non facile παρήςονται alicui in mentem venisset, hac structura non temere obvium, et, quantum recorder, in duobus tantum Herodoti locis, huius libri a. 172. et cap. 139., οὐδ' αὖτε δὲ περιήσονται ἀντιπρόσωπον βασιλέα. VALCK. — Immo vero vide I. 77, 4. et quae ibi a Wess. notata sunt. S.

14. εἶπεν τὸν προβόλαιον) Pavius et Reiskius, viri Clar., τὸ προβόλαιον, Eusebii invito Oenomaο, et schedis. Latine, liberius tamen et licentius, oraculum Chalcidius [vide Var. Lect.] dedit: Vicinis offensa, Deo carissima plebes, Armorum cohibe munimina, corporis omne Discrimen sola capitis tatabitur umbra. WESS. — Duo priores oraculi versus ex Oenomaο habet Eusebius Praep. Ev. VI. p. 255. Quid per τὸν vel τὸ προβόλαιον intellectum poeta voluerit, non expulso. Per πύργον arcem forte designavit, Argis Ἀργίον dictam, testibus Strabone, Steph. Byz. aliisque. VALCK. — Verissime, si quid video; CORAYUS in Larcheri ad hunc locum Notis monuit, προβόλαιον nihil aliud dici nisi venabulum, hastam, aut verutum, quod προβόλον Xenophonti, Notro VII. 76, 2. πρόβολος vocatur. Itaque τὸν προβόλαιον εἶπεν ὅχειν equidem intelligebam hastam intus premere, non exserere, quietum sese tenere. Idem vero Vir doctissimus (collato Xenoph. Cyneget. c. x. §. 21. et 26. ed. Lips. 1778.)

eum intelligi censet statum venatoris aut militis, quo paratus est vel ad ictum ferae aut hosti inferendum, vel ad illius impetum sustinendum avertendumque. S.

17. ἐπελθεῖν ἐπὶ τὸ βουλευτήριον, quod in scriptis, Scriptor non abnuet. Sic enim lib. IX. 6. ἔλεγον ταῦτε ἐπιελθέατε ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους: et cap. 11. ἐπῆλθον ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους. WESS.

[22. καὶ τοι κατὰ γὰρ τὸ δίκαιον etc.] Ob veterem Argivorum, Agameimnonis aetate, eminentiam super caeteros omnes Graeciae populos, aequum esse censent, ut ipsis solis summum in consociatas cunctas Graecorum copias imperium deferatur. S.]

23. ὅμως σφι ἀποχερῆν κατὰ τὸ ἡμῖν ἡγομένῳσι) Secundum Diodorum XI. 3. ipsi Argivi, missis ad commune Graecorum concilium legatis, ἐπεγγέλλοντο συμμαχεῖσθαι, ἰσὺ αὐταῖς μέρος, καὶ τῆς ἀγαμοῖας συγχωρήσασθαι: quibus responsum refert praeter cetera, si barbarum habere mallent dominum, quam Graecum Imperatorem, ὁρθῶς αὐτοῖς ἔχουσιν ἡνυχάν. VALCK.

CAP. CXLIX. 6. μηδὲ σπουδαῖον ἰουστῶν ἐπιλέγεσθαι) Structura verborum anomala est. Expectabatur, ἐπιλεγόμενοι σπουδαῖον μὴ ἰουστῶν, considerantibus foedere nullo percusso. Mutata series est ex productione, ut saepe alias, et interciso sermone, Bona hic Porti sollertia, [in Lexic. Ior. voce Ἐπιλέγεσθαι,] nimis tamen sollicita. Ἀναιδέουσι oratio in Musis frequentatur, qua de doctissimus Rapholius in Epist. ad Galat. cap. 2, 6. WESS. — Ἀναιδεοῦσις utique quibusdam salebrosa quodammodo videri subinde potest mollissime alioqui fluens Scriptoris nostri oratio: at hoc quidem loco, lenissima vulgatae scripturae adlata medicina, quam et res ipsa clamabat, et veteres offerebant libri, vocula μηδὲ in duas μὴ δὲ divisā, recte atque ordine nunc omnia procedunt. Infinitivus ἐπιλέγεσθαι, sicuti praecedentes ὑπαίκομεσθαι et σπουδαῖον ἔχουσιν, a superiore verbo λέγουσι legitime pendet: satisque perspicua est naturalis verborum structura huiusmodi, ἐπιλεγόμενοι δὲ, μὴ, σπουδαῖον μὴ ἰουστῶν, τὸ λαπὸν ἴσως ἀναιδεοῦσις ὑπαίκομαι, ἢ ἄλλο φῆλας etc. De verbo ἐπιλέγεσθαι (quod proprie secum reputare, perpendere, significat) commodè Corayus apud Larcherum docuit, haud raro illud malus notionem includere,

et idem fere ac φοβίσθαι sonare, provocans ad VII. 47, 13. 49, 22. 52, 11. 236, 18. Qui nimirum usus illius verbi hoc praesertim loco obtinet, ubi (quasi ipsum φοβίσμενοι hic esset positum) consequitur μή τὸ λοιπὸν ἔωσι etc. In Var. Leot. adnotare debueram, (quod meam tunc animadversionem praeterierat) divisio vocibus μή δὲ recte etiam in editione Aldina scribi; scripturam vero μηδὲ primum ab H. Steph. esse invectam. S.

[8. πταῖσμα πρὸς τὸν Πέρσην] Haec Larcherus vertit *quelque échec de la part des Perses*: quemadmodum et Reiskius interpretatus erat, si aliam cladem a Persis acciperent. At hanc in sententiam πρὸς τοῦ Πέρσιν scriptum oportuerat. Itaque alii in τῷ πρὸς τὸν Πέρσιν πολέμῳ suppleant; quos equidem in latina versione secutus sum. Verum si quaerimus, ἢ σφίσι καταλάβη πταῖσμα πρὸς τὸν Πέρσιν proprie significaverit si in offensionem Persae incurrent: sed, quoniam adicitur ἄλλο πταῖσμα, consentaneum est ut clades simul intelligatur offensionem illa consecutura. S.]

14 seq. οὐκ ὄντως δυνατόν εἶναι τῶν ἐκ Σπάρτης οὐδέντρον παῦσαι τῆς ἡγεμονίας etc.) Miror equidem quae Lacedaemonii legati Argivorum senatui respondiisse traduntur de Rege Argivorum et duobus Spartanis. De duobus regibus Spartanis unus tantum hoc tempore ducebat exercitum post legem ante aliquot annos latam, quam supra commemorat lib. V. cap. 75. Libertatis et aequalitatis studiosissimi si hac tempestate Regem habuerunt Argivi, illius, in historia (quantum opinor) non memorati, vix ulla oportet fuerit auctoritas. Pausan. lib. II. [c. 19.] p. 152., Ἀργεῖσι, inquit, ἀπὸ λήθησιν καὶ τὸ αὐτόνομον ἀγαπῶντες ἐκ παλαιωτάτου τὰ τῆς ἡγεμονίας τῶν βασιλέων ἐς ἐλάχιστον προσήγαγον. VALCK. 15. τὸν Ἀργεῖον) Solet τὸν Λυδὸν, τὸν Πέρσιν, τὸν Ἀράβιον, τὸν Μακεδόνα, τὸν Σκύθη, nationum earum reges adpellare, et τὸν Ἀργεῖον respuerem? Adplaudo membranarum, quae in καλὴν egregiae itidem. Diodori in harum rerum commemorantem discessum non tango, lib. XI. 3. WESS.

16 seqq. ἔβη δὲ οἱ Ἀργεῖοι θοοὶ etc.) Hic ab Argivis traditum τῶν Σπαρτιέων τῇ πλεονεξίᾳ illam equidem veram fuisse causam arbitror, cur bello hoc Persico neutri parti addicti quieverint, quin Persis potius favorint quam

Graecis, et de duobus malis ut levius praecoptaverint τὸ τῶν βαρβάρων ἄρχας, ἢ ὑπὲρ Λακεδαιμονίων. His quia Mycenaei miserant auxiliares octuaginta ad Thermopylas cum Leonida profecturos, Argivi τὰς Μυκῆνας κατέσταναν, Diodor. XI. c. 65. Pausan. II. [c. 16.] p. 146. Oderant, nec immeritos profecto, superbos vicinos Lacedaemonios Argivi, a quibus semper vexati, et nuper adeo magna fuerant affecti clade, impia Cleomenis fraude decepti. Hinc, opinor, infra Noster c. 152. οὐκ Ἀργείοι, αἱ, ἀεχυστα πεινῶνται: et frustra Plutarchus excusare nititur Argivos τῆς οὐκ ἀπειπαμένους τοῖς Ἕλλησι τὴν σωμαχίαν, T. II. p. 863. B. Ob idem illud odium abstinuerunt postea bello Peloponnesiaco; quo Lacedaemoniorum socii fuerunt omnes Peloponnesii, teste Thucyd. II. c. 9. πλὴν Ἀργίων καὶ Ἀχαιῶν: solos Argivos excipit Diodor. XII. c. 42. Sed Achaei bello quoque Persico Argivorum sententiam sequuti videntur Pausaniae VII. [c. 6.] p. 536 seq., ut ille suspicabatur, quia Λακεδαιμονίους Δωριεὺς ἀπηξίου σφίσι λυγίσθαι. Quiescentes Peloponnesiaco bello Argivi longae pacis primum commoda, postea perceperunt etiam mala; opibus enim ditati in sua saepe viscera saevierunt, intestinis agitati seditionibus: de pacis commodis Thucyd. vid. II. 28. Diodor. XII. 75. de incommodis Is. Casaub. in Aeneae Poliorcet. c. xi. et P. Wessel. ad Diodor. XII. 58. VALCK.

CAP. CL. 10. ἐπὶ τοὺς ἡμετέρους προγόνους) Non nemi, fratres nostros ex diverso utero explicanti, adstipulari non licet. Ἀπύγονοι, superius positi, προγόνους indicant, ut saepe his in Musis, maiores; in quis Perses, Persei filius de Graecorum et Persarum [ut quidem Graeci iactabant,] sententia, supra c. 61. et Apollodor. Biblioth. II. 4; 5. Congruit nonnihil Atheniensium ad Ionas scriptum, οὐ ποιεῖ δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατιώμενοι, lib. VIII. 22. Etsi autem non nesciam ἀντίκους Synesii, Agathiae, Procopii, et ἀμφίκου Epigram. apud Suidam, obtrudere [lin. 12.] Herodoto, ἀντιξοὺς ubique probanti, non ausim: ipse vir Celeber. eos ex Steph. margine c. 192. nullo honore dignatus est. WESS. — Nempe ἀντίκους ex Med., cui etiam F. adsentitur, receperat Gronov. S.

10 - 12. οὐτε ὧν ἡμεῖς εἰσὸς) Οἰκός, Nostro familiare, hic ex Arch. ianu recipi debuerat, et paulo post ἀντιξοὺς

servari. Haec vero, a Graecis ut suspicor conficta, comparari poterunt cum narratis lib. VIII. c. 22. VALCK.

14. μέζωνας ὑμῶν ἄξω) Fortasse aliis ἴξω, quibus paria non fecero, probabitur. Vetat Nostri lib. II. 172. καὶ ἐν οὐδεμιᾷ μείρη μεγάλη ἦγον, tritissimumque eidem et Pausaniae ἐν τιμῇ ἄγιν. Synesius Dion. p. 47. Α. ταύτη δὲ τὸν Ἕλληνα τοῦ βαρβαρίου πρῶτον ἄγω. WESS. — Οὐδαμὸς μέζωνας ὑμῶν ἄξω, id est, οὐδαμὸς τιμωτέρος vel ἐν μείζονι τιμῇ ἄξω. Hoc ego quidem anteponerem lectioni codicum ἴξω, tanquam usitatius ista aetate. VALCK.

14 seqq. Ταῦτα ἀκούσαντας - - πρῆγμα ποιήσασθαι) Sic lib. VI. cap. 63. ταῦτο ἤκουσαν μὲν οἱ ἔφοροι, πρῆγμα μὲντοι οὐδὲν ἐποίησαντο τοπαρυνίαια: id est rem auditam παρ' οὐδὲν ἦγον, vel ἔβητο, pro nihilo ducebant; prout loquuntur Sophocl. Antig. vs. 34. et Aeschyl. Agam. 238.; hic contra περὶ πολλοῦ ἐποίησαντο. VALCK.

16. οὐδὲν ἐπαγγελλομένους μεταίτεῖν) Ultimum non absurde Reiskius in μετίτεν mutabat; mihi repetitum ex vicina videbatur, atque idcirco delendum. Multa describit hinc Plutarchus, et malevolus accusat malvolentiae, de Herod. Malign. p. 863. VALCK. — Nihil nec mutandum, nec delendum. Οὐδὲν ἐπαγγελλομένους μεταίτεῖν idem valet ac οὐδὲν ἐπαγγέλλεσθαι καὶ οὐδὲν μεταίτεῖν. Potuerat dicere Scriptor οὐδὲν ἐπαγγελλομένους οὐδὲ μεταίτεῖν οὐδὲν: sed vulgatae scripturae eadem inesse videtur sententia. Arguit primum, ut nihil de societate professi aut polliciti erant; (nec enim cum aliis Graeciae populis ad deliberandum convenerant: cap. 145, 1. et 10. et cap. 148, 1-3.) ita nihil (vel ab aliis Graecis vel a Lacedaemoniis) vicissim postulaverant. In verbo παραλαμβάνειν, quod (lin. 17.) consequitur, ponitur (ut persaepe apud Nostrum) actio, pro voluntate et conatu agendi; adsumere, pro conari adsumere, invitare ad contrahendam societatem. Sic idem ipsum verbum παραλαμβάνειν ponitur cap. 168, 2. et 18. et cap. 169, 1. S.

19. ἐπὶ προφάσις) Alibi προφάσις δὲ τῆςδε [nimirum ἔμμενα,] lib. IV. 135. ἐπὶ προφάσις Aristagetus quoque lib. I. Epist. 18. monitore Abreschio. In his taxandis, tanto recentior, malignitatem non excusabit Plutarchus. WESS.

CAP. CLI. 4 seq. ἀγγέλους Ἀθηναίων etc.) Haec, quae de Callia, Hipponici F., Atheniensium ad Persarum regem Ar-

laxerrem legato, cum anno Olymp. LXXXII. quarto concurrunt in Diodori lib. XII. 4. WESS.

B. ἡ σφί ἐτι ἐμμένει etc.) Scioli mihi videtur. insolentiora corrigentis, quod margo dat Stephani ἐμμένει ἐθελουσι Valla, an amicitiam --- putaret adhuc durare. Meo gustui satisfacit, velut Herodoteum, ἡ σφί ἐτι ἐμμένει τὴν πρὸς Ἑλλάδα φιλίαν συνεπείσαντο. Graece doctis et Latine genus illud structurae notissimum est; sed inter exempla, quae sibi olim eam in rem collegerunt, ad haec perpauca respondent accurate; discrepant nonnihil ex. gr. et haec Lysiae p. 348. τὴν οὐσίαν, ἣν παύλασι τῷ νισί, ἐν πλεονος ἀξία ἔστιν ἡ etc. et Sophocli Trach. vs. 687. ἥ γὰρ ἔχρησεν -- πόνον τοῦτο ἠφάνισται. VALCK.

CAP. CLII. 7 - 10. si πάντες ἀνθρώποι τὰ οὐκ αἰσίου etc.) Eximium Eusebii dictum, qualia multa sub hoc nomine solus nobis custodivit Stobaeus, ex huius florilegio cum his comparavit Cl. Wesselingius in Diss. Herodot. p. 122. Illud eodem modo emendaveram, nisi quod vocem πολλῶν in πολλῷ mutatam pertinere suspicabar ad ista, ταῦτα (τοῦτο) ἀμυνον πρὸς τοὺς. Totius dicti sic paucis expressit sensum Plutarch. T. II. p. 863, 29. ὅτι πᾶσαν ἀνθρώπων ἰστίαν ἐνδύματα. Obscurius de industria loquens significatum voluit, opinor, quosvis alios Graeciae populos ea fecisse nonnunquam, quae graviolem reprehensionem mererentur, nihilque hac in re admisisse Argivos, quod videri posset turpissimum. Non itaque debuerat Herodotus propter haec de Argivis dicta in acerbam incurrere Plutarchi criminationem; qui Philosophus in isthoc libello ab aequitate philosopha, quam commendat, nimium quantum deflectit. Quam sibi praefixit Herodotus formulam; [lin. 11 seq.] se quoque sequutum scribit Pausan. VI. [c. 3.] p. 458. Ἐμοὶ μὲν οὖν λέγειν τὰ ὑπὸ Ἑλλήνων λεγόμενα ἀνάγκη περὶ βελτίων πάντων οὐκ ἔτι ἀνάγκη. VALCK.

8. ἐς μέτρον συνεείκασεν) Nollem substitutum σπανίστατον, mirifica verbi forma atque invisitata. Quod reddit, Stobaeus et scripti valide adfirmant, auctorque fragmentorum Pythagoreorum, haec manifesta aemulatione adumbrans, αἱ τινες τὰ ἀσχερὰ ἐκ τῶν ἰστίων πάντοτε συνεείκασεν p. 716. ed. Galzi. Cultius praeterea et aptius ἐκπέφασται, [lin. 9.] quomodo Stobaeus et boni Codices, dicti quo-

que elegantis imitatores. Notissimi οἱ σφόδρ' ἱγκυφόρις, dicterio Comici Nub. vs. 191. philosophi; quod incurvi rebus attenderent, talique viderentur inoessu. Nihil autem congruum magis Eusebii Philosophi apud Stob. Serm. CV. p. 567. sententiā, fonte Herodoteo progressā: Εἰδέναι δὲ, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἴς τι τὰ ἑωυτῶν ἱγκυφάντες, καὶ τὰ ἑλπίδας παρὸντα ἐπιφρασάμενοι, ἐνέηκοντο ἑωυτοῦς ἄμεινον πρήττοντας. Sic enim ex Trincaveli editione et Gesneri scholio comode constituitur. Socratis simile effatum (videntur enim haec amasse, unde πάντῃ ὥρῳ in Pass. adpostium cernitur) dabit Plutarch. Consol. ad Apollon. p. 106. 2. WESS. — Suspensus equidem eram, ex prisca alicuius Sapientis dicto, sententiam hanc mutuatum esse Herodotum, et, ita in suum usum convertisse, ut, quod ille de fortunae casibus et calamitatibus dixisset, quibus obnoxii sunt mortales, ad mala moralia, ad prava atque turpia facta hominum (conf. mox lin. 11.) transferret. Iam opportune video Larchero observatum, eam ipsam quam dico sententiam Soloni auctori adscribi a Valerio Max. VII. 2. ext. 2. sic scribente: Aiebat (Solon), si in unum locum cuncti mala sua contulissent, futurum ut propria deportare domum, quam ex communis miseriarum acervo portionem suam ferre mallet. S. 11 seqq. 'Εγὼ δὲ ὀφείλω λέγειν τὰ λεγόμενα etc.) Nobilem et sinceram professionem cum Plutarchus haud ignorarit, cur iterum iterumque repetuntur criminationes? Idem recentioribus dictum esto, tanta, qua ille, eruditione plerumque defectis. Pausanias, quod Kühnius et Bergleris viderunt, ad Nostri exemplum, 'Εμοὶ μὲν οὖν, αἶτ, λέγειν μὲν τὰ ὑπὸ 'Ελλήνων λεγόμενα ἀνάγκη' πισθεῖσθαι δὲ πᾶσιν οὐκ ἔστι ἀνάγκη: lib. VI. 3. p. 458. WESS.

17. πᾶν δὲ βουλ. σφί εἶναι πρὸ τῆς) Apud Plutarch. de Herod. Malign. p. 863. vulgatur vs. 36. πᾶν δὲ βουλ. σφί προσεῖναι τῆς παρούσης λύπης. Dubium scripserit-ne censor προσεῖναι, ἀπ εἶναι πρὸ τῆς π. λ. Supra VI. c. 12. πρὸ τούτων τῶν κακῶν ἡμῖν γε χρίσσειν καὶ ὁτιοῦν ἄλλο παθεῖν ἐστὶ. Euripidis Praxithea in Erechtheo: Μισῶ γυναῖκας, αἵτινες πρὸ τοῦ καλοῦ Ζῆν παιδάς εἰλον. Usitatius in talibus ἀπὸ verbo etiam προαιρεῖσθαι adiicitur. VALCK.

CAP. CLIII. 4. οἰκῆτορ ὁ ἐν Γίλῃ) Laurentio Oikῆτορ nomen proprium fuit, scribenti praeterea Epitriopio,

haud nitide. Οικήτωρ ὁ ἐν Γέλῳ idem erit Γελῶς: articulus tamen, quae et Reiskii opinio, minus adconmodatus. Ceterum interpretes Pindari Pyth. II. vs. 27. Dinomenem fecerunt, Gelonis patrem, τὰ ἱερὰ ἐκ Τροάει τῆς Κύπρου in Siciliam deportasse, vehementer lapsi. Id bene, quod τὰς θεῶν ἱεροδάντων, sive Cereris et Proserpinac, sistant. WESS: — Vide Var. Leot. Ferendum fortasse fuerat οικήτωρ ἐν Γέλῳ: sed rectius cum genitivo construitur id nomen, sicut mox lin. 20. et IV. 34, 10. S.

6. καὶ Ἀττιφῆμον) Athenaeus, Stephanus Byz., Pausanias, Etymologus, Scholiastes Pindari, quos plerosque ill. Scaliger ad Euseb. Chron. Ann. MCCCXLIII. p. 80. perscripta praviore hac nominis scriptura, antestatus est, hominem ita adpellitant. Consentiet illis in posterum Herodotus; qui profecto οὐκ ἐλάττω [non ἐλάττω] reliquerat. WESS: — Athenaeum vide lib. VII. p. 297. r. et Steph. Byz. in Γέλα. S.

18. οὐ πρὸς τοῦ ἅπαντος ἀνδρός) Non mihi quis facile persuadebit, apud Herodotum similesque scriptiores reperiri τὸν ἅπαντα ἄνδρα. Aut eliciendus est articulus, aut in talibus etiam usitatum requiritur participium: dederat-ne forsitan οὐ πρὸς τοῦ πύοντος ἀνδρός? Sophoclea Noster suaviloquus sapienter adamavit, et est illud Sophoclis Oed. Tyr. vs. 491. Καὶ τοι τὸν αἰνῶν οὐχὶ ταυπύοντος ἦν Ἄνδρὸς διπρὸς, ubi Schol. οὐ τοῦ τυχόντος ἦν σαφηνίσαι. Hoc forsitan argutum; sed si Codicibus abest articulus, verum videbitur, οὐ πρὸς ἅπαντος ἀνδρός, Cratinus Athenaei II. p. 68. A. Οὐ πρὸς γε πάντες ἴστω ἀρτίως καλῶς: sic enim, vacula γε tantum interiecta, corrigi malim, quam cum Viro magno [Casaub.] οὐ πάντες ἀνδρός etc. [Vide et Animadv. in Athen. T. I. nuperae ed. p. 454 seq.] Lucian. T. II. p. 506. οὐ πρὸς γε σοὶ τὸ ταυῦτον. Sed est tamen illud in nobili senario apud Zenob. Cent. V. pr. 37. Οὐ πάντες ἀνδρός ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς: Non cuius homini etc. Aelian. de Nat. An. XIII. 9. ἵππον Ἰνδὸν κατασχῆναι οὐ παρὸς ἦν. Eleganter, ut Sophista scilicet, Philost. Vit. Soph. lib. II. c. xxxi. αἰτῆται δὲ, ait, τὸ μὲν ζῶντα τὸν τύραννον ἱπικόπτειν ἀνδρός, τὸ δὲ ἐπιμβαίνειν κειμένῳ, πάντες. VALCK. — Facile credo, alium auctorem οὐ πρὸς ἅπαντος ἀνδρός, absque articulo, scripturum fuisse: sed adiciere articulum non dedignatus, videtur Herodotus. Sic quidem

idem 1591, 29. τὸν δῆνα; scripsit, ubi alius satis habiturus erat aude δῆνα; scribere, quemadmodum idem ipse Noster I. 1, 8. S.

CAP. CLIV. 1. τοῦ Πανράδος) Auctoritatem nominis Cl. Gronovius conciliavit, [nullum quidem alium testem, nisi Medicus membranas, advocans;] neque ego defugio. Decessit Cleander de vita anno Olymp. LXX. 3. cuius successor Hippocrates Gelae tyrannidem in VII. annos continuavit, nactus dominationis succedaneum Gelonem, Olymp. LXXII. anno secundo, quod Dionysii Hal. lib. VII. pr. et Pausanias VI. 9. constat testimoniis. Plura H. Dodwellus Ann. Thucyd. p. 42. WESS.

[9. καὶ Αἰνιδίου) Huius nomen h. l. insignivit Herodotus, quoniam filii eiusdem infra (c. 165, 4.) mentionem erat iniecturus. S.]

[Ibid. 3. ἡ δὲ δορυφόρος ἱπποκράτης) His si adesset μετῴρησι, series verborum hians optime coiret. 'Ο Γέλων - - πολλῶν περ' ἄλλων - - μετῴρησι μετὰ δὲ etc. Gelon - - cum aliis multis - - excelluit; non multo vero post tempore etc. Fieri certe potuit, ut ob consequens μετὰ similis initii verbum a librario translitteretur. Haec mera suspicio; quam qui recusant, tractam longius Scriptoris contra morem orationem verbis ἀπὸ φωνῆς ἐν τοῖσι terminare, sublatis maiusculis punctis, debent; quae Cl. de Pauv mens fuit. Ceterum praefecturam equitatus, ἀπῆλθον τῶν ἱππῶν τὴν ἐπιμέλειαν, Geloni ab Hippocrate mandata Timaeus quodque prodiderat apud Criticos Pindari Nem. Od. IX. professa. WESS. — Mihi expeditissima certissimaque emendandi huius loci ratio ea videtur, quam secutus sum. S.]

18. ἐν τοῖσι καταλλάξαντες) Subvenire vitiosae καταλλάξαντες lectioni Cl. viri versio certis conditionibus, quae recensuerunt, voluit. Quanto apertius et melius, quod in Pass. et Reiskii coniectura, hac lege reconcilians. Conditio fuit, ut ob cladem ad Elorum (qua de in schol. ad Pindari Nemeon Od. IX. 96.) Syracusanum Camarinum, nuper eversam, Hippocrati bona fide restituerent, Thucyd. VI. 5. WESS.

CAP. CLV. 5. καὶ Κλεάνδρου) Cleander-ne; An Cassander, iusto fuerit nomine, in Mistorum dissensu non asseverat. Gelae modo ne fallant ex Timaeo Schol. Pindari, Herodot. T. VI. P. I.

utriusque tutorem egit: specie tutelae, ut saepe similitudinis alii, pupillorum causae studuit, reapse suae: quae quidem, ut alia in re Oedipus Sophocleus, λόγῳ μὲν ἰσθλαί, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά, Oed. Col. vs. 816. WESS.

11. Κυλλυρίων) Propius verum Καλλικυρίων aut Καλλικυρίων. Hesychio certe et Eustathio, leviter erranti, Καλλικυρίοι: Suidas Καλλικυρίοι, ubi L. Küsterus et vir eruditus *Miscell. Nov. T. I. p. 79.* De Syracusanorum Γαμόροις sive Γαυμόροις *Valesius ad Diodor. T. II. p. 649.* erudite. WESS. — Pro vulgato Κυλλυρίων, in *Med.* est Κιλλυρίων: ex his duabus tertia lectio formari poterit Καλλικυρίων, meo iudicio hic etiam sincera. Sic nomen et alibi scribitur, et apud Hesych. in sua serie: Καλλιῦμοι, οἱ ἐκμισθότις γεωμόροι (γεωμόροις leg.) δούλοι δὲ ἦσαν οὗτοι, καὶ τοὺς κυρίους ἐξέβαλλον. Praeter haec, ista quoque Zenobii IV. 54. syllabam firman quae excidit apud Herodotum: ἡ αἰτία τῆς κλήσεως αὐτῶν, διὰ τὸ παρροδαπρὺς εἰς τοῦτο συνελθῖν, ὥστε τοὺς κυρίους (τοὺς κυρίους leg.) ἐκμίσθαι: sed apud Zenob. dicuntur Καλλικυρίοι, ut in *Plutarchi* sub nomine divulgatis a *Iaco Gronovio* proverbii §. x. et aliquoties apud *Suidam*, qui testes excitat *Timaeum* et *Aristotelen* in *Rep.* Syracusanorum. De his notavit quaedam vir doctus in *Misc. Obs. Nov. I. p. 78.* conf. *H. Stephani* schediasm. IV. 15. VALCK.

CAP. CLVI. 1. Γίλῃς μὲν ἐπικρατίων) Si participium ad superius redeat structura παρτέλεθε τὰς Συρηκουσας ἐπικρατίων, Γίλῃς μὲν etc., nihil hic inconmodi: sine non male ἐπικρατίων aut ἔτι κρατίων cum *Abreschio* pingetur. *Clar. Reiskio* aliud, sed violentius, remedium in *Miscell. Lips. Vol. VIII. p. 486.* WESS. — Γίλῃς ἐπικρατίων, id est, ἥς ἐπικράτει. *Gelum* quidem, quam tenebat, minoris faciebat: hanc cum *Hieron* fratri commisisset gubernandam, οἱ δὲ τὰς Συρηκουσας ἐκράτουν. In his non egemus correctionibus VALCK. — Naturalis verborum series haec fuerit, λόγον ἰλάσσω ἐποδίστο ἐπικρατίων Γίλῃς: ubi ἐπικρατίων idem valet ac ἐπικρατίων, quemadmodum multa in Graeco sermone verba cum participio construuntur, loco infinitivi. S.

4. ἔσαν ἅπαντα αἱ Συρηκουσαι) *Reiskii* et *Pavii* ἔσαν ἅπαντα οἱ αἱ Συρηκ. elegans, sed minime, cum pronomen tacitum intelligatur, necessarium. Multa docti viri ad III. 157. nominati. WESS. — Lenissima *Reiskii* mutatio,

legentis καὶ ἔστιν ἅπαντα οἱ αἱ Συρήνουσαι: ubi omitteretur forte rectius articulus: et omnia erant ei Syracusae: sic recte vertit St. Bergler. ad Alciph. p. 237. Praeter illam multi hoc genus loquendi illustrarunt; locum huic similimum protulit G. Raphelius Annot. in Pauli I. Ep. ad Cor. xv, 28. Atque haec nostra etiam valde accommoda Dukerus admovit his Herodotum imitantis Thucydidae VIII. 95. Εὐβοία γὰρ αὐτοῖς ἀπεκικλημένης τῆς Ἀττικῆς πάντα ἦν: Eodem casu comitante Herodotus alibi, [I. 122, 12, de quo quidem loco vide Hermannii Adnot. 95. ad Viger.] ἦν οἱ τὰ πάντα ἡ Κυνὸς: et fortasse posuerat, omissa quae nunc adest praepositione ἐν, lib. III. c. 157. πάντα δὲ ἦν τοῖς Βαβυλωνίοις Ζώνυρος. VALCK. — Vide Var. Lect. ad h. l. et Adnot. ad III. 157, 20. Parum interest: sed, ut expeditissima, sic verissima huius loci scriptura fuisse videtur, quae Valckenario placuerat, ἔστιν ἅπαντα οἱ Συρήνουσαι. S: 4 seq. αἱ δὲ παραντίκα ἀνὰ τι ἔδραμον καὶ ἔβλαστον) Sic de Lacedaemoniis, ἀνὰ τι ἔδραμον αὐτίκα καὶ εὐθνήθησαν, lib. I. c. 66. Damascius apud Suidam in Γίσιος: ἀνδράμι τι καὶ εὐθνήθησεν. In Ἀναδραμεῖν, pro ἀνξήθηται adhibito, Homerum imitantur. Herodoteam tmesin, Ionibus ferme solis et Poëtis usitatam, saepius usurpare non dubitavit Eunapius, in cuius Porphyrio p. 13. legitur: ἀνὰ τι ἔδραμος — καὶ ἐβλάστη. VALCK.

8. τῶν ἀστῶν) Status his movetur, iniuriā tamen, controversia; siquidem ἀστῶν id vocabulum, ubi abesse alii iuberent, in Musis saepe locum capessit. Hoc vide ex c. 170. αὐτίαν τι Ταραντίαν καὶ Πηγίαν, οἱ ὑπὸ Μικύθου τοῦ Χόρου ἀναγκασμένοι τῶν ἀστῶν. Alia lib. III. 123. IV. 33. IX. 93. WESS.

19. συνόικσμα ἀχαριστώτατον) Spartani populum Atticum δῆμον ἀχαριστόν, ob gratiam sibi, uti prae se ferebant, non relatum, traducunt lib. V. 91. Diversiore paullo usu plebs συνόικσμα ἀχαριστώτατον, quia tyrannis insuavis illa et minime iucunda; quippe qua οὐδὲν ἀξιοπρότερον οὐδὲ ὑβριστότερον, de Megabyzi Persae sententia, lib. III. 81. Instaurata vox memorem lib. I. 207. non anget. WESS.

CAP. CLVII. 3. καὶ Ἀθηναῖοι) Additis Atheniensibus, quos neglectos series et Msti noluerunt, sermo nunc instructor: adfuisse autem Atheniensium legatum;

cap. 161. atque ex Ephoro scholiastes Pindari Pyth. Od. I. prope fin. clamat. WESS.

5 seq. τὸν γὰρ ἐπιόντα etc.) Non nescio quomodo γὰρ iste hac in sede possit defendi, neque adeo ista lib. I. c. 163. ὑπόμεινος τὸν Πηδον παρ' αὐτῶν οἷς αὐξοίτο: sed quia centenis, quae horum dantur similia, nihil inesse puto, quod ad haec respondeat, placet elegantissimi Gisberti Koenig notis stratis coniectura, voculam γὰρ transponentis hoc modo: Ἐπιμειν ἡμῖας Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι (has voces praebent Codd.) - - παραλαμβόμενους σι πρὸς τὸν βάρβαρον τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα πάντως γὰρ καὶ πυνθάναι, ὅτι Πέρσης ἀνὴρ οἶε VALCK. — Τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα (ne qui adhuc rescant) repetit c. 177. Ceterum culte variegatam orationem statunt, aliorum decursuram more, πάντως καὶ πυνθάναι καὶ Πέρσης ἀνὴρ, ἐπιὼν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, μέλλει, ζῆλος etc. Non dissimiles figurandae dictionis modos Cl. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 104. et ad Aristtaeneti lib. I. Epist. 5, conduxit. WESS.

11. δυνάμις, τε ἥκεις μεγάλῃς) Sentio aliquid hoc loco turbati. Semper tali in re δυνάμις τε εὐ ἥκεις, aut etiam πόλις. Editio geminum equidem baud reminiscor. Corrigitur a Reiskio ἥκεις μεγάλῃς. plaudente Abreschio Diluc. Thucyd. p. 121. sine exemplo tamen. WESS. — Emendandum censeo, σὺ δὲ δυνάμις τε εὐ ἥκεις, καὶ etc. eiecta voce μεγάλῃς, quae forsitan ex interpretamento, μεγάλην ἔχεις, nata contextum irrepsit. μεγάλῃς legenti Reiskio suffragatur Abreschius Diluc. Thucyd. p. 121., sed constans in hac formula repugnat usus: ἔχειν in talibus quaevis adverbis sibi patitur adiungi; sed ἥκειν ferme tantum εὐ admisit. Ut Graece non dicitur χρημάτων εὐ ἥκεις μεγάλων, sic neque δυνάμις εὐ ἥκεις μεγάλῃς. Obmoveri non debet illinc diversum quod legitur lib. VIII. c. 111. Quinquies usurpatum Herodoto, εὐ ἥκειν, totidem vicibus Aelianus repraesentavit, cuius loca dedit L. Bos ad Luciani [Εἰκόνες, s. Imag. cap. 11.] κορυφῇ μιν εὐ ἥκοντας T. II. p. 469. [ed. Wetst.] Apud Suid. in Εὐρώκῃς legitur et γένος εὐ ἥκων. Οὕτως εὐ ἥκοντες dixit Philostratus Vita Apoll. VIII. c. 18. Hyperides, πλεονέκτες εὐ ἥκει, iuxta Demetrium Magnesium apud Dionys. Halic. T. II. p. 179, 400. D. Heinsii coniectura in Theocr. XIII. 15. magis videretur probabilis, si scripisset: Αἰὼν δ' (id est

ἰκνύσῃ) τὸ ἦσαν ἐς ἀλαθινὸν ἀνδρ' ἀποβαίνει. Ἐοῦτῶν αὖ ἦκοντες Assyrii dicuntur Nostro l. c. 102. Thomas M. in Ἐχθρ. locutionem, ὁμοῦν εὖ ἦται, comparat cum Homericā εὖ εἶδος, quam similesque nobis explanavit Ti. H. ad Thom. in Γεωγραφικῶς ἱστορικῆς. VALCK. — Rara utique et vix alibi reperiunda structura, quam h. l. communi consensu præferunt libri omnes: nec tamen idcirco temere mutanda ab Editore. Multa passim in veterum scriptis reperiuntur παραλ. λεγόμενα, multae item formulae insolentiores, quae turbare quidem nos possunt, nec vero idcirco eliminari continuo debent. Immo vero, quum l. 149, 7. χάριν dixerit Herodotus ὡρίαν ἦκουσαν οὐκ ὁμοίως, non adiecta, sed subintellecta εὖ particula; quumque VIII. 111, 12. θῶν χρητῶν (non, nude θῶν) ἦκον εὖ scripserit; quidni idem h. l. δυνάμις ἦται μεγάλης (quod aliquanto maiorem vim habere videtur; quam δυνάμις εὖ ἦται) scribere potuerit? S.

CAP. CLVIII. 1. πολλὸς ἐνέκειτο λόγῳ) Latine Vallae inmutata a Gronovio sunt. Convenit ex parte πολλὸς ἢ λιγώτερος ὁ εἶδος lib. IX. 90. et lib. VIII. 59. πολλὸς ἢ ὁ θυμαστοκλής ἐν τοῖσι λόγοις: plenissime Dionis hoc Caesari lib. XII. [c. 24.] p. 221. ed. Steph. καὶ ἐπὶ ποχὺς ἐνέκειτο τοῖς ἡ τοῦ Καίσαρος ὄνομα ἐκινδυνεύοντος M. Caecillus. WESS. Vallae: multus in hac oratione fuit. Commode ad sententiam Gronovius: vehemens erat in urgendo. πολλὸς affectum et vehementiam exprimit: ἐνέκειται vero est insectari, invehi, urgere. S.

[2. λόγον ἔχοντες πλεονέκτην) Gronov. cum Vallae: Ingleptem habetis orationem; satis commode ad sententiam, cui quidem rite exprimendae adcommodatius aliquid latinum verbum desideres. Hoc enim Gelo dicit: Κεῖν ἔστις ὡς ἡμεῖς ἐπιθυμῶντες ἀλλοτρίων ἀφαιρῆσαι, quae vos illis petentibus praestare dedignamini. S.]

[7 seq. τὸν Δωριεὺς - πρὸς Ἑγεταίων Φόρον) De his, infelicisque Doriei interita, lib. V. 46. Ex schedis ὡφείλου, [lin. 9.] veluti eodem libro c. 98. placuerunt; neque dampnabiles ἐπὶ τῶν, [lin. 10.] usu Thucydidis II. 53, quamquam similis ibi descriptionis variatio, munitae. WESS.

• 8. ὡφείλου) ἰσχυρὰ δυνάμει: prout recte supplet Schol. in Thucyd. VIII. c. 48. in Aristoph. Acharn. vs. 657. ἰσχυρὰ

ταῖων μισθῶν redditur ἐπισχοῦμενος a Schol. et Suida; qui Philostrato tribuit, quae sunt Synesii Ep. 105. p. 247. A. In istis infra, [lin. 15.] οὕτω δὲ Τίλωνος μνήστis γέγονι, locum invenit observatio Demetrii περὶ Ἑρμ. §. 57. Vid. Clar. Io. Taylor in Demosth. Midian. p. 299 seq. VALCK.

17. δικασίας τε τριήρας) Armasse Gelonem δικασίας ναῦς καὶ διασχιδούς ἰππίς καὶ πτεροῦς μυρῶν ex Ephoro Critici produnt ad Pindari Od. Pyth. I. longe infra catalogum, quem hic annumeravit. Si verum est, Dionysium lapsis aliquot annis ex una Syracusana civitate c. et xx. m. peditum, et κii. m. equitum, navesque longas cccc. in aciem emisisse apud Diodorum lib. II. 5., magnifica haec promissa inani iactantiae non erant inputanda. WESS.

CAP. CLIX. 2. Ἡ κε μέγ' οἰμώξει γέρον Ἰασηλάτα Πηλεὺς Iliad. H'. 125. WESS. — Homericus versus est parodia ex Ἰλ. η'. 125. Sententiae non illa multum dissimilis in Ἰλ. δ. 255. ἥ κε νυ γηθήσαι Πηλεὺς. Ad Homerum Herodotea comparavit Eustath. in Ἰλ. η'. p. 540. καὶ παρ' Ἡροδότῃ εἴρηται ἑχῆμα ὁμοίον τῷ Ὀμηρικῷ etc. VALCK.

3. ἀπαραιρήσθαι) Quod ex Med. et aliis ἀπαραιρήσθαι, quae tandem re vulgatum exsuperet, non video; incommode quoque coalita syllaba. WESS. — Immo nec vulgatum probum erat, nec id quod ex Med. Gronovius receperat. Ionica ista verbi forma non in praesenti tempore, solum in praeterito perfecto et plusquamperf. locum habet: quare unice vera terminatio h. l. ἦσθαι erat. S.

8. σὺ δὲ μὴ βοηθῆεν) Premo vestigia probatorum Codd, ipsiusque Scriptoris lib. III. 134. σὺ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατιῶσθαι, et parili saepe modo. Vid. lib. IV. 128. WESS. — Restituetur βοηθῆεν ex Codicibus. Videatur clar. Editor in p. 30, n. 98. et 336, 37. [Wess. ad I. 63, 13. et ad IV. 126, 6.] VALCK. — Ad infinitivum βοηθῆεν pronum est aut βούλεν (ion. βούλεν) intelligere, aut ἀναίτε ex verbo proxime praecedente. S.

CAP. CLX. 1. ἐπειδὴ ὅρα ἀπιστραμμένους τοὺς λόγους τοῦ Σωκράτους) Ἐπιστραμμένους τοὺς λόγους, dicta asperia, fuisse autumo: quo sensu λόγων μάλλον ἐπιστραμμένους Themistocles acerbius locutus lib. VIII. 62. et Demosthenia. εἰμνόντας ἐπιστραμμένους, asperior; discrepans ab Isocratea, qui p-

pe quae ἀβρότητα καὶ ἡδὺν in Philostrati lib. I. Vit. Soph. p. 504. ubi bene *Olearius*. WESS. — At ἀπειρη. communi consensu exhibent libri omnes, quod et ipse *Wess.* in contextu tenuit: merito; commodam enim offert sententiam, sermonem aversantem, cum indignatione respuentem propositam conditionem. S.

2. τὸν τελευταῖον σφί τόδε) τὸν τελευταῖον legi mavult *Koenius*. VALCK.

3 seq. ὁσιδία κατιόντα ἀνθρώπων φάσις ἐπανάγειν τὸν θυμόν) Haec et seqq. prostant et ap. *Stobaeum* p. 171, 11. et p. 173, 32. *Aeschines*, de Falsa Leg. p. 48, 11. τὸ ψευδές, inquit, ὁσιδος οὐ πικαιτέρω τῆς ἀκοῆς ἀφικνύται. Iuxta *Xerxen Herodoti* VII. 39. ἐν τοῖσι ὡς τῶν ἀνθρώπων οἰκίῃ ὁ θυμός. Cum hoc *Gelonis*, dictum iratae *Tomyridis* comparandum est ex lib. I. c. 212. οὕτω μαίνεσθι, ὥστε, κατιόντος τοῦ οἴου ἐς τὸ σῶμα, ἐπαναπλεῖν ὑμῖν ἔπειτα κακά. Nostro loco positum in medio pertinet ad utrumque, ni fallor, ἀνθρώπων: nam et ὁσιδία dici possunt κατιόντα ἀνθρώπων, pro ἐς ἀνθρώπων: apud *Thucyd.* veram lectionem Codex optimus servavit [I. 78.] p. 53, 78. Non mirabor, si cui placebit ἀνθρώπων, ut convitia per aures immissa dicantur κατιόντα in pectus sive ἐς τὸν θυμόν. Iram in pectore *Plato*, cupiditatem subter praecordia locavit. VALCK.

5. οὐ μὲ ἔπισσας) Praetuli hoc ex *Stobensi* et scriptis: neque enim de futuro sermo. WESS.

10. ἡμῖς τι ὑπείκομεν) Sic scribendum vidit *Koenius*. VALCK.

14. τοῦτοις ὑμῖας χριὼν ἔστι ἀρίσκειν) Haec vobis oportet placeat conditio. Ἀρίσκειν, quod, *Vallae* lectum, dat *Arch.* plures si habent Codices, optio difficilis erit inter ista duo; ut et in his apud *Stobaeum* (p. 4, 27.) *Democriti*, ἐπὶ τοῖς δυνατοῖς δεῖ ἔχειν τὴν γνώμην, καὶ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι, scribendum-ne totidem sit literis ἀρίσκειν, an, una detricta, ἀρκεῖσθαι; utrumque recepit usus. Contentum suis rebus esse vulgo certe dicebatur ἀρκεῖσθαι τοῖς παροῦσιν, ut in Ep. ad Hebr. XIII, 5. et in locis adscriptis a *Wetstenio*. Idem *Isocrati* saepe σίγγην τοῖς παροῦσι: ἀγαπᾶν τοῖς ὑπάρχουσιν, *Lysiae*; si huius est ὁ ἐπιτάφιος λόγος, quod non opinor: aliis ἀρίσκειν τοῖς παροῦσι. Postremum hoc veteribus ista structura multo est usitatius, quam ἀρκεῖ-

edam: Thucyd. II. 68. οὐκ ἀρκευόμενος τῇ ἐν Ἀργυ κατανόησιν: VIII. 84. Luciani T. I. p. 648. II. p. 639. Longin. xxxiii. 5., ἥμισυ τοῖς πταίσμασι ἀρκευόμενος: quin ipsi Herodoto, IV. 78., δαίτην οὐδαμῶς ἠρέσκετο Σπυρίην: III. 34., οὐκ ἀρκευόμενος τῇ κρήνῃ. [Adde IX. 66, 1. et 4.] At alterum illud apud Nostrum etiam invenitur lib. IX. cap. 32., οὐδ' οὕτω ἔφην ἔτι ἀρκευέσθαι τοῦτοις μόνουσι. VALCK. — Animus in ἀρκευέσθαι magis, quam ἀρέσκεσθαι vergit, motus istis lib. IX. 32. οὐδ' οὕτω ἔφην ἔτι ἀρκευέσθαι τοῦτοις μόνουσι. Accedunt ἀρκευόμενος τοῖς παροῦσι in Teletis fragmento apud Stob. Serm. XCV. p. 523. et Epist. ad Hebraeos c. xiiii, 5. Nemini tamen praescribo. WESS. — Equidem tenendum ἀρέσκεσθαι, putavi, ut paullo exquisitius, huicque loco aptius, et inprimis Herodoteum. S.

CAP. CLXI. 1. Γέλων μὲν δὴ ταῦτα προτείνειτο) Non male cepit *Valla*, [sic reddens: *Hanc Gelon conditionem offerebat.*] Sic lib. V. 24. ταῦτα τοι ἐγὼ προτίνομαι. Passivo significatu, duob. πραγμάτων προτεινομένων, scripsit *Isocrates* in Panathen. pag. 257, A. VALCK. — Προτίνομαι, activā verbi formā, significat offerre, (pacis conditiones) proponere. Vide Lexic. Polyb. p. 541. Προτίνεσθαι, verbo medio, est pro opera alteri oblata vicissim certa iura aut mercedem postulare sibi. Conf. IX. 34, 6 et 9. S.

3. ἀμυίβετό μιν τοῖςδε) Aspernandum hoc non videbatur. Huiusmodi lib. I. 35. Κροῖσος δὲ μιν ἀμυίβετο τοῖςδε. WESS.

12. οὕτω ἔχει τοι) *Laurentius* vertit, ceu scriptum οὕτω ἔχει τοι invenisset, quod Codd. respuunt, minime tamen improbum. *Vulgaium* vult, ita sese res habet; tum sequi debuit, ὡς οὐδ' ἦν, ut etiamsi etc. Eadem sentiunt *Reiskius* et *Abreschius*. WESS. — Potuit *Valla* id ipsum, quod libri omnes tenent, οὕτω ἔχει τοι, ita habeto, nec sic quidem male, interpretari. Nee vero necesse est ut ὡς sequatur; modo, loco commatis quod post ἔχει olim ponebatur, maiore distinctione interpungatur oratio, quod ante nos iam a *Schaefero* factum. S.

17. πάλιν Ἕλληνας στρατὸν) Male παρ' ἄλλων *Valla* et consentanei. *Maritimas* civitatis suae capias orator *Atticus* negligere haud potuit. WESS.

18. οὐδὲ Συμφωνίας, ἰσότητος Ἀδριατικῆς συμφωνίας) Super-

hum oratoris Attici dictum infregit, hinc meo quidem arbitratu alienissima, vocula *si*, quae, ex vicino *ei* facile nata, quo hic ponitur modo construi non solet. Quae praecedunt, sic sunt iungenda: ἄλλω δὲ παρήσομεν οὐδενὶ ναυαρχίην μάτην γὰρ ἂν --- εἴημεν κεκτημένοι. Hic plena ponenda est distinctio. Novam periodum orator animosus sic orditur: Συγκουσίσι, ἴοντες Ἀθηναῖοι, συγχωρήσωμεν τῆς ἡγεμονίης; Nos, qui sumus Athenienses, Syracusanis cederemus principatu! Pendet modus subiunctivus, συγχωρήσωμεν, a suppressis, θέλει, vel βούλει ἴνα. Vehementiam dicti sentient, qui vel ad similia, vel ad haec attenderunt Demosthenis p. 49, 8. [p. 78, 13. ed. Reisk.] ἀξίων Ἀθηναίους ὄντας ἀπὸς τὸν ἐν Πέλλης ὁρμώμενον περὶ τῶν νήσων διαδικάζεσθαι. Pag. 126, 35. [pag. 197, 11. Reisk.] ὑμεῖς δὲ, ὄντες Ἀθηναῖοι, βάρβαρον ἀνθρώπον καὶ ταῦτα γυναικί φοβηθήσεσθε; Tale quid indicatum voluit Thucyd. VI. c. 59., ubi Hippias Acantidae filiam suam Archedicen, Ἀθηναῖος ὢν Λαμψακηνῶ ἴδωντι; Quantam hic vim nomen haberet Ἀθηναίων, mox explicat Atheniensis: ἀρχαιοτάτην μὲν ἔθνος παρεχόμενοι, μῦνοι δὲ ἴοντες οὐ μετανάσται Ἑλλήνων: quae tractavit clariss. Wessel. supra p. 26. [Adnot. ad I. 56, 10.] Plutarchus de Exil. pag. 604. D. Τίς εἶπεν τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος ἐγκώμιον ποιῶντος εἰς Εὐριπίδης; Ἡ πρῶτα μὲν λέως οὐκ ἑπακτὸς ἄλλοθεν, αὐτόχθονες δ' ἴσμεν. αἱ δ' ἄλλαι πόλεις, Πελοπὸν ὁμοίως διαφορηθεῖται βολαῖς, Ἀλλὰ παρ' ἄλλων εἰς ἐξπαύλμοι. Euripidis ista, nobis ex Erechtheo servata, minus sincera prostant in orat. Lycurgi p. 160. VALCK. — Quod abiectam voculam *si* maluit Vir doctissimus, id commodissimum foret, si vera esset scriptura verbi συγχωρήσωμεν: sed terminatio subiunctivi modi temere primum in editionem H. Stephani posteriori inpecta est; et, ut voculam *si* libri omnes agnoscunt, sic probatissimi codices cum ed. Ald. et Steph. prae in συγχωρήσωμεν consentiunt, quam scripturam non dubito in aliis etiam scriptis libris, si diligentius inspiciantur, iri repertum. Caeterum, quam vim inesse monuit Valck. in verbis ἴοντες Ἀθηναῖοι, ea etiam sic integra manet. S. de lib. I. cap. 56. WESSELY Metempsychosis, qui solum vertit, Homericum vocat Iliad. I. 644. (al. 648.) et π. 59. non ad thema ἡγεμονίας ἀναφέρονται, ut a nonnullis factum video: sed a ra-

dicere *vidē*, *valē*, *habito*, repetendum; ut cum *Eustath.* ad *Iliad.* π'. p. 1059. recte *Aem. Portus* monuit. *S.*

21. τῶν καὶ Ὀμηρος etc.) *Menesthea* indicari *Galeus* admonuit, *Porta* consentiente, *Iliad.* B'. 554. *WESS.*

CAP. CLXII. 2. τοὺς μὲν ἀρχοντας) Insertam vocem requirebant sequentia, in quibus *Cl. Gronovii* ex schedis opera eminet. [Vide *Var. Lect.*] Equidem ex iisdem ἀρχομένους non adversabar olim: at supra *Laco* ad *Gelonem* ἱεὺς ἀρχόμενος ὑπὸ Λακεδαιμονίων c. 160. *WESS.*

3. οὐδὲν ἐπισίτες) Quod plures scripti οὐδὲν ἐπισίτες cum *Aldo*, laudibus docti viri fertur. *Suidae* Ὀφίη, ἐνὶ χῶρῳ, nemo nescit, nemo quoque, gignendi plerumque casum id sibi sumere. *Epistates* *Portus* illustravit. *WESS.* — Ἐπισίτες, ex *Arch.* enotatum, recipere. Vim verbi propriam et translata *L. Küster.* attigit in *Aristoph.* *Ran.* vs. 1251. Ubi *Aristides* pro *Cimone* T. III. p. 251., ὅστις ἂν εἰ πλῶν, καὶ παρὸν ἐξ οὐρίας κομίζεσθαι, εἴτα Ὀφίμην ὑπὸ δουλίας. *Schol.* MS. τίπῳ τὸ ἐξ οὐρίας, ἐπαγαγε τὸ Ὀφίμην ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χαλόντων τὰ ἱστία. Ut Ὀφίεσθαι τῶν ἱστίων, sic et dicebatur Ὀφίεσθαι τοῦ τόνου, τῆς γλώττης, τῆς ὀργῆς: quorum primum est in *Aristoph.* *Vesp.* 336. secundum restituendum est *Philostrato* *Vit. Apoll.* lib. III. c. 25. tertium, Ὀφίεσθαι τῆς ὀργῆς, habet *Herodot.* pag. 134, 18. et alibi. [II. 122, 78. conf. IV. 181, 18.] Qui vocatur *Phalaris*, *Epist.* 72., non Ὀφίρηκα; sed scripserat, ut puto, πάντως περ θαυμαστάς, εἴτι Ὀφίηκα τῆς ὀργῆς. *VALCK.* — Sic vero etiam *Noster* activā verbi formā subinde utitur eadem notione remittendi: ὑπὸ τῆς ὀργῆς I. 166, 8. III. 52, 9. ὑπὸ τῆς ἀγνωμοσύνης IX. 4, 6. Similiterque h. l. ἐπισίτες unice verum arbitror: neque me movet quod cum accusativo casu (non cum genitivo) constructum h. l. id verbum videtur: potest enim verbum absolute positum intelligi, et οὐδὲν valere κατ' οὐδὲν, nulla parte cedere, nihil prorsus remittere. Quin immo suspicari licuerit, proprie cum accusativo casu construi verbum Ὀφίμην, gignendi vero casum nonnisi elliptica quadam ratione ei iungi, v. gr. Ὀφίμην τῆς ὀργῆς dici pro Ὀφίμην τὴν τῆς ὀργῆς, aliquid de ira remittere: quod si ita est, recte legitimeque dicetur οὐδὲν Ὀφίμην; nihil remittere. *S.*

[4. οὐκ ἀνὸς ὀφίμην etc.] Familiarem istam Graecis for-

mulam lata et ingeniosa disputatione tractans *Hermanus* in Adnot. 204. ad *Vigerum*, hunc quoque *Herodoti* locum citavit, tamquam talem in quo ista formula non possit interrogative accipi. Quod ut Viro doctissimo ultro largior, sic mihi videtur locutioni illi ubique primitiva et propria vis inesse huiusmodi, non poteris nimis cito, nimis celeriter hoc facere; id est, *ocys* et *quam ocysime* hoc fac. Et est huc quidem plenior, quam alias, locutio, adiectis verbis τὴν ταχίστην: quasi diceret, *etiamsi quam citissime hinc abire properaretis, tamen non nimis cito abieritis.* S.]

6. ἐν τοῦ ἐνιαυτοῦ τὸ ἴαρον αὐτῇ ἔκαρπενται) Errantem *Valam* comiter in viam *P. Leopardus* reduxit, Emend. lib. VIII. c. 1. Dicto *Gelonis*, quod idem animadvertit, parilem, immo iocundiores, praestat elegantiam illud *Periclis* ex Orat. Parentali, *inventutem Atticam, bello peremtam*, τὴν νόνητα ἐν τῆς πόλεως ἀνηγήσθαι, ὥσπερ τὸ ἴαρον ἐν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἢ ἔκαρπενται, in *Aristotelis Rhetor.* I. p. 30. et, verbis parum mutatis, III. p. 134. ed. *Sylb.* Namque non eiusdem illud tumoris atque audaciae, sed translationis laudatissimae, cuius nullam merito, quippe obviae et cognitu facillimae, *Philosophus* explanationem addidit. *Noëter* adiunxit, modo tamen ipsius haec declaratio, verum talem, quae maculam *Graeciae* adfricat. Quid enim? an ὄλον erat, *Gelonis* copias *Graecorum* exercitui tantum praestare, quantum ver potius et nobiliter aliis anni tempestatibus est? Et talia *Herodotum*, *Graecorum* summum praedictorem, litteris prodere? Doctissimi viri *Pavium* et *Reiskius*, ut historiae auctor ab ea immunis esset culpa, δολοῖ γὰρ, *Gelo* nempe, maluerunt. Bene quidem, modo *Herodotea* forent. Puto *Cl. Valckenarium* omnia dis-puncturum. [Vide mox Adn. ad lin. 6 seqq.] *WESS.* —

Perversam videtur in suo Cod. scripturam invenisse *Valta*, ἔκαρπενται, et ἔκαρπενται: vertit enim, *ver* ex anno illi exaruisse. *Hezychii* ἔκαρπενται est ex *Aristophanis* fragm. apud *Suidam* in Ἀναίρεται, qui descripsit istam notam ex *Scholii* plenioribus in *Arist. Ran.* vs. 196. ἔκαρπενται, per se satis tutum, magis etiam adfirmat *Periclis* dictum, quod, *Leopardo* memoratum Emend. VIII. 1., cum his *Gelonis* compararent *Ios. Wassez* ad *Thucyd.* pag. 118., et

P. Wessel. in Diss. Herod. pag. 46. Si verum licet fateri, mihi Herodotum non valde placet Gelonis dictum, elegantius a Pericle correctum: *war enim tanquam adolescentiam significat*, Cicero de Senect. c. 19. Ipsa pueritia recte dicitur *ἡ αὐτῆς βίου* apud Stobaeum pag. 453, 37. neque absurde Demades *ὁ ἥντωρ ἔλεγε* (Athenaeo teste lib. III. pag. 99. D.) *ἡ αὐτοῦ δὴ μὲν τοὺς ἐφήβους*. Iuventutem ex civitate bello sublatam (Φιλί γὰρ ἀνδρας πόλεμος ἀγρεύειν νόους, Sophocles in Seyriis:) non inepte dixerit quis in funebri laudatione, *ἡ αὐτῆς ἐκ τοῦ ἡμετέρου ἔκαστον*. VALCK.

6 seqq. οὗτος δὲ ὁ νόος etc.) Dicto Gelonis, sive verbo *ἐκαστον*, proxima si subiungerentur ista: *στρατηγικὴν δὲ τὴν ἑλλάδα τῆς αὐτοῦ στρατηγίας ἕκαστος, ὡς εἰ τὸ ἡ αὐτοῦ ἡμετέρου ἔκαστον* sive: *intermedia nemo, credo, requireret*; quae mihi nec Herodoto neque huius lectoribus satis digna videntur; iuvenumque potius in gratiam hunc similemve in modum primitus scripta: *οὗτος δὲ νόος τοῦ ἡμετέρου, ὃ ἔστιν ἡμετέρου, εἶναι τὸ δοκιμώτατον* (ἡ αὐτῆς γὰρ ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἔστι τὸ ἡ αὐτοῦ δοκιμώτατον) *τῆς τῶν ἑλλήνων στρατηγίας τὴν αὐτοῦ στρατηγίαν*. Recepta facile formam induerunt Ionicam. Obscuriora dicta, formulis etiam talibus nonnunquam adiectis, sed ad istam rationem huiusmodi, Herodotus interpretatur. VALCK. — Suspiciones doctissimorum Duumvirorum me quidem non admodum moverant. Wesselingio suspectus iste locus erat, quod non credibile sit, Herodotum talia literis voluisse mandare, quae maculam Graeciae adfricent. At non suo ista nomine scribit Herodotus; sed, quid Gelo dixerit, magnifice de suis copiis sentiens, refert et interpretatur. Valckenario ipsa haec interpretatio tyronum in gratiam a nonnisi adiecta videtur, Herodotoque pariter et illius lectoribus indigna. Novimus tamen (nec ipse diffitetur Vir doctus) alibi etiam subinde Scriptorem nostrum acute et figurate dictorum aut proverbiorum nonnullorum vim et originem, unde ortum ceperint, aut a quo primum edita reperiantur, declarare; ut IV. 149. VI. 37. 84. et 138. Unum mihi in verbis, quae h. l. leguntur, nonnulli incommodi habere videtur, nempe verbum *ἔστι* lin. 8. quod verbum si abesset aut cum *εἶναι* permutaretur, (quae passim inter se permutata observare memini a li-

braiis). reliqua commodissime procederet oratio: ἀλλὰ δὲ, οὐκ (λέγει, vel ἰδίῳ λέγειν) ἐν τῷ ἰναισῶ (ἵνα) τὸ ἐπὶ δοκιμασίας, τῆς δὲ τῶν Ἑλλήνων στρατῆς (δοκιμασίας εἶναι) τῆς ἰωυτοῦ στρατῆς. S.

CAP. CLXIII. 3. δίσους μὲν περὶ τοῖσι Ἑλλήσι) Ex-citans ista Suidas in Διόσκωρις lectionem firmat Med. [Nempe, in citandis Herodoti testimoniis, Ionismum saepe negligit.] Διῶσαι περὶ τῶν, ad exemplum Nostri frequentantur Thucydides, Aristophanes, Philostr. aliique Sophistae, VALCK.

9. Κάδμος τὸν Σκύθῳ) Quem Delphos speculatorem misit, ut ob iustitiam sibi habuit Gelo commendatum, [cf. cap. 164, 9.] Κάδμος τὸν Σκύθῳ: similiter Scythen Zan-claeorum Regem, secundum Herod. VI. 24., Darius ἐνέμενος πρὸς αὐτῶν δικαιοτάτων εἶναι, ὅσα ἐκ τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἑαυτὸν ἐπέβηκεν. Hunc Cadmi Coi patrem esse censuit Jac. Perizonius, dissensiente Wesselingio ad Herod. p. 448. [ad VI. 23, 2.] Quid si patris Cadmi fuerit ille patruus? ni enim ex eadem fuisset familia, mirum esset, Cadmum in Siciliam Zanclem habitatum concessisse, quam Scythes olim tenuerant imperio: cum Cadmo venisse traditur in Siciliam Epicharmus, Suidae in Ἐπίχραμος. VALCK.

11. Φιλίους λόγους) Quibus, si ita res ferret, Persam regem, comiter alloqueretur, Gelonique conciliaret. Sic lib. VIII. 106, ἔλεγε πρὸς αὐτὸν πολλοὺς καὶ φιλοὺς λόγους. Namque διαφορῶν λόγους, corrigi, necessum haud opinor, siquidem ad amicitiae illam testificationem δίδοναι γὰρ τε παρ' ἡμῶν manifesto spectat. De Cadmo ad lib. VI. 23. WESS.

CAP. CLXIV. 3. Cadmus primum dicitur a patre traditam accepisse τὴν τυραννίδα καὶ οὖν ἐν βασιλευσίᾳ, id est, ὑποτάτῃ: hanc stabilitam, recte reddidit H. Steph. Monitorum fidelissimo; T. Hemsterhusio apud Lucian. pag. 278. [ad Dial. Deor. XXV. 2.] βιβνῆναι significat firmo certoque gratum, utrum consistere, [Satis erat, stat. cf. Lexic. Polyb. voc. βῆναι. Inde βέβαιος, stabilis.] Cautus Imperator, ἀσφαλὲς Euripidi, Archilochus est ἀσφαλὲς βέβαιος, apud Dion. Chrys. p. 399. b. Fortunati Sophocli in Elect. vs. 985., et eadem dicuntur Archilochus, ἢ βέβαιος, sic ut primum verbi potentatem proxime respiciat, apud Stobaeum p. 561, 53. Suerp. Di. ait, καὶ ἢ βέβαιος τῆς τῆς ἡλίου: ita scribendum,

est pro *κασῶς*. Εὖ τὴν Ἑλλάδα ἔτι *Βιβηκῶν*, *florantem adhuc Graeciam* dixit Pausan. III. p. 222. De felici civitatis statu posuerat forte Philostratus Vit. Apol. IV. 8. εὖ *Βηστῶν* ἡ πόλις, μάλλον δὲ ἰστέξει: eidem p. 702, 8. restituisse dicitur Salmas. εὖ *Βιβηκῶν*, quod illinc forsitan, ut e Philostrato plurima, Suidas enotatum reddidit *εὐσταθῆ*. VALCK. — Εὖ *Βιβηκῶν*, bene firmam et fundatam. Pausan. III. 7. ὁ πόλεμος οὗτος εὖ τὴν Ἑλλάδα ἔτι *Βιβηκῶν* διέσωσεν ἐκ βλάβων. Hinc *ἐχθροὶ εὖ Βιβηκῶν* in Sophocl. Elect. vs. 985., explicante Critico, *Βιβηκῶν ἰσχυροί*: et μάλ' εὖ *Βιβηκῶν* Archilochi Florileg. Grot. ex Stobaeo, pag. 437. Contra ea *ἰσχυρῶς Βιβηκῶν*, infirmius posita, ut Hieronymus, Sapient. Salomon. c. iv, 4. At Hemsterhusium vide in Luciani Dial. D. XXV. pag. 278. et H. Valesium ad Eusebii Hist. Eccl. lib. X. 4. p. 192. WESS.

3 seq. Max imperio se Cadmus abdicasse dicitur *ἐκὼν τε εἶναι καὶ διανοῦ ἰπικόντος οὐδενός, ἀλλ' ἀπὸ δικαιοσύνης*. In his defendi poterit *ἰπικόντος*, legi tamen etiam *ἰπικόντος*: quae Koenii est coniectura. Lectionem Mediceam, ἀπὸ praebet Thomas Mag. in *Ἐκὼν εἶναι*: ubi quae proxima succedunt Herodoteis, *γράφεται δὲ καὶ ἰπικόντος ὅντος* duas habent syllabas male repetitas: scripserat Thomas *ἰπικόντος εἶναι*: quod hic reperitur et apud Herod. VIII. c. 30. IX. p. 511, 27. Iste rarius dat exemplum Plato T. III. p. 252. A. VALCK. — *Ἐκὼν τε εἶναι*, a Thoma in rarioribus ob negationis absentiam censitum, supra quoque c. 104. WESS.

CAP. CLXV. 5. *ἰσχυροὶ δὲ τοῖσι Ἕλλησι*) Talia de Gelone Ephorus apud Interpretes Pindari Pyth. Odl. I.; quem an Timacum in Punico contra Siciliam (uterque id descripserat) bello ducem sibi legerit Diodorus lib. XI. 20 seqq., incertum manet. Iustum ex Arch. et Vind. videtur [lin. 6.] *ἐπῆγε ὑπ' αὐτὸν τὸν χεῖρον*, quae et Reiskii coniectura. Diodorus τοῖς αὐτοῖς χρόνις eadem de re lib. XI. 1. WESS.

[3. *ὑπὲρ Θέρωνος τοῦ Αἰνιδίμου*] Huius Theronis laudes celebratas esse a Pindaro Olymp. Ode II. et III. adnotavit Earcher. De Aenesidemo conf. c. 154, 7. S.]

7. *Ἐλυσίων*) Bene habet. *Ἐλυσίων*, ex Hecataeo, Ἰθὺς *Διγῶν* Stephan. Byz. Apud alios silentium de illis. Equidem indicia Helviorum et Helvetiorum nominis agnosco; mirorque Cl. Lud. de Bochat Memor. Crit. de Helvet. T. I. p. 51.

et quos ille laudavit, operam his tralaticiam negasse. Mox βασιλῆα [lin. 10.] in στρατηγὸν ad Aldinum meam mutavit vir doctus; oblitus Carthaginensium duces, quod alibi ostensum, reges appellatos. Vid. Polyæn. I. 27, 2. WESS. 7 seq. Ἐλισύων καὶ Σαρδόνων) Ex Hecataeo memorantur Stephano Byz. Ἐλισύων, ἕως Ἀργύων. Sardorum nomen addubito Σαρδόνων scripserit, an Σαρδόνων: hoc tamen praefero. Κύριοι notissimi sunt Sardorum vicini. VALCK.

CAP. CLXVI. 2 seqq. ὡς συνέβη τῆς αὐτῆς ἡμέρας etc.) Aristoteles περὶ Ποιητικ. c. 23. consentit; non Diodorus, qui eundem in diem hanc Gelonis et Leonidae ad Thermopylas pugnam contulit; male, ex disputatione Celeb. Barhebraei ad Histor. Factor. et Foeder. Tom. I. p. 90. WESS. — Quod dicitur in Sicilia victus Amilcar quo die Salaminiam de Persis Graeci victoriam reportarunt, accuratius traditur a Diodoro XI. 24. ubi vid. Wesseling. et Perizon. in Aeliani Var. VI. 11. VALCK.

CAP. CLXVII. 2. εἰκότι χρωμένων) Quid hoc?, an illius imaginem colentes, quomodo olim Valla; an uti Latina nunc, illius imaginem servantes? Neutrum rei et sermonis genio respondet. Plausum abstulit merissimum doctissimi Galei εἰκότι χρωμένων, pro quo paullo plenius lib. III. c. 111. εἰκότι λόγῳ χρωμένοι, probabili ratione utentes: nec differt supra c. 103. φίμῳ ἰδῶ παντὶ τῷ εἰκότι. In rebus obscuris quod signis certissimis, qualia Poenici deerant, cognosci quitum non est, ad τὰ εἰκότα, vero similia et coniecturalia, venit. Hyperides, ὃ δ' ἱερὴν ἀφ᾽ αὐτῶν τοὺς ἀδάσκαλους τιμητοὺς καὶ εἰκόσι ζῆτιν, in Clementis Alex. Strom. VI. p. 747. et Theodoret. Orat. ad Graec. VI. pag. 102. WESS. — Εἰκότι corrigunt Galeus et Reiskius; utriusque ignarus εἰκότι legendum vidit et Koenius. VALCK.

11 seq. εἴτε ἱρίφῃ, ὡς Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν αἱ etc.) Valla legit ut est in marg. ed. Steph. ἀφ᾽ αὐτῶν δι' Ἀμίλκαρ, τρέψῃ αἱ τοιαύτῃ ὡς Φοίνικες λέγουσι, εἴτε ἱρίφῃ, ὡς Καρχηδόνιοι τε καὶ Συρρακοῦσιοι, τοῦτο μὲν αἱ δύνουσι. Per Phoenices ego Carthaginienses intelligerem; quorum adeoque nomen in marginem malim reiectum, ut legatur, εἴτε ἱρίφῃ, ὡς Συρρακοῦσιοι: ut inventori stratagematis Geloni suo honorificam [an parum honorificam scribere Vir doctissimus voluerat?] narrationem de Amilcaris morte forte Sy-

factus horum nobis exhibet Polyaeus I. c. 27, 2. VALCK. — Fieri non potest, quin aliquid turbatum hic sit. Supplicius enim *ὡς Φοίνικες* Carthaginienses includit, quippe eiusdem originis et meros *Φοίνικας*, lib. II. 32. et IV. 1974. *ἢ*; Carthaginiensibus expulsis, legeris *ὡς Συρακοῖσι*, qui in aedificiis nonnullis, opera frustra erit; siquidem Syracusanis de Amilcaris (namque Gelo de eo sollicitè quærens nihil cōpererat) interitu incerta atque inexplorata omnia. Sola praeterea Poenorum super eius exitu describitur narratio, alia nulla. Ista animum Cl. de Pauw advertebant, opinati *ὡς Φοίνικες* aut alterum certe, *ὡς Καρχηδόνιοι*, ex scholio advenisse, negligentique scribarum sedem, quam non debebant, occupasse: qua quidem in sua appellatione quod vehementer offendet, nihil reperitur. Mihi de his anxio, venerat in opinionem, neque eundem praeteriit, primitus fuisse, *ἀφανισθέντι δὲ, . . . εἰτε τοσούτοι, εἰτε ἄλλοι, καὶ Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν* etc., articulumque ob praecedentem *ἢ* *καὶ* conversum. Ut ut doctiorum corona istis *ἀφανισθέντι* contuerit, pati nequeo, *τῇσι πόλεσι τῶν ἀποικίδας* [lin. 14.] vim inferri. Appianus Bell. Civil. lib. IHI. [cap. 31.] pag. 887. πολλοὺς περιέπεσαν εἰς τὰς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀποικίδας πόλεις. WESS. — Quam cum Schaeferus adoptavi superioris loci emendationem, *ὡς Συρακοῖσι καὶ Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν* etc. ei Polyaei testimonium, tantis strategemate Gelonis occisum Poenum *εὐσεβὲς* (quidem Himilconem nominat) speciem videtur conciliare. Caeterum denuo expendenti mihi Herodoteum locum potius quam sit probabilis Wesselingii sententia, Syracusanos hunc non nominasse Herodotum, sed nude ita scripsisse, *εἰτε ἴτε ἢ, οἱ Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν* etc. Quod ad πόλεις ἀποικίδας iterum hoc vocabulo usus est Appian. Bell. Civ. lib. V. c. 31. Videntur autem nimiae Reiskii argutiae monentissimè *ἢ τὰς ἀποικίδας* non repeto ab *ἡ ἀποικίς*, *τῇς ἀποικίδος*, ubi „subauditur πόλεις: sed ab ἀποικίς, τοῦ ἀποικίδος, ut nominis pluralis plur. sit ἀποικίδες, ut ἐπάλυδες.“ Vocab. ἀποικίς graecus sermo, quod sciam, non agnoscit. S. 12. τοῦτο μὲν οἱ δύνουσι) Regi Carthaginienses ἀφανισθέντι Φόνουσι, tamquam Deo. Praeter cetera, haec nobis de Iuliano narrat Imperatore Gregorius Nazianz. Stollis. II. pag. 117. B. πολλοὺς εἰδὼς τῶν πρὸ αὐτοῦ δόξης ἡγεμόνων, ὡς ἐκείνους

ἀνθρώπων νομισθῆναι, τίχνας τισὶν ἔξ ἀνθρώπων ἀφανισθῆναι, καὶ διὰ τοῦτο θεοὺς νομισθῆναι, ἴσως τῆς αὐτῆς δόξης ἰαλυνῶς -- μῆσαι κατὰ τοῦ ποταμοῦ πειράται τὸ σῶμα. Huius rei sit po-
nes oratorem Theologum fides: nostrae aetatis hominibus
veraciora videbuntur de vanissimis philosophastris Hera-
clide Pontico et Empedocle narrata Diogeni quoque Laërtio
V. 89. 91. VIII. 69. Deus immortalis haberi Dum cupit Em-
pedocles, ardentem frigidus Aetnam Insiliit. VALCK.

CAP. CLXVIII. 9. Ὑπερίναντο -- εὐπρέσσωα)
Sic illi quidem, prolixè polliciti, ad speciem pulcre respon-
derunt; ἄλλα νόστιμα. Sallust. Bell. lug. cap. 75. Ad ea Rex,
cōliter atque animo gerebat, placide respondit. Idem est εὐπρε-
πῶς: quod honestum dictu veritati praetenditur, τοῦ λόγου
dicitur τὸ εὐπρεπές. αἰτίαν εὐπρεπῆ, speciosam quae praeteri-
tur causam, αἰοφρῆν εὐπρέσσωον vocat Pausan. IV. pag. 288.
VALCK.

13. παραδοκίοντες καὶ οὗτοι τὸν πόλεμον) Ista obversa-
bantur Diodoro, scribenti de Corcyraeorum hac simula-
tione, ὡς δὲ τις τῶν συγγραφῶν ἱστοροῦσι, παραδοκοῦντες
τῆς τοῦ πολέμου ἰσότητος, lib. XI. c. 15., sive παραδοκοῦντες τὸ
τοῦ πολέμου τέλος, sicuti c. 3. Timaeum auctius hinc Lexi-
con aium fecisse, Cl. Dav. Ruhnkenius patefecit pag. 111.
[p. 152. ed. sec.] WESS. — Excitat ista verba Suidas in
Ἀμφίχων. In Καταδικάζοντα descripsit ex c. 163. πίμπει ἐν
ἀμφίχων. Καίδμων -- καταδικάζοντα τὴν μάχην ἢ πιστεύει: illic
Gelo, hic Corcyraei, lib. V. 67. Parii ἱναρδόκειον τὸν πόλε-
μον ἢ ἀναβάσσειναι: id est, περισσέπουσι ὁποῖοις αὐτὸν πρόσθενται:
eventum exspectabant, ut fortunae adplicarent sua consilia;
sive utrius partis melior fortuna belli esset, ut ad eius societa-
tem inclinarent; quomodo ferme Livius loquitur XXXII. 21.
et XXXI. 32. conf. XXXV. 48. Hanc suam in ope Graeciae
laboranti ferenda cunctationem, τὴν πρότερον ἀπραγμοσύνην,
mitibus verbis excusare nituntur opem Atheniensium ex-
potentes Corcyraei apud Thucyd. lib. I. c. 32. VALCK.

14. ἀλλοτρίους μὲν τοὺς Ἕλληνας ὑπερβαλίσθαι) Haec
Suidas profert in voce Ἀλλοτρίους. In Hesychio fluctuat
incerti, Ἀλλοτρίους scribi debeat, an Ἀλλοτρίους, pro Ἀλ-
οτρίους et Ἀλλοτρίους. In his iudices desidero, qui Linguam
Graecam tractarunt in sua amplitudine; hi negabunt Grae-
cum esse Ἀλλοτρίους: [aut ἀλλοτρίους] fatebuntur ἀλλοτρίους scri-

bendum apud *Homerum* in *Il.* v. 310. quia hanc solam formam analogia monstrat esse legitimam. Non ab *ἔλατῳ* formatur *ἄλατῳ*: sed ab *ἀλάτῳ* formatum fuit *Ἀλαπτιῆς*: sicut ab *ἀβλαπτός*, *Ἀβλαπτιῶν*: ab *ἀσπετός*, *Ἀσπετιῶν*: hoc, omissum Lexicographis, habet *Sophocles*. *Antig.* vs. 1350. *Ἀβλαπτῶ* restituendum est *Etymologo* in *Λεύσσω*, pro *ἀπὸ βλαπτῶ*. *Δοξοβλαπτοῦντες* *Thomae M.* in voc. *Διάστροφῃ* restitui debuerat ex *Mssis*. **VALCK.**

17. ἵνα ἔχῃσι πρὸς τὸν Πέρσιν λέγειν τοιαῦτα) Non obediō codicibus, in λέγειν τοιαῦτα conspirantibus. Pulcre *Gronovius*. **WESS.** — Consulto igitur *Vir doctiss.* cum *Gronovio* verbum λέγειν hīc praetermiserat: itaque indictum velim quod in *Var. Lect.* imprudens scripsi „contra quam voluisse videtur *Editor*.” Ego vero elegantiam suavitatemque non percepi, quae ex omisso illo verbo accedere orationi visa erat *Gronovio*: nec alioquin adeo verborum parcum video *Herodotum*. **S.**

31. διακρούσαντο τοὺς Ἕλληνας) Latina, *Graecos summoveunt*, inconmoda sunt, et *Porto damnata*. *Corcyraeorum* sane memorata *σκηψίς* aliud postulabat. *Dionysius Hal.*, eiusdem [Porti] indicio, *Ant. Rom.* X. [cap. 17.] p. 643. ταῦτῃ διακρουσάμενος αὐτοὺς τῇ προφάσει, hac causatione eludens *tribunos*. **WESS.** — Similia alia eiusdem *Dionysii* loca indicat *Reiskianus Index*. Sic eodem verbo (notione eludendi (differendo praesertim, cunctando, tergiversando) utitur *Demosthenes* et alii. **S.**

CAP. CLXIX. 5 seqq. Ἐπιμέμνησθε ὅσα ὑμῖν εἶπα.) Haec plana minime. *Reiskius* de coniectura οὐ τι μνησθε, non meministis; potuisset minore molimine οὐ ἐπιμνησθε. Sed scripti obviam suspicionibus eunt, vulgatum, aut illi simile, tutantes. Erit ergo ἐπιμνησθε ὅσα, conquerimini de omnibus illis quae. Ita ταῦτα ἐπιμνησθήσιν, de his conquerentes, sive, haec incusantes, lib. II. 161. Tum congruam veritati ἐπιμνησθῆναι μνησθῆναι, quomodo *Arch. Sesia* enim, ἐπιμνησθε ὅσα ὑμῖν διακρούματα Μίνως ἐπέμψε μνησθῆναι. Id *Pavus* perspexit; *Reiskius*, insuper, senarium Μίνωσιν ἐπιμνησθῆναι μνησθῆναι διακρούματα perfectum (sive *Pythia* eum effuderit, seu casu, ut saepe, fuerit natus) refundare. **WESS.**

— *Apollinem* *Cretenses* interrogabant: εἰ σοὶ ἄριστος γένηται τυμπανιστὴς τῇ Ἑλλάδι: si res sibi publica fieret melior

opem Graeciae ferentibus, [an ex usu ipsis esset futurum, si opem ferrent Graeciae.] Erat haec Delphicum Deum adhibentibus consueta rogandi formula: *οἱ πολέμοισιν ἄμεινον ἔσται· εἰ ἄρ' οὐ καὶ ἄμεινον εἴη*: ad quam ille simpliciter nonnunquam respondebat, *ἄμεινον εἶναι*. Livius expressit XXIII. x. Si ita faxitis, Romani, vestrae res meliores facilioresque erunt, magisque ex sententia respublica vestra vobis procedet. Et XXV. 12. Haec si recte faxitis, - - - fiet res vestra melior. Iuxta Herod. Pythia respondit Cretensibus: Mala conquimini, o insipientes, quae multa propter auxilium Menelao latum sobria Minos immisit, iratus quod etc. atque adeo, *οὐκ ἄμεινον ἔσται*, isthoc vobis *νηλοῖς* constet experimento: *παθὼν δὲ τι νηπιὸς ἔγνω*. In hanc ego sententiam Herodotea capienda iudico, quae sic, opinor, scripta nobis prodibunt ex Codicibus: *Ὁ νηπιὸς, ἐπιμέμφεσθε ἔσα ὑμῖν ἐκ τῶν Μενέλειω τιμωρημάτων Μίνως ἐπιμύσει μνηστῶν δακρύματα. μνηστῶν ex Arch. enotatum est: Μενέλειω forma Nostro est usitata: de ultione loquitur in proximis; hic τιμωρήματα est βοηθήματα. Infra c. 171. bello Troiano non pessimos fuisse tradit Cretenses τιμωροὺς Μενέλειω. Idomeneo Merioneque ducibus auxilia Menelao missa, Herodoto dicuntur Μενέλειω τιμωρήματα: sicut Herculi dono missa Ἡρακλεῖ δωρήματα Sophocli Trach. vs. 681. Deum heroumque irae saepius immortales proprie dicuntur μνημάτα: neque sane dedecent Minos, dum esset in vivis, plus aequo cupidum vindictae. Minos μνηστῶν dicitur Graecis, [lin. 7.] *ὅτι εἰ μὲν αὐτὸ συνεξέπρηξαντο* (vid. not. in p. 425, 52.) *αὐτῷ τὸν ἐν Καμίκῳ θάνατον γινόμενον*. [Adnot. ad V. 94, 15.] Camicum cum venisset in Siciliam ad quaerendum exposcendumque Daedalum, illic tyrannus periit inhonesta morte: *λευσάμενος ὑπὸ τῶν Καμικίου θυγατρὶν ἀνθρώπων*, *θύσαντες πίπταν ἐπιχιαμένων αὐτῷ*, Zenob. IV. 92. Hic [Zenobius paroemiographus] sua, quae de Minos non trita tradit, Ephore forsitan debet, aut Philisto; quorum narrationes περὶ Δαυδάλου τῆς ἀφίξεως πρὸς Καμίκιον, ut exempla pueris legenda, commendat Theon, Progymn. pag. 16. Minos mortem, diversè narratam Diodoro IV. cap. 79. Pausaniae VII. [c. 4.] p. 531. et aliis, quos in Creta p. 153. Meursius citant et Phil. Cluver. Sicil. Ant. p. 31. et 221. quaeque veterem praeterea spectant historiam, probabiliter tractaverat Sophocles in perduto dramate *Καμικίως*: his qui-*

dem apud Athen. legitur Κωμικός, sed ante hos xv annos dedit ad me literas A. Heringa, in quibus significabat scribendum Κωμικός. Satyrico quippe dramati nomen inditum a Choro, sicut Trachiniis, Troasini, aliisque placobis, satyris; doctis viris amici mei emendatio. VALG. — De Sophocleo dramate vide Athen. III. pag. 863 et M. p. 3884. eum Animadv. T. II. p. 80. et Bruch in Sophoclis Fragmentis p. 1780q. S. — CAP. CLXX. 1. Αἰγυπτιῶν Μίμω) Miram regi nominis formam, redituram c. 471., nobis repudiam: imperant praestantissimi Codices; heteroqui τοῦ Μίμω, τοῦ Μίμωα, cum Poëta plures scriptitantes Caedem Mímole, Gocali fraude patratam; exponit Diodorus lib. IV. 79. et Canon Narr. xxv. WESS. — Vide Var. Lect. lib. I. et cap. 471. 5. S. — (Ἰσορροπία) Veterem Aldi Camerarii que, propagatam in pleraque Lexica et Thesaurum Stephani, scripturam reduxi, quippe Homeri Odys. B. 407 in prototam auctoritate, Τὰ δὲ μαχόμεθα ἱσορροπία ἵσταται. Qui δὲ τοῦτο ἴσως ἐπύθοντο, ut ait Porphyrius, modo turpis macula elibatur, deinde erit inexpectanti. WESS. — Quod in Var. Lect. nescire me scripsi quid spectans Schaeferus τοῦτο revocarit, nunc et libellum gere mihi videor, et recte a Viro docto factum. Arbitror. Scilicet quoniam frequenter apud Homeros, et constanter quidem alioquin, cum quarto casu. constituitur, voburn ἱσορροπία, nihil causae est eus Odys. B. 407 aliostretora usum Poëtam statuamus: nempe Τὰ δὲ μαχόμεθα ἱσορροπία ἵσταται, ἱσορροπία αὐτοῦ. Quare et hoc loco probum videri debet, quod codex Ath. offert, τοῦτο: sed recipi debebat id, quod ad vulgatum proxipto abcedere tam mod. Ald. duo codices F. et P. nobis servarunt, τοῦτο, idem ac ἱσορροπία αὐτοῦ, vultus, ut Händlinus a. 1726. 66. S. — (Προσέτι) Illustrat Messianus; Grotius sane lib. I. 4. 4. Prae- cis. discerpant Stephani Byz. ἱσορροπία 101. ἱσορροπία αὐτοῦ in insulae, quos HPIANDIONE Holstenius et Edm. Chishull Ant. Asiat. p. 107. ubi pribicae foederum tabulas esse iubent; fortasse, quam decohat, confidentius. Memini bene, namiam HPIANDION inter Kildianae videtur, dubitque si-

οὐκ ἔστιν ἡμετέρας, Pop. et Iah-Bum. p. 409. Veritas obicit illud. WESS. libro II. cap. VII. §. 1. ubi dicitur ἀπὸ τοῦ πρῶτου αὐτοῦ (I. 9. ἀπὸ συνεσταυρωτός) fame contractos vox ista designat ἀπὸ πίεζόντων atque his ἐλάττωτοι veluti συμποδίζαντες τὴν δόξαν, et fame contigefactos dixisse quempiam veterum δωρεὰς μνηστεύωντος, non opinor; sed dixerunt certe λαμψὶ ἀπαλαίμακτοι, et καταικλινῶσι: vid. Ti. Hemsterh. in Lucian. p. 842 quique, si nobiscum mansisset, in arte Critica Hemsterh. ibidem fuisse inter nostrates longo sed proximo intervallo, Is. Pitaron, ad Moer. pag. 60. Alterum illud est Herodotus, qui lib. IX. cap. 88. dixit λαμψὶ συνάνακτος καὶ καμάτροι, fame atque labore enectos, Valla. Permutantur interdum καθίσταται καὶ κατακλίεται, et συνιστάς, Hesychi. Συνιστάς, κατακλίνω. pro Institor Chrysippo pingitur συνέστη, καὶ συνιστάς ὅχλος ἐα τὸ πρόσθεν, apud A. Gellium Noct. Att. XIV. 4. ΝΑΛΓΚ, ἐν Μενέαιον dicuntur non modo qui amice coeant, sed et qui hostiliter congregiantur: sic συνήης aut συνστάς dicuntur quoniam a se alter contra alterum, et inter se conflitantur pugnantque. Vide I. 2147 10. Vllasobg. 16. et Adnot. ad J. 208, 22. Itaque, quemadmodum latine dictus morbo, alia, doloribus conflictatus, sic graeci δαμόν, καμάτροι, καὶ συνιστάς. conf. IX. 89, 24 sequi et VIII. 74. καὶ S. III. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. Quam a Cretensibus in Iapygin condigia servat urbem habet Τροία cum dictum inveniat Strabon., Steph. Byz. Eustath. cur ex vitiosa sui Gods lectio comp. Gronovius. Τροίην vobis effingit P. VALCK. — Ex Med. et consensu sanctorum scriptura nihil extricari: Τροίην voluit esse aeneas vini, Gelieb. suspicio. est, ceteris praesertim Τροίην agnoscibiles. Strabonis enim Οὔλια mendum scribi censent tamen Cluverius Antiq. Ital. lib. IV. p. 1247. et Meursius lib. IV. Gret. cap. 5., utum maxime Alex. Symmacho Marobichiae Comment. ad aeneas Tab. Heraclidenses pag. 96. verissime pag. 537. adscribens, τὰς ἄλλας οἰκήσεις, continuo succedens, [lin. 16.] notare, alias condidisse, quemadmodum Valla ex similitudine sui libri, et probe quidam: namque εἰς αὐτὸν et οὐλοφία quod ille persuadere nititur, tantundem valere Graecis, id vero sermonis habitus respicit. Illud a veritate quaeque, Ovidiana, qui postea Iapyges vocatis tribus generationibus, huiusmodi trecentis Troia condidit, et hanc in regnum

ludit longissime. Et huc stupenda trahitur argumentatione, quod deinceps sequetur, τρεῖς δὲ γενεὴ μετὰ Μίνω τὰς τῆς αὐτῆς γενεᾶς τὰ Τρωϊκά. Taceo, neque enim occultum est, τρεῖς γενεαὶ pro Nostri more centum duntaxat annos absolvere lib. II. 142. At sunt in egregio Commentario plura, festinatius deproperata. WESS. — Videtur doctissimus Editor, οἷον ἔστι licet in contextu tenens, unice tamen οἰκίσται verum iudicasse, quod et Schaef. recepit, quem et ego cum Schulz. et Borh. secutus sum. Nec tamen dissimulandum, scriptos libros omnes cum olim editis in οἰκίσται consentire. Conf. Var. Lect. VI. 33, 11. S. 20-22. οἱ ὑπὸ Μινύθου etc.) Malunt οἱ ὑπὸ Μιν., tum αὐτῶν vocem pravam videri, in primis οὔτω, e marginali cera temere ingestum. [Sic Reiskius.] Quas quidem suspensiones auctoribus non invideo: οἱ τῶν αὐτῶν [qui ex civium numero,] Scriptoris more Rhegini illi sunt, a Micytho auxiliatum missi. ἀπὸ τριῶν οὔτω non aliud, ac ὁμοίως Hesychii, sive, τὸν αὐτὸν τρόπον, uti opportune vir doctus Miscell. Observ. T. III. p. 145. WESS. — Οὔτω, ita scil. dum a Micytho coacti opem ferebant Tarentinis, quod haud incommode ea occasione latine reddi posse putavi. De illo, τῶν αὐτῶν, vide Adn. ad c. 156, 8. S.

Ibid. ἀναγκαζόμενοι τῶν αὐτῶν) A Valla bene conversa minor, cur se vir doctus neget intelligere. τῶν περιόλων ἀναγκαζομένους dixit c. 58. Venire coacti, ἀφικέσθαι ἀναγκαζόμενοι, more scribendi, quem valde Noster adamavit, hic dicuntur ἀναγκαζόμενοι καὶ ἀπικόμενοι. Tarentinis a Micytho coacti auxiliares, tria tum civium millia ceciderunt, ἀπὸ τριῶν οὔτω. Postrema vox, saepe sic adhibita, tentari non debebat. Non definit numerum caesorum, cladem tamen Tarentinorum Rheginorumque suo loco Diodorus enarrat lib. XI. c. 52. VALCK.

23 seq. ὁ δὲ Μίνως οἰκίτης ἰὼν Ἀναξίλει, ἐπίτροπος Ἐργίου) Donaria Olympica, quae dedicavit ex voto, variis locis memorans, decies virum optimum Σεικυθὸν vocat Pausanias cui lib. V. [c. 26.] p. 447. ex Herodoto, fuisse dicitur δοῦλος καὶ ταμίης τῶν Ἀναξίλων χρημάτων: sic ἐπίτροπον accepit Herodoti, qui I. 108. Harpagum scribit πάντων ἐπίτροπον τῶν Ἀστυδίου: apud recentiores isthoc usu saepe vox usurpatur. De tutela filiorum herilium, quam fidelissime Mi-

cythus administravit, nihil Herodot. aut Pausan., memoria dignissima posteris tradidit Diodor. lib. XI. c. 66. et c. 48. Ut apud Herodotum, sic Iustina dicitur et Macrobio (p. 238.) Miccythus, qui Σμικυθος est Pausaniae. vid. Wess. ad Diodor. l. c. et H. Vales. ad Exc. ex Diod. p. 550. Eidem Diodoro dux quidam Μίνυθος memoratur ad Olymp. 117. lib. XIX. c. 88. πρὸς Μίνυθον scribendum apud Dionys. Halic. II. p. 190, 20. vid. epigr. apud Küster. ad Suid. T. III. p. 267. Σμικυθον meminit Demosth. p. 241. et Aristoph. Έκκλ. vs. 293. Innotuerunt et Σμικυθίων Σμικρίων Σμικρίνης. A dialecto pendet in propriis etiam nominibus saepenumero scribendi diversitas. VALCK.

24 seq. κατελάνητο οὗτος ὅσπερ etc.) Non displicet distinguendi in Arch. modus. [quem Reiskius etiam commendaverat:] nunc certe nexus minus adcommodatus cernitur. Miccythi, optimae fidei tutoris, celebratissima in Diodori lib. XI. 48. et 66. et Pausaniae, cui Σμικυθος, lib. V. 26. ubi et statuæ [statuarum] apud Olympiam ab illo dedicatæ [dedicatarum] memoria. Iustinum, Macrobiū, aliosque hominis prædicatores non moror. WESS.

CAP. CLXXI. 2 seq. ἐς δὲ τὴν Κρήτην ἔρχηται etc.) Nihil habent ἰσοκρίζεσθαι, et cetera, a quo pendeant. Quæ τὴν παρενθεσίων antecedunt, illa verbo nitebantur λέγεσθαι: [cap. 170, 1.] post illam vocula requiritur in talibus usitata. Videbatur amico meo ὡς in ὧν mutandum; idem et ego requiri suspicor, suo sic forte loco collocandum: 'Ες ὧν τὴν Κρήτην ἐρχοµένῳ λέγουσι Πραίσιος ἰσοκρίζεσθαι ἄλλους τε ἀνθρώπους, καὶ μάλιστα Ἕλληνας: neque displiceret 'Ες δὲ ὧν, quod aliquando minus considerate reieci. Videtur mihi sic legi Valla, dum vertebat: In Cretam igitur desolatam Praesiorum aiunt etc. Praesiorum erat ista narratio, qui Ἐπικρήτης, non participes expeditionis in Sicaniā, domi manserant. VALCK. — Suspecta habens ista verba Vir doctissimus, ὡς λέγουσι Πραίσιος etc. non recordatus erat, familiaris Nostro usus loquendi, de quo vide Adnot. ad I. 58, 7. et IV. 5, 1. S.

5. μετὰ Μίνεω τελευτήσαντα) Μίνω Gronovius hīc in Μίνω, supra in Μίνων non debebat deformare; [vid. Var. Lect.] qd̄ mox [lin. 8.] veram lectionem restituit ἐπὶ ἀπονοστήσαντι in Τροίῃς, quam tamen absque membrana Flor.

ex *Valla* didicissemus et *Arch.* Pro, ἀπὸ τούτων δὲ [lin. 7.]
ex iisdem legerem ἀντὶ τούτου δὲ, et ob id: hoc commen-
dat responsum c. 169. VALCK. — Vide tamen *Var.*
Lect. S.

10. μετὰ τῶν ὑπολοίπων τρίτους etc.) Haec artissime, olim
commate ante τρίτους divulsa, iunxi. Οἱ ὑπόλοιποι, qui fa-
mem et pestem evaserant, cum tertiis Cretam advenis
postea incoluerunt. Stant mecum Cl. de Pauw et Abresch.
Opinor autem in *Herodoti oculis Homeri Odys.* T. vs. 175.
ubi de insulae habitatoribus et varia origine, fuisse.
WESS.
